ชุดสุดยอดศัสตราวุธตอนที่สี่

เกาทัณฑ์รุ้ง

1

อุนสุยอัน ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

B2S

ต่างเป็นเช่นพี่น้องร่วมอุทร ไยเผาผลาญร้อนรนเพียงนี้

พี่น้องเจดีย์งวงช้าง

ถังป้องู้

ปึงหึงเสี้ยว

เตียถั่ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะ

จตั่วกอยี้

ถังฉิกบี่

เนี่ยอางู้

ฉั่วตุยเงียว

จูเซี่ยวเอีย

ฮ้อเซียวฮ้อ

อุนป้อ

ภาคที่หนึ่ง

การโบยบินของแป๊ะโช้วปวย
...ความคิดหมายโบยบิน มีมีวันดับสิ้นสูญ

"น้ำมิตรที่แท้จริงไม่มีการแบ่งแยกถี่ห่าง หรือว่ามีคนฟันนิ้วก้อยท่าน ท่านจะขอบคุณมันที่ไม่ได้ฟันนิ้วชี้ของท่าน? บีบคั้นคือบีบคั้น ก็สหายคือสหาย ถึงอย่างไรยังแยกแยะออกได้ ผู้ที่ทรยศจะช้าเร็วต้องทรยศท่าน พี่น้องที่แท้จริงจะเป็นพี่น้องตลอดกาล"

คำกล่าวของหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมังจิ้ม
ซึ่งกล่าวที่เจดีย์หยกขาวเมื่อวันดังจี่

ทุกผู้คนเชื่อว่าการตัดโค่นต้นไม้ต้นนี้จะนำมาซึ่งคราเคราะห์แก่ทั้งหมด

แป๊ะโช้วปวยกลับถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"นี่เป็นคำพูดของโซวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) แม้แต่บิดาของโซวเล้าจู้ซึ่งเป็นหัวหน้าหอรุ่นก่อนก็กล่าวเช่นนี้"

วันที่สองแป๊ะโช้วปวยก็ออกคำสั่งต่อจูยู่สีกับอาวเอี้ยงอี่อี่ ให้ตัดโค่นต้นไม้แบบตัดลำต้น ถอนรากแก้วโดยสิ้นเชิง

นี่ย่อมเป็นเหตุการณ์หลังจากที่แป๊ะโช้วปวยครองอำนาจในหอลมพิรุณโปรย

ภัยครั้งนี้รุนแรงไม่เบาทำระตุ้นให้ผู้คนจำนวนมากคิดคาดเดาต่างๆ นานา

นักสู้ร้านถิ่นในนครหลวง หากมิใช่เพื่อนพ้องของฮวยโกวฮวด ก็เป็นน้องพี่ของอุนมั่งเซ้ง

กลุ่มของอุนมั่งเซ้งกับฝ่ายของฮวยโกวฮวด มาตรว่าเกิดข้อพิพาท หลายสิบปีนี้ทะเลาะกันไม่เลิกรา แต่จะอย่างไรล้วนเป็นหมู่คณะสร้างฝัน หลังจากที่แป๊ะโช้วปวยนำยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงใช้เลือดล้างตระกูลฮวย ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งยิ่งมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน

ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งพอทราบจากศิษย์ว่า แป๊ะโช้วปวยสั่งโค่นต้นไม้ที่โซวมั่งจิ้มรักถนอมราวของวิเศษ ทั้งสองต่างพากันเหลือกตาขึ้น

อุนมั่งเซ้งหัวร่อแห้งๆ แล้วถามว่า

"เรื่องนี้ท่านคิดเห็นอย่างไร? หากท่านเป็นโซวมั่งจิ้ม ท่านจะทำอย่างไร?"

ฮวยโกวฮวดถ่มเสมหะคำหนึ่ง ด่าทอว่า

"เด็กน้อยแป๊ะโช้วปวยแสดงว่าคิดกบฏต่อโซวมั่งจิ้ม หากเราเป็นโซวมั่งจิ้ม จะจับตัวมันยัดใต้สะพาน ป้อนเป็นอาหารเต่า"

อุนมั่งเซ้งกลับหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"หากเราเป็นโซวมั่งจิ้ม ก็ไม่ปล่อยปละละเว้นแป๊ะโช้วปวย แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไร?"

"ยังจำเฮ้งเซี่ยวเจียะได้หรือไม่?"

"ย่อมจำได้ มันเป็นผู้มีบุญคุณของหมู่คณะสร้างฝันเรา"

"มันเป็นหัวหน้าคนที่สามของหอลมพิรุณโปรย หากแม้นมันอยู่ด้วย โซวมั่งจิ้มจะมีผู้ช่วยอันเข้มแข็ง ไม่ต้องกลัวเกรงแป๊ะโช้วปวยแล้ว"

"แต่มันเพราะจู่โจมสังหารขุนนางโฉดโป้วจงจือ ต้องหนีเตลิดเป็นเวลาสามปี ไม่ได้กลับมายังนครหลวงอีก"

"โอ สังหารขุนนางโฉดคนหนึ่ง ยังเพิ่มมหาเสนาบดีที่โฉดชั่วยิ่งกว่
มีอำนาจบาตรใหญ่ยิ่งกว่าอีกคนหนึ่ง ขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ไหนเล
สังหารได้หมดสิ้น?"

"ฟังว่าแป๊ะโช้วปวยมหากำเริบเสิบสานเพียงนี้เพราะได้รับการหนุนหลั
จากมหาเสนาบดีที่กุมอำนาจใหญ่ฉั่วเกีย ฉั่วเกียคิดควบคุมหอลมพิรุณโปร
อยู่ใต้อุ้งมือ จึงรับแป๊ะโช้วปวยเป็นบุตรบุญธรรม ใช้ให้แย่งชิงอำนาจจา
โซวมั่งจิ้ม"

"เช่นนี้เป็นว่า โซวมั่งจิ้มยิ่งสมควรเชือดผู้แซ่แป๊ะ ไม่เช่นนั้นยามใ
ที่แป๊ะโช้วปวยยึดอำนาจของหอลมพิรุณโปรยได้สำเร็จ จะต้องหันหัวเกาทัณฑ์
เล็งมาที่พวกเราแล้ว..."

"หากเราเป็นโซวมั่งจิ้ม..."

อุนมั่งเชิงตัดบทว่า

"แต่ว่าท่านมิใช่โซวมั่งจิ้ม อย่าลืมว่าโซวมั่งจิ้มป่วยหนักยิ่ง ม
หน่ำซ้ำมันเคยถูกซุ่มทำร้าย ถูกพิษที่ย่านโซวจุ้ยโผ่ว บวกกับตอนโค่นล้มหั
หน้าตีกหกหุนครึ่งตุ้ยซุ่ง ตัวเองรับบาดเจ็บสาหัส เกรงว่าไม่อาจประคองตั
อยู่นาน แป๊ะโช้วปวยกลับปีกกล้าขาแข็ง โซวมั่งจิ้มสามารถกำจัดคนชั่วช้า
มันเพาะสร้างมากับมือหรือไม่ ไม่อาจเล็งผลเลิศได้"

อวยโกวอวดถึงกับอับจนถ้อยคำ

ผมตำรสลับ เท้าเปลือยเปล่า นิ้วเรียวงาม ปากแดงชาด...อยู่ที่หอเหลือ
ช่างเป็นสตรีที่งามเฉิดฉายนัก
นางร่ายระบำตามจังหวะดนตรี มิเพียงแต่ชดช้อย ทั้งยังยั่วยวนยิ่ง..
แป๊ะโช้วปวยที่นั่งบนเก้าอี้ที่มีที่เท้าแขนกับพนักพิงและปูพรมหนานุ่ม
สบาย กลับปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา
ที่แล้วมามันไม่พร่ำพรอด

เพียงร่วมรัก

...ตำแหน่งของมันยิ่งสูง อำนาจยิ่งใหญ่โต ยิ่งต้องการสตรีมากกว่าเดิม
หากแต่ยิ่งไม่มีเวลาพร่ำพรอดบอกรัก ยิ่งไม่อาจมอบความรักให้

ดังนั้น มันเพียงร่วมรักโดยไม่มีความรัก

...สำหรับกับมัน การรักคนผู้หนึ่งเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งยวด ทางที่ดีอย่าได้นึกรัก

ผู้ที่สำเร็จกิจการใหญ่ ไม่อาจมีความรักมากเกินไป
...แต่หากไม่มีความรักอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยสำเร็จกิจการใหญ่ได้?
แป๊ะโซ้วปวยจึงไม่นำพา
มันเป็นชนชั้นนิยมการต่อสู้ โดยเฉพาะด้านอารมณ์ทางเพศ
แต่วันนี้แป๊ะโซ้วปวยเยือกเย็นยิ่ง
เงียบงันยิ่ง
จวบกระทั่งเชี้ยงกอยี้เลียบเคียงถามมัน มันค่อยเอ่ยปากกล่าววาจา
มันมือถือถ้วยสุรา เพียงลูบคลำเล่น
มันใช้สายตาที่เย็นชา มองดูสุราและนารี
คราครั้งนี้มันไม่ได้ดื่มสุราลงไป

เชี้ยงกอยี้ถามอย่างระมัดระวังว่า
"ท่านรองตัดโค่นต้นไม้ของหัวหน้าหอ คาดว่ามันใช่..."
แป๊ะโซ้วปวยถามอย่างเฉื่อยชาว่า
"ใช่อะไร?"

มันยกมือเป็นความหมายให้หยุดการบรรเลงดนตรี และหยุดการร่ายระบำ นางระบำนั้นล่าถอยออกไป ด้วยใบหน้าแดงสดใส ก่อนจากไปยังชม้ายมองมันเป็นเชิงตัดพ้ออยู่สามส่วน

เชี้ยงกอยี้ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่า...หัวหน้าหอจะบันดาลโทสะ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากเจ้าเป็นหัวหน้าหอ เจ้าจะทำอย่างไร?"

เซี้ยงกอยี้กล่าวคำ "นี่..." คนที่หรุบคิ้วหรุบตา ยืนห้อยมืออยู่ด้านข้อีกคนหนึ่งกล่าวตรงๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะกำจัดท่าน"

แป๊ะโช้วปวยถือถ้วยสุรา เอี้ยวตัวไปชำเลืองมองมัน

หลังจากที่แป๊ะโช้วปวยเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย โซวมั่งจิ้มก็สรรมือดีให้แก่แป๊ะโช้วปวยสี่คน

เป็นจูยู่สี อาวเอี้ยงอี่อี่ หลีเซี่ยวกิก และเซี้ยงกอยี้

หากนำชื่อของพวกมัน ทั้งสี่รวมเข้าด้วยกัน จะเป็นคำ "ยู่อี่กิกเซี้ย

คนทั้งสี่นี้ บ้างจงรักภักดีต่อแป๊ะโช้วปวยอย่างยิ่ง บ้างเพียงจงภักดีต่อแป๊ะโช้วปวย

วันนี้แป๊ะโช้วปวยอยู่บนหอเหลือง ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่หอแห่งหอลพิรุณโปรย

แต่ว่าหอเหลืองมิใช่ศูนย์บัญชาการ

มันเพียงเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยง เป็นแหล่งบันเทิงเริงรมย์

โซวมั่งจิ้มไม่ชมชอบงานเลี้ยง

แป๊ะโช้วปวยชมชอบ

วันนี้ "ยู่อี่กิกเซี้ยง" ไม่ได้อยู่ทั้งสิ้น คงมีเพียงเซี้ยงกอยี้ อาวเอี้ยงและจูยู่สี

หลีเซี่ยวกิกไม่ได้อยู่ด้วย

คนกล่าวตรงๆ คือจูยู่สี

แป๊ะโช้วปวยชำเลืองมองจูยู่สี กล่าวว่า

"แต่ว่าเจ้ามิใช่หัวหน้าหอ"

จูยู่สียอมรับว่า
"ข้าพเจ้ามิใช่"
"เจ้าไม่ได้ป่วย มันป่วย"
"มันฝีมือล้ำเลิศ ข้าพเจ้าไม่เลิศล้ำพอ"
"เจ้าเข้าใจว่ามันมีพลังฝีมือเลิศล้ำกว่าเรา?"
จูยู่สีกลับผงกศีรษะ จากนั้นกล่าวเสริมว่า
"หากว่ามันไม่ป่วยหนักเช่นทุกวันนี้"
อาวเอี้ยงอี่อี่ตวาดคำ "บังอาจ" แป๊ะโช้วปวยโบกมือพลางกล่าวว่า
"เราเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเพียงนี้ พวกเจ้าไยไม่ไปดูลาดเลาสักครา?"

หอลมพิรุณโปรยประกอบด้วยสี่หอหนึ่งเจดีย์

หอขาวเป็นสถานที่เก็บรวบรวมและรักษาไว้ซึ่งข้อมูลทั้งหมด
...ครั้งกระโน้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยมาถึงที่นี้ ถึงกับถูกเครือข่ายเถันละเดียดเลิกซึ้งภายในหอสะกดจนเตะลึงลาน

หอแดงเป็นศูนย์รวมของยุทธการสู้รบ ประกอบด้วยอาวุธและกำลังพล ยังมี "ชุมกำลัง" บางอย่างที่คนนอกไม่อาจล่วงรู้ได้

...ครั้งกระโน้นเอี้ยบ้อเซี้ยดึงข้อมูลของประวัติความเป็นมาจากที่นั้น แม้กระทั่งเฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโช้ยปวยล้วนตะลึงงัน

หอเหลืองเป็นศูนย์กลางความบันเทิง

...ตอนนี้แป๊ะโช้วปวยยึดครองที่นี้ไว้ นี่เป็นสถานที่ซึ่งศิษย์หอลมพิรุณโปรยทั้งหมดต้องการเข้ามา ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยเท่ากับกุมหัวใจของทั้งหมดเอาไว้

หอเขียวความจริงเป็นศูนย์บัญชาการออกคำสั่ง
แต่ระหว่างนี้ฟังว่าอาการป่วยของโชวมั่งจิ้มทรุดหนักลง ดังนั้น

หัวหน้าหอไม่ได้เรียกประชุมบุคคลสำคัญ และไม่ได้ออกคำสั่งลงมา

คำสั่งกลับออกจากหอเหลือง

แป๊ะโช้วปวยจัดงานเลี้ยง หลังสนุกสนานเต็มที่ค่อยถ่ายทอดคำสั่ง ศิษย์ส่วนมากยินดีที่จะปฏิบัติตาม เพราะมักเห็นผลทันตา

แต่ว่าหอเชียวยังอยู่ในความดูแลของโซวมั่งจิ้ม ถึงแม้ว่าที่อยู่ของโซวมั่งจิ้มจะอยู่ที่เจดีย์หยกขาว ซึ่งถูกห้อมล้อมอยู่ตรงกลางของหอทั้งสี่หลังก็ตาม

มาตรว่าน้อยครั้งจะเห็นเงาร่างอันห่อเหี่ยวของโซวมั่งจิ้ม แต่ถึงอย่างไรยังเป็นศูนย์บัญชาการ

วันนี้พวกมันกลับเข้าพบเขา

พวกมันคือตอน่ำซิ้ง เอี้ยบ้อเซี้ย ซู่ไต้ฮู (หมอแซ่ซู่) หลีเซี่ยวกิก และเซี้ยงกอยี้รวมห้าคน

ส่วนเขาย่อมเป็นผู้นำค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง... หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้ม

ตอน่ำซิ้งก้มศีรษะอย่างนอบน้อม มันแม้ก้มศีรษะ แต่ยังช้อนตามองดูนายเหนือซึ่งไอไม่หยุดยั้ง ไอจนตลอดทั้งร่างสั่นกระตุกตลอดเวลา

ตอน่ำซิ้งบังเกิดความสะทกสะท้อนนัก

...ในห้าเทพอสูรหอลมพิรุณโปรย เซี่ยงกัวตงซิ้งตกตายแต่แรก ซิไซซิ้งก็จบชีวิตภายใต้การทรยศของมกปักซิ้ง ส่วนก๊วยไซซิ้งกับมันไม่ลงรอยกัน ผู้ที่ยังอยู่ปรนนิบัติคุณชายโซว คงมีแต่ชุนพลชราเช่นมัน

มันรอคอยด้วยความสะทกสะท้อนครู่ใหญ่

...เอี้ยบ้อเซี้ยทำหน้าที่รายงานจบลงครู่ใหญ่แล้ว

เอี้ยบ้อเซี้ยรายงานถึงความเหิมเกริมนานัปการของแป๊ะโช้วปวย รวมทั้งเรื่องที่มันตัดโค่นต้นไม้ต้นนั้น

...ต้นไม้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่นคงของหอลมพิรุณโปรย ซึ่งะปลูกโดยโชวเจียหมอผู้เป็นบิดาของโชวมั่งจิ้ม และเป็นสิ่งอันเป็นที่รักโชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มรับฟังรายงานของเอี้ยบ้อเชี้ยจบลง ยังคงนอนกอดหมอนงเกียจคร้าน เพียงถามว่า

"พวกท่านเห็นสมควรจัดการอย่างไร?"

โชวมั่งจิ้มชมชอบฟังความเห็นของผู้อื่นก่อน แต่เมื่อถึงเวลาออกง โชวมั่งจิ้มจะมีความคิดอ่านของตัวเอง ทั้งไม่สนใจว่าผู้อื่นจะสนับสนุนคัดค้าน

ตอน่ำซิ้งร้องออกมาว่า

"ฆ่ามัน"

โชวมั่งจิ้มถามอย่างเกียจคร้านว่า

"เพราะเหตุใด?"

"หากไม่ฆ่ามัน มันจะฆ่าท่าน ช่วงชิงตำแหน่งของท่าน ล้มล้างหอ:ุณโปรย"

โชวมั่งจิ้มคล้ายไม่รู้สึกเหนือความหมาย เพียงหันไปถามเอี้ยบ้อเชี้ยว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"การช่วงชิงตำแหน่งแย่งอำนาจ ยังเป็นเรื่องรองลงไป แต่หากท่านกุมอำนาจใหญ่ ต้องนำกำลังเข้าสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย เมื่อเป็นเช่นนี้ ชุมง่ยุทธจักรในนครหลวงไม่สามารถตรึงมหาเสนาบดีผู้ถืออำนาจบาตรอีกต่อไป"

โชวมั่งจิ้มก้มศีรษะมองดูหมอนใบที่หนุนรองช่วงเอวของตัวเอง าล่าวว่า

"หากได้รับการสนับสนุนจากฉั่วเกีย พี่น้องของเราเท่ากับมีทางออก

ทั้งยังเดิบโตกล้าแข็งกว่าเดิม ไยไม่ยินดีกระทำ?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"แต่ว่าฉั่วเกียครองอำนาจ เอาแต่ยอมสงบศึก ไม่เสียดายกับการเฉือนแบ่งดินแดนแก่ข้าศึก ทั้งกอบโกยทรัพย์สินเงินทอง รีดนาทาเร้นราษฎร หากปล่อยให้มันปกครองอีกสิบปี โดยไม่มีขุมกำลังดอยสะกดตรึงมันไว้ เกรงว่าชาติบ้านเมืองไร้วีรบุรุษพิทักษ์ธรรม ประเทศชาติต้องล่มสลายแล้ว"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"นั่นเป็นเรื่องของชาติบ้านเมือง พวกเราเพียงเป็นชาวยุทธจักร..."

ตอน่ำชิ้งร้องดังๆ ว่า

"ชาวยุทธจักรมีกฎของยุทธจักร พวกเราหลั่งเลือดเสียคมดาบ เดินตามมรรคา ประกอบวีรกรรม มีบ้างพึงกระทำ บ้างไม่พึงกระทำ หากตามหลังฉั่วเกียข่มเหงราษฎร มิสู้กลับบ้านไปทำไร่ไถนาประเสริฐกว่า"

เซี้ยงกอยี้สนับสนุนว่า

"กล่าถูกต้อง เป็นตายไม่เสียดายเสียชีวิต ได้อิทธิพลไม่ยอมสยบการดำรงล่มสลายส่วนตัวเป็นเรื่องเล็กน้อย ความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของชาติบ้านเมืองสำคัญกว่า..."

โซวมั่งจิ้มชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านต้องการให้เราทำอย่างไร?"

ตอน่ำชิ้งสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

"นี่นับเป็นโอกาสกำจัดมารอันประเสริฐ หากปล่อยให้หลุดลอยโอกาสอันดีจะไม่หวนคืนมาอีก สำนึกเสียใจก็สายเกิน"

มันกล่าวอย่างดุดันว่า

"คนประเภทนี้คิดโบยบิน พวกเราจะยิงมันลงมา"

หลังจากนั้นทุกคนรอคอยโซวมั่งจิ้มออกคำสั่ง

ในที่สุดโซวมั่งจิ้มออกคำสั่งว่า

"แจ้งข่าวไปว่า วันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนสิบเอ็ด ยามอาทิตย์ตกดิน จัดงานเลี้ยงที่หอเชียว เพื่อประกาศเกียรติคุณของแป๊ะยี่เส้าจู้ (หัวหน้าหอคนที่สองแซ่แป๊ะ) เราเห็นว่าแป๊ะยี่เส้าจู้จะต้องนำทั้งหมดไปสู่ทิศทางที่ดีกว่านี้ ประการนี้มิเพียงแต่เราทำไม่ได้ แม้แต่ท่านพ่อก็ทำไม่ได้ ควรแก่การยกย่องสดุดี"

เอี้ยบ้อเชี้ยพอฟังโชวมั่งจิ้มออก "คำสั่ง" เช่นนี้ ต้องบังเกิดความสะทกสะท้อนอยู่บ้าง

ความสะทกสะท้อนของมันหายิ่งหย่อนกว่าตอน่ำชิ้งไม่

ในห้าเทพอสูรที่ติดสอยห้อยตามโชวมั่งจิ้ม เพียงหลงเหลือก๊วยตังชิ้งซึ่งร่องรอยลี้ลับ กับตอน่ำชิ้งนับวันจะชรา ส่วนสามบ้อ (สามไม่) ซึ่งเป็นองครักษ์ประจำตัวโชวมั่งจิ้ม...ฮวยบ้อฉ่อทรยศจบชีวิต ซือบ้อชุยก็ถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต คงเหลือแต่มันคนเดียว

...โชวมั่งจิ้มเมื่อครั้งกระโน้นยิ่งใหญ่เพียงไหน ตอนนี้กลับนอนหนุนหมอนแป็นเพื่อน

เอี้ยบ้อเชี้ยอารมณ์ไม่ดี มันรับหน้าที่ให้ "แจ้งข่าว" ต่อแป๊ะโช้วปวย

มันถือเทียบเชิญกับมือ รู้สึกว่าหนักนับพันชั่ง เห็นว่าตัวเองชราแล้ว ผ่านยุคอันเรืองรองแล้ว

ขณะที่แป๊ะโช้วปวยรับเทียบเชิญ สตรีที่ผมยาวเปลือยเท้าเปล่านั้นยังกรีดกรายร่ายรำไม่เลิกรา

แป๊ะโช้วปวยสั่งคนดึงเทียบเชิญออกดู

ผู้ที่ดึงเทียบเชิญออกดูคืออาวเอี้ยงอี่อี่

มันระมัดระวังอย่างยิ่ง คล้ายกลัวว่าในเทียบเชิญซ่อนยามอมประสาทหรือว่าฉาบพิษไว้...

"นี่กำลังก่อกวนเลศนัยใด?"

มันกลอกตาตลบหนึ่ง ถามเสียงแผ่วเบาว่า

"กงจื้อ (คุณชาย) จะไปหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยกวาดตาไปยังเซี้ยงกอยี้

เซี้ยงกอยี้ถ่ายทอดเรื่องราวที่ได้ยินมาต่อแป๊ะโช้วปวยแต่แรก ยานี้เพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าโซวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) ยังให้ความไว้วางใต่อกงจื้อ ปราศจากการระแวดระวังอันใด ดังนั้น..."

อาวเอี้ยงอี่อี่กลับไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"นี่อาจเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง หากไปตามคำเชิญออกจะเสี่ยอันตรายไป"

ทั้งสองยังคิดทุ่มเถียงต่อไป แป๊ะโช้วปวยกลับกล่าวว่า

"หากต้องการทราบสภาพที่แท้จริง ไยไม่ถามคนผู้หนึ่งดู?"

"ผู้ใด?"

"ซู่ได้ฮู (หมอแซ่ซู่)"

ซู่ได้ฮูดูแลรักษาโรคให้แก่โซวมั่งจิ้มมาสิบเอ็ดปี มีแต่มันรู้อาการป่วยของโซวมั่งจิ้มเป็นอย่างดี

ซู่ได้ฮูมาตามคำเชิญของแป๊ะโช้วปวย ตอนแรกไม่ระแวงสงสัยเป็นอี่ แต่แป๊ะโช้วปวยพอออกปากถาม รอยยิ้มของมันก็ชะงักค้าง ราวกับถูตะเกียบข้างหนึ่งปักใส่คอหอยก็มิปาน

ซู่ได้ฮูไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

แป๊ะโช้วปวยเรียกตัวบุคคลสองคนมา จากนั้นขอตัวจากไป

คนทั้งสองพอเข้ามาลงไม้ลงมือสองครา ซู่ได้ฮูก็มิอาจไม่พูดแล้ว

พวกมันทั้งสองพอลงมือ ชู่ได้ฮูกีหลงเหลือลูกตาข้างเดียว ลูกตาอีกข้างหนึ่งถูกบังคับให้กลืนลงท้องตัวเอง นิ้วมือห้านิ้ว บ้างถูกเผาไหม้เกรียม บ้างถูกนึ่งจนเปื่อย บ้างถูกเขี่มแทงทะลุกระดูกนิ้ว บ้างถูกกดทับบี้แบน บ้างถูกเขี่ยกระดูกนิ้วออกมา ส่วนใบหูถูกเฉือนออกมาข้างหนึ่ง นำส่วนที่เฉือนออกมาอุดติดกับใบหูอีกข้าง ยัดพวงประทัดเข้าไป พอจุดระเบิดขึ้น เลือดเนื้อก็สาดกระจาย ดังนั้นชู่ได้ฮูหูหนวกข้างหนึ่ง แต่อีกข้างหนึ่งได้ยินเสียงโลหิตที่คั่งอยู่ในรูหู

นี่ยังไม่ถือว่าลงมือด้วยอำมหิต ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยยังนึกถึงไมตรีเก่าก่อน

...แป๊ะโช้วปวยเคยรับบาดเจ็บครั้งสองครั้ง ไม่สบายครั้งสองคราชู่ได้ฮูเคยเจียดยารักษามัน

ส่วนบุคคลที่แป๊ะโช้วปวยเชิญมาทั้งสองคนย่อมเป็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง

ด้านการใช้ทัณฑ์ พวกมันกระทำด้วยความทรหดอดทนตลอดมา

ที่นครหลวง ไม่เพียงแต่ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเชี่ยงที่วิเคราะห์สถานการณ์ที่ทอดมพิรุณโปรย

แม้แต่ลุ้ยซุ่งซึ่งสัมผัสกับความหอมแห่งดอกเหมยก็ไม่ยกเว้น

ในสวนเหมยของตึกหกหุนครึ่ง ลุ้ยซุ่งสดใสราวกับหิมะก่อนที่จะตกลงสู่พื้นพสุธา มองดูเจดีย์ซึ่งอยู่สูงกว่าหอสี่สีสันทั้งสี่หลังซึ่งอยู่ห่างไปในหิมะปลิวโปรย ยังกอปรด้วยความภูมิฐานสง่างาม

...แต่ว่าคนเล่า?

คนในเจดีย์ใช่ยังนอนป่วยลุกไม่ขึ้นหรือไม่?

...คนที่นางเตรียมตัวแต่งให้กับมัน แต่มันกลับสังหารบิดานาง

จวบกระทั่งสุ้มเสียงอันอ่อนโยนของเด็กปวยเกียดังขึ้นที่ช้างกายนาง

...ต้องเป็นเด็กปวยเกียแน่นอน

...ไม่เพียงเพราะว่ามีแต่เด็กปวยเกียจึงสามารถเดินถึงช้างกาย และเพราะว่ามีแต่เด็กปวยเกียจึงกล่าวด้วยเยื่อใยไมตรีต่อนางว่า

"ระวังจะเป็นหวัด"

สุ้ยซุ่งยิ้มเล็กน้อย

เด็กปวยเกียคลุมพรมขนสัตว์ลงบนร่างนาง นางพลันถามว่า

"เขา"เป็นอย่างไร?"

"เขา"?"

"โชามั่งจิ้ม" ·

เด็กปวยเกียส่งเสียงดังฮ้อ กล่าวว่า

"จากการสืบทราบของมกปักชิ้ง แป๊ะโช้วปวยตัดโค่นต้นไม้อันเป็นที่รักของโชวมั่งจิ้ม แต่ว่า..."

สุ้ยซุ่งยิ้มอีกครา รอยยิ้มราวกับเหมยแดงแรกบานกลางหิมะ นางกล่าวว่า

"แต่ว่าโชวมั่งจิ้มไม่ได้โทษว่าตำหนิ ใช่หรือไม่?"

เด็กปวยเกียมิอาจไม่ยอมรับนับถือต่อข้อสันนิษฐานของสุ้ยซุ่ง ปากกล่าวว่า

"โชวมั่งจิ้มยังจัดเลี้ยงให้กับแป๊ะโช้วปวย ยกย่องแป๊ะโช้วปวยประกอบความดีความชอบให้กับหอลมพิรุณโปรย..."

สุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นซู่ได้ฮูต้องระวังตัวแล้ว"

เด็กปวยเกียงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นเข้าใจความหมายของนาง

แต่ว่านางกล่าวเสียงอ้อยอิงว่า

"ตอนนี้หิมะตกแล้ว..."

กล่าวพลางมองดูต้นเหมยนั้น

ต้นเหมยซึ่งเพาะปลูกมาสามชั่วอายุ และสุ้ยซุ่งผู้เป็นบิดานาง

โปรดปรานทีสุด

ต้นเหมยนี้เพาะปลูกอยู่ริมหน้าต่างของห้องส่วนตัวสุ้ยซุ่ง

จากที่นี้สามารถมองเห็นหอลมพิรุณโปรยอันยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะเจดีย์หยกขาวอันเป็นถิ่นที่อยู่ และหอเขียวที่เป็นศูนย์บัญชาการของผู้นำที่บ่วยหนัก หากยังกุมชะตาของยุทธจักรนครหลวงเอาไว้

จากมุมมองของเด็กปวยเกีย เพียงเห็นใบหน้าสุ้ยซุ่ง ซึ่งสดใสกว่าหิมะเฉิดฉันกว่าน้ำแข็ง...

สุ้ยซุ่งคล้ายกำลังรอคอย

...นางรอคอยอะไร?

รอล้างแค้นสังหารศัตรู? หรือว่ารอให้ศัตรูคู่แค้นฆ่าฟันกันเอง? สตรีที่โดดเดี่ยวเดียวดายงามเฉิดฉันจนผู้คนทั้งหวั่นไหวใจทั้งเจ็บปวดใจเช่นนางสามารถทำอย่างไรได้?

นางยื่นมือคีบจับดอกเหมย เหม่อมองเจดีย์ซึ่งอยู่กลางหิมะ

คนในเจดีย์เล่า?

ยอดคนเที่เคยพิชิตไปทั้งแปดทิศปกครองบริวารเจ็ดหมื่นแปดพันนายกลับถูกน้องร่วมสาบานที่ได้รับการส่งเสริมจากมันบีบคั้นคุกคาม ตอนนี้กำลังคิดอะไร? ทำอะไร? กำลังรอความตาย? หรือว่ารอตอบโต้? หากแม้นมันมองลอดม่านหน้าต่างออกมา จะเห็นสตรีที่อยู่ในสวนเหมยกลางลานดีกที่ห่างไปนางหนึ่ง รอดูมันแพ้พ่ายตกตาย...

เด็กปวยเกียที่ข้างกายนางกลับรีรอลังเล ใช่ฌควรบอกต่อนางหรือไม่ว่า ฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะกลับถึงนครหลวงแล้ว?

ในที่สุดสุ้ยซุ่งก็ได้ถูกตอบคำถามของแป๊ะโซ้วปวยแล้ว

ขณะที่ให้คำตอบ มันถูกจัดการจนแทบ "ไม่เป็นสารรูปผู้คน"

แป๊ะโซ้วปวยย่อมไม่ถามมันตรงๆ

แป๊ะโช้วปวยมีหลักการข้อหนึ่งว่า หากมันคิดจัดการกับคนผู้หนึ่งก่อนที่จะถึงขั้นสุดท้าย จะไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ว่าเป็นมัน ทางที่ดีปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามตายแล้วยังไม่ทราบว่าเป็นฝีมือของมัน อย่างนั้นต่อให้ฝ่ายตรงข้ามตายแล้วกลายเป็นภูตพยาบาท ก็ไม่สามารถรังควานล้างแค้นมัน

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยใช้ให้ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงซักถามซู่ไต้ฮูว่า

"อาการป่วยของโซวมั่งจิ้มเป็นอย่างไร?"

"มันป่วยหนักยิ่ง หากเป็นยอดฝีมือทั่วไปคงตายไปสิบเจ็ดสิบแปดครั้งแล้ว"

"อาการบาดเจ็บของมันเป็นอย่างไร?"

"มันรับบาดเจ็บภายนอกและบอบช้ำภายใน บางครั้งแม้แต่เรายังประหลาดใจว่า มันใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?"

"พิษภายในกายมันเป็นอย่างไร?"

"หนักหนายิ่ง เท้าที่ขาดไปแทบเปื่อยสลาย เส้นชีพจรยุ่งเหยิง บางครั้งเรายังไม่เข้าใจว่ามันมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร มิหนำซ้ำคล้ายยังสามารถมีชีวิตสืบไป"

เมื่อยิ่มเล้าออกมารายงานต่อแป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"คล้ายยังสามารถมีชีวิตสืบไป ไม่ได้หมายความว่าสามารถมีชีวิตสืบไปจริง ๆ"

จากนั้นมันเดินเข้าสู่สถานที่ลงทัณฑ์

การปรากฏกายของมัน นำมาซึ่งความหวังแก่ซู่ไต้ฮู ร้องคร่ำครวญว่า

"ท่านรองช่วยเราด้วย เราบ่งบอกจนหมดสิ้นแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเจ้ากระทำต่อซู่ไต้ฮูเช่นนี้ ออกจะเกินเลยไปแล้ว"

กล่าวจบเดินกลับออกไป ยิ่มเล้าติดตามออกมาถามว่า

"ปล่อยตัวมันจริงหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เป็นไปได้อย่างไร? เราพอเข้าไปมันก็ร้องขอความกรุณา ทั้งยังบอกว่ามันบ่งบอกจนหมดสิ้น แสดงว่าล่วงรู้ว่าเราเป็นคนออกคำสั่ง เราคาดว่ายิ่มอ่วงเข้าใจความหมายของเรายิ่งกว่าท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวไม่ผิด

ยิ่มอ่วงอายุน้อยกว่ายิ่มเล้าสี่สิบปี แต่ฝีมืออำมหิตกว่ายิ่มเล้าสี่สิบเท่า

...คนหนุ่มในปัจจุบันมีธรรมเนียมอย่างหนึ่งคือ ยิ่งมายิ่งอำมหิตกว่าเดิม

แป๊ะโซ้วปวยพอหันหลังออกไป ยิ่มอ่วงก็เริ่มฆ่าซู่ได้ฮู

มันใช้ด้ายเส้นหนึ่งเชือดคอหอยซู่ได้ฮูขาดสะบั้น

ตอนนี้มันไม่ต้องการฟังคำพูดของซู่ได้ฮูอีก

...แน่นอน มันใช้เวลาหนึ่งชั่วยามเต็มๆ ค่อยใช้เส้นด้ายที่หยุ่นเหนียวสะกิดผิวหนังลำคอของซู่ได้ฮู ตัดเนื้อของซู่ได้ฮู ค่อยเชือดเส้นเลือดของซู่ได้ฮูจนเขาค สุดท้ายค่อยเลื่อยตัดหลอดลมของซู่ได้ฮูขาดจากกัน

จวบกระทั่งเสียชีวิต ซู่ได้ฮูยังมีสติแจ่มใส

แต่ฟังว่าสีหน้าของซู่ได้ฮูแปลกประหลาดยิ่ง

มันปราศจากแววเคียดชิงอาฆาต

ถึงกับไม่ประหวั่นพรั่นพรึง

ดวงตามันเป็นประกาย ราวกับเห็นดอกไม้บานสะพรั่ง

...แต่ว่าที่เบื้องนอกมีแต่หิมะ หามีดอกไม้ไม่

ดังนั้นยิ่มอ่วงที่ชมชอบทารุณกรรมรู้สึกไม่สาแก่ใจยิ่ง

มันไม่ได้รายงานฉากนี้ต่อแป๊ะโซ้วปวย

จะอย่างไรท่านมหาเสนาบดีสั่งการให้หัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งจัดส่งมันกับยิ่มเล้ามาช่วยเหลือแป๊ะโซ้วปวยโดยมีจุดประสงค์ให้ แป๊ะโซ้วปวย

โซวมังจิมประหัตประหารเช่นฆ่ากัน อื่นๆ ล้วนไม่สลักสำคัญ

นอกหน้าต่างเป็นรัตติกาลหิมะตกพรำ

...มันไม่เห็นว่ารัตติกาลเช่นนี้ซ่อนความนัยอันใด

แป๊ะโช้วปวยพอทำความเข้าใจกับสภาพที่แท้จริงของอีกฝ่าย ก็กล่าวเซี้ยงกอยี้ว่า

"เรียนตอบโซวเล้าจู้ว่าคืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปร่วมงานเลี้ยงที่หอเขียว"

การตัดสินใจนี้ ไม่น่าประหลาด

ที่น่าประหลาดคือแป๊ะโช้วป่วยออกคำสั่งที่สอง

มันลอบสั่งการต่ออาวเอี้ยงอี่อี่ประการหนึ่ง

เนื่องจากคำสั่งที่สองเป็นคำสั่งลับ ดังนั้นไม่ได้เผยแพร่ออกไป

แต่ว่าคำสั่งแรกเข้าหูขันทีชราบี้กงกง กับเข้าหูท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งโทยงหน่วยงานสะพานโดยเร็ว

หลังจากรับฟังรายงานจากสองมือดีฉายาบุปผาบานต้นไม้เหล็กเอ่งโทยก็เรียนถามบี้กงกงว่า

"ท่านผู้เฒ่าเห็นว่า พวกมันทั้งสองใช่จะแตกหักกันกลางงานเลี้ยงอไม่?"

บี้กงกงกำลังแกะถั่วลิสง

ตอนแรกบีบเปลือกถั่วจนแตก

ค่อยคีบถั่วลิสงออกมา

จากนั้นแกะผิวของถั่วลิสง

...ด้วยความละมุนไมราวกับกำลังเปลื้องเสื้อผ้าของสตรีที่ตนรัก

แล้วจึงใช้ปลายนิ้วดีดวูบ ถั่วลิสงพุ่งเข้าปากดังปิก คล้ายกับจุมพิตงคนรัก

ขบเคียวโดยละเอียด
มันคล้ายไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย
ปิงเอ่งโทยก็ไม่ร้อนใจ
มันสงบเรียบร้อยดุจเพศพรหมจรรย์
มันยังเยาว์วัย
มันสามารถรอได้
...ขอเพียงเป็นสิ่งที่มันสมควรได้รับ และต้องการอยากได้ ไม่ว่าเป็นตอบข้อหนึ่ง หรือความฝันประการหนึ่ง มันจะวางหมากไว้ จากนั้นรอคอย
มันเชื่อว่าผลรับจะต้องมาถึง
...ยิ่งสามารถรอได้ ผลร้ายต้องยิ่งมหาศาล
มันยังเชื่อว่าบี้กงกงจะให้คำตอบแก่มัน
เป็นคำตอบที่มันต้องการ
...ผู้สูงอายุที่ได้รับพระราชทานนามจากเจ้าชีวิตปัจจุบันว่า "อู่เกี้ย" (พาน) ไม่ว่าตกอยู่ในจุดอับเยี่ยงไร มันล้วนมีปัญญาสร้างสะพาน "พาดนไปได้" เพราะว่ามันกอปรด้วยภูมิปัญญาที่เหนือคน
บี้กงกงรับประทานถั่วลิสงพลางกล่าวว่า
"ค่ำคืนนั้นนับเป็นโอกาสครั้งสำคัญ ไม่ว่าเป็นโชวมั่งจิ้มกำจัดะโช้วปวย หรือว่าแป๊ะโช้วปวยโค่นล้มโชวมั่งจิ้ม ล้วนเป็นโอกาสอันดี"
ปิงเอ่งโทยถามสืบต่อ
"ในความเห็นท่านผู้เฒ่า เป็นผู้ใดกำจัดโค่นล้มผู้ใด?"
บี้กงกงหยีตาลง
มันเพิ่งรับประทานถั่วลิสงเม็ดหนึ่ง
ถั่วลิสงทั้งหอมและกรอบ
ในความเค็มแฝงรสหวาน
...ถั่วลิสงนี้คงเพาะปลูกจากเนื้อดินที่อุดมสมบูรณ์

"ผู้ใดกำจัดผู้ใด...ผู้นั้นล้วนต้องระวัง"

บี้กงกงาล่าวถึงตอนนี้ พลันส่งเสียงไอออกมา ไอจนยกมือกุมอก มิอาจไม่จิบดื่มสุราค่อยกล่าวว่า...

"...ขุมกำลังในนครหลวงใกล้ถึงเวลาปรับปรุงแล้ว"

ถั่วลิสงแม้เอร็ดอร่อย สุราแม้กลมกล่อม แต่ทุกครั้งที่รับประทานถั่วลิสง มักนำมาซึ่งเคราะห์กรรมแก่มัน หรือว่ารับประทานถั่วลิสงมากเกินไปโทษชะตาจะเลวร้ายลง...

บี้กงกงยังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดยากบรรยายขึ้น

คืนวันงานเลี้ยง ยามอาทิตย์ตกดิน แป๊ะโซ้วปวยกับเซี้ยงกอขี้ ยังมีเอี๊ยบโป่วเสึกแห่งหมู่ดึกบุปผาร่วงเดียชอปั่งแห่งสหพันธ์ฟ้าจอหงวนบู๊เตียโป่วลุ้ย พร้อมด้วยมือดีในนครหลวงบนเส้นทางยุทธจักรกลุ่มหนึ่งเดินเข้าสู่หอเชียว

แป๊ะโซ้าปวยยกชูถ้วยสุรากล่าวกับทั้งหมดว่า

"โซวเส้าจู้ยังไม่มาถึง ข้าพเจ้าขอคารวะสุราแทนท่านผู้เฒ่าก่อนจอกหนึ่ง..."

เตียชอปั่งดื่มสุราลงไปแล้วกล่าว

"ท่านรอง พวกเราใช่มาผิดเวลา ใช่มาก่อนเกินไปหรือไม่?"

แป๊ะโซ้าปวยตอบว่า

"นกที่โบยบินออกหากินก่อนจึงมีตัวหนอนให้จิกกิน...ยิ่งลงมือก่อนยิ่งเกาะกุมโอกาสเหมาะ"

เตียโป่วลุ้ยกลับกล่าวว่า

"หากเป็นนกอินทรียักษ์ท่าน โบยบินออกหากินก่อนย่อมมีตัวหนอนให้จิกกิน แต่ว่าตัวหนอนเช่นข้าพเจ้ามีอันใดรับประทาน..."

ไม่ทันกล่าวจบ เตียโป่วลุ้ยก็รับประทานลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

ลูกเกาทัณฑ์ไม่เพียงดอกเดียว

และไม่เพียงยิงใส่เตียโป่วสุ้ย
ยังมีลูกเกาทัณฑ์มากมายยิ่งกว่ายิงใส่แป๊ะโช้วปวย
แป๊ะโช้วปวยพลันดันโต๊ะขึ้น
มันใช้พื้นโต๊ะต้านทานลูกเกาทัณฑ์
มันทิ้งตัวลงที่ใต้โต๊ะ เกลือกกลิ้งร่างหมายหลุดพ้นจากห้วงวิกฤต แต่ปรากฏมือคาบโล่หวายอย่างน้อยสิบหกคนกลิ้งตัวฟันจู่โจมมาถึง
แป๊ะโช้วปวยโผพุ่งชี้นฟ้า
มันทลายหลังคาหอออกไป
แต่ว่าบนหลังคาหอมีทวนอย่างน้อยสิบหกเล่มรอคอยมัน ขอเพียงมันขึ้นมา ห่าทวนจะปักทิ่มแทงใส่จุดสำคัญของมัน
แป๊ะโช้วปวยไม่ทันลอยตัวขึ้นถึงบนหลังคาหอ ก็ตีดนิ้วติดต่อกัน
...คล้ายกับนิ้วมือที่วางบนสายพิณสายจะเข้ กรีดกรายอย่างพิสดาร
ในเสียงแผดร้องติดต่อกัน คนที่ถือทวนถูกมันปิดสกัดจุดไว้ กลิ้งตกลงมาไม่ขาดหาย
ยามนั้น เตียโป่วสุ้ยถูกยิงจนกลายเป็นเป้าธนูอันหนึ่ง
มันความจริงสามารถหลบรอดได้หลายเกาทัณฑ์ ปิดป้องต้านรับได้สิบกว่าเกาทัณฑ์
แต่ว่าก่อนที่มันจะถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ก็สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไปกว่าครึ่ง
ทั้งนี้เพราะมันถูกพิษ
แสดงแน่ชัด ในสุรามีพิษ
นี่เป็นสุราที่โชวมั่งจิ้มจัดเตรียมไว้เลี้ยงแขก ไหนเลยมีพิษ?

ยามนั้น โชวมั่งจิ้มในเจดีย์หยกขาวตระเตรียมตัวไปร่วมงานเลี้ยงที่ทอเขียว

แต่ว่าโซวมั่งจิ้มหาตัวซู่ไต้ฮูไม่พบ

...วันนี้มันเพียงรับประทานตัวยาที่ซู่ไต้ฮูทิ้งเอาไว้ แต่หาตัวซู่ไต้ฮูไม่พบ

"ซู่ไต้ฮูไปที่ใด?"

"ไม่ทราบ?"

"ไม่ทราบ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบชัด"

ขณะที่เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวคำ "ไม่ทราบชัด" ในใจโซวมั่งจิ้มคล้ายถูกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง

แต่แล้วเซี้ยงกอยี้วิ่งกระหืดกระหอบมารายงานว่า

"แย่แล้ว มีศัตรูบุกรุกหอเขียว ซุ่มทำร้ายท่านรอง ขอโซวเล้าจู้งับการเดินทางไว้ก่อน"

ในที่สุดแป๊ะโข้วปวยขึ้นถึงยอดหอเขียว

มันมีความรู้สึกว่าเบื้องสูงสุดหรรษา แผ่นดินถูกย่นย่อเล็กลง

ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งจู่โจมใส่มัน

ไม่ได้ใช้อาวุธ

หากแต่ใช้คน

ใช้ตัวมันเอง

คนผู้นี้ย่อมเป็นอาวเอี้ยงอี่อี่

มันใช้ร่างกายตัวเองเป็นอาวุธ

กลายเป็นงูบินไร้หางที่แท้จริง

แป๊ะโข้วปวยหน้าเผือดขาวลง

ยังขาวกว่าชุดยาวสีขาวที่มันสวมใส่เสียอีก

มันแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา สวมกอดอาวเอี้ยงอี่อี่ที่พุ่งจมเข้ามา ชิงสยบฝ่ายตรงข้ามไว้ก่อนที่ร่างของฝ่ายตรงข้ามจะจู่โจมถูกตัว

มัน จากนั้นตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใดใช้สอยเจ้ามา?"

ยามนั้นจูยู่สีนำกำลังของหอลมพิรุณโปรยที่จงรักภักดีต่อแปะโช้วปวย พร้อมด้วยบริวารของสหพันธ์ฟ้ากับหมู่ตึกบุปผาร่วง รุดมาต้านทานมือสังหารขบวนนั้นเอาไว้

ได้ยินแปะโช้วปวยตวาดสำทับว่า

"ผู้ใดใช้เจ้ามาฆ่าพวกเรา?"

มันยืนอยู่ที่สูง ดังนั้นสุ้มเสียงถ่ายทอดไปไกลโข ทุกผู้คนล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

อาวเอี้ยงอี่อี่คุกเข่าลงในบัดดล

มันโขกศีรษะร้องขอความกรุณาว่า

"ท่านรองโปรดให้อภัยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ทรยศ เพียงแต่นี่เป็นคำสั่งของโชวเล้าจู้ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม..."

ใช่แล้ว หากเป็นโชวเล้าจู้สั่งให้มันฆ่ารองหัวหน้า ยังถือเป็นการทรยศหรือ? มันขัดคำสั่งได้หรือ?

แปะโช้วปวยพอฟังจบความ ต้องยกมือกุมหัวใจ แหงนหน้าครำ่ครวญคำหนึ่ง จากนั้นหงายร่างพลิกร่วงลงจากหอ

เมื่อเป็นเช่นนี้สะกิดความแค้นของส่วนรวมขึ้น

ชาวยุทธจักรที่มาร่วมงานเลี้ยง โชคดีรอดจากชะตากรรม ล้วนบังเกิดความเคียดแค้นต่อโชวมั่งจิ้ม ต่าทอว่า

"กระทำเกินเลยไปแล้ว"

"กระทั่งพี่น้องร่วมสาบานยังลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้"

"แม้แต่พวกเรายังไม่ละเว้น"

ในที่สุดมีคนประกาศว่า

"โชวมั่งจิ้มมีนิสัยชั่วช้า สมควรเปลี่ยนตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณ-

โปรยแล้ว"

หลังจากนั้นคนกล่าววาจาและคนที่รับฟัง พากันเหลียวมองแป๊ะ-โช้วปวยซึ่งนั่งขัดสมาธิโคจรพลังรีดเร้นพิษเป็นจุดเดียว

ยามนั้น จูกัวะซิงแซที่ตำหนักจูกัวะ ซึ่งจับตาดูความเปลี่ยนแปลงของหอลมพิรุณโปรย พอได้รับข่าวว่าโซวมั่งจิ้มคิดกำจัดแป๊ะโช้วปวย ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"โซวเล้าจู้ย่ำแย่แล้ว"

ซูบ้อฮี่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หมายความอย่างไร?"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยวางแผนดำเนินการเช่นนี้ เพื่อยืนอยู่ฝ่าย 'เหตุผล' มันคิดอ้างว่าโซวมั่งจิ้มคิดกำจัดมัน ดังนั้น มิอาจไม่ล้างญาติเพื่อคุณธรรม"

บ้อเช้งกล่าวเสริมว่า

"โซวมั่งจิ้มจะอย่างไรให้การสนับสนุนมัน คราครั้งนี้กลับลงมือแพร่พิษต่อมัน ท่ามกลางพยานรู้เห็นจำนวนมาก มันก็สามารถตอบโต้อย่างเต็มที่"

ทิชิ่วกลับกล่าวว่า

"แต่เตียโป่วลุ้ยก็ตายในงานเลี้ยง มันมิใช่เป็นเขี้ยวเล็บของฉั่วเกียหรอกหรือ?"

ตุยเมี่ยตอบคำถามข้อนี้ว่า

"เตียโป่วลุ้ยเป็นคนของฉั่วเกียจริง แต่ไม่ได้สังกัดโดยตรง ชนชั้นเตียชอปั่ง เอี๊ยบโปว่เส็กและพวกถือหางแป๊ะโช้วปวย เตียโป่วลุ้ยกับลี้แจ้ตึ้งและพวกกลับอยู่ฝ่ายปึงเอ่งโทย"

แนฮ้วยเลิกคิ้วดกหนา กล่าวว่า

"ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยยืมตาบฆ่าคน กำจัดเตียโป่วลุ้ยไปก่อน"

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"เตียโป่วสุ้ยเพียงเป็นเครื่องสังเวย ขณะที่แป๊ะโช้วปวยไม่มีจุดมุ่งหมายเพียงนี้เท่านั้น"

ท่านความจริงคิดจัดส่งสี่ยอดมือปราบไปอารักขาโซวมั่งจิ้ม แต่แล้วเกิดไฟสงครามหลายจุด ท่านเดินทางไปยังภูเขาเตี๋ยมซัว เพื่อช่วยเหลือผู้สันโดษภูษาฟ้าที่เป็นศิษย์พี่รอง กลับตกหลุมพรางของง้วนจับซาหัง มังกรเขียวหกบรรจบโอบล้อมภูเขาเตี๋ยมซัว หมายมั่นสังหารจูกัวะชิงแช เป็นเหตุให้สี่ยอดมือปราบรุดไปจัดการกับมังกรเขียวหกบรรจบ*

ดังนั้นจูกัวะชิงแชและคณะไม่สามารถปลีกตัวมาสะสางความขัดแย้งภายในหอลมพิรุณโปรยได้

ซูบ้อยี่ความจริงสามารถทำอะไรได้บ้าง แต่ง้วนจับซาหังยังมีศิษย์ฉายาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับพัวพันมันเอาไว้ รอจนทั้งหมดมีเวลาหายใจ หอลมพิรุณโปรยก็เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงขึ้น

ข่าวที่แพร่กระจายออกไปคือ โซวมั่งจิ้มลอบฆ่าแป๊ะโช้วปวยไม่สำเร็จ กลับพลั้งมือฆ่าเตียโป่วสุ้ย

ดังนั้น ฉั่วเกียออกคำสั่งในฐานะมหาเสนาบดีกับผู้บัญชาการทหารนครหลวง ให้จับกุมผู้ต้องหาโซวมั่งจิ้ม

เมื่อมีคำสั่งซ้อนี้ แป๊ะโช้วปวยและพวกก็ดำเนินการโดยสะดวกแล้ว

แป๊ะโช้วปวยใช้เวลาสองชั่วยาม ยึดอำนาจที่ความจริงเป็นของโซวมั่งจิ้มมาทั้งหมด

ทั้งยังให้ผู้ที่จงรักภักดีต่อโซวมั่งจิ้มเปลี่ยนเป็นรับใช้มัน

มันได้รับบัญชาจากทางการให้ล้างญาติเหื่อคุณธรรมทั้งที่อับจนปัญญา

มันยึดครองหอเขียว

---

*รายละเอียดอยู่ในชุดยอดศัสตราวุธตอนทวนทะลวงศึก

เข้ายึดหอขาว

โอบล้อมหอแดงไว้

...ส่วนหอเหลืองความจริงเป็นของมันอยู่แล้ว

มันโดดเดี่ยวเจดีย์หยกขาวซึ่งอยู่ตรงกลาง หลังจากนั้นค่อยนำคน ใกล้ชิดหลายนาย เดินขึ้นเจดีย์ไปอย่างผ่าเผย

เจดีย์หลังนี้จึงเป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจของหอลมพิรุณโปรย

"ใต้ภูเขาเทียนจั้วหนึ่งตาน้ำแร่ เจดีย์ปรากฏสิ้นแผ่นดินพลิกกลับ กลาย"...คำกล่าวขวัญนี้หมายถึงตาน้ำแร่ที่อยู่ใต้เจดีย์หลังนี้

ขณะที่แป๊ะโช้วปวยเข้าสู่เจดีย์หลังนี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลก ประหลาดนัก

มาตรว่ามันรุกคืบเข้าใกล้จุดศูนย์กลางของอำนาจหอลมพิรุณโปรย แต่น้อยครั้งจะเข้าสู่เจดีย์หลังนี้ กาลก่อนถึงแม้ว่าโซวมั่งจิ้มไว้วางใจ แต่น้อย ครั้งที่เรียกให้มันขึ้นสู่เจดีย์

เจดีย์หลังนี้ไม่มีใดแปลกพิสดาร เพียงคล้ายงาช้างที่งอโค้งขึ้นไป สีอิ ก็ไม่ต่างกับงาช้างเท่าใด

แต่คำสั่งทั้งหมดของหอลมพิรุณโปรยล้วนออกจากที่นี้ ถ่ายทอดถึง หอเขียว จากนั้นค่อยกระจายไปทั่วนครหลวง

ถึงแม้แป๊ะโช้วปวยน้อยครั้งจะเข้าสู่สถานที่นี้ แต่ทำการศึกษาที่ จนกระจ่าง

ก่อนที่มันจะกระทำเรื่องหนึ่ง ต้องทำความเข้าใจอย่างชัดแจ้ง

การรู้เขารู้เรา มาตรว่าไม่แน่ว่ารบรู้ร้อยครั้งชนะร้อยครา แต่หา สามารถรู้เขา โดยที่เขาไม่รู้เรา อย่างน้อยเท่ากับกุมชัยชนะเป็นมั่นเหมา ในทางกลับกันต้องพ่ายแพ้แน่นอน

แป๊ะโช้วปวยจำได้ว่าเมื่อตอนแรกพบโซวมั่งจิ้มมันติดตามยอดคนผู้ ขึ้นสู่เหลาเลื่องชื่อของนครหลวง...เหลาซาฮะ

ตอนนั้นยังมีเฮ้งเซียวเจียะอีกคนหนึ่ง
นั่นเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดนัก
...คนทั้งสามพอพบหน้าก็สาบานเป็นพี่น้อง
...สามารถเข้าสู่ศูนย์กลางแห่งอำนาจโดยเร็ว
...โอกาสที่มันเฝ้ารอนานปีมาถึงแล้ว
ตอนนั้นเป็นจุดเปลี่ยนประการหนึ่ง
ยามนี้ ยิ่งเป็นจุดพลิกผันประการหนึ่ง
คล้ายกับก้าวขึ้นสู่จุดสุดยอดทีละก้าว
...และกำลังจะสัมผัสกับอำนาจขั้นสุดยอดทีละน้อย
แป๊ะโช้วปวยทะนุถนอมวันนี้ยิ่ง
และทะนุถนอมความรู้สึกเช่นนี้
...บางครั้งความลิงโลดขณะที่ใกล้จะได้รับ ยังน่าทะนุถนอมยิ่งกว่าวามพึงพอใจที่ได้รับ ชวนให้ลุ่มหลงงมงายยิ่งกว่าได้ครอบครองแล้ว
มันรู้สึกว่าตัวเองกำลังเดินเข้าสู่ช่วงโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตทีละก้าว
...ถึงแม้ว่าบางครั้งมีอุปสรรคบ้าง
...เช่นตอนอยู่ในงานวันเกิดฮวยโกวฮวต ไม่สามารถจัดการกับ้งเซี่ยวเจียะ
...ฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมายังนครหลวงแล้ว
...ต้องมีสักวันที่จัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ดังนั้น แป๊ะโช้วปวยเบิกบานใจยิ่ง
มันฮัมเพลงออกมา
ในใจมันเฝ้ารอวันนี้ตลอดมา
รอที่จะฮัมเพลงนี้ออกมา
ในที่สุดมันสามารถฮัมเพลงออกมาว่า
"เราคิดพิชิตต่ำใต้เพียงลำพัง จนใจกำเนิดจากโคลนตมอันโสมม

เว เหมายมั่นคำรนกึกก้องกัมปนาท หากทว่าไม่สบโอกาสอันเหมาะสม พญาเมังกรเหินจรดเก้าฟ้า ไหนเลยประหวั่นสำนึกเสียใจ หมุนตัวก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด ผู้ใดกล้าไม่คิโรราบ..."

มันขึ้นถึงชั้นบนสุดของเจดีย์แล้ว

ก่อนที่จะเข้าสู่เจดีย์ แป๊ะโซ้วปวยก็เตรียมการเป็นมั่นเหมาะแต่แรก รวมทั้งตระเตรียมคำพูดที่คิดกล่าวไว้แล้ว

"พวกเราถูกลอบทำร้ายที่หอเขียว พวกมันบอกว่าผู้บงการเป็นพี่ใหญ่ หากทว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อ ทั้งนี้เพราะหากท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า คงฆ่าตั้งแต่แรก ไยต้องรอถึงวันนี้? แต่ว่าการตายของเตียโป่วลุ้ย สร้างความโกรธกริ้วแก่ฉั่วเซี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) ให้ผู้นำหอเราแสดงความรับผิดชอบ ท่านผู้เฒ่าระบุตัวท่านข้าพเจ้าคาดว่าพี่ใหญ่ไม่สบาย มิสู้ให้ข้าพเจ้าแบกรับแทน ดังนั้น ข้าพเจ้าบังอาจถ่ายโอนหอทั้งสื่อยู่ในนามข้าพเจ้า หวังว่าฉั่วเซี่ยงเอี้ยไม่สืบสาวเอาความ ข้าพเจ้าจะอย่างไรเป็นบุตรบุญธรรมของท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าจะไปมอบตัวที่ทำเนียบเสนาบดี ดังนั้นเชิญมาอำลาพี่ใหญ่"

วันนี้พอดีเป็นวันตังจี่"

ค่ำคืนก่อนวันตังจี่ แป๊ะโซ้วปวยต้องเผชิญกับการตัดสินใจครั้งสำคัญ มาตรว่ามันเป็นคนใจดำอำมหิต แต่หากให้มันลงมือโค่นล้มทรยศ หักหลังสังหารพี่ร่วมสาบานของตัวเอง ยังไม่อาจมีคำอธิบายต่อตัวเองได้

อย่าว่าแต่ผู้ที่มันคิดจัดการเป็นผู้นำของค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง มันคิดผลักดันอีกฝ่ายลงมา ก้าวขึ้นนั่งตำแหน่งแทน มิเพียงสะทกสะท้านหวาดผวา ทั้งยังหวั่นวิตกต่อผลได้ผลเสีย

...นั่นจะอย่างไรเป็นบุคคลที่ยากจัดการคนหนึ่ง

"วันฤดูหนาวกราย อยู่ในช่วงปลายปี นิยมรับประทานขนมบัวลอยกัน

...นี่แม้เป็นคนป่วยผู้หนึ่ง แต่ยังยากจัดการกว่าคนที่ดึกดักเข้มแข็ง แปดพันคน

ดังนั้นมันต้องมีคำอธิบายต่อตัวเองก่อน

...ทำอย่างไรจึงมีคำว่ากล่าวกับตัวเอง?

ก่อนอื่นต้องยืนอยู่ข้างเหตุผล

ประการแรก โชวมั่งจิ้มจะอย่างไรเป็นผู้ที่หนุนส่งมันขึ้นมา วันนี้ มันเข้าใกล้ศูนย์กลางอำนาจถึงเพียงนี้ ล้วนเป็นโชวมั่งจิ้มสนับสนุนส่งเสริม

อีกประการ โชวมั่งจิ้มจะอย่างไรเป็นพี่ร่วมสาบานของมัน หากมันทรยศต่อโชวมั่งจิ้ม ถือว่าผิดต่อหลักธรรม

ยังมี โชวมั่งจิ้มสองพ่อลูกก่อตั้งหอลมพิรุณโปรย วางรากฐานลึกล้ำ มีฐานะสูงส่งในยุทธจักร ตัวเองต่อให้ช่วงชิงได้ แต่ว่าสามารถแทนที่หรือไม่?

มิหนำซ้ำตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยไม่สะดวกกับการนั่ง วันใด ที่ก้าวขึ้นนั่ง วันหน้านั่งไม่ได้ และลงมาไม่ได้ จะทำประการใด? มิสู้รักษา สถานภาพของรองหัวหน้าหอที่มีอำนาจเต็ม ปล่อยให้โชวมั่งจิ้มแบกรับชื่อ กล่าวหา ตัวเองเสพสุขสำราญประเสริฐกว่า

อย่าว่าแต่หากมันเปิดฉากจู่โจมต่อโชวมั่งจิ้ม ไม่แน่ว่ากำจัดฝ่ายตรงข้ามได้หรือไม่ ต่อให้ปลิดปลงโชวมั่งจิ้มเป็นผลสำเร็จ เขี้ยวเล็บของโชวมั่งจิ้มใช่จะรังควานล้างแค้นมันหรือไม่?

เหลียวดูอดีตที่ผ่านมา มีผู้คนไม่น้อยที่ต่อสู้ช่วงชิงกับผู้ที่รวมอาการป่วย อำนาจและความลึกลับเข้าด้วยกันผู้นี้ สุดท้ายไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะ หรือโยกคลอนโชวมั่งจิ้มได้

นอกจากอาการป่วย

อาการป่วยที่ยิ่งมายิ่งเรื้อรัง ยิ่งยากจะรักษาเยียวยาได้

จวบกระทั่งจันทราลอยถึงกลางฟ้า บนผิวน้ำฟากตะวันตกของหอแว่วเสียงถ่อแหวกน้ำดัง แป๊ะโช้วปวยค่อยได้ดิดชื้น

...แป๊ะโช้วปวย เจ้าพิรี้พิไร ใจอ่อนราวสตรีเช่นนี้ ไหนเลยสำเร็จกิจการใหญ่ได้?

มันตกลงใจว่าจะทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม ทั้งยังนึกหาเหตุผลสนับสนุน

หนึ่ง เนื่องจากโซวมั่งจิ้มหนุนส่งมัน มันยิ่งต้องทรยศ

โซวมั่งจิ้มส่งเสริมให้มันเติบโตกล้าแข็ง ระหว่างที่มันผุดขึ้นมาอุปสรรคขวากหนาม ความอัปยศ ความล้มเหลวและข้อผิดพลาดที่มันได้รับล้วนอยู่ในสายตาของโซวมั่งจิ้ม ตอนนี้มันมีชื่อมีเสียง มีหน้ามีตา ไม่อาจให้ผู้ที่ล่วงรู้อดีตอันต่ำต้อยของมันมีชีวิตอยู่ในโลก

อย่าว่าแต่นับแต่โบราณกาลมา บุคคลหมายเลขหนึ่งพอขึ้นครองตำแหน่ง ก็ไม่ยินยอมให้มีขุนพลอยู่ข้างกาย คุกคามถึงอำนาจที่ได้ครอบครอง เช่นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่นกำจัดขุนนางที่มีความดีความชอบ ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้องกวาดล้างศัตรูทางการเมือง หากแม้นวันใดโซวมั่งจิ้มฟื้นฟูสุขภาพคุมอำนาจใหญ่อีกครั้ง ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน มิสู้ลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า

สอง ยามใดที่มันสามารถครองอำนาจ จึงไม่กลัวเกรงชาวยุทธจักร ยุทธจักรถือสภาพความเป็นจริง ผู้ใดไม่ประจบสอพลอฝ่ายมีอำนาจ ยังมีผู้ใดคิดแก้แค้นให้กับคนที่สูญเสียอำนาจ? ยุทธจักรยามนี้ต่างกับกาลก่อน แม้แต่บ้านเมืองยังไม่คำนึงถึงความชอบธรรม ขอสงบศึกกับข้าศึก อย่าว่าแต่มันปฏิบัติการโดยมีข้ออ้างเป็นทางการ สั่งให้มันล้างญาติเพื่อคุณธรรม เมื่อมีท่านมหาเสนาบดีหนุนหลัง ยังมีผู้ใดกล้าคัดค้าน?

สาม ถึงแม้หอลมพิรุณโปรยเป็นโซวมั่งจิ้มสองพ่อลูกก่อตั้งขึ้น แต่เมื่อเจ้าชีวิตใหม่ขึ้นครองราชย์ ต้องเปลี่ยนตัวขุนนางชุดใหม่ ลองนึกดู รัฐฉินกวาดหกแคว้น รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ประกาศศักดานุภาพเพียงไหน แต่แล้วเพียงไม่กี่ปีก็ล่มสลาย โจโฉสถาปนาวุยก๊กเกรียงไกร แต่แล้วไม่นานก็ถูกตระกูลสุมาแทนที่ สนใจไยกันว่าผู้ใดประกาศก่อตั้ง ผู้ใดเก่งกล้าสามารถผู้นั้นได้ครอบครองแทนที่

หลายปีมานี้ มันเองทุ่มเทความพยายามวางรากฐานในหอลมพิรุณโปรย เตรียมการถอดถอนโชวมั่งจิ้ม ตั้งตัวเองเป็นผู้นำ ทั้งยังคุมกำลังไว้แล้ว ยามนี้ไม่ทรยศ จะรอถึงเวลาใด?

สี่ คนควรมีปณิธาน แป๊ะโช้วปวยตั้งปณิธานตั้งแต่เล็กว่า ไม่โบยบินก็แล้วกันไป พอโบยบินต้องทะยานขึ้นฟ้า มันมักฝันว่าตัวเองเป็นนก เป็นนกอินทรียักษ์ โบยบินถึงสุดขอบฟ้า ตอนนี้มันเริ่มบินแล้ว แต่อยู่ในขั้นไต่เต้าขึ้นไป มันคิดขึ้นสู่จุดสูงสุด โดยไม่กลัวความสูง และไม่กลัวเหน็บหนาว

การก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำหอลมพิรุณโปรย เพียงเป็นแค่เริ่มต้น วันหน้าไม่แน่ว่าสามารถมุ่งสู่เส้นทางแห่งลาภยศสักการะ อาจบางทีมีฐานะเท่าเทียมกับท่านมหาเสนาบดี ตัวเองไหนเลยรีรอลังเลได้?

ห้า มันใช่จัดการกับโชวมั่งจิ้มได้หรือไม่ หากเป็นยามปรกติยากบอกได้ แต่ตอนนี้เล่า?

โชวมั่งจิ้มป่วยหนักแล้ว
วีรบุรุษผู้กล้าเพียงกลัวโรคภัยกัดกร่อน
...ผู้ที่เก่งกาจยิ่งนาน ปากแผลยิ่งมาก
โชวมั่งจิ้มฆ่าคนไม่น้อย โค่นผู้คนมากยิ่งกว่า
คนเหล่านั้นล้วนเป็นมือดี เป็นยอดฝีมือแห่งยุค
โชวมั่งจิ้มยังไม่พ่ายแพ้ ยังยืนหยัดไม่ล้มลง
แต่ไม่อาจรักษาสภาพไม่บาดเจ็บได้
มันยิ่งรับบาดเจ็บมากกว่าเดิม อาการป่วยยิ่งทรุดหนักลง
...มีแต่ตอนนี้แป๊ะโช้วปวยค่อยมีความมั่นใจเอาชัย
อย่าว่าแต่มันเตรียมการพร้อมไว้แล้ว
...ตอนนี้ไม่ลงมือ หรือจะรอจนอีกฝ่ายทุเลาหายป่วย?
มันตัดสินใจลงมือกระทำ
...ตัดสินใจต้องฆ่าโชวมั่งจิ้ม

ยุทธจักรมีคำเล่าลือว่า...คิดสังหารโซวต้องฆ่าแป๊ะก่อน

จนบัดนี้ ไม่มีผู้ใดสังหารโซวมั่งจิ้มได้

นอกเสียจากแป๊ะโช้วปวย

ผู้ที่สังหารโซว ต้องเป็นแป๊ะแน่นอน

หากแป๊ะโช้วปวยคิดบินสูง ต้องสังหารโซวมั่งจิ้มซึ่งตอนแรกสนับสนุนมัน ตอนนี้กลายเป็นเครื่องกีดขวางมัน

หลังจากที่แป๊ะโช้วปวยตัดสินใจ ยังคำนวณเจตนารมณ์ของฟ้า

ค้นหาความลับของฟ้า

แป๊ะโช้วปวยครุ่นคิด เราลองหยิบตัวหนังสือสักตัวหนึ่ง หากนับเส้นขีดเป็นเลขคู่ แสดงว่าเจตนารมณ์ของฟ้าให้เราฆ่าโซวมั่งจิ้ม หากเส้นขีดเป็นเลขคี่ ควรที่จะเปลี่ยนแผนการ

แป๊ะโช้วปวยทดลองนึกตัวหนังสือตัวหนึ่ง

ตัวหนังสือนี้คล้ายพลัน "ผุด" ขึ้นในห้วงสมอง ความจริงก่อตัวเป็นเวลานาน ยามนี้พลันผุดขึ้น

นั่นเป็นคำ "มั่ง" (ความฝัน)

มันใช้นิ้วมือขีดเขียนตัวหนังสือ "มั่ง" ลงบนกำแพงดิน

มันจากเขียนเสร็จ มันยืนพิงหน้าต่าง หันหาจันทร์ หันหลังให้แก่สายน้ำ นับเส้นขีดของตัวหนังสือในใจ

ไม่ถูกต้อง

ทั้งนี้เพราะตัวหนังสือ "มั่ง" มีเพียงสิบสามขีด

สิบสามขีดยังเป็นเลขคี่

ต่อให้เพิ่ม "เข่าเท้า"* เข้าไป ก็เป็นสิบห้าขีด

สิบห้าขีดยังเป็นเลขที่

---

*ชื่อหมวดนำของตัวหนังสือจีนซึ่งเขียนอยู่ส่วนบน ดังภาพประกอบ++

...อย่างนั้นเจตนารมณ์ของฟ้าไยมิใช่ให้มันระงับแผนการครั้งนี้?

มันไม่ยินยอม

มันยังเยาว์วัย

มันคิดมีความสำเร็จเหนือล้ำกว่ารุ่นก่อน ไม่ต้องการเป็นผู้ช่วยที่ถูกชี้นิ้วบงการอยู่ร่ำไป

...เจตนารมณ์ของฟ้านี้ที่แท้เป็นเจตนารมณ์ของฟ้าหรือไม่?

...ความลับของฟ้านับเป็นความลับของฟ้าอันใด?

แป๊ะโซ้วปวยไม่ยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นพลิกดูหนังสือโบราณ

การพลิกดูครั้งนี้กลับตรวจพบว่า ที่แท้ตัวหนังสือ "มั่ง" แบบโบราณมีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งขีด

...เมื่อเพิ่มอีกหนึ่งขีด ก็เป็นสิบหกขีดแล้ว

เป็นเลขคู่

เจตนารมณ์ของฟ้าเป็นเช่นนี้

ความลับของฟ้าให้ม่าโซวมั่งจิ้ม

ความลับของฟ้าเป็นเช่นนี้ เจตนารมณ์ของฟ้าไม่อาจแข็งขืน

แป๊ะโซ้วปวยลิงโลดยินดีจนงอนิ้วดีดออก

พลังดรรชนีแหวกฝ่าอากาศ พุ่งเข้าหาจันทร์

แม้กระทั่งเจ้าของเรือบนลำน้ำ ยังรู้สึกถึงพลังดรรชนี เงยหน้ามองดูจันทร์ ไม่ทราบเป็นสายลมโชยลูบไล้จันทร์หรือไม่?

ที่แท้มีเจตนารมณ์ของฟ้าหรือไม่? มาตรว่ามี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบแม้นว่ามี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจ

แต่ว่าแสงจันทร์ยังสาดส่องพสุธา แสงจันทร์ส่องต้องกำแพงดิน

ตัวหนังสือ "มั่ง" บนกำแพงดินยิ่งแจ่มชัดเป็นพิเศษ

แป๊ะโซ้วปวยจับจ้องมองดู คล้ายมองเห็นถึงอำนาจ

แค่แล้วมันบังเกิดความคิดผ่านเข้ามา

...พรุ่งนี้เป็นวันตังจี่แล้ว

...ต้องลงมือแล้ว

...เพียงไม่ทราบโซวมั่งจิ้มโซวเล้าจู้ตอนนี้คิดอะไร? ใช่คิดอะไรอยู่หรือไม่?

โซวมั่งจิ้มกอดหมอนไม่นิทรา

มันกอดหมอนหนุน มองจันทรานิ่งครุ่นคิด

มันนึกถึงแป๊ะโช้วปวย

ยังมีเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แทบกล่าวได้ว่ามันพอนึกถึงแป๊ะโช้วปวย ก็จะนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ ในทางกลับกันก็เป็นเช่นเดียวกัน

แป๊ะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) เป็นคนที่ไม่อาจอดทนอดกลั้น

แป๊ะโช้วปวยยึดติดกับอำนาจเกินไป

คนที่ต้องการอำนาจมากเกินไป ไม่สามารถแบ่งปันอำนาจร่วมกับผู้อื่นได้

จะช้าเร็วแป๊ะเล่ายี่ต้องไม่ยอมรับตนเอง

อาการป่วยของตนเองกลับยิ่งมายิ่งทรุดหนักลง

นับตั้งแต่ตนเองถูกอาวุธลับอาบยาพิษที่ย่านโขวจุ้ยโพ่ว ทั้งกัดฟันสู้ศึกกับลุ้ยซุ่ง อาการป่วย พิษร้ายและบาดเจ็บล้วนกำเริบ 'ขึ้น'

อาการป่วยที่น่ากลัวนัก ที่น่ากลัวเป็นอาการป่วย มิใช่ความตาย อาการป่วยเคี่ยวกรำคน กัดกร่อนปณิธานผู้คนจนหมดสิ้น เมื่อถึงตอนท้ายคงเหลือแต่คราบร่างสังขาร ขณะที่ความตายยิ่งมายิ่งคืบใกล้เข้ามา

...ผู้ใดไม่กลัวตาย?

ตนเองกลัวตายถึงที่สุด

ถึงกับบอกว่ารักตัวกลัวตาย

หากสามารถมีชีวิตอยู่ ถือว่าเป็นเรืองดี ทุกข์สุขของชีวิต มีแต่มีเ
อยู่จึงรับรู้ได้ ตายแล้วก็ไร้ซึ่งทุกสิ่ง หลักศาสนาพุทธ ให้ผู้คนเห็นซึ้งถึงความเ
ความตาย แต่มิใช่บอกให้ผู้คนไปตาย ตนเองหากมิใช่กลัวตาย ก็ไม่ก
อาการป่วยแล้ว หากเจ็บป่วยก็ม่าตัวตาย ยังกลัวอาการป่วยอันใด?

...หากแม้นตกตาย ก็ปราศจากความรู้สึกใด สังขารร่างกายเปื่อยสเ
โะคร้ายก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

ระหว่างนี้ตนเองหายใจหอบถี่อีกแล้ว

หอบหืดรุนแรง

มีเสมหะมาก

ในเสมหะมีเลือด

รับประทานอะไรลงไป ล้วนอาเจียนออกมา

พอล้มตัวลงนอนเสมหะก็จุกที่ลำคอ ที่ทรวงอกคล้ายถูกผู้คน
ฟาดฝ่ามือใส่ ไม่สามารถหลับลงได้

เมื่อหลับไม่ลง ได้แต่ฟังเสียงฟิดฟาดระหว่างทรวงอกกับลำคอตน
มองดูตนเองซูบซีดผ่ายผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกมีความรู้สึกว่านิ้วมือนิ้ว
แขนขากระดูกไหล่และลำคอไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวอันใด เป็นความ
ที่น่าเศร้ากว่าความตายอีก

ดูท่าเหตุร้ายในงานเลี้ยงที่หอเชียวค่ำคืนนี้ คงมีเลศนัยเคลือบแ

...เป็นแป๊ะเล่าขี่ไม่อาจอดรนทนรอ ลงมือก่อการหรือไม่?

นี่นับว่าเลือกโอกาสประจวบเหมาะนัก

...ประจวบเป็นเวลาที่อาการป่วยของตนเองกำเริบขึ้น

ตนเองคำนวณแต่แรกต้องเกิดภัยพิบัตินี้

...ภัยพิบัตินี้ผ่านพ้นได้หรือไม่? ภัยพิบัติรุนแรงหรือไม่? ล้วนเ
ความลับของฟ้า

ภัยพิบัติก็เช่นเดียวกับโอกาสเหมาะ สามารถคำนวณออกได้ เข้

ไพ่ทาโรต์ใหญ่เล็กหรือหนักเบา

นี่เป็นข้อบกพร่องในวิชาทำนายทายทัก

ตนเองแม้ศึกษาวิชาโหราศาสตร์ เรียนรู้หลักการทำนายสิบหกชนิด แต่ไม่ต้องการความแม่นยำที่ละเอียดลออ ได้แต่ถามไถ่ฟ้า

ตนเองสามารถคำนวณออกว่า ช่วงเวลาใดโชคดีมีวาสนา ช่วงเวลาใดเคราะห์ตกมีคราเคราะห์

...สมมติเช่นสิบปีที่ผ่านมา ตนเองมีชะตารุ่งเรือง แต่ก็ซ่อนไว้ซึ่งวิกฤต วิกฤตแล้วจะเป็นไร จะอย่างไรมั่งมีศรีสุขมาจากการสุ่มเสี่ยงแสวงหา

...เช่นเดียวกับตอนนี้ ตนเองชะตาตกมีคราเคราะห์

แต่ตนเองไม่ทราบว่าดีนั้นดีสักเท่าใด ร้ายนั้นร้ายสักเพียงไหน?

ตนเองสามารถคำนวณออกว่ามีภัยอัคคี แต่ไม่อาจคำนวณว่า ภัยอัคคีจะก่อความเสียหายปานใด อาจบางทีถูกเปลวไฟของเทียนไข ลวกใส่นิ้วมือ หรือว่าอาจบางทีเกิดเพลิงไหม้เผาทำลายตึกทั้งหลัง

ตนเองยังทายทักได้ว่าผู้อื่นมีโชคมีลาภ แต่ไม่สามารถระบุชี้ชัดลงไปว่าลาภลอยก้อนนั้นใหญ่แค่ไหน ที่แท้เล่นชนะได้เงินสิบหมื่นตำลึงจากบ่อนพนัน หรือว่าเก็บได้แหวนทองคำวงหนึ่งเท่านั้น?

ขณะเดียวกัน ตนเองยังคำนวณออกว่าปีหน้าตนเองมีคราเคราะห์

แต่คราเคราะห์ใหญ่หลวงเท่าใด รุนแรงเพียงไหน อำนาจการทำลายล้างเป็นอย่างไร ล้วนไม่สามารถคำนวณได้

แน่นอน วิชาทำนายยังต้องผสมผสานกับวิชานรลักษณ์และลายมือ

แต่ว่าตอนนี้ตนเองป่วยหนัก สีหน้าไม่น่าดู

แม้กระทั่งตนเองยังรังเกียจเห็นใบหน้าของตนเอง

นั่นคล้ายเป็นใบหน้าปีศาจใบหนึ่ง

บนใบหน้าลุกโชนด้วยไฟเย็นสองจุด

เป็นไฟปีศาจ

นั่นเป็นดวงตาของตนเอง

...คิดพิศดูนรลักษณ์ ต้องดูประกายตาก่อน ประกายตาของตนเองไม่จำเป็นต้องดูแล้ว

ดูไปรังแต่ทดหู่ใจ

สำหรับลายมือก็ไม่ต้องดูแล้ว

มือของตนเองสั่นอยู่ตลอดเวลา

อย่าว่าแต่จับดาบ กระทั่งตะเกียบยังคีบไม่มั่น

แม้กระทั่งใต้คางก็เป็นสีครามซีด

นี่เป็นผลจากการรับประทานยาอย่างยาวนาน

ตนเองยังรู้สึกได้ว่าที่ปอดมีฝีร้าย กระเพาะก็ทะลุเป็นโพรงใหญ่

อวัยวะภายในของตนเองคล้ายเคลื่อนย้ายเปลี่ยนตำแหน่ง บนร่างกายแทบไม่มีกระดูกกล้ามเนื้อที่ครบถ้วนสมบูรณ์

มิหนำซ้ำยังสูญเสียเท้าข้างหนึ่ง ที่ใจกลางฝ่ามือเป็นสีเขียวซีด

ลายมือยิ่งสับสนยุ่งเหยิง

...คาดว่ากระทั่งหว่างคิ้วก็เริ่มดำคล้ำแล้ว

โชวมั่งจิ้มได้แต่ฝืนยิ้ม

...ไม่ว่าคราเดราะห์นี้ใหญ่หลวงเพียงใด ล้วนเป็นเรื่องของปีหน้า

ดูท่าตนเองสามารถผ่านพ้นปีนี้

หากผ่านพ้นปีนี้ไปได้ เฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) สมควรกลับมาแล้ว

หลายปีมานี้ตนเองเฝ้าติดตามเข็มมุ่งของเฮ้งเล่าซา ไม่ว่าเฮ้งเล่าซาไปถึงที่ใด ขอเพียงตนเองกระทำได้ จะขอให้นักสู้ผู้กล้าท้องถิ่นนั้นให้การดูแลเฮ้งเล่าซาเป็นพิเศษ

ตอนนี้อำนาจในนครหลวงมีการเปลี่ยนแปลง เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถกลับมาได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอกลับมา จะสะกดควบคุมแป๊ะเล่ายี่ได้แล้ว

เพียงแต่แป๊ะเล่ายี่คงไม่ปล่อยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับคืนสู่ต้นสังกัดเตยง่ายดาย

ดังนั้นตนเองจัดส่งคนสนิทไปติดต่อกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

อาจบางทีถึงแม้ว่าตนเองมีคราเคราะห์ แต่เมื่อถึงปีหน้า ภัยอันตรายอาจเกิดการพลิกผัน

วันใดที่ตนเองสามารถฟื้นฟูสุขภาพ จะทำการปรับปรุงหน่วยงานเพื่อรับศึกภายในและศัตรูภายนอก แทนที่จะงอมือรอความตาย

บวกกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมาทันเวลา ตนเองก็ไม่ต้องเกรงกลัวคนมักใหญ่ใฝ่สูงเช่นแป๊ะเล่ายี่อีก

ในสถานการณ์เช่นนี้ สมควรชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อนหรือไม่?

ไม่สมควร

ตนเองป่วยหนักร่อแร่

ก้อนหินน้อยยังไม่กลับมา

ไม่อาจแหวกหญ้าให้งูตื่น

ตอนนี้ในหอลมพิรุณโปรย มีอยู่กว่าครึ่งเป็นคนของแป๊ะเล่ายี่

อย่าว่าแต่แป๊ะเล่ายี่ยังมีท่านมหาเสนาบดีหนุนหลัง

หากทั้งสองฝ่ายเปิดฉากสู้รบ ต่อให้ตนเองสามารถปราบปรามความไม่สงบภายใน ก็จะกระทบกระเทือนถึงขุมกำลัง ถึงแม้สงบศึกภายในก็ไม่อาจรับมือศัตรูภายนอก ศัตรูภายนอกต้องฉวยโอกาสบุกจู่โจมแน่นอน

แม้นว่ากำจัดแป๊ะเล่ายี่ไม่สำเร็จ แป๊ะเล่ายี่พานขอกำลังทหารจากทางการมาล้อมปราบ อย่างนั้นหอลมพิรุณโปรยต้องล่มสลายแล้ว

อย่าว่าแต่แป๊ะเล่ายี่แม้มีนิสัยขบถ ไม่แน่ว่าจะทรยศต่อตนเอง ถึงอย่างไรตนเองเป็นผู้ให้การสนับสนุนแป๊ะเล่ายี่ขึ้นมา

แป๊ะเล่ายี่เพียงมีฝีมืออำมหิตไปบ้าง แต่มันเพียงเป็นรองคนคนเดียว

อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น ทั้งไม่มีเหตุผล และไม่มีความจำเป็นต้องทรยศตนเอง

ระแวงคนอย่าใช้สอย

ใช้สอยคนไม่ระแวง

ตนเองเมื่อใช้สอยมัน สมควรไว้วางใจมัน หากไม่คิดให้มันทรยศ ควรให้ความสำคัญแก่มัน แม้นไม่หวังให้มันคิดเป็นอื่น ก็ต้องยึดถือมันเป็นคนสนิท

ดังนั้นตนเองได้แต่เฝ้าดู

อาทิตย์ชี้นทางตะวันออกทุกทิวา

จันทราลับฟ้าตะวันตกทุกราตรี

บางครั้งทุกเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่ผู้คนต้องการ มิสู้สงบจิตใจใช้ตวามคิดอ่าน

ถึงกับไม่นึกไปในทางดี และไม่คิดไปในทางร้าย

เพียงแค่คุ่นคิด

ตรุนคิดถึงนาง

คิดถึงสตรีนางนั้น

ล้วนเพราะเพื่อสตรีนางนั้น

โซวมั่งจิ้มนึกถึงตอนนี้ ต้องสูดลมหายใจลึๆ คำหนึ่ง

ลมหายใจคำนี้ กลับเกิดการกระทบกระแทกที่ทรวงอกอย่างรุนแรง

...สำหรับกับผู้อื่น นั่นเพียงเป็นการสูดลมหายใจครั้งหนึ่ง สำหรับกับตนเองการสูดลมหายใจแต่ละครั้ง มิหนำซ้ำการสูดลมหายใจของชีวิต แต่ละครั้ง ล้วนนำมาซึ่งความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัส ดังนั้นตนเองต้องทะนุถนอมการสูดลมหายใจแต่ละครั้งกว่าเดิม

โซวมั่งจิ้มตกลงใจยอมรับข้อเรียกร้องของแป๊ะโซ้วปวย

...วันตังจี่พรุ่งนี้แป๊ะเล่ายี่ต้องการขึ้นมายังเจลีย์หยกชาวเข้าพบตนเอง

...หากไม่อนุญาตให้เข้าพบ แป๊ะเล่ายี่คงระแวงสงสัย เกรงว่าจะลุก

ตื่นขึ้นก่อการในบัดดล

...หากอนุญาตให้เข้าพบ ก็ต้องเสี่ยงอันตราย ตนเองเชื่อว่า ในปีนี้โอกาสของแป๊ะโข้วปวยยังไม่สุกงอม ยังไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

...แม้นว่าฉวยโอกาสที่มันมาถึง ตนเองชิงซุ่มกำลังจู่โจมสังหารมันประการนี้ตนเองยังทำไม่ได้

ครั้งกระโน้นเหล่าบริวารทรยศหักหลัง คิดลอบทำร้ายตนเอง ตนเองจะดำเนินการตอบโต้ แต่หากให้ตนเองขายพี่น้องตนเอง กลับทำไม่ได้

มีบ้างพึงกระทำ บ้างไม่พึงกระทำ

มิใช่ไม่สามารถ หากทว่าไม่ต้องการ

ทั้งสูดใต้กลิ่นเหมยหอม

...นั่นสมควรโชยมาจากทางตึกหกหุนครึ่งกระมัง?

แสงจันทร์ราวความฝัน

ฝันราวกับชีวิต

นึกถึงตอนนี้ โซวมั่งจิ้มส่งเสียงไอออกมาอีก ไอจนร่างสั่นกระตุกดวงตาแดงก่ำ กำหมอนหนุนแนบแน่น

ในชีวิตตนเองจมอยู่ในห้วงฝันร้ายของการต่อสู้

มีเพียงช่วงหนึ่งที่หวานชื่นดื่มด่ำ

...แต่ว่าสตรีนางนั้นกลายเป็นคู่แค้น ทุกวี่วันเฝ้ารอคอยข่าวการตายของตนเอง ทุกค่ำคืนฝนคมอาวุธ ตระเตรียมใช้กระบี่ที่เย็นเฉียบ แทงใส่ทรวงอกซึ่งยังมีความอบอุ่นหลงเหลือของตนเอง

ยามนั้น ไม่ทราบเป็นบ้านใดเป่าขลุ่ยอยู่ในหอห้อง

เสียงขลุ่ยดังวิเวกแว่ว คล้ายพรรณนาถึงความฝันตื่นหนึ่ง

ความฝันที่เลือนไกลตื่นหนึ่ง

ความฝันไกลลิบลับ

แต่หมอนหนุนอยู่ข้างกาย

จันทร์ฉายสาดส่องจนโชวมังจิมหลับ์ม่ลง

ทว่าดราเคราะห์ไม่ทราบอยู่ใกล้หรือไกล รอบททดสอบว่าเป็นจริ
หรือเท็จ

แปะโข้วปวยชี้นสู่เจดีย์

...เป็นเจดีย์หยกขาว

มันพบเห็นโชวมั่งจิ้ม

...คนที่ป่วยหนักใกล้ตายผู้หนึ่ง

มันพอพบเห็นคนผู้นี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกสองประการ

หนึ่งคือตื่นเต้นดึงเครียด

หลายปีมานี้เป็นคนผู้นี้สนับสนุนมัน จากความนิยมยกย่องกลายเป็
สนิทชิดใกล้ ความสามารถที่เหนือคนของผู้นี้ ยังให้ความรู้สึกที่สะท้านหวั่
ไหวแก่มัน จนบัดนี้ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

วันนี้มันกลับคิดจัดการกับคนผู้นี้

ดังนั้นมันบังเกิดความตื่นเต้นดึงเครียด

หากเป็นยามปรกติ เมื่อแปะโข้วปวยรู้สึกตื่นเต้นดึงเครียด จะสู
ลมหายใจ

สูดลมหายใจลึกๆ

ความรู้สึกอีกประการหนึ่งคือ...นี่ไม่เพียงเป็นคนที่ป่วยหนักใกล้ต
มิหนำซ้ำยังเป็นคนที่ป่วยหนักใกล้ตายแต่พานไม่ตาย

นี่หมายความว่า นี่เป็นคนที่มีพลังชีวิตกล้าแข็งผู้หนึ่ง

...ในเมื่อคนผู้นี้ป่วยหนักไม่ตาย มันได้แต่ยุติความเจ็บปวดรวดร้
ของอีกฝ่าย

มันตัดสินใจฆ่าโชวมั่งจิ้ม

แป๊ะโช้วปวยไม่ได้ขึ้นมาคนเดียว

ผู้ร่วมทางที่ติดตามมายังมีอีกห้าคน

เป็นจูยู่สี อาวเอี้ยงอี่อี่ หลีเซี่ยวกิก เซี้ยงกอยี้ ที่รวมเป็น "ยู่อี่กิกเซี้ยง"

ยังมีอีกคนหนึ่งที่มีใบหน้าคล้ายไม่มีใบหน้า...บนใบหน้าคล้ายปกคลุมด้วยแพรเบาบางสีเนื้อชั้นหนึ่ง ยามยิ้มไม่เชิงยิ้ม บางครั้งดวงตาจมูกปากยิ้ม แต่ปราศจากความรู้สึกยิ้ม ที่แท้บนใบหน้าสวมหน้ากากหนังมนุษย์ใบหนึ่ง

หากมิใช่คนผู้นี้ตามหลังท่านรองหัวหน้ามา เกรงว่าถูกสกัดตัวไว้แต่แรกแล้ว

แป๊ะโช้วปวยนำผู้คนห้าคนมา ก็ชอบด้วยเหตุผลเช่นกัน

ในฐานะรองหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย สมควรมีคนติดสอยห้อยตาม เป็นการเสริมสร้างบารมีจึงถูกต้อง

มิทนำซ้ำเมื่ออนุญาตแป๊ะโช้วปวยขึ้นมา หากไม่อนุญาต ผู้ติดตามของมันขึ้นมาคงสะกิดความสงสัยของผู้คนขึ้น...ผู้ที่สามารถมีชีวิตเข้ามา ใช่สามารถมีชีวิตกลับออกไปหรือไม่?

ที่ข้างกายโซวมั่งจิ้มก็มีคน

เป็นผู้คนสามคน

ล้วนแล้วแต่แซ่โซว

คนทั้งสามนี้ย่อมเป็นบุตรหลานตระกูลโซว เป็นบุตรหลานที่ผ่านการคัดเลือกสรรตั้งแต่สิบปีก่อน โซวมั่งจิ้มก็ใช้ให้พวกมันเรียนรู้วิชากดจุด ฝังเข็มต้มยา

หลังจากที่คนทั้งสามเรียนรู้ ก็ติดตามอยู่ข้างกายโซวมั่งจิ้มตลอดเวลา คอยต้มยา กดจุดและฝังเข็มให้กับโซวมั่งจิ้ม

แน่นอน ความรู้ด้านการแพทย์ของพวกมันไม่เทียบเท่าซู่ไต้ฮู ดังนั้นยังคงเป็นซู่ไต้ฮูตรวจอาการ เจียดยาให้แก่โซวมั่งจิ้ม

คนทั้งสามมีชื่อและฉายา แต่ชื่อฉายาชวนให้ผสมปนเปกัน

ซึ่งความจริง ลักษณะภายนอกของพวกมันก็ต่างกันไม่มากนัก เมื่อยืนรวมกัน ผู้คนมักแยกแยะไม่ออกว่าใครเป็นใคร

พวกมันคือชุบชีวิตจากความตายโซวทิเพียว

ชุบฟื้นจากเป็นตายโซวฮั้งเพียว

ตายแล้วชุบชีวิตโซวทิเนี่ย

บุคคลสามคนเช่นนี้ ชื่อฉายาเช่นนี้ยากที่จะจดจำได้

แต่ความสามารถของพวกมันกลับประทับใจผู้คนยากลืมเลือน

ขอเพียงพวกมันทั้งสามอยู่พร้อมหน้า จะฝังเข็มใส่จุดสำคัญ นวดเฟ้นจุดพิเศษ ต้มยาตามใบสั่ง ขอเพียงท่านยังมีลมหายใจ ต่อให้ท่านคิดตายก็ตายไม่ได้

พวกมันปรนนิบัติรับใช้โซวมั่งจิ้มตลอดมา

มิหนำซ้ำพวกมันล้วนแซ่โซว

ดังนั้นมิใช่สมุนบริวาร

หากแต่เป็นคนสนิท

...คนสนิทที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้

แป๊ะโช้วปวยพอขึ้นถึงชั้นที่เจ็ดของเจดีย์ ก็แลเห็นตู้ขนาดใหญ่สองใบ โต๊ะตัวหนึ่ง บนโต๊ะจัดตั้งกระจกทองเหลืองบานหนึ่ง ยังมีเตียงขนาดใหญ่ที่ปล่อยผ้าปูที่นอนปิดห้อยลงเตียงหนึ่ง

...คล้ายกับลดวัตถุเรื่องราวที่คุ้นเคยไปสิ่งหนึ่ง แต่ว่าเป็นอะไร ยามกะทันหันนึกไม่ออก

คนรวมตัวอยู่บนเตียงและข้างเตียง

ตนที่ข้างเตียงคือโซวทิเนี่ย โซวฮั้งเพียวกับโซวทิเพียว

คนบนเตียงย่อมเป็นโซวมั่งจิ้ม

สิ่งของในเจดีย์ชั้นนี้รวบรัดยิ่ง มีแต่สิ่งที่ต้องการยิ่งยวด จึงจัดวาง

นี่พ้องกับลักษณะนิสัยของโซวมั่งจิ้ม

และตรงกับข้อสันนิษฐานของแป๊ะโซ้วปวย

ก่อนที่แป๊ะโซ้วยปวยจะขึ้นมา ความจริงนึกหาคำพูดมากมาย แต่ก็ไม่ได้บอกออกมา

ทั้งนี้เพราะทั้งสองพอพบหน้า ดวงตาที่คล้ายไฟเย็นของโซวมั่งจิ้ม ก็จ้องจับบนดั้งจมูกที่โด่งเป็นสัน และส่วนปลายงอุ้มของแป๊ะโซ้วปวย ถามว่า

"ท่านมาฆ่าเรา ใช่หรือไม่?"

เพียงคำพูดนี้ แป๊ะโซ้วยปวยทราบว่าตนเองเสแสร้งต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ ยิ่งไม่มีความจำเป็นแล้ว

ดวงตาที่เจนโลกของฝ่ายตรงข้ามมองทะลุถึงทุกสิ่ง รวมทั้งความเป็นความตาย เกียรติยศและอัปยศ

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยย้อนถามว่า

"ท่านทราบอันใด? ท่านทราบได้อย่างไร?"

โซวมั่งจิ้มยังไม่ลุกขึ้นจากเตียง เพียงกล่าวว่า

"เพราะลมหายใจของท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยใจสั่นสะท้าน ปากกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนต้องหายใจ ไม่มีลมหายใจจึงน่าแปลก"

"ท่านหายใจลึกๆ"

"ข้าพเจ้าเพียงหายใจ ไม่ได้เอ่ยปาก"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"แต่ลมหายใจเป็นสื่อภาษาอีกชนิดหนึ่ง หายใจเร่งร้อนแสดงว่าพลุ่งพล่าน หายใจเชื่องช้าบ่งบอกว่าเยือกเย็น เราล่วงรู้นิสัยใจคอของท่านขณะที่ท่านหายใจลึกๆ แสดงว่ากำลังระงับความดื่นเต้น ท่านน้อยครั้งจะตื่นเต้น

ความตื่นเต้นครั้งนี้ย่อมต้องการฆ่าเรา"

แป๊ะโช้วปวยกลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดูท่าผลจากการเป็นพี่น้อง ไม่ว่าลักษณะนิสัยอันใด ล้วนไม่อาจร พ้นจากสายตาของอีกฝ่าย กล่าวตามความสัตย์ คิดฆ่าบุคคลเช่นท่าน ยา จะไม่ตื่นเต้นตึงเครียด"

"สามารถสร้างความตื่นเต้นตึงเครียดแก่ท่าน นับว่าไม่ง่ายจริงๆ"

แป๊ะโช้วยปวยกล่าวว่า

"รู้เขารู้เรา มาตรว่าไม่แน่ว่าจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครา แต่อย่างน้ สามารถประเมินสภาพของศัตรู เป็นประโยชน์ต่อการสรุป ขณะที่ท่านทร ว่าข้าพเจ้าใจเขม็งตึงเครียดข้าพเจ้าก็ล่วงรู้ว่าท่านลอบตื่นเต้นตึงเครียดเช่นก

"อ้อ? เราคล้ายไม่ได้ลงจากเตียง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"อาจเป็นเพราะท่านไม่มีปัญญาลงจากเตียง ขณะที่ท่านพูดมากเ ไปแล้ว ท่านพอตื่นเต้นตึงเครียด จะพูดจาไม่ขาดปาก สามารถเห็นหัวห หอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้มตื่นเต้นตึงเครียด นับเป็นเกียรติแก่ข้าพเจ้านัก"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเรารู้จักกันและกันอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นเป็นศัตรูที่ดีที่สุดและเ ที่สุด ตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย โดยในนามใกล้เป็นของท่านแล้ว เพียงคิดไม่ถึงว่าท่านไม่อาจอดรนทนรอถึงเพียงนี้"

"ข้าพเจ้าไม่อาจอดรนทนรอได้ ท่านป่วยหนักไม่ตาย ดังนั้นข้าพเ ตัดโค่นต้นไม้ของท่าน"

โซวมั่งจิ้มขบคิดแล้วกล่าว

"วิญญูชนไม่ช่วงชิงความรักขอบของผู้อื่น"

"ข้าพเจ้ามิใช่วิญญูชน ยุคสมัยนี้ผู้ที่เป็นวิญญูชนเท่ากับรนหาที่ต วิญญูชนมักถูกคนต่ำช้าทำร้าย ข้าพเจ้าชมชอบทำร้ายคน ไม่ปล่อยให้ผู้

ท่านว่ายข้าพเจ้า ดังนั้นตั้งใจเป็นคนต่ำช้า"

โชวมั่งจิ้มนิ่งเงียบงันไปอึกครา ขอบตาคล้ายแดงก่ำอยู่บ้าง กล่าวว่า "หากตอนนี้เรายอมถอย ยกตำแหน่งให้แก่ท่าน ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องสิ้นเปลืองมากความ"

"ท่านจะไม่ฆ่าเราหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่านได้หรือ?"

"ท่านประกาศเจตนารมณ์ออกมาแล้ว หากไม่เห็นเลือด ไม่ปลิดปลงผู้คน ไม่อาจเลิกราได้"

"ท่านแข็งขืนก็ต้องตาย ข้าพเจ้าเมื่อขึ้นสู่เจดีย์หยกขาว ผู้ที่ถูกจับโยนลงจากที่นี้ มิใช่ซากศพท่าน ก็ต้องเป็นสังขารข้าพเจ้า"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราป่วยหนักร่อแร่"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านแม้ชนะก็ไม่ภาคภูมิ"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลงมือ"

โชวมั่งจิ้มยกอ้างความตอนหนึ่งในบทกลอนเจ็ดก้าวของโจสิดว่า

"*รากผลเกิดร่วมต้น ไยเคี่ยวข้นถึงเพียงนี้?*"

"ข้าพเจ้าไม่ได้เกิดจากรากเดียวกับท่าน ข้าพเจ้าสาบานเป็นพี่น้องกับท่าน ท่านใช้สอยข้าพเจ้าจึงทำงานสำเร็จ ส่วนข้าพเจ้าอาศัยขุมกำลังของท่านสร้างชื่อเสียง พวกเราเพียงใช้สอยกันและกัน ตอนนี้ท่านไม่มีคุณค่าให้ใช้สอยอีกต่อไป"

"ตอนนี้ท่านมีที่พึ่งพิงใหม่ เพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อนายใหม่ ท่านจึงต้องกำจัดเรา?"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นกฎของยุทธจักร ท่านเป็นผู้นำค่ายพรรคหนึ่ง ไม่มีเหตุผลที่ไม่ทราบ คนหนุ่มต้องตายในยุทธจักร นี่เป็นค่าตอบแทนที่พวกเราต้องจ่ายออกไป"

ตาขาวของโซวมั่งจิ้มเกิดจุดสีแดงขึ้น คล้ายกับน้ำตาเลือดผนึกค้างอยู่ภายใน กล่าวว่า

"ท่านไม่สามารถเห็นแก่น้ำใจเก่าก่อน ปล่อยปละละเว้นเราสักครา?"

"ไม่สามารถ"

"ท่านแค้นเราถึงเพียงนี้?"

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าต้องคอยรับฟังคำสั่งท่านข้าพเจ้ารับคำสั่งมาห้าปี ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องทวงถามคำตอบแทน โดยการปลิดชีวิตท่าน"

โซวมั่งจิ้มหน้าเผือดขาว ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่ยอมรับนับถือเราตลอดมา"

"ไม่ข้าพเจ้าไม่ยอมนับถือท่าน"

"นี่เป็นมาตรการที่ท่านยอมรับนับถือเรา?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิเพียงยอมรับนับถือท่าน ทั้งยังนิยมเลื่อมใสท่าน ดังนั้นข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นแบบอย่าง ตั้งจิตปณิธานว่าสักวันหนึ่งต้องเป็นท่าน"

"ดังนั้นท่านจึงต้องฆ่าเรา"

"ตราบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถแทนที่ท่าน"

"อย่าลืมว่าที่ผ่านมาเราทุ่มเทชีวิตจิตใจปลูกฝังท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"คนชาญฉลาดอยู่ในเวลาและสภาพเช่นนี้ จะไม่กล่าวคำพูดนี้ออกมา"

"หากเราเป็นคนชาญฉลาด เราคงไม่เลี้ยงเสือเพาะเภทภัย"

"ท่านปลูกฝังข้าพเจ้า ทางหนึ่งเพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่เหมาะสม

เจ้าพาน ทำผิดกฎหมาย หลบลี้หนีหายไป"

"เป็นท่านบีบบังคับมันไป"

แปะโช้วปวยกลับผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าหลอกมันว่า ท่านสั่งการให้ฆ่าจูกัวะชิงแซ"

"ผลสุดท้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับฆ่าโป่วจงจือ"

"มันยังไม่เชื่อคำพูดข้าพเจ้าหรืออาจบางทีมันไม่เชื่อฟังคำสั่งของท่าน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวถามว่า

"ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

"เพราะว่าข้าพเจ้าคิดโดดเดี่ยวท่าน"

"ท่านขับไล่เฮ้งเซี่ยวเจียะไป จึงสามารถรวบอำนาจไว้ในมือ"

"ยังไม่ อย่างน้อยท่านยังไม่ตาย"

"ท่านไม่อาจละเว้นเราสักครั้ง?"

"เมื่อครู่ท่านถามคำถามนี้ ข้าพเจ้าก็ตอบคำถามแล้ว"

โซวมั่งจิ้มเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ข้าพเจ้ามีที่ใดไม่ดูควรเป็นหัวหน้าทอลมพิรุณโปรย?"

"ไม่มี เนื่องด้วยท่านไม่มี บุคคลเช่นท่านจึงพิชิตจิตใจคน จึงต้องกำจัดให้จงได้"

"เราใช่เคยกระทำผิดต่อท่านหรือไม่?"

"เคย อย่างน้อยท่านเคยดุด่าข้าพเจ้าต่อหน้าผู้คน"

"เราทำไปเพราะปรารถนาดีต่อท่าน"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"แต่ว่าชนชาวโลกเพียงจดจำสิ่งที่ผู้คนติดค้างมัน ไม่จดจำสิ่งที่ผู้คนสอนสั่งมัน พี่ใหญ่ดุด่าน้องรอง เพื่อส่งเสริมมันพบกับความสำเร็จ แต่น้องรองคิดฆ่าพี่ใหญ่ เพราะว่ามันเคยถูกตราหน้าว่าไม่ประสบความสำเร็จ"

"ท่านกล่าวเช่นนี้ เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าวแล้ว คาดว่าเรามีอันเป็นไปตามคราเคราะห์"

"คราเคราะห์อันใด?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราคำนวณออกว่าปีหน้าจะพบกับคราเคราะห์ ยังเข้าใจว่านั่นเป็นเรื่องของปีหน้า อย่างน้อยยังมีชีวิตอีกช่วงหนึ่ง คิดไม่ถึงวันนี้เป็นวันตังจี่เริ่มชะตาของปีหน้าแล้ว ตามหลักโหราศาสตร์มีคำกล่าวว่า โชคดีหรือชะตาร้ายจะมาก่อนร้อยวัน หมายความว่าคราเคราะห์มาถึงแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านทราบสาเหตุที่ข้าพเจ้าไม่ปล่อยปละละเว้นท่านหรือไม่?"

โชวมั่งจิ้มถามไถ่รายละเอียด ดวงตาแป๊ะโช้วปวยทอประกายคมกล้ากว่ากระบี่ ปากกล่าวว่า

"นั่นเป็นท่านสอนข้าพเจ้าเอง ครั้งก่อนท่านนัดต่อสู้กับหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งเฝ้าโอนอ่อนผ่อนตาม คิดยืดเวลาออกไป ท่านกลับหักใจอำมหิต รุกเร้าทุกย่างก้าว เท่ากับว่าท่านสอนต่อพวกเราว่า ลุ้ยซุ่งเป็นชนชั้นผู้เหี้ยมหาญ มันยอมอดทนอดกลั้น แสดงว่าคิดอ่านวางแผนไว้ รอคอยกำลังหนุนมาถึง ยามใดที่สถานการณ์มีเปรียบต่อมัน ต้องทำการตอบโต้ลงมือด้วยอำมหิตแล้ว"

ขอบตาของโชวมั่งจิ้มแดงก่ำ สองตาพวยพุ่งไฟสีเขียวปัต พึมพำว่า

"ท่านจดจำอย่างแม่นยำจริงๆ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"โอกาสเกิดจากการบ่มเพาะสร้างขึ้น โอกาสที่บ่มเพาะสร้างขึ้นคล้ายน้ำผลไม้ใส่ไข่ หากท่านไม่ดื่มในรวดเดียว จะกลายเป็นเปรี้ยว หรือถูกผู้คนแย่งชิงไปดื่ม อย่างลำบากยากเย็น ข้าพเจ้าค่อยเพาะสร้างโอกาสโค่นล้มท่าน ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน หรือจะรอให้วันหน้าท่านฟื้นฟูกำลัง ย้อน

ท่านมาฆ่าข้าพเจ้า?"

โชวมั่งจิ้มยอมรับว่า

"ท่านเป็นคนรู้จักเกาะกุมโอกาสจริงๆ"

"ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยโอกาสอันดีหลุดลอยไป ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นท่านด้วย เนื่องด้วยพวกเราเป็นพี่น้อง ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการเห็นท่านถูกโรคร้ายเดี่ยวกรำต่อไป ที่แล้วมาท่านดีต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะมากกว่าข้าพเจ้ายังไม่ถือสาหาความกับท่าน ปล่อยให้ท่านต่อสู้จนตัวตาย นับเป็นการให้เกียรติแก่ท่าน"

โชวมั่งจิ้มกลับคืนสู่ความยโสเย็นชาอีกครา กล่าวว่า

"เราขอให้ท่านปล่อยปละละเว้นเรา เพียงคิดทดสอบท่านอีกครา ในเมื่อไม่มีทางผ่อนปรน เราจะได้เลิกล้มความตั้งใจ คำพูดของท่านเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เราสมควรเชื่อถือเฮ้งเซี่ยวเจียะ และระแวงสงสัยท่าน"

ไฟเย็นในดวงตาโชวมั่งจิ้มคล้ายมอดดับยังไม่มอดดับ เป็นความเหนื่อยล้าอย่างบอกไม่ถูก ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งไอ ทางหนึ่งหอบหายใจ หากยังถ่ายทอดคำพูดที่คิดกล่าวออกมาว่า

"น้ำมิตรที่แท้จริงไม่มีการแบ่งแยกถี่ห่าง หรือว่ามีคนฟันนิ้วก้อยท่าน ท่านจะขอบคุณมันที่ไม่ได้ฟันนิ้วชี้ของท่าน? บีบคั้นคือบีบคั้น สหายคือสหาย ถึงอย่างไรยังแยกแยะออกได้ ผู้ที่ทรยศจะข้าเร็วต้องทรยศท่าน พี่น้องที่แท้จริงจะเป็นพี่น้องตลอดกาล"

แปะโช้วปวยพอฟัง ต้องนิ่งเงียบงันไป จากนั้นกล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่านแล้ว ข้าพเจ้ากลัวว่าหากไม่ฆ่าท่านจะกลายเป็นท่านฆ่าข้าพเจ้า หรือว่าข้าพเจ้าไม่อาจหักใจฆ่าท่าน"

โชวมั่งจิ้มหลับตาลงช้าๆ พริบตานี้ไฟเย็นที่หล่อเลี้ยงชีวิตคล้ายมอดดับไปแล้ว แต่นั่นเพียงเป็นเรื่องในชั่วพริบตา หลังจากนั้นมันลืมตาช้าๆ อีกครา คล้ายไฟเย็นในห้างมหรรณพที่ไม่มีวันดับสูญ ปากกล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลาไม่อาจรอดพ้น ท่านลงมือเถอะ เมื่อตัดโค่นต้นไม้ ยึด

ครองหอทั้งสี่ เพียงขาดแต่ฆ่าคน ท่านจะก่อการสำเร็จแล้ว"

แปะโช้วปวยสำรวจดูเจดีย์ทั้งชั้น จากนั้นมองดูโชวมั่งจิ้มโดยละเอียด ถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านยังคิดลงมือหาญหัก?"

โชวมั่งจิ้มวางมือที่ทรวงอก ซึ่งสะท้อนขึ้นลงราวลูกสูบ ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ท่านก็ล่วงรู้นิสัยใจคอของเรา เราไม่คุ้นกับการงอมือรอรับการเชือดเฉือน ยิ่งไม่ชมชอบรอความตาย"

แปะโช้วปวยกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"ท่านยังสามารถต่อสู้ หรือว่าเพียงเฮแสร้งแกล้งทำ?"

หัวไหล่โชวมั่งจิ้มสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แปะโช้วปวยถามอีกว่า

"หลายวันนี้ท่านรับประทานยาของซูไต้ฮู ไม่มีความรู้สึกใดหรือ?"

โชวมั่งจิ้มหน้าซีดเผือดในบัดดล กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านทำอย่างไรกับซูไต้ฮู?"

แปะโช้วปวยยักไหล่แล้วกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าตอบคำถามของท่านจริงๆ?"

โชวมั่งจิ้มหันขวับไปยังโชวทิเนี่ย ตวาดว่า

"เจ้ารับหน้าที่ต้มยาให้แก่เรา"

โชวทิเนี่ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ

ศีรษะของมันนูนขึ้น

ส่วนคางตุงออก

ทั้งขาวอย่างยิ่ง

นี่เป็นจุดที่สะดุดตาของมัน นอกจากนั้นไม่มีใดแตกต่างกับพี่น้องอีกสองคน

มันตั้งใจกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้ารับหน้าที่ต้มยาให้แก่ท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมต้มยาให้แก่ท่านไปชั่วชีวิต ข้าพเจ้ามิใช่กระปุกยา ยิ่งมิใช่เด็กรับใช้ต้มยาของท่าน"

โซวมั่งจิ้มสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง

มันเริ่มรู้สึกถึงความผิดปรกติภายในกาย

โซวทิเนี่ยมีประสบการณ์มากพอ และความเป็นมืออาชีพ ทำให้โซวมั่งจิ้มรับประทานพิษลงไปโดยไม่รู้ตัว

โซามั่งจิ้มถามว่า

"เจ้าผสมอะไรในตัวยา?"

โซวทิเนี่ยตอบด้วยท่าทีอันดุร้ายว่า

"เป็นสิบสามแต้มกับหงอนกระเรียนคราม"

หัวใจโซวมั่งจิ้มตกวูบลง

ตกวูบลงถึงที่สุด

บนโต๊ะตั้งกระจกทองเหลือง

โซวมั่งจิ้มโบกแขนเสื้อม้วนวูบ คล้ายกับปลาวาฬดูดน้ำ ดูดรั้งกระจกทองเหลืองมาถึงเบื้องหน้า

ปฏิกิริยาประการแรกของมันคือส่องกระจก

...หรือว่าในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ โซวมั่งจิ้มยังรักสวยรักงาม ทั้งที่ศัตรูเข้มแข็งอยู่เบื้องหน้า ยังส่องดูรูปโฉมตัวเอง มาตรว่าความตายกรายถึงศีรษะ ยังจัดแจงเสื้อผ้าหน้าตา?

คนในกระจกซูบเซียวถึงที่สุด เป็นสภาพที่ถูกโรคร้ายเคี่ยวกรำ ถูกกัดกร่อนจนป่วยหนักใกล้ตาย

ดูไปคล้ายวิญญาณดวงหนึ่ง

...หากทว่ารูปโฉมความเย็นชา ความทะนงตัว ตลอดจนอำนาจ อันน่าเกรงขามยังไม่เปลี่ยนแปลง

เพียงแค่ในดวงตาของโชวมั่งจิ้มนอกจากประกายไฟเย็นแล้ว ยังมีจุดสีแดง

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...
ทั้งสิ้นสิบเอ็ดจุด
โชวมั่งจิ้มไม่ได้ส่องกระจกเป็นเวลานานแล้ว
ทั้งนี้เพราะมันไม่กล้ามองดูสารรูปของตัวเองอีก

คิดไม่ถึงการส่องกระจกครั้งนี้ กลับส่องเห็นถึงจุดสีแดงในดวงตาตัวเอง

นอกจากนั้นโชวมั่งจิ้มยังพบเห็นเรื่องราวที่น่ากลัว...ไม่ สมควรบอกว่าชวนสยองประการหนึ่ง

โชวมั่งจิ้มไม่ได้โกนหนวดเคราเป็นเวลานานแล้ว
ที่ใต้คางของมันมีเคราสั้นงอกเงยออกมาไม่น้อย
ภายใต้แสงสะท้อนของกระจกสาดส่อง เคราสั้นส่วนที่ติดกับผิวหนังกลับแฝงจุดสีคราม

...สีครามแวววาวราวกับอาวุธลับที่อาบยาพิษ
โชวมั่งจิ้มความจริงยังมีโอกาสต่อสู้ดิ้นรน
แต่โชวทิเนี่ยกลับแพร่พิษสิบสามแต้ม
นี่เป็นพิษของสำนักแปดสีสัน

ผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้ทำร้าย ในดวงตาจะปรากฏจุดสีแดงขึ้น จุดสีแดงยิ่งมาก ความสามารถในการต่อสู้ยิ่งเสื่อมถอย รอจนปรากฏจุดสีแดงสิบสามจุด ตลอดทั้งร่างจะมีสภาพอ่อนเปลี้ย ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

พิษชนิดนี้แทบไม่มียาชจัดรักษา มีแต่ผู้ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำจึงจะใช้เวลาหนึ่งถึงสองชั่วยามรีดเร้นพิษออกมา

...แต่เมื่อเผชิญกับศัตรูสำคัญเช่นแปะโช้วปวย ความอ่อนเปลี้ยชั่ววูบเพียงพอให้ตายไปสองหมื่นแปดพันครั้งแล้ว

ไซ วมิงจิมความจริงยังมิทางรอดร้าไร

แต่ไซวทิเนี่ยยังแพร่พิษอีกชนิดหนึ่ง นามหงอนกระเรียนคราม

...หงอนกระเรียนครามเป็นพิษร้ายในพิษร้าย ยิ่งเป็นพิษร้ายสุดยอด

ผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้มีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง นั่นคือส่านรากผม

เป็นหญ่เป็นสีคราม

นี่ความจริงเป็นยาชจัดชนิดหนึ่ง ฟังว่าสามารถชจัดทิษสารพัน

แต่ผู้ที่รับประทาน "ยาชจัด" ชนิดนี้ลงไป ผิวหนังจะฉีกขาด ตายโดยที่ไม่มี

สภาพผิวสมบูรณ์ .

ผู้ชำนาญการใช้พิษแห่งแผ่นดินคือร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ซึ่ง

ประกอบด้วยร้านยี่ห้อเป็นคูแลด้านยาชจัดพิษ และร้านยี่ห้อเล็ก ซึ่งค้นคว้า

แพทย์โดยเฉพาะ เพราะต้องการควบคุมฤทธิ์ยาชนิดนี้ ต้องสูญเสียมือดีไป

สองคน หลังจากนั้นเจ้าสำนักตระกูลอุนจึงออกคำสั่งห้ามยุ่งเกี่ยวกับตัว

ยาพิษนี้อีก

...แต่ว่าตัวยาซึ่งแม้กระทั่งตระกูลอุนยังสั่งห้ามมิให้ยุ่งเกี่ยวกลับตก

ถึงมือของโชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มตวาดด้วยโทสะว่า

"พวกเจ้า..."

จากนั้นมันพบว่า ศิษย์ตระกูลโชวอีกสองคนอันได้แก่โชวทิเพียวกับ

โชวมั่งเพียวกลับกลายเป็นคนตายแล้ว

...เมื่อครู่นี้พวกมันทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ชัดๆ

นี่เป็นการลงมือของโชวทิเนี่ย

มันใช้เข็มในมือซ้ายแทงใส่จุดชีวิตของโชวทิเพียว มือขวาใช้สิ่ว

กระเรียนทิ่มใส่จุดของโชวฮั้งเพียว

คนทั้งสองจบชีวิตลงพร้อมกัน

...ก่อนตายคาดว่าคงถูกพิษ ไม่เช่นนั้นด้วยพลังฝีมือของพวกมันทั้งสอง จึงไม่ถูกโซวทิเนี่ยลอบทำร้ายเสียชีวิต

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มเดือดดาลกว่าเดิม แต่เปลี่ยนเป็นตวาดว่า

"เจ้ากล้าฆ่าพี่น้องตัวเอง?"

จากนั้นมันพบว่าตัวเองถามเกินความจำเป็น

...คนล้วนฆ่าแล้ว ยังกล้าไม่กล้าอันใด?

ยอดฝีมือที่แท้จริงเมื่อเผชิญศัตรู จะไม่พร่ำพิไรมากความ ไม่สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากความ ยิ่งไม่ถามคำถามไร้สาระ

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มเปลี่ยนเป็นถามว่า

"เหตุผลเล่า?"

ชีวิตคนสำคัญยิ่งยวด

สำหรับกับคนเดนตายในยุทธจักร การฆ่าคนแม้มิใช่เรื่องราวที่แปลกใหม่ แต่ไม่ว่าอย่างไรการฆ่าคนต้องมีเหตุผล

...ไม่ว่าหนึ่งข้อหรือหลายข้อ ชอบด้วยเหตุผลหรือไม่ชอบด้วยเหตุผล ล้วนต้องมีเหตุผล

ยิ่งอย่าว่าแต่เป็นการฆ่าพี่น้องร่วมอุทร

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มถามหาเหตุผล

คนล้วนตายแล้ว

คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ

แต่โซวมั่งจิ้มต้องการทราบเหตุผล

...หากมีเหตุผล อาจยอมรับได้ มาตรว่าไม่มีเหตุผล โซวมั่งจิ้มจะล้างแค้นให้แก่พี่น้องของมัน

เฉกเช่นกับครั้งก่อน โซวมั่งจิ้มและพวกถูกซุ่มโจมตีที่ย่านโชวจุ้ยโพ่ว อกฮูจื้อกับเต้ฮวยปกป้องนายเสียชีวิต โซวมั่งจิ้มทั้งที่รับบาดเจ็บ ยังรุดไปสังหารฮวยบ้อฉ่อคนทรยศ เซ่นสังเวยผู้ตาย ค่อยล่าถอยกลับหอลมพิรุณโปรย

คราวครั้งนั้นแป๊ะโช้วปวยก็อยู่ในเหตุการณ์

การศึกครั้งนั้นช่วยให้แป๊ะโช้วปวยค้นพบจุดอ่อนของโซวมั่งจิ้ม

ทั้งนี้เพราะโซวมั่งจิ้มไม่เคยเคลือบแคลงสงสัยพี่น้องของตัวเองมาก่อน

คนที่ไม่เคยเคลือบแคลงสงสัยพี่น้องตัวเอง สามารถคบค้าพี่น้องจำนวนมาก แต่ก็ถูกพี่น้องลากถ่วงจนตาย

หรือถูกทำร้ายเสียชีวิต

โซวทิเนี่ยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เหตุผลหรือ? เพราะว่าพวกมันคลับคล้ายข้าพเจ้าเกินไป คนสามคนแทบเป็นพิมพ์เดียวกัน ผู้ใดดีผู้ใดเลว ผู้ใดสูงผู้ใดต่ำ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่ต้องการมีชีวตอยู่อย่างเลอะเลือนงมงายเช่นนี้"

มันพลันแยกเขี้ยวหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หมอดูล้วนบอกว่า รูปลักษณ์ประหลาดที่หน้าผากนูน ปลายคางดุงออกเช่นข้าพเจ้า เมื่อโชควาสนามาถึงจะได้เป็นฮ่องเต้ ท่านรองก็บอกว่าวันใดที่ขึ้นเป็นหัวหน้าหอ จะแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นโซวไซซึ้ง (เทพประจิมแซ่โซว) ข้าพเจ้าไม่ต้องการหมกอยู่ที่นี้ เป็นบ่าวไพร่ต้มยาไปชั่วชีวิต"

โซวมั่งจิ้มทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เจ้าติดตามเรามานานปี เรากลับดูไม่ออกว่าเจ้าเพียงเพราะต้องการแสดงออก บวกกับต้องการอำนาจอันน้อยนิด กลับกลายเป็นเสียสติถึงเพียงนี้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสริมว่า

"หากปราศจากมัน ข้าพเจ้ายังไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม ซู่ไต้ฮูบอกว่าท่านป่วยหนักจนไม่สามารถลงมือ ข้าพเจ้ายิ่งระแวงสงสัยว่า มันไม่ใช่หลอกให้ข้าพเจ้าลงมือต่อท่านหรือไม่ยังดีที่มันพิสูจน์ยืนยันให้แก่ข้าพเจ้า"

โซวทิเนี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้มยาให้แก่มัน ย่อมล่วงรู้อาการป่วยของมัน มันป่วยหนักจนยากเยียวยา แต่เมื่อถึงเวลาต่อสู้ มันยังสามารถรวมรั้งพลังฝีมือจู่โจมอย่างสุดกำลัง"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านให้มันรับประทานตัวยาสิบสามแต้ม"

โชวทิเนี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้ยาสิบสามแต้มออกฤทธิ์ถึงสิบเอ็ดแต้ม มันหลงเหลือเรี่ยวแรงเพียงน้อยนิด"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านยังให้มันรับประทานหงอนกระเรียนคราม"

โชวทิเนี่ยกล่าวว่า

"เราใช้พิษกัดกร่อนมันจนผมเผ้าหนวดเคราลายเป็นสีคราม"

ดังนั้นแปะโช้วปวยกล่าวถามโชวมั่งจิ้มว่า

"จนบัดนี้หากท่านยังมีปัญญาตอบโต้ ข้าพเจ้าจึงนับถือเลื่อมใสท่าน"

โชวมั่งจิ้มยังกล่าวด้วยรอยยิ้มอันเศร้าสลดว่า

"ท่านมิใช่นับถือเลื่อมใสเราหรอกหรือ? เพื่อมิให้ท่านผิดหวัง เราจะทุ่มเทกำลังตอบโต้"

กล่าวจบคำ การตอบโต้ก็บังเกิดขึ้น

เสียงโครมๆ สองคราคู่ไม้ขนาดใหญ่ทั้งสองใบล้วนแตกทลาย

ผู้คนสองคนลอยตัวออกมา

คนหนึ่งร่างสูงใหญ่ ผมเผ้าทั่วศีรษะเป็นสีเงิน ลุกขี้ชันปานเส้นลวด

อาวุธของมันเป็นดาบง้าว

ดาบง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะ ตีจากเหล็กกล้า หากแต่ผมเผ้าหนวดเคราของมันคล้ายตัวเม่นที่โกรธกริ้ว เป็นทั้งอาวุธและอาวุธลับ

อีกผู้หนึ่งอ้อนแอ้นปราดเปรียว เป็นหญิงสาวอันองอาจงดงาม
นางใช้ออกด้วยท่ากระบี่
แต่ในมือปราศจากกระบี่
...นางที่ปราศจากกระบี่เพียงประกบนิ้วตวัดมือ ก็ปรากฏพลังกระบี่แหวกจู่โจมออก
ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง โถมจู่โจมใส่แป๊ะโช้วปวย
...จับโจรจับหัวหน้าก่อน
การก่อการครั้งนี้ หัวหน้ากบฏคือแป๊ะโช้วปวย
ชายชราสูงใหญ่ย่อมเป็นตอน่ำซิ้ง (เทพดาบทักษิณ)
มันรอโอกาสฆ่าแป๊ะเล่ายี่มานานแล้ว
สตรีที่อ้อนแอ้นย่อมเป็นก๊วยตังซิ้ง (เทพบูรพาแซ่ก๊วย)
นางก็รอโอกาสเช่นนี้มานานแล้ว
ดังนั้นทั้งสองพอปรากฏกาย พอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย
ขุนพลคู่ใจของโซวมั่งจิ้มสองคน หมายมั่นต้องการชีวิตแป๊ะโช้วปวย

ไม่ เป็นคนเดียว
ผู้ที่ต้องการชีวิตแป๊ะโช้วปวยมีเพียงคนเดียว
อีกคนหนึ่งกลับ...
ตอน่ำซิ้งพลันจบสิ้นชีวิต
ทั้งนี้เพราะมีคนแทงกระบี่ใส่กลางหลังมัน
มิหนำซ้ำทะลุออกทางทรวงอก
ตอน่ำซิ้งขู่คำรามพลางล้มลง
ที่ทรวงอกและกลางหลังมันปรากฏเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง
...รูโลหิตขนาดใหญ่เช่นนี้ ทำลายความห้าวหาญดุดันของชายชราที่เต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิต กลายเป็นสูญเสียพลังในการมีชีวิตสืบไป

โซวมั่งจิ้มเห็นฉากเหตุการณ์นี้

มันเห็นกับตาว่า ตอน่ำซิ้งกับก๊วยตังซิ้งซึ่งเป็นโอกาสและความหวังครั้งสุดท้ายของตนเอง แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังโถมออกไป แค่แล้วประวัติศาสตร์คล้ายซ้ำรอยเหตุการณ์ที่ก๊วยตังซิ้งทิ่มแทงสังหารลุ้ยซุ่ง...นางกลับแทงกระบี่ใส่กลางหลังของตอน่ำซิ้ง

โซวมั่งจิ้มไม่ทันขัดขวาง

และไม่มีปัญญาขัดขวาง

โอกาสของมันร่วงลับลงอีกครั้ง ตกแตกสลายไป

ความหวังของมันก็หลุดลอยเลือนหาย ดับสูญสิ้นไป

โซวมั่งจิ้มยังสามารถส่งรหัสสัญญาณ สั่งการให้บริวารล้อมจู่โจมใส่แป๊ะโช้วปวยและพวก

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

โซวมั่งจิ้มสามารถระดมผู้คนเท่าใด แป๊ะโช้วปวยก็สามารถเรียกระดมกำลังที่มากมายยิ่งกว่า ทั้งสองฝ่ายล้วนเตรียมพร้อมทำศึก หากต่อสู้ดิ้นรนรังแต่เพิ่มจำนวนคนที่บาดเจ็บล้มตาย

โซวมั่งจิ้มไม่เพียงแต่หัวใจตกวูบลง อาจบางทีพิษร้ายกำเริบ รู้สึกว่าตนเองส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง แต่ยังรวบรวมเรี่ยวแรงถามเสียงแหบพร่าว่า

"ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ก๊วยตังซิ้งหรืออีกนัยหนึ่งคือลุ้ยมี้เคยเผชิญคำถามเช่นนี้มาแล้ว

...ครั้งก่อนตอนที่นางจู่โจมสังหารหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งก็ถามคำถามเช่นนี้

คราครั้งนั้นนางตอบว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านช่วงชิงทุกสิ่งของบิดาเราไป และช่วงชิงทุกสิ่ง

ของเราไป เราความจริงเป็นผู้สืบตำแหน่งของตึกหกหุนครึ่ง ยามนี้เพียงเป็นชู้วักที่ไม่อาจพบหน้าผู้คนของท่าน ต่อให้ท่านดีต่อเรากว่านี้ ก็ไม่อาจชดเชยได้ หลังจากที่ท่านหยิบฉวยทุกสิ่งที่ความจริงเป็นของเราไป เราก็สาบานว่าต้องจัดการกับท่าน"

คำตอบครั้งนี้ย่อมไม่เป็นเช่นเดียวกัน นางตอบว่า

"บิดาเราที่ถูกลุ้ยซุ่งลอบทำร้าย เพราะทุ่มเทสมาธิจัดการกับท่าน ความเสียใจก่อนตายของท่านผู้เฒ่าคือ ไม่สามารถกำจัดเชื้อสายตระกูลโซวของหอลมพิรุณโปรย ข้าพเจ้าฆ่าหัวหน้าลุ้ย ขณะเดียวกันก็ไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน เราความจริงเป็นผู้สืบตำแหน่งของตึกหกหุนครึ่ง ดังนั้นเราอย่างน้อยสมควรเป็นรองหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย แป๊ะเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) วิบปากเราว่า ยามใดที่โค่นท่านล้มลง จะจัดการกับตึกหกหุนครึ่ง ขอเพียงพิชิตเด็กปวยเกีย จะให้เราสืบทอดตึกหกหุนครึ่ง"

นางเลิกคิ้วกล่าวว่า

"มาตรว่าผ่านการหักเหอยู่บ้าง สุดท้ายเรายังคงเป็นหัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง เรายังเยาว์วัย เส้นทางสายนี้ยังไม่ถือว่ายาวนานเกินไป"

นางเป็นสตรีที่ชมชอบเลิกคิ้ว

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเลิกคิ้วด้วยความกระหยิ่ม

โซวมั่งจิ้มหอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรีที่น่ากลัวจริง ๆ แต่ท่านมีเหตุผลในการฆ่าคนล้างแค้น"

ลุ้ยมี้กล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึกถึงกับปรากฏประกายน้ำตาในดวงตา นางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงท่านดีต่อเรา เราไม่มีเหตุผลที่ฆ่าท่าน อย่างมากเพียงทรยศต่อท่าน แต่เฒ่าโสโครกนี้หยามดูแคลนเราตลอดมา เรามีเหตุผลอันชอบธรรมที่จะฆ่ามัน"

โชวมั่งจิ้มหอบหายใจไม่หยุดยั้งใบหน้ากลับกลายจากสีเทาเป็นสีคราม ปากกล่าวว่า

"คำ 'เหตุผลอันชอบธรรม' อันประเสริฐ ตอนที่เราเพียงถามท่านประโยคหนึ่ง"

สุ้ยยี้ตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ท่านถาม เราตอบ"

"ยามใดที่พวกท่านล้มล้างตึกหกทุนครึ่งได้ ท่านเข้าใจว่าแป๊ะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) จะยกตำแหน่งหัวหน้าตึกให้แก่ท่าน?"

สุ้ยมี่หัวร่อแล้ว

นางส่งเสียงหัวร่อดุจระฆังเงิน กล่าวว่า

"หากเราเป็นภรรยาของมัน เท่ากับเป็นเล้าจู้ฮูหยิน (ภรรยาหัวหน้าหอ) ของหอลมพิรุณโปรย ท่านเข้าใจว่ามันจะสรรหาบุคคลที่ไว้วางใจ เพื่อดูแลตึกหกทุนครึ่งหรือไม่?"

นางแอบอิงกับช่วงแขนของแป๊ะโช้วปวย กล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่เราเป็นภรรยาน้อยของมันตั้งแต่แรกแล้ว"

โชวมั่งจิ้มส่งเสียงครางคำหนึ่ง

...เสียงครางนี้ไม่ทราบเห็นพ้องด้วย หรือส่งเสียงครางคัดค้าน?

แต่ว่าเสียงครางนี้เต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

จากนั้นโชวมั่งจิ้มกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"คราเคราะห์เมื่อมาถึง เราได้แต่ยอมรับคราเคราะห์แล้ว"

ใบหน้ามันกระตุกบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

องคาพยพบนใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว

แต่ประกายตาของมันยังเฉียบเย็นยิ่ง

แฝงความยโสเย็นชาอย่างเด็ดเดี่ยว

มาครว่ายามนี้แป๊ะโช้วปวยกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ พอเห็นประกาย

แต่ ยังอดหวั่นไหวใจมิได้

โชวมั่งจิ้มกล่าวกับมันว่า

"วันนี้ท่านทรยศต่อเรา วันหน้าก็มีคนทรยศต่อท่านเช่นนี้ หากเรายังมีชีวิตอยู่ สักวันหนึ่งจะจัดการกับท่าน มาตรว่าเราตายแล้ว ก็ต้องมีคนจัดการกับท่าน"

กล่าวจบคำนอนลงบนเตียง

...หรือว่าโชวมั่งจิ้มสำนึกตัวว่าไม่มีหนทางรอด ได้แต่นอนลงรอความตาย?

ไม่

โชวมั่งจิ้มพอนอนลง พื้นกระดานของเตียงก็ยุบลง

เตียงพอยุบตัวลง ร่างของโชวมั่งจิ้มความจริงจะจมหายลงไป

แต่ความคับขันสำคัญเช่นนี้กลไกที่ควบคุมการพลิกตัวของไม้กระดานแต่เตียงพานค้างคาไว้

ไม้กระดานกลายเป็นทั้งไม่บิดพลิก และไม่ยุบลง แต่กระดกขึ้นมาชั่วหนึ่ง

โชวทิเนี่ยกลับปรบมือส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"แปิะเล้าจู้ (หัวหน้าทอแซ่แปิะ) คาดคิดแต่แรกว่าท่านต้องเดินมากตานี้ สั่งให้ข้าพเจ้าง้างกลไกค้างไว้แต่แรกแล้ว"

มันแสดงว่าลิงโลดยินดีเร็วเกินไป

โชวมั่งจิ้มพลันยกหมอนของตนเองขึ้น

แปิะโช้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป

ที่มันกลัวเกรงคือหมอนใบนี้เอง

...หลายปีมานี้ หนึ่งเดียวที่คำนวณไม่ออกคือหมอนซึ่งวางหนุนอยู่ที่รวงอกของโชวมั่งจิ้มใบนี้

โซวมั่งจิ้มวางหมอนลงที่หัวเตียง

ที่หัวเตียงพอดีมีรอยหมอนซึ่งจมลงไปอยู่รอยหนึ่ง

เมื่อหมอนหนุนทับซ้อนลงในรอยหมอน โซวมั่งจิ้มยัง
หมอนคราหนึ่ง

เสียงครืดเมื่อกลไกอีกชุดหนึ่งทำงานแล้ว

เตียงยุบลงในบัดดล

ยุบลงโดยสิ้นเชิง

แป๊ะโช้วปวยไม่คำนึงมากความ ตวาดสั่งว่า

"สกัดมันไว้"

หากปล่อยให้โซวมั่งจิ้มหนีรอดได้ ความพยายามที่แล้วม
ล้วนล้มเหลวสิ้น

ดังนั้นไม่ว่าเป็นหรือตาย ต้องสกัดผู้คนเอาไว้

แป๊ะโช้วปวยพุ่งปราดถึงข้างเตียงเป็นบุคคลแรก

ผู้ที่ตื่นเต้นสงสัยที่สุดมิใช่แป๊ะโช้วปวย

หากแต่เป็นโซวทิเนี่ย

แม้กระทั่งมันก็ไม่ทราบว่า เตียงของโซวมั่งจิ้มยังติดตั้งกล
ชุดที่สอง

มาดรว่าหลายปีนี้มันปรนนิบัติอยู่ข้างกายโซวมั่งจิ้มก็ตาม

โซวทิเนี่ยโถมปราดไปอย่างเร่งร้อน

...หากปล่อยให้โซวมั่งจิ้มมีชีวิตสืบไป มันอาจไม่มีชีวิตสืบ

คนทั้งสองพอมาถึงข้างเตียง โซวมั่งจิ้มก็ร่วงหล่นลงไป แป๊
กับโซวทิเนี่ยล้วนคิดสกัดขัดขวาง แต่แล้วยามนั้น หมอนหนุน
พุ่งอาวุธลับนับร้อยพันสายออก

อาวุธลับแตกระเบิดราวดอกไม้ไฟ

อาวุธลับแน่นหนาถี่ยิบคุจห่าฝน

มีทั้งหยาบใหญ่และละเอียดสั้น บางครั้งสิ่งที่หยาบใหญ่กลับยากระวัง

ที่ละเอียดสั้นมีอำนาจการทำลายยิ่งกว่า

อาวุธลับทุกชนิดล้วนน่ากลัว

ทั้งยังฉาบพิษร้ายแรง

อาวุธลับแต่ละชนิดยิงออกด้วยวิธีการที่แตกต่าง

บางชนิดหมุนวน บางชนิดพุ่งตรง บางชนิดยิงเฉียง บางชนิดปะทะ

แล้วกลิ้ง บางชนิดสะท้อนขึ้นลง บางชนิดถึงกับยิงทะลุหลังคา แล้วค่อยแตก

กระจายลงมา...

คล้ายกับเป็นมือดีด้านอาวุธลับนับร้อยพันคน ยิงอาวุธลับประจำตัว

ออกมา

แต่ทั้งหมดนี้เพียงสาดพุ่งออกจากหมอนหนุนที่ถูกทุบแตกใบหนึ่ง

พริบตานั้น แม้กระทั่งแป๊ะโช้วปวยยังไม่อาจรับไว้ได้

ขณะที่แม้กระทั่งแป๊ะโช้วปวยยังรับไว้ไม่ได้ โชวมั่งจิ้มฉกฉวย

โอกาสที่พันปียากพบพานนี้ พลิกตัวว่วงหล่นลงไป

แป๊ะโช้วปวยเผชิญการตอบโต้จากโชวมั่งจิ้มอย่างกะทันหัน

แป๊ะโช้วปวยบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

ความรู้สึกที่ทั้งแตกดื่นทั้งยินดี

...ก่อนที่จะล่าสังหารราชสีห์แก่ตัวนี้ มันไม่ทราบทุ่มเทแรงกายแรง

ใจเท่าใด จ่ายค่าตอบแทนถึงเพียงไหน และเสียเวลามากมายเพียงใด

โชวมั่งจิ้มเป็นคนเจ้าอุบายความคิด

มันถือดีและรอบคอบ

...หลายปีมานี้ มันป่วยเพียบหนัก ไม่สามารถสะสางการงาน มิอาจ

ไม่พึ่งพาแป๊ะโช้วปวย พอถึงตอนท้าย เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบหนีออกจากนครหลวง

คงเหลือแต่แป๊ะโซ้วปวยค้ำยันหน่วยงานไว้ ชื่อเสียงเกียรติภูมิของแป๊ะโซ้วปวยจึงยิ่งมายิ่งกระเดื่องดัง

บุคคลเช่นโซวมั่งจิ้ม ไม่ระวังป้องกันก็แปลกไปแล้ว
แป๊ะโซ้วปวยที่กล้าก่อการ เพียงเพราะคำพูดประโยคหนึ่ง
โซวมั่งจิ้มเคยกล่าวคำพูดประโยคหนึ่ง
"เราไม่เคยเคลือบแคลงสงสัยพี่น้องของตัวเองมาก่อน"

อาศัยคำพูดนี้ ต่อให้โซวมั่งจิ้มนึกระวังป้องกัน ไม่แน่ว่าจะทราบว่า "ชนวนเภทภัย" อยู่ที่ใด ยิ่งยากระวังป้องกันอย่างรอบด้าน

...บุคคลชนิดนี้มักสำเร็จกิจการใหญ่เพราะสหาย แต่ก็พบกับความพินาศเพราะสหาย

แป๊ะโซ้วปวยเคยเห็นโซวมั่งจิ้มถูกบริวารตนเองลอบทำร้ายกับตา
นั่นเป็นตอนที่มันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะแรกพบพานโซวมั่งจิ้ม
ที่ย่านโขวจุ้ยโพ่ว กลางสายฝนหนาหนัก
ผู้ที่ลอบทำร้ายโซวมั่งจิ้ม คือโก้วต่งกับฮวยบ้อฉ่อ

...แม้แต่ชนชั้นโก้วต่งกับฮวยบ้อฉ่อ ยังแทบลอบทำร้ายโซวมั่งจิ้มถึงแก่ชีวิต แป๊ะโซ้วปวยเชื่อมั่นว่าตนเองต้องลงมือสำเร็จ

ทั้งนี้เพราะโซวมั่งจิ้มมีจุดอ่อน
นั่นคือไว้วางใจสหายเกินไป

...ความไว้วางใจจะได้รับผลตอบแทน

...แต่ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนเช่นกัน

ดังนั้นผู้ที่แป๊ะโซ้วปวยไว้วางใจคือตนเอง
มันแม้ไว้วางใจตนเอง แต่ไม่ประเมินโซวมั่งจิ้มต่ำทรามไป

...ราชสีห์ที่แก่เฒ่าตัวหนึ่งจะอย่างไรยังเป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่า ยังมีกรงเล็บและฟันเขี้ยวที่แหลมคม

แป๊ะโซ้วปวยทราบว่า ต่อให้มันวางแผนอย่างละเอียดชั่วร้าย

แต่โซวมั่งจิ้มอาจยังมีปัญญาตอบโต้

นั่นย่อมเป็นการตอบโต้ก่อนตาย

ขอเพียงมันรับการตอบโต้ครั้งนี้ได้ ก็สามารถถอนฟันเขี้ยว หักกรงเล็บ ของราชสีห์ตัวนี้ จากนั้นสับประหารได้ตามอำเภอใจ

...แสงสีสนธยาแม้นเฉิดฉันกว่านี้ ก็ไม่อาจดำรงคงอยู่นาน

...ปลวเทียนวูบสุดท้ายแม้นสว่างกว่านี้ สามารถคงอยู่ได้นานเพียงไหน?

ขอเพียงรับการตอบโต้ก่อนตายไว้ได้ ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามเสี่ยงชีวิตชนิดหยกศิลาล้วนแหลกลาญ อย่างนั้นฝ่ายตรงข้ามต้องตายแน่แล้ว

แป๊ะโช้วปวยจะเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามฉกฉวยได้

มันยิ่งไม่ส่งมอบโอกาสให้

ส่งมอบโอกาสง่ายดาย ได้รับโอกาสเข็ญใจ

...มันไม่เคยปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีมาก่อน

โซวมั่งจิ้มพอซัดอาวุธลับที่บรรจุอยู่ในหมอนหนุนออก แป๊ะโช้วปวยก็ตอบโห่ร้องในใจ

'เราคาดเดาถูกต้องแล้ว'

...ราชสีห์แก่ตัวนี้จะอย่างไรยังไม่รวบรัดธรรมดา ยังไม่อาจประมาทดูแคลนได้

ดังนั้นที่มันแตกตื่นคือ โซวมั่งจิ้มทำการตอบโต้อย่างกราดเกรี้ยว แต่ที่ยินดีคือ โซวมั่งจิ้มทำการตอบโต้ตามความตาตหมายจริงๆ

มันต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามเดินทางสายนี้เอง

มันมีความรู้สึกว่าพี่ใหญ่ของมันชราแล้ว

ในยุทธจักรมีคำโจษจันที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณประการหนึ่งว่า ครั้งกระโน้นมีผู้นำของหน่วยงานยิ่งใหญ่นามเล่าแป๊ะ ถูกคนสนิทที่ไว้เนื้อเชื่อใจที่สุดลอบทำร้ายบนเตียง ขณะที่คนสนิทนั้นนึกกระหยิ่มใจว่าแผนอุบาย

ระสบผล "เล่าแป๊ะ" กลับพลิกตัวลงจากเตียง ร่วงลงยังอุโมงค์เบื้องล่าง ที่นมีบ่าวทาสผู้จงรักภักดีที่วางตัวไว้ตั้งแต่หลายสิบปีก่อน รอคอย "เล่าแป๊ะ" ระสบชะตากรรมเช่นนี้ พวกมันไม่เสียดายกับการสละชีวิตตนเอง ช่วยเหลือล่าแป๊ะ" หนีเอาชีวิตรอด จากนั้นสะสมกำลังย้อนกลับมาล้างแค้นเป็นผลเร็จ

ทุกผู้คนได้ยินได้ฟังตำนานเรื่องราวนี้มา
แป๊ะโช้วปวยก็เคยได้ยินมา
โซวมั่งจิ้มย่อมล่วงรู้เช่นกัน
แต่โซวมั่งจิ้มยังเดินหมากตานี้
...นี่มิใช่ "แก่ชราจนย่อยยาก" เป็นอะไร?
ปรมาจารย์ที่แท้จริงผู้หนึ่ง จะอย่างไรมีแบบฉบับของตนเอง
กำหนดเส้นทางให้แก่ตนเอง สร้างสรรค์ผลงานของตนเองออกมา
...เอาแต่ลอกเลียนผู้อื่น มิเพียงไม่สำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง มิหนำซ้ำว่าที่มาที่ไป บันดาลให้ผู้อื่นทราบแน่แก่ใจ
แป๊ะโช้วปวยก็ทราบแน่แก่ใจ
มันรอให้โซวมั่งจิ้มเดินหมากตานี้
โซวมั่งจิ้มเดินหมากตานี้จริงๆ
...มันเมื่อคำนวณออก โซวมั่งจิ้มก็ต้องตายแน่นอน

ไม่ว่าโซวมั่งจิ้มจะเป็นอย่างไร แป๊ะโช้วปวยต้องผ่านด่านเฉพาะน้าก่อน

หมอนที่โซวมั่งจิ้มซัดขว้างออก มิใช่ความฝันเหมือนกับชื่อของมันเกทว่าเป็นความตาย

หมอนใบนี้อยู่เคียงกายโซวมั่งจิ้มมานานปี คราครั้งนี้กลายนการจู่โจมก่อนตายของมัน

แปะโข้วปวยพอเห็นสภาวะของอาวุธลับ ก็แน่ใจและตกลงใจเรียง

ที่แน่ใจคือ วิชาดรรชนีและพลังฝีมือของมัน ไม่สามารถรับอาวุธ

อาวุธลับเหล่านี้เป็นที่แน่ใจว่าไม่อาจหลบเลี่ยงต่อให้สามารถหลบเลี่ยง

อาวุธลับเหล่านี้ก็ไม่อาจต้านทาน ต่อให้ต้านรับได้หนึ่งลูก ก็ไม่อาจ

ที่ตกลงใจคือ มันจะใช้วิชาดรรชนีชนิดหนึ่ง และเสียสละคนผู้หนึ่ง

ที่เบื้องหน้าพอดีมีคนผู้หนึ่งเสียสละได้

คนผู้นี้อยู่ที่เบื้องหน้าเอง

เป็นโชวทิเนี่ย

แปะโข้วปวยใช้ความเพียรพยายามวางแผนเตรียมการ ซุ่มจู่โจม

ครั้งนี้

ในการนี้มีบุคคลสำคัญที่สุด เป็นกุญแจสำคัญที่สุดสองคน

เป็นก๊วยตังซิ้งกับโชวทิเนี่ย

คนทั้งสองล้วนยากดอแย แต่ก็เป็นบุคคลที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง

โดยปกติแล้ว ผู้ที่มีความรู้ความสามารถมักถือดี ผู้ที่ถือดีมักเจ้า

ผู้ที่เจ้าอารมณ์ย่อมยากดอแย ดังนั้นบุคคลที่ยากดอแยมักเป็นผู้ที่มี

ซึ่งก็หมายความว่า ผู้ที่ยิ่งมีประโยชน์ใช้สอยอาจยิ่งยากดอแย ผู้ที่

ยิ่งยากดอแย ยิ่งยากที่จะใช้สอย

เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้เอง

ดิดโยกคลอนก๊วยตังซิ้ง หรืออีกนัยหนึ่งคือสุ้ยมี้เป็นเรื่องยากเย็นยิ่งนางเฉลียวฉลาดยิ่ง

นอกจากเฉลียวฉลาด ยังมีความรู้สึกตื่นตัว

แป๊ะโช้วปวยเคยใช้วิธีการอันแยบคาย หยั่งดู "ท่าที" ของสุ้ยมี้

สุ้ยมี้กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"เราทรยศมาแล้วสองครั้ง หรือท่านต้องการให้เราทรยศเป็นคำรบสาม?"

แป๊ะโช้วปวยเพียงทราบว่านางเคยหันอาวุธหาพวกเดียวกัน ขณะที่หอลมพิรุณโปรยเพลี่ยงพล้ำ นางในฐานะหนึ่งในหัวหน้าดึกสังกัดดึกหกหุนครึ่งกลับเปิดเผยศักดิ์ศรี "ก๊วยตังซิ้ง" จู่โจมทำร้ายหัวหน้าดึกหกหุนครึ่ง นำความพินาศย่อยยับมาสู่ดึกหกหุนครึ่ง

...การทรยศครั้งนั้นกล่าวได้ว่า "กระทำโดยมีเหตุผล ยกทัพโดยมีข้ออ้าง"

ทั้งนี้เพราะสุ้ยซุ่งทำร้ายสุ้ยจิ้นสุ้ยผู้เป็นบิดาของสุ้ยมี้ถึงแก่ชีวิต ทั้งบีบบังคับนางเป็นนางบำเรอ นางย่อมต้องกลั้นแค้นฝังอัปยศ รอโอกาสล้างแค้น

ดอนนั้นแป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านทรยศต่อสุ้ยซุ่งเพื่อล้างแค้น"

สุ้ยมี้กล่าวว่า

"แต่การทรยศครั้งแรกของเรากระทำต่อท่านพ่อ"

นางเอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย คล้ายไม่ต้องการกล่าวต่อ ตอนนั้นแป๊ะโช้วปวยยังไม่มาถึงนครหลวง ย่อมตั้งใจรอฟังนางกล่าวต่อ

ในที่สุดสุ้ยมี้กล่าวสืบต่อ

"ตอนนั้นท่านพ่อไว้วางใจสุ้ยติ่งโหว ยกเราให้กับมัน เราตั้งข้อรังเกียจว่ามันมีอายุสูงวัย จึงหลงเชื่อคำพูดของสุ้ยซุ่ง กระตุ้นยุยงให้มันต่อสู้กับ

เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า สุดท้ายลุ้ยซุ่งสมคบคิดกับคนในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ซุ่มจู่โจมลุ้ยติ่งโหว ทำร้ายมันกลายเป็นคนพิการ ต่อมามันบวชเป็นหลวงจีน ได้พบกับผู้สันโดษภูษาฟ้า ค่อยฟื้นฟูพลังฝีมือครึ่งหนึ่ง แต่ว่าลุ้ยซุ่งอาศัยการต่อสู้ครั้งนั้นระเบิดทำร้ายส่วนสมองของกวนฉิก จนกลายเป็นคนปัญญาอ่อน ทั้งใช้เล่ห์ลิ้นคารม หลอกน้องสาวของกวนฉิกนามกวนเจียวตี้เป็นภรรยา จากนั้นร่วมมือกันทำร้ายท่านพ่อ ต่อมาผลักไสความผิดใส่กวนเจียวตี้ เราจึงช่วยเหลือมันจัดการกับกวนเจียวตี้ แก้แค้นให้แก่ท่านพ่อ หลังจากนั้นลุ้ยซุ่งใช้ยาสลบมอมทำร้ายเรา ครอบครองร่างกายของเรา เราจึงกลายเป็นชู้รักที่ไม่อาจพบหน้าผู้คนของมัน"

นางเอ่ยถึงตอนนี้ ต้องแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาแล้วกล่าว

"ลุ้ยซุ่งความจริงอายุอ่อนกว่าลุ้ยติ่งโหวไม่กี่ปี หากเราไม่แสร้งเป็นถูกลุ้ยซุ่งคร่ากุมไว้ ท่านพ่อแม้มีอายุสูงวัย ยังจัดการกับลุ้ยซุ่งและกวนเจียวตี่ได้ แต่เพราะคำนึงถึงความปลอดภัยของเรา ท่านผู้เฒ่าจึงละทิ้งการต่อสู้ขัดขืนการทรยศครั้งแรกของเรา แลกมาซึ่งการสูญเสียท่านพ่อ ตัวเองถูกหยามย่ำยีการทรยศครั้งที่สอง เราช่วยเหลือโซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ฆ่าลุ้ยซุ่ง มิเพียงกลายเป็นเราฆ่าสามีตัวเอง คนของตึกหกหุนครึ่งยังยึดถือเราเป็นศัตรูคู่แค้น เราจึงไม่ทรยศอีกแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยไม่ว่าใช้วิธีใดหลอกให้นางเข้าร่วม นางล้วนปฏิเสธ

แป๊ะโช้วปวยกลัวแหวกหญ้าจนงูตื่น เมื่อมิใช่สหาย ก็ถือเป็นศัตรู ดังนั้นคิดฆ่าปิดปากนาง

แต่ว่าฆ่าไม่ได้

ลุ้ยมี้รักษาความตื่นตัวตลอดเวลา

นางไม่เหยียบย่างลงในหลุมพรางกับตักที่แป๊ะโช้วปวยขุดล่อไว้

แป๊ะโช้วปวยได้แต่นัดพบกับลุ้ยมี้ กล่าวว่า

"ท่านไม่ช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่ง ก็อย่าได้เปิดเผยออกไป

ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่านเป็นบุคคลแรก"

สุ้ยมี่ก็เปิดเผยท่าทีออกมาว่า

"โชวมั่งจิ้มกับเราไม่ได้เกี่ยวดองเป็นญาติเราเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยเพียงเพื่อฆ่าสุ้ยหุ่งล้างแค้นแทนท่านพ่อเราไม่จำเป็นต้องเปิดเผยความลับต่อมันแต่ก็ไม่มีความคิดช่วยเหลือท่านทำร้ายมัน"

จากคำพูดนี้ ถึงแม้ยังปฏิเสธให้ความช่วยเหลือ แต่แป๊ะโช้วปวยพอจับเค้าความออกได้

แป๊ะโช้วปวยถนัดในการฉกฉวยโอกาส

วันรุ่งขึ้นมันเริ่มเปลี่ยนแปลง "ยุทธศาสตร์"

มันดีต่อสุ้ยมี่ ซึ่งยังอยู่ในหอลมพิรุณโปรยในฐานะก๊วยตังซิ้ง

มันใช้สอยนางเป็นพิเศษ

มันอ้างถึงความดีความชอบของก๊วยตังซิ้งต่อโชวมั่งจิ้ม โชวมั่งจิ้มจึงปูนบำเหน็จให้แก่ก๊วยตังซิ้ง แต่แป๊ะโช้วปวยกระตุ้นเตือนต่อก๊วยตังซิ้งล่วงหน้าว่า เป็นมันให้การสนับสนุนนาง

หากเป็นเรื่องราวที่สำเร็จได้โดยง่าย มันจะมอบหมายต่อนาง หากเป็นเรื่องราวที่เสี่ยงอันตราย มันจะปกป้องนาง มันล่วงรู้นิสัยใจคอของนางว่าชมชอบภารกิจที่ท้าทาย จึงจัดสรรให้แก่นาง เมื่อนางโดดเดี่ยวไร้กำลังหนุนมันจะสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง

มันยังบอกรักนาง

นางก็เข้าใจเจตนาของแป๊ะโช้วปวย

นางปฏิบัติต่อแป๊ะโช้วปวยด้วยท่าทีคล้ายใกล้ชิดคล้ายเหินห่าง ทั้งไม่ได้ตอบรับ และไม่ปฏิเสธเด็ดขาด ทั้งไม่ส่งข่าวต่อโชวมั่งจิ้ม

แป๊ะโช้วปวยทำเช่นนี้ เพราะต้องการให้ก๊วยตังซิ้งวางตัวนิ่งเฉย ทั้งไม่ช่วยเหลือมัน และไม่ขัดขวางแผนการที่มันคิดจัดการกับโชวมั่งจิ้ม มันยังแสดงท่าทีว่า จะให้ความสำคัญต่อก๊วยตังซิ้งยิ่งกว่าที่โชวมั่งจิ้มให้สภาพนาง

โอกาสเริ่มสุกงอมทีละน้อย

พร้อมกับอาการป่วยที่ทรุดหนักลงทุกขณะของโซวมั่งจิ้ม นางดูออกว่าแป๊ะโช้วปวยใกล้ก่อการแล้ว

นางแม้อายุเยาว์ แต่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ตึกหกหุนตรึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ก่อเกิดเป็นความสามารถหยั่งรู้เหตุการณ์ คำนวณสถานการณ์ออก

นางเห็นว่าถึงเวลาที่ตนเองต้องประกาศจุดยืนแล้ว

...หากยังไม่ประกาศจุดยืน วันใดที่แป๊ะโช้วปวยก่อการสำเร็จ จะถูกใจเจ็บแค้น นางคงไม่อาจรักษาตำแหน่งอีกต่อไป ยังมี ด้วยนิสัยใจคอของแป๊ะโช้วปวย เพื่อความรอบคอบรัดกุม ก่อนที่จะก่อการไม่แน่ว่าจะฆ่าปิดปากนาง

...หากแม้นแผนการแป๊ะโช้วปวยล้มเหลว เป็นชิงแก่เผ็ดร้อนกว่าโซวมั่งจิ้มปราบความไม่สงบโดยราบคาบ อย่างนั้นต่อให้นางไม่เอนไปทางซ้ายเอียงไปทางขวาก็ไม่แน่ว่าจะอยู่รอดปลอดภัย ไม่แน่ว่าตกเป็นเป้าหมายถูกลิดรอนเช่นกัน

ดังนั้นนางต้องเลือกยืนอยู่ข้างใดข้างหนึ่ง

นี่คล้ายการเล่นพนัน หากคิดชนะต้องวางเค้าพนัน

คิดหวังชัยชนะต้องเสี่ยงอันตราย

เค้าที่วางยิ่งมาก โอกาสชนะยิ่งสูง

ความเสี่ยงยิ่งใหญ่หลวง ผลตอบแทนยิ่งเพิ่มพูนทวีคูณ

นางเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด นางเห็นว่าพลังหนุนเสริมของโซวมั่งจิ้มเหี่ยวเฉายิ่ง

ดังนั้นนางกล่าวถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"ท่านหมายปองต่อเรา?"

แป๊ะโช้วปวยยอมรับว่า

"ข้าพเจ้าหมายปองท่านมานานแล้ว"

สุ้ยมี่ยื่นเงื่อนไขของนางว่า

"หากท่านต้องการให้เราดีต่อท่าน ก่อนอื่นเราไม่ต้องการเห็นเพื่อนหญิงที่ข้างกายท่าน"

นางไม่คิดยื่นคำขาดเกินไป ดังนั้นกล่าวเสริมว่า

"ทั้งนี้เพราะเราเคยเป็นชู้รักที่ไม่อาจพบหน้าผู้คนมาแล้ว ไม่ต้องการผิดซ้ำสองอีก"

แป๊ะโช้วปวยรับปากนางในบัดดล

ดังนั้น "ชู้รัก" และ "เพื่อนหญิง" ที่ข้างกายมันล้วนสาบสูญไป

ผู้ที่ยินยอม "สาบสูญ" ย่อมสูญหายไปเอง

ผู้ที่ต้องการให้แป๊ะโช้วปวยจ่ายค่าตอบแทนหลังจากได้รับค่าตอบแทนก็ "สาบสูญ" ไปแต่โดยดี

ผู้ที่ไม่ยอมสาบสูญ สุดท้ายยังคง "สาบสูญ" ไป

...การ "สาบสูญ" เช่นนี้ย่อมใช้วิธีการอีกชนิดหนึ่ง

ผู้ที่มีตำแหน่งสูง กุมอำนาจใหญ่เช่นแป๊ะโช้วปวย ย่อมมีวิธีการมากมายทำให้ผู้คน "สาบสูญ" ไป

นี่ไม่ยากเย็น ถึงกับสามารถทำให้ผู้คนไม่รู้สึกผิดปรกติ

ขณะที่ "เพื่อนหญิง" ที่ข้างกายแป๊ะโช้วปวย "สาบสูญ" ไปทีละคน สุ้ยมี่ก็เพิ่มความใกล้ชิดกับมันทีละน้อย

นางถึงกับถามแป๊ะโช้วปวยตรงๆ ว่า

"ท่านดีต่อเรา เพราะต้องการให้เราช่วยหานกำจัดโชวกงจื้อหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยกลับกล่าวว่า

"สาเหตุสำคัญเพราะข้าพเจ้าชมชอบท่าน ไม่เช่นนั้นต่อให้ท่านไม่ช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จัดการกับโชวมั่งจิ้มได้ โชวมั่งจิ้มป่วยหนักใกล้ตาย ท่านหังช่วยเหลือมัน ไม่แน่ว่าจะมีผลบั้นปลายที่ดี"

ลุ้ยมี้กล่าวถามว่า

"เราช่วยเหลือท่านสำเร็จกิจการใหญ่ เราได้ประโยชน์อันใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"กิจการใหญ่ของข้าพเจ้าคือกิจการใหญ่ของท่าน ไหนเลยมีเนี่ยจื้อ* ที่ไม่ช่วยเหลือสามี?"

ลุ้ยมี้ถามโพล่งว่า

"ท่านคิดตบแต่งเราเป็นภรรยา?"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านทรยศครั้งแรก เปลี่ยนแปลงสภาพสามเส้าของตึกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า การทรยศครั้งที่สอง ก็เปลี่ยนเป็นสภาพที่คู่คี่ก้ำกึ่งของหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ครั้งนี้มีแต่ท่านสามารถพลิกสถานการณ์ และสร้างผลงานให้แก่ตัวเอง ลองนึกดู หากข้าพเจ้าสามารถควบคุมหอลมพิรุณโปรย บวกกับอิทธิพลของบิตาบุญธรรม จะช้าเร็วต้องเป็นใหญ่ในยุทธจักร ไม่ว่าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์ลหลงฟ้า หรือตึกหกหุนครึ่งต้องศิโรราบต่อพวกเรา"

ลุ้ยมี้หวั่นไหวใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าพวกเรา?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า*

"ย่อมเป็นพวกเรา หมายถึงข้าพเจ้ากับท่าน"

ลุ้ยมี้เพียงถามว่า

"หากท่านรับช่วงหอลมพิรุณโปรย และยึดครองตึกหกหุนครึ่ง ท่านสามารถยกตึกหกหุนครึ่งให้เราดูแลหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

---

*คำเรียกภรรยา

"สามารถ ข้าพเจ้ายังกลัวท่านไม่ยอมดูแลเสียอีก"

มันเห็นว่าสุ้ยมี่ยังนึกถึงอดีต ยังคิดกลับไปครองอำนาจในถิ่นเกิดของตัวเอง

ดังนั้นแปะโช้วปวยรักเปากนาง

สุ้ยมี่ก็ตกลงใจช่วยเหลือแปะโช้วปวยกำจัดโชวมั่งจิ้ม

นางพอดอบดกลง ตัวเลือกอีกตัวหนึ่งก็สรรหาได้โดยง่ายดายกว่าเดิม

นั่นคือโชวทิเนี่ย

หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากสามพี่น้องตระกูลโชว แปะโช้วปวยไม่อาจแพร่พิษวางยาต่อโชวมั่งจิ้ม

มันกับนางหมายตาโชวทิเนี่ยในสามพี่น้องตระกูลโชว

ทั้งนี้เพราะโชวทิเนี่ยมีจุดอ่อนที่เด่นชัด

หนึ่ง มันใฝ่หาอำนาจ

สอง มันลุ่มหลงความงาม

สาม มันต้องการการแสดงออกที่โดดเด่น

โดยพื้นฐานของความต้องการทั้งสามประการ โชวทิเนี่ย ยังมีข้อบกพร่องทางนิสัยใจคอประการหนึ่ง

มันไม่ประมาณตน

...ดังนั้นมันถูกโยกคลอนได้โดยง่าย

ทั้งนี้เพราะมันโยกคลอนได้ง่ายดายกว่าพี่น้องทั้งสองคนของมัน และจัดการได้ง่ายดายกว่า

แปะโช้วปวยใช้ให้สุ้ยมี่ไปโยกคลอนโชวทิเนี่ย

โชวทิเนี่ยความจริงลุ่มหลงต่อความงามของสุ้ยมี่ ดังนั้นไม่มีผู้ใดเหมาะสมกับการโยกคลอนโชวทิเนี่ยยิ่งกว่าสุ้ยมี่

ดังนั้นโชวทิเนี่ยเริ่มสานฝันอันเบรรเจิดทงมัน

และเป็นฝันลมๆ แล้งๆ

มันใฝ่ฝันเป็นผู้ยิ่งใหญ่

ดังนั้นในเจดีย์หยกขาววันนี้ มันสังหารพี่น้องร่วมอุทรของตัวเองสองคน และแพร่พิษต่อโซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ที่สนับสนุนส่งเสริมมัน

ส่วนสุ้ยมี้ฉวยโอกาสที่โซวมั่งจิ้มต้องการความช่วยเหลือ จู่โจมสังหารตอน่ำซิ้ง

หลังจากนั้น เรื่องนี้กลับกลายเป็นฝันร้ายของโซวมั่งจิ้ม

เพื่อรับมืออาวุธลับหมอนนิทราของโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโช้วปวยต้องเสาะหา "เครื่องสังเวย" ผู้หนึ่งก่อน

นั่นย่อมเป็นโซวทิเนี่ย

...ในสายตาของแป๊ะโช้วปวย เพื่อบรรลุความต้องการและความทะเยอทะยานของมัน ไม่ว่าผู้คนวัตถุหรือเรื่องราวใดล้วนเสียสละได้

มันสัมผัสกับรสชาติของความไม่สมปรารถนามานานปี ดังนั้นมันไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทน และการเสียสละใดเพื่อบรรลุผล

อย่าว่าแต่นั่นเพียงเป็นโซวทิเนี่ยคนเดียว

พริบตานั้น ตลอดทั้งร่างของแป๊ะโช้วปวยเปลี่ยนเป็น "ขาวโพลน"

ทั้งยังเหี่ยวแฟบและสั่นสะท้าน

มันคล้ายเปลี่ยนแปลงจากชายหนุ่มที่องอาจกลายเป็นผู้สูงอายุที่สั่นเทิ้ม

ขณะที่สีหน้ามันเผือดขาว ตลอดทั้งร่างห่อเหี่ยวลง มันก็แผ่พุ่งพลังดรรชนีออก

เป็นวิชาดรรชนีอันลี้ลับชนิดหนึ่ง

นั่นมิใช่สามดรรชนีมุ่งฟ้า ซึ่งเป็นไม้ตายที่สร้างชื่อแก่มัน

ก่อนที่จะใช้ดรรชนี มันซ่อนนิ้วมือข้างขวาสี่นิ้วอยู่ใต้ซอกแขนซ้าย และซ่อนนิ้วมือข้างซ้ายทั้งสี่นิ้วอยู่ใต้ซอกแขนขวา

ขณะที่ใช้ดรรชนี นิ้วฝ่ามือและข้อแขนของมันคล้ายไม่มีกระดูก สันก้านราวกับงูที่ถูกเหยียบหางตัวหนึ่ง

หลังจากใช้ดรรชนีออก แป๊ะโช้วปวยคล้ายป่วยหนักเที่ยวหนึ่ง ทั้งยังรับบช้ำภายในสาหัส กลายเป็นหมดเรี่ยวสิ้นแรง

ก่อนที่มันจะแผ่พุ่งพลังดรรชนีออกทำท่าปางร้อยรัดนอก เมื่อแผ่พุ่งง ใช้ออกด้วยปางวชิระ หลังจากแผ่พุ่งพลังเปลี่ยนเป็นปางร้อยรัดใน
พลังดรรชนีของมันไม่ได้แผ่พุ่งใส่ท่าอาวุธลับ
และไม่ได้จู่โจมใส่โชวมั่งจิ้ม
หากแต่มุ่งใส่กลางหลังโชวทิเนี่ย
คว้าใส่จุดเพ็กโหวกับชิ้งตี้งของมัน

โชวทิเนี่ยพอเห็นโชวมั่งจิ้มหายลับลงไปได้เดียง บังเกิดความตื่นตะหนกยิ่ง กลัวว่าปล่อยเสือคืนป่า วันหน้าตัวเองกระทั่งนอนยังไม่อาจนอนหลับได้

มันคิดขัดขวาง แต่มิใช่ไม่กลัวเกรง หากแต่หวาดกลัวโชวมั่งจิ้มเกินจึงลงมือขัดขวาง

...ขอเพียงโชวมั่งจิ้มสามารถมีชีวิตสืบไป ตนเองก็ไม่อาจมีชีวิตสืบแน่นอน

มนุษยชาติเป็นสัตว์โลกที่ขอเพียงตนเองสามารถมีชีวิตสืบไป จะไม่เตายกับการบดขยี้ทำลาย ประหัตประหารเผ่าพันธุ์เดียวกันหรือต่างเผ่าธุ์ให้สิ้นซาก

แต่ว่ามันพอขยับเคลื่อนไหว หมอนนิทราก็ถูกชัดช้างออก แตกบิดเป็นอาวุธลับสาดพุ่งมาถึง

มันพอเห็นอาวุธลับเหล่านี้ ก็แตกตื่นตะลึงลาน ชะงักงันกับที่
พริบตาที่ตะลึงลาน มันพลันนึกถึงบุคคลสี่คน

บุคคลที่ล้วนมีชาติตระกูลอันสูงส่งสิตน

...อุนมึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือร้านยี่ห้อเป็น ที่แยกตัวออกจากสำนักตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อแดนเนี่ยน้ำ ตั้งถิ่นฐานที่เมืองลกเอี้ยง

...แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงแห่งอารามปัอตี่เง็กภูเขาเซี่ยวเทียนซัว ตอนที่จะบวชเป็นชี มีนามถังเกี่ยงแช เป็นวีรสตรีแห่งตระกูลถังแดนเสฉวน

...ลุ้ยมั่วตึ้งซึ่งเป็นยอดฝีมือตึกอสนีบาตแดนกังหนำ เคยรัาษาการตำแหน่งเจ้าสำนักผนึกตาบแขวนกระบี่ตระกูลลุ้ย

...ปันปัวโพ่ยผู้ได้รับขนานฉายาพยัตฆ์ตระกูลปัน ทายาทตระกูลปันผู้มีฝีมือการจัดสร้างอันแยบคาย

บุคคลทั้งสี่นี้ล้วนเป็นสหายของโซวเจียหมอ ปันปัวโพ่ยยังเคยรั้งตำแหน่งรองหัวหน้าตึกหอลมพิรุณโปรย

คนทั้งห้าเคยอยู่ร่วมกัน ผ่านช่วงเวลาอันหรรษา มาตรว่าตระกูลลุ้ยแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อแดนเนี่ยน้ำ ตระกูลถังแห่งเสฉวนบัตเดี๋ยวคืนดี บัตเดี๋ยวประหัตประหารอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เนื่องจากสนิทชิดเชื้อกับผู้นำหอลมพิรุณโปรยรุ่นก่อนโซวเจียหมอ ดังนั้นทั้งหมดหลุดพ้นจากพันธะกรณี ปราศจากข้ออคติใด อยู่ร่วมรวมกันอย่างปลอดโปร่ง

จวบกระทั่งตอนท้ายถังเกี่ยงแชรักชอบกับลุ้ยจิ้นลุ้ยแห่งตึกหกหุนครึ่ง สุดท้ายพลาดรักจึงปลงผมบวชเป็นชี บวกกับแนวทางโอนอ่อนผ่อนปรนของอุนมึ่ง ไม่ได้รับการยอมรับจากตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อ ถูกเนรเทศมาที่เมืองลกเอี้ยง นอกจากนั้นหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งเพิ่มความขัดแย้งกัน ตอนนั้นตึกหกหุนครึ่งยังตกอยู่ในความควบคุมของตึกอสนีบาต ลุ้ยมั่วตึ้งไม่ต้องการถูกม้วนเข้าสู่วังวนการต่อสู้ช่วงชิง ได้แต่ถอนตัวออกจากนครหลวงไม่ไปมาหาสู่กับโซวเจียหมออีก สำหรับปันปัวโพ่ย เนื่องจากตระกูลปันคิดขยับขยายรากฐาน จึงถูกเรียกตัวกลับไปรับใช้ตระกูลปัน

ดังนั้นมวลหมู่สหายแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง

แต่อัจฉริยบุรุษเหล่านี้ ร่วมกันจัดสร้าง "ของขวัญ" สิ่งหนึ่ง มอบให้แก่โชวเจียหมอเป็นที่ระลึก

ทั้งหมดล้วนทราบว่ามี "ของขวัญ" สิ่งหนึ่ง แต่ไม่ทราบว่าเป็นของขวัญเยี่ยงไร

หลายปีมานี้ทั้งหมดถึงกับลืมเลือนว่าคนเหล่านี้เคยอยู่ร่วมกัน เคยมีการคบหาเช่นนี้ และไม่สนใจว่า "ของขวัญ" ยังอยู่ในหอลมพิรุณโปรยหรือไม่

โชวเจียหมอยกบุตรโทนของตนให้แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงอบรมสั่งสอน หากไม่มีการการคบหาอันลึกล้ำ ไหนเลยทำเช่นนี้?

เจ้าลกเอี้ยงอุนมึ่ง ใช้ให้ธิดารักอุนยิ้ว ตั้นต้นเดินทางไกลมาเข้าพบโชวมั่งจิ้มแห่งหอลมพิรุณโปรย หากมิใช่มีไมตรีคบหารุ่นก่อน ไหนเลยไว้วางใจถึงเพียงนี้?

ด้วยไมตรีคบหาเช่นนี้ ก่อนที่อุนมึ่ง ปันปัวโพ่ย ถังเกี่ยงแขจะอำลาจากไป "ของขวัญ" ที่มอบให้ต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

ยามนี้โชวทิเนี่ยพอเห็นหมอนใบนี้ เหลือบเห็นกลไก ขดลวด อาวุธลับ ระเบิดเพลิงที่แตกปะทุออกมา พลันนึกถึง "ของขวัญ" ของอัจฉริยบุรุษหลายท่านนั้นขึ้นมา

...หรือนี่เป็น "ของขวัญ" นั้น?

ขณะที่มันครุ่นคิด "ของขวัญ" นั้นถูกส่งต่อมันแล้ว

มิเพียงแต่มันรับไว้ไม่ได้ แม้กระทั่งชนชั้นแปะโซ้วปวยยังไม่มีปัญญารับไว้

สรุปแล้ว คนของแปะโซ้วปวยต้องตายหมดสิ้น

...ตายใต้กลไกที่แตกระเบิดออก

โซวทิเนียคาดเดาถูกต้อง

นี่เป็น "ของขวัญ" ซึ่งอัจฉริยบุรุษตระกูลถัง อุน ปันและลุ้ยมอบต่อหอลมพิรุณโปรยจริงๆ

ด้วยพลังฝีมือของพวกมัน ไม่สามารถรับ "ของขวัญ" ชิ้นสำคัญนี้จริงๆ

กลไกที่แตกระเบิดออกนี้ เป็นไม้ตายสุดท้ายของโซวมั่งจิ้มเอง

เพียงแต่โซวทิเนี่ยคำนวณผิดไปตาหนึ่ง

นั่นคือทั้งหมดล้วนไม่ตาย

ผู้ตายเป็นมันเอง

พลังดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยกระทบถูกจุดสำคัญที่กลางหลังโซวทิเนี่ยทั่วสองแห่ง พร้อมกันนั้น แป๊ะโช้วปวยยังท่องบ่นพึมพำออกมา

ร่างของโซวทิเนี่ยพลันเกิดความเปลี่ยนแปลง

มันพลันเบ่งพองขึ้นมา

กลับกลายมารร้ายใหญ่ยิ่งตนหนึ่ง

มารร้ายที่ตามตะปบอาวุธลับตนหนึ่ง

ในโลกมีมารร้ายมากมาย

...บ้างกลืนกินคน บ้างลุ่มหลงความงาม บ้างจู่โจมจิตใจ บ้างโจมตีร่างกาย บ้างเลือกผู้คนจับกิน บ้างกลืนกินไม่เลือก

แทบกล่าวได้ว่าในโลกมีผู้คนมากน้อยเท่าใด ก็มีมารร้ายมากน้อยเท่านั้น

แต่เกรงว่าไม่มีมารร้ายตนใดที่มีสภาพเช่นเดียวกับโซทิเนี่ยตอนนี้

มันเพียง "กิน" อาวุธลับ

มันไม่ได้ใช้ปาก หากแต่ใช้ "ร่างกาย" กินอาวุธลับ

...คนเป็นขึ้นจากเลือดเนื้อ ไหนเลย "กลืนกิน" อาวุธลับที่น่ากลัว

านวนมากมายมหาศาลถึงเพียงนี้ได้?

รวบรัดยิ่ง มันใช้ร่างกายต้านทานรับไว้

ขอเพียงอาวุธลับซัดต้องร่างมัน ติดตรึงกับร่างมัน มันถือว่า "กลืนน" อาวุธลับนั้นได้แล้ว

อาวุธลับเหล่านั้นบ้างพอซัดต้องร่าง เพียงปรากฏเป็นปากแผลนาดเท่ารูเข็ม

แต่ปากแผลที่ทะลุทะลวงออกมาโตเท่ากำปั้น

บ้างจมหายไปในร่างกาย ตลอดทั้งร่างกลับเบ่งพองขึ้น ราวกับลูกนังที่อัดลมเข้าไป

บ้างพอซัดต้องร่าง ไม่เห็นมีโลหิตไหลหลั่ง แต่อาวุธลับยังวิ่งพลุกล่านอยู่ในร่างต่อไป

บ้างเพียงสะกิดผิวหนังเป็นบาดแผล ก็เสื่อมสูญสิ้นพลังร่วงหล่นลง

ที่ปากแผลมีโลหิตไหลหลั่งไม่มากนัก

แต่โลหิตเป็นสีเขียวชีด บ้างเป็นสีคราม

บ้างพอซัดถูก โลหิตที่ไหลออกมาแดงสดยิ่ง

พอไหลออกมาก็ไหลไม่หยุด

มิหนำซ้ำไหลออกเป็นจำนวนมาก

สรุปแล้ว ไม่ว่าอาวุธลับใด รูปแบบไหนล้วนมีทั้งสิ้น

ล้วนสาหัสสากรรจ์ทั้งสิ้น

อย่าว่าแต่อาวุธลับที่สาหัสสากรรจ์ล้วนซัดต้องจุดสำคัญ

จุดสำคัญของโซวทิเนี่ย

อาวุธลับชนิดนี้เพียงซัดต้องร่างโซวทิเนี่ยเล่มเดียว โซวทิเนี่ยก็ต้องตายน่นอน

แต่ว่าโซวทิเนี่ยไม่ตาย

โซวทิเนี่ยที่ยังไม่ตายคล้ายเสียสติไป

...มิใช่ "เสียสติ" ธรรมดา หากแต่เสียสติแบบวิปลาสฟั่นเฟือน

คนที่เสียสติมีปฏิกิริยาหลายประการ

บ้างพร่ำบ่นพึมพำ บ้างทำลายตัวเอง บ้างด่าทอทุบตีคน บ้างพุ่งชะชนก้อนหิน

อาการเสียสติของโซวทิเนี่ยกลับแปลกพิสดารยิ่ง

มันเสียสติจนเที่ยวรับอาวุธลับ

วิธีการรับอาวุธลับก็แปลกพิสดารยิ่ง

มันใช้ร่างกายรับอาวุธลับ

มิหนำซ้ำความเคลื่อนไหวของมันคล่องแคล่ว ปราดเปรียว ว่องไว วาศัยร่างกายที่เบ่งพองอย่างรวดเร็ว ทำการสกัด ขัดขวาง ถึงกับ "รับซื้อ" ุธลับทั้งหมดเอาไว้

มันกลับกลายเป็น "ตัวเม่นอาวุธลับ" ตัวหนึ่ง

หลังจากที่อาวุธลับล้วนปักตรึงติดกับร่าง มันค่อยสงบนิ่งลง ารามครึ่งเสียง ตลอดทั้งร่างพลันระเบิดออก ระเบิดแหลกสลาย กลายเน้ำเหลืองกองหนึ่ง

อาวุธลับล้วนร่วงพรูลงสู่พื้น

ส่วนโซวทิเนี่ยกลายเป็นผู้เสียสละ กลับกลายเป็นสาบสูญไปจากโลกนี้

คนตายแล้ว แป๊ะโช้วปวยค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

มันคล้ายทำสงครามมารอบหนึ่ง

สงครามสู้รบครั้งใหญ่

ตลอดทั้งใบหน้ามาขาวซีดราวกระดาษ ขาวซีดราวคมดาบ ตลอดร่างสั่นสะท้าน คล้ายกับไม่อาจต้านทานกระแสลมหนาวสำนึกหิมะวแรงคล้ายเสื่อมสูญหมดสิ้น

ที่แท้ตอนที่โซวทิเนี่ยใช้ร่างกายรับอาวุธลับนิ้วทั้งสิบของแป๊ะโช้วปวย

ขยับเคลื่อนไหว งอนิ้วดีดออกตลอดเวลา

...คล้ายกับมีเส้นด้ายที่มองไม่เห็นจำนวนมาก ใช้กระตุกชักจูงโซวทิเนี่ย ที่เสียสติก็มิปาน

ในที่สุดอาวุธลับที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณระลอกนี้ผ่านไปแล้ว

อาวุธลับทั้งหมดร่วงหล่นลงสู่พื้น

อาการหอบหายใจของแป๊ะโซ้วปวยยังไม่สงบลง ก็ตวัดมือชัดพลุไฟดอกหนึ่ง พุ่งออกนอกหน้าต่าง แตกระเบิดที่กลางอากาศ กลายเป็นประกายสีทองอันแรงกล้าสายหนึ่ง แฝงไว้ด้วยควันม่วงสองกลุ่ม

แสดงแน่ชัด มันสั่งการต่อภายนอกประการหนึ่ง

เซี้ยงกอยี้แลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"อาวุธลับที่ร้ายกาจนัก"

หลีเซี่ยวกิกกล่าวโดยที่ยังไม่อาจระงับขวัญอันแตกตื่นว่า

"คิดไม่ถึงโซวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว)...ไม่ โซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ยังซุกง่ำฝีมือนี้ไว้"

อาวเอี้ยงอี่อี่กลับกล่าวว่า

"โซวมั่งจิ้มหลบหนีไปแล้ว ทำอย่างไรดี?"

จูยี่สีกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แป๊ะเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) ย่อมมีความคิดอ่าน"

ทั้งหมดหันไปมองดูแป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"โซวมั่งจิ้มเตรียมการป้องกันไว้จริงๆ แต่เราก็ระวังป้องกันไว้แต่แรกนี่เป็นหมากที่เล่าแป๊ะเมื่อครั้งกระโน้นเตรียมการรับมือกับลุกเฮียงชวง หากทว่าอยู่ในความคาดคิดของเรา มันป่วยหนักใกล้ตาย ทั้งยังถูกพิษร้ายรับรองหลบหนีไปไม่ไกล"

เซี้ยงกอยี้และพวกค่อยปั้นรอยยิ้มออกมา

กลับเห็นลุ้ยมี้ในคราบก๊วยตังซิ้งใช้ผ้าหลายชั้นห่อหุ้มมือที่สวมถุงมือหนังกวางอยู่ก่อน ก้มกายลงเก็บอาวุธลับขึ้นมาหลายเล่ม พินิจพิเคราะห์โดยละเอียดขมวดคิ้วไม่กล่าววาจา

แป๊ะโช้วปวยอดถามมิได้ว่า

"เป็นอย่างไร?"

ลุ้ยมี้ทอดถอนชมเชยเบาๆ ว่า

"ร้ายกาจนัก"

เซี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"อาวุธลับนี้รุนแรงจริงๆ แต่ในที่สุดถูกแป๊ะเล้าจู้ทำลายไปได้โดยง่ายดาย ขอแสดงความยินดีต่อแป๊ะเล้าจู้ ทุกประการล้วนสำเร็จลุล่วง"

ลุ้ยมี้ไม่แยแสสนใจมัน ยังคงกล่าวว่า

"อาวุธลับเหล่านี้จัดสร้างโดยตระกูลถังแห่งเสฉวน ฉาบพิษของตระกูลอุนแดนเนี่ยน้ำ ใช้ระเบิดเพลิงของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ"

ทุกผู้คนพอฟัง มีความรู้สึกว่าเมื่อครู่เดินเฉียดผ่านประตูนรกมายังอกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย

เซี้ยงกอยี้เห็นว่าตนเองสมควรแสดงออกสักครา มาตรว่าแป๊ะโช้วปวยยังไม่สามารถปลิดปลงสังหารโซวมั่งจิ้ม แต่ถือว่าขึ้นครองตำแหน่งผู้นำแล้ว ตอนนี้หากยังไม่ประจบสอพลอ เกรงว่าวันหน้าสำนึกเสียใจก็สายเกิน เพื่อแสดงความกล้าหาญมันยื่นมือเก็บหมอนนิทราที่แตกกระจายใบนั้นขึ้นมา หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"กลไกเช่นนี้ ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ถูกพี่ใหญ่พวกเราทำลายได้โดยไม่ลำบากกิน..."

คำ "แรง" ไม่ทันเปล่งจากปาก บังเกิดเสียงเฟี้ยว ในหมอนนิทราที่ฉีกขาดปรากฏอาวุธลับที่เล็กละเอียดกว่านิ้วก้อยชิ้นหนึ่งพุ่งออกมาจู่โจม

ว่างคิ้วของเชี้ยงกอยี้

อาวุธลับชัดพุ่งอย่างรวดเร็ว เชี้ยงกอยี้ก็ไม่ทันระแวงระวัง เห็นแน่ชัดะคร่าชีวิตของมันไป

พลันบังเกิดเสียงชี่คราหนึ่ง พลังดรรชนีสายหนึ่งแหวกจู่โจมมาแทก "เล็บนิ้ว" เล็กละเอียดชิ้นนั้นร่วงหล่นลง

ผู้ที่พุ่งพลังดรรชนีออกย่อมเป็นแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยพอจี้พุ่งพลังดรรชนีออก สีหน้าก็ประหลาดพิกล ยิ่งเยคนที่แบกน้ำหนักนับพันชั่งอยู่ก่อน พลันเพิ่มห่อผ้าอีกร้อยชั่ง

เชี้ยงกอยี้รอดชีวิตจากความตาย สร้างความแตกตื่นจนปล่อยหมอนราร่วงหล่นลง

จูยู่สีชิงยื่นมือช้อนรับไว้ มองดูหมอนนิทราที่แตกชำรุด หากยังาจดูแคลนได้ อ่านออกเสียงว่า

"ปัน"

สุ้ยมี่วางอาวุธลับลงกับพื้น จากนั้นถอยห่างมา คล้ายกระทั่งแตะต้องม่กล้าแตะต้องอีก เพียงกล่าวว่า

"เป็นกลไกของมือพิสดารตระกูลปันจริงๆ นี่คือของขวัญที่ทายาทสี่กูลใหญ่เคยมอบให้แก่พ่อลูกตระกูลโซว"

จากนั้นนางกล่าวถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"โซวมั่งจิ้มคิดอ่านมองการณ์ไกล เตรียมทางถอยไว้ ท่านใช่มีวิธีตัวมันได้หรือไม่?"

สีหน้าแป๊ะโช้วปวยเปลี่ยนเป็นดุร้าย ออกคำสั่งว่า

"พวกเราไปขุดต้นไม้ต้นนั้น หนทางถอยของมันอยู่ที่นั้น"

หลีเซี่ยวกิกกับเชี้ยงกอยี้กล่าวราวกับนัดแนะกันไว้ว่า

"ต้นไม้?"

แป๊ะโช้วปวยพยักหน้าอย่างเยือนชา กล่าวว่า

"ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะใช้คนไปตัดโค่นต้นไม้อันเป็นที่รักของมันต้นนั้นหรือ?"

บุคคลที่มีชื่อยู่ อี่ กิก เซี้ยงทั้งสี่เร่งรุดนำหน้า แปะโช้วปวยอยู่กลางลุ้ยมี้ติดตามรั้งท้าย มีจุดหมายปลายทางที่ต้นไม้ใหญ่ซึ่งตัดโค่นลงมาต้นนั้น

แปะโช้วปวยพอออกจากเจดีย์หยกขาว ก็ได้ยินเหล่าบริวารที่มันวางกำลังไว้ตั้งประจันกับผู้ที่จงรักภักดีต่อโซวมั่งจิ้มโห่ร้องด้วยความยินดี

...สองผู้ยิ่งใหญ่เผชิญหน้า ผู้ที่สามารถออกจากเจดีย์หยกขาวย่อมเป็นผู้ชนะแล้ว

นี่เป็นเสียงโห่ร้องที่แปะโช้วปวยต้องการได้ยินและปรารถนาได้ยินเป็นเวลานานแล้ว

มันภาวนาให้เสียงโห่ร้องนี้ดังไม่หยุดยั้ง

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลังจากที่ได้ยินจริงๆ ในใจแปะโช้วปวยกลับปราศจากความเบิกบานหรรษาดังที่คาดคิดไว้ ตรงกันข้ามที่บังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง

มิหนำซ้ำในหัวใจของมันยังมีหนามคอยทิ่มแทง

...โซวมั่งจิ้มพ่ายแพ้แล้ว

...ต้องตายแน่แล้ว

...แต่ยังไม่ตายจริงๆ

ประการนี้สำคัญที่สุด

...ขอเพียงคู่มือที่ต่อสู้ช่วงชิงยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่จบสิ้นชีวิต ชัยชนะเฉพาะหน้ายังไม่ถือเป็นความเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

...โซวมั่งจิ้มยังไม่ตาย

...เราต้องฆ่ามันให้จงได้

ทั้งหมดพกพาความลิงโลดยินดี ห้อมล้อมโซวมั่งจิ้มเข้าสู่ลานตึกในของหอเขียว

ที่นั้นความจริงมีต้นไม้ต้นหนึ่ง

ต้นไม้อันเป็นที่รักของโซวมั่งจิ้ม

แต่ตอนนี้คงเหลือส่วนรากของต้นไม้

ต้นไม้อันตรธานไปแล้ว

แต่ส่วนรากยังอยู่

ต้นไม้ที่ผ่านกาลเวลานานปี กลับถูกตัดโค่นในช่วงเวลาที่พี่น้องคู่หนึ่งชวงชิงอำนาจกัน

ที่ข้างรอยตัดของรากไม้ ปรากฏหน่ออ่อนงอกเงยออกมา

แป๊ะโข้วปวยพอเห็นต้นไม้ต้นนั้น สีหน้าพลันเผือดขาวลง จากนั้นหันขวับไปถามลุ้ยมี้ว่า

"ท่านไฉนติดตามอยู่ด้านหลังข้าพเจ้าตลอดเวลา?"

ลุ้ยมี้กล่าวโดยที่ตาไม่กะพริบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นห่วง"

"เป็นห่วงอะไร?"

"ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว"

แป๊ะโข้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านรอให้ข้าพเจ้าล้มลง"

ลุ้ยมี้ยอมรับว่า

"ถูกแล้ว หากท่านล้มลง เราจะประคองท่านเอาไว้ ในเวลาขณะนี้ท่านเป็นบุคคลที่ล้มไม่ได้ หากล้มลงไป ฝูงวานรบนต้นไม้จะแตกสานซ่านเซ็นแล้ว"

แป๊ะโข้วปวยเพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ไม่กล่าวว่ากระไร

ยามนี้ทั้งหมดรุดถึงตำแหน่งที่เคยปลูกต้นไม้ใหญ่กิ่งก้านสาขาแน่นหนาต้นนั้น ต้นไม้ใหญ่แม้ถูกตัดโค่นลง แป๊ะโข้วปวยยังให้ความสนใจกับส่วนรากของต้นไม้

มิหนำซ้ำยังลงมือแต่แรก

ลงมือขุดถอนรากไม้

...พวกมันพอเห็นพลุสัญญาณ ก็เริ่มขุดรากไม้ มิหนำซ้ำตระเตรียมพร้อมว่า หากเป็นผู้ใดผุดโผล่ขึ้นจากเบื้องล่าง จะจู่โจมสังหารด้วยอำมหิต

ลุ้ยมี้ทอดถอนใจชมเชยว่า

"มิน่าเล่าท่านยืนกรานตัดโค่นต้นไม้นี้ ที่แท้หนทางถอยของโซวมั่งจิ้มถูกท่านปิดตายไว้"

แป๊ะโช้วปวยเป็นคน

ขอเพียงเป็นคน จะชมชอบฟังคำเยินยอ

อย่าว่าแต่แป๊ะโช้วปวยใฝ่อำนาจ ดังนั้นมุ่งหวังได้ยินคำเยินยอยิ่งกว่าผู้ที่ใฝ่อำนาจกระทำการใด เพราะต้องการได้ยินคำยกย่องเยินยอที่อึงคะนึงและยิ่งยืนยาว มาตรว่าพวกมันต้องการได้ยินคำวิจารณ์ แต่เพียงเพื่อได้มาซึ่งคำยกย่องชมเชยยิ่งกว่า...ท่านกลับกล้าวิพากษ์วิจารณ์ผู้มีอำนาจ ผู้มีอำนาจกลับยินยอมฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของท่าน อย่างนั้นจะได้รับยกย่องชมเชยอย่างสูง

แป๊ะโช้วปวยแม้เย็นชา แต่เมื่อได้ยินคำเยินยอนี้จากปากสตรีทั้งเฉลียวฉลาด ทั้งเปลี่ยนแปลงสุดหยั่งคาด อดเคลิบเคลิ้มอยู่บ้างมิได้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดคะเนว่า ต้นไม้ต้นนี้เป็นศูนย์รวมกลไกลของมัน ข้าพเจ้าเมื่อทำลายต้นไม้ต้นนี้ มันได้แต่อดอู้อยู่เบื้องล่าง รุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่"

มิหนำซ้ำหลังจากที่โซวมั่งจิ้มพลิกร่างลงที่ใต้เตียง เตียงใบนั้นก็ถูกระเบิดทำลาย ไม่มีหนทางล่าถอย ทางออกก็ถูกปิดตาย

ลุ้ยมี้ค่อยเข้าใจว่า ขณะที่โซวมั่งจิ้มทิ้งตัวลงยังใต้เตียงหนีเอาชีวิตรอด เหตุใดแป๊ะโช้วปวยจึงไม่ร้อนรุ่มใจ

...แป๊ะโช้วปวยเปิดฉากจู่โจมที่เจดีย์หยกขาว จุดประสงค์อาจเพียงเพื่อ

บีบบังคับให้โชวมั่งจิ้มใช้ท่าไม้ตายออกมา จ๊กนั้นค่อยจับตะพาบในไห ไม่ว่าอย่างไรโชวมั่งจิ้มที่ป่วยหนักและถูกพิษ ไม่อาจหลบหนีไปที่ใดได้

ขณะที่สุยมี้เข้าใจว่าเหตุใดแป๊ะโช้วปวยไม่ร้อนรุ่มใจ แป๊ะโช้วปวยกลับร้อนใจขึ้นมา

รากไม้ถูกขุดขึ้นมา
อุโมงค์ก็ถูกขุดเช่นกัน
แต่โชวมั่งจิ้มหาอยู่ที่นั้นไม่

ขณะที่ขุดอุโมงค์ ทั้งหมดอยู่ในภาวะเตรียมพร้อม
ผู้ที่ขุดอุโมงค์เป็นแปดจอมดาบใหญ่ได้แก่...
ดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดซิบเลี่ยงเทียน
ทายาทดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม
เจ้าดาบหญิงเดียวลั้งย้ง
ดาบซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยยึง
ดาบกำพร้าฉั่วเซี่ยวเท้า
เจ้าของเพลงดาบเปิดฟ้าเบิกพิภพเซียะซัวะ
ผู้ใช้เพลงดาบเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเซียวแป๊ะ
ศิษย์ดาบวิเศษพบกันนามเม่งคงคง
ผู้ที่รับผิดชอบร่างผอมสูง สวมใส่ชุดเทา ที่กลางหลังสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง
คนที่หน้าตาราบเรียบธรรมดา แต่มีชื่อเล่องลือระบือไกล
เป็นทีเจ็ดแห่งแผ่นดิน
หากทว่าชุดไม่พบ
ชุดไม่พบอันใดทั้งสิ้น
เมื่อขุดลงไปยังคงเป็นอุโมงค์ มิหนำซ้ำคล้ายเขาวงกตอันซับซ้อน

แทงอุโมงค์ไขว้ตัดกัน หากคิดสะสางทางอุโมงค์ที่คล้ายถ้ำรูของอีเห็นหนูนา ให้เสร็จสิ้น สุริยันจันทราคงทอแสงผ่านไปสามพันสี่ร้อยยี่สิบเอ็ดครั้งแล้ว

แป๊ะโซ้วปวยเบิกตาค้าง

แปดจอมดาบใหญ่ปวดเศียรเวียนเกล้า

สุ้ยมี้แลบลิ้นออกมา หากยังประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ที่ยากสังเกตได้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ตะลึงลานกับที่

ในอุโมงค์ยังมีอุโมงค์ทั้งไม่มีเพียงสายเดียว อุโมงค์แต่ละสายไม่ทราบทอดสู่ที่ใด ไม่ทราบซ่อนอันตรายเพียงไหน ทั้งยังคดเคี้ยวเชื่อมโยงถึงกัน คล้ายกับทอดถึงนรกโลกันตร์

สุ้ยมี้กล่าวราว "ชื่นชมกับคราเคราะห์ของผู้อื่น" ว่า

"ท่านยังประเมินบุคคลสองคนต่ำทรามไป มาตรว่าโซวมั่งจิ้มเป็นคนที่ไม่เคยระแวงสงสัยพี่น้องตัวเอง แต่ที่แล้วมามันจัดเตรียมหนทางถอยให้แก่ตัวเองตลอดมา"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

มันต้องการรับฟังต่อไปว่าอีกคนหนึ่งเป็นใคร

สุ้ยมี้กล่าวว่า

"เป็นมือพิสดารตระกูลปัน นอกจากคนของตระกูลปันแล้ว ยังมีผู้ใดลอกเลียนกลไกของตระกูลปันได้? ต้นไม้ต้นนี้เพียงเป็นเครื่องพรางตา โซวมั่งจิ้มจะไม่มุดออกทางด้านนี้ ยิ่งไม่ทราบว่ามุดไปที่ใดแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันกล่าวว่า

"โอกาสที่ผิดพลาด"

แป๊ะโซ้วปวยได้ยินไม่ชัดเจน จึงถามว่า

"ว่ากระไร?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

"โอกาสสังหารโชวมั่งจิ้ม ยามใดที่รีรอลังเล จะเกิดเป็นข้อผิ
กลายเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด"

แป๊ะโช้วปวยยังมีข้อกริ่งเกรงต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอยู่บ้าง จึง

"ข้าพเจ้าเพียงคิดไม่ถึงว่ากลไกเบื้องล่างจะซับซ้อนถึงเพียง
ข้าพเจ้า สำรวจภูมิประเทศชั้นบนโดยละเอียด ทางออกของมันมีแต่ที่นี้
ต้นนี้เมื่อถูกโค่นทำลาย หากคิดหลบหนีออกมาจากพื้นที่ขอหอลมพิรุ
มีหนทางเพียงสายเดียว..."

สุ้ยมี่กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตาเป็นประกายกล่าวว่า

"เป็นทางน้ำ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความถือดีว่า

"มันอย่าคิดหมายออกจากปากแม่น้ำได้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"หากมันไม่หนีเดลิด เพียงกบดานอยู่ได้ดินเล่า?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวย้ำว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะระเบิดทำลายพื้นที่นี้"

สุ้ยมี่กลับกล่าวว่า

"แต่นี่เป็นรากฐานของหอเชียว"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ข้าพเจ้าจะระเบิดให้ราบคาบเป็นหน้ากลอง"

กล่าวจบคำ หันกายไปถ่ายทอดคำสั่ง ให้ขนย้ายวัตถุ
ทั้งหมดที่เจดีย์หยกขาวกับหอเชียวไปยังหอขาวกับหอแดง พร้อม
ทอดวาจาว่า นับแต่นี้คำสั่งทุกประการจะออกจากหอเหลือง มี
บัญชาการที่หอเหลือง

คำสั่งพอถ่ายทอดออกไป ครั่งหั่วยามให้หลังเกิดการระเบิดดิ

เจดีย์หยกขาวกับหอเขียวพังครืนลงมา

ศูนย์กลางอำนาจของหอลมพิรุณโปรย ซึ่งถือเป็นค่ายพรรคอันดับหนึ่งของนครหลวงมาเป็นเวลาหลายสิบปี กลับกลายเป็นซากปรักหักพังในเวลาชั่วพริบตา

การระเบิดอย่างรุนแรงส่งผลให้ภูเขาสั่นไหวแผ่นดินสะเทือน แม้แต่วังหลวงยังส่งคนมาซักถามว่าเกิดเรื่องใด น้ำบาดาลในนครหลวงหลายสิบจุดท่วมสูงขึ้นมา ฟังว่าบางจุดมีน้ำเลือดไหลหลั่ง ใต้หอที่หลงเหลือของหอลมพิรุณโปรยทั้งสามหลัง ก็บังเกิดเสียงกระหึ่มดังสะอื้นไห้

ผู้คนไม่น้อยบังเกิดความเสียดายต่อการระเบิดทำลายเจดีย์หอ ควรทราบว่าหอลมพิรุณโปรยตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ เบื้องสูงของนครหลวงยึดครองฮวงจุ้ยชีพจรมังกร อยู่ในอ้อมกอดขุนเขา ทั้งมีน้ำล้อมรอบ มีคนเห็นว่าระหว่างนี้หอลมพิรุณโปรยโดดเด่นเหนือกว่าตึกหกหุนครึ่ง เพราะเจดีย์หยกขาว หอเขียวกับหอแดงตั้งบนดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเศียรหมู่มังกร ยามนี้กลับระเบิดทำลายทิ้ง คงเหลือแต่หอแดง อย่างนั้นสถานภาพกลายเป็นง่อนแง่นอันตรายแล้ว

หลายวันหลังจากการระเบิดใหญ่ ศิษย์หอลมพิรุณโปรยมีความรู้สึกคล้ายนอนบนเตียงลอยน้ำ นอนหลับไม่สนิท

...หากแม้นโซวมั่งจิ้มยังซ่อนตัวอยู่ในอุโมงค์ใต้ดิน ต่อให้เป็นร่างวชิระคงกระพัน ก็ต้องถูกระเบิดแหลกลาญ

หลังความปั่นป่วนวุ่นวาย แป๊ะโช้วปวยทุ่มเทกำลังคนและกำลังวัตถุขุดคุ้ยรอคนกองซากปรักหักพัง ยังไม่พบร่องรอยโซวมั่งจิ้มแม้แต่เงา

...โซวมั่งจิ้มไปยังที่ใดกันแน่?

หรือว่ามันถูกระเบิดเป็นผุยผง?

แป๊ะโช้วปวยแม้ได้รับชัยชนะ หากยังเป็นคนที่มีสติแจ่มใส

มันเยือกเย็นจนแทบเป็นความอำมหิต

มันต้องหาตัวโซวมั่งจิ้มจนพบให้จงได้

...มาตรว่าต้องพลิกฟ้าคว่ำดินขึ้นสวรรค์ลงนรก ก็ต้องหาตัวโซวมั่งจิ้มที่ร่อแร่ปางตายให้พบ จึงจะรับประทานอย่างเป็นสุข นิทราหลับสนิท

ต่อให้โซวมั่งจิ้มถูกระเบิดจนเหลือเพียงเส้นผมเส้นหนึ่ง มันก็จะถอนตึงออกมา

ไม่เช่นนั้นมันคล้ายมีก้างปลาติดลำคอ ราวถูกเข็มหนามทิ่มแทงหลังก็มิปาน

ช่วงเวลานี้ ในนครหลวง สังคมยุทธจักรต่างตามหาโซวมั่งจิ้ม คาดคะเนว่าโซวมั่งจิ้มอยู่ที่ใด

ไม่เพียงแป๊ะโช้วปวยหาตัวมัน หอลมพิรุณโปรยก็หาตัวมัน ตึกหกหุนครึ่งก็หาตัวมัน เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก็หาตัวมัน หมู่คณะสร้างฝันก็หาตัวคนของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน มือพิสดารตระกูลปัน ตระกูลถังแดนเสฉวน ตึกอสนีบาตแดนกังหนำ สำนักเซียวเทียนซัว หน่วยงานสะพาน กรมราชทัณฑ์ ตำหนักจูกัวะ ทำเนียบเสนาบดี และยอดฝีมือวังหลวงก็ตามหาตัวมัน

ขอเพียงโซวมั่งจิ้มยังมีลมหายใจอยู่ หอลมพิรุณโปรยไม่ถือว่าเป็นของแป๊ะโช้วปวย

แม้กระทั่งแป๊ะโช้วปวยก็ไม่กล้าคาดคิดเช่นนั้น

ฟังว่าโซวมั่งจิ้มถูกพวกเดียวกันโค่นล้ม ตึกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าย่อมตื่นเต้นยินดี แต่ขอเพียงโซวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ทั้งหมด ไม่กล้ายึดถือว่าหอลมพิรุณโปรยมีแต่แป๊ะโช้วปวย หากแต่ยังมีโซวมั่งจิ้มซ่อนเร้นอยู่

แต่ว่าโซวมั่งจิ้มที่แท้อยู่ที่ใด?

มันใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?

...ต่อให้มันหนีรอดจากคราเคราะห์ครั้งนี้ แต่ตัวเองถูกพิษร้ายแรง

ยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงรับผิดชอบตรวจตราทางน้ำ

หลายวันนี้ พวกมันเฝ้าจับตาดูว่ามีความผิดปกติใดหรือไม่?

ทุกประการคล้ายสงบเรียบร้อย

มีเพียงเจ้าของเรือที่สวมเสื้อฟางคนหนึ่งจ้วงพายยามวิกาล และตก

เปลาตอนทิวา

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเป็นผู้ชำนาญการสืบสวนคดี โดยเฉพาะคดีป้ายผิด ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นร่องรอยเบาะแสที่นำไปสู่การหาตัวโซวมั่งจิ้มจนพบ

ดังนั้นพวกมันจับตาดูเจ้าของเรือผู้นี้

ผู้ที่แล่นเรือบนทางน้ำที่กางกั้นดึกหกทุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ย่อมต้องมีความเป็นมาอยู่บ้าง

แทบเป็น.วลาเดียวกับที่เตียงนอนของโซวมั่งจิ้มถล่มลง เรือน้อยลำนี้ก็เร่งระดับความเร็วขึ้น

แต่ว่าก่อนที่จะ "ก่อการ" แปะโซ้วปวยก็ขอตัวบุคคลสองคนจากฉัวเกียให้มาช่วยเหลือ

คนทั้งสองย่อมเป็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง

พวกมันวางแผนเตรียมการไว้แต่แรก

...หากแม้นทางอุโมงค์ได้เตียงนอนของโซวมั่งจิ้มสามารถทอดสู่ทางน้ำ อย่างนั้นเรือน้อยลำนี้อาจเป็นกำลังหนุนของโซวมั่งจิ้ม

ดังนั้นพวกมันจับตาดูเรือลำนี้

จับตาดูคนบนเรือ

...แต่ว่าก่อนที่แปะโซ้วปวยจะลงมือก่อการ ปฏิบัติการต่างๆ ไม่อาจปฏิบัติการได้

เพราะไม่อาจ "แหวกหญ้าให้งูตื่น"

โซวมั่งจิ้มเป็นชนชั้นใดแป๊ะโช้วปวยอย่างมากได้แต่ซื้อตัวลุ้ยมี้ในคราบ
ยตังซิ้ง สั่งการให้โซวทิเนี่ยแพร่พิษ จัดการกับซู่ได้ฮู ทั้งหมดนี้ได้แต่ดำเนิน
รอย่างลับๆ ที่เสี่ยงอันตรายที่สุดคือใช้ให้โซวทิเนี่ยคากลไกที่ใต้เตียงของ
ามั่งจิ้มเอาไว้

แป๊ะโช้วปวยยังใช้ให้แปดจอมดาบใหญ่เฝ้าประจำที่ปากทางออก
งต้นไม้อันเป็นที่รัก

มันยังขอให้ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงจับตาดูเรือทุกลำบนบึงน้ำเทียนจั้ว

มันยังจัดส่งตี่หลีกับงั้งไอฮือสะกดรอยเอี้ยบ้อเซี้ย ขอเพียงถึงเวลา
ฆ่าโดยไม่ละเว้น

ยังมีเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เนื่องจากมันได้ยินว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเดินทางกลับนครหลวงแล้ว จึง
งลงมือต่อโซวมั่งจิ้มก่อนกำหนด

มันนอกจากขอให้ฉั่วเกียระดมกำลังออกสืบเสาะร่องรอยของ
งเซี่ยวเจียะ ยังสั่งการต่อหลีแจตึ้งกับขุกอ้วงว่า ขอเพียงพบเห็นบุคคลที่
ม้ายคล้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏขึ้นในนครหลวง ให้ลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

...ไม่อาจปล่อยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะสมทบกับโซวมั่งจิ้มเด็ดขาด

แป๊ะโช้วปวยวางแผนอย่างละเอียดรอบคอบ

แต่ว่าหนทางถอยของโซวมั่งจิ้มยังอยู่เหนือความคาดหมายของมัน
บบกลไกที่ออกแบบโดยตระกูลปัน ก็สลับซับซ้อนอย่างเหลือเชื่อ

ต้นไม้อันเป็นที่รักต้นนั้นกลับมิใช่ทางออกเพียงหนึ่งเดียว

อย่างนั้นหลังจากระเบิดเจดีย์หยกขาวกับหอเขียวจนราบคาบ
งออกเพียงหนึ่งเดียวของโซวมั่งจิ้ม มีแต่ทางน้ำของบึงเทียนจั้ว

แป๊ะโช้วปวยมอบหมายให้ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงเฝ้าเส้นทางนี้ เพราะทั้ง
งนอกจากมีประสบการณ์ในการตามล่า บวกกับฝีมืออันอำมหิตแล้ว

ประการสำคัญคือทั้งสองล้วนมีวิชาทางน้ำเป็นเลิศ

แต่มันทราบว่าโชวมั่งจิ้มหารู้จักวิชาทางน้ำไม่

อย่าว่าแต่โชวมั่งจิ้มเหลือเท้าเพียงข้างเดียว คาดว่าไม่มีปัญญาว่ายออกจากบึงเทียนจั้ว

...ไม่ว่าโชวมั่งจิ้มหลบหนีอย่างไร อย่างมากได้แต่หงายท้อง ไม่มีวันพลิกฟื้นได้

เรือน้อยเร่งระดับความเร็ว มุ่งหน้าสู่ตะวันออก จากนั้นยิ่มเส้ายิ่มอ่วงพบเห็นแปะโช้วปวยส่งรหัสสัญญาณออกจากเจดีย์หยกขาว

พวกมันเข้าสกัดในบัดดล ปฏิบัติการตามแผนการซึ่งวางไว้

ผิวน้ำปั่นป่วนเป็นระลอก เรือเร็วยี่สิบเอ็ดลำแล่นจากทั้งสี่ทิศ โอบล้อมไล่เรือน้อย

เรือน้อยกลับเร่งระดับความเร็วกว่าเดิม

รวดเร็วดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ทั้งยังพุ่งชนใส่เรือเร็วที่โอบล้อมเข้ามา

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนบนเรือเร็วที่โอบล้อมจากทางตะวันออกทั้งสามลำแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หากแม้นปะทะชนกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องแหลกลาญเป็นผุยผง

พวกมันยังไม่คิดตายในลักษณะนี้ ดังนั้นปรากฏเรือเร็วสองลำขยับหลบหลีก หากว่าอีกลำหนึ่งหลบไม่พ้น เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะชนกันแล้ว

มิคาดเรือน้อยยิ่งเข้าใกล้ยิ่งเร่งร้อน ยิ่งเข้าใกล้ยิ่งรวดเร็ว สุดท้ายกลับถูกพลังประหลาดสายหนึ่งหนุนเนื่อง หยิบยืมแรงหนุนจากระลอกคลื่นหนุนส่งเรือลอยสูงขึ้นเก้าเชียะ กลับลอยข้ามเรือเร็ว ฝ่าวงล้อมออกไป

เจ้าหน้าที่ทางการที่เข้าใจว่าต้องถูกชนแหลกเละทั้งสองแตาตื่นจนเบิกตาค้าง แต่เรือเร็วที่แยกย้ายไปทางซ้ายขวาทั้งสองลำ นั่งไว้ด้วยมือดี

กรมราชทัณฑ์ กลับเหลือบแลเห็นว่าขณะที่เรือน้อยลอยหวิดขึ้น คนบนเรือกางนิ้วทั้งสิบออก จนเอ็นเขียวขึ้นโปน คว้าจับกราบเรือไว้ จากนั้นบังคับเรือลอยข้ามไป

เจ้าของเรือกลับหยิบยืมกระแสคลื่นซึ่งเกิดจากขบวนเรือ อาศัยพลังของสองมือ ยกชูเรือและผู้คนขึ้น คล้ายขึ้นบันไดกลางอากาศหลายสิบชั้น แล่นเรือไปทางตะวันออก

ด้านทิศตะวันออกที่ห่างไป เป็นที่ตั้งของตำหนักจูกัวะ

ที่ตำหนักจูกัวะพำนักด้วยจูกัวะชิงแซซึ่งเป็นบุคคลที่ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงไม่กล้าตอแยที่สุด

แต่คนสวมเสื้อฟางบนเรือน้อยคล้ายเห็นว่า ขอเพียงเข้าสู่ตำหนักจูกัวะ ต่อให้ท่านมหาเสนาบดีมีคำสั่งจับกุมคน จูกัวะชิงแซและสี่ยอดมือปราบก็ต้านทานไว้ได้

ด้วยความเร็วของเรือน้อย เห็นแน่ชัดว่าจะเหินลมฝ่าระลอกเทียบฝั่งที่หน้าตำหนักจูกัวะ

หากว่าไม่มีร่างแหขวางลำน้ำ

ร่างแหขวางลำน้ำเป็นร่างแหที่หยุ่นเหนียวยิ่งละเอียดลี่ยิบยิ่ง เมื่อชิงอยู่บนผิวน้ำ ยากสังเกตเห็นได้ ต่อให้เป็นเรือใหญ่ ขอเพียงถูกร่างแหพัวพันไว้จะมีสภาพเฉกเช่นปลาในร่างแหที่ถูกสาวดึงขึ้นฝั่ง

เรือน้อยลำนั้นโชคร้ายตกไปในร่างแห

ซึ่งความจริง บนบึงน้ำคลี่กางร่างแหไว้ตั้งแต่หลายวันก่อน

ขอเพียงออกคำสั่ง ร่างแหจะสาวดึงเข้าหากัน ทุกประการเคลื่อนไหวตามคำสั่งการของแปะโข้วปวย

ยามนี้ร่างแหสาวดึงเข้าหากันแล้ว

เจ้าของเรือบนเรือน้อยกลายเป็นคนในร่างแห

บนเรือน้อยมีผู้คนมากกว่าหนึ่งคน
อีกคนหนึ่งนอนฟุบร่างบนเรือไม่เคลื่อนไหว
จากนั้นฝูงเรือเร็วล้อมเข้ามา ผู้คนบนเรือเร็วไม่เคลื่อนไหวโดยรู่วามพวกมันทราบว่าตัวเองประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง
เมื่อประกอบความดีความชอบ ต้องได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลดังนั้นยิ่งไม่เสี่ยงชีวิตสูญเปล่า
ทั้งนี้เพราะเจ้าของเรือแสดงฝีมือออกมาแล้ว
เป็นฝีมือที่ไม่ธรรมดา
อย่าว่าแต่บนเรือยังมีผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งถึงแม้ตกระกำลำบาก หากยังข่มขวัญวิญญาณผู้คนอีกคนหนึ่ง
...ดาบแขนเสื้อแดงลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้ม

คนบนเรือน้อยยังไม่ถอดหมวกเลียเปลี่องเสื้อฟางลงมา
มันขวางไม้พาย เพ่งตาทะลุขอบหมวกเล้ย จับจ้องมองยิ่มเส้ายิ่มอ่วงและมือดีจากกรมเมืองทั้งสี่สิบสองคนอย่างเย็นชา
ในมือดีทั้งสี่สิบสองคน มีอยู่กว่าครึ่งที่เรียกระดมจากกองเรือ ล้วนเนัดวิชาทางน้ำ จัดเจนในการต่อสู้ใต้น้ำ
พริบตานั้น มือดีทั้งทางบกและทางน้ำรายล้อมเจ้าของเรือกับคนที่แอนฟุบอยู่บนเรือเอาไว้
ยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงสบตากันวูบหนึ่ง คนหนึ่งทอดถอนรำพึง คนหนึ่งสั่นศีรษะรำพันออกมาว่า
"นกดีเลือกคบไม้อาศัย ดูท่าจอมยุทธ์บนเรือกลับเลือกไม้ผุท่อนหนึ่ง"
"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อสู้แข็งขืนก็เปล่าประโยชน์ พวกเรามิใช่คนเข่นฆ่าจนสิ้นชาก ขอเพียงโชวกงจื้อ (คุณชายแซ่โชว) ติดตามพวกเรากลับไปสู้คดีก็พอ สำหรับจอมยุทธ์ท่านนี้ยังคงเลือกอยู่ฝ่ายนายเหนือผู้เปรื่อง

กรมราชทัณฑ์ กลับเหลือบแลเห็นว่าขณะที่เรือน้อยลอยหวิดขึ้น คนบนเรือกางนิ้วทั้งสิบออก จนเอ็นเขียวขึ้นโปน คว้าจับกราบเรือไว้ จากนั้นบังคับเรือลอยข้ามไป

เจ้าของเรือกลับหยิบยืมกระแสคลื่นซึ่งเกิดจากขบวนเรือ อาศัยหลังของสองมือ ยกชูเรือและผู้คนขึ้น คล้ายขึ้นบันไดกลางอากาศหลายสิบชั้น แล่นเรือไปทางตะวันออก

ด้านทิศตะวันออกที่ห่างไป เป็นที่ตั้งของตำหนักจูกัวะ

ที่ตำหนักจูกัวะพำนักด้วยจูกัวะซิงแซซึ่งเป็นบุคคลที่ยิ่มเส้ายิ่มอ่วง ไม่กล้าตอแยที่สุด

แต่คนสวมเสื้อฟางบนเรือน้อยคล้ายเห็นว่า ขอเพียงเข้าสู่ตำหนักจูกัวะ ต่อให้ท่านมหาเสนาบดีมีคำสั่งจับกุมคน จูกัวะซิงแซและสี่ยอดมือปราบก็ต้านทานไว้ได้

ด้วยความเร็วของเรือน้อย เห็นแน่ชัดว่าจะเหินลมฝ่าระลอกเทียบฝั่งที่หน้าตำหนักจูกัวะ

หากว่าไม่มีร่างแหขวางลำน้ำ

ร่างแหขวางลำน้ำเป็นร่างแหที่หยุ่นเหนียวยิ่งละเอียดถี่ยิบยิ่ง เมื่อขึงอยู่บนผิวน้ำ ยากสังเกตเห็นได้ ต่อให้เป็นเรือใหญ่ ขอเพียงถูกร่างแหพัวพันไว้ จะมีสภาพเฉกเช่นปลาในร่างแหที่ถูกสาวดึงขึ้นฝั่ง

เรือน้อยลำนั้นโชคร้ายตกไปในร่างแห

ซึ่งความจริง บนบึงน้ำคลี่กางร่างแหไว้ตั้งแต่หลายวันก่อน

ขอเพียงออกคำสั่ง ร่างแหจะสาวดึงเข้าหากัน ทุกประการเคลื่อนไหวตามคำสั่งการของแปะโช้วปวย

ยามนี้ร่างแหสาวดึงเข้าหากันแล้ว

เจ้าของเรือบนเรือน้อยกลายเป็นคนในร่างแห

บนเรือน้อยมีผู้คนมากกว่าหนึ่งคน

อีกคนหนึ่งนอนฟุบร่างบนเรือไม่เคลื่อนไหว

จากนั้นฝูงเรือเร็วล้อมเข้ามา ผู้คนบนเรือเร็วไม่เคลื่อนไหวโดยวู่ว

พวกมันทราบว่าตัวเองประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง

เมื่อประกอบความดีความชอบ ต้องได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล ดังยิ่งไม่เสี่ยงชีวิตสูญเปล่า

ทั้งนี้เพราะเจ้าของเรือแสดงฝีมือออกมาแล้ว

เป็นฝีมือที่ไม่ธรรมดา

อย่าว่าแต่บนเรือยังมีผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งถึงแม้ตกระกำลำบาก หากยังขวัญวิญญาณผู้คนอีกคนหนึ่ง

...ดาบแขนเสื้อแดงลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้ม

คนบนเรือน้อยยังไม่ถอดหมวกเล้ยเปลื้องเสื้อฟางลงมา

มันชาางไม้พาย เพ่งตาทะลุขอบหมวกเล้ย จับจ้องมองยิ่มเล้ายิ่มอ และมือดีจากกรมเมืองทั้งสี่สิบสองคนอย่างเย็นชา

ในมือดีทั้งสี่สิบสองคน มีอยู่กว่าครึ่งที่เรียกระดมจากกองเรือ ล้ ถนัดวิชาทางน้ำ จัดเจนในการต่อสู้ใต้น้ำ

พริบตานั้น มือดีทั้งทางบกและทางน้ำรายล้อมเจ้าของเรือกับค นอนฟุบอยู่บนเรือเอาไว้

ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงสบตากันวูบหนึ่ง คนหนึ่งทอดถอนรำพึง คนห สั่นศีรษะรำพันออกมาว่า

"นกดีเลือกคบไม้อาศัย ดูท่าจอมยุทธ์บนเรือกลับเลือกไม้ผุท่อนห

"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อสู้แข็งขืนก็เปล่าประโยชน์ พวกเรามิใช่ เข่นฆ่าจนสิ้นซาก ขอเพียงโซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ติดตามพวกเราก ไปสู้คดีก็พอ สำหรับจอมยุทธ์ท่านนี้ยังคงเลือกอยู่ฝ่ายนายเหนือผู้เปรี่

ปราดเถอะ"

"คนของพวกเราในที่นี้ล้วนถนัดจัดเจนวิชาทางน้ำ ท่านหนีไม่รอดหรอก"

"คนบนเรือของท่านคงรับบาดเจ็บสาหัส มันหลงเหลือเท้าข้างเดียว ท่านสามารถปกป้องมันถึงเมื่อใด?"

"มันรับบาดเจ็บสาหัสปานนั้น ท่านเอาแต่เฝ้าคุ้มครองมันอยู่ที่นี้ กลับเป็นเหตุให้มันเสียชีวิต"

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ให้เราลงเรือของท่าน ช่วยรักษาเยียวยาโชวกงจื้อเป็นอย่างไร?"

"ขอเพียงท่านวางพายลง ส่งมอบคนออกมา พวกเราจะแก้ร่างแหปล่อยตัวท่านไป"

"อีกสักครู่คนของหอลมพิรุณโปรยกับยอดฝีมือทุกค่ายสำนักจะเร่งรุดมาถึง เมื่อถึงเวลาพวกมันจะจับกุมตัวลงโทษท่าน พวกเราก็ไม่อาจช่วยเหลือได้"

ทั้งสองทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเร่งเรือเข้าใกล้เรือน้อยทีละน้อย

คนสวมเสื้อฟางพลันตวาดว่า

"หยุดไว้"

ยิ่มเส้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ระลอกน้ำหนุนเนื่องถึงเพียงนี้ เราไม่สามารถหยุดลงได้"

ยิ่มอ่วงเลิกคิ้วข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านชมชอบให้พวกเราเข้าใกล้ ก็แล่นเรือจากไป"

ยามนี้เรือน้อยถูกร่างแหขวางลำน้ำห่อหุ้มเอาไว้ ไหนเลยขยับเคลื่อนที่ได้ ยิ่มอ่วงจงใจกล่าวเยาะเย้ย จุดประสงค์เพื่อสร้างความว้าวุ่นใจแก่คนบนเรือน้อย

คนสวมเสื้อยื่นมือปราดออก ที่หัวพายปรากฏกระบี่คมกล้ายาวครึ่ง

เชียะท่อนหนึ่งดีดพุ่งออกมา

ยิ่มอ่วงความจริงคิดก้าวขึ้นเรือน้อย พอเห็นเช่นนั้นต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว ร้องโอยกล่าวว่า

"ยังซ่อนอาวุธไว้ ชู่ชวัญข้าพเจ้าแทบตายแล้ว"

ยิ่มเล้าก็โบกไม้โบกมือกล่าวว่า

"ระวัง อย่าได้พลั้งมือทำร้ายโซวกงจื้อ"

เรือเร็วของพวกมันล้วนเทียบใกล้เรือน้อย ยิ่มเล้าอยู่ที่ท้ายเรือ ยิ่มอ่วงอยู่ที่หัวเรือสามารถขึ้นเรือน้อย กลุ้มรุมกระหนาบคนสวมเสื้อฟางได้ทุกเมื่อ

มิคาดคนสวมเสื้อฟางลดพายไม้ลง จ่อใส่ต้นคอคนที่ฟุบร่างบนเรือกล่าวว่า

"เราไม่แน่ว่าจะช่วยเหลือมัน พวกท่านพอบุกขึ้นมา เราจะฆ่ามัน"

ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงตลอดจนเขี้ยวเล็บทางการล้วนตะลึงลานกับที่

...คนผู้นี้มิใช่มาช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มหรอกหรือไฉนกลับกลายเป็นมือสังหาร?

คนสวมเสื้อฟางแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากพวกท่านสามารถจับเป็นโซวมั่งจิ้ม ใช่มีความดีความชอบกว่าได้รับซากศพซากหนึ่งหรือไม่? จะอย่างไรเราไม่มีชีวิตรอด โซวกงจื้อก็ไม่มีชีวิตสืบไป"

ยิ่มเล้ารีบกล่าวว่า

"ท่านจอมยุทธ์มีคำพูดสามารถว่ากล่าว"

ยิ่มอ่วงกลับหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าหลังจากที่ท่านฆ่าโซวกงจื้อ จะหลบหนีอย่างไร?"

คนสวมเสื้อฟางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เรามาถึงที่นี้ ก็ไม่คิดหลบหนี"

มาดรว่ามันพยายามควบคุมบังคับสุ้มเสียง แต่ยังแฝงความห้าวหาญรันทดชนิดหนึ่ง มันกล่าวว่า

"เราดิดค้างน้ำใจโชวกงจื้อ ไม่เสียดายกับการชดใช้ด้วยชีวิด เราถือกำเนิดเกิดมา เสพสุขพอแล้ว ไม่มีความสำนึกเสียใจใดๆ"

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"ท่านมีชีวิดพอแล้ว แต่พวกเรายังไม่เพียงพอ โชวกงจื้อยิ่งไม่เพียงพอ ท่านผู้เฒ่าอย่าได้ถือทิฐิไป"

มันฟังออกว่า คนสวมเสื้อฟางมีอายุไล่เลี่ยกับมัน

มิเพียงฟังออก ทั้งยังดูออก

หนึ่งเดียวที่โผล่พ้นออกนอกเสื้อฟางของฝ่ายตรงข้ามเป็นมือ

มือที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น เอ็นเขียวขึ้นโปน แห้งกรังดั่งกรงเล็บเหยี่ยว

คนสวมเสื้อฟางกล่าวว่า

"หากพวกท่านไม่บีบบังคับเรา เราก็ไม่ถึงกับต้องตายแน่นอน"

ยิ่มอ่วงกลับกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจคือ ท่านเมื่อคิดทดแทนบุญคุณโชวกงจื้อย่อมสมควรช่วยเหลือมัน เหตุใดกลับคิดฆ่ามัน?"

คนสวมเสื้อฟางตอบว่า

"หากต้องตกไปในเงื้อมมือพวกท่าน มีชีวิดมิสู้ตกตาย เรายังคงฆ่ามัน"

ยิ่มอ่วงพลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"โชวกงจื้อมิใช่ป่วยหนักร่อแร่ ทั้งถูกระเบิดบาดเจ็บหรอกหรือ? เหตุใดไม่ขยับเคลื่อนไหว? มันไฉนมีเท้างอกเงยอีกข้างหนึ่ง? หรือว่าเป็นตัวปลอม?"

คนสวมเสื้อฟางตวาดว่า

"หยุดไว้ หากเข้ามาอีกครึ่งก้าว เราจะลงมือแล้ว"

ยิ่มเล้าก็สังเกตเลศนัยออก กล่าวว่า

"ท่านฆ่าโซวมั่งจิ้มให้แก่พวกเรา ก็มีประโยชน์เช่นกัน"

คนสวมเสื้อฟางมิเพียงพบว่ายิ่มเล้ายิ่มอ่วงหาทางคุกคามเข้าใกล้ แม้แต่ศัตรูอื่นก็คืบใกล้เข้ามาโดยไร้เสียง ยิ่งเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม

ยิ่มเล้าหัวร่อคักคิกออกมา จากนั้นถ่มเสมหะคำหนึ่งลงในน้ำ กล่าวว่า

"แป๊ะเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่เป๊ะ) สั่งให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น ท่านมหาเสนาบดีต้องการให้จัดการกับโซวมั่งจิ้ม มาตรว่าจับเป็นมีความดีความชอบมากกว่า แต่ก็มีภัยไม่สิ้นสุด โซวมั่งจิ้มมีสมุนบริวารมากมาย สักวันหนึ่งอาจล้างแค้นต่อพวกเรา หากเป็นท่านลงมือ พวกเราก็ไม่ถือเป็นฆาตกร มาตรว่าปูนบำเหน็จรางวัลน้อยไปบ้าง แต่ก็ปราศจากเภทภัยอันตรายใด"

ยิ่มอ่วงกล่าวสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว รอคอยโอกาสมิสู้ปะทะชนโอกาส จะอย่างไรโอกาสอันดีเกิดจากการปะทะชน พวกเราลองดูว่าท่านฆ่าโซวกงจื้อได้ก่อน หรือว่าพวกเราชิงตัวโซวกงจื้อมาได้?"

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง คล้ายกับจะกระโดดลงเรือน้อย

นี่เป็นการใช้ความกล้าสู้กับความกล้า

ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงย่อมกลัวว่าคนสวมเสื้อฟางลงมือฆ่าโซวมั่งจิ้มจริงๆ ทั้งนี้เพราะการจับเป็นโซวมั่งจิ้ม หรือว่าจับตายโซวมั่งจิ้ม สำหรับแป๊ะโช้วปวยล้วนเป็นเช่นเดียวกัน เพียงต่างกันที่มันเป็นคนฆ่าโซวมั่งจิ้มกับมือหรือไม่

แต่ว่าฉั่วเกียกลับผิดแผกแตกต่าง

หากโซวมั่งจิ้มยังไม่ตาย ชอเพียงจับตัวได้ ฉั่วเกียสั่งให้คุมตัวโซวมั่งจิ้มกลับไปในบัดดล

ฉั่วเกียจะ "เลี้ยงดู" โชวมั่งจิ้มอย่างดี

...หากแม้นโชวมั่งจิ้มยอมสวามิภักดิ์ รับใช้จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ฉั่วเกียก็จะชุบเลี้ยงคนผู้นี้ มาตรว่าแปะโซ้วปวยมีใจทะเยอทะยานเกินไป ยากแก่การควบคุมได้ ขอเพียงโชวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ ไม่แน่ว่าหอลมพิรุณโปรยจะกลับคืนเป็นของโชวมั่งจิ้ม...ขอเพียงแต่โชวมั่งจิ้มยินยอมเป็นหุ่นเชิดของฉั่วเกียเท่านั้น

ดังนั้นการจับเป็นโชวมั่งจิ้ม หรือจับตายโชวมั่งจิ้ม มีความดีความชอบที่แตกต่าง

โชวมั่งจิ้มที่ตายแล้ว เพียงแต่ขจัดเภทภัยภายหลัง โชวมั่งจิ้มที่ยังมีชีวิตอาจมีประโยชน์ใช้สอย

อย่าว่าแต่ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงได้ยินข่าวลือประการหนึ่ง...

หัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งรู้จัก "หันหางเสือตามลม" เกินไป ไม่ว่าฝ่าบาท จูกัวะซิงแซ บี้กงกง ท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยล้วนมีความรู้สึกที่ดีต่อมัน แต่ว่าฉั่วเกียไม่ชมชอบเท่าใด

ฉั่วเกียชมชอบคนที่เพียงจงรักภักดีต่อเขาแต่ผู้เดียว

ดังนั้นฉั่วเกียคล้ายปล่อยข่าวออกมาว่า ถึงเวลาเปลี่ยนตัวหัวหน้ากรมราชทัณฑ์แล้ว

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเห็นว่าตนเองอดทนทำงานนานปี สมควรนั่งตำแหน่งหัวหน้ากรมราชทัณฑ์

ดังนั้นพวกมันคิดประกอบความดีความชอบ

มิหนำซ้ำเป็นความดีความชอบใหญ่โต

ดอนนี้มีความดีความชอบใหญ่โตประการหนึ่ง

...จับเป็นโชวมั่งจิ้ม

พวกมันกระโดดลงเรือน้อย แท้ที่จริงเป็นการเสี่ยงอันตราย แต่ก็กระโดดเข้าหาโอกาสอันดี

...คล้ายกับโอกาสเคลื่อนผ่านศีรษะ พวกมันกระโดดขึ้นไป อาจก้าวหน้าเป็นใหญ่เป็นโต หรืออาจปะทะชนจนศีรษะแตก

แต่เมื่อโอกาสมาถึง สมควรเกาะกุมไว้ ไม่เช่นนั้นโอกาสจะบินจากไป อาจบางทีไม่พานพบเป็นคำรบสองอีก

พวกมันกล้าทำเช่นนี้ เพราะว่าสังเกตประการหนึ่งออก

...ตามเหตุผลสมควรเป็นยิ่มเล้ายิ่มอ่วงหาทางถ่วงเวลา ทั้งนี้เพราะยิ่งถ่วงเวลาต่อไป ยิ่งเป็นผลเสียต่อคนสวมเสื้อฟาง หนึ่งนั้นที่นี้เป็นท้องที่ของหอลมพิรุณโปรย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รุดมาช่วยเหลือผู้คนบนเรือ สองโซวมั่งจิ้มป่วยหนักพิษกำเริบ หากยืดเย้อต่อไปต้องตายแน่นอน

แต่ที่น่าประหลาดคือ คนสวมเสื้อฟางก็ถ่วงเวลาเช่นกัน

....มันกำลังรออะไร?

หากมันคิดฆ่าโซวมั่งจิ้ม คงลงมือฆ่าแต่แรกแล้ว

หากมันสามารถทะลวงฝ่าวงล้อม คงทะลวงฝ่าออกไปแต่แรก เมื่อจับเข่าอยู่ที่นี้ หรือจะรอให้แป๊ะโช้วปวยยกกำลังมาถึง?

ดังนั้นยิ่มเล้ายิ่มอ่วงคิดบุกขึ้นเรือน้อย

คนสวมเสื้อฟางก็มีปฏิกิริยาปราดเปรียว พลันลดข้อมือลง เสียงเชียะเมื่อใช้ปลายแหลมของกระบี่บนพายไม้กรีดใส่เสื้อผ้าต้นคอของคนที่นอนฟุบบนเรือขาดจากกัน ปากตวาดว่า

"ขอเพียงพวกท่านกระโดดลงเรือแม้สักครึ่งก้าว กระบี่ของเราจะทิ่มแทงลง มาตรว่าพวกท่านไม่ได้เป็นคนฆ่า แต่เป็นพวกท่านบีบบังคับให้มันต้องตาย วันหน้าพี่น้องบริวารของโซวมั่งจิ้มคิดล้างแค้นให้แก่มัน ต้องไม่ลืมเลือนฉากที่พวกท่านกระโดดลงเรือแน่นอน"

ท่าทีของมันคล้ายเห็นการตายดุจคืนกลับมาดุภูมิ อย่างน้อยสะกดคนยิ่มเล้ายิ่มอ่วงชะงักงันไว้

พริบตาที่ชะลอชักช้า ฝั่งตะวันตกของบึงน้ำพลันบังเกิดเสียงนก

เหยี่ยวร่ำร้องดังขึ้น

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงสบตากันวูบ จากนั้นเบือนหน้าไป ในดวงตาล้วนทอเววผิดหวัง

ทั้งนี้เพราะเสียงเหยี่ยวร้องเป็นรหัสสัญญาณชนิดหนึ่ง

เป็นรหัสสัญญาณห้ามมิให้เคลื่อนไหว

แป๊ะ "เส้าจู้" (หัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) จะรุดมาเอง

แป๊ะโช้วปวยคิดสะสางเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

แป๊ะโช้วปวยเมื่อกำลังจะมาถึง ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงไม่กล้าสะสางเรื่องนี้โดยพลการ

...ก่อนที่แป๊ะโช้วปวยจะก้าวขึ้นเป็น "เส้าจู้" (หัวหน้าหอ) ก็เป็นบุตรบุญธรรมของฉั่วเกียแล้ว พวกมันย่อมไม่กล้าล่วงเกินคนประเภทนี้ ตอนนี้แป๊ะโช้วปวยก้าวขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงยิ่งไม่กล้าล่วงเกินบุคคลเช่นนี้

ในโลกนี้มีคนประเภทหนึ่งที่รู้จัก "เพิ่มเติมดอกไม้บนแพรพรรณ" มื่อใด รู้จัก "โยนหินทับถมลงปอ" ในเวลาไหน

คนประเภทนี้คือ "สุนัขรับใช้"

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงนับเป็น "สุนัขรับใช้" ที่มากมีประสบการณ์ และฉลาดหลักแหลมที่สุด

พวกมันย่อมรู้จักว่าสมควรทำอะไร ทำอย่างไรและไม่สมควรทำอะไร

ดังนั้นพวกมันยินยอมละทิ้งโอกาสประกอบความชอบใหญ่โตปล่อยให้แป๊ะโช้วปวยที่ร้อนรุ่มกระวนกระวายไล่ล่าเช่นฆ่าให้สิ้นซากเอง

แป๊ะโช้วปวยรุดมาด้วยท่าทีดุร้ายดุจสุนัขป่า

มันคิดฆ่าพี่ใหญ่ ซึ่งเคยให้การสนับสนุน ผู้คนในโลกหล้าล้วนทราบว่ามันทำเช่นนี้ แต่ว่ามันยังกำจัดฆ่าพี่ใหญ่ของมันไม่สำเร็จ ดังนั้นมันร้อน

วุ่นกว่าเดิม และดุร้ายกว่าเดิม เพื่อให้ผู้คนทราบว่ามันต้องได้รับชัยชนะ

ดังนั้นมันพอฟังว่า ที่บึงน้ำสกัดเรือน้อยที่น่าสงสัยลำหนึ่งไว้ สร้างความลิงโลดยินดียิ่ง เรียกระดมมือดีโดยสารเรือรุดมา

รุดมาเข่นฆ่าพี่ร่วมสาบานของมัน

มันต้องฆ่าพี่ใหญ่ของมันกับมือ

...หากโชวมั่งจิ้มตกตายในเงื้อมมือผู้อื่น มันรู้สึกไม่สาแก่ใจ และไม่ไว้วางใจ

คนมักเป็นเช่นนี้ เมื่อประพฤติชั่ว ขอเพียงเริ่มประพฤติชั่ว จะประพฤติชั่วต่อไป หากคิดถือคุณธรรม ขอเพียงถือคุณธรรมนำหน้า ก็จะยึดถือคุณธรรมจนถึงลมหายใจยืดสุดท้าย

การตกต่ำเป็นเช่นนี้ มุ่งสู่ความก้าวหน้าก็เช่นกัน

...บุคคลเช่นแปะโช้วปวยไม่สามารถย้อนกลับไปอีก

มันได้แต่รุกคืบหน้า

ที่เบื้องหน้าเป็นสายน้ำเชี่ยว

มันออกคำสั่งต่อคนแจวเรือว่า

"แล่นเรือให้เร็วที่สุด"

หัวหน้าหอคนใหม่เพิ่งรับตำแหน่ง มิหนำซ้ำเลื่อนตำแหน่งโดยการ "โค่น" หัวหน้าหอคนเก่าลงมา ผู้ที่เข้าร่วมก่อการกับมันย่อมลงแรงแข็งขัน หวังรับการปูนบำเหน็จมากกว่าเดิม ผู้ที่ไม่ได้รับใช้มันยิ่งทุ่มเทกว่าเดิม เพื่อพิสูจน์ว่ามันกับหัวหน้าหอคนเก่าไม่มี "ความสัมพันธ์" อันใด

ดังนั้นเรือแล่นด้วยระดับความเร็วดุจม้าป่า

แปะโช้วปวยแลเห็นเรือน้อยโดยเร็ว

และคนบนเรือน้อย

คนสวมเสื้อฟางบนเรือน้อยก็แลเห็นแป๊ะโช้วปวยเช่นกัน

ประกายตาใต้หมวกเล้ยของมันสื่อสารสองประการ

เป็นทอดอาลัยตายอยากกับเห็นการตายดุจคืนสู่มาตุภูมิ

...มาตรว่าทั้งสองประการล้วนทราบดีว่าต้องตาย แต่หนึ่งนั้นสูญสิ้นความหวัง หนึ่งนั้นไม่พรั่นต่อความตาย

ประกายตาทั้งสองประการล้วนปรากฏขึ้นในดวงตาที่คร่ำโลกคู่หนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยกลับไม่สังเกตสนใจดวงตาของมัน

มันจับจ้องมองมือของคนสวมเสื้อฟาง

ต่อจากนั้นมันถามว่า

"ท่านต้องการอะไร?"

คนสวมเสื้อฟางกล่าวว่า

"เราไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องการ ข้าพเจ้าต้องการ"

มันชี้มือไปยังคนที่นอนฟุบอยู่บนเรือ กล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าต้องการมัน"

คนสวมเสื้อฟางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"มันเป็นของเรา"

แป๊ะโช้วปวยตาทอประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้ากล่าวว่า

"ท่านคงมีอายุสูงวัยกระมัง?"

"สมควรสูงวัยกว่าท่าน"

"อย่างนั้นกลับไปเสพสุขบั้นปลายเถอะ ข้าพเจ้าทราบว่าโซวมั่งจิ้มมีบุญคุณต่อท่าน แต่ท่านไม่จำเป็นต้องตายเพื่อมัน"

คนสวมเสื้อฟางงงันวูบหนึ่ง แป๊ะโช้วปวยกล่าวสืบต่อ

"ขอเพียงท่านส่งมอบคนผู้นี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปล่อยตัวท่านไป

หากท่านยินยอมรับใช้ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับที่รับใช้มันโดยการกบดานอยู่ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ข้าพเจ้าจะบรรจุท่านในตำแหน่งห้าเทพอสูรหอลมพิรุณโปรย"

คนสวมเสื้อฟางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ระบายลมจากปากยาวๆ ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ท่านจดจำออกได้อย่างไร?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าจดจำมือของท่านออก ผู้ที่ฝึกปรือวิชากรงเล็บเหยี่ยวถึงขั้นนี้กล่าวได้ว่ายากจะพบพาน พวกเราเคยประมือกันที่เหลาซาฮะ ภายหลังท่านเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย แต่หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจากไป ท่านก็สาบสูญไร้ร่องรอย ข้าพเจ้าระวังป้องกันว่าท่านกับจูเซี่ยวเอียจะย้อนกลับมาอยู่ทุกเมื่อ"

คนสวมเสื้อฟางกล่าวคำ "สายตาที่คมกล้านัก" พลางปลดหมวกเล้ยลงจากศีรษะช้าๆ เผยเห็นขนคิ้วที่เข้มข้นดกดำ ผิวหน้าที่ขาวละเอียดอ่อนและผมขาวทั่วศีรษะ กลับเป็นตั๋วเสี่ยจู้ (ศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่ง) ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า...เซียนวิเศษอมตะง้วนเฮาะฮวก

เซียนวิเศษอมตะยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คนที่มีสายตาคมกล้าปานนี้ กลับประพฤติไร้คุณธรรมถึงเพียงนี้ เรานึกเสียดายแทนท่าน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ยุทธจักรเมื่อกาลก่อนถือคุณธรรม แต่ตอนนี้ยึดถือขุมกำลัง ยุทธจักรมิใช่ยกอ้างคุณธรรม หากแต่สุมซ้อนจากขุมกำลังของแต่ละค่ายสำนัก ตอนนี้ผู้ที่ถือคุณธรรมคงมีแต่ท่าน ท่านไม่อาจรักษาตัวรอด ยังคิดดูแลรักษาไซวมั่งจิ้ม จนบัดนี้ท่านยังถือคุณธรรมอันใด ผู้ที่รับความลำบากคือท่านเอง"

เซียนวิเศษอมตะหาถือสาไม่ กล่าวว่า

"เมื่อยึดถือคุณธรรม ก็ไม่กลัวความลำบาก แม้นหากคำนึงถึงผลได้ผลเสีย แสดงว่ามิใช่คุณธรรม หากแต่เป็นประโยชน์โภคผล"

แปะโช้วปวยหัวร่อเย้ยหยัน กล่าวว่า

"ท่านก็เลียนแบบผู้อื่นยึดถือคุณธรรมด้วย? อย่างนั้นตอนที่กวนฉิกรับบาดเจ็บสาหัสแพ้พ่าย ท่านไฉนเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย?"

เซียนวิเศษอมตะหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"หนึ่งนั้นกวนฉิกสูญเสียสติสัมปชัญญะ ประหัดประหารคนเก่า กระทำการที่ฟ้าพิโรธคนดาลเดือด สองมันสติเลอะเลือน ปล่อยให้โหงวเสี่ยจู้กับลักเสี่ยจู้ (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหก) และคนที่อยู่หลังฉากชี้นำบงการ พวกเราไม่อาจเสียสติตามมัน สามโชวเล้าจู้ให้ความสำคัญต่อเราตั้งแต่แรก เราก็ตอบแทนเขาโดยการกบดานอยู่ที่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเป็นเวลาหลายปี หาใช่รอจนกวนฉิกถูกฟ้าผ่าแล้วค่อยทรยศไม่ สี่โชวเล้าจู้มีบุญคุณต่อเราตลอดมา เราติดค้างน้ำใจของเขาอย่างมาก"

แปะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านติดค้างน้ำใจมัน ดังนั้นชดใช้ชีวิตให้แก่มัน?"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เราอายุสูงวัย ไม่มีความห่วงพะวงอันใด เบื้องบนไม่มีบิดามารดา เบื้องล่างไม่มีบุตรธิดา ยึดถือใต้หล้าเป็นบ้าน มาในสภาพมือเปล่า จากไปด้วยมือเปล่า มีอันใดไม่ได้?"

แปะโช้วปวยตาสาดประกายเกรี้ยวกราด คล้ายคิดอาละวาด แต่แล้วสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"เข้าร่วมกับพวกเราเถอะ ท่านจงรักภักดีต่อโชวเล่าตั๋ว (อันดับหนึ่งแซ่โชว) ข้าพเจ้าจะไม่ถือสา ขอเพียงกระทำความดีความชอบลบล้างความผิดโดยส่งมอบมันแก่ข้าพเจ้า"

เซียนวิเศษอมตะกลับงงงันวูบจึงกล่าวว่า

ให้คำรับประกัน"

แป๊ะโช้วปวยหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ท่านยังคิดต่อรองอีก?"

จากนั้นเหลียวหน้าไปยังผู้คนที่ด้านหลังทั้งสี่ กล่าวว่า

"เสนอรายงาน"

หลีเซี่ยวกิกรายงานว่า

"คนที่นอนฟุบอยู่บนเรือไม่มีลมหายใจแล้ว นับตั้งแต่พวกท่าน สนทนาโต้ตอบกัน มันไม่ได้หายใจแม้แต่น้อย"

เซี้ยงกอยี้ก็กล่าวว่า

"ชีพจรของคนผู้นี้หยุดเต้น เราจับตาดูเป็นเวลานาน เสื้อผ้าบริเวณข้อมือกับต้นคอไม่ได้ขยับสั่นไหวแต่อย่างไร"

จูยู่สีกล่าวเสริมว่า

"หัวใจก็ไม่เต็น ประการสำคัญที่สุดคือเท้าของมันไม่ขาดด้วน"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวว่า

"จากตำแหน่งที่มันนอนฟุบอยู่ ใบหน้าถูกปิดบังทั้งหมด แสดงว่าไม่ต้องการให้พวกเราจดจำออกว่ามันเป็นใคร"

แป๊ะโช้วปวยตวาดถามว่า

"นี่ที่แท้เป็นใคร?"

เซียนวิเศษอมตะหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ที่ข้างกายท่านเต็มไปด้วยผู้มีความรู้ความสามารถ มีน่าเล่าจึงกล้ากบฏ"

แป๊ะโช้วปวยกระโดดปราดคราหนึ่ง ทิ้งตัวลงบนเรือน้อย

เซียนวิเศษอมตะลดกระบี่พายในมือลงวูบหนึ่ง ปลายกระบี่ก็จมลึกไปในเลือดเนื้อที่ต้นคอของคนที่นอนฟุบอยู่

ใบหน้าแป๊ะโซ้วปวยเปลี่ยนเป็นขาวซีดอีกครา ข้อนิ้วกับเอ็นเขี
นูนออกมา ปากกล่าวว่า

"ท่านไม่สามารถข่มขู่ข้าพเจ้า ต่อให้นี่เป็นโซวมั่งจิ้ม เพียงเป็นโซ
มั่งจิ้มที่ตายแล้ว พยัคฆ์ที่ตายซากกับมฤคตายซาก หามีความแตกต่าง
อย่างมากเพียงเพิ่มน้ำหนักกว่าเดิม"

เซียนวิเศษอมตะพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

แป๊ะโซ้วปวยสืบเท้าไปหนึ่งก้าว เซียนวิเศษอมตะเปลี่ยนเป็นจับพ
ด้วยสองมือ พายกระบี่ตวัดขึ้น จ่อใส่แป๊ะโซ้วปวยด้วยท่วงท่าประหลาดลี้ลั

แป๊ะโซ้วปวยชะงักเท้าลง ปล่อยให้สายลมโชยพัดชายเสื้อปลิวไ
ปากถามว่า

"น่าเสียดายอันใด?"

เซียนวิเศษอมตะหัวร่อ พลางกล่าวว่า

"ท่านตื่นตัวได้ประเสริฐนี่เป็นคนตายผู้หนึ่งจริงๆ น่าเสียด
ท่านรู้ตัวสายเกินการณ์"

พลางถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว มันความจริงยืนอยู่ช่วงกลางของเ
ส่วนแป๊ะโซ้วปวยบุกมาทางหัวเรือ มันพอล่าถอยก็ถอยร่นถึงท้ายเรือ เพี
ทิ้งให้คนที่นอนฟุบอยู่ที่ช่วงกลางของเรือ

แป๊ะโซ้วปวยสืบเท้าไปหนึ่งก้าว เตะออกเท้าหนึ่ง

เท้านี้เตะด้วยความระมัดระวัง

...ทั้งนี้เพราะนั่นอาจเป็นซากศพของโซวมั่งจิ้ม

ไม่ว่าเป็นวัตถุเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับโซวมั่งจิ้ม ล้วนต้องระมัดระ

ต่อให้โซวมั่งจิ้มหลงเหลือลมหายใจอันรวยริน ยังเป็นชนชั้นยอด
ต่อให้ตายแล้วยังมีบารมีหลงเหลือ เช่นเดียวกับจิ๋นซีฮ่องเต้แม้สิ้นพระชนม์
ร้อยพันปี แต่ผู้ที่ขโมยพุดพระสุสานขององค์ยังใช้ความระมัดระวัง กลัว

พบจุดจบถูกฝังอยู่ในพระสุสานด้วย

ดังนั้นเท้าที่เตะออกนี้แฝงพลังชั่วชีวิต ไม่ว่าเบื้องหน้าติดตั้งกลไกหรือศัตรูแสร้งตายหรือว่าโซวมั่งจิ้มลงมือตอบโต้ มันตระเตรียมวิธีรับมือไว้สามสิบเอ็ดประการ

แต่ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่มีการตอบโต้

ไม่มีหลุมพรางกับตัก

ซากศพเพียงถูกเตะพลิกหงายขึ้น

ซากศพนี้คุ้นตาอย่างยิ่ง

แต่มิใช่โซวมั่งจิ้ม

หากทว่าเป็นตี่หลีแห่งสำนักแบกยก

ตี่หลีตายแล้ว

ตายในที่นี้

เช่นนี้เป็นว่าปฏิบัติการล่าสังหารเอี้ยบ้อเซี้ยเกิดความผิดพลาดขึ้น

พริบตานั้น แป๊ะโช้วปวยพบว่าตนเองแม้วางแผนลอบทำร้วยคน แต่ก็เหยียบไปในเปลือกที่ผู้อื่นทิ้งเอาไว้

...นี่เป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ

พวกมันกลับถูก "คนตาย" ผู้นี้กับเซียนวิเศษอมตะลากดึงมาถึงที่นี้

เรื่องที่สมควรกระทำไม่ได้กระทำ ปัญหาที่สมควรแก้ไขไม่ทันแก้ไข

ยามนั้นแป๊ะโช้วปวยรู้สึกอัปยศยิ่ง และโกรธกริ้วยิ่ง

เซียนวิเศษอมตะพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านความจริงมีโอกาส น่าเสียดายที่รู้ตัวสายเกินการณ์"

เสียงหัวร่อทั้งบ้าคลั่ง ทั้งสิ้นหวัง

...คนผู้นี้น้อยครั้งจะส่งเสียงหัวร่อที่ไม่มีเยื่อใยเช่นนี้ นอกจากมัน

ไม่คิดเหลือเยื่อใยให้แก่ตัวเอง

เมื่อใดที่คนผู้หนึ่งไม่เหลือเยื่อใยให้แก่ตัวเอง?

...ย่อมเป็นเวลาที่มันคิดใคร่ตาย หรือว่าตายได้ทุกเมื่อ

แป๊ะโซ้วปวยคำรามด้วยโทสะคำหนึ่ง ขณะจะลงมือ เซียนวิเศษอมตะก็ชิงลงมือ

มันไม่ลงมือต่อศัตรู

...ศัตรูเฉพาะหน้าต่อให้ไม่นับแป๊ะโซ้วปวย ไม่ว่ายิ่มเส้ายิ่มอ่วง หรือว่าจูยู่สี อาวเอี้ยงอี่อี่ เซี้ยงกอยี้ หลีเซี่ยวกิก หรือว่าสุ้ยมี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้วนเป็นคู่มือที่ยากเอาชัยได้

แต่ว่ามันลงมือต่อตัวเอง

มันจ้วงแทงกระบี่ใส่ทรวงอกตัวเอง

แป๊ะโซ้วปวย ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงพากันร้องคำ "อย่า..." ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงแค่นเสียงอย่างเยือนชาคำหนึ่ง

เซียนวิเศษอมตะกลับหยุดมือไว้ โลหิตฉีดพุ่งจากปากแผล ย้อมชุดโสมค้ามพาย สองมือของมันก็แปดเปื้อนโลหิต

โลหิตของตัวเอง

มันกล่าวราวกับอาวรณ์ต่อชีวิตว่า

"เรื่องอันใด?"

ยิ่มเส้าร้องบอกว่า

"มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว ไยต้องคิดสั้น?"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"พวกเราไม่คิดฆ่าท่าน ท่านไม่จำเป็นต้องเสียสละเช่นนี้"

เซียนวิเศษอมตะเหลียวหน้าไปยังแป๊ะโซ้วปวย ถามอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านเล่า?"

แป๊ะโซ้วปวยทราบว่าคนผู้นี้เป็นเบาะแสเพียงหนึ่งเดียว

...หากคิดค้นหาร่องรอยของโชวมั่งจิ้ม เชียนวิเศษอมตะไม่อาจตาย

...หากตายแล้วเบาะแสก็ขาดสะบั้น

แป๊ะโซ้วปวยได้แต่กล่าวว่า

"ท่านไม่อาจตาย ท่านจงรักภักดีต่อโชวเล่าตั่วถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าพี่แทนในตัวท่าน ท่านไม่อาจตาย"

เชียนวิเศษอมตะคล้ายลังเลขึ้นมา กล่าวว่า

"เราก็ไม่คิดตาย...แต่ทำอย่างไรเราค่อยเชื่อถือท่าน?"

แป๊ะโซ้วปวยรีบกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ทุกคำพูดถือเป็นสัจจะไหนเลยคืนคำได้?"

เชียนวิเศษอมตะขบคิดแล้วกล่าว

"หากให้เราเชื่อถือท่านท่านต้องสาบานด้วยถ้อยคำสาหัสต่อหน้าผู้คน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแค่นเสียงอย่างเย็นชาอีกครา

แป๊ะโซ้วปวยเดือดดาลเป็นการใหญ่ เชียนวิเศษอมตะยิ้มอย่างเยาะโปร่ง เพิ่มกำลังเล็กน้อย ปลายกระบี่ก็จมลึกไปในทรวงอกท้องน้อยอีกสองหุน จนโลหิตฉีดพุ่งมากกว่าเดิม

แป๊ะโซ้วปวยรีบร้องทัดทานไว้ กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าสาบาน...ขอฟ้าเป็นสักขี วันนี้หากเราแป๊ะโซ้วปวยไม่เคารพชุนพลเช่นเชียนวิเศษอมตะ จะชุบเลี้ยงให้ความสำคัญ ไม่ทรยศต่อคุณธรรม ไม่คิดร้ายเด็ดขาด..."

เชียนวิเศษอมตะเอียงศีรษะ คล้ายรอให้อีกฝ่ายกล่าวสืบต่อ

แป๊ะโซ้วปวยได้แต่กัดฟันกล่าวว่า

"...หากผิดคำพูดขอให้เผชิญเทวทัณฑ์ ตกตายอย่างอนาถ"

เชียนวิเศษอมตะระบายลมจากปากคำหนึ่ง หัวร่อช้าๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อกล่าวคำสาบานต้องใช้ถ้อยคำสาหัส ค่อยแสดงออกถึงความจริงใจ"

แป๊ะโช้วปวยระบายลมจากปาก เดินช้าๆ เข้าไปกล่าวว่า

"ตอนนี้ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกันแล้ว..."

เซียนวิเศษอมตะกลับทิ่มแทงกระบี่ใส่ทรวงอกตัวเองจนหมดสิ้นทางหนึ่งกล่าวว่า

"เราถือว่าแก้แค้นให้แก่โซวกงจื้อประการหนึ่ง นั่นคือบีบบังคับท่านกล่าวคำพูดที่ไม่ต้องการกล่าวออกมา"

แป๊ะโช้วปวยขุ่นแค้นจนตาเขียวปัด แต่ยังไม่กล้าเข้าไปยับยั้งการฆ่าตัวตายของเซียนวิเศษอมตะ ทั้งนี้เพราะกระบี่อยู่ในมือเซียนวิเศษอมตะ ไม่ว่าแป๊ะโช้วปวยรวดเร็วเพียงไหน ก็ไม่อาจยับยั้งการฆ่าตัวตายของอีกฝ่ายอีกฝ่ายพอตกตาย เบาะแสของโซวมั่งจิ้มก็ขาดสะบั้นแล้ว

...โอกาสเช่นนี้ไม่อาจหลุดลอยอีก

มันกลัวเซียนวิเศษอมตะตกตายจริงๆ

คนพอตกตาย โอกาสก็หลุดลอยแล้ว

แป๊ะโช้วปวยกลั้นกลืนโทสะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับปากท่านแล้ว ท่านไยต้องตายอีก?"

เซียนวิเศษอมตะแหงนหน้าหัวร่อออกมามันทอหัวร่อก็กระทบถึงกล้ามเนื้อหน้าท้อง คมกระบี่ยิ่งบาดลึกกว่าเดิม โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ หากยังกล่าวว่า

"บุคคลเช่นท่านกับยิ่มเส้ายิ่มอ่วงยังรักษาสัจจะหรือ? หากพวกท่านถือสัจธรรม วันนี้โซวเส้าจู้จะถูกลอบทำร้ายหรือ? หากท่านรักษาคำพูด คนของหมู่คณะสร้างฝันไยต้องหลั่งโลหิตเป็นท้องธาร..."

มันด่าทออย่างสมใจ

จะอย่างไรมันใกล้ตายแล้ว สามารถด่าทออย่างสมใจ

...มันสำนึกตัวว่าไม่มีปัญหาจู่โจมสังหารแป๊ะโช้วปวยและพวก

ต่คิดฆ่าตัวเองกลับง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

จะอย่างไรชีวิตอยู่ในกำมือตัวเอง

แต่ว่ามันด่าทอแต่เพียงนี้

เพียงด่าทอถึงตอนนี้ พายกระบี่ของมันพลันแตกระเบิดออก

พลันเห็นลำแสงสว่างวูบหนึ่ง เจิดจ้าจนเซียนวิเศษอมตะลืมตาไม่ขึ้น ละไม่ทันมีปฏิกิริยาใด พายไม้พร้อมด้วยคมกระบี่ก็ถูกตัดขาด ถึงกับระเบิดในผุยผง เศษชิ้นส่วนสาดกระจายออกรอบข้าง ไม่ได้กระเซ็นใส่ร่างของมันมีสักชิ้นเดียว

พริบตานั้น มันเพียงหลงเหลือปลายกระบี่ยาวครึ่งนิ้วค้างคาอยู่ในร่าง

จากนั้นมันพบว่าคนลงมือคือคนผอมสูงสวมใส่ชุดสีเทานั้น

ที่แท้มันแก้ห่อผ้าออกอย่างเงียบงัน

จากนั้นในห่อผ้าสว่างวูบขึ้น

...ไม่ทราบนั่นเป็นอะไร

หากทว่าพายกระบี่ถูกระเบิดทำลายไป

เซียนวิเศษอมตะนึกแค้นใจที่ตัวเองชะล่าใจ วีบตบฝ่ามือหมายงคับปลายกระบี่ที่ฝังอยู่ในร่างพุ่งใส่ขั้วหัวใจ

แต่ว่าไม่ทันการณ์แล้ว

แป๊ะโช้วปวยพุ่งปราดมาถึง อึดใจเดียวลงมือปิดสกัดจุดของเซียนวิเศษอมตะหกแห่ง ก่อนที่เซียนวิเศษอมตะจะล้มลง มันจี้นิ้วปานจักรผันปิดสกัดจุดของอีกฝ่ายอีกสิบสองแห่ง หลังจากที่เซียนวิเศษอมตะล้มลงแยังปิดสกัดจุดของอีกฝ่ายอีกสิบแปดแห่ง

ยามนี้แป๊ะโช้วปวยสามารถแน่ใจประการหนึ่ง

...เซียนวิเศษอมตะพังทลายอย่างสิ้นเชิงแล้ว

มันไม่มีความสามารถในการฆ่าตัวตาย กระทั่งความสามารถของเรกล่าววาจา กะพริบตา อุจจาระปัสสาวะก็ไม่มี

เชียนวิเศษอมตะชะล่าใจชั่ววูบ กลับถูก "สภาวะกระบี่" ของที่เจ็ด-แห่งแผ่นดินจู่โจมใส่ จนสูญเสียโอกาสของการฆ่าตัวตายไป

มันเมื่อสูญเสียโอกาสนี้ ความเป็นความตายก็ไม่อยู่ในเงื้อมมือของมันอีก

แป๊ะโซ้วปวยต้องการให้มันตายเยี่ยงไร มันก็ตายเยี่ยงนั้น

แป๊ะโซ้วปวยไม่ต้องการให้มันตาย มันก็ตายไม่ได้

แป๊ะโซ้วปวยจะจัดการมันอย่างเต็มที่

แป๊ะโซ้วปวยทราบว่าเชียนวิเศษอมตะยินยอมตาย ย่อมแสดงความจงรักภักดีต่อโซวมั่งจิ้ม แต่แป๊ะโซ้วปวยทราบว่า เชียนวิเศษอมตะจะช้าเร็วต้องบอกออกมาว่าโซวมั่งจิ้มอยู่ที่ใด

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโซ้วปวยส่งมอบเชียนวิเศษอมตะให้แก่ผู้คนสองคน

พวกมันย่อมเป็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง

พวกมันสามารถปรักปรำให้ร้ายทุกอย่าง สามารถจัดการกับลูกผู้ชายราดรีกลายเป็นตัวตนที่บูดเบี้ยวได้

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยผงกศีรษะต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นเชิงขอบคุณ

...มาตรว่าในใจมันไม่ยินยอมที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระทำความดีความชอบต่อหน้าต่อตาก็ตาม

หากมิใช่แป๊ะโซ้วปวยดึงดูดความสนใจของเชียนวิเศษอมตะ ที่เจ็ด-แห่งแผ่นดินจึงไม่สามารถลงมือประสบผลโดยง่ายดาย

...คราครั้งนี้ไม่ทราบวิญญาณตนนี้จะอวดโอ่ความดีความชอบต่อท่านมหาเสนาบดีอย่างไร

แต่ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลแป๊ะโซ้วปวย

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยออกคำสั่งต่อบริวารที่ฮือเข้ามาว่า

"มัดตัวเฒ่าโสโครกนี้ขึ้นเรือใหญ่ ส่งมอบให้ยิ่มเฒ่ากับยิ่มเยาว์วัยจัดการ จวบกระทั่งมันบอกเรื่องราวที่มันคิดบ่งบอกให้หมดสิ้น"

เหล่าบริวารรับคำดังกระหึ่ม ศิษย์ของหอลมพิรุณโปรยสี่คนล้วงเกือกออกมา จับมัดเชียนวิเศษอมตะราวกับปูทะเลตัวหนึ่ง ฉุดลากขึ้นเรือเมื่อขามา

ยามนี้ต่อให้เชียนวิเศษอมตะคิดใคร่ตาย ก็ทำไม่ได้แล้ว

บริวารหอลมพิรุณโปรยที่อยู่ใกล้ที่สุด ลงมือตะปบคว้าเชียนวิเศษอมตะไว้ ยิ่มอ่วงถึงกับกระเหี้ยนกระหือรือจนถูมือตัวเอง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"สุราเสนอไม่รับไว้ สุราจับกรอกนี้เพียงพอให้ท่านรองรับแล้ว"

ยิ่มอ่วงไม่กล่าววาจา หากแต่ตวงตาเปี่ยมแววรอคอย

แปะโช้วปวยยังส้วงยาห้ามเลือดห่อหนึ่ง ให้บริวารตาปรือผู้หนึ่งพอกให้แก่เชียนวิเศษอมตะ

มันไม่อาจหักใจปล่อยให้ผู้เฒ่าท่านนี้ "หลั่งโลหิตไม่หยุด"

...เชียนวิเศษอมตะเห็นตัวเองตกไปในเงื้อมมือบุคคลที่ได้ชื่อว่ามีไม้อลงทัณฑ์ที่อำมหิตที่สุดสองคน ในใจมีความรู้สึกอย่างไร? เป็นความรู้สึกอย่างไร?

ศิษย์ที่รับยาผงห้ามเลือดเดินเข้าใกล้เชียนวิเศษอมตะ พอกทายาลงบนปากแผล

เชียนวิ.ศษอมตะไม่สามารถปฏิเสธ

มันความจริงยินยอมตาย เพียงแต่คิดเย้ยหยันแปะโช้วปวย ยิ่มเส้าอ่วงและพวกสักตรา

แต่ว่ามันคิดไม่ถึงว่า "สภาวะกระบี่" ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร้ายกาจถึงเพียงนี้ เป็นเหตุให้ปลายกระบี่ที่แทงใส่ร่างตัวเอง ไม่สามารถแทงเข้าไปถึงแม้สักทุนเดียว

มิหนำซ้ำยาห้ามเลือดของแปะโช้วปวยได้ผลยิ่ง พอพอกทาลงไปแล้วเริ่มไหลช้าลง

หลังจากนั้นจะผนึกแข็งตัวไม่ไหลอีก

...แต่ว่าเคราะห์กรรมเพิ่งเริ่มต้น

เชียนวิเศษอมตะคิดใคร่ตายในบัดคล...มาตรว่าไม่ตาย ขอให้สิ้

สติไป

จนใจที่ตลอดทั้งร่างมันแม้ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว พานไม่สิ้นสติไป

เชียนวิเศษอมตะสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง แต่แล้วพลันพบเห็นเรื่อ

ประหลาดประการหนึ่ง

บริวารหอลมพิรุณโปรยที่เข้ามาพอกทายาห้ามเลือดให้แก่มัน พลันหลั่

ด-ให้แก่มัน

เป็นตาขวา

จากนั้นบริวารนั้นชักดาบออกมา ฟันศีรษะของมันในดาบเดียว

เสียงซี่เมื่อฝนโลหิตสายหนึ่งสาดพร่างพรมใส่ผิวน้ำ

เสียงตูมเมื่อศีรษะของเชียนวิเศษหอมตะร่วงหล่นลงในสายน้ำ

รอจนแป๊ะโช้วปวย ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงรู้สึกตัว ดาบก็ฟันออก โลหิ

กระเซ็นซ่าน ศีรษะหลุดจากบ่าแล้ว

เพียงดาบเดียว ความตายก็กลายเป็นความจริง

แป๊ะโช้วปวยชี้หน้าบริวารดาบปรือนั้น ตวาดว่า

"อี้อเซี่ยวเมี้ย เจ้า..."

บริวารนามอี้อเซี่ยวเมี้ยนั้นชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเฝ้ารอโอกาสทดแทนบุญคุณโชวกงจื้อ (คุณชายแซ่โชว

เฝ้ารอมาเป็นเวลานานแล้ว ข้าพเจ้าใช้สิ่งนี้..."

กล่าวพลางชี้วางดาบพาดคอ เอ่ยสืบต่อ

"เพื่อบอกต่อท่านว่า โชวกงจื้อหยิบยื่นพระคุณต่อผู้คน ส่วนท่านใช้แ

พระเดช ผู้ที่ยอมขายชีวิตให้แก่โชวกงจื้อมีอยู่ทุกแห่งหน เพียงแต่โอกาสยั

ไม่มาถึง พวกเขาจึงรักษาขุมกำลังไว้ สักวันหนึ่งโอกาสที่รอคอยมาถึ

ท่านก็ลงนรกเถอะ"

กล่าวจบคำกดดาบลง ที่ลำคอปรากฏหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งส
กระจาย ศีรษะมันหลุดร่องแร่ง ส่ายโงนเงนหลายครา หล่นตูมลงในน้ำ

ยามนั้นพลังดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยเพิ่งบรรลุถึง...ที่แท้ขณะที่
ชี้หน้าใส่บริวาร ก็ลอบแผ่พุ่งพลังดรรชนีออก เพียงแต่กลัวว่าอีกฝ่ายระ
ป้องกัน จงใจแผ่พุ่งพลังดรรชนีอย่างเชื่องช้า จวบจนใกล้ถึงตัวบริวารน
ค่อยเร่งระดับความเร็ว ปิดสกัดจุดสำคัญไว้ แต่บริวารนั้นลงมืออย่างรวบ
ชัดเจน พอกล่าวจบชิงฆ่าตัวตาย พลังดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยปิดสกัด
ของมันไว้ แต่ซากศพมันหล่นตูมลงน้ำไปแล้ว

ผู้ที่มีชีวิตอยู่ล้วนสิ้นสูญ เบาะแสขาดสะบั้นแต่เพียงนี้

ที่น่ากลัวคือ คำพูดก่อนที่อื้อเซี่ยวเมี้ยจะฆ่าตัวตาย แสดงว่าอิทธิพ
ของโซวมั่งจิ้มยังคงอยู่ ผู้ที่ขายชีวิตให้แก่โซวมั่งจิ้มมีอยู่ทุกแห่งหน ท
วันนี้ผู้ที่น้อมรับคำสั่งจากแป๊ะโช้วปวย ไม่แน่ว่าเฝ้ารอจนโซวมั่งจิ้มปราก
ตัวร้องชักชวน จะหวนกลับไปรับใช้นายเดิม

...อย่างนั้นในหอลมพิรุณโปรย ผู้ใดจึงจงรักภักดีต่อแป๊ะโช้วปวย?

ผู้ใดจึงใช้สอยอย่างวางใจได้?

ขณะที่สายลมโชยพัดชายเสื้อแป๊ะโช้วปวยปลิวไสวดังพึบพับ ม
พลันฉุกคิดว่า กาลก่อนระหว่างที่โซวมั่งจิ้มปกครองค่ายสำนักที่หนึ่งแ
นครหลวง ใช่ประสบปัญหาเดียวกันนี้หรือไม่?

แป๊ะโช้วปวยสั่งการให้แล่นเรือกลับในบัดดล

มันคิดกลับไปเตรียมการที่หอเหลือง

...ในเมื่อโซวมั่งจิ้มอาจยังไม่ตาย มันก็ต้องตระเตรียมการรับมือก
การตอบโต้ของโซวมั่งจิ้ม

มันทราบว่าปฏิบัติการตามล่าเซียนวิเศษอมตะครั้งนี้ กลับหลงก

ล่อเสือออกจากถ้ำของอีกฝ่าย

ขณะที่พวกมันทุ่มเทกำลังไล่กวดตาม "เจ้าของเรือลึกลับ" นั้น หากโชวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ คงแยกไปอีกทางหนึ่งแล้ว

มันสูญเสียโอกาสในการหาตัวโชวมั่งจิ้มไปแล้ว พลังซ่อนเร้นของโชวมั่งจิ้มยังลึกล้ำกว่าที่มันคาดคิดไว้มากนัก

กลับมีคนยอมตายเพื่อโชวมั่งจิ้มทุกเมื่อ

...บุคคลเช่นนี้ แอบแฝงอยู่ในหอลมพิรุณโปรยมากน้อยเท่าใด?

...ที่แท้โชวมั่งจิ้มหลบหนีไปได้ หรือว่ามันไม่ได้หลบหนีออกไป?

ก่อนที่แปะโช้วปวยจะก่อการความจริงเพาะสร้างสมุนบริวารกลุ่มหนึ่ง

...ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดคน

ความจริงมีจำนวนหนึ่งพันแปดร้อยคน แต่หนึ่งพันแปดร้อยคนนี้ผ่านการกลั่นกรอง ทั้งผ่านการคัดสรรจากมันด้วยตัวเอง คงเหลือผู้คนเพียงหนึ่งร้อยแปดคน

นี่เป็นกองกำลังที่ขึ้นตรงต่อมันอย่างแท้จริง

เป็นกำลังสำคัญของมัน

แต่ในปฏิบัติการครั้งนี้ มันไม่ได้ใช้สอยคนเหล่านี้

มันอาศัยกำลังคนและกำลังทรัพย์ของหอลมพิรุณโปรย ตลอดจนบันทึกข้อมูลในการติดต่อ รวบรวมมือดีมากมายถึงเพียงนี้ แต่มันไม่คิดทุ่มเทใช้ออกจนหมดสิ้น

หากแม้นแผนก่อการกบฏที่หอลมพิรุณโปรยเกิดการล้มเหลว อย่างน้อยมันยังมีหนทางถอย ขอเพียงรักษากองกำลังที่เป็นของมันเอาไว้ มันยังมีโอกาสย้อนกลับมาใหม่

เนื่องจากคราครั้งนี้มันไม่ได้ใช้สอยคนเหล่านี้ จึงเกิดการทรยศเช่นอี้อเซี่ยวเมี้ยที่ฆ่าคนฆ่าตัวเองปิดปากทำลายสังขาร

ปัญหาอยู่ที่ในกองกำลังส่วนตัวของมัน ใช่มี "ไส้ศึก" ของโชวมั่งจิ้ม

หรือไม่? ในส่วนของโชวมั่งจิ้มใช่แอบเพาะสร้างมือดีขบวนหนึ่งเช่นเดียวกับมันหรือไม่?

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยออกคำสั่งให้แล่นเรือกลับ มันต้องนั่งบัญชาการที่หอเหลือง ป้องกันการตอบโต้จากโชวมั่งจิ้ม...ถึงแม้มันทราบว่าโชวมั่งจิ้มไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ไม่มีปัญญาตอบโต้ก็ตาม

แต่ว่ามันไม่อาจชะล่าใจอีก

มันความจริงระมัดระวังมากพอแล้ว ผลสุดท้ายยังปล่อยให้จอมเจ้าเล่ห์ที่กลอกกลิ้งกว่าสุนัขจิ้งจอกหนีรอดไปได้

ดังนั้นมันไม่อาจเกิดความชะล่าเลินเล่ออีก

ก่อนที่มันจะสั่งให้แล่นเรือกลับ ยังสั่งคนพลิกคว่ำเรือของเซียนวิเศษ-กมตะ ตรวจค้นโดยละเอียด

...โดยเฉพาะที่ก้นเรือ

อาจบางทีโชวมั่งจิ้มกบดานอยู่ใต้ท้องเรือ มาตรว่าโชวมั่งจิ้มไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ทั้งยังขาชาดข้างหนึ่ง ขอเพียงอมต้นข้าวท่อนหนึ่งไว้ในปาก ก็สามารถแช่ว่างอยู่ในน้ำหลายชั่วยาม

แป๊ะโช้วปวยย่อมไม่ปล่อยปละละเลยข้อนี้

มันทราบว่าคนที่ป่วยหนักไม่ตายยังน่ากลัวกว่าคนที่รับบาดเจ็บไม่ตาย ผู้ที่รับบาดเจ็บไม่ตายต่อสู้กับศัตรูภายนอก ผู้ที่ป่วยหนักไม่ตายต้องต่อสู้กับศัตรูภายใน ผู้ที่ป่วยหนักเป็นเวลานานหากยังไม่ตาย ความคิดในการมีชีวิตลับไปต้องเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกว่าผู้ใด

แต่ว่าที่ก้นเรือนอกจากส่วนที่เปียกน้ำ แนบติดไว้ด้วยกลีบเหมยอันสดใสหลายตะกแล้ว ไม่มีอันใดทั้งสิ้น

ระหว่างที่แล่นเรือกลับ ปรากฏผู้คนหลายชบวนรายงานผลการตรวจสอบต่อแป๊ะโช้วปวย

หนึ่ง คนของสำนักไท้ผ่ายกับไฮ้ผ่ายที่ตามล่าเอี้ยบ้อเซี้ย พบว่าเป้า

หมายเข้าสู่ตรอกกระเบื้อง เดินเข้าร้านเครื่องเรือนฮั่นถังแห่งหนึ่ง

เอี้ยบ้อเซี้ยไม่ได้เข้าไปด้วยมือเปล่า

มันใช้สมุนบริวารสองคนขนย้ายเก้าอี้เข้าไปตัวหนึ่ง

นั่นเป็นเก้าอี้ไม้ที่แปลกพิเศษ ทั้งสูงใหญ่และโบราณตัวหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยพอฟังถึงตอนนี้ชิงถามว่า

"ใช่เป็นเก้าอี้ตัวที่โซวมั่งจิ้มนั่งประจำหรือไม่?"

คำตอบของงั้งชงฮือแห่งสำนักทะเลคือใช่

หลังจากที่แป๊ะโช้วปวยขึ้นสู่เจดีย์หยกขาว ก็มีความรู้สึกคล้ายสูญเสียสิ่งใด

...คล้ายกับขาดสิ่งของใดไป

...เป็นสิ่งของใด?

ที่แท้เป็นเก้าอี้ที่โซวมั่งจิ้มนั่งประจำตัวนั้น

...อย่างนั้นเอี้ยบ้อเซี้ยจัดส่งเก้าอี้เข้าร้านเครื่องเรือนฮั่นถังทำอะไร?

คำตอบคือไม่ทราบ

ทั้งนี้เพราะงั้งชงฮือกับตี่หลีพอติดตามเข้าไป ก็เผชิญการซุ่มจู่โจม

ผู้ที่ซุ่มจู่โจมพวกมันล้วนเป็นยอดฝีมือ

งั้งชงฮือกับตี่หลีเข้าใจว่าเป้าหมายสังหารเพียงเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย เอี้ยบ้อเซี้ยแม้เป็นผู้ช่วยของโซวมั่งจิ้ม แต่พลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก พวกมันนำบริวารไปฝ่ายละห้าหกคน เข้าใจว่าสมควรฆ่าเอี้ยบ้อเซี้ยได้อย่างเหลือเฟือ มิคาดเผชิญการซุ่มจู่โจม ทั้งยังเป็นการลงมือของยอดฝีมือ สุดท้ายงั้งชงฮือทะลวงฝ่าวงล้อม หลบหนีกลับหอลมพิรุณโปรย ตี่หลีกลับตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา

แต่ว่าตี่หลีนอนตายอยู่บนเรือของเซียนวิเศษอมตะ

ขณะเดียวกัน หลีแจ้ตึ้งกับขุกอ้วงก็พบเห็นร่องรอยของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ก่อนหน้านี้หอลมพิรุณโปรยก็ได้รับข่าวว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏตัว

ที่นครหลวง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอปรากฏตัว ก็ถูกผู้คนรับตัวไป

คนเหล่านั้นเป็นกลุ่มบุคคลที่แป๊ะโช้วปวยยังไม่กล้าตอแย และไม่คิดตอแย

พวกมันเป็นปึงเอ่งโทย บี้กงกงแห่งหน่วยงานสะพาน

อย่างน้อยก่อนที่แป๊ะโช้วปวยจะโค่นล้มตึกหกหุนครึ่ง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์-หลงฟ้า หมู่คณะสร้างฝันจนสิ้นซาก มันยังไม่กล้าตอแยหน่วยงานสะพาน

สำหรับแป๊ะโช้วปวย มันกลับไม่วิตกกังวลขุมกำลังของฉั่วเกีย ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของฉั่วเกียอยู่ที่ควบคุมอำนาจทางทหาร บริหารราชการแผ่นดิน มีอำนาจสิทธิ์ขาดในการเข่นฆ่าราษฎร ฉั่วเกียที่คิดควบคุมค่ายสำนักในยุทธจักร เพียงเพราะไม่ต้องการให้ศัตรูทางการเมืองอาศัยขุมกำลังยุทธ-จักรเป็นปฏิปักษ์กับเขา

ฉั่วเกียเพียงคิดสร้างหุ่นเชิดตัวหนึ่ง ขอเพียงยอมรับคำสั่งจากฉั่วเกีย ฉั่วเกียยินดีที่จะเพาะสร้างขุมกำลังนี้ขึ้น

แป๊ะโช้วปวยเห็นว่าฉั่วเกียและพวกเป็นขุมกำลังของบ้านเมือง เป็นสิ่งที่ใช้เป็นประโยชน์ได้

มันคิดโค่นล้มค่ายสำนักอื่น เพื่อเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว แท้ที่จริงแล้วมันไม่วิตกกังวลต่อค่ายสำนักเช่นตึกหกหุนครึ่ง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หมู่คณะสร้างฝัน ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน และมือพิสดารตระกูลปัน

...ทั้งนี้เพราะค่ายสำนักเหล่านี้คิดดำรงอยู่ในยุทธจักร หาได้คงอยู่ในบ้านเมืองไม่

แต่ว่าแป๊ะโช้วปวยหาใช่ไม่

มันคิดอาศัยค่ายสำนักยุทธจักรหนุนหลัง หากทว่าเป้าหมายสุดท้ายอยู่ที่มีบทบาทในบ้านเมือง

หมายความว่าฉั่วเกียใช้ให้มันเข้าปกครองยุทธจักร มันกลับคิด

ฉวยโอกาสนี้มีส่วนร่วมในบ้านเมือง ไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งมีความสำเร็จทัดเทียมกับบิดาบุญธรรม

กลุ่มบุคคลที่มันบังเกิดจิตกริ่งเกรง กลับเป็นหน่วยงานสะพาน

...ผู้นำของหน่วยงานสะพานมีอิทธิพลอยู่ในบ้านเมืองตั้งแต่แรก หลังจากนั้นยังสะสมกำลังในยุทธจักร มีเชิมมุ่งตรงกับแป๊ะโช้วปวยเพียงแต่วิถีทางแตกต่างกันเท่านั้น

เนื่องจากได้รับแรงหนุนจากทางราชสำนัก แป๊ะโช้วปวยจึงบังเกิดกริ่งเกรง ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ตอนนี้มันอย่าว่าแต่ยังไม่ได้โค่นล้มตึกหกทุนครึ่งที่เป็นคู่อริสำคัญ แม้กระทั่งหอลมพิรุณโปรยก็ไม่สามารถควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด จึงได้แต่สะกดอดกลั้นต่อหน่วยงานสะพาน

ดังนั้นมันไม่อาจล่วงเกินหน่วยงานสะพาน เพราะสืบเนื่องจากการฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ หากแม้นเกิดการปะทะกับปิงเอ่งโทยหรือบี้กงกง รังแต่เพาะสร้างศัตรู และริดรอนกำลังของตัวเองอ่อนโรมลง

ที่มันกลัวเกรงคือ เฮ้งเชี่ยวเจียะจะรวมกำลังกับปิงเอ่งโทยและกำลังฝ่ายเชื้อพระวงศ์ บวกกับชุมกำลังที่หยั่งรากอยู่ในยุทธจักรของปิงกองิ้ม ผู้เป็นบิดาบุญธรรมเอ่งโทย รวมทั้งพลังซ่อนเร้นในวังหลวงของบี้กงกง หากกำลังทั้งสี่สายรวมเป็นหนึ่งอย่างนั้นก็น่ากลัวมากแล้ว

มันยังไม่กล้าตอแยเฮ้งเชี่ยวเจียะชั่วคราวหากแต่เร่งดำเนินการทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม สาเหตุสำคัญเพราะมันไม่ต้องการ ให้เฮ้งเชี่ยวเจียะรวมตัวกับหน่วยงานสะพานแล้วค่อยผนึกกำลังกับหอลมพิรุณโปรย อย่างนั้นเกรงว่ามันไม่มีที่ยืนหยัดทรงกายแล้ว

มันเพียงออกคำสั่งลับ ให้สะกดรอยตามเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ทำความเข้าใจกับทิศทางของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ผลสุดท้ายก่อนที่มันจะบุกชิ้นเจดีย์หยกขาว มันได้รับข่าวใหญ่

เฮ้งเชี่ยวเจียะเพราะเพื่อจัดการกับง้วนจับซาหัง ขัดใจกับหน่วยงาน
ะพาน สำหรับกับแปะโช้วปวย นี่ย่อมเป็นข่าวดี

มันปรารถนาให้ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย

จากนั้นมีข่าวร้ายตามมา...เฮ้งเชี่ยวเจียะฆ่าง้วนจับซาหัง

ง้วนจับซาหังเป็นขุนพลคู่ใจของฉั่วเกีย แปะโช้วปวยไม่ชมชอบคนผู้ที่
เท่าเดียวกับที่มันชิงชังรังเกียจที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มิหนำซ้ำง้วนจับซาหังบวช
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้เป็นศิษย์ ย่อมเป็นชุมกำลังที่น่ากลัวยิ่ง

มันปรารถนาให้ง้วนจับซาหังตกตาย

แต่ว่ามันหวังว่าง้วนจับซาหังสามารถตายใต้เงื้อมมือมัน

...สามารถฆ่าสุดยอดฝีมือเช่นง้วนจับซาหัง นับเป็นเกียรติประวัติ
ประการหนึ่ง

นี่เป็นเป้าหมายของแปะโช้วปวยและมือดีที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร

...แม้กระทั่งการฆ่าจูกัวะชิงแซ ก็เป็นอีกหนึ่งเป้าหมายของพวกมัน
เท่าเดียวกับทีชนชาวธัมมะยึดถือการ "สอบสังหารฉั่วเกีย" เป็นภารกิจส่วนตน

แต่ว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะชิงลงมือฆ่าง้วนจับซาหัง

ไม่ว่าผู้ใดสามารถฆ่าง้วนจับซาหัง จะมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

แปะโช้วปวยนึกเสียใจที่ตัวเองไปสายก้าวหนึ่ง แต่ตอนนั้นมันไม่
สามารถแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะและง้วนจับซาหัง

คนผู้หนึ่งได้แต่ทุ่มเทสมาธิจิตใจเพื่อบรรลุกิจการใหญ่ประการ
หนึ่ง

นี่เป็นข่าวที่แปะโช้วปวยได้รับก่อนเข้าสู่เจดีย์หยกขาว

ดังนั้นมันยิ่งตั้งใจแน่วแน่ว่าจะกำจัดฆ่าโซวมั่งจิ้ม

มันความจริงส่งข่าวไปว่า ฉวยโอกาสที่เฮ้งเชี่ยวเจียะฆ่าง้วนจับซาหัง
ตัวเองต้องอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ให้ขุกอ้วงกับหลีแจ้ดิ้งที่สะกดรอยตามเฮ้ง

เชียวเจียะ ลงมือลอบสังหารเฮ้งเชียวเจียะ

น่าเสียดายชุกอ้วงกับหลีแจ้ดิ้งและพวกยังไม่ลงมือ ก็ถูกผู้คนกลุ่มหนึ่งขับไล่กระเจิดกระเจิง

ผู้ที่พบเห็นพวกมันเป็นบุคคลแรกคือสุ้ยติ่งโหว ซึ่งบวชเป็นหลวงจีนฉายาเล่าลิ้มเชี่ยงซือ

แต่สุ้ยติ่งโหวไม่ได้ลงมือ เพียง "ร้องบอก" ต่อเหล่านักสู้ผู้กล้าที่เตรียมช่วยเหลือเฮ้งเชียวเจียะ

นั่นเป็นถังป้องู้ เตียถั่ว ปิงทึงเสี้ยว อุนยิ้ว ฮ่อเชี่ยวฮื้อ จูเชี่ยวเอีย และพวก ทั้งหมดสกัดหลีแจ้ดิ้งกับชุกอ้วงและพวกไว้ เกิดการต่อยตีขึ้น

ชุกอ้วงรายงานว่า

"พวกเราความจริงยันไว้ได้ แต่แล้วเฮ้งเชี่ยวเจียะปรากฏกายขึ้นยังมีสตรีนางหนึ่ง ซึ่งมีหน้าตาอ่อนหวาน แต่ลงมือด้วยอำมหิต ใช้ขลุ่ยเลาหนึ่งยิงอาวุธลับออก โค่นพี่น้องพวกเราล้มลงเจ็ดแปดคน แต่ละคนเพียงปรากฏจุดสีแดงราวกับถูกยุงกัด หลังจากนั้นก็ละลายเป็นน้ำเหลืองกองหนึ่งทั้งยังมีฟองเกะทะขึ้นมา"

แป๊ะโช้วปวยรับฟังถึงตอนนี้ แก้วตาพลันหดเล็กลง กล่าวว่า

"สตรีไร้ฝัน? นางไฉนช่วยเหลือเฮ้งเชี่ยวเจียะ?"

หลีแจ้ดิ้งเล่าอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"นางหลังจากโค่นผู้คนฝ่ายเราหลายคนล้มลง ยังร้องบอกต่อเฮ้งเชี่ยว-เจียะว่า 'ท่านติดค้างน้ำใจข้าพเจ้า สมควรคืนหัวใจให้แก่ข้าพเจ้า' ปรากฏสตรีชุดแดงอีกนางหนึ่งตวาดว่า เขาขโมยหัวใจของท่าน"

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นางเป็นอุนยิ้วกระมัง?"

หลีแจ้ดิ้งรับคำ มันทราบว่าอุนยิ้วกับแป๊ะเส้าสู้ (หัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) มีสัมพันธไมตรีกัน ดังนั้นไม่เข้าใจว่านางไฉนช่วยเหลือ "คนนอก" จัดการ

กบพวกมัน จึงกล่าว

"สตรีที่ใช้ขลุ่ยยิงอาวุธลับออกกล่าวว่า 'มิใช่ขโมยหัวใจ'"

"อุนโกวเนี้ยจึงถลึงตาใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า 'นั่
มิใช่หัวใจจริงๆ"

"อุนโกวเนี้ยถามย้ำคำหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า 'เป็นเกาทัณฑ์
เกาทัณฑ์รันทด"

แป๊ะโช้วปวยหน้าเผือดขาวอีกครา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เด็กน้อยนี้กลับเรียนรู้เคล็ดวิชาเกาทัณฑ์รันทด?"

หวนนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะจากไปสี่ปี ผ่านพบภัยอันตรายทั้งปว
หากทว่ายังทั้งกลัวเกรงทั้งนึกรักต่ออุนยิ้วไม่เปลี่ยนแปลง ยามนั้นแค่นหัวร่
อย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่างัวนจับซาหังแล้วกระมัง?"

ขุกอ้วงรับคำ แป๊ะโช้วปวยถามอีกว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะรับบาดเจ็บไม่หนักหนากระมัง?"

หลีแจ้ตึ้งตอบว่าไม่หนักหนา แป๊ะโช้วปวยถามสืบต่อ

"เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อปรากฏกาย บวกกับพี่น้องของมัน พวกท่าน
ชีวิตรอดกลับมาได้อย่างไร?"

หลีแจ้ตึ้งกล่าวอย่างอาจหาญว่า

"พวกเราเพื่อบรรลุภารกิจของเล้าจู้ อาศัยหนึ่งต้านทานร้อย หาญ
ศัตรูเข้มแข็ง ทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม"

แป๊ะโช้วปวยตวาดตัดบทว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องรับฟังวาจาไร้สาระ"

ขุกอ้วงจึงกล่าว

"เฮ้งเซี่ยวเจียะช่วยเหลือพวกเรา"

แป๊ะโช้วปวยทวนคำ "มันหรือ?" ขุกอ้วงกล่าวว่า

"มันดวาดห้ามสตรีที่ยิงอาวุธลับว่า 'อย่าได้ทำร้ายพวกมัน พวกมันเพียงได้รับคำสั่งเบื้องบน มิกล้าไม่ปฏิบัติตาม' มันยังห้ามมิให้พี่น้องทั้งหลายลงมือต่อพวกเรา"

แปะโช้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ดังนั้นพวกท่านหลบลี้หนีมา?"

ขุกอ้วงกล่าวตามความสัตย์ว่า

"พวกเราหนีเอาชีวิตรอดในบัดดล"

แปะโช้วปวยยืนหยัดท้าสายลม เสื้อผ้าของมันโชยพัดพลิ้ว คล้ายจะเหาะเหินไปตามลม

มันตั้งจิตปณิธานใหญ่ คิดกระทำการใหญ่

วันนี้มันประสบความสำเร็จ

ในที่สุดมันได้เป็นหัวหน้าทอลมพิรุณโปรย

ตอนนี้มันเป็นผู้ชนะ

มันโค่นโชวมั่งจิ้มลง

แต่มันถือว่าพ่ายแพ้เช่นกัน

ทั้งนี้เพราะมันหาซากศพโชวมั่งจิ้มไม่พบ

ขณะเดียวกัน มันยังไม่พึงพอใจ

ทั้งนี้เพราะในวันที่มันประสบความสำเร็จ เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ฆ่าง้วนจับซาหัง มิหนำซ้ำคล้ายยังได้รับเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์รันทด อย่างนั้นไยมิใช่เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีกแล้ว?

ไม่ได้ มันต้องฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ ช่วงชิงเคล็ดเกาทัณฑ์รันทดมา

มันนึกหาข้ออ้างจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะเพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่ง

แปะโช้วปวยถามขุกอ้วง โดยที่ไม่สนใจหลีแจ้ตี้งอีกว่า

"มันยังกล่าวว่ากระไร?"

"มัน" ที่ว่าย่อมหมายถึงเฮ้งเชี่ยวเจียะ

แปะโช้วปวยกวาดมองขุกอ้วงแวบหนึ่ง

ขุกอ้วงสบสายตากับมันแน่วนิ่ง

แปะโช้วปวยเข้าใจความหมายของมัน ดังนั้นเอี้ยวตัวเล็กน้อย โน้เอียงไปทางขุกอ้วง

ดังนั้นขุกอ้วงกระซิบที่ช้างหูมันว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า 'กลับไปบอกต่อแปะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แปะผู้ใดทำร้ายโชวเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่โชว) ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน"

แปะโช้วปวยผงกศีรษะรับ

มันทำร้ายคนแล้ว

ไม่มีทางหวนกลับสู่สภาพเดิมอีก

...จะอย่างไรมันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกลายเป็นศัตรูมิใช่สหายอีก

แปะโช้วปวยความจริงใคร่ครวญว่า สมควรดึงตัวเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้ามาเป็นแนวร่วม กลายเป็นพลังเข้มแข็งของมันหรือไม่?

แต่มันเห็นว่าเป็นไปไม่ได้

หนึ่ง นั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะจงรักภักดีต่อโชวมั่งจิ้ม ส่วนมันไม่ซื่อสัตย์ภักดีต่อโชวมั่งจิ้ม กลายเป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

สอง มันก็ไม่ยอมรับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ต่อให้ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะยอมโอนอ่อนต่อมัน แต่มันแน่ใจว่าวันหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะไม่กำจัดฆ่ามันหรือ?

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อกล่าวเช่นนี้ ย่อมเป็นการประกาศศึกแล้ว

แปะโช้วปวยเข้าใจเจตนาที่ขุกอ้วงกระซิบบอกต่อมัน

นี่เป็นการเว้นหนทางถอย

...หากแม้นถ่ายทอดบอกคำพูดเฮ้งเซี่ยวเจียะด้วยเสียงอันดัง มาดูแปะโช้วปวยไม่คิดเป็นศัตรูกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ มีเจตนาคืนดีกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ทุกผู้คนล้วนได้ยินคำพูดนี้ ก็ไม่มีช่องทางผ่อนปรนแล้ว

แป๊ะโซ้วปวยเชื่อคำพูดของชุกอ้วง
ทั้งนี้เพราะชุกอ้วงเป็นคนกล้ารับผิดชอบ
...บางครั้งชอเพียงชอบด้วยเหตุผล ชุกอ้วงกล้าที่จะโต้แย้งกับมัน
แป๊ะโซ้วปวยชมชอบคนประเภทนี้
หากคิดเป็นลูกผู้ชายชาตรี เรื่องประการแรกคือ ต้องมีความรับผิดช
บุคคลเช่นนี้เมื่อเอ่ยปาก คำพูดจึงมีน้ำหนัก
แต่แป๊ะโซ้วปวยหาทราบไม่ว่า ตราครั้งนี้มันคูชุกอ้วงผิดไป
คำพูดของชุกอ้วงเมื่อครู่แม้ไม่ได้กล่าวแปลกปลอม กลับบิดเบื
จากความเป็นจริง
มันมุ่งหวังว่าขณะที่แป๊ะโซ้วปวยนึกกระหยิ่มยินดี เพิ่มความชุ่นข้อง
อยู่บ้าง
มันเพิ่งรับทราบฝีมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะมา มาตรว่าเฮ้งเซี่ยวเจี
ต่อสู้แตกหักกับง้วนจับซาหัง เสื่อมสูญสิ้นพลังมหาศาล แต่ยังตะปบก้อ
หิมะบนพื้น กำเป็นลูกกลมหิมะเล็กๆ สามลูก ลูกหนึ่งซัดต้องจุดเด็กเจ่กช
หลีแจ้ดิ้ง ลูกหนึ่งพุ่งใส่จุดตักผี่ของมัน ยังมีอีกลูกหนึ่งกำไว้ในมือทางหนึ่งตว
สังให้เตียถั่ว ถังป้อง้และพวกหยุดมือ ทางหนึ่งกล่าวว่า
"ก่อนที่ลูกกลมหิมะในมือข้าพเจ้าจะละลายสิ้น พวกท่านยังไม่ไ
เกรงว่าไม่มีโอกาสไปคลอดกาล"
...พวกมันไม่ไปได้หรือ?
มือข้างหนึ่งของหลีแจ้ดิ้งยกไม่ขึ้น ส่วนขาข้างหนึ่งของชุกอ้วง
ขาค้านถึงคอนนี้
เฮ้งเซี่ยวเจียะแสดงฝีมือลือลั่น
...เช่นนี้ สะท้อนถึงความไร้สมรรถภาพของพวกมัน
ดังนั้น ชุกอ้วงไม่ชมชอบเฮ้งเซี่ยวเจียะ
มันหวังให้แป๊ะโซ้วปวยกำจัดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันยังเห็นแป๊ะโช้วปวยเป็นที่ขัดตา

...แป๊ะโช้วปวยประสบความสำเร็จแล้ว

แต่นั่นนับเป็นความสำเร็จอันใด?

...ความสำเร็จในการช่วงชิงอำนาจ

ขอเพียงมีฝีมืออำมหิตพอ หัวใจด้านดำพอและโชคดีพอ ไม่ว่าผู้ใดก็กระทำได้

ขุกอ้างเห็นว่าตนเองเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบสำนักหนึ่ง ไม่มีเหตุผลที่ต้องศิโรราบ และรายงานทุกเรื่องราวต่อแป๊ะโช้วปวยที่อายุอ่อนกว่ามันสิบกว่าปี

มันไม่ยินยอมพร้อมใจ

ดังนั้นมันหวังให้แป๊ะโช้วปวยถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะกำจัดฆ่าทิ้งเช่นกัน

มันกับบุคคลทั้งสองไม่มีความแค้นต่อกัน แต่เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้ คนผู้หนึ่งเคียดขึ้งท่าน เป็นศัตรูกับท่าน เพียงเพราะเห็นท่านเป็นที่ขัดตา ไม่ต้องมีเหตุผลอันใด

สำหรับกับขุกอ้วง มันมีเหตุผลมากมาย มันเห็นว่าการช่วงชิงอำนาจในยุทธจักรนครหลวง มันไม่มีโอกาสสอดมือเข้าไป มาตรว่ามีโอกาสก็เพียงเป็น "ผู้ช่วย" อยู่ในฐานะ "แขกรับเชิญ" ไม่มีวันเป็น "ตัวละครเอก" บนเวทีลุยไถ

แต่ขุกอ้วงชมชอบเป็นตัวเอก

มันต้องการ "ตัดสินใจ" มิใช่ปล่อยให้ผู้อื่นตัดสินใจ

ดังนั้น มันไม่ชมชอบเฮ้งเซี่ยวเจียะ และรังเกียจแป๊ะโช้วปวย

มันย่อมไม่แสดงออกมา

สิ่งที่มันแสดงออกมีแต่ความซื่อสัตย์ภักดี

...ต่อให้เป็นคนชาญฉลาดสุดยอด ก็ไม่ระวังป้องกันคำพูดที่คนประเภทนี้กล่าวออกมา

อย่างนั้นมันถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์แล้ว

ซึ่งความจริงเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวกับมันว่า

"กลับไปบอกต่อแป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ว่า โซวตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่โซว) เญคุณชุบชีวิต ให้การสนับสนุนพวกเรา ขอให้เห็นแก่น้ำใจของพี่น้องร่วมบาน อย่าได้ผิดพ้องหมองใจกัน หากมีผู้ใดทำร้ายโซาตั่วกอ พวกเราควรผนึกกำลังจัดการกับมัน"

แต่ว่าขุกอ้วงกล่าวเช่นนั้น แป๊ะโช้วปวยย่อมเชื่อโดยสนิทใจ

ตัวมันระวังป้องกันเฮ้งเซี่ยวเจียะตลอดมา มันไม่มีความคิดปล่อยละละเว้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ พอฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเดินทางกลับนครหลวง มันกับเร่งมือจัดการกับโซวมั่งจิ้ม

หากเป็นหลีแจ้ดี้งกล่าวแทน แป๊ะโช้วปวยอาจยังเคลือบแคลงสงสัยนี้เพราะหลีแจ้ดี้งความจริงเป็นคนนิยมความดีความชอบ แต่ไม่มีความผิดชอบ ชมชอบประจบสอพลอ และโอ้อวดเกินจริง

แต่ว่าขุกอ้วงเปิดเผยยิ่ง

บางครั้งถึงกับกล้าโต้เถียงกับผู้บังคับบัญชา

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยที่เจ้าอุบายความคิด กลับไม่ระวังป้องกันคนประเภทนี้

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยเป็นคนชาญฉลาด

แป๊ะโช้วปวยทราบว่า คนชาญฉลาดที่แท้จริงจึงไม่รู้จักดีชั่วโดยแย้งกับผู้บังคับบัญชา

คนประเภทนี้มักไม่พูดปด

มักควรแก่การเชื่อถือ

เพียงแต่ในโลกมีคนชาญฉลาดจำนวนมากยังคงถูกหลอก โดยพาะถูกคนที่มันเข้าใจว่าเป็นคนสัตย์ซื่อหลอกลวง

คนชาญฉลาดกลับถูกความชาญฉลาดพาพลาดพลั้ง

เรือโดยสารของแป๊ะโช้วปวยยังไม่ทันกลับถึงหอลมพิรุณโปรย ปรากฏเรือเร็วลำหนึ่งสกัดเรือโดยสารไว้ คนผู้หนึ่งพุ่งตัวขึ้นเรือมา

แป๊ะโช้วปวยพอเห็นคนผู้นี้ ก็ลอบผงกศีรษะในใจ

ขอเพียงคนผู้นี้ปรากฏกาย มันก็ทราบว่า "ปัญหา" ที่มีอยู่ไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นบุคคลที่แก้ปัญหาโดยเฉพาะ

นี่เป็นคนที่มันฝึกอบรมกับมือผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้เรียกว่าเนี่ยฮ่อ

...แป๊ะโช้วปวยลอบฝึกอบรมมือดีหนึ่งร้อยแปดคน มือดีหนึ่งร้อยแปดคนนี้มีฉายานามว่าหนึ่งร้อยแปดคดี

ศิษย์ทั้งหนึ่งร้อยแปดคนนี้ ขึ้นตรงต่อแป๊ะโช้วปวย หากแป๊ะโช้วปวยไม่อยู่ จะมีหนึ่งหัวหน้าหนึ่งผู้ช่วยดูแลรับผิดชอบ

หัวหน้าขบวนนี้เรียกว่าเนี่ยฮ่อ

มันพอปรากฏกาย แป๊ะโช้วปวยก็ทราบว่าผู้ช่วยอันเข้มแข็งมาแล้ว.. เนี่ยฮ่อและหนึ่งร้อยแปดคดีคงรักษาความสงบเรียบร้อยในหอลมพิรุณ-โปรยแล้ว

แต่แป๊ะโช้วปวยยังปั้นหน้าเคร่งเครียด

...สำหรับกับบริวารไม่อาจผ่อนปรน

...แม้นหากผ่อนปรนจะไม่มีสัมมาคารวะ คำสั่งการไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

ดังนั้นมันไม่ยิ้มไม่แย้ม ปั้นหน้าเคร่งเครียด มิหนำซ้ำลงโทษอย่างเฉียบขาด ทุกคำสั่งดั่งขุนเขา

มาตรว่าในใจแป๊ะโช้วปวยจะไว้วางใจ และภาคภูมิใจคนเหล่านี้ก็ตาม

นี่จะอย่างไรเป็นสมุนบริวารคู่ใจที่มันฝึกอบรมด้วยตัวเอง

แต่มันจะไม่แสดงความภาคภูมิใจและไว้วางใจออกทางสีหน้า

...ไม่แสดงความยินดีเดือดดาลให้ปรากฏ

ยามอยู่เบื้องหน้าคนเหล่านี้ ขณะจะร่ำสุราสรวลเสเฮฮา มันพลันดัดศีรษะของคนรินสุราลงมา ยามเมื่อด่าว่าคนที่กระทำความผิดพลาด พลันปูนบำเหน็จรางวัลเลื่อนตำแหน่ง ทำให้ผู้คนคำนวณไม่ออกว่า ในใจของผู้นำที่บัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวเดือดดาลผู้นี้คิดอะไร และคิดได้อย่างไร

แต่ในศิษย์ทั้งหนึ่งร้อยแปดคน มันชื่นชมเนี่ยฮ่อที่สุด

ทั้งนี้เพราะเนี่ยฮ่อไม่คาดเดาว่ามันคิดอะไร

เนี่ยฮ่อเพียงกระทำสิ่งที่สมควรกระทำ

และกล่าวอย่างเปิดเผย

...หากมีข้อผิดพลาดก็โต้แย้ง มีปัญหาก็นำเสนอออกมา มีเรื่องราวก็คลี่คลายในบัดดล

มีแต่คนประเภทนี้ จึงสามารถกระทำเรื่องราวและกระทำเรื่องราวเป็นชิ้นเป็นอัน

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยให้ความสำคัญต่อเนี่ยฮ่อ

เพราะเหตุนี้มันควบคุมเนี่ยฮ่อด้วยความเข้มงวดกว่าเดิม

...หากท่านคิดหวังให้คนผู้หนึ่งเดิบโตแข็งกล้า แม้นว่าไม่บีบบังคับมันเข้าตาจน พลังซ่อนเร้นในชีวิตมันจะไม่ปรากฏออกมา

ผู้ยิ่งใหญ่เกิดจากการบีบคั้น

...บางครั้งเกิดจากยุคสำคัญ บางคราเกิดจากเรื่องราวสำคัญ ค่อยบีบคั้นให้ปรากฏผู้ยิ่งใหญ่ขึ้น

เนี่ยฮ่อพอขึ้นเรือโดยสาร ก็เดินตรงเข้าหาแป๊ะโซ้วปวย จากนั้นน้อมกายคารวะ ความเคลื่อนไหวมิเพียงสมบูรณ์เพียบพร้อม ถึงกับไม่เปิดช่องว่างรอยโหว่ให้แก่ผู้คนแม้แต่น้อย

แป๊ะโช้วปวยเพียงผงกศีรษะถามว่า

"สถานการณ์ที่หอลมพิรุณโปรยใช่เรียบร้อยแล้วหรือไม่?"

"เรียบร้อย"

"โซวมั่งจิ้มใช่ยังอยู่ในพื้นที่ของหอลมพิรุณโปรยหรือไม่?"

"เป็นไปไม่ได้"

"ตึกหกหุนครึ่งใช่มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใดหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยคอยระวังป้องกันว่า ระหว่างที่ก่อการกบฏ ตึกหกหุนครึ่งซึ่งอยู่ติดกันจะฉวยโอกาสซุ่มโจมตี

เนี่ยฮ่อตอบว่า

"พวกเราจงใจสร้างสถานการณ์พรางตา พวกมันยังระวังป้องกันว่าพวกเราจะเป็นฝ่ายซุ่มโจมตี"

"เจ้ามีคำรายงานใดหรือไม่?"

"มี"

คำรายงานของเนี่ยฮ่อคือ มันทำความเข้าใจกับความสัมพันธ์ และบุญคุณน้ำใจระหว่างเซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียและโซวมั่งจิ้มแล้ว

เซียนวิเศษอมตะเป็นศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่งในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า แต่วิธีการจัดอันดับของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแปลกประหลาดยิ่ง แตกต่างกับกฎเกณฑ์ยุทธจักร ศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่งเป็นคนที่ไม่มีอำนาจที่สุดในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ทั้งมีฝีมืออ่อนด้อยที่สุดในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า

ครั้งกระโน้นตอนที่กวนฉิกยังมีสติแจ่มใส ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อเซียนวิเศษอมตะ ส่วนจูเซี่ยวเอียความจริงเป็นสตรีในหอนางโลม เซียนวิเศษอมตะเห็นนางเฉลียวฉลาดหลักแหลม รูปโฉมโนมพรรณยิ่งหมดจดงดงาม จึงไถ่ตัวนางออกมาก ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่นาง ชักนำนางเข้าสู่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า

นางได้รับการชี้แนะจากกวนฉิก บวกกับมีประสบการณ์พิสดาร

ติดต่อกัน จูเชี่ยวเอียกลับมีพลังฝีมือ มีคุณงามความดีเหนือล้ำกว่าเซียนวิเศษอมตะ ตำแหน่งในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ายังสูงล้ำกว่าเซียนวิเศษอมตะ

เซียนวิเศษอมตะอาจกระทำผิดเรื่องหนึ่ง นั่นคือครั้งก่อนมันคิดครอบครองจูเชี่ยวเอีย เมื่อจูเชี่ยวเอียมีตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้น จึงไม่ยอมลดราวาศอกให้ แต่นางยังสำนึกบุญคุณที่เซียนวิเศษอมตะให้การสนับสนุน หากเป็นเรื่องราวสำคัญ นางจะยืนอยู่ข้างเดียวกับเซียนวิเศษอมตะ

จวบกระทั่งกวนฉิกสูญเสียสติสัมปชัญญะ หลงเชื่อคำยุยงของศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหก ใช้ให้เซียนวิเศษอมตะและจูเชี่ยวเอียไปลอบสังหารโชวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่ง

ด้วยพลังฝีมือของจูเชี่ยวเอียกับเซียนวิเศษอมตะ คิดลอบสังหารหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งกับหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ยังทำไม่ได้ หากพวกมันทำงานล้มเหลว พอกลับมาย่อมต้องถูกลงโทษ

หากมิใช่โชวมั่งจิ้มลอบให้การช่วยเหลือ เซียนวิเศษอมตะกับจูเชี่ยวเอียคงตายไปนานแล้ว

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พวกมันพลั้งมือถูกโชวมั่งจิ้มคร่ากุมไว้ แต่โชวมั่งจิ้มปฏิบัติต่อพวกมันด้วยดี ปล่อยให้พวกมันได้ความดีความชอบกลับไป ต่อมาเซียนวิเศษอมตะกับจูเชี่ยวเอียตกอยู่ในวงล้อมของตึกหกหุนครึ่ง โชวมั่งจิ้มก็ช่วยเหลือพวกมันออกมา จนศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกไม่อาจหาข้ออ้างลงโทษพวกมันได้

ดังนั้นเซียนวิเศษอมตะกับจูเชี่ยวเอียสำนึกขอบคุณโชวมั่งจิ้มอย่างสูง โชวมั่งจิ้มมิเพียงรักษาชีวิตพวกมัน ทั้งยังรักษาหน้าตาพวกมันไว้

สำหรับชาวยุทธจักร บางครั้งหน้าตายังสำคัญกว่าชีวิตอีก

ดังนั้นเซียนวิเศษอมตะสัตย์สาบานว่าต้องตอบแทนบุญคุณของโชวมั่งจิ้ม

หลังจากนั้นเกิดเหตุการณ์ต่อสู้อาบเลือดบนถนนยาว กวนฉิกพบกับ

ความพ่ายแพ้ นับแต่นั้นสาบสูญไร้ร่องรอย เชียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียก็พาเชวนทั้งหมดเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย

เนื่องจากแปะโช้วปวยเป็นคนสนิทของโชวมั่งจิ้ม จึงทราบระแคะระคายมาบ้าง จึงแอบอ้างชื่อโชวมั่งจิ้มออกคำสั่งลับ ให้เชียนวิเศษอมตะชักนำเฮ้งเซี่ยวเจียะไปช่วยเหลือเตียถั่วออกจากคุก และสั่งให้กล่าวกระตุ้นโทสะแม่เฮ้ยด้วย จนแม่เฮ้ยคิดลงมือสั่งสอนเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทั้งยังแอบอ้างชื่อโชวมั่งจิ้มสั่งการต่อจูเซี่ยวเอีย ชักนำเฮ้งเซี่ยวเจียะไปที่ตรอกกระเบื้อง ชมดูเหตุการณ์ที่มังกรเขียวหกบรรจบ ซึ่งสวมรอยเป็นสี่ยอดมือปราบรีดนาทาเร้นราษฎร กระตุ้นให้เฮ้งเซี่ยวเจียะตัดสินใจฆ่าจูก๊วะชิงแช ผู้เป็นนายเหนือของสี่ยอดมือปราบ

แปะโช้วปวยหาทราบไม่ว่าเชียนวิเศษอมตะคิดตอบแทนน้ำใจโชวมั่งจิ้ม ยังเข้าใจว่าเชียนวิเศษอมตะเป็นชนชั้นหันหางเสือตามลม เห็นเจ้าศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไม่สามารถดำรงคงอยู่ ก็โยกย้ายเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย ดังนั้นในแผนก่อการครั้งนี้ แปะโช้วปวยจึงละเลยเชียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียไป

แค่เชียนวิเศษอมตะเห็นว่า โชวมั่งจิ้มปฏิบัติต่อมันด้วยมารยาท รักษา "หน้าตา" ของมันไว้ ตอนนี้ "โอกาส" มาถึงแล้ว มันไม่เสียดายกับร่างแหลกลาญเป็นผุยผง เพื่อตอบแทนบุญคุณน้ำใจของโชวมั่งจิ้ม

เรือของแปะโช้วปวยเพิ่งเทียบฝั่ง เนี่ยย่อก็รายงานเรื่องราวประการสองให้ทราบ

เป็นข้อมูลของบริวารหอลมพิรุณโปรยนามอี้อเซี่ยวเมี้ยที่เมื่อครู่ฆ่าปิดปากเชียนวิเศษอมตะ รวมทั้งรายชื่อของเพื่อนพ้องของอี้อเซี่ยวเมี้ย

ข้อมูลเหล่านี้ ย่อมมีประโยชน์อย่างยิ่ง

แปะโช้วปวยกำลังต้องการสืบสาวว่า ยังมีผู้ใดที่จงรักภักดีต่อโชวมั่งจิ้ม

มันต้องกำจัดศัตรูที่อยู่ในหอไปให้หมดสิน

มันรู้สึกพึงพอใจยิ่ง

แน่นอน มันไม่แสดงความ "พึงพอใจ" นี้ออกมา

...ยามใดที่ "พึงพอใจ" วันหน้าผู้อื่นจะใช้วิธีเช่นนี้ประจบเอาใ
ขณะเดียวกันก็เกิดความลำพอง เห็นว่าตัวเองทำดีแล้ว ขอเพียงเริ่มมีค
คิดเช่นนี้ อาจคิดอ่าน "ก้าวขึ้นแทนที่"

ดังนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด ชมวดคิ้วกล่าวว่า

"เจ้าสมควรไปเสาะหาคนผู้หนึ่งก่อน"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"ปันปัวโพ่ยกระมัง? ข้าพเจ้าใช้คนไปตรวจสอบแล้ว"

...มาตรว่ากลไกที่ช่วยให้โชวมั่งจิ้มหนีเอาชีวิตรอด ประกอบด้ว
ละอันพันละน้อยของตระกูลถังแดนสวรรค์ ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ดีกอสนี
แดนกังหนำ แต่ทางอุโมงค์ลับเป็นการจัดสร้างของตระกูลปัน

...หากหาตัวปันปัวโพ่ยจนพบ ก็จะล่วงรู้ปากทางออกของอุโ
และร่องรอยของโชวมั่งจิ้มแล้ว

เนี่ยฮ่อรายงานว่า

"หลังจากที่ปันปัวโพ่ยออกจากหอลมพิรุณโปรย ก็กลับไปยั
พิสดารตระกูลปัน ช่วยจัดสร้างสุสานให้แก่ผู้นำของตระกูลนามปันเถีย
ต่อมาคล้ายไม่ลงรอยกับผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของตระกูลนามปันยิ้นเบ๊ ท่
ถูกทวนวิเศษตระกูลซุนแห่งชานตุงเกลี้ยกล่อมชักชวนไปร่วมงาน ระหว่
สาบสูญไร้ร่องรอย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ายังส่งคนไปสืบเสาะดูว่า เป็นผู้ใดเกลี้ยกล่อมชักช
ปันปัวโพ่ยเข้าสังกัดทวนวิเศษซุนตั่วเค้า และสืบสาวว่าปันปัวโพ่ยที่แท้อยู่ที
ตายแล้วหรือยังมีชีวิต? มีการไปมาหาสู่กับโชวมั่งจิ้มหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยทางหนึ่งยกมือไพล่หลัง เดินไปยังหอเหลือง ทางหนึ่
กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ปันปัวโพ่ยมีเครือญาติหรือไม่?"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"บิดามันเสียชีวิตแต่แรก คงเหลือแต่มารดาชรา และพี่ชายคนหนึ่
น้องสาวคนหนึ่ง"

"มันตบแต่งภรรยาหรือไม่?"

"มันบอกต่อผู้คนว่า เมื่อเข้าสู่ยุทธจักรสมควรครองตัวเช่นออกบว
มีห่วงพะวงยิ่งน้อยยิ่งดีในตระกูลปันด้วยกัน เชื้อสายของมันมีสมาชิกน้อยที่สุด

"ไม่ว่าน้อยเท่าใด มันยังมีคนในครอบครัว เมื่อมีคนในครอบครัว
จัดการได้"

เนี่ยฮ่อรับคำ มันนิยมยกย่องบุคคลที่ให้การสนับสนุนมันผู้นี้ ทุ
ความเคลื่อนไหว ทุกถ้อยทุกคำของคนผู้นี้ ช่วยให้เรียนรู้วัตถุเรื่องราวที่มั
ยังไม่ช่ำชองชำนาญพอ

เห็นแน่ชัดว่าจะบรรลุถึงหอเหลืองแล้ว แป๊ะโช้วปวยพลันชะงักเท้
แหงนมองชายตาหอ ปากถามว่า

"ปันปัวโพ่ยมีฉายาว่ากระไร?"

เนี่ยฮ่อตอบในบัดดลว่า

"ครั้งกระโน้นชาวยุทธจักรเรียกขานมันว่าห้าภูตเคลื่อนย้ายไร้ซึ่
ร่องรอย พบพานมันอับจนปัญญา ระหว่างนี้ผู้คนเพียงเรียกขานเป็
'อาจารย์ปัน' โดยไม่ระบุชื่อ"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะรับทราบ

หลังจากรับฟังรายงานของเนี่ยฮ่อ ในใจมันบังเกิดความพลุ่งพล่า
ขึ้นมา

ความพลุ่งพล่านนี้ มาจากสมุนบริวารนามเนี่ยฮ่อผู้นี้

...อัจฉริยะรุ่นหลังเช่นนี้ ขอเพียงสบโอกาส สถานการณ์เอื้ออำนวย ก้าวล้ำนำหน้าตนเอง หากพลาดพลั้งไม่ระวัง จะแทนที่ตนเองได้โดยยเช่นกัน

แต่เนื่องจากมีบริวารเช่นนี้ ตนเองจึงเติบโตแข้งกล้า หน่วยงานจึงนาคต...เรื่องที่มันไม่ทันนึกถึง บริวารก็นึกแทนมัน เรื่องที่มันยังไม่กระทำ วารก็กระทำแทนมัน นี่จึงเป็นสมุนบริวารที่มีประโยชน์อย่างแท้จริง

น่าเสียดายคนที่มีประโยชน์มักเป็นบุคคลอันตราย

แป๊ะโข้วปวยเห็นเนี่ยฮ่อละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ ทำการสืบะวัติความเป็นมา และวัตถุเรื่องราวที่เกี่ยวกับบุคคลที่คิดสืบเสาะหาอย่างเอียดถี่ถ้วนถึงเพียงนี้ ในใจนึกยินดีที่มีผู้ใต้บังคับบัญชาอันเข้มแข็ง แต่ก็เกิดความตื่นตัวขึ้น

มาตรว่าตอนนี้เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ต้องทุ่มเทสติสมาธิารับมือ แต่ความคิดนี้ยังผ่านเข้ามาดุจประกายไฟ

...ไส้ศึกภายในน่ากลัวกว่าศัตรูภายนอก

...โจรภายในยากระวังป้องกันกว่าขโมย

...หัวหน้าตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งจบชีวิตอย่างไร? เพราะว่ามันไว้วางลุ้ยมี้ ยึดถือนางเป็น "ไส้ศึก" ที่ส่งไปยังหอลมพิรุณโปรยในคราบก๊วยตังซิ้งาดกลับถูกโซวมั่งจิ้มย้อนรอย ใช้ให้จู่โจมสังหารลุ้ยซุ่ง มาตรว่าตอนนี้กปวยเกียกับลุ้ยซุ้ง คอยค้ำจุนสถานการณ์ไว้ แต่ฐานะของตึกหกหุนครึ่งเทียบเท่าสี่ปีก่อนแล้ว

...ผู้บัญชาการทหารนครหลวงโป่วจงจือเสียชีวิตอย่างไร? เพราะวจงจือเชื่อมั่นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารจูกัวะซิงแซ เป็นเหตุให้ตายใต้การจมที่วกกลับมาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ หมายความว่าโป่วจงจือก็ตายใต้เงื้อมของ "คนที่กบตาน" หากโป่วจงจือไม่เชื่อมั่นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะลอบหารจูกัวะซิงแซ ก็ไม่ถึงกับไม่ระวังป้องกันเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไฉนเสื่อมทรุดลง? เหตุผลหนึ่งคือ กวนฉิกสูญเสียสติสัมปชัญญะ แต่สาเหตุหลักอาจเป็นเพราะกวนฉิกไว้วางใจศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกที่เข้าสังกัดในภายหลัง ขณะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกมีความเป็นมาอย่างไร ไม่มีผู้ใดทราบได้ แต่หลังจากที่พวกมันเป็นใหญ่ เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก็ระส่ำระส่าย เกิดความขัดแย้งภายใน เป็น "พวกเดียวกัน" ทำลายอนาคตของหน่วยงานไป

...สำหรับโซวมั่งจิ้มที่เบื้องหน้าเหตุใดพบกับความแพ้พ่าย ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด สาเหตุสำคัญที่สุดคือ ไว้วางใจมัน

...คำ "ไส้ศึก" เป็นคำที่น่ากลัวที่สุด

ไม่กลัวการแทรกซึมจากภายนอก เพียงกลัวการกัดกร่อนภายในนี่จึงไม่อาจรักษาเยียวยาได้

ตอนแรก "ไส้ศึก" ได้รับการยอมรับจากท่าน เป็นแนวร่วมเดียวกัน จวบกระทั่งมันหลอมรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยงาน หลังจากนั้นมันบ่อนทำลาย สุดท้ายยังปลิดชีวิตท่าน ครองอำนาจแทนที่โดยไม่ยากเย็น

ศัตรูคิดจัดการกับท่าน ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ล้วนสามารถปิดป้องต้านทาน ทำการตอบโต้ ขณะที่มันโจมตีต่อท่าน ก็มีช่องโหว่ให้ท่านฉกฉวยได้

ไส้ศึกหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันอยู่ในที่มืดท่านอยู่ในที่เปิดเผย ท่านไว้เนื้อเชื่อใจมัน ดังนั้นมันอยู่ในตำแหน่งที่ปลอดภัย ขณะที่ท่านวางตัว มันเป็นคนใกล้ชิด มันกลับลอบทำร้ายท่านให้ท่านตายตาไม่หลับ ดังนั้นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดคือไส้ศึก

เมื่อท่านพบว่ามันเป็น "ไส้ศึก" มันก็สะสมกำลังจนสามารถ "จัดการ" กับท่าน วันใดที่ "ไส้ศึก" สบโอกาส เกาะกุมโอกาสเหมาะ อย่างนั้นหลังจากที่ลุ้ยซุ่งโป่วจงจือและโซวมั่งจิ้มดับสิ้นสูญอาจถึงเวลาแห่งห้วงวิกฤติของมันแล้ว

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

มันถ่วงลมปราณลงสู่จุดศูนย์ที่ท้องน้อย ผนึกเป็นลูกกลม จากนั้นบังคับโคจร จนมีสมองแจ่มใสเป็นพิเศษ

มันลอบตกลงใจประการหนึ่ง...ต้องระวังป้องกันสมุนบริวารตัวเอง

หากถึงคราจำเป็น มันจะกำจัดฆ่าสมุนบริวารที่มีประโยชน์สักหลายคน ยังดีกว่าเพาะเลี้ยงเสือสร้างเภทภัย

...มันจะปล่อยให้ "ไส้ศึก" สวมโอกาสที่มันพาาเพียรเพาะสร้างอย่างยากเย็นเด็ดขาด

มันมิใช่โซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มชื่นชมผู้มีความรู้ความสามารถ

แป๊ะโช้วปวยใฝ่หาอำนาจ

หากมีบุคคลใดคุกคามต่ออำนาจของมัน มันจะยึดถือเป็นกองฟืนกองหนึ่ง

...กองฟืนนำไปใช้เผาไฟ

ตนเองจึงเป็นต้นไม้ใหญ่เพียงหนึ่งเดียวบนภูเขา

ไม่สนใจต้นไม้ใหญ่เผชิญลมแรง

มันต้องการแต่ต้นหญ้า ไม่ต้องการไม้ยืนต้นสูงเสียดฟ้า

ทะเลรองรับร้อยสายธาร บรรจุรองรับจึงยิ่งใหญ่ ภูเขาสูงนับพันวาไร้ซึ่งปรารถนาจึงแข็งกล้า...แป๊ะโช้วปวยกลับทะเยอทะยาน ย่อมมีความปรารถนา ทั้งยังเป็นความปรารถนาอันรุนแรง แต่หากมันคิดกระทำการใหญ่สร้างกิจการใหญ่ มาตรว่าไม่มีจิตใจอันกว้างขวางรองรับ ไม่สามารถรองรับเหล่าผู้กล้า จะบังเกิดผลอย่างไร?

แป๊ะโช้วปวยไม่นำพา

มันเห็นว่าในโลกมีบุคคลสองประเภท

ประเภทหนึ่งคือเชื่อฟังวาจา

อีกประเภทหนึ่งคือไม่เชื่อฟังวาจา

มันเพียงต้องการประเภทแรก

มันต้องกำจัดประเภทสอง

ปัญหาอยู่ที่ผู้ที่พินอบพิเนา น้อมรับคำสั่งตลอดเวลา ที่แท้เป็นผู้เก่งกล้าสามารถหรือไม่? บุคคลประเภทนี้ เมื่อประสบปัญหา เผชิญการทดสอบที่แท้จะสู้ภัยด้วยใจภักดิ์หรือไม่?

แป๊ะโช้วปวยไม่ทราบ

มันไม่น่าพาเช่นกัน

การกระทำของมันต่างกับโซวมั่งจิ้ม

รูปแบบก็แตกต่าง

...ดังนั้นการคบหาสหายผู้รู้ใจ เป็นสิ่งที่พบได้วาดหวังไม่ได้ ส่วนการใช้คนโดยเฉพาะใช้สอยผู้ที่มีความสามารถ เป็นเรื่องยากลำบากที่สุด

แป๊ะโช้วปวยครุ่นคิดเรื่องราวมากมาย แต่เพียงเป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันคิดอะไรมิหนำซ้ำตัดสินใจอันใด เพียงกล่าวว่า

"ฉายาเป็นบทสรุปของคนผู้หนึ่ง ไม่ว่าเป็นบทสรุปที่ถูกหรือผิด จะอย่างไรเป็นบทสรุปข้อหนึ่ง เจ้าสมควรสืบสาวจากฉายาของมัน".

เนี่ยฮ่อฮามกะทันหันยังไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"ฉายา?...'

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"หากคนผู้หนึ่งมีฉายาวชิระคงกระพัน แสดงว่า มันคงฝึกฝีมือในแนวทางแข็งกร้าว ไม่ใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม อย่างนั้นต้องค้นพบจุดอ่อนบนร่างกายของมัน จึงจัดการได้ หากคนผู้หนึ่งฉายาแม่ชีแขนเดียว เจ้าต้องทำความเข้าใจก่อนว่านางแขนขาดข้างใด และขาดอย่างไร หากถูกผู้คนฟันขาด ศัตรูของนางเป็นใคร นางอยู่ที่อารามใด เหตุใดจึงบวชเป็นชี หากสืบสาวเรื่องเหล่านี้ได้ จะหาวิธีจัดการกับอีกฝ่ายได้ ถึงกับสืบทราบร่องรอยของอีก

ฝ่ายได้"

"ปันปัวโพ่ยเมื่อมีฉายาห้าภูตเคลื่อนย้ายไร้ซึ่งร่องรอย พบพานมันอับจนปัญญา อย่างนั้นวิชาตัวเบา วิชาช่างฝีมือและค่ายกลของมันต้องไม่ต่ำทราม เวลาจัดการมันย่อมต้องระมัดระวัง ผู้คนเรียกขานมันเป็นอาจารย์ปัน เป็นที่คาดคิดได้ว่า มันเปลี่ยนจากต้องการมีชื่อเสียงเป็นเรียบง่ายธรรมดา มิหนำซ้ำตีความจากฉายา แสดงว่ามีลูกศิษย์ไม่น้อย หากหาสาเหตุที่มันออกจากตระกูลปันพบ ติดต่อขอความร่วมมือจากปันยิ้นเบ๊ที่เป็นคู่อริของมัน หรือลงมือต่อลูกศิษย์ของมัน ก็จะจัดการกับปันปัวโพ่ยได้"

เนี่ยฮ่อเข้าใจในบัตดล มันคิดสอยห้อยตามแปะโช้วปวย ได้มาซึ่งอำนาจสั่งการ ยังเป็นเรื่องรองลงไป มันเชื่อมันว่าบุคคลเช่นมันไม่ว่าไปถึงที่ใด จะได้รับการใช้สอย แต่ที่มีค่ายิ่งกว่าคือ มันเรียนรู้จากแปะโช้วปวยอย่างมาก นี่จึงเป็นสิ่งที่มันทะนุถนอมที่สุด ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

แปะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังมีเบาะแสอีกสายหนึ่งที่เจ้าตกหล่นไป"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงอี้อเชี่ยวเมี้ย?"

แปะโช้วปวยใจสั่นสะท้านเนี่ยฮ่อกลับไม่ละเลย ยามนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"มันได้รับคำสั่งจากผู้ใด? มีพวกพ้องใดบ้าง? นี่เป็นรากเหง้าของปัญหาต้องสืบสาวให้กระจ่างชัด"

"ข้าพเจ้าให้คนสืบเสาะแล้ว"

"ผู้ใด?"

"ซุนอี้อ"

"เบิกตัวมันมา"

ซุนฮื้อมาในบัดดล

ซุนฮื้อยังอายุเยาว์กว่าเนี่ยฮ่อ ท่าทางก็พินอบพิเทากว่า คิ้วหยาบตาตาเล็กหยี บนใบหน้ามักประดับด้วยรอยยิ้ม ที่หว่างเอวสะพายดาบสั้นเล่มหนึ่ง บนฝักดาบประดับตกแต่งอย่างประณีต

คำรายงานของมันยังรวบรัดกระชับกว่าเนี่ยฮ่ออีก มันกล่าวว่า

"เรียนเล้าจู้ (หัวหน้าหอ) อื้อเซี่ยวเมี้ยความจริงสังกัดหน่วยลมพายุของคอน่ำซิ้ง พวกเราสั่งคนจับคาดูสหายที่ไปมาหาสู่กับมันสามคน และจัดคนไปเฝ้าดูคนในครอบครัวของมัน ขอเรียนถามเล้าจู้ พวกเราควรทำอย่างไร?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"เพื่อนพ้องของอื้อเซี่ยวเมี้ยทั้งสามคน หากยินยอมให้เบาะแส ก็บังคับพวกมันบอกออกมา หากว่าไม่ยอมบอก ไม่ว่าเป็นคนดีหรือเลว ล้วนฆ่าปิดปาก ฆ่าคนผิดไม่ถือเป็นบาป มาตรว่าปล่อยทิ้งไว้อาจเป็นเหตุให้ตัวเองรับเคราะห์จึงเป็นความโง่เขลา"

ซุนฮื้อก้มศีรษะรับคำ แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เจ้าคิดสะสางเรื่องนี้อย่างไร?"

ซุนฮื้อตอบว่า

"ข้าพเจ้าจะเรียนถามเนี่ยตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เนี่ย) ก่อน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าให้เจ้ารับผิดชอบเรื่องนี้ ให้ตอบวาจาในบัดดล"

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะบีบบังคับลงทัณฑ์ต่อคนในครอบครัวกับเพื่อนพ้องของอื้อเซี่ยวเมี้ย ไม่ว่ายอมบอกหรือไม่ ให้ฆ่าให้หมดสิ้น ข้าพเจ้าจะสร้างสถานการณ์ว่าคนทั้งสามฆ่าฟันกันเอง ส่วนคนในครอบครัวอื้อเซี่ยวเมี้ยถูกคนทั้งสามฆ่าทิ้ง"

แป๊ะโซ้วปวยถามว่า

"เหตุผลที่ฆ่าคนเล่า?"

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะปล่อยข่าวออกไปว่า อื้อเซี่ยวเมี้ยกับพวกคิดทรยศต่อหัวหน้าหอคนก่อน แป๊ะเส้าจู้จึงสำเร็จโทษคนทรยศนี้ พวกมันทั้งสามกลัวถูกเพ่งเล็งสงสัย จึงฆ่าปิดปากกันเอง แม้แต่คนในครอบครัวของอื้อเซี่ยว-เมี้ยยังถูกฆ่า แต่แป๊ะเส้าจู้เห็นแก่สัมพันธ์เก่าก่อน สั่งให้ฝังศพพวกมันอย่างสมเกียรติ... เรื่องนี้ยังต้องขออนุญาตจากเส้าจู้"

แป๊ะโซ้วปวยชำเลืองมองเนี่ยฮ่อแวบหนึ่ง

ท่ายืนของเนี่ยฮ่อแปรเปลี่ยนไป แต่สีหน้ายังนบนอบดุจเดิม

แป๊ะโซ้วปวยค่อยกล่าวกับซุนฮื้อว่า

"ประเสริฐมากดำเนินการตามนี้ หลังจากนี้เจ้าติดตามข้าพเจ้าให้มากกว่าเดิม"

เนี่ยฮ่อกล่าวแสดงความยินดีต่อซุนฮื้อว่า

"เซี่ยวซุน (ซุนน้อย) แป๊ะเส้าจู้ให้ความสำคัญต่อท่าน นับเป็นบุญวาสนาของท่านนัก ยังมิรีบขอบพระคุณอีก?"

แป๊ะโซ้วปวยชิงสาวเท้าไปยังหอเหลือง มันแน่ใจว่าความไว้วางใจระหว่างเนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อ ถูกมันยุยงจนเกิดการแตกแยกแล้ว

หลังการระเบิด บนพื้นปรากฏเศษอิฐชิ้นส่วนกระเบื้อง กลายเป็นสิ่งกีดขวางไม่น้อย ในเวลาอันสั้นยากที่จะสะสาง แป๊ะโซ้วปวยก็มีเรื่องราวมากมายต้องกระทำ มีภารกิจมากหลายรอกอบกู้

มันความจริงตั้งจิตปณิธานใหญ่ นอกจากยึดอำนาจจากโชวมั่งจิ้มยังต้องการปฏิรูป

มันไม่พอใจที่โชวมั่งจิ้มจำกัดแวดวงของหน่วยงานอยู่ในยุทธจักรโดยไม่คิดแสวงหาความก้าวหน้า

กำลังบ้านเมือง ค่ายพรรคนั้นจะสูญเสียคุณสมบัติที่มีอยู่ กลายเป็นเครื่องม
ของชุนนางบ้านเมือง แทนที่จะประกอบวีรกรรม ผดุงธรรม กลับกลายเป
เพชฌฆาตมือสังหารให้แก่ผู้มีอำนาจของแผ่นดิน

แต่แป๊ะโช้วปวยไม่เห็นด้วย

มันเห็นสมควรพึ่งพากำลังของบ้านเมือง หากได้เลื่อนตำแหน่งท
ทหาร นับเป็นวิถีทางอันชอบธรรม แต่ตอนนี้เกิดเหตุการณ์ไม่สงบ ทางก
รบพุ่งกับข้าศึกภายนอก ขณะเดียวกันก็เจรจาสงบศึก ในเวลาเช่นนี้ แม่ท
ขุนศึกมักกลายเป็นเครื่องเซ่นสังเวยชีวิต

แป๊ะโช้วปวยคิดอาศัยกำลังของค่ายพรรคเป็นเครื่องต่อรองกับทางก
เบี่ยงตัวเข้ารับราชการ หวังประกอบความดีความชอบ แปรสภาพเป็นข
ยุทธจักรที่ฝากกายในบ้านเมือง อย่างน้อยเป็นเช่นเดียวกับจูก๊วะซิงแซ
ต้องเฉลียวฉลาดกว่าจูก๊วะซิงแซ

มันคิดปฏิรูปหอลมพิรุณโปรย และอาศัยชุมกำลังของหอลมพิรุณโป
สร้างอิทธิพลในบ้านเมือง

มันต้องการเป็นบุคคลอันดับหนึ่ง

มันมิเพียงผลักดันหอลมพิรุณโปรยเป็นค่ายพรรคอันดับหนึ่ง
นครหลวง ทั้งยังเป็นชุมกำลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งแผ่นดิน

มันเห็นว่าสายตาของโชวมั่งจิ้มแคบสั้นไปแล้ว โชวมั่งจิ้มไม่คิด
เกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักรนอกนครหลวง แต่หากท่านไม่กล้าแ
พอ ยามใดที่ผู้อื่นเดิบโตแข็งกล้า ก็จะตอแยท่าน อย่างนั้นมิสู้ชิงลงมือก่
เข้มแข็งกว่า

การถืออนุรักษ์ ป้องกันตัวเอง ล้วนเป็นแนวทางที่ล้าสมัย โอก
ที่แท้จริงให้แสวงหาจากห้วงวิกฤต

ในการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากับตึกหกทุนค

เมือหอลมพิรุณโปรยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ โชวมังจิมกลับสังห้ามมิให้ไ
ล่าเช่นฆ่า เว้นทางถอยให้แก่ผู้อื่น แปะโช้วปวยเห็นว่าแนวทางนี้ "คร่ำค
เกินไป

มันเคยเกลี้ยกล่อมโชวมั่งจิ้ม โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อย่าได้บีบบังคับสุนัขจนตรอก ท่านคิดชุดรากถอนโคน รังแต่บี
บังคับให้ศัตรูที่หลงเหลือผนึกรวมกำลัง สู้แบบหลังพิงฝา เมื่อถึงเวลานั้
กระทั่งรากฐานที่มีอยู่ก็ไม่อาจรักษาไว้ ยังมี หากค่ายพรรคในนครหลวงรว
เป็นหนึ่งเดียว เฉกเช่นต้นไม้ใหญ่เผชิญลมแรง เป็นเป้าหมายเด่นชัดเกินไ
จะช้าเร็วต้องถูกผู้คนโค่นล้มลง"

แต่แปะโช้วปวยหากลัวไม่

ก่อนอื่น มันเข้าร่วมกับขุมกำลังที่ทรงอิทธิพลที่สุดในบ้านเมือ
อย่างนั้นก็ไม่กลัวถูกผู้คนกระตุกขาหลังแล้ว ส่วนเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ท
คณะสร้างฝันและดึกหกหุนครึ่ง หากไม่ฉวยโอกาสที่ทั้งหมดอยู่ในสภาพอ่อนแ
ลงมือทำลายล้างให้สิ้นซาก วันใดที่พวกมันฟื้นฟูกำลัง ย้อนกลับมาใหม่ เมื่
ถึงเวลานั้นจะถึงรอบหอลมพิรุณโปรยรับมือไม่ได้แล้ว

ดังนั้นต้องกำจัดมารถึงที่สุด สังหารศัตรูโดยไม่ไว้ไมตรี

รอจนปีกกล้าขาแข็ง มีกำลังพรักพร้อม มันค่อยกวาดล้างชุนนางโฉ
สังหารอริราชศัตรู หวังจารึกชื่อในประวัติศาสตร์

แปะโช้วปวยจะดำเนินการเป็นขั้นเป็นตอน หนุนส่งหอลมพิรุณโปร
ขึ้นไป

แต่ปัญหารีบด่วนเฉพาะหน้าคือ ตามล่าชีวิตของโชวมั่งจิ้ม

ตราบใดที่โชวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ ตำแหน่งหัวหน้าของมันก็ปรา
จากความมั่นคง

แต่ว่าโชวมั่งจิ้มอยู่ที่ใด?

มันยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?

แป๊ะโช้วปวยยังนึกถึงความเป็นไปได้ประการหนึ่ง

หากโซวมั่งจิ้มตายแล้ว ขอเพียงโซวมั่งจิ้มไม่ปล่อยให้ผู้คนพบศของมัน หรือพานระเบิดร่างตัวเองเป็นผุยผง วันใดที่แป๊ะโช้วปวยไม่พบศของมัน ก็ไม่อาจนอนตาหลับได้ ตนเองไยมิใช่ถูกวิญญาณของมันตามหลอหลอนไปชั่วชีวิต?

นึกถึงตอนนี้ แป๊ะโช้วปวยที่อยู่ต่อหน้าบริวารหลายพันคน ซึ่งน้อส่งมันเข้าสู่หอเหลือง กลับมีสีหน้าราวกับรับประทานไข่แดงที่มีหนามแหลลงไปฟองหนึ่ง?

...โซวมั่งจิ้ม ท่านยามมีชีวิตขี่อยู่บนศีรษะเรา ตายแล้วยังตั้งตัวเป็พี่ใหญ่อีก?

แป๊ะโช้วปวยทางหนึ่งเดินหลบสิ่งกีดขวางที่หักพัง ทางหนึ่งรับกาให้ร้องต้อนรับของบริวารทั้งหมด

เนี่ยฮ่อตามติดอยู่ด้านหลัง เว้นระยะห่างประมาณหนึ่งช่วงไหล่

ซุนฮื้อติดตามหลังเนี่ยฮ่อ ทอดระยะห่างกันหนึ่งก้าว

คนทั้งสองพินอบพิเทา

ไม่กล้าสวมรอยของผู้อื่น

แป๊ะโช้วปวยยังจับตาดูพวกมัน มันชมชอบสังเกตดูการแสดงออยามล้มเหลว และลำพองของผู้อื่น

มันเห็นว่าเมื่อล้มเหลวต้องไม่ย่นย่อท้อถอย ยิ่งพ่ายแพ้ยิ่งต่อสู้ ไ เช่นนั้นไม่นับเป็นลูกผู้ชาย เมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ตัวเองยิ่งเข้มแข็งไม่ระย่ระย่อ หาไม่ก็ไม่นับเป็นยอดฝีมือ แต่คนผู้หนึ่งยามกระหยิ่มยิ้มย่อง ยั วางตัวเป็นปรกติ ไม่หลงลำพอง จึงเป็นบุคคลอันร้ายกาจ

มันสังเกตดูเนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อ

ทั้งนี้เพราะมันพลันพบว่าสภาพเช่นนี้คุ้นตาอยู่บ้าง

...คล้ายกับตอนที่โซวมั่งจิ้มแรกพบมันกับเฮี้ยงเซี่ยวเจียะ ช่วงเวล

ที่เปิดฉากโจมตีตึกหกทุนครึ่งที่แถบพั่วปั้งมึ้ง

มันยังรู้สึกว่ามีวัตถุที่คุ้นตาอยู่บ้าง

เป็นตาบ

ที่ข้างเอวซุนฮื้อสะพายตาบ

บนด้ามตาบฝังอัญมณี ฝักตาบเป็นสีทองนวธตา

แป๊ะโข้วปวยตากระจ่างวูบ นึกหาวิธี "บีบบังคับ" ให้โซวมั่งจิ้มเผยโฉมออกมาได้แล้ว

...ขอเพียงโซวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ มันไม่กังวลว่าบีบบังคับมันออกมาไม่ได้

มันยังจดจำคำพูดที่โซวมั่งจิ้มกล่าวกับมันได้

...น้ำมิตรที่แท้จริงไม่มีการแบ่งแยกถี่ห่างหรือว่ามีคนฟันนิ้วก้อยท่านท่านจะขอบคุณมันที่ไม่ได้ฟันนิ้วชี้ของท่าน? บีบคั้นคือบีบคั้น สหายคือสหาย ถึงอย่างไรยังแยกแยะออกได้ ผู้ที่ทรยศจะช้าเร็วต้องทรยศท่าน พี่น้องที่แท้จริงจะเป็นพี่น้องตลอดกาล

สำหรับประการนี้ แป๊ะโข้วปวยก็มีหลักการคู่หัดหนึ่ง

...ท่านทางที่ดีคบหาผู้คนเป็นสหาย อย่าได้เป็นศัตรู ต่อให้ท่านคิดจัดการมัน ก็ไม่ต้องให้มันล่วงรู้ ยามใดที่มันทราบว่าท่านคิดจัดการกับมัน ก็ไม่อาจปล่อยปละละเว้นมัน ไม่เช่นนั้นหากมีโอกาส มันจะจัดการกับท่าน

มันคิดกำจัดโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มล่วงรู้แล้ว

เหตุการณ์ไม่อาจเหนี่ยวรั้งกลับคืนมา

หากไม่ต้องการให้โซวมั่งจิ้มหรือพี่น้อง ตลอดจนบริวารของมันทำการตอบโต้ วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือไม่เปิดโอกาสให้โซวมั่งจิ้มพลิกฟื้นชีวิตหรือพลิกตัวได้

ผู้ใดสนับสนุนโซวมั่งจิ้ม ถือเป็นศัตรูของมัน

นึกถึงตอนนี้ แป๊ะโช้วปวยพลันเตะก้อนหินที่ชวางอยู่เบื้องหน้าของมันก้อนหนึ่งขึ้น

ก้อนหินปลิวลิ่วไปพุ่งใส่ผนังกำแพง

ก้อนหินแหลกสลาย บนกำแพงปรากฏรอยบุ๋มรอยหนึ่ง

...ภายใต้พลังเท้าของมัน ก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งกลับฝากริ้วรอยอันล้ำลึกบนผนังกำแพงที่แข็งแกร่ง

แป๊ะโช้วปวยไม่แยแสสนใจริ้วรอยนั้น มันบังเกิดความกระหยิ่มใจ

ในเสียงปรบมือโห่ร้อง มันเดินขึ้นหอไปทีละขั้น

มาตรว่ายังมีอุปสรรคอยู่บ้าง

ถึงแม้ยังไม่สมบูรณ์พร้อม

แต่ว่ามันชนะแล้ว

อย่างน้อยอยู่ในระหว่างชัยชนะ

มิหนำซ้ำกำลังก้าวย่างไปสู่ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กว่า

ไม่ว่าสถานการณ์เลวร้ายเพียงไหน มันจะต้องประสบความสำเร็จเหนือผู้ใด

สำหรับกับแป๊ะโช้วปวย ความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญ...หวังว่าตนเองติดปีก ปีกยิ่งยาวยิ่งแข็งแรง จะยิ่งบินสูง ยิ่งบินนาน ยิ่งบินไปโดยเสรี

ภาคที่สอง

ความนุ่มละมุนของอุนยิ้ว

...ฝีมือที่สตรึงตงามใช้ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือดคือความนุ่มละมุน

"ข้าพ.เจ้าเป็นสตรี ที่ข้าพเจ้าต้องการคือความนุ่มนวลละมุนละไม อยู่ร่วมกันอย่างเบิกบานใจ มิใช่ลำบากตรากตรำ คิดกระทำเรื่องราวอันระบือลือลั่นอันใด"

คำพูดของอุนยิ้วซึ่งกล่าวที่เรือน
ทิ้งความขาวชั้นบนสุดของหอขาว

บทที่ 1

เราทับฆางเป็นรุดรบของประโยค

สมควรแสดงความรักต่อสตรีอย่างไร เป็นเรื่องที่เปลืองเรี่ยวแรงสมอง
ของถังป้อง*นัก

ที่แล้วมาถังป้องเห็นว่า ลูกผู้ชายชาตรีที่มีคุณสมบัติดีเลิศประเสริฐศ
เท่เมัน สมควรที่หญิงงามจะโผเข้าสู่อ้อมอกมัน มิใช่ให้มันเป็นฝ่ายแสดง
ความรักต่อสตรี

นี่ไม่ชอบด้วยเหตุผล

มันถึงกับเห็นว่า "ไม่ยุติธรรม" เสียเลย

คนที่อาภัพเช่นมัน เหตุใดมักเผชิญกับเรื่องราวที่ไม่ยุติธรรม
แน่นอน ในโลกมีเรื่องราวมากหลายที่ "ไม่มีเหตุผล" อย่างยิ่ง
ความรักไม่อาจบังคับแข็งขืน

***ถังเป็นแซ่ ป้องู่แปลตรงตัวว่าวัววิเศษ**

นี่เป็นเหตุผลที่ทุกผู้คนล้วนทราบดี

แต่เมื่อท่านชมชอบคนผู้หนึ่ง หากทว่าไม่ได้รับความรักจากนาง ย่อมยากที่จะยอมรับได้

ถังป้องู้เป็นเช่นเดียวกับคนที่หลงรักข้างเดียวและพลาดรัก มาตรว่าเกาศีรษะจนหนังศีรษะปริแตก ยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางไม่เหลือบแลมัน? เหตุใดไม่ชมชอบมัน? เหตุใดไม่พบว่ามันชมชอบนาง?

ดังนั้นมันถ่ายทอดบอกต่อสหายผู้รู้ใจคนหนึ่ง

สหายผู้รู้ใจของมันคือเตียถั่ว*

มันเลี้ยงอาหารเตียถั่ว ก่อนสั่งอาหาร ก็ดื่มสุราลงไปสามสิบถ้วย จากนั้นระบายความในใจออกมาว่า

"ในที่สุดเราเข้าใจแล้วว่า เหตุใดนางไม่ล่วงรู้จิตใจของเรา"

"เพราะเหตุใด?"

"เราเข้าใจว่านางไม่ชมชอบเรา หรือว่าเราแสดงออกไม่ชัดเจนพอ ตอนนี้ค่อยทราบว่าผิดทั้งสิ้น"

"ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?"

เตียถั่วร้อนใจยิ่ง

ถังป้องู้มองดูท่าทีที่ร้อนใจของเตียถั่ว รู้สึกเบิกบานใจ จะอย่างไรมีสหายผู้หนึ่งเป็นห่วงเป็นใยมัน ไม่เพียงเป็นห่วงมัน ยังเป็นห่วงเรื่องราวความรักของมัน

ถังป้องู้กล่าวว่า

"เราพบว่านางก็แอบรักเรา เพียงแต่ไม่สะดวกกับการบอกออกมา ดังนั้นได้แต่แสร้งเป็นไม่ล่วงรู้จิตใจของเรา"

จากนั้นมันถามว่า

---

*เตียเป็นแซ่ ถั่วแปลตรงตัวว่าถ่านดำ

เตียถั่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตอนนี้เพียงกระทำเรื่องหนึ่งเท่านั้น"

ถังป้องู้รีบกล่าวว่า

"ท่านบอก ท่านบอก"

ในที่สุดเตียถั่วบอกออกมาว่า

"รีบสั่งอาหารเถอะ เราหิวแล้ว เราไม่ชมชอบดื่มสุรา ท่านสั่งสุราม ทำอะไร เรายิ่งดื่มกลับยิ่งหิวโหย"

ถังป้องู้บังเกิดความผิดหวังยิ่ง กระชากเสียงว่า

"เจ้าสัดใส่ข้าว ท่านนอกจากเป็นห่วงอาหารมื้อนี้ ยังห่วงใยอันใด?"

เตียถั่วกล่าวอย่างขึงขังว่า

"นอกจากอาหารมื้อนี้ ย่อมเป็นห่วงอาหารมื้อต่อไป"

ถังป้องู้รู้สึกว่าตัวเองไม่พบพานผู้รู้ใจ ดังนั้นเสาะหาบุคคลรายต่อไป

มันเสาะหาปึงหึงเสี้ยว*

ในโลกหล้ามีผู้คน

สหายเกิดจากการคบหา

หากแม้นสหายไม่ร่วมลำบากกับท่าน อย่าได้ตัดพ้อตำหนิ ควรถามไถ ตัวเองก่อนว่าซ่องเสพร่วมกับสหายหรือไม่ หากแม้นมันกระทำผิดต่อท่าน ก็ ไม่จำเป็นต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับมัน เพียงคบหาสหายคนใหม่ สหายเก่า ไม่แน่ว่าเป็นสหายที่ดี สหายใหม่ไม่แน่ว่าสู้สหายเก่าไม่ได้

เพียงแต่สุราเก่ากลมกล่อมกว่า ส่วนสหายคล้ายรองเท้าที่สวมประจำ เป็นที่ประทับใจว่า

---

*ปึงเป็นแซ่ ทึงเสี้ยวแปลว่าแค้นที่น้อยเกิน

ถังป้องู้ผู้นี้ไม่มีสมบัติพัสถานใด มีแต่สหาย

...น่าเสียดายมิใช่เงินทอง

และมิใช่สตรี

อย่างน้อยขณะที่ถังป้องู้นึกกระหยิ่มใจว่ามีสหายมากมาย สองสิ่งนี้กลับสร้างความเสียใจแก่มัน

ปึงหึงเสี้ยวพอฟังถังป้องู้ระบายความในใจจนจบความ ก็จิบสุราอีกใหญ่จากนั้นขมวดคิ้วครุ่นคิด งอนิ้วเคาะกับโต๊ะเป็นจังหวะ

ถังป้องู้ร้อนใจขึ้นมา ถามว่า

"ปึงใหญ่ ท่านเห็นว่าเรื่องนี้..."

ปึงหึงเสี้ยวส่ายหน้า คิดกล่าวแค่แล้วกลั้ำกลืนไว้

ถังป้องู้หน้าแปรเปลี่ยนไป ถามอีกว่า

"ท่านหมายความว่าเราไม่มีหวัง?"

ปึงหึงเสี้ยวดลี่พัดจีบออก ปิดบังใบหน้าเอาไว้

ถังป้องู้เห็นปึงหึงเสี้ยวอิดๆ เอื้อนๆ ดังนั้นปลุกปลอบกำลังขวัญถามว่า

"ท่านที่แท้หมายความอย่างไร? หรือว่าท่าน...ขมขอบจูโกวเนี้ยด้วย?"

คราครั้งนี้ปึงหึงเสี้ยวไม่อาจสะกดกลั้นได้ พ่นสุราใส่พื้นดิน

สุราส่วนหนึ่งยังกระเซ็นใส่ใบหน้าถังป้องู้

ถังป้องู้ตะลึงลานกับที่

ปึงหึงเสี้ยวกลับหัวร่อจนฟุบหน้ากับโต๊ะ

ถังป้องู้กระชากเสียงว่า

"ท่านหัวร่ออะไร?"

ปึงหึงเสี้ยวยังหัวร่อจนหายใจไม่ออก

ถังป้องู้บันดาลโทสะ เตะม้านั่งผุดลุกขึ้น ชี้หน้าด่าว่า

"ผู้แซ่ปึง เรายึดถือท่านเป็นสหาย ท่านกลับกล้าหัวร่อเยาะเรา"

ยามนี้เตียถั่วรับประทานข้าวใกล้เสร็จแล้ว

ที่ว่า "ไกล้" คือ มันรับประทานข้าวลงไปสิบแปดชาม ที่เหลือเพีย
เป็นเข้าวสวยที่ติดอยู่ปลายจมูกเม็ดหนึ่ง

หลังจากรับประทานข้าวสิบแปดชาม มันค่อยแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวว่

"ปิงใหญ่ไม่ได้หัวร่อท่าน หากแต่สำลักสุรา"

กล่าวจบแลบลิ้นปราดออก ม้วนเม็ดข้าวที่ปลายจมูกเข้าปากไป

ปิงหึงเสี้ยวยังหัวร่อร่วน กล่าวว่า

"เรา...เราหัวร่อมัน..."

ถังป้อง้ยื่นมือกระชากร่างปิงหึงเสี้ยวขึ้นมา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่

"ท่าน..."

ปิงหึงเสี้ยวใช้พัดเคาะต้นแขนของอีกฝ่าย กล่าวทีเล่นทีจริงว่า

"ท่านอย่าได้มีโทสะ จูเชี่ยวเอียหากมิใช่ไม่ต้องใจท่าน แสดงว่าไ
ล่วงรู้ว่าท่านชมชอบนาง คราครั้งนี้ท่านหลงรักผู้อื่นสูญเปล่าแล้ว"

ถังป้องรู้ร้องคำ "ว่ากระไร?" ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ท่านฟังเรากล่าว ท่านใช่แสดงความรักต่อจูเชี่ยวเอียหรือไม่?"

ถังป้องกลอกตากลมโตคลบหนึ่ง ยอมรับว่าไม่ ปิงหึงเสี้ยวจึงกล่า

"ท่านไม่แสดงออกต่อนาง นางทราบได้อย่างไรว่าท่านรักนาง?"

ถังป้องคลายมือจากการรวบคว้าปกเสื้อของปิงหึงเสี้ยว กล่า
ว่า

"ใช่แล้ว"

ปิงหึงเสี้ยววางท่าราวกับเสนาธิการทางทหาร กล่าวด้วยความเชื่อมั่
อย่างเต็มเปี่ยมว่า

"อย่างนั้นภารกิจเฉพาะหน้าของท่านคือ ละทิ้งแนวทางแบบเก่
สร้างสรรค์โอกาสใหม่"

ถังป้องไม่เข้าใจ ทวนคำ "โอกาสใหม่" ปิงหึงเสี้ยวเริ่มต้นสอนสั่งว่

"นับแต่โบราณกาลมา การแสดงความรักต่อสตรีมีอยู่ไม่กี่วิธี วิธีที่

ขอเพียงเกิดประโยชน์เพียงวิธีเดียวก็พอแล้ว"

ถังป้อฮู้ร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"คำพูดที่ดีไม่ต้องพูดมาก มีอันใดก็บ่งบอกตรงๆ"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านเอาแต่สอดปากคำ ที่แท้ให้เราสอนท่านหรือให้ท่านสอนเรา? บังอาจเสียมารยาทต่ออาจารย์ถึงเพียงนี้ ดูว่าอาจารย์ยังจะสอนท่านหรือไม่?"

มันกลับตั้งตัวเป็น "อาจารย์" ของถังป้อฮู้ ถังป้อฮู้ก็น้อมรับคำสั่งสอน ห้อยมือสำรวมกล่าวว่า

"ตกลง อาจารย์ปิงสอนสั่ง เราน้อมรับฟัง"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยบังเกิดความพึงพอใจ เริ่มต้นสอนว่า

"วิธีแรกคือน้ำอัคคีหลอมประสาน หยินรวมกับหยาง หมายความว่าธาตุแข็งแกร่งของท่านดึงดูดความอ่อนโยนของนาง ไม่ว่านางเข้มแข็งปานใด ในใจต้องการความคุ้มครองจากลูกผู้ชาย ยามใดที่นางทราบว่าท่านเป็นชายชาติยืนหยัดท้าฟ้าดิน นางจะมอบกายมอบใจแก่ท่านแล้ว"

มันเหลียวหน้ามาถามถังป้อฮู้ว่า

"ปัญหาอยู่ที่ท่านถือเป็นลูกผู้ชายชาติชาตรีหรือไม่?"

ถังป้อฮู้ถลึงตาตอบ กล่าวว่า

"หากเราไม่ใช่ อย่างนั้นในโลกก็ไม่มีลูกผู้ชายที่แท้จริงแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านประพฤติตัวเป็นจอมยุทธ์ช่วยหญิงงาม"

ถังป้อฮู้รับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ชั่วครู่ค่อยถามว่า

"ช่วยอย่างไร?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากับทอลมพิรุณโปรยล้วนแต่แค้นจูเชี่ยวเอียจับใจ พวกมันต้องจัดการกับคนทรยศผู้นี้ เมื่อถึงเวลานั้นโอกาสแสดงความ

ถังป้องู้ยกมือเสียดสีกับปลายคาง รู้สึกว่าหนวดเคราอันหาญกล้ของตัวเองคล้ายกับจะแหวกทะลุออกมา

ปึงหึงเสี้ยวกลับรู้สึกว่า ทุกหยดหยาดในสมองตัวเองล้วนเป็นผลึกทอง เป็นผลึกแห่งปัญญา

ทั้งสองสบตาหัวร่อออกมา

ถังป้องู้หัวร่อให้แก่ตัวเองที่ปฏิบัติการของจอมยุทธ์ช่วยหญิงงาะเป็นผลสำเร็จ ปึงหึงเสี้ยวกลับหัวร่อให้แก่ตัวเองที่เจ้าอุบายความคิดอย่างยิ่ง

จูเซี่ยวเอีย*งามอย่างเกียจคร้านอยู่บ้าง

ผมเผ้าของนางยุ่งเหยิงเล็กน้อย ดวงตาหรี่ปรือ คล้ายกับนอนไม่เต็มอิ่ก้นบึ้งของดวงตายังซ่อนไว้ด้วยความฝัน

เมื่อจูเซี่ยวเอียมองดูผู้คน คล้ายไม่ตั้งใจ ขณะที่นางรับประทานคล้ายไม่ตั้งใจ สวมใส่เสื้อผ้าเบาสบาย คล้ายตัดเย็บโดยไม่ตั้งใจ นางมักบอต่อผู้คนว่า ตัวนางเป็นคนไม่มีหัวใจ

หลังจากที่เซียนวิเศษอมตะจบชีวิตที่บึงเทียนจั้ว นางไม่ได้พิลาปร่ำไและไม่ตั้งจิตปณิธานล้างแค้น การตายของเซียนวิเศษอมตะ คล้ายไม่ก่อเกิระลอกในใจนาง เพียงแต่ผู้คนมีความรู้สึกว่า นางที่สวมใส่เสื้อผ้าหลวมกว้าแขนเสื้อยาว ดูไปเหว่ว้ากว่าเดิม เดียวดายกว่าเดิม บันดาลให้ผู้คนเกิความรู้สึกว่า "สุดโศกศัลย์คือหัวใจตายด้าน"

จูเซี่ยวเอียยังเป็นเช่นเดิม ไม่อาวรณ์ต่อผู้คนและเรื่องราว นางเคบอกว่า

"ชีวิตคนผู้หนึ่งผ่านไปอย่างรีบร้อน ไม่ว่าอะไรไม่ควรอาลัยอาวรณ

---

*จูเป็นแซ่ เซี่ยวเอียแปลว่าเอวบาง

เช่นนี้จึงไม่ทำร้ายผู้อื่น ทำร้ายตัวเอง"

นางไม่มีความรักชอบอันใด เพียงเดินเข้าร้านค้าสัตว์เลี้ยงไปดูนก แม
สุนัข รวมทั้งจิ้งหรีด ตั๊กแตนและหนอนไหม

ที่ร้านติดกันเป็นร้านดอกไม้

แต่ว่าสตรีนางนี้คล้ายไม่ชมชอบดอกไม้ นางไม่เคยแวะเข้าไปชี
ดอกไม้แม้สักครั้งเดียว

จูเซี่ยวเอียเคยกล่าวกับอุนยิ้วว่า

"ดอกไม้งามปานนั้น คนไม่อาจเทียบเปรียบได้ ดูไปบังเกิดเป็นปมด้
มิสู้อย่าได้ดู ซื้อดอกไม้ก็ไม่ดี เป็นการหักกิ่งดอกลงมา มาตรว่าใช้น้ำหล่อเลี้
เพียงไม่กี่วันก็เหี่ยวเฉา รังแต่สะท้อนใจ หากให้เพาะปลูกไม้ดอก ออก
เปลืองเรี่ยวแรงสมองไป เราไม่มีปัญญาจ่ายได้"

นางหันไปชื่นชมกับสัตว์เลี้ยงที่กระโดดโลดเต้น แต่ว่านางเพียงแ
ไม่ซื้อหา ไม่เลี้ยงดู ไม่นำกลับบ้าน

เพียงแต่เมื่อผ่านตรอกกระเบื้อง นางมักแวะเข้าไปดู

ชมดูนกจะงอยปากเหลืองขนปีกสีดำ

ชมดูสุนัขตัวเล็กๆ ที่ลูกตาคล้ายพูดได้

ชมดูแมวเกียจคร้านที่เหลือกตานอนหลับ

นางยังชมดูคนขายสัตว์เลี้ยงภายในร้าน คนในครอบครัวนี้ประหล
มาก พวกมันทางหนึ่งทะเลาะเบาะแว้ง ทางหนึ่งทำการค้า ส่งเสียงประ
ขันแข่งกับเสียงแมวสุนัขเป็ดไก่

นางชมชอบสุ้มเสียงที่อึกทึกวุ่นวายเช่นนี้

นี่จึงคล้ายเป็นโลกมนุษย์

นางยังชมชอบกลิ่นอายของที่นี้

เป็นกลิ่นอายที่มีพร้อมสรรพทั้งสิ้น

ชมชอบคนในครอบครัว ที่ด่าทออย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ไม่ถึงก

ทำร้ายจิตใจของกันและกัน

ดังนั้นขอเพียงนางเดินผ่านที่นี้ จะต้องแวะเข้ามาสักรอบหนึ่ง

นางรู้สึกว่าที่นี้เป็นโลกอีกแบบหนึ่ง

เป็นความสนุกสนานอีกแบบหนึ่ง

ทุกครั้งที่นางมายังที่นี้ ไม่เคยซื้อแมวสักตัว สุนัขสักตัว หรือนกสักตัวกลับบ้านไป หากทว่ากระทำเรื่องหนึ่ง

นางต้องเปิดกรงปล่อยสัตว์เล็กออกไปตัวหนึ่ง ไม่ว่าเป็นกระรอกตัวหนึ่ง นกแก้วตัวหนึ่ง หรือว่าปลาตัวหนึ่ง

...แน่นอน ก่อนหน้านี้นางชำระเงินให้แล้ว

แต่ว่านางไม่ยอมรับว่านั่นเป็นการซื้อ จุดประสงค์ของนางอยู่ที่ "ปลดปล่อยชีวิต"

"ไม่มีผู้ใดใช้เงินซื้อหาชีวิตได้ ชีวิตคือความเสมอภาค การยึดครองอีกชีวิตหนึ่ง ไม่ว่าจ่ายค่าตอบแทน หรือใช้กำลังอันใดล้วนไม่ยุติธรรม ชีวิตเป็นของมันเอง ท่านสามารถฆ่าชีวิตหนึ่ง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนชีวิตของอีกฝ่ายเป็นของท่าน เราเพียงใช้เงินแลกกับอิสระที่พวกมันพึงมี ดังนั้นเราไม่ได้ 'ซื้อ' พวกมัน เราไม่มีปัญญาซื้อได้"

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ถังป้องู้เห็นนางรักสัตว์เล็กถึงเพียงนี้ จึงถามนางว่าไยไม่ "ซื้อ" สัตว์เล็กทั้งหมดอุ้มกลับบ้านไปเลี้ยงดู จูเซี่ยวเอียจึงกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา

แน่นอน จูเซี่ยวเอียไม่ได้บอกความนึกคิดในใจให้กระจ่างชัด ความคิดอ่านในใจคนผู้หนึ่ง มีแต่ตัวเองที่ทราบกระจ่าง บางครั้งแม้แต่ตัวเองยังไม่อาจทราบกระจ่างได้

จูเซี่ยวเอียมาจากหอนางโลม ได้รับการไถ่ตัวจากเซียนวิเศษอมตะ ค่อยหลุดพ้นจากปลักอันโสมมนางความจริงบังเกิดความโกรธแค้นต่อเรื่องราวที่ "ใช้เงินซื้อร่างกายของสตรีนางหนึ่ง" ทั้งยังเคยต่อสู้ดิ้นรนในภาวะแวดล้อม

อันเลวร้ายมาแล้ว ดังนั้นนางชิงชังต่อชีวิตในกรงรั้วเป็นพิเศษ

เมื่อนางพบเห็นสัตว์เล็กถูกขังอยู่ในกรง เรื่องที่คิดกระทำคือปล่อยพวกมันออกมา

นางลำพังคนเดียวไม่สามารถปลดปล่อยสัตว์ทั้งหมดออกไป เมื่อแวะไปหนึ่งครั้ง ก็ปลดปล่อยหนึ่งตัว หนึ่งวันปลดปล่อยหนึ่งตัว นี่เป็นสิ่งที่นางกระทำได้ นางจะไม่กระทำเรื่องราวที่อยู่เหนือขีดความสามารถมาก่อน

เนื่องจากนางชำระเงินก่อน ดังนั้นคนที่ร้านเชี่ยวจักอุ้ยพบเห็นพฤติการณ์ประหลาดของนางจนชาชิน ทั้งหมดถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดาแล้ว

...ผู้คนมักเป็นเช่นนี้ ต่อให้เป็นเรื่องประหลาดกว่านี้ ขอเพียงเกิดขึ้นทุกวัน ก็ไม่น่าประหลาดแล้ว ขณะเดียวกัน ความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ขอเพียงน้อยครั้งจะเกิดขึ้น พอบังเกิดขึ้น ทั้งหมดจะตื่นตกใจเป็นการใหญ่

ทุกวันนางจะแวะมาที่ร้านเชี่ยวจักอุ้ย เปิดกรง "ปลดปล่อย" สัตว์ตัวหนึ่ง

บางครั้งนางไปที่ร้านครั้งเดียว เลือกสัตว์หลายตัว กำหนดให้เจ้าของร้านเลือกปลดปล่อยทีละวัน อย่างนั้นนางจะเกิดความรู้สึกว่า "ทำกุศลอยู่ทุกวัน" เจ้าของร้านจะรับเงินล่วงหน้า จากนั้นนำสัตว์ที่นางเลือกไว้ไปปลดปล่อยยังสถานที่จำเพาะเจาะจง

...หากเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ เช่นจระเข้ งูเหลือมหรือสุนัขป่า หรือเป็นสัตว์ที่แม้ปลดปล่อยออกมา ก็ไม่อาจหนีออกจากฝูงชน เช่นสุกร กวาง หรือเต่า จะมีพนักงานชื่อโง้วเซ้งใช้รับหน้าที่ไปปลดปล่อยที่ดงไม้ หนองบึง บนเขา พงหญ้า

เนื่องจากจูเชี่ยวเอียชำระเงินล่วงหน้า ทั้งจ่ายให้ไม่เบา คนของร้านเชี่ยวจักอุ้ยล้วนยินดีต้อนรับ และยินดีให้บริการลูกค้าประจำเช่นจูเชี่ยวเอีย ส่วนพนักงานชื่อโง้วเซ้งใช้ยังเป็นเด็กหนุ่มเลือดลมร้อนแรง ความจริงนิยมชมชื่นในตัวจูเชี่ยวเอียอยู่แล้ว ย่อมยิ่งยินดีรับใช้

วันเวลาที่ผ่านมา สัตว์ที่ได้รับการปลดปล่อยมีมากกว่าสิร้อยยี่สิ
เก็ดตัว จูเซี่ยวเอียไม่มีอันใดไม่พอใจ

วันนี้ก็เช่นเดียวกัน

นางเดินดูนก ปลา แมว สุนัขอยู่ครู่หนึ่ง พวกมันพ่นฟองอากา
และเห่าต่อนาง นางก็ผิวปากและร้องตอบต่อมัน

จากนั้นนางเดินไปเปิดกรง

วันนี้นางคิดปลดปล่อยสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง

...ผู้คนบอกว่าสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ นางกลับชมชอบสุนัขจิ้งจอ
ความเจ้าเล่ห์มิใช่ความผิด เพียงแต่เป็นสัญชาตญาณเพื่อความอยู่รอด หา
เอ่ยถึงความเจ้าเล่ห์ สุนัขจิ้งจอกไหนเลยเทียบเปรียบกับผู้คนได้?

นางมองดูสุนัขจิ้งจอกตัวนั้น พลางยิ้มน้อยๆ นางรู้สึกว่าลูกตาขอ
สุนัขจิ้งจอกคล้ายกับคน ทั้งสิ้นหวัง และแฝงไว้ด้วยความหวัง ทั้งระวังป้องกั
และต้องการใกล้ชิด...ความรู้สึกเช่นนี้ ล้วนเป็นของคน อาจบางทีมันนึกคิ
เช่นนี้ จึงติดกับของผู้คน

นางเปิดกรงออก

เสียงฯรีนครูหนึ่ง สุนัขจิ้งจอกได้รับการปลดปล่อยออกมา แต่นา
กลับพลัดตกลงในกับดัก

นางหอเปิดกรงออก ปรากฏอาวุธลับจำนวนมากสาดซัดใส่นางอย่า
รวดเร็วและถี่ยิบ ทั้งเล็กละเอียดราวกับมด และใหญ่โตดุจฝาหม้อ ขณ
เดียวกันสุนัขจิ้งจอกมุดผ่านได้เท้าของนางออกไปแล้ว

นางร้องโอยคำหนึ่ง ไม่ทราบนึกยินดีที่สุนัขจิ้งจอกหนีรอดรวดเร็ว หรื
ต้นตระหนกที่ตัวเองติดกับ

ในชีวิตนางหลงกลติดกับห้าสิบห้าครั้ง และซุ่มโจมตีผู้คนสามสิ
เจ็ดครั้ง ทั้งหมดนี้กลายเป็นกิจวัตรประจำวันไปแล้ว

แต่ว่านางยอมรับว่า คราครั้งนี้หวาดเสียวอันตรายเป็นพิเศษ

เสียงร้องอุทานของนางไม่ทันขาดหาย ก็หมุนตัวอย่างสวยสลัดชุดยาวสีเทาอันหลวมกว้างที่สวมอยู่บนร่างลงมา

ชุดยาวห่อหุ้มนางไว้ แต่ชุดยาวที่ห่อหุ้มนางยังหมุนวนอย่างเร่งรัสั่นไหวราวกับภายในดิดตั้งดาน้ำพุเก้าสิบสองสาย

อาวุธลับซัดพุ่งมาถึง ไม่อาจซัดผ่านเข้าไป หากมิใช่ถูกกระแกระเดิน ก็ลื่นไถลลงสู่พื้น

อาวุธลับไม่สามารถทำร้ายจูเชี่ยวเอียย

อาวุธลับไม่สามารถ

แต่ว่าผู้คนสามารถ

คนที่หมอบซุ่มอยู่พากันฮือเข้ามา อาวุธยี่สิบแปดชนิดจู่โจมโหมรุเชียวเอียย

"หากจับตัวนางไว้ จะได้รับเงินหนึ่งหมื่นตำลึง"

สุ้มเสียงพอดัง ผู้ที่บุกจู่โจมล้วนตาแดงฉานด้วยสายเลือด ราวว่าจูเชี่ยวเอียเป็นศัตรูคู่แค้นของนาง

จูเชี่ยวเอียคงบังดับหมุนตวงชุดยาว เพียงแต่เมื่อครู่ใช้รับอาวุธคราครั้งนี้กลับม้วนพันชุดยาว กวัดแกว่งราวกระบอง หวดจู่โจมใส่ศัตรู

ศัตรูล้มลงห้าหกคน

จูเชี่ยวเอียเริ่มหอบหายใจ

ภายในร้านชุลมุนวุ่นวาย ปรากฏทวิชาดิจัตุบาทหนีหายไป ไม่นั

จูเชี่ยวเอียถูกจู่โจมทำร้ายโดยไม่ทันระวัง จึงรับบาดเจ็บตั้งแต่นตาเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงดังอีกว่า

"หากฆ่านาง จะได้รับทองคำหนึ่งหมื่นตำลึง"

คำพูดนี้เห็นผลในบัดดล ศัตรูที่ฮือเข้ามาเพิ่มจำนวนมากขึ้น

เผยหยบท เยเจยย เงทนทหน งพล เยกบจูเชย งเยยเบนคดวูลงทาวบทเพงกม

...เงินจำนวนนี้ทั้งเพียงพอกับการซื้อชีวิตบิดามารดาพวกมัน แล
เพียงพอกับการขายชีวิตพวกมันเอง

บนร่างจูเซี่ยวเอียปรากฏโลหิตหลั่งไหล

หลังชุดยาวหลวมกว้าง ความจริงสวมเสื้อคับรัดกุมสีชมพู ที่น่
ประหลาดคือ คนที่กระด้างเย็นชาเช่นนาง กลับสวมเสื้อชั้นในสีสันสดใ
เปรียบเสมือนความกระด้างเย็นชาเพียงห่อหุ้มน้ำใจอันระอุเอาไว้

โลหิตสีแดงสดย้อมชโลมเสื้อผ้าสีชมพู ยิ่งงามบาดตาบาดใจ

แต่ผู้ที่จู่โจมลงมือหาได้มืออ่อนไม่

จูเซี่ยวเอียยิ้มแล้ว

ยิ้มอย่างเกียจคร้านอยู่บ้าง

นางไม่ยินยอมถูกจับเป็นเพียงตระเตรียมสู้ตาย

มาตรว่าต้องตกตายในที่นี้ นางก็ไม่นำพา

นางไม่นำพา แต่ว่าผู้อื่นนำพา

คนผู้นี้ย่อมเป็นถังปังอู้

มันทราบว่าในนครหลวงมีชุมกำลังสองสาย "คิดฆ่าจูเซี่ยวเอีย"

...เป็นเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าพวกมันไม่อาจทนทานรับการ "ทรยศ" ขอ
ศักดิ์สิทธิ์ที่สองจูเซี่ยวเอีย

...เป็นหอลมพิรุณโปรย ฟังว่าเชียนวิเศษอมตะเป็นเหตุให้แปะโช้วปว
ฆ่าโชวมั่งจิ้มไม่สำเร็จเชียนวิเศษอมตะตายแล้ว จูเซี่ยวเอียเมื่อเป็นพวกพ้อ
ของมัน การสืบหาร่องรอยของโชวมั่งจิ้ม จึงเบนเข็มมาที่จูเซี่ยวเอีย

ดังนั้นถังปังอู้เฝ้ารอคอย

รอคอยผู้ที่จะลอบทำร้ายจูเซี่ยวเอีย

ในที่สุดมันรอจนพบพานแล้ว

โอกาสแสดงออกของมันก็มาถึงแล้ว

ดังนั้นมันทะลึ่งตัวขึ้นจากใต้หีบไม้ที่เต็มไปด้วยมูลไก่ ปัสสาวะม้า อุจจาระสุกร ขนเป็ดและต้นฟางข้าว ชู่คำรามว่า

"เราคือเทพบุตรหน้าหยกห้าวหาญองอาจไร้ผู้ต่อต้าน ยอดฝีมือเหว่ว้าดาบทวนไม่ระคายเทิดตัวเองเป็นใหญ่ถังเกือเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) รีบหยุดมือ หาไม่เรา..."

น่าเสียดายที่มันไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

การปรากฏตัวของมัน สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนที่กลุ้มรุมจู่โจมจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

แต่ว่าเพียงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง

ชายหนุ่มที่ออกคำสั่งให้จับเป็นและจับตายมีจมูกงองุ้มดุจเหยี่ยวมันกล่าวโดยที่ดวงตาไม่กะพริบว่า

"ฆ่ามันด้วย เพิ่มเงินอีกหนึ่งหมื่นตำลึง"

ดังนั้นในอาวุธหกสิบเจ็ดเล่มปรากฏอาวุธยี่สิบสี่เล่มทันเห มาทางถังป้อฮู่

ถังป้อฮู่แม้รับมือได้ แต่ไม่มีเรี่ยวแรงกล่าวอารัมภบทอันยืดยาวได้แล้ว

จูเชี่ยวเอียไม่ได้สู้ศึกเพียงลำพัง
ทั้งนี้เพราะนางมีถังป้อฮู่
...ขณะต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย มีผู้คนอยู่เคียงข้าง ย่อมให้ความรู้สึกที่ดียิ่ง

ถังป้อฮู่ก็ไม่ได้สู้ศึกเพียงลำพัง

มันแม้มีจูเชี่ยวเอียอยู่ด้านข้าง แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันรู้สึกว่าตัวเองแม้สู้เพื่อจูเชี่ยวเอีย หากทว่าจูเชี่ยวเอียเพียงสู้เพื่อตัวเอง หาได้แยแสสนใจมันไม่

หาได้สนใจไยดีความเป็นความตายของมันไม่

แต่มันเมื่อเข้าสู่สมรภูมิ ได้แต่สู้ต่อไป

ขณะที่ต่อสู้ จูเชี่ยวเอียก็แตกต่างกับมัน

เปลือกนอกของถังป้อสู้ดูไปหยาบกร้านดุร้าย แต่ยามลงมือมีข้อเหนือกว่าเกรงมากมาย

มันกลัวทำร้ายสุกรเป็ดไก่...

มันเกรงว่าศัตรูฆ่ามันไม่ได้ พานฆ่าแมวและสุนัขเหล่านี้...

มันยังกลัวเกรงคนเหล่านี้ทุบทำลายร้านรวงแห่งนี้ ถึงแม้ว่ามันไม่รู้จักเจ้าของร้านรวงก็ตาม...

ดังนั้นมันทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งกลัวเหยียบถูกสัตว์เล็ก ถึงกับเสนอตัวออกปกป้องชีวิตน้อยๆ เหล่านี้ มิให้ถูกคาบของศัตรูฟาดฟันล้มตาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฝ่ายครองข้ามดูออกว่าชายฉกรรจ์ท่วงท่าเหี้ยมหาญผู้นี้มีจิตใจที่อ่อนแอเกินไป บางคนพานจู่โจมคาบกระบี่ ใส่แมวน้อยสุนัขตัวเล็ก

เช่นนี้นับว่าจู่โจมใส่จุดอ่อนของถังป้อสู้

แต่จูเชี่ยวเอียหาเป็นเช่นนั้นไม่

นางย่อมรักสัตว์เล็กเหล่านี้ แต่ขณะที่รับมือศัตรู ก็ไม่สนใจต่อชีวิตของสัตว์เล็กรวมทั้งผู้ใด

นางฆ่าเพื่อเช่นฆ่า

ขอเพียงเป็นศัตรูของนาง ขอเพียงนางฆ่าได้ ล้วนไม่สนใจว่าจะพลั้งมือทำร้ายผู้ใด หรือสัตว์อื่นใด

สุดท้ายคนถูกขับไล่เตลิดหนีไป

...เมื่อคนที่ล้มลงเพิ่มเป็นสิบเก้าคน ชายหนุ่มที่จมูกงองุ้มผงกศีรษะกลับกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

"พอแล้ว"

จากนันไบกมือวูบ ศัตรูทังหมดคล้ายมุสิกทีพลันเห็นแสงสว่าง พา กันหลบลี้หนีหายไปในเงามืด

ถังป้อผู้ทบทวนหวนนึก นึกออกว่าชายหนุ่มนี้มิเพียงไม่ได้ลงมือ มิหนำซ้ำขณะที่ผู้อื่นลงมือ มันยังถือพู่กันด้ามหนึ่งและกระดาษแผ่นหนึ่ง ไม่ทราบวาดหรือจดบันทึกอันใด

...เจ้าผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

...มันมาทำอะไร?

...มันเป็นกวี? เป็นจิตรกร? หรือเป็นขุนนางไท่ซื่อ เพียงจดบันทึกเรื่องราวแล้วสะบัดก้นจากไป?

พวกมันเพิ่งจากไป ชั่วระยะเวลาจุดเทียนไขเล่มหนึ่ง ปรากฏผู้คนกลุ่มหนึ่งฮือเข้าร้านเซี่ยวจักอุ้ย

เป็นสหายกลุ่มหนึ่ง

...ดีที่มิใช่ศัตรู ไม่เช่นนั้นต่อให้ถังป้อผู้เข้มแข็งกว่านี้ โลหิตของมันคงร้องไห้ให้ปากแผลของมันฟังแล้ว

ผู้มาเป็นปิงหึงเสี้ยว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ เตียถั่ว จูตั่วก่อยี้ ถังฉิกบี่ อุนป้อ ย่อเซี่ยวฮ้อ และเนี่ยอาฮู้ ยังมีคนในหมู่คณะสร้างฝันอีกแปดคน

คนเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องที่เฮ้งเซี่ยวเจียะคบหาภายหลังจากเข้าพำนักที่เจดีย์งวงช้าง

ผู้ช่วยอันเข้มแข็งเหล่านี้พอมาถึง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจลอบทำร้ายจูเซี่ยวเอีย ผู้ที่ลอบทำร้ายก็อย่าคิดจากไปได้

แต่ว่าคนที่ลอบทำร้ายไปก่อนก้าวหนึ่ง

มิหนำซ้ำไปเร็วยิ่ง คล้ายน้ำอ่างหนึ่งสาดใส่พื้นดินที่แห้งแล้ง เป็นเวลานาน พอสาดออกไปก็ระเหยหายหมดสิ้น

จูเซี่ยวเอียคลุมชุดยาวที่ปักเต็มไปด้วยอาวุธสับลงบนร่างใหม่ สลัดเบาๆ คราหนึ่ง อาวุธสับบนชุดยาวก็ร่วงพรูลงสู่พื้น

ชัดว่าจูเซี่ยวเอียจะจากไปแล้ว ปึงหึงเสี้ยวผลักมือจากทางด้านหลัง ถังป้องู้ก็ถลาถึงเบื้องหน้าจูเซี่ยวเอีย ทั้งสองห่างกันเพียงหนึ่งนิ้ว แทบสัมผัสลมหายใจได้

จูเซี่ยวเอียมองดูมันอย่างเกียจคร้านคล้ายกับเพิ่งตื่นจากนอนกลางวัน หาได้ผ่านการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายไม่ ปากถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ถังป้องู้หน้าแดงก่ำ กล่าวว่า

"เรา...ท่าน..."

จูเซี่ยวเอียยิ้มเล็กน้อย สลัดผมยาวคราหนึ่งเดินจากไป

ถังป้องู้เหม่อมองเงาหลังของจูเซี่ยวเอียอย่างตะลึงลาน

ปึงหึงเสี้ยวร้อนรุ่มจนกระทืบเท้า ร้องว่า

"ท่านทำอะไร? กลับพลาดโอกาสอันดีไป"

เตียถั่วก็กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านช่วยเหลือนาง กลับไม่สนทนากับนาง ทำความเข้าใจกว่าเดิมจะรอถึงเวลาใด?"

ถังป้องู้ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"นางคงเพิ่มความประทับใจในตัวเรา เรารู้สึกพึ่งพอใจมากแล้ว"

ปึงหึงเสี้ยวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"รู้จักพอย่อมสุขสันต์ สุขสันต์คนเดียวมิสู้หลงตัวเองนึกสุขสันต์"

ถังป้องู้ค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน กล่าวว่า

"แต่ว่า...เราช่วยเหลือนาง นางไฉนไม่สำนึกขอบคุณ?"

ปึงหึงเสี้ยวได้แต่ปลอบโยนว่า

"อาจบางทีนางเห็นว่าต่อให้ท่านไม่มาช่วยเหลือนาง นางก็สามารถช่วยตัวเอง แผนจอมยุทธ์ช่วยหญิงงามครั้งนี้ไม่สำเร็จ อาจเป็นเพราะนางมีนิสัย

เงกร้าวเกินไป ไม่ชมชอบให้ผู้อื่นเข้มแข็งกว่านาง"

ดังป้อง้กล่าวถามว่า

"ขั้นต่อไปเราควรทำอย่างไร?"

ปิงหึงเสี้ยวนึกหาวิธีได้ กล่าวว่า

"ครั้งต่อไปสมควรใช้ความละเอียดอ่อน แสดงน้ำใจที่แท้จริงโยก

เอนนาง"

ดังป้อง้กล่าวว่า

"ท่านบอกต่อไป บอกต่อไป"

ปิงหึงเสี้ยวส่งเสียงกระแอม ทำท่าราวกับกำลังแสดงงิ้วบนเวที ที่

องล่างมีคนดูห้าหกพันคนชะเง้อคอมองดูมัน กล่าวอารัมภบทว่า

"สตรีไม่ว่าโง่เขลาปานใด ฉลาดเพียงไหน อัปลักษณ์สักเท่าใด

งามถึงเพียงไหน มักเกิดความรู้สึกโดยไม่มีเหตุผล บางครั้งนึกชอบคุณ

รรค์ที่ประทานความงามแก่นาง หยิบยื่นความโชคดีแก่นาง แต่บางคราก็

เพ้อฟ้าตำหนิดิน เหตุใดปล่อยนางไม่สมปรารถนา ต้องโชคร้ายอยู่ร่ำไป"

จากนั้นมันกล่าวสรุปว่า

"ดังนั้นสตรีเป็นสัตว์โลกที่ยินดีเดือดดาลไม่แน่นอน รักแค้นโดยไร้

เหตุ"

ดังป้องง้พลันชูมือขึ้น กล่าวว่า

"ท่านกล่าววาจาตั้งมากมายเรายังไม่ทราบว่าเราที่แท้ควรทำอย่างไร?"

ปิงหึงเสี้ยวได้แต่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ความหมายของเราคือ ขณะที่สตรีหลงตัวเอง ต้องการมีผู้รู้ใจคนหนึ่ง

มที่สะท้อนใจก็ต้องการเพื่อนคู่ใจคนหนึ่ง หากท่านสามารถเกาะกุมโอกาส

ะแสดงบทบาทอย่างเหมาะสม เรารับรองว่าท่านต้องพบกับความสำเร็จ"

ดังป้องง้พอฟังถึงตอนท้าย ถึงกับยิ้มระรื่นออกมา ถามว่า

"เป็นความจริง?"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"เป็นความจริง"

ถังป้องู้หัวร่อฮา ฮา ฮา หลังจากหัวร่อจบเปลี่ยนเป็นนิ่งเงียบงัน กล่าวว่า

"สมควรดำเนินการอย่างไร เรายังไม่ทราบ"

ปึงหึงเสี้ยวขุ่นแค้นจนจมูกแทบบิดเบี้ยวไป

จูเซี่ยวเอียพอเจริญเติบใหญ่ ครั้งแรกที่ร้องไห้มิใช่บิดามารดาลาโลกไป และมิใช่วิมานรักพังทลาย หากทว่าสืบเนื่องจากการร่ายรำฉากหนึ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่ง นางเข้าร่วมงานเลี้ยงของตระกูลที่ภูมิฐาน ได้เห็นฉากการร่ายรำรอบหนึ่ง

ร่ายรำอย่างงดงามเพียงนั้น มีพลังเพียงนั้น เป็นความอ่อนช้อยสวยงามคู่โลกหล้าอย่างแท้จริง

นางตื้นตันใจจนซุกใบหน้ากับฝ่ามือ สะอื้นไห้เบาๆ

นางเห็นว่าตัวเองสมควรร่วมร่ายรำ

เอาของนางเล็กเรียวเพียงนั้น มือเท้าของนางคล่องแคล่วเพียงนั้น หน้าตาของนางน่าดูเพียงนั้น ควรที่จะร่ายรำยิ่งกว่าผู้ใด

นางขอมีชีวิตอยู่เพื่อการร่ายรำ และยอมตายหากไม่ได้ร่ายระบำ

นางรักการร่ายรำถึงเพียงนี้ แต่ว่านับตั้งแต่นางถือกำเนิดเกิดมา หามีโอกาสเล่าเรียนวิชาร่ายรำไม่

นางมีฐานะยากจน

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ญาติผู้ใหญ่ของนาง ทั้งบิดา มารดา ท่านลุง ท่านอา ท่านป้า ท่านน้าต่างเห็นว่า การร่ายรำของสตรีเป็นเรื่องที่ไม่สุภาพเรียบร้อย เป็นสิ่งที่ครอบครัวคหบดีใช้ย่ำยีสตรี พวกมันมิเพียงห้ามมิให้จูเซี่ยวเอียร่ำเรียน กระทั่งชมดูยังไม่ให้นางชมดู

ทุกครั้งที่จูเชี่ยวเอียร้องขอชมดูหรือร่ำเรียนการร่ายรำ อย่างน้อยต้องถูกด่าว่ารอบหนึ่ง ที่หนักหนาคือ ถูกทุบตีเที่ยวหนึ่ง

แต่หลังจากนั้นบิดาของจูเชี่ยวเอียมีสภาพตกต่ำลง หากยังร่ำสุราเล่นพนัน เที่ยวสตรี จนเป็นหนี้สินล้นพ้นตัว เครื่องเรือนเครื่องใช้ถูกขายออกไป จูเชี่ยวเอียพลอยถูกขายให้แก่หอนางโลม

ตอนนั้นจูเชี่ยวเอียมีโอกาส "เรียนรู้" การร่ายรำแล้ว

แต่นั่นเป็นท่าร่ายรำที่คำช้าลามก

เพียงเป็นการขยับแขนขยับขาเป็นอิริยาบถที่ตอบสนองความต้องการและสะกิดตัณหาราคะของแขกเหรื่อชนิดหนึ่ง

...นั่นย่อมมิใช่การร่ายรำที่จูเชี่ยวเอียนึกฝันไว้

แต่ว่าจูเชี่ยวเอียมิอาจไม่ร่ำเรียนท่าร่ายระบำที่ลามกบัดสีนั้น

ไม่เช่นนั้นต้องเผชิญกับไม้พลองของผู้คุมซ่องนางโลม

นี่แทบทำลายการ "ร่ายรำ" ที่จูเชี่ยวเอียนึกฝันไว้

จวบกระทั่งวันหนึ่ง เซียนวิเศษอมตะมาที่หอเฮียงมั่วเล้า

มันชมชอบจูเชี่ยวเอีย

มันมองปราดเดียวก็ค้นพบความงามตามธรรมชาติของนาง ดูออกว่านางไม่รวบรัดธรรมดา

นางบอกต่อมันว่านางชมชอบวิชา "ร่ายรำ"

มันจึงชักนำนางไปยังหอฮวยมั่วเล้า ชมดูฉากร่ายรำหอมรำเพย

...ฉากร่ายระบำนั้นกลับร่ายรำจนสัมผัสกับความหอมได้

ขณะที่ร่ายรำ ยามเยื้องยักกรีดกรายคล้าย "ไหล" ออกมาก่อน แล้วจึง "เคลื่อนไหว" ทุกอิริยาบถท่วงท่าคล้าย "พลิ้ว" ออกมา ต่อจากนั้นจึงเป็นความเคลื่อนไหว

...ประหนึ่งบุปผาพลิ้วพร่างพรู

นางตื้นตันใจจนร้องไห้ออกมา กลับลืมปรบมือชมเชย

เชียนวิเศษอมตะครำโลกเพียงไหน ย่อมดูออกว่าสตรีนางนี้มีความ
ูกพันกับการร่ายรำ

...เช่นเดียวกับที่คราครั้งกระโน้น มันเกิดความหลงใหลในวิชาปรุง
เลั่นโอสถ

มันรักษารูปโฉมเอาไว้ เพราะพึ่งพาโอสถ

แต่ว่ามันมีความเสียใจประการหนึ่ง...

มันไม่อาจปรุงกลั่นยาอายุวัฒนะได้

มาตรว่ามันมีฉายาเชียนวิเศษอมตะ ดูจากเปลือกนอกไม่ชรา ชรา
ร่วงโรยอย่างเชื่องช้า แต่มันสามารถรู้สึกถึงความ "ชรา" ของร่างกาย

...เช่นเดียวกับที่ตอนอยู่ร่วมกับหญิงสาวเยาว์วัย มันสามารถรู้สึก
ถึงความ "ชรา" ของตัวเอง

เพราะเหตุนี้เอง หากแม้นอยู่ร่วมกับนางเพียงความสุขชั่วข้ามคืน
กรงว่าผลสุดท้ายจะกลายเป็นหันหลังให้แก่กัน

ดังนั้นมันตัดสินใจไล่ตัวให้แก่จูเชี่ยวเอีย

แต่มันไม่ให้นางร่ำเรียนวิชา "ร่ายรำ"

เพียงถ่ายทอดวิชา "บู๊" แก่นาง

เช่นเดียวกับที่มันปรุงกลั่นโอสถ สุดท้ายยังมุ่งมั่นฝึกวิชาบู๊

มันเกลี้ยกล่อมนางว่า วิชาบู๊เป็นการร่ายรำชนิดหนึ่ง

การร่ายรำแท้จริงเป็นวิชาบู๊

เฉกเช่นตอนจุดธูปเช่นไหว้เทพเจ้า แท้ที่จริงเป็นพิธีรีดองของการ
ฝึกลมปราณชนิดหนึ่ง ผู้คนสมัยโบราณหาได้แบ่งแยก "การร่ายรำ" กับ "วิชาบู๊"
ออกจากกันไม่

นี่แม้เป็นโอกาสอันดีที่จูเชี่ยวเอียจะได้ "ชุบตัวเอง" แต่ยังไม่ใช่โอกาส
ที่จะร่ำเรียนวิชาร่ายรำ

โอกาสอันดีความจริงมีการแบ่งแยกประเภทกัน

โอกาสอันดีของคนที่หนึ่ง อาจเป็นความโชคร้ายของคนที่สอง
ณะเดียวกัน บางเรื่องราวอาจเป็นโอกาสอันดี แต่บางเรื่องราวยังไม่ถึงเวลา

เซียนวิเศษอมตะอาศัยการ "ร่ายรำ" สร้างความหวั่นไหวใจแก่นาง

แต่มันรู้ซึ้งถึงจิตใจผู้คน ทราบว่าหากปล่อยให้นางร่ำเรียนการร่ายรำ
าเป็นประโยชน์ต่อตัวเองไม่

แต่เมื่อฝึกวิชาบู๊กลับผิดแผกแตกต่าง

...อย่างน้อยมันสามารถช่วยเหลือได้

มันไม่ต้องการ "ชราอย่างเดียวตาย"

มันคิดฝึกอบรมผู้ช่วย สรรหาผู้สืบทอด

มันตกลงใจเพาะสร้างจูเซี่ยวเอีย

จูเซี่ยวเอียก็ไม่สร้างความผิดหวังแก่มัน

นางทราบว่าเซียนวิเศษอมตะไม่ยินดี นางก็ฝึกวิชาบู๊ ไม่ร่ำเรียน
ารร่ายรำ

โลกแห่งการต่อสู้กว้างใหญ่ไพศาล

นางเป็นอิสตรี หันมาฝึกวิชาบู๊ หลังจากมีความสำเร็จอยู่บ้าง
งได้รับการชี้แนะจากเจ้าศักดิ์สิทธิ์ท่านอื่น

นางใช้พรสวรรค์ของการร่ำเรียนระบำรำฟ้อน มุ่งฝึกปรือวิชาบู๊
วบจนสำเร็จเป็นอีกแนวทางหนึ่ง

นางไม่ถูกผู้คนข่มเหงรังแกอีก

แต่ว่านางละทิ้งความหวังร่ำเรียนการร่ายรำ มิหนำซ้ำนางมีอายุ
พิ่มมากขึ้น หากร่ำเรียนตั้งแต่ต้น คงไม่ทันการณ์แล้ว อย่าว่าแต่การฝึก
ชาบู๊ยึดครองเวลาทั้งหมดของนางไป ผู้คนไม่อาจเรียนรู้เรื่องราวที่แตกต่าง
นเวลาเดียวกันได้

จะอย่างไรในโลกมีเรื่องราวมากหลายที่ต้องคำนึงถึงช่วงหนุ่มสาว
งสามารถดำเนินการได้ทันเวลา

ดังนั้นสำหรับกับจูเซี่ยวเอีย การร่ายรำเพียงเป็นความฝันที่ลืมเลือนเป็นความเสียใจประการหนึ่ง

จวบกระทั่งคราครั้งนี้

คราครั้งนี้นางเพียงรับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงประกอบการแสดงในตึกตระกูลอันของหมู่คณะสร้างฝัน

นางความจริงไม่คิดไป แต่อุนยิ้วกับฮ่อเซี่ยวฮ้อชักชวนนางไป นางจึงรุดไป

หลังจากที่จิบดื่มสุรารับอาหารว่าง พลันได้ยินเสียงมโหรีดังพร้อมเพรียง จากนั้นนางรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา คณะนาฏศิลป์รุ่นใหม่กรีดกรายร่ายรำ ทั้งยังเป็นท่วงทำนองกระจายหอมที่นางต้องการดูที่สุด

การร่ายรำพอจบลง อาจารย์นาฏศิลป์นามอวงไต้ซือค่อยปรากฏตัวออกมา บ่งบอกว่านี่เป็นการร่ายรำที่จัดขึ้นเพื่ออวยพรวันเกิดของนางโดยเฉพาะ

จูเซี่ยวเอียค่อยนึกออกว่า วันนี้เป็นวันเกิดของนาง

นางพอสืบสาวราวเรื่อง ค่อยทราบว่าทั้งหมดนี้เป็นการดำเนินการของถังป้องู้

ในข้อมูลของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าของกวนฉิก หอลมพิรุณโปรยของโซวมั่งจิ้ม เจดีย์งวงช้างของเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนบันทึกวันเกิดของนางเอาไว้ไม่เป็นที่น่าประหลาด

ระหว่างที่สนทนาปราศรัยกัน นางก็ถ่ายทอดบอกความใฝ่ฝันของตัวเองต่ออุนยิ้วกับฮ่อเซี่ยวฮ้อ

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกับปึงหึงเสี้ยว อุนยิ้วกับเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับปึงหึงเสี้ยวล้วนเป็นสหายของถังป้องู้

จูเชี่ยวเอียเป็นคนเฉลียวฉลาด นางพอใช้ความคิด ก็ทำความเข้าใจกับเบื้องหลังที่ถังป้อง้เตรียมการทุกสิ่งให้แก่นาง

อวงได้ซือเป็นศิลปิน

ศิลปินผู้หนึ่งต้องเผชิญเรื่องราวมากหลายในยุทธจักร อย่าว่าแต่ศิลปินผู้นี้ยังต้องควบคุมคณะนาฏศิลป์กลุ่มหนึ่ง

มันคงเคยได้รับน้ำใจจากถังป้อง้หรือเฮ้งเชี่ยวเจียะมา

อวงได้ซือยังประกาศว่าจะรับจูเชี่ยวเอียเป็นศิษย์ ถ่ายทอดวิชาความรู้ทั้งหมดแก่นาง

ทุกผู้คนปรบมือให้แก่จูเชี่ยวเอีย

นี่เป็นเรื่องราวที่จูเชี่ยวเอียฝันใฝ่มาชั่วชีวิต

ถังป้อง้ก็ถูกพี่น้องทั้งหลาย "ผลักดัน" ออกมา กล่าวกับนางว่า

"จูโกวเนี้ย อวงได้ซือน้อยครั้งจะรับศิษย์ คราครั้งนี้กลับรับท่านเป็นผู้สืบทอดวิชา ท่านก็มีพรสวรรค์ด้านการร่ายรำ ไยไม่ฉกฉวยโอกาสอันดีนี้ไว้..."

จูเชี่ยวเอียกลับสั่นศีรษะอย่างเกียจคร้านกล่าวว่า

"ไม่ เราผ่านพ้นวัยของการร่ำเรียนการร่ายรำมาแล้ว"

ในความตะลึงลานของถังป้อง้ นางกล่าวอีกว่า

"หัวใจร่ำเรียนการร่ายรำของเราตายไปแล้ว"

ในความผิดหวังของทั้งหมด นางกล่าวขอบคุณแล้วจากไป

ปิงหึงเสี้ยวยังคงวางตัวเป็นเสนาธิการ กล่าวว่า

"เมื่อไม่อาจโยกคลอนจิตใจจเชี่ยวเอีย ได้แต่สร้างความตื้นตันแก่นาง"

ถังป้อง้กล่าวเสียงละห้อยว่า

"นางกระทั่งร่ายรำยังไม่ร่ำเรียน ยังจะสร้างความตื้นตันแก่นางด่างไร?"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เราย่อมมีความคิดอ่าน เพียงแต่ความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพราย มิหนำซ้ำนี่ไม่เพียงเป็นความลับของฟ้า มีคำกล่าวว่าสนามรักเฉกเช่นสนามรบ นี่ยังถือเป็นความลับทางทหาร"

ทุกผู้คนแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"หนักหนาถึงเพียงนี้?"

เซียนวิเศษอมตะตายแล้ว

ซากศพของมันยังถูกหามกลับมา เฮ้งเซี่ยวเจียะฝังศพมันที่เก๋งบ้วน-ป้อเกาะ

หน้าหลุมฝังศพปลูกต้นหญ้า

ต้นหญ้าไม่สูงนัก มีการตัดเล็มตลอดเวลา

ทั้งเพาะปลูกดอกไม้ บางครั้งยังจัดวางดอกไม้สดไว้

และจุดธูปเซ่นไหว้อยู่เสมอ

ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้ามีคนจุดธูป ทุกเช้ามีคนส่งดอกไม้มา

ผู้ที่ส่งดอกไม้เซ่นไหว้ ย่อมเป็นจูเซี่ยวเอียที่เอวบางอย่างยิ่ง

หลังจากที่เซียนวิเศษอมตะตายแล้ว จูเซี่ยวเอียค่อยพบว่านางมีน้ำใจผูกพันต่อมันอยู่บ้าง

...น้ำใจนี้ที่แท้เป็นอย่างไร? สมควรแยกแยะอย่างไร? ยามกะทันหันไม่อาจบ่งบอกได้

ที่กระจ่างชัดคือ หากไม่มีเซียนวิเศษอมตะ ก็ไม่มีจูเซี่ยวเอียทุกวันนี้

อย่างน้อยจูเซี่ยวเอียสำนึกขอบคุณมัน

นางทราบดีว่าเซียนวิเศษอมตะตูไปอิสรเสรี แท้ที่จริงกลัวตายยิ่งกลัวความเปลี่ยวเหงา ยิ่งกลัวว่าไม่มีผู้คนสนใจไยดี

ตอนนี้นางให้ความสนใจมัน

...ไม่ว่าอย่างไร มันเป็นบุคคลที่ฉุดดึงนางขึ้นจากโคลนตม มาตรว่านางจ่ายค่าตอบแทนเช่นกันแต่สิ่งที่เชียนวิเศษอมตะให้แก่นาง สมควรที่จะชดใช้

ดังนั้นนางแวะมาเช่นไหว้มัน สะสางหญ้าคาที่หน้าหลุมฝังศพให้แก่มัน บางครั้งยังรำพึงรำพันที่หน้าหลุมฝังศพของมัน

รวมทั้งระบายความกลัดกลุ้มของนาง

จูเซี่ยวเอียพึมพำว่า

"เล่าง้วน (คนแซ่ง้วน) ตอนนี้ท่านสามารถพักผ่อนอย่างเป็นสุขแล้ว เรากลับวุ่นวายยิ่ง มีคนตัวใหญ่โตผู้หนึ่งรุกรานเข้ามา เราไม่แยแส มันกลับรบเร้าพัวพัน ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกัน ไม่สะดวกกับการฉีกหน้า ท่านเห็นว่าเราผลักไสอย่างไร?"

กล่าวไปบังเกิดความตื่นตัวขึ้นมา

เนื่องจากนางรับบาดเจ็บที่ร้านเซี่ยวจักอุ้ย ดังนั้นหลายวันนี้ไม่ได้มาเช่นไหว้หลุมฝังศพของเชียนวิเศษอมตะ

แต่ว่าหลุมฝังศพยังได้รับการปัดกวาดดูแล ดูจากก้านธูปและดอกไม้ที่โรยรา แสดงว่าทุกวี่วันที่คนมาจุดธูปวางดอกไม้

...ผู้ใดมีน้ำใจถึงเพียงนี้?

เท่าที่จูเซี่ยวเอียทราบ เชียนวิเศษอมตะหามีญาติสนิทอันใดไม่

...ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกรุ่นก่อน ถูกศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกที่เข้ามาใหม่ทำร้ายเสียชีวิต ส่วนเต๋งชังแซ (มวลมนุษย์แซ่เต๋ง) กับยิ่มกุ้ยชิ้ง (ภูตเทพแซ่ยิ่ม) ก็มีนายเหนือต้นสังกัด ไม่สะดวกกับการมาเช่นไหว้

อย่างนั้นเป็นผู้ใดมีน้ำใจมาปัดกวาดหลุมฝังศพ จุดธูปจัดวางดอกไม้ให้แก่มันทุกวี่วัน?

จูเซี่ยวเอียก้มกายวางซ่อเบญจมาศลงที่หน้าหลุมฝังศพ กล่าวเพียงให้ปลายจมูกตัวเองได้ยินว่า

"ใช่เป็นท่านฝากรักไปทั่วทุกแห่งหน มีภรรยาน้อยคนหนึ่ง โดยที่

เราไม่ล่วงรู้หรือไม่?....."

นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"หาาเป็นเช่นนั้น ท่านก็อย่าได้โทษว่าเรา เป็นท่านมีภรรยาน้อยก่อน เราก็จะเสาะหาคนใกล้ชิดสนิทสนมแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ นางพลันตวาดว่า

"ออกมา"

นางล้วงอาวุธลับสามสิบเอ็ดเล่มกำไว้ในมือ ดวงตาทอประกายดุร้ายดุจอสรพิษ ดวาดสำทับว่า

"เป็นผู้ใด? ไสหัวออกมาให้แก่เรา"

ที่หลังหลุมฝังศพบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องโอดโอยว่า

"เราจะไสหัวออกไป ท่านอย่าได้ลงมือ ได้หรือไม่?"

จูเซี่ยวเอียพอได้ยินสุ้มเสียงนี้ ใบหน้าถึงกับแดงสดใส แค่นหัวร่ออย่างเย็นชาติดต่อกัน ฟังดูคล้ายขุ่นเคืองมากกว่าแง่งอน แต่ในความเป็นจริงกลับแง่งอนมากกว่าขุ่นเคือง

คนผู้หนึ่งกลิ้งตัวออกจากหลังหลุมฝังศพ กลิ้งตัวถึงกลางคันพลันหยุดยั้งลง ถามว่า

"เราไม่ไสหัวออกไป เปลี่ยนเป็นกระโดดขึ้นมาได้หรือไม่? เราตัวใหญ่โต ไม่สะดวกกับการไสหัวออกไป..."

มันย่อมเป็นถังป้องู้

จูเซี่ยวเอียหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ประกายตาก็ดุร้าย ปากกล่าวว่า

"ท่านไฉนมาที่นี้?"

"ระหว่างนี้เรามาทุกวัน..."

"ท่านมาทำอะไร?"

"เรามาปัดกวาดหลุมฝังศพของเล่าง้วน"

จูเซี่ยวเอียร้องเพ้ยคำหนึ่ง หากแต่ลดมือที่กำอาวุธลับลง กล่าวว่า

"ท่านกับเล่าง้วนมิใช่ญาติมิใช่สหาย ไยต้องมีจิตใจดีงามถึงเพียงนี้

ถังป้อง้คำนับที่หน้าหลุมฝังศพสามครา กัดฟันกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ เราไม่ได้กระทำเพื่อเล่าง้วน เราปัดกว
หลุมฝังศพเพื่อท่าน..."

จูเชี่ยวเอียร้องออกมาว่า

"ไปของท่าน ท่านกล้าสาปแช่งเรา?"

ถังป้องรีบปฏิเสธ อธิบายว่า

"เราเห็นว่าเมื่อหลายวันก่อนท่านรับบาดเจ็บ ที่นี้ไม่มีผู้ใดดูแล เ
จึง..."

พลันได้ยินจูเชี่ยวเอียตวาดว่า

"ยังมีผู้ใด?..."

ถังป้องเหลียวซ้ายแลขวา หันไปด้านหลัง จากนั้นมองดูจูเชี่ยวเ
ที่เบื้องหน้า กล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใด มีแต่เรา..."

ไม่ทันขาดคำ เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

คนตายย่อมต้องบรรจุฝังกับพสุธา

แม้นว่าคนตายลอยอยู่กลางอากาศ อย่างนั้นหากมิใช่ภูตผี ก็เ
วิญญาณแล้ว

เชียนวิเศษอมตะย่อมตายแล้ว

มาตรว่าศีรษะมันหลุดจากบ่า เสียชีวิตกลางสายน้ำ แต่ซาก
ของมันยังถูกเฮ้งเชี่ยวเจียะและพี่น้องสังกัดเจดีย์งวงช้าง นำกลับมาบรรจุ
ที่เก๋งบ้วนป้อเกาะ

...แน่นอน หากแป๊ะโช้วปวยยืนกรานไม่ให้ผู้คนนำศพเชียนวิเศ
อมตะไป อย่างนั้นหากพี่น้องของเฮ้งเชี่ยวเจียะคิดชิงศพของเชียนวิเศ

ณเตะกลับไป คงต้องเพิ่มศพอีกหลายศพ

แต่ว่าแป๊ะโซ้วปวยหามีความคิดเช่นนั้นไม่

จะอย่างไรคนตายแล้ว คนตายมิใช่ผู้คน มิใช่ผู้คนก็มิใช่ศัตรู มิใช่ศัตรูเพียงเป็นซากศพซากหนึ่ง มันต้องการซากศพไว้ใยกัน?

มันไม่จำเป็นต้องเกิดความขัดแย้งกับผู้คนเพราะซากศพซากหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยมิใช่คนประเภทนี้

ทุกประการของมันยึดถือ "ผลประโยชน์" เป็นที่ตั้ง

เรื่องที่ไม่มีความหมาย ปราศจากผลรับ เปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า มันล้วนไม่กระทำ

...ในเมื่อผู้อื่นต้องการซากศพนี้ มันยินดีที่จะมอบให้

มันเพียงแต่ใช้คนจดบันทึกข้อมูลว่า ผู้ที่มารับศพเป็นใคร ซากศพฝังอยู่ที่ใด ผู้ที่เข้าร่วมพิธีศพเป็นใคร

นี่จึงสำคัญยิ่งยวด

ทั้งนี้เพราะเช่นนี้ช่วยให้ทำความเข้าใจว่า ผู้ใดเป็นศัตรู ผู้ใดเป็นสหาย

คนตายไม่สำคัญ ทั้งนี้เพราะไม่ว่ามันยามมีชีวิตร้ายกาจปานใด หรือน่ากลัวเพียงไหน ตอนนี้ไม่ต้องระวังป้องกันมันอีกแล้ว

คนมีชีวิตจึงต้องป้องกัน

...ขอเพียงเป็นคนมีชีวิต ต่อให้โง่เขลากว่านี้ เชื่อฟังวาจากว่านี้ ล้วนต้องระวังป้องกัน

แป๊ะโซ้วปวยย่อมสืบทราบว่า เซียนวิเศษอมตะฝังอยู่ที่เก๋งบัวนป๊อเกาะ

...ในพิธีศพ เฮ้งเชี่ยวเจียะและมือดีจำนวนมากล้วนเข้าร่วม อย่างนั้นแป๊ะโซ้วปวยคิดสืบเสาะว่าหลุมฝังศพของเซียนวิเศษอมตะอยู่ที่ใด ย่อมกระทำได้โดยง่ายดาย

แต่ว่าล่วงรู้เป็นเรื่องหนึ่ง ลงมือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ระหว่างประกอบพิธีบรรจุฝัง เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกย่อมพลุ่งพล่านดาลเดือด มิเพียงแต่พี่น้องสังกัดเจดีย์งวงช้างมากันพร้อมหน้า แม้กระทั่งหมู่คณะสร้างฝัน ตึกหกหุนครึ่ง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ร้านเล่ายี่หั่วแดนเนี่ยน้ำ สิบหกสำนักกระบี่ทองตระกูลปึง ตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ตระกูลถังเดนเสฉวน ตำหนักจูกัวะ หน่วยงานสะพานส้วนส่งคนมาร่วมพิธีศพ ต่อให้แปะโช้วปวยล่าพองกว่านี้ ผยองกว่านี้ ก็ไม่เลือกลงมือในตอนนั้น

ทั้งหมดไม่เพียงขุ่นแค้นต่อการตายของเชียนวิเศษอมตะ... อาศัยเชียนวิเศษอมตะยังไม่มีผลสะท้อนถึงเพียงนี้

ทั้งหมดยังคับข้องใจต่อการถูกโค่นล้มของโชวมั่งจิ้ม ทั้งไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด

ดังนั้นการเข้าร่วมพิธีฝังศพของเชียนวิเศษอมตะ กลายเป็นการแสดง "ท่าที" อย่างหนึ่งของทั้งหมด

แปะโช้วปวยเพียงคิดก้าวขึ้นครองตำแหน่งผู้นำยุทธจักร ไม่คิดเป็นศัตรูกับผู้กล้าทั้งแผ่นดิน

ซึ่งความจริง มันยินดีคบหากับนักสู้ผู้กล้าที่มันให้การยกย่อง ...ขอเพียงอีกฝ่ายยกย่องมัน และยอมรับนับถือมัน

...อุปนิสัยของมันนี้ สืบเนื่องจากมันมีชื่อเสียงและสำเร็จกิจการสายเกินไป

ครั้งกระโน้นมันพบกับความล้มเหลวมากเกินไป ถูกหยามดูแคลนมากเกินไป มาตรว่ามีฝีมือติดตัว เสียทีที่ตั้งจิตปณิธานใหญ่ กลับไม่มีผู้ใดแยแสลนใจ

แปะโช้วปวยเคยถามตัวเองว่า หรือจะปล่อยให้ไร้ชื่อเสียงเรียงนามจวบจนแก่ชราล้มตายไปดู

ไม่

ไม่เด็ดขาด

ดังนั้นมันไม่ว่าอย่างไรต้องมุมานะบากบั่น ทั้งยังต้องยืนอยู่แถวหน้าที่อยู่เหนือศีรษะผู้อื่น

...อาจบางทีหากแม้นมันสามารถก่อร่างสร้างตัวตั้งแต่ห้าปีก่อน ความรู้สึกเช่นนี้ไม่แน่ว่าจะหยั่งรากฝังลึกถึงเพียงนี้

ในช่วงเวลาทองคำของมัน มันยังไม่มีชื่อเสียง มันตั้งจิตปณิธานถึงสิบสองปี ยังไม่สามารถบรรลุ คำพูดของมันไม่ว่าน่าฟังปานใด มีเหตุผลเพียงไหน ล้วนไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญ เมื่อผู้มีชื่อเสียงในยุทธจักรนำคำพูดของมันไปกล่าวซ้ำ กลับแพร่สะบัดไปทั่วแผ่นดิน

มันผ่านการต่อสู้ ใช้ฝีมือแท้จริงเข้าเอาชัย แต่ไม่มีผู้ใดจดบันทึกไว้ และไม่ว่าผู้ใดยอมรับชัยชนะของมัน แต่จารึกความดีความชอบ ผลพวงที่เกิดขึ้นกลับคนที่มีชื่อเสียงอื่น

มันเห็นซึ้งถึงโฉมหน้าของคนเหล่านี้

มันผ่านพบเรื่องเหล่านี้อย่างครบถ้วน

ดังนั้นยามเมื่อแป๊ะโช้วปวยสำเร็จกิจการ ก็ยึดกุมอำนาจไม่ปล่อยผู้ใด ส่งผลคุกคามต่อมันมันจะชิงกำจัดผู้นั้น...แม้กระทั่งผู้ที่ปลูกฝังมันมีบุญคุณต่อมัน มันก็ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายโค่นมันลง

มันทราบดีว่าหากให้รอคอยโอกาส มิสู้สร้างโอกาสด้วยตัวเอง

มันยังจะใช้โอกาส เปลี่ยนแปลงโอกาส นี่เรียกว่า "ควบคุมโอกาส" หมายถึงการควบคุม บริหารและจัดการกับโอกาส

มันเมื่อถือกำเนิดเกิดมา เพื่อสร้างชื่อประกอบกิจการ ให้ผู้คนให้ความสำคัญมัน จดจำบุคคลเช่นมัน

มันไม่เหมือนใคร

มันเป็นหนึ่งไม่มีสอง

แป๊ะโช้วปวยดูไปยโสเย็นชาแท้จริงแล้วต้องการคบหาสหายให้มากกว่า

นี้ มุ่งหวังได้รับการสนับสนุนจากสหายด้วยใจจริง

สำหรับกับมัน คนที่ตายแล้วไม่มีประโยชน์ใช้สอยอีก

มันให้ความสำคัญกับคนที่มีชีวิต

มันจึงไม่เสียเวลาต่อคนที่ตายแล้ว ไม่ว่าเป็นญาติสนิทมิตรสหายของมันก็ตาม

นี่ย่อมต่างกับจูเซี่ยวเอีย

จูเซี่ยวเอียยังคิดถึงเซียนวิเศษอมตะ

นางทราบว่าเซียนวิเศษอมตะแม้ท่องไปโดยเสรี บุกบั่นเพียงลำพัง แท้ที่จริงกลัวผู้อื่นลืมเลือนมัน จำมันไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เซียนวิเศษอมตะกล่าวกับจูเซี่ยวเอียโดยไม่ตั้งใจว่า

"เราไร้บุตรธิดา ไร้ญาติขาดมิตร หลังจากที่เราตายไป เกรงว่าสูดไม่ได้กลิ่นธูปเทียนอันใด"

จูเซี่ยวเอียเห็นว่า นี่เป็นการบอกใบ้ของเซียนวิเศษอมตะ

...มันหวังว่าหลังจากที่มันลาโลกไป อย่างน้อยมีคนนึกถึงมัน ปัดกวาดหลุมฝังศพของมันจุดธูปรำลึกถึงมัน

นางจะอย่างไรเป็นสตรีที่ได้รับการสนับสนุนจากมัน

นางตั้งใจว่าจะกระทำในสิ่งที่พึงกระทำ ไม่ว่าเซียนวิเศษอมตะในปรภพรับรู้หรือไม่ก็ตาม...ถึงกับไม่ทราบว่ามีปรภพหรือไม่

ดังนั้นนางมาปัดกวาดหลุมฝังศพ จุดธูปเซ่นไหว้

และไม่ชมชอบให้ผู้อื่นกระทำแทน

...เรื่องของความรักไม่สามารถแทนที่ได้

อย่าว่าแต่ถังป้องู้มักกะลิ้มกะเหลี่ย ทำงานให้แก่นางอย่างงมงาย

นางไม่ชมชอบ

...หากชมชอบเรา สมควรแสดงออกอย่างเปิดเผย ทำกระบิดกระบวนเช่นนี้ นับเป็นรูปแบบอันใด?

ดังนั้นนางอดปั้นสีหน้าใส่ถังป้องู้ ดุด่าว่ากล่าวต่อถังป้องู้มิได้

ถังป้องู้พอฟังมักไม่โต้แย้ง ทั้งยังถือเป็นความภาคภูมิใจ

นี่ทำให้จูเซี่ยวเอียคิดดุว่ามันให้รุนแรงกว่าเดิม แต่หลังจากดุว่า ยังไม่มีปฏิกิริยาใด กลับกลายเป็นความเคยชิน แม้นไม่ด่าทอกลับไม่สบายใจ

...โดยเฉพาะวันนี้

ที่หน้าหลุมฝังศพเซียนวิเศษอมตะ

นางดุร้ายต่อถังป้องู้ถึงเพียงนี้ คล้ายเป็นการแสดงท่าทีต่อเซียนวิเศษอมตะในปรภพ

เซียนวิเศษอมตะในปรภพย่อมอยู่ใต้พื้นผิวดิน

แต่ว่าคราครั้งนี้มิใช่

เซียนวิเศษอมตะอยู่กลางอากาศ

ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

ร่วงลิ่วใส่นาง

เซียนวิเศษอมตะที่ตายแล้ว สมควรกลบฝังอยู่ในดิน กลับโถมจู่โจมใส่ศีรษะนาง

จูเซี่ยวเอียความจริงตระเตรียมซัดอาวุธลับที่กำอยู่ในมือออกไป

แต่นั่นเป็นเซียนวิเศษอมตะ

...มาตรว่าเป็นเซียนวิเศษอมตะที่ตายแล้ว ยังเป็นเซียนวิเศษอมตะที่อยู่ในจิตใจนาง

ยามกะทันหันนางถือไม้ปั่นป่วน ได้แต่ถอยปราดไป

แต่แล้วยามนั้น พื้นดินพลันปริแตกแยกออก

ปรากฏมือเจ็ดแปดข้างคว้าใส่ข้อเท้านาง

ยังมีดาบเจ็ดแปดเล่มคิดฟันข้อเท้าอันกลมกลึง ฟันช่วงเอวที่แบบบางของนางออกมา

จูเชี่ยวเอียเป็นสตรีที่ผ่านเหตุการณ์นับครั้งไม่ถ้วน การลอบทำร้ายครั้งนี้แม้เกรี้ยวกราดดุร้าย แต่นางความจริงยังรับมือได้

นางคิดพุ่งตัวขึ้นไปรับศพของเซียนวิเศษอมตะไว้ มาตรว่าอยู่ในห้วงคับขัน นางยังไม่ต้องการให้ซากศพเซียนวิเศษอมตะร่วงฟาดกับพื้น ศีรษะของเซียนวิเศษอมตะเป็นสัปเหร่อเชื่อมคิดเข้าไป ต้องไม่อาจทนรับการร่วงฟาดได้

นางคิดรับซากศพเซียนวิเศษอมตะไว้ก่อน แล้วค่อยคิดบัญชีกับผู้ที่เหยียบย่ำซากศพผู้ตาย

คิดไม่ถึงสองมือของนางเพิ่งโอบอุ้มซากศพไว้ เซียนวิเศษอมตะพลันอ้าปากพวยพุ่งควันเหม็นคลุ้งสายหนึ่งใส่หน้านาง

จูเชี่ยวเอียรีบกลั้นลมหายใจไว้ แต่ผิวกายที่เน่าเปื่อยของเซียนวิเศษอมตะปริแตกแยกออกหลายแห่ง อาวุธลับสิบกว่าสายสาดพุ่งออกในระยะประชิดใกล้ จู่โจมใส่จูเชี่ยวเอีย

ขณะเดียวกัน บนเก๋งบัวนป้อเกาะปรากฏเงาร่างหลายสายพุ่งปราดลงมา

เงาร่างที่ดุร้ายหมายชวัญพกพาเงาดาบประกายกระบี่จู่โจมโหมใส่จูเชี่ยวเอียที่กลางอากศ

พริบคานั้นจูเชี่ยวเอียเผชิญศัตรูทั้งบนล่าง

อย่าว่าแต่ในมือนางโอบอุ้มซากศพซากหนึ่ง

อย่าว่าแต่ซากศพยังพ่นควันพิษพุ่งอาวุธลับออกมา

อย่าว่าแต่ที่ด้านหลังจูเชี่ยวเอียปรากฏศัตรูฮือออกมา

หากแม้นไม่มีถังป้องู่ คราครั้งนี้จูเชี่ยวเอียคงคับขันอันตรายมากแล้ว

หากแม้นผู้ที่อยู่ในบริเวณมิใช่ถังป้องู่ ไม่แน่ว่าจะช่วยเหลือจูเชี่ยวเอียได้

หากแม้นจูเชี่ยวเอียไม่เปิดโปงร่องรอยศัตรูก่อน ถังป้องู้ไม่แน่ว่าจะ
ปฏิกิริยาทันท่วงที

ในชีวิตของคนมักเกิดเหตุการณ์หากแม้นและอย่าว่าแต่

ชีวิตฯนความจริงกอปรด้วยเหตุการณ์หากแม้นและอย่าว่าแต่

ถังป้องู้พอเห็นผิดท่า ก็โถมเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต โอบเอวจูเชี่ยวเอีย
หินบินไปข้างหน้า

เป็นเหินบินไปข้างหน้า มิใช่พุ่งถอยไปด้านหลัง

เพราะไม่อาจล่าถอย

เพราะที่ด้านหลังมีศัตรู ศัตรูที่โอบล้อมจากทางด้านหลังยังมาก
ว่าด้านหน้า คาดว่าฝ่ายตรงข้ามคำนวณแน่ว่า ผู้คนทั่วไปพอถูกซุ่มโจมตี
ะล่าถอย ดังนั้นระดมกำลังอุดหนทางถอยไว้

อย่าว่าแต่ที่ด้านหลังไม่มีดวงตางอกเงย

ยังมีสภาวะล่าถอยไม่รวดเร็วและมีพลังเท่ากับรุกไปข้างหน้า

การรุกไปข้างหน้ายังเพิ่มความกล้าหาญแก่ผู้ทีรุกหน้า คนที่ล่าถอย
ปด้านหลังฯะอย่างไรมีพลังสภาวะอ่อนด้อยกว่า

มิหน่าซ้ำการลงมือของถังป้องู้เปี่ยมด้วยพลังสภาวะตลอดมา ถึง
เม้ว่าพลังฝีมือของมันยังไม่บรรลุถึงชั้นยอดฝีมือก็ตาม

มิหน่าซ้ำดอนนี้มันกำลังช่วยตน

มิหน่าซ้ำผู้ที่ช่วยเหลือเป็นหญิงงาม

...เป็นหญิงงามที่มันรัก

ถังป้องู้โถมปราดไป โอบเอวของจูเชี่ยวเอีย อีกมือหนึ่งคว้าเอวของ
งู้วิเศษอมตะ จากนั้นลอยตัวขึ้น ถีบเท้าทั้งสองติดต่อกัน กู่ร้องด้วยโทสะ
เทนที่จะตกลงกลับลอยขึ้น แทนที่จะล่าถอยกลับรุกหน้า พุ่งปราดเข้าหา
กังบัวนป้อเกาะที่หมอบซุ่มด้วยศัตรูไม่น้อย

ทั้งหมดปั่นป่วนขึ้นมา

พริบตานั้น ถังป้อจู้ไม่ทราบถูกอาวุธและอาวุธลับทำร้ายและซัดใส่เท่าใด

แด่จูเชี่ยวเอียไม่ถูกทำร้ายแม้แต่น้อย

ล้วนถูกมันต้านรับไว้

ใช้ร่างกายอันสูงใหญ่ของมันต้านรับไว้

อาจบางทีถังป้อจู้มีนิสัยเช่นนี้ ห้าวหาญเช่นนี้มาแต่กำเนิด และอาจบางทีมันทำเช่นนี้เพราะเพื่อจูเชี่ยวเอีย

ยังดีที่มันไม่ได้ทำร้ายถูกจุดสำคัญอาจบางทีมันตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเป็นเหตุให้ศัตรูคำนวณไม่ออกว่ามันคิดรุกหน้าหรือล่าถอย และอาจบางทีมันชะตาไม่ถึงฆาต ในอาวุธและอาวุธลับที่ทำร้ายถูกมันไม่ได้ฉาบพิษไว้

อาจบางทีไม่ใช่ทั้งสิ้น หากแต่เป็นผลจากการที่ถังป้อจู้ทำศึกนานปีหยั่งรู้ยุทธวิธีรับมือศัตรูที่ถูกต้องจะอย่างไรถูกมันโถมทะลวงชิ้นเก๋งบัวนป้อเกาะเป็นผลสำเร็จ

อาจบางทีและมิหนำซ้ำ เป็นเงื่อนไขที่พึงมีสำหรับการประคองตัวให้มีชีวิตสืบไป

หากไม่มีมิหนำซ้ำ ทุกประการออกจะรวบรัดโดยตรงเกินไป กลายเป็นจืดชืดไร้รสชาติ

หากขาดซึ่งอาจบางที ชีวิตก็ไร้ซึ่งความหวังและความดื่นตะลึง

ในชีวิตของคนมักเกิดเหตุการณ์มิหนำซ้ำและอาจบางที มิหนำซ้ำอาจเป็นอาจบางทีชนิดหนึ่ง อาจบางทีก็เป็นมิหนำซ้ำอีกชนิดหนึ่ง

ถังป้อจู้แม้พุ่งตัวขึ้นไปยังเก๋งบัวนป้อเกาะ แต่ศัตรูทั่วสี่ทิศแปดทางยังดวาดว่าพลางพุ่งปราดเข้ามา

ยามนั้นจูเชี่ยวเอียระงับสติได้แล้ว

นางพอระงับสติ ก็ต่อสู้อย่างสุดฤทธิ์

นางไม่เพียงต่อสู้เพื่อตัวเอง ทั้งยังต่อสู้เพื่อเชียนวิเศษอมตะที่ตายแล้ว ที่ถังปัองู้ที่รับบาดเจ็บเพราะนาง

คนมีชีวิตอยู่ เพื่อต่อสู้โดยไม่หยุดยั้งอยู่แล้ว

บ้างต่อสู้เพื่อตัวเอง บ้างต่อสู้เพื่อผู้อื่น บ้างต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ บ้างต่อสู้เพื่อชื่อเสียง บ้างต่อสู้เพื่ออิสรภาพเสมอภาค...

เพียงแต่การต่อสู้ในโลกยุทธจักร เกิดขึ้นในทางตรงมากกว่า

อย่างน้อยในยุทธจักรมีผู้คนไม่น้อยที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้องเที่ยงธรรม พียงแต่ในปัจจุบันมีผู้ใดที่ต่อสู้เพื่อคุณธรรมโดยไม่ลดละ?

จูเชี่ยวเอียไม่

...ผู้ใดต่อสู้เพื่อนาง นางก็ต่อสู้เพื่อผู้นั้น

ผู้ที่ควบคุมการซุ่มสังหารเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง

ในปฏิบัติการที่ร้านเชี่ยวจักอุ้ย มันก็อยู่ในบริเวณด้วย

มันไม่ได้ลงมือ

มันเพียงสังเกตการณ์

ขณะที่สังเกตการณ์ มันยังทำการจดบันทึก

บันทึกที่หนึ่ง

มือกระบี่หมายเลขเจ็ดถูกถังปัองู้เตะใส่เท้าหนึ่ง แต่มันกอดขาผู้แซ่ถัง ม่ปล่อย มือตาบหมายเลขเก้าฉวยโอกาสฟันใส่ผู้แซ่ถังดาบหนึ่ง

บันทึกเพิ่มเติม มือตาบหมายเลขเก้าจบชีวิต

.....

บันทึกที่สอง

มือสังหารหมายเลขสิบเอ็ดถูกถังปัองู้ต่อยตั้งจมูกหัก หากยังสู้ไม่ถอย เลังจากนั้นถูกจูเชี่ยวเอียตะกุยใส่ใบหน้า หลั่งโลหิตเนืองนอง แต่ยังสู้พัวพัน ม่เลิกรา

ข้อสังเกต คนผู้นี้ยามสู้ศึกหรือกระทำการใด ล้วนไม่รวมกลุ่ม ต้องกา
เป็นวีรบุรุษ

.....

บันทึกที่สาม

หมายเลขสิบสี่เป็นหัวหน้ากลุ่มนับตั้งแต่เปิดฉากซุ่มสังหารเป็นต้นม
มันไม่ได้ลงมือ เพียงบงการผู้ใต้บังคับบัญชาบุกเข้าไป เมื่อถึงช่วงเวลาที่ต้อ
ต่อสู้กับเป้าหมาย กลับหลีกเลี่ยงจากการปะทะ

ข้อวินิจฉัย คนผู้นี้สมควรส่งไปยังสมรภูมิ ให้มันตกตายอย่างห้าวหาเ

.....

มันจดบันทึกไว้ปึกใหญ่ นี่เพียงเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น

ภาระหน้าที่ของมันคือคำนวณแน่ว่าจูเซี่ยวเอียต้องมาเซ่นไหว้หลุ
ฝังศพเซียนวิเศษอมตะ ซุ่มรอโอกาสจู่โจมสังหาร

นี่เป็นเจตนารมณ์ของแป๊ะโช้วปวย

มันสืบทราบว่า เซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียเป็น "เทพอสูร" ใ
หอลมพิรุณโปรย ด้วยความฉลาดหลักแหลมของมัน ย่อมคำนวณควา
สัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างเซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียออก

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยลงความเห็นว่า ไม่ว่าผู้ใดสามารถเกลี้ยกล่อมชั
ชวนเข้าเป็นพวก แต่จูเซี่ยวเอียไม่สามารถ

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยบีบบังคับให้เซียนวิเศษอมตะต้องตาย

...ถึงแม้ว่าเซียนวิเศษอมตะไม่ได้ถูกมันฆ่าตายกับมือ แต่จูเซี่ยวเอี
ต้องไม่ยอมเชื่อมิหนำซ้ำวิจารณ์ตามเรื่องราวเซียนวิเศษอมตะตายใ
เงื้อมมือของมันเอง

...หากแม้นมันไม่ก่อการกบฏ เซียนวิเศษอมตะคงไม่ลอยเรือกลางน้ำ
ดึงดูดความสนใจของพวกมัน และคงไม่ตายแล้ว

จูเซี่ยวเอียเป็นคนใกล้ชิดกับเซียนวิเศษอมตะ ย่อมต้องล้างแค้นให้แ

ช่ยนวิเศษอมตะ

หากรอให้นางมาล้างแค้น มิสู้ส่งคนไปกำจัดฆ่านาง

...สตรีที่ซื่อสัตย์ยังยากกำราบยิ่งกว่าบุรุษที่จงรัก ทั้งนี้เพราะสตรีที่อสัตย์มิเพียงถือสัตยธรรมทั้งยังยึดมั่นในความรักไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจชดใช้ริ่งหนึ่งที่สูญเสียไปของนางได้

นอกเสียจากบุรุษยินยอมเป็นบุรุษคนใหม่ของนาง

จูเซี่ยวเอี่ยทั้งงดงาม ทั้งเก่งกล้าสามารถ แต่แปะโช้วปวยม่คิดเป็น "บุรุษคนใหม่ของนาง"

ทั้งนี้เพราะแปะโช้วปวยไม่คิดเสี่ยงอันตราย

...กวนฉิกเนื่องจากพึงพากวนเจียวตี้ผู้เป็นน้องสาวเกินไป กวนเจียวตี้อแต่งให้แก่สุ้ยซุ่ง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าจึงอ่อนโทรมลง

...สุ้ยซุ่งหมกมุ่นในกามเกินไป เท่ากับจุดเชื้อไฟอยู่รอบบ้านตัวเองนที่สุดจุดไฟเผาผลาญตัวเอง ตายใต้เงื้อมมือสุ้ยมี้ หรืออีกนัยหนึ่งก๊วยตังซิ้ง

...โซวมั่งจิ้มเพราะมีเยื่อใยต่อสุ้ยซุ้ง ไม่ยอมกวาดล้างตึกหกหุนครึ่งถ้สิ้นซาก มาตรว่าสุ้ยซุ่งตกตาย แต่ตึกหกหุนครึ่งยังยืนเหยัดอยู่ได้ โดยไม่สั่นลง

สำหรับกับแปะโช้วปวย สตรีเพียงเป็นเครื่องมือระบายความใคร่

หลังจากมีอำนาจ ยังกลัวไม่มีสตรีหรือ?

ไม่ว่าสตรีที่งดงามปานใด อยู่ในโอวาทเพียงไหนล้วนมีทั้งสิ้น

ดังนั้นแปะโช้วปวยได้แต่หักห้ามตัวเอง

มันไม่ตอแยสตรีเช่นจูเซี่ยวเอีย

...หากตอแยสตรีเช่นจูเซี่ยวเอียว ในส่วนที่ดีจะเป็นผู้ช่วยนเข้มแข็ง หากไม่สามารถควบคุมบังคับ ยังไม่ทราบว่าจะจบชีวิตย่างไร

เพราะเหตุนี้แปะโช้วปวยออกคำสั่ง "กำจัด" สตรีนางนี้

...เมื่อไม่ได้ครอบครอง ก็ไม่ต้องการได้ผู้อื่นได้ไป

แค่ว่าแป๊ะโช้วปวยไม่ยึดถือจูเชียวเอียเป็นศัตรูสำคัญอันใด

หลังจากออกคำสั่ง ไม่ได้กำหนดระยะเวลาแต่อย่างไร

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าเรื่องที่แป๊ะโช้วจู้ไม่ถามไถ่อีก ไม่ได้หมายความว่ามันไม่สนใจอีก ยามใดที่มันถามถึง หากยังไม่มีความเคลื่อนไหว อย่างนั้นผู้ที่รับผิดชอบจะพบกับจุดจบอย่างอนาถ

...บุคคลเช่นแป๊ะโช้วปวยมีความทรงจำดียิ่ง เรื่องที่ท่านเข้าใจว่ามันสั่งโดยไม่ตั้งใจ ไม่แน่ว่ามันคิดทดสอบความซื่อสัตย์ภักดีของท่าน หากท่านเข้าใจว่ามันพูดผ่านก็ลืมเลือน อาจเป็นการทดสอบว่าท่านให้ความสำคัญกับคำพูดของมันหรือไม่

มันอาจดำเนินการตรวจสอบได้ทุกเมื่อ

ดังนั้นเนี่ยอ่อกับซุนฮี้อแยกย้ายกันลงมือต่อจูเชี่ยวเอีย

เนี่ยอ่อเป็นขบวนแรก แต่ว่าการจู่โจมสังหารของเนี่ยอ่อไม่ประสบความสำเร็จ

แต่ว่าเนี่ยอ่อจดบันทึกการลงมือของจูเชี่ยวเอียเอาไว้

...เป็นทุกความเคลื่อนไหวที่นางวับมือกับการจู่โจมสังหาร

คนผู้หนึ่งยามคับขันเป็นตาย การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดมักเป็นการแสดงออกที่จริงแท้แน่นอน

ซุนฮี้อเป็นขบวนที่สอง

ที่มันจดบันทึกไว้ เป็นทุกความเคลื่อนไหวของคนที่จู่โจมสังหาร

...การจู่โจมสังหารครั้งนี้ต่อให้ไม่สัมฤทธิผลแต่ขอเพียงล่วงรู้ลักษณะพิเศษและการแสดงออกของบริวารของมัน ถือเป็นความสำเร็จที่มากมายยิ่งกว่าแล้ว

เนี่ยอ่อกับซุนฮี้อล้วนรับหน้าที่ลอบสังหารจูเชี่ยวเอีย แต่รูปแบบวิธีการของทั้งสองผิดแผกแตกต่าง

หากทว่ามีส่วนคล้ายเหมือน

ทั้งสองต่างเน้นทีการจดบันทึก บันทึกข้อมูลสำคัญทั้งหมด

...ทั้งนี้เพราะพวกมันเชื่อว่า ไม่ว่าผู้ใดกอปรด้วยบันทึกข้อความที่ละเอียดลออ ก็ไม่มีคนที่จัดการไม่ได้แล้ว

พวกมันเห็นว่า ในมือตัวเองอย่างน้อยมีเอกสารสามสิ่งที่ไม่อาจให้ผู้คนแลเห็น

...ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ได้

รวมทั้งภรรยา บุตรธิดา คนสนิท...นอกเสียจากตัวเองยินยอม

นั่นคือสมุดบันทึกประจำวัน

...เป็นบันทึกความคิดความอ่านของตัวเอง ยังมีเรื่องราวที่ให้ตัวเองล่วงรู้ ย่อมไม่อาจเปิดเผยออกไป

ยังมีจดหมายรัก

...จดหมายรักเพียงเขียนถึงคนรัก ผู้อื่นอ่านพบรังแต่บังเกิดความคลื่นเหียน เช่นเดียวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เป็นพฤติการณ์ที่ช่วยให้ตัวเองขึ้นสู่สรางสวรรค์ แต่ไม่อาจเปิดเผยต่อ "เพื่อนพ้อง" ทั้งหลาย

นอกจากนั้นยังมี "บันทึก" ของพวกมัน

...นั่นเป็นความลับของยุทธจักร พวกมันไม่เพียงจดบันทึกพลังฝีมือนิสัยใจคอ ชาติตระกูล สำนักอาจารย์ และอาวุธที่ผู้คนใช้ออก บางครั้งยังจดบันทึกเรื่องราวที่อีกฝ่ายตอนร่วมรักใช้ท่วงท่าใด เดือนหนึ่งประกอบกิจทางเพศกี่ครั้ง มีความรักชอบอันใดเป็นพิเศษบ้าง

นั่นเป็นความลับส่วนตัวของผู้อื่น

และเป็นความรักชอบของพวกมัน

พวกมันเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

...เพียงแต่เนี่ยฮ่อเคร่งขรึมจริงจัง ซุนฮื้อกลับแย้มยิ้มเป็นนิจ

เนี่ยฮ่อเห็นว่า ความเคร่งขรึมทำให้ผู้คนเชื่อมั่นต่อตนเอง ทั้งยังเป็นท่าทีที่จริงจังต่อสมุนบริวาร

ซุนฮื้อกลับเห็นว่า รอยยิ้มจึงเป็นอาวุธที่น่ากลัวที่สุด

...จอมยุทธ์ในต่ำใต้ ลูกผู้ชายในโลกหล้า มักปราชัยใต้รอยยิ้มมากกว่าพ่ายแพ้ใต้หมัดเหล็ก

เนี่ยฮ่อรับผิดชอบปฏิบัติการซุ่มโจมตีที่ร้านเซี่ยวจักอุ้ย

ซุนฮื้อกำหนดแผนการจู่โจมสังหารที่เก๋งบัวนป๊อเกาะ

ทั้งสองต่างเน้นที่การจดบันทึก

ให้ความสำคัญกับข้อมูล

...เพียงแต่รูปแบบของการให้ความสำคัญและจดบันทึกแตกต่างกัน

จูเชี่ยวเอียติดตามถังป๊องู้โถมขึ้นเก๋งบัวนป๊อเกาะ ที่นั้นความจริงเป็นสถานที่เก็บอัฐิซุนฮื้อใช้สถานที่นี้เป็นที่กลุ้มรุมจู่โจมทั้งบนล่าง มิคาดจูเชี่ยวเอี้ยกับถังป๊องู้แทนที่จะฝ่าวงล้อมหลบหนี กลับบุกจู่โจมขึ้นเก๋ง

เก๋งบัวนป๊อเกาะเพียงวางมาตรการโจมตี ไม่ได้เตรียมการรับมือเอาไว้

ดังนั้นจูเชี่ยวเอียกลับมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ

แต่ว่าถังป๊องู้รับบาดเจ็บไม่เบา หลั่งโลหิตไม่ขาดสาย

หากทว่ามันยังบุกทะลวงและคุ้มกันให้แก่จูเชี่ยวเอีย ปากร้องดังๆ ว่า

"จูโกวเนี้ย ท่านรีบหนี...ปล่อยให้เรารับมือพวกมันเพียงลำพังเถอะ"

จูเชี่ยวเอียเห็นโลหิตที่มันไหลหลั่งออกมา มีปริมาณเท่ากับชามหนึ่ง ถึงกับวุ่นวายใจขึ้นมาดวาดเบาๆ ว่า

"หยุดปาก"

ถังป๊องู้ต่อยหมัดเตะเท้ากระแทกศัตรูสามคนถอยลิ่วออกนอกหน้าต่าง ร่วงลิ่วลงจากเก๋ง ทางหนึ่งร้องว่า

"จูโกวเนี้ย...ท่านไปเถอะ ไม่ต้อง...สนใจเรา เราจะจดจำท่านเอาไว้..."

จูเชี่ยวเอียไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ เพิ่งโค่นศัตรูล้มลงสองคน พลัน

ตวัดมือกลับหลัง ตบฉาดใส่ใบหน้ามัน

ถังป้องู้ยกมือกุมหน้าอย่างตะลึงลาน คล้ายกับฝ่ามือนี้หนักหนาสาหัสกว่าบาดแผลทั้งหมดอีก

จูเซี่ยวเอียโบกแขนเสื้อ สลายการจู่โจมเจ็ดแปดระลอก ทั้งยังเปิดฉากตอบโต้กลับไป ปากร้องว่า

"พิรี้พิไรไยกัน ตายเป็นตาย ร่ำร้องดังๆ ทำอะไร?"

ถังป้องู้ลูบคลำใบหน้าที่ร้อนผ่าว กล่าวตะกุกตะกักว่า

"เรา...เราเพียงเพราะ..."

จูเซี่ยวเอียโค่นศัตรูที่เสือกแทงดาบใส่ถังป้องู้คนหนึ่งล้มลง ตวาดว่า

"ยังไม่ลงมืออีก คิดหาที่ตายหรือ?"

ยามนั้นทางตะวันออก ตก เหนือ ใต้ปรากฏศัตรูโถมเข้ามาเก้าคน ผู้คนเก้าคน อาวุธเก้าชนิด สังกัดเก้าสำนัก หากทว่าจู่โจมโหมใส่ถังป้องู้โดยพร้อมเพรียง

ถังป้องู้รับบาดเจ็บสาหัส กลายเป็นจุดที่อ่อนแอที่สุด ถังป้องู้พอล้มตายลง จูเซี่ยวเอียจะกลายเป็นโดดเดี่ยว มิหนำซ้ำความคิดต่อสู้ต้องพังทลายลง

ดังนั้นทั้งหมดผนึกรวมกำลัง จู่โจมสังหารถังป้องู้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

จูเซี่ยวเอียคิดคุ้มครองมัน ยังยากเย็นกว่าป้องกันตัวเองอีก ปัญหาสำคัญคือมาตรว่าถังป้องู้รับบาดเจ็บสาหัส ยังคอยปกป้องนาง โดยไม่คำนึงถึงตัวเอง

...คิดคุ้มครองผู้ที่เอาแต่ปกป้องผู้อื่น เป็นเรื่องที่ยากจะคุ้มครองได้

คนทั้งเก้าลงมือโดยพร้อมเพรียง ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่สำนักงักทัง เพลงดาบสำนักคุนลุ้น เพลงกระบองสำนักเสียวลิ้ม ท่าตาขอเกี่ยวคอหอยสำนักง่อไบ๊ เพลงพู่กันสำนักกัวะชัง เพลงง้าวทรายดูดสำนักเตียมชัง เพลงพลั่วจระเข้ลำน้ำลั้งชัง เพลงแส้ลูกอัคคีฝ่ายน่อกัง ยังมีดาวตกน้ำอัคคีภูเขา

จีกิมซัว ต่อให้มีฝีมือสูงเยียมกว่านี ก็ยากทีจะปิดป้องต้านรับได้ทังสิน

นอกเสียจาก...

ก้อนหินที่ซัดพุ่งมาทันเวลา

นี่เป็นก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่ง

ก้อนหินที่เล็กอย่างยิ่งก้อนหนึ่ง

ก้อนหินก้อนหนึ่งไม่ทราบควบคุมบังคับอย่างไร กลับโค่นมือดีทั้งสี่ทิศ ซึ่งใช้อาวุธที่แตกต่าง สังกัดสำนักที่แตกต่าง วิชาท่าร่างที่แตกต่าง กระบวนท่าที่แตกต่างทั้งเก้าคนล้มลงโดยพร้อมเพรียง

แต่ละคนคลายมือปล่อยอาวุธหลุดจากมือ

แต่ละคนถูกสยบจุดที่ผิดแผกแตกต่าง

แต่ละคนหลังจากถูกสยบไว้ พากันล้มลงในเวลาอันสั้น ไม่อาจลุกขึ้น

อาการที่ตรงกันคือ พวกมันเพียงรู้สึกชาด้าน ตำแหน่งที่ถูกก้อนหินซัดใส่ปราศจากความรู้สึกใด

พวกมันล้วนไม่ตาย

ถึงกับไม่ได้รับบาดเจ็บ

พวกมันล้วนถูกก้อนหินซัดใส่

เป็นก้อนหินก้อนเดียวกัน

ที่ดีดพุ่งก้อนหินย่อมเป็นมือเดียวกัน

และบุคคลเดียวกัน

คนผู้นี้ย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอขึ้นสู่เก๋ง ก็บิดขี้เกียจคราหนึ่ง อ้าปากหาวคราหนึ่ง

เขายังเยาว์วัย หากแต่ผ่านโลกอย่างช่ำชอง

ดวงตาของเขายังสุกใส แต่ว่าเส้นผมเบาบางกว่าเดิม

...ชีวิตคนคล้ายอยู่กลางลมฝน เป็นเหตุให้เส้นผมร่วงพรู

...ความสะท้อนในอารมณ์ทำให้ผมเผ้าหงอกขาว

แต่เขายังสะอาดสะอ้าน หมดจดสดใส ลักษณะท่าทางก็ปลอดโปร่งสบาย หลายปีนี้ใช้ชีวิตนอนกลางดินกินกลางทรายตกระกำลำบาก ต้องหลบหนีจากการตามล่า หากทว่ายังไม่แปดเปื้อนฝุ่นละอองแม้ธุลี

เขายังให้ความรู้สึกอันเรืองรองแก่ผู้คน

เมื่อพบเห็นเขา ทำให้ผู้คนเพิ่มความเชื่อมั่น อาทิระหว่างคนต่อคนควรถือคุณธรรม

คนควรเชื่อมั่นในผู้คน

คนดีโชคชะตาจะดีตาม

คนดีจะได้รับกุศลสนอง

...นี่ความจริงเป็นค่าความคิดที่ "ชอบด้วยเหตุผล" แต่ในห้วงกลียุคคนชั่วข้าครองเมือง ทุกถ้อยคำเหล่านี้กลายเป็นการประชดประชัน กลายเป็นการแดกดัน

ราษฎรความจริงเชื่อมั่นในสิ่งเหล่านี้ แต่ชนชั้นปกครองปฏิบัติต่อประชาราษฎร์ เช่น หุ่นสุนัขฟาง ยังมีอันใดควรแก่การเชื่อถือ ทวยราษฎร์ความจริงเชื่อในเรื่องนี้ แต่แล้วคนที่ก่อกรรมทำเข็ญมีอายุวัฒนะ ทั้งเสพสุขวาสนา ผู้ที่กระทำเพื่อชาติเพื่อราษฎร์กลับตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง

ดีที่ยังมีเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ทุกครั้งที่เฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกาย ล้วนสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้คน

เสริมสร้างความศรัทธาแก่ผู้คน

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะยึดมั่นในหลักการ

เขาไม่เป็นฝ่ายทำร้ายคน

เขาไม่คิดร้ายต่อผู้คน

เขาช่วยเหลือผู้คนอย่างเต็มความสามารถ

ทุกครั้งที่เขาปรากฏกาย คล้ายกล่าวย้ำเตือนต่อผู้คนว่า

"ยุทธจักรยังสามารถประกอบวีรกรรม ดีชั่วยังมีผลสนองบั้นปลาย โปรดเชื่อมั่นว่าตัวเองมีขีดความสามารถชำระสะสางทางโลก ผดุงไว้ซึ่งคุณธรรม"

อุดมการณ์ของเขาไม่เปลี่ยนแปลง

เพราะว่าเขาคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอปรากฏกาย ผู้คนภายในเก๋งมีอยู่กว่าครึ่งที่จดจำเขาออก

...มาตรว่าระหว่างนี้หอลมพิรุณโปรยเกิดการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลและเรื่องราว แต่อย่างน้อยมีบริวารกว่าครึ่งที่เคยขึ้นตรงต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เหตุการณ์ล่วงเลยไปสี่ปี ผู้คนและเรื่องราวมากมายเกิดการเปลี่ยนผัน

ครั้งกระโน้นเฮ้งเซี่ยวเจียะบังเอิญพบพานแป๊ะโช้วปวยที่หอกระเรียนเหลือง จากนั้นพวกเขากับอุนยิ้วและลุ้ยซุ่งท่องเที่ยวเป็นเวลาครึ่งปี ค่อยเข้าสู่นครหลวง ประจวบกับโซวมั่งจิ้มถูกลอบทำร้าย พวกเขาผนึกกำลังกันต่อสู้กับตึกหกหุนครึ่ง จวบกระทั่งกวาดล้างกวนฉิกที่เหลาซาฮะ ต่อมาลุ้ยซุ่งจบชีวิตที่ห้องโถงข้ามทะเลเหินฟ้าในหอแดง นับแต่นั้นหอลมพิรุณโปรยกลายเป็นหนึ่งไม่เป็นสองในนครหลวง

เฮ้งเซี่ยวเจียะประจำการที่หอลมฝน เขามีจิตใจที่เปิดกว้าง สายตาที่ยาวไกล ดังนั้นเพาะสร้างอนุชนรุ่นหลังไม่น้อย แต่เขาเริ่มพบว่าภายในหอเกิดการแก่งแย่งชิงอำนาจ เพราะไม่ต้องการขัดแย้งกับแป๊ะโช้วปวย จึงถอนตัวมายังย่านกิมเจียะฮ้วง ขายภาพวาดตัวหนังสือ รักษาผู้รับบาดเจ็บภายนอก ผ่านพ้นไปหนึ่งปีฉั่วเกียกับโป่วจงจือบีบบังคับให้เขาฆ่าจูกัวะซิงแซ ครึ่งปีให้หลังเขากลับจู่โจมสังหารโป่วจงจือ หลังจากนั้นหนีเตลิดเป็นเวลาสามปีเศษ

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเข้านครหลวง เพื่อล้างแค้นให้แก่อาจารย์

นครหลวงเป็นคำรบสองเพื่อเป็นการระลึกถึงโซวมั่งจิ้มที่พักอยู่ที่เจดีย์หยกขาว จึงจัดตั้งเจดีย์งวงช้าง ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปแปดปีแล้ว

เวลาแปดปีบอกว่ายาวไม่ยาว บอกว่าสั้นไม่สั้น แปดปีเพียงพอให้คนผู้หนึ่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พบกับความสำเร็จหรือล้มเหลว แปดปีก็สามารถเปลี่ยนแปลงคนที่สรวลเสเฮฮา กลายเป็นคนที่หม่นหมองระทมทุกข์ แปดปียังสามารถเปลี่ยนแปลงคนที่กระทำการใหญ่อันลือลั่น กลายเป็นผู้ที่กล้ำกลืนฝืนอัปยศเพื่อความอยู่รอด แน่นอนแปดปีสามารถเปลี่ยนแปลงอุดมการณ์อันเลื่อนลอย กลายเป็นพลังที่จริงแท้แน่นอน ทั้งสามารถเปลี่ยนความหวังอันเวิ้งว้าง นำไปสู่การปฏิบัติจริง กาลเวลาเป็นผู้กำหนดความเปลี่ยนแปลงไม่ว่าเปลี่ยนแปลงในทางดีหรือเลวก็ตาม

วันนี้แสงแดดแผดจ้า

วันนี้ดรอกลิ้วยี้ยังมีกลิ่นบุปผากำจาย

เวลานี้เป็นยามอาทิตย์ใกล้สนธยายังไม่สนธยา...

เฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกายขึ้นแล้ว

เขาขึ้นสู่เก๋งบ้วนป้อเกาะใช้ก้อนหินก้อนหนึ่งเป็นเครื่องเบิกทาง

เขาพกพาจิตใจที่ไม่ยอมชรา ไม่ยอมประนีประนอม ไม่ยอมประพฤติตัวเลวลงขึ้นสู่เก๋งบ้วนป้อเกาะ

เผชิญหน้ากับมือสังหารที่มีอยู่กว่าครึ่งเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา

ผู้ที่จู่โจมสังหารส่วนใหญ่ไม่ว่าเคยติดสอยห้อยตามเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่เคยติดสอยห้อยตามเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่ว่าเคยพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือเพียงแต่ได้ยินชื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ ล้วนไม่ต้องการประมือกับเฮ้งเซียวเจียะ

หนึ่งนั้นพวกมันล้วนทราบว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นยอดฝีมือ

...ผลการต่อสู้กับยอดฝีมือ มักไม่มีจุดจบที่ดี ยากที่จะรักษาชีวิตไว้

สอง พวกมันให้ความนิยมเลื่อมใสเฮ้งเซียวเจียะ

...วีรบุรุษยอมรับวีรบุรุษ นิยมยกย่องกันและกัน สำหรับลูกผู้ชายมักมีความเสียใจอยู่สามประการ หนึ่งนั้นกอปรด้วยปัญญาหากไม่สบโอกาส สองเกรงว่าไม่มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจ สามแค้นใจที่ปราศจากพันธมิตรร่วมสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นลูกผู้ชายชาตรี ไม่เช่นนั้น,ขาพอเข้าสู่นครหลวงคงไม่ช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มกวาดล้างแถบพั่วปั้งมึ้ง สู้ศึกที่ย่านโซวจุ้ยโพ่วทั้งที่ไม่รู้จักหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้มมาก่อน

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่คนเหนือโลก หลังจากที่ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าที่สามแห่งหอลมพิรุณโปรย คงไม่ถอนตัวจากมา พำนักพักกายในชุมนุมชนเพียงเพราะไม่ต้องการเข้าร่วมการฆ่าฟันของหอลมฝน และไม่ต้องการขัดแย้งกับรองหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยแปะโช้วปวย การถอนตัวกลางกระแสเชี่ยวเห็นชีตชาไม่ช่วงชิง สุดที่ทุกผู้คนจะกระทำได้

อย่าว่าแต่ตอนนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะยังเยาว์วัย ยังมีอนาคตยาวไกล คนเหล่านี้ถามไถ่ตัวเอง เห็นว่าไม่แน่ว่าจะกระทำได้

ดังนั้นผู้คนส่วนใหญ่ให้การยกย่องเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ที่สร้างความตื้นตันใจแก่พวกมันคือ เฮ้งเซี่ยวเจียะแสร้งรับปากฆ่าจูกัวะซิงแซแต่แล้วย้อนกลับไปจู่โจมสังหารโป่วจงจือเตลิดเปิดหนีสามปีครึ่งเพิ่งกลับถึงนครหลวง ก็โค่นง้วนจับซาหัง ผู้ได้ชื่อว่าเป็นเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ล้างแค้นให้แก่ผู้สันโดษภูษาฟ้าผู้เป็นอาจารย์

หากให้เหล่านักสู้ยอมรับนับถือคนผู้หนึ่งด้วยใจจริง นอกจากคนผู้นั้นสามารถกระทำเรื่องราวที่เข้มแข็งกว่าพวกมัน

นักสู้ยอมรับนับถือนักสู้

นักสู้ที่เป็นนักสู้ เพียงเพราะพวกมันคิดเป็นนักสู้ผู้หนึ่ง

นี่เป็นเหตุผลที่รวบรัดยิ่ง

เช่นเดียวกับคนผู้หนึ่งคิดร่ำรวย มันจึงร่ำรวย ความร่ำรวยเป็นอุดมคติอย่างหนึ่ง หลังจากที่ "นึกฝัน" เช่นนี้ จึงขยันชันแข็ง อดออมมัธยัสถ์และมุ่งประกอบการค้า อย่างนั้นจึงร่ำรวย ทุกประการต้อง "นึกฝัน" ก่อน ค่อยปรากฏ "เป็นความจริง" ดังนั้นหากผู้คนยึดถือการ "นึกฝัน" เป็นสิ่งที่ "ไม่เป็นจริง" ความคิดเช่นนี้จะ "ไม่เป็นจริง" แล้ว

เช่นเดียวกับคนผู้หนึ่งคิดมีการศึกษา มีวิชาความรู้ มีชื่อเสียงเรียงนาม จึงท่องตำรับตำรา หากปราศจากความมุ่งหวังและความต้องการเช่นนี้ จะไม่ท่องตำรับตำรา ต่อให้ถูกบังคับให้ท่องจำ ก็ไม่มีผลงานอันใด ยิ่งอย่าว่าแต่คิดหวังความสำเร็จ

นักสู้คิดเป็นนักสู้ ก็ต้องกระทำเรื่องราวที่ "เข้มแข็ง" ให้ประจักษ์

สมมุติเช่น ไม่สยบต่ออิทธิพลอำนาจ ถือคุณธรรม รักษาสัจธรรม เพราะเพื่อสหาย ยินยอมถูกมีดดาบปักชายโครง ไม่ละโมบสมบัติ ไม่รักตัวกลัวตาย แม้นทราบว่าทำไม่ได้ เพื่อความถูกต้องเที่ยงธรรม แม้ตายยังกระทำ ทั้งจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายรักในชาติบ้านเมือง...มีบ้างบางคนทำได้ข้อใดข้อหนึ่ง บางคนทำในข้อใดข้อหนึ่งได้ดี แน่นอน ไม่จำเป็นต้องกระทำได้ทุกเรื่องราว ไม่เช่นนั้นไม่ทันเป็นนักสู้ คงตายไปหนึ่งร้อยยี่สิบสี่ครั้งแล้ว .

ที่ว่านักสู้ แท้ที่จริงเพียงกระทำเรื่องราวที่ผู้คนทั่วไปทำไม่ได้ และชวนให้ผู้คนแซ่ซ้องสดุดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่เบื้องหน้ากระทำแล้ว
พวกมันย่อมไม่คิดเป็นศัตรูกับบุคคลเช่นนี้
แต่มิใช่คาดคิดเช่นนี้ทุกคน
ในบริเวณอย่างน้อยมีผู้คนสี่คนไม่คิดเช่นนี้
ดังนั้นพวกมันลงมือโดยพร้อมเพรียง
ลงมือฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

พวกมันทั้งสี่ล้วนมีความคิดที่แตกต่าง

ผู้คนกระทำการ มักมีจุดมุ่งหมายของมัน

ผู้คนที่แตกต่างย่อมมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่าง

...สมมุติเช่นคนผู้หนึ่งคิดมีชื่อเสียง คนที่หนึ่งเห็นว่าชื่อเสียงนำมาซึ่งลาภยศ คนที่สองคิดมีชื่อเสียงเพื่อได้มาซึ่งอำนาจ คนที่สามต้องการมีชื่อเสียงเพียงเพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล คนที่สี่ยึดถือการมีชื่อเสียงเป็นความสุขอย่างหนึ่ง

ทั้งหมดล้วนคิดมีชื่อเสียง แต่จุดมุ่งหมายผิดแผกแตกต่าง

ในผู้คนที่โถมเข้ามาคิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งสี่ ล้วนมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่าง

ในคนทั้งสี่ มีอยู่คนผู้หนึ่งเรียกว่าเบ๊โคกแป๊ะ

ชื่อเดิมของมันคือเทพบุตรตาบอดเบ๊โคกแป๊ะ "เทพบุตรตาบอด" เป็นฉายาของมัน เนื่องจากฉายาของมันกระเดื่องดังยิ่ง ผู้คนมักเรียกชื่อของมันรวมกับฉายา

...เช่นเดียวกันมีบ้างบางคนเรียกว่าตาใหญ่ตาเล็ก โง่งมใหญ่ ซำเหมาเมฆหัวปลา ท่านควงคาว...บิดามารดาพวกมันย่อมไม่ตั้งชื่อพวกมันว่าท่านควงคาวเมฆหัวปลาซำเหมาโง่งมใหญ่ตาใหญ่ตาเล็กเพียงแต่ผู้อื่นเรียกจนติดปากกลับลืมเลือนชื่อเดิมของพวกมันไป

เบ๊โคกแป๊ะยังดีอยู่ อย่างน้อยพวกมันยังทราบว่ามันแซ่เบ๊ชื่อโคกแป๊ะ

สายตาของมันไม่ดี อยู่ในสภาพกึ่งบอด

กำรลงมือของมันล้วนอาศัยโสตสัมผัส นาสิกสัมผัส และประสาทสัมผัส

มันพอฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว จึงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ

โอกาสที่จะแสดงออกและสร้างชื่อเสียง

...ขอเพียงฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะได้ มันจะโดดเด่นเหนือพวกพ้องเดียวกัน

กลายเป็นบุคคลอันยิ่งใหญ่แล้ว

เมื่อถึงเวลานั้น ตำแหน่งของมันต้องไม่ต่ำกว่าซุนฮื้อ เกรงว่ายังอยู่สูงกว่าเนี่ยฮ่อ

เพียงเพราะเหตุนี้ เบ๊โคกแป๊ะก็ไม่คำนึงถึงทุกสิ่งสรรพ

มันตวัดตาขอหนวดมังกร โหมจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

เบ๊โคกแป๊ะตั้งความหวังต่อตัวเองไว้สูงยิ่ง

มาตรว่าตอนนี้มันยังไม่พบความสำเร็จ แต่ยังแต่งกายราวเทพบุตรหมดจดสำอาง ถึงแม้มันไม่อาจเห็นสภาพของตัวเองอย่างชัดเจนก็ตาม

ผู้คนมักเป็นเช่นนี้ การแต่งกายมักเป็นการลอกเลียนแบบผู้อื่นชนิดหนึ่ง และเป็นการยอมรับตัวเองชนิดหนึ่ง

ผู้คนมักไม่ได้แต่งกายให้ตัวเองดู หากแต่ให้คนอื่นดู

มีบ้างบางคนแม้แต่การมีชีวิตอยู่ ก็มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นมากกว่าเพื่อตัวเอง

...กล่าวตามความสัตย์ ในวันหนึ่ง ในชีวิตหนึ่งของผู้คน ใช่กระทำเรื่องราวเพื่อตัวเองกี่ประการ?

เช่นเดียวกับที่เบ๊โคกแป๊ะคิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเพื่อสร้างตัวเองให้โดดเด่น

ความสำเร็จของมันต้องสุมซ้อนจากซากศพของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

บ้วนลี้ม่อกลับไม่เป็นเช่นนั้น

มันพอฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกาย ก็บังเกิดความยินดี ทราบว่านั่นเป็นโอกาสประการหนึ่ง

จากนั้นมันได้คิดว่า อาศัยมันเพียงลำพังไม่อาจเกาะกุมโอกาสเช่นนี้ได้

...เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถจู่โจมสังหารโป่วจงจือ ปลิดปลงง้วนจับซาหังอาศัยมันไหนเลยจัดการได้?

ดังนั้นมันแปลงความคิด "ฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ" เป็น "แสร้งเป็นคิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

ยามนี้ไม่อาจล่าถอย

หากแม้นล่าถอย หัวหน้าขบวนแซ่ซุนจะพบเห็นความขลาดเขลาของมัน

และไม่อาจรุกหน้าจริงๆ

หากแม้นรุกหน้า จะกลายเป็นคนสังเวยชีวิตได้โดยง่าย

...คิดดำรงคงอยู่ในหน่วยงานใหญ่หาง่ายดายไม หากประมาทเลินเล่อจะกลายเป็นเครื่องบัตรพลีสังเวย แม้นหากชะล่าใจ ก็ไม่อาจคลุกคลีอยู่สืบไป

ดังนั้นมันแสร้งเป็นบุกจู่โจมโดยไม่ล้าหลังผู้อื่น

แต่มันซุกงำกำลัง ไม่ขอล้ำหน้าผู้อื่น

มันต้องควบคุมจังหวะย่างก้าวนี้ให้ดี

มันไม่ต้องการเป็นวีรบุรุษ

...ทั้งนี้เพราะในลูกผู้ชายร้อยคน อย่างมากมีลูกผู้ชายคนหนึ่งได้เป็นวีรบุรุษ อีกเก้าสิบเก้าคนไม่ทันเป็นวีรบุรุษ ก็ทอดร่างเป็นซากศพไปก่อน

ดังนั้นมันเพียงต้องการเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง

...ในบุรุษร้อยคน อย่างมากมีคนผู้หนึ่งเป็นลูกผู้ชาย หากสามารถเป็นลูกผู้ชาย มันก็พึงพอใจแล้ว

มันหมุนควงตอกบัวเหล็กปานจักรผัน คุณสมบัติของอาวุธชนิดนี้คือส่านหัวเป็นก้านคู่ คล้ายเป็นดอกตูม สองข้างของดอกตูมเป็นคมมีดแหลมคม ส่านหัวก็เรียวแหลม สลักในแนวขวาง คิดตั้งกลไกขตลวด ผูกไว้ด้วยห่วงเชือก มีความยาวหนึ่งวาสองเชียะ ขอเพียงกระทบถูกสิ่งใด ให้บิดห่วงบังคับกลไก ดอกตูมจะบานออก เป็นเหตุให้ปากแผลเปิดกว้าง ทั้งสามารถทำร้ายผู้คนในระยะห่างหนึ่งวา เป็นยุทธการที่มั่นคงปลอดภัย หากเห็นว่าผิดท่า ก็สามารถพลิกตัวล่าถอย

...กล่าวตามความสัตย์ คนมีชีวิตอยู่ในสังคมใหญ่ หากไม่มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ไม่มีไหวพริบอันปราดเปรียว มิเพียงไม่มีความหวังเลื่อนตำแหน่ง เกรงว่ากระทั่งประคองตัวรอดยังไม่ง่ายนัก

มันทราบว่าขณะที่เย้งเชี่ยวเจียะปรากฏกาย ตนเองไม่อาจล่าถอย
และไม่อาจรุกหน้าด้วยดุดัน

เมื่ออยู่ในค่ายพรรคใหญ่ หากคิดรักษาตัวรอด ก่อนอื่นต้องรู้จักเปลือกนอกรุกแท้จริงถอย คล้ายรุกหน้าความจริงล่าถอย ยึดหลักการถอยแทนรุกหน้า ทั้งไม่รุกหน้าไม่ล่าถอย

ชื่อและฉายาของมันล้วนเรียกว่าบัวนลี้ม่อ (ทัศนาหมี่นลี้) มีเรื่องบางประการที่มันเห็นเป็นมั่นเหมาะ คำนวณเป็นมั่นเหมาะ แม้แต่คอนลงมือก็คำนวณความหนักเบาเป็นมั่นเหมาะ

กระบี่เดือนใหม่ตั้งพ้วยกลับคิดเห็นแตกต่างออกไป
มันหอเห็นเย้งเชี่ยวเจียะมาถึง ก็กระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น

มันได้ยินได้ฟังตำนานเรื่องราวของคนผู้นี้มาว่า ย เทียหนึ่งต้านทาน รับมือแปดจอมคาบใหญ่ ใช้หนึ่งคาบหนึ่งกระบี่ท้าสู้กับมังกรเชียวหกบรรจบ ทั้งคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่หมู่คณะสร้างฝัน ทั้งผนึกกำลังกับไขวมั่งจิ้ม และแปะโช้วปวย โค่นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิกพ่ายแพ้

มันพอรับฟังตำนานเรื่องราวเหล่านี้ ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน

...ช่างประเสริฐแท้

...หากนั่นเป็นตัวเองก็ประเสริฐ

มันยังเยาว์วัย แต่ยังไม่เคยสมมาตปรารถนามาก่อน
คนหนุ่มมิใช่คิดสมมาตปรารถนาหรอกหรือ?
มันมุ่งหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้กระหยิ่มยิ้มย่อง และกระเดื่องเกริกไกร
ตอนนี้เย้งเชี่ยวเจียะมาแล้ว

มาตรว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนในอุดมคติของมัน แต่ขอเพียงโค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะพ่ายแพ้ ตนเองจะได้ก้าวขึ้นแทนที่แล้ว

นี่เป็นโอกาสประการหนึ่ง

มันถึงกับ "สูดได้" ประโยชน์โภคผลที่แฝงมากับโอกาสครั้งนี้ ไม่ว่าชื่อเสียงลาภยศ ความมีหน้ามีตาล้วนประดังตามมา

มันสมควรเกาะกุมโอกาสนี้เอาไว้

ขอสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะสักครา

...หากแม้นสู้แพ้ อย่างมากเพียงตกตาย

ขอต่อสู้จนตัวตาย ไม่ขอมีชีวิตอย่างอดสู

...บุรุษหนุ่มที่มีจิตปณิธาน มีความรู้ความสามารถล้วนคาดคิดเช่นนี้

พวกมันไม่ยอมรับผู้เปรื่องปราดรุ่นก่อน

ไม่พอใจความสำเร็จของผู้อาวุโส

พวกมันคิดก้าวล้ำนำหน้ากว่าคนรุ่นก่อน เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองต้องดีกว่าชนรุ่นก่อน

แค่ว่าใช้อันใดพิสูจน์?

เพียงประกาศบอกกล่าว เพียงทะนงถือดีไม่มีประโยชน์ มีแต่ตัวเองคาดคิด โดยไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คน ต่อให้ทั่วหล้าไร้ผู้ต่อต้าน เพียงเพราะ "ไม่มีศัตรู" เท่านั้น

...นั่นเพียงเป็นการหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น

ดังนั้นตั้งพ้วยลงมือ

ลงมือโดยใช้กระบี่ของมัน

...เป็นกระบี่ที่เรียวโค้งดุจเดือนดวงใหม่เล่มหนึ่ง

คนอยู่ในยุทธจักร ก็มิอาจไม่หลั่งเลือดสู้ศึกเพื่อพิสูจน์ตัวเอง

ไม่มีการต่อสู้ ก็ไม่มีชัยชนะ

...ถึงแม้ว่าผลจากการที่อนุชนรุ่นหลังร้อยคนท้าสู้กับจอมยุทธ์รุ่นก่อน มักประสบความพ่ายแพ้ถึงเก้าสิบเก้าคน แต่ก็อาจมีคนผู้หนึ่งได้ชัย

ที่แล้วมาไม่มีชัยชนะที่ได้มาโดยไม่จ่ายค่าตอบแทน

ม้อลาลาก็ยินดีจ่ายค่าตอบแทน เพียงแต่มันหวังว่าจ่ายค่าตอบแทนน้อยกว่าเดิม

มันพอเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึง แค้นเก่าอาฆาตใหม่ก็ประดังเข้าสู่ห้วงสมอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะตัดสินเรื่องราวด้วยความเที่ยงธรรม วิธีการก็ไม่ถึงกับเข้มงวด คนของหอลมพิรุณโปรยยังจำได้ไม่ลืมเลือน ระหว่างที่เฮ้งเซี่ยวเจียะรั้งอยู่ หอลมฝนช่างมีชีวิตชีวานัก

...ทั้งหมดไม่จำเป็นต้องฆ่าคนวางเพลิง นัดต่อยตีซุ่มจู่โจม ค่อยพิสูจน์ว่าได้กระทำอะไร ขอเพียงทุกฝ่ายช่วยเหลือราษฎรที่ดีงามต่อสู้กับอิทธิพลเถื่อน พบเห็นเรื่องอยุติธรรม ชักดาบเข้าช่วยเหลือ ก็ถือว่ากระทำความดีความชอบให้กับต้นสังกัด

บางครั้งเพียงช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ จัดส่งข้าวสารอาหารแห้งไป ก็ถือว่าทำความดีให้กับหอลมพิรุณโปรย นี่เป็นแบบฉบับของหอลมฝนซึ่งต่างกับตอนที่แป๊ะโช้วปวยครองอำนาจ

ทั้งหมดล้วนรำลึกถึงช่วงเวลาที่สุขสบาย ไม่ต้องฝ่าคมดาบหลั่งโลหิตเช่นนั้น

แต่ก็มีคนคิดเห็นแตกต่างไป

ม้อลาลาเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

มันมีฉายาว่าฆ่าคนวางเพลิง

น้องชายของซู่ได้ฮู นามซู่ได้ฮวงเคยตรวจดวงชะตาของมัน บอกว่าในดวงชะตาของมันมีฉิกซัวะ (เจ็ดสังหาร) ในชีวิตมีการฆ่าฟันรุนแรง

ยากหลีกพ้นจากเงาดาบประกายโลหิต

ตอนที่มันเริ่มฆ่าคนยังมืออ่อน

แต่มันได้รับการฝึกอบรมจากฮวยบ้อฉ่อ ฮวยบ้อฉ่อสอนมันว่าคุณสมบัติของชาวยุทธจักรคือต้องดุดันอำมหิต

ฮวยบ้อฉ่อทรยศเสียชีวิต มันถูกโยกย้ายเข้าสังกัดซือบ้อขุย ซือบ้อขุยเป็นชาตินักรบ มันเรียนรู้ความ "ดุดัน" อีกแบบหนึ่งจากซือบ้อขุย

หลังจากนั้นมันได้เลื่อนเข้าสังกัดซิไซซิ้งในห้าเทพอสูร ซิไซซิ้งก็ถ่ายทอดความ "ดุดัน" อีกระดับหนึ่งแก่มัน

เมื่อซิไซซิ้งเสียชีวิต มันก็รับคำสั่งโดยตรงจากซุนยี้อ และรับคำสั่งทางอ้อมจากเนี่ยฮ่อ แท้ที่จริงอยู่ภายใต้การควบคุมระยะห่างจากแป๊ะโซ้วปวย

...บุคคลที่กล่าวนำมามากอปรด้วยความ "ดุดัน" ที่แตกต่าง

ฮวยบ้อฉ่อคนดุดันอำมหิต ซิไซซิ้งฝีมือดุดันอำมหิต ซือบ้อขุยแตกหักด้วยดุดันอำมหิต

ส่วนเนี่ยฮ่อมีท่าทีดุดันอำมหิต ซุนยี้อกลับลึกซึ้งอำมหิตโดยที่ผู้คนไม่รู้สึกตัว สำหรับแป๊ะโซ้วปวยใจดำอำมหิต ความอำมหิตของแป๊ะโซ้วปวยคล้ายกับว่า เมื่อกระทำการใหญ่มีความจำเป็นต้องอำมหิต โดยไม่จำแนกว่าถูกหรือผิด

ม้อลาลาเรียนรู้ความดุดันอำมหิตของพวกมันทั้งสิ้น

มันชมชอบฆ่าคน ยึดถือการฆ่าฟันเป็นความสุขชนิดหนึ่ง

ช่วงเวลาที่มันไม่สบอารมณ์ที่สุด เป็นตอนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะดูแลหอลมฝน ตอนนั้นมันพอก่อการฆ่าฟัน จะถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะตำหนิและลงโทษ

มันผูกใจเจ็บแค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...มันเห็นว่าคนที่ไม่มีฝีมือดุดันอำมหิตพอ ยังท่องยุทธจักรทำอะไร?

มันต้องสั่งสอนคนประเภทนี้

มันต้องฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันเห็นว่าตัวมันจิงถูกต้อง

...มันถึงกับเห็นว่า มันเป็นตัวแทนของความถูกต้องเที่ยงธรรมในยุทธจักร

คนทั้งสี่ล้วนเป็นสมุนบริวารที่โดดเด่นในหอลมพิรุณโปรย พวกมันล้วนต้องการชีวิตเฮ้งเชี่ยวเจียะ

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ต้องการชีวิตพวกมัน

เขาต้องการชีวิตพวกมันไยกัน?

เขาทั้งไม่ได้ติดค้างพวกมัน พวกมันก็ไม่ได้ติดค้างเขา เขาไม่เคียดชิ้ง ไม่ริษยาคนทั้งสี่ คนทั้งสี่ก็ไม่มีข้ออาฆาตบาดหมางกับเขา

หลายปีมานี้ เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่อาจหักใจฆ่าฟัน ทุกชีวิตต้องมีชีวิตอยู่ และมีชีวิตสืบไป พวกมันล้วนมีญาติสนิทมิตรสหาย มีความหวังและความนึกคิด เหตุใดต้องประหัตประหารฆ่าฟันพวกมันเพียงเพราะความรู้สึกชิงชังชั่วแล่น?

แม้กระทั่งต้นไม้ต้นหนึ่งก็มีสิทธิ์เพื่อการดำรงคงอยู่ ต้นไม้นตกหน่อแยกกิ่ง ผลิใบ ออกดอกและผล มันกระชิบกระซาบต่อสายลม ระเหยหายใต้แสงอาทิตย์ รำพึงรำพันกลางสายฝน และยึดเกาะพื้นดินโคลน ต่อให้ตัดโค่นต้นไม้ต้นหนึ่ง ถอนดึงต้นหญ้าต้นหนึ่ง ยังเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่งและเป็นเรื่องร้าวที่อำมหิตยิ่ง

แต่มีบ้างบางคน หากท่านไม่เบียดมันลงไป มันยังหักโค่นท่านล้มลง

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็เคยบุกบั่นยุทธจักรผ่านพบอันตรายบุกบึงมังกรพิษมาครานี้เขาดูออกว่า หากเขาไม่ประกาศศักดา เกรงว่ามีคนเข่นฆ่าตามคนทั้งสี่มามากกว่านี้ อย่างนั้นคนที่จบชีวิตก็ต้องเพิ่มมากกว่าเดิม

...ความหมายของการสังหารหนึ่งข่มขวัญร้อย อาจบางทีทั้งไม่ต้องการ และไม่อาจฆ่าเป็นร้อยพัน ดังนั้นชิงดับ "สะเก็ดไฟ" ที่สามารถลามไป

ทั่วทุ่งหญ้าไปก่อน

คนมีชีวิตอยู่ในโลก มักต้องกระทำเรื่องราวที่ตัวเองไม่ต้องการกระทำ รวมทั้งการถูกบีบบังคับให้ฆ่าคน

...ที่ว่าคนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง ตอนแรกที่โจษขานคำนี้ อาจมีความจำเป็นจริงๆ แต่มาบัดนี้กลายเป็นข้ออ้างประการหนึ่ง ทั้งไม่สนใจว่าตัวเองอยู่ใน "ยุทธจักร" หรือไม่ นับเป็น "ชาวยุทธจักร" หรือไม่ หรือว่า "ไม่เป็นตัวของตัวเอง" หรือไม่ หลังจากกระทำก็อ้างว่า "ไม่เป็นตัวของตัวเอง" ผลักภาระพ้นไปจากตัว

ที่แท้คนอยู่ในยุทธจักร ก็จะไม่เป็นตัวของตัวเอง หรือว่าคนอยู่ในยุทธจักร สามารถไม่เป็นตัวของตัวเองยิ่งกว่าเดิม ล้วนมีความจำเป็นต้องวิเคราะห์กัน ไม่เช่นนั้นคำ "คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง" จะกลายเป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบไป

ยามนี้เพื่อฆ่าคนให้น้อยลง เฮ้งเซี่ยวเจียะมิอาจไม่ฆ่าคนเหล่านี้

...ยามนี้จึงถือว่า "คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง" อย่างแท้จริง

ไม่

ไม่ใช่

ขอเพียงท่านมีความกล้าหาญ มีชีดความสามารถ เข้มแข็งพอ และเด็ดเดี่ยวพอ ยังสามารถแปรสภาพจาก "ไม่เป็นตัวของตัวเอง" กลายเป็น "เป็นตัวของตัวเอง"

ความคิดฆ่าฟันของเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏวูบขึ้น ก็เลือนลับดับสูญไป

...ไม่ เรากับพวกมันไม่มีความแค้นต่อกัน เพียงอยู่ในสภาพเผชิญหน้า เราไม่อาจถือเป็นเหตุผลในการฆ่าคน เราไม่อาจฆ่าพวกมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักดาบคะนึงหาออกมา ต้านทานกระบี่เดือนใหม่ของตั้งพ้วยไว้ จากนั้นใช้กระบี่สลายวิญญาณ ปัดสกัดดาบขอหนวดมังกรของ

เบ้โคกแปะ แต่พริบตานั้นฉาบบินของม้อลาลากับดอกบัวเหล็กของ บ้วนลิ้ม-
ม่อส้วนจู่โจมถึงตัว

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันรวบนิ้วมือข้างขวาทั้งห้าคล้ายเก็บวัตถุสิ่งใดขึ้นมา
หวาดคำ "ก้อนหิน" ตวัดมือซัดใส่เบ้โคกแปะ

ขณะเดียวกัน เขางอนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ข้างซ้ายดีดออก ตวาดคำ
"เกาทัณฑ์" คำหนึ่ง

เสียงเพียะพะสองดรา บ้วนลิ้ม่อรู้สึกว่าดอกบัวเหล็กถูกพลังก้อนหิน
ก้อนหนึ่งกระแทกเบนเบือนส่วนม้อลาลาพบว่าฉาบบินถูกพลังเกาทัณฑ์สาย
หนึ่งเจาะทะลวงผ่าน

เฮ้งเชี่ยวเจียะใช้เกาทัณฑ์กับก้อนหินต้านทานอาวุธที่จู่โจมมาสองชนิด
ความจริงไม่น่าประหลาด ที่น่าประหลาดคือในมือของเขาไม่มีเกาทัณฑ์ และ
ไม่มีก้อนหิน

...อย่างนั้นเกาทัณฑ์ยิงจากที่ใด ก้อนหินดีดพุ่งจากหนไหน?

ที่แท้ "เกาทัณฑ์" กับ "ก้อนหิน" ล้วนเป็นพลังลมปราณที่ไร้สภาพ
ชนิดหนึ่ง เมื่อเฮ้งเชี่ยวเจียะผนึกพลังใช้ออก ก็กลายเป็น "ลมปราณหิน" กับ
"พลังเกาทัณฑ์" แหวกจู่โจมออกไปราวกับเป็นของจริง

ก้อนหินความจริงเป็นอาวุธของเฮ้งเชี่ยวเจียะตลอดมา

แต่วิชาฝีมือนี้ไม่ได้รับถ่ายทอดจากผู้สันโดษภูษาฟ้า หากทว่าเป็น
ขาบัญญัติคิดค้นขึ้นเอง

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นว่าอาวุธไม่จำเป็นต้องแปลกประหลาด กระบวน
ท่าไม่ต้องพลิกแพลง ขอเพียงเป็นสิ่งที่พบเห็นอย่างคาษคื่น หยิบฉวยได้โดย
สะดวก อย่างนั้นก็เป็นอาวุธอันประเสริฐแล้ว

...ในยุทธจักรมีอาวุธประหลาดสารพัน แต่ขอเพียงเรียนรู้ถึงแก่นแท้
เม้กระทั่งดาบเดียวเล่มหนึ่ง ทวนพู่แดงเล่มหนึ่ง กระบี่เหล็กเล่มหนึ่ง ก็เป็น
อาวุธอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน

ความจริงก็เป็นเช่นนั้น ในยุทธจักรมียอดฝีมือที่ใช้อาวุธประหลาดไม่น้อย แต่ผู้ที่สามารถเบียดเสียดขึ้นเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า ส่วนใหญ่ใช้อาวุธธรรมดาจำพวกดาบกระบี่ทวนกระบอง

ต่อให้เป็นอาวุธชั้นที่หนึ่ง หากให้ชนชั้นที่เก้าใช้ออก เกรงว่าเพียงเป็นอาวุธชั้นที่สาม มาตรว่าเป็นอาวุธชั้นที่เก้า หากให้ชนชั้นที่หนึ่งใช้ออกจะกลายเป็นอาวุธชั้นที่หนึ่ง

อาวุธลับก็เช่นเดียวกัน

...อาวุธลับมากมายที่ประหลาดพิสดาร แต่ยอดฝีมือเชิงอาวุธลับเพียงใช้มีดเล็กๆ เล่มหนึ่ง ลูกดอกเหล็กกล้าลูกหนึ่งหรือน้าวคันเกาทัณฑ์ยิงลูกธนู จะล้วนถูกเป้าโดยไม่ผิดพลาด ไยต้องประดิษฐ์คิดค้นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ มีแต่ความหรูหราแต่ไม่เกิดประโยชน์แท้จริง?

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะยึดถือก้อนหินเป็น "อาวุธลับ" ของเขา

เนื่องจากเขาใช้ "อาวุธลับ" ชนิดนี้อย่างเปิดเผย ดังนั้นกลายเป็น "อาวุธ" ของเขา

เขาชมชอบก้อนหิน

...ก้อนหินก้อนหนึ่งต้องผ่านความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ เป็นเวลาพันๆ หมื่นๆ ปี ค่อยบังเกิดเป็นก้อนหิน ก้อนหินแต่ละก้อนล้วนมีลักษณะลวดลาย แม้กระทั่งโครงสร้างและสภาพนิสัยที่แตกต่าง

ขุมทรัพย์และอาวุธที่จริงแท้แน่นอน มีน้ำหนักและความน่าสนใจที่สุดอยู่ที่แทบเท้าเอง ไม่ว่าไปถึงแห่งหนใด ล้วนเก็บขึ้นมาได้ เขาเห็นว่านี่จึงเป็นอาวุธอันประเสริฐที่สะดวก ถนัดมือและใช้ไม่หมดสิ้น

เขามีความผูกพันกับก้อนหิน

ดังนั้นจึงเลือกใช้ก้อนหิน

ก้อนหินก็สร้างโอกาสแก่เขาไม่น้อย

...สมมติเช่นเขาเคยใช้ก้อนหินก้อนหนึ่งจู่โจมสังหารโป๋วจงจือ

เขากำก้อนหิน เท่ากับกำโอกาสเอาไว้

...โอกาสที่อยู่ในกำมือ

นั่นเป็นโอกาสพิเศษของเขา เป็นโอกาสจำเพาะเจาะจง

แน่นอน เมื่อสี่ปีก่อนเขายังไม่อาจแผ่พุ่งพลังก้อนหินไร้สภาพแสดงว่าตอนนี้,ขามีพลังฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

แต่ว่าเกาทัณฑ์หาเป็นเช่นนั้นไม่

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่เคยฝึกวิชาเกาทัณฑ์มาก่อน

วิชาเกาทัณฑ์ข่องเขามาจากง้วนจับชาหัง

...ง้วนจับชาหังก่อนตายถ่ายทอดเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์รันทดแก่เขา

เนื่องจากระยะเวลายังกระชั้นสั้น เขาก็ไม่ได้ตั้งใจฝึกวิชาเกาทัณฑ์แต่ด้วยภูมิปฏิภาณและพลังฝีมือของเขา ขอเพียงบังเกิดความคิด ก็แสดงวิชาเกาทัณฑ์ออกไป

...นี่คือ "พลังเกาทัณฑ์" ของง้วนจับชาหัง

พลังการฝึกปรือของเขายังไม่บรรลุถึงขั้นสุดยอด ลมปราณหินกับพลังเกาทัณฑ์ที่ปล่อยออกไป ย่อมไม่มีอำนาจการทำลายเท่ากับก้อนหินเกาทัณฑ์จริง แต่สามารถจัดการกับบัวนลิ้ม่อและม้อลาลาอย่างเหลือเชื่อ

เสียงเพียะเมื่อดอกบัวเหล็กกรีดเป็นรูปโค้ง เบี่ยงเบนออกไป

เสียงเพียะอีกครา เมื่อฉาบบินดีดกระดอนขึ้นสภาวะจู่โจมสิ้นสลาย

นี่หมายความว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะต้านทานรับการจู่โจมของมือสังหารสี่คนในคราเดียว

เขากระทำได้สำเร็จ

มิหนำซ้ำไม่ฆ่าคน

ไม่ทำร้ายคน

แต่หากมองจากอีกด้านหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับพ่ายแพ้แล้ว

ทั้งนี้เพราะบุคคลอื่นล้วนสังเกตเห็นเรื่องประการหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถต้านทานรับการจู่โจมระลอกนี้ แต่ว่ามีสภาพเรี่ยวแรงสะดุดติดขัด ไม่อาจใช้ออกตามใจปรารถนา

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้พ่ายแพ้

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า เขาสามารถพิชิตชัยโดยง่าย

แต่ว่าการรับมืออย่างหวุดหวิดหวาดเสียวนี้ พิสูจน์ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ไร้ผู้ต่อต้าน

เขายังมีส่วนที่ไม่เพียบพร้อม

...ขอเพียงฮือเข้าไปโดยพร้อมเพรียง ร่วมแรงร่วมใจกัน อาจจะรุมยับสังหารเขาตายได้ห่าดาบ่ได้

แม้นว่าบังเกิดความคิด "ท้าทาย" เช่นนี้ ย่อมมีคนกระเหี้ยนกระหือรือคิดหวังความสำเร็จ อย่างนั้นยากที่จะระงับการฆ่าฟันได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็เข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ และแนวโน้มเช่นนี้

แต่ว่าหากไม่ฆ่าฟันไม่ทำร้ายศัตรู ก็จะเปิดเผยจุดอ่อนของตัวเองนี้

...ในโลกยากมีเรื่องราวที่สมบูรณ์พร้อม

จริงดังคาดหมาย ทั้งหมดชักดาบจับกระบี่ กำหมัดถูฝ่ามือ คิดล้อมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่เตรียมรับศึก

เขาทราบว่าสภาพเช่นนี้ยากหลีกเลี่ยง แต่ว่าเขายังยึดมั่นในหลักการที่ว่า หากไม่ฆ่าคนได้ จะพยายามไม่ฆ่าคน

แต่แล้วยามนั้น บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องคำ "หยุดมือ" จากนั้นมันถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ยามนี้เรียกรั้งทั้งหมดเอาไว้ ห้ามมิให้ต่อยตีกัน ใช่รู้สึกหมดสนุกหรือไม่?"

"มิใช่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ทั้งหมดแสดงฝีมือ หากแต่แป๊ะเส้าจู้ (หัวหน้าหอแช่นปิะ) สั่งไว้ ขอเพียงเฮ้งซาเฮียบ (ผู้กล้าคนที่สามแช่เฮ้ง) เผยโฉมให้เชื้อเชิญเขาไปหารือแผนการใหญ่กัน ตอนนี้คนเมื่อมาถึง ทั้งหมดไม่ต้องต่อยตีอีกแล้ว"

คนผู้นี้ล่าวด้วยความอ่อนโยน

แต่ว่าคนของหอลมพิรุณโปรยไม่กล้าไม่เชื่อฟัง

ทั้งนี้เพราะมันคือหัวหน้าขบวนของปฏิบัติการครั้งนี้... ซุนยี้อนั่นเอง

นับตั้งแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกาย ช่วงเวลาที่ต่อสู้กันกระชั้นสั้นยิ่ง แต่ซุนยี้อยังนึกสรุปในใจอยู่หลายประการ

หนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะมีชีดความสามารถกำจัดฆ่าคนที่กลุ้มรุมจู่โจมทั้งสี่แต่ว่าไม่ฆ่า หากมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะแสดงความอ่อนแอ เพื่อให้ผู้คนเกิดความชะล่าใจ แสดงว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะคิดผูกไมตรี หยิบยื่นน้ำใจต่ออดีตผู้ใต้บังคับบัญชา

สอง "ก้อนหิน" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะสะท้านทั่วยุทธจักร แต่ตอนนี้พอใช้ออกที่แท้บรรลุถึงขั้น "ก้อนหินที่ไร้ก้อนหิน" นี่เป็นเรื่องที่ยังไม่มีผู้ใดล่วงรู้มาก่อน เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับใช้ต่อชนชั้นบริวารสี่คน เป็นความไม่เฉลียวฉลาดอย่างยิ่ง ดูท่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจนับเป็นชนชั้นผู้เหี้ยมหาญ

สาม ง้วนจับซาหังถ่ายทอดเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์รันทดแก่ เฮ้งเซี่ยว-เจียะจริงๆ เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ออกด้วย "พลังไร้สภาพ" แต่ซุนยี้อยังจำแนกออกว่าเป็นลมปราณหินหรือพลังเกาทัณฑ์ พลังฝีมือของซุนยี้อไม่สูงเอี่ยมนัก แต่ความสามารถในการจำแนกแยกแยะ ยังเหนือกว่าพลังฝีมืออีก

สี่ ที่น่าตื่นตระหนกคือ ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะรวบนิ้วมือตีดพุ่งลวงชน์ใช้ลมปราณหินหลังเกาทัณฑ์ออก ได้คลายมือปล่อยอาวุธ แต่ขั่วพริบตาตุจประกายไฟ ตาบกระบี่ของเขายังปะทะกับอาวุธของตั้งพ้วยกับเม้โคกแป๊ะ

หากเป็นคนที่ไม่ทันสังเกต ยังเข้าใจว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะถือตาบกระบี่ใช้กระบวนท่าออก แต่ในความเป็นจริง หากตาบกระบี่ยังถืออยู่ในมือ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่อาจใช้ลมปราณหินพลังเกาทัณฑ์ออกได้

...หรือว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะฝึกเพลงตาบวิชากระบี่ถึงชั้น "บังคับด้วยจิต" แล้ว?

ห้า หากแม้นเป็นเช่นนี้ ต่อสู้ไปก็ไม่มีประโยชน์ มิสู้ดำเนินแผนชั้นที่สองของปฏิบัติการครั้งนี้ประเสริฐกว่า

ดังนั้นซุนฮื้อสั่งให้ทั้งหมดหยุดมือ

หก มาตรว่าระหว่างการประมืออันกระชั้นสั้น ซุนฮื้อยังดูออกได้

...ม้อลาลาเคียดแค้นชิงชังเฮ้งเซี่ยวเจียะจริงๆ แต่ลงมือด้วยอำมหิตเกินไป บุคคลเช่นนี้ไม่ว่าเป็นบริวารของผู้ใด ต้องระวังป้องกันการแว้งกัดของมัน

...กระบี่เดือนใหม่ตั้งพ้วยห้าวหาญดุดันจริงๆ บุคคลเช่นนี้หวังความตีความชอบ ไม่เสียดายกับการเหยียบย่ำซากศพผู้อื่น ชักนำตัวเองสู่ความสำเร็จ สมควรมอบหมายหน้าที่สำคัญ แต่ไม่อาจไว้วางใจได้

...บ้วนลี้ม่อดูไปคล้ายห้าวหาญเด็ดเดี่ยว แท้จริงหวาดหวั่นขลาดเขลา การลงมือของมันเพียงปฏิบัติตามคำสั่ง หวังมีส่วนได้รับการปูนบำเหน็จด้วย คนประเภทนี้ไม่อาจให้ความสำคัญ

...เบ๊โคกแป๊ะเป็นนักรบที่แท้จริง บุคคลเช่นนี้สามารถใช้สอย และไม่ต้องระวังป้องกัน ทั้งนี้เพราะมันผุดขึ้นรวดเร็ว และดับสูญโดยเร็วเช่นกัน

ขั้นตอนในการประมือแม้กระชั้นสั้น แต่ซุนฮื้อสังเกตนิสัยใจคอของพวกมันออก มีข้อสรุปอยู่ในใจ

ซุนฮื้อชมชอบดูผู้คนประมือกัน ทั้งนี้เพราะช่วยให้ค้นพบธาตุแท้ใจคอของคน โดยที่ไม่อาจปกปิดอำพรางได้

มีบ้างบางคนปรกติชมชอบด่อยตี ทำท่าชิงชัง แต่พอเกิดเรื่องกลับ

ซุกหัวหดหาง หาข้ออ้างหลีกหนี เปลือกนอกแสร้งเป็นดุร้าย แท้จริงประหวันพรั่นใจ ทั้งหมดนี้ล้วนสังเกตเห็นได้จากตอนลงมือประกระบวนท่า

มันใช้เป็นเครื่องประเมินขีดความสามารถของบริวาร ตัดสินใจว่าจะใช้สอยหรือละทิ้งไป

ดังนั้นมันชมชอบดูการต่อสู้

มันไม่เคยปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนี้มาก่อน

...โดยเฉพาะชมชอบติดตามดูการต่อสู้ของมือดีกับยอดฝีมือ ระหว่างการรุกถอยจู่โจมตั้งรับ แสดงออกถึงลักษณะนิสัย สะท้อนเห็นถึงไหวพริบปัญญา นับเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง

เช่นเดียวกับที่การต่อสู้ช่วงสั้นๆ ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันก็ซึมซับรับเอาไว้ไม่น้อย

จากนั้นซุนฮื้อกล่าวถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"เฮ้งเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่เฮ้ง) ท่านยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่? ข้าพเจ้าคือซุนฮื้อแห่งค่ายเซี้ยงกีเมื่อกาลก่อน หลายปีนี้ท่านจากมาสบายดี?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูอีกฝ่าย ยิ้มพลางกล่าวอย่างสนิทสนมว่า

"ข้าพเจ้าย่อมจดจำท่านได้ ท่านคือเล่าซุนจื่อ (คนที่แซ่ซุน) ที่ยอมอดทนเป็นเวลาหนึ่ง ชั่วยามเพียงเพื่อส่งยาเม็ดถอนฤทธิ์สุราเม็ดหนึ่งให้แก่กิมเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่กิม) เป็นเซียวฮื้อยี้ (ลูกปลาน้อย) ที่ยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบานค่อหน้าผู้คน ทั้งที่ไม่ได้เป็นคนผายลม"

ซุนฮื้อยิ้มอย่างเบิกบาน กล่าวว่า

"ซาเล้าจู้ (หัวหน้าหอคนที่สาม) ตอนนี้มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ยังจดจำคนที่ไม่รักดีเช่นข้าพเจ้าได้ เป็นที่ตื้นตันใจของข้าพเจ้านัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสอดดาบคืนฝัก ปากกล่าวว่า

"คราครั้งก่อนท่านเองมีการแสดงออก วันนี้กลายเป็นคนมีหน้ามีตาแล้ว"

ซุนฮื้อกล่าวจากใจจริงว่า

"เพราะได้รับความชื่นชมจากซาเล้าจู้ มิกล้าไม่บากบั่นสร้างตัว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลอดกระบี่ดีนฝักอีกเล่มหนึ่งกล่าวว่า

"เมื่อโอภาปราศรัยกันแล้ว ซุนทงเนี่ย (หัวหน้าขบวนแซ่ซุน) มีคำชี้แนะใดโปรดบอกมา"

ซุนฮื้อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้น้อยได้รับมอบหมายภารกิจมาจริง หลังจากแจ้งภารกิจ ค่อยตอบแทนน้ำใจที่ติดค้างซาเล้าจู้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวหนักไปแล้ว ขอท่านทำตามกฎของหอ ปฏิบัติภารกิจตามที่รับมอบหมายมา"

ซุนฮื้อประสานมือ เปิดเผยภารกิจที่ได้รับมอบหมายออกมาว่า

"แปะเล้าจู้ขอเชิญท่านรุดไปสักครา"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้จักโชวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โชว) กับแปะยี่กอ (พี่รองแซ่แปะ) หารู้จักแปะเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่แปะ) ไม่"

"เช่นนี้เป็นว่า หากแปะโช้วปวยเชื้อเชิญเฮ้งซาตึงแก (หัวหน้าคนที่สามแซ่เฮ้ง) ไปพบปะสนทนาเล่า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นตึงแกอันใดตั้งแต่แรก หากแต่ร่อนเร่ไปสุดหล้าเพียงแต่ข้าพเจ้ากลับคิดไปเยี่ยมคำนับแปะยี่กอ (พี่รองแซ่แปะ) ที่ไม่พบหน้ามานาน ถามไถ่ว่าโชวตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่โชว) สบายดีหรือไม่"

"ไม่ว่าอย่างไร บริวารเห็นว่าแปะเสียวเฮียบรุดไปสักครั้งประเสริฐสุด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วขึ้น กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่ไป คงไม่ประเสริฐกระมัง?"

ซุนฮื้อไม่ตอบคำถามนี้ตรงๆ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เมื่อห้าปีก่อน ข้าพเจ้าเพียงเป็นลิ่วล้อในค่ายสำนักเล็กๆ นามลมโลหะ แต่ในการชุมนุมอย่างเปิดเผย ท่านกลับดึงตัวข้าพเจ้าออกมา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน การชุมนุมอย่างเปิดเผยครั้งนั้น หลังจากสนทนาเรื่องส่วนรวม ก็เป็นการพบปะสังสรรค์ ผู้คนหลายร้อยคนล้อมรอบกองไฟ ดื่มสุราสรวลเสเฮฮา กิมเล่าตั่วที่เป็นนายเหนือท่านนั่งอยู่เบื้องหน้าท่าน ตั่นกลางด้วยผู้คนสองร้อยคน ข้าพเจ้าพบว่าท่านคล้ายล้วงสิ่งของ[illegible]ออกมา แต่ความเคลื่อนไหวเชื่องช้ายิ่ง จากนั้นเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความเชื่องช้ายิ่งกว่า ทุกความเคลื่อนไหวระมัดระวัง คล้ายกลัวถูกผู้ใดพบเห็น ระหว่างชั่วครู่แรกกับชั่วครู่หลัง ท่านอย่างน้อยขยับเคลื่อนตัวไปสามสี่ก้าว แต่น้อยคนที่สังเกตออกว่าท่านเคลื่อนตัวจากตำแหน่งเดิม"

ซุนยี่อกล่าวด้วยความละอายว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าตัวเองระมัดระวังมากแล้ว แต่ทุกประการยังตกอยู่ในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ท่านกลับจับตาดูข้าพเจ้า โดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกตัว..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะตัดบทว่า

"ค่ำคืนนั้นท่านก็พบว่าข้าพเจ้าจับตาดูท่าน ตอนที่ท่านเคลื่อนตัวถึงด้านหลังของตัวแทนสมาคมทวนวิเศษแถบชานตุง ยังจับจ้องมองข้าพเจ้าแวบหนึ่ง สายตานั้นกลับดุร้ายยิ่ง"

ซุนยี่อกล่าวด้วยความละอายกว่าเดิมว่า

"ไม่ว่าเรื่องราวใด ล้วนไม่อาจปิดบังท่าน ตอนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ส่วนท่านเป็นหัวหน้าคนที่สามของหอลมหิรุณโปรย ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่านก็แปลกไปแล้ว แต่ท่านรู้จักข้าพเจ้าจึงไม่มีเหตุผล"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"คน[illegible]ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามที่หนักแน่นปราดเปรียวจึงน่าสนใจ

ท่านใช้เวลาครึ่งชั่วยาม ค่อยเคลื่อนตัวถึงข้างกายพวกเดียวกัน กระซิบกระซาบหลายคำ หยิบถุงบรรจุน้ำออกมาใบหนึ่ง และใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วยามประชิดถึงข้างกายกิมเล่าตั่ว ท่านป้อนสิ่งของเข้าปากกิมเล่าตั่ว ให้มันดื่มน้ำตามลงไป กิมเล่าตั่วที่ความจริงดื่มจนเมามายเจ็ดแปดส่วนค่อยมีสติแจ่มใส เมื่อถึงรอบมันแสดงความเห็น ก็กล่าววาจาได้อย่างฉะฉาน"

ซุนยี้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"กิมเล่าตั่วพวกเราความจริงมีความสามารถในเชิงสุรา มีคารมที่คล่องแคล่วอยู่แล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แต่ผู้ที่ข้าพเจ้าเสื่อมใสคือท่าน เพราะข้าพเจ้าพบว่าท่านให้มันรับประทานยาเมืดถอนฤทธิ์สุรา ตอนที่ท่านเริ่มเคลื่อนไหว กิมเล่าตั่วเพิ่งดื่มสุรา ท่านคำนวณว่าหนึ่งชั่วยามให้หลังมันต้องครองสติไม่อยู่ ดังนั้นท่านเริ่มเคลื่อนไหวโดยมิให้ผู้คนพบเห็น ทั้งยังช่วยรักษาหน้าของกิมเล่าตั่วไว้ ตอนนั้นข้าพเจ้าแน่ใจว่าท่านต้องไม่ใช่คนธรรมดา พอสอบถามค่อยทราบว่าผู้คนเรียกหาท่านเป็นเล่าซุนจื่อ"

ซุนยี้อกล่าวด้วยความตื้นตันว่า

"ดังนั้นท่านบอกให้โชว...กงจื้อ (คุณชายแซ่โชว) ดึงตัวข้าพเจ้ามาจากกิมเล่าตั่ว?"

"ข้าพเจ้าบอกข้อสังเกตของข้าพเจ้าต่อโชวตั่วกอ มิคาดโชวตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านใช้คนไปดึงตัวมันมา ยังมียาเมืดถอนฤทธิ์สุรานั้นเรียกว่าเมามายตื่นฝันมอดม้วย หากมันยอมบอกตำรับยา พอเข้าสังกัดหอเรา ก็แต่งตั้งมันเป็นรองหัวหน้าขบวน' ดูท่าโชวตั่วกอให้ความสนใจยิ่งกว่าข้าพเจ้า ถึงกับล่วง

---

*เล่าซุนจื่อแปลตรงตัวว่าคนที่แซ่ซุน แต่สามารถสื่อความหมายถึงนักพิชัยสงครามซุนวู

รู้ว่าท่านใช้ตัวยาชนิดใด"

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านขอให้ แป๊ะ...เล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) ตามตัวข้าพเจ้ามาเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย?"

"แป๊ะยี่กอพอฟังว่ามีบุคคลเช่นนี้ ก็ขันอาสาไปตามตัวเอง หลังจากนั้นเขาใช้สอยท่านเป็นพิเศษ ซึ่งความจริง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถเช่นท่านสมควรทำงานให้แก่หอลมฝัน"

"ซาตึงแก (หัวหน้าคนที่สาม) ให้ความชื่นชมต่อข้าพเจ้า จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ตอบแทน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านตอบแทนแต่แรกแล้ว ท่านลืมเลือนงานเลี้ยงที่ภูเขาเจียะซัวแล้วหรือ?"

"ภูเขาเจียะซัวมีทิวทัศน์ตระการ ธารน้ำตกคล้ายไหลหลั่งจากฟ้า เป็นที่พบปะของเหล่ายอดฝีมือ เพื่อหารือแผนการใหญ่ ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ดูแลความสงบเรียบร้อย ไหนเลยลืมเลือนได้ แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ตอบแทนท่านอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านลืมเรื่องผายลมแล้วหรือ? คนที่ผายลมเป็นข้าพเจ้าเอง"

ซุนฮื้อค่อยนึกออก สีหน้าปรากฏแววคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าผายลมที่เหม็นตลุ้ง แต่ไม่มีเสียงดังออกมา ตอนนั้นท่านอยู่ข้างกายข้าพเจ้า กลับแสร้งเป็นหน้าแดง ทำท่ากระบิดกระบวน ดังนั้นทุกผู้คนเข้าใจว่าเป็นผู้ดูแลความสงบเรียบร้อยเซียวฮื้อยี่ (ลูกปลาน้อย) ผายลมออกมา"

"นั่นเพียงเป็นการผายลมป้าบหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดยอมรับล้วนเป็นเช่น

เดียวกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า

"แต่ท่านยังเยาว์วัย คนผู้หนึ่งออกท่องยุทธจักรด้านภาพลักษณ์มีความสำคัญที่สุด ตอนนั้นยังมีวีรสตรีหญิงสาวอยู่ด้วย ท่านกลับยอมรับโดยดุษณี เห็นชั้งชีดชาต่อชื่อเสียงและหน้าตา ข้าพเจ้านับถือเสื่อมใสท่านนัก"

ซุนฮื้อรีบกล่าวว่า

"ชาติงแกกล่าวหนักไปแล้ว จะอย่างไรท่านยอมรับว่าเป็นคนผายลมทั้งหมดล้วนปิดปากหัวร่อ ข้าพเจ้าไม่ได้ช่วยเหลือท่านอันใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ความตั้งใจและการกำหนดท่าทีของท่านหายากยิ่ง ยุทธจักรยึดถือผู้ที่นิยมการต่อสู้เป็นลูกผู้ชาย แท้ที่จริงผู้ที่ยึดได้หดได้ ยอมรับผิดชอบแทนผู้อื่น กระทำการใหญ่โดยไม่เปิดเผยจึงเป็นบุคคลที่สูงส่ง"

เชากล่าวย้ำว่า

"พฤติกรรมของท่านช่วยให้ข้าพเจ้าค้นพบหลักปรัชญาในการดำรงตนในโลกหล้าเพิ่มขึ้นหลายเท่า"

หลังจากรับฟังวาจาประดานี้ ซุนฮื้อบังเกิดความนิยมยกย่องเฮ้ง-เซี่ยวเจียะกว่าเดิม

ความสูงส่งของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มิใช่อยู่ที่เขาช่างสังเกตดีถ้วนไม่ดูแคลนผู้หนึ่งผู้ใดประการสำคัญคือเขามีความทรงจำที่แม่นยำ ตลอดจนความใกล้ชิดสนิทสนม

...บุคคลที่โดดเด่นไม่เพียงสามารถเรียนรู้จากผู้ที่สูงส่งกว่าเขา ยังสามารถรับรู้บทเรียนจากผู้ที่ต่ำต้อยด้อยกว่าเขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลเช่นนี้

จากการสนทนากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ซุนฮื้อก็เรียนรู้เรื่องราวไม่น้อย

แต่ว่าซุนฮื้อยังต้องปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมา

ดังนั้นซุนฮื้อกล่าวว่า

"เฮ้งซาเฮียบท่านให้ความสำคัญต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจท่าน แต่ว่าท่านเคยสั่งสอนว่า เรื่องส่วนรวมต้องมาก่อนเรื่องส่วนตัว หากท่านยินยอมติดตามข้าพเจ้าไปพบปะสนทนากับแป๊ะเล้าจู้ ย่อมประเสริฐสุด หากท่านไม่รับปาก ก็ไม่เกิดผลดีอันใด"

เฮ้ง.เซี่ยวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนี้ท่านกำลังปฏิบัติหน้าที่ เมื่อครู่พวกเราเท้าถึงความหลัง แต่ไม่กระทบถึงเรื่องส่วนตัว เรื่องไปพบกับแป๊ะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) ข้าพเจ้าอารมณ์ไม่ดี ไม่คิดรุดไป ท่านมีวิธีใดบีบบังคับให้ข้าพเจ้าไปได้?"

...อาศัยซุนฮื้อและพวกยังไม่สามารถบีบบังคับเฮ้งเซี่ยวเจียะกระทำเรื่องราวที่เขาไม่ยินดีกระทำ

ซุนฮื้อทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เฮ้งซาเฮียบ ไม่ยินยอมติดตามพวกเราไปจริงๆ?"

"ไม่ยินยอม"

"อย่างนั้นล่วงเกินแล้ว"

มันปรบมือคราหนึ่ง แว่วเสียงขึ้นบันไดเก๋งบ้วนป้อเกาะ มือดีสี่คนคุมตัวคนผู้หนึ่งเข้ามา

ผู้ที่ถูกคุมตัวเข้ามาเป็นสตรีนางหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นนาง ถึงกับศีรษะพองโต ร้องว่า

"ท่านทำอะไร มิใช่บอกให้ท่านไปยังเจดีย์งวงข้างหรอกหรือ ไฉนถูกผู้คนจับตัวมา?"

สตรีที่ถูกคุมตัวเข้ามาย่อมสูญเสียอิสรภาพ

สตรีที่สูญเสียอิสรภาพย่อมถูกผู้คนสยบไว้

สตรีที่ถูกสยบไว้ กลับเป็นนางแอ่นภูเซียวเทียนซัว...อุนฮิ้วเอง

อุนยิ้วเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะมีโทสะปานนี้ ถึงกับขอบตาแดงก่ำ แบะปากออกมา

นางกล่าวคำ "ท่าน...ท่าน..." แต่ไม่อาจกล่าวสืบต่อ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นท่าทางอันคับแค้นของนาง ก็ไม่สามารถด่าสืบต่อ เพียงกระทืบเท้ากล่าวว่า

"มิใช่หรอกหรือ? สั่งท่านอย่าได้ออกมาวิ่งเพ่นพ่าน ตอนนี้กลับตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น"

อุนยิ้วพลันร้องไห้โฮออกมา ลืมเลือนว่ายังถูกศัตรูคร่ากุมไว้ ร้องว่า

"ท่านพอพบหน้าก็ด่าว่าคน แสดงว่าไม่ห่วงใยผู้อื่น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูมือกระทืบเท้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ห่วงใยท่าน?"

อุนยิ้วร่ำไห้ราวดอกส้มถูกฝนพรม กล่าวว่า

"ท่านห่วงใยข้าพเจ้า ไฉนด่าว่าข้าพเจ้า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ข้าพเจ้าดุว่าท่านเพราะหวังดีต่อท่าน ตอนนี้ท่านมีสภาพเช่นนี้ เข้าใจว่าข้าพเจ้าสบายใจหรือ?"

อุนยิ้วยังไม่ยอมเลิกรา กล่าวว่า

"ท่านไม่คิดอ่านหาทางช่วยคน พอพบหน้าก็ด่าว่า ไม่ไว้หน้าแม้แต่น้อย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพราะร้อนใจ ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่รู้จักป้องกันตัวเอง จึงกล่าววาจาไปหลายประโยค"

อุนยิ้วขยี้เท้ากล่าวว่า

"กล่าววาจาอันใด นั่นเป็นการต่าทออย่างสาดเสียเทเสีย แม้แต่ท่านพ่อยังไม่เคยด่าว่าข้าพเจ้าเช่นนี้ ท่านต้องขอโทษก่อน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิสู้รอให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านแล้วค่อยกล่าว ดีหรือไม่?"

อุนยิ้วไม่สนใจว่าตัวเองยังตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู ร้องว่า

"ไม่ดี ไม่ดี ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านขอโทษในบัดดล"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่ประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าขอคำนับแล้ว"

อุนยิ้วหัวร่อคิกคำหนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ไม่เชื่อฟังท่าน ความจริงอยู่ในเจดีย์ชบเม็ดแตงโมพลันได้ยินที่เบื้องนอกมีคนร้องขายแพรพรรณ ข้าพเจ้าบอกให้จูตั่วก่อยี้อยู่เฝ้าเจดีย์ ตัวเองลงไปชมดู เห็นแพรพรรณสีสดทั้งมีกลิ่นหอม จึงหยิบขึ้นมาสูดดมดู มิคาดรู้สึกศีรษะมึนงง ฉุกคิดว่าผิดท่า ผ้าแพรพรรณก็คลี่คลุมลงมา ห่อหุ้มข้าพเจ้าไว้ หลังจากนั้นก็... ก็เป็นเช่นนี้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านไม่ลงมาชมดู มิใช่ไม่มีเรื่องราวหรอกหรือ..."

มิคาดอุนยิ้วร้องไห้อีกครา กล่าวว่า

"ผู้ยิ่นไม่ทราบมาก่อน หากทราบแต่แรกคงไม่ลงมา ทั้งยังต้องรับฟังท่านดุด่าว่ากล่าวเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า โดยไม่ช่วยคนไม่แยแสสนใจผู้คน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะร้อนใจจนกระทืบเท้าอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ช่วยเหลือท่าน?"

ชุนฮอส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะเหลียวมองมัน ถามว่า

"ท่านระคายคอ?"

ชุนฮื้อยิ้มพลางสั่นศีรษะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะสอดมือไปในแขนเสื้อถามว่า

"ปอดของท่านมีปัญหา?"

"ไม่มีปัญหา"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเผชิญกับอุนยิ้ว มักร้อนรุ่มจนกระทืบเท้า แต่กับผู้อื่นยังรักษาความปลอดโปร่งเยือกเย็นไว้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นคงมีความในใจแล้ว"

ซุนยื้อขยับมุมปาก ถือเป็นการยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าช่วยคนก็ช่วยคน คล้ายไม่ได้ยึดถือลูกผู้ชายในที่นี้ ทั้งเจ็ดสิบสามคนเป็นผู้คนแต่อย่างไร"

มันกล่าวจากใจจริงว่า

"ท่านแก่งกล้าสามารถ แต่ว่าท่านมีเพียงลำพัง พวกเรามีจำนวนเจ็ดสิบกว่าคน อย่าว่าแต่อุนโกวเนี้ยยังคกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูเท้าของตัวเอง มองดูอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ท่านไม่ได้สร้างความลำบากแก่นางกระมัง?"

ซุนยื้อรีบกล่าวว่า

"มิกล้า พวกเราปฏิบัติต่อนางเช่นแขกผู้ทรงเกียรติ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวคำ "ประเสริฐ" ถามว่า

"ทำอย่างไรท่านจึงยินยอมปลดปล่อยคน?"

ซุนยื้อกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอเพียงท่านติดตามพวกเราไปพบหน้าแป๊ะเส้าจู้สักครา"

"รวบรัดเพียงนี้?"

"รวบรัดเพียงนี้เอง"

"สามารถปลดปล่อยคนก่อน ข้าพเจ้าค่อยรุดไปได้หรือไม่?"

"แป๊ะเส้าจู้สั่งไว้ ให้พวกเราเชิญท่านไปก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขบคิดแล้วกล่าว

"อย่างนั้น...ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว"

ซุนฮื้อและพวกรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก ซุนฮื้อกล่าวอย จริงจังว่า

"คำตอบนี้สร้างความผิดหวังแก่พวกเรา สร้างความล่าบากใจ พวกเราไปแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอธิบายว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดไปคารวะแป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) แต่เ ข่มขู่เช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่คิดไปแล้ว"

อุนยิ้วร้อนใจขึ้นมา ร้องว่า

"นี่ ท่านลืมเลือนข้าพเจ้าหรือไร?"

ซุนฮื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ใช่แล้ว เฮ้งซาเฮียบไม่อาจลืมเลือนโฉมสะคราญผู้อ่อนแอนา ยังรอคอยคำตอบของท่านอยู่ ยังมี ที่นี้มีพี่น้องไม่น้อยคิดถึงซาตึงแก (หน้าคนที่สาม) ของพวกมัน แต่ก็มีคนที่เข้าสังกัดใหม่ ไม่แน่ว่าจะไว้หน้าท่

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายตื่นจากความฝัน กล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าไม่อาจละทิ้งน้องสาวผู้นี้โดยไม่แยแส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการปฏิบัติตามคำข่มขู่ของผู้คน...ท่านเห็นว่าควรทำอย่างไ

ซุนฮื้อนำเสนอวิธีการของมันว่า

"เช่นนี้เถอะ ให้อุนโกวเนี้ยติดตามพวกเรากลับไปชั่วคราว รั้งอยู่ หลายวัน รอจนเฮ้งซาเฮียบคิดอ่านให้ดี ค่อยไปรับตัวนางกลับมา"

อุนยิ้วร้องคำ "ไม่ได้" จากนั้นกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อย ท่านไม่ช่วยเหลือข้าพเจ้า ท่านยังนับเป็นผู้คนหรือ

จากนั้นหันไปข่มขู่ซุนฮื้อว่า

"ท่านกล้าคุมตัวข้าพเจ้ากลับไป? ข้าพเจ้ากับแป๊ะเล้าจู้พวกท่า การคบหาอย่างลึกซึ้ง หากมันเห็นพวกท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ต้องเ

ฆ่าพวกท่านจนเลือดสาดกระจายแน่นอน"

ชุนยี้อทำท่าหวาดกลัว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อ หากอุนโกวเนี้ยเป็นไรไป วิญญาณในปรภพอย่าได้โทษว่าพวกเรา พวกเราเพียงปฏิบัติตามคำสั่ง ทั้งยังให้โอกาสแก่เฮ้งซาเฮียบหลายครั้งคราเป็นมันทำลายโอกาส กลายเป็นแตกหักกัน พวกเราได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

เฮ้งเซียวเจียะกล่าวว่า

"อุนยิ้วไม่ต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้าเพียงล้อพวกมันเล่น ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่าน"

คราครั้งนี้อุนยิ้วกลับไม่เชื่อ ถามว่า

"ท่านจะช่วยเหลือข้าพเจ้าอย่างไร?"

ชุนยี้อชักดาบออกมา

สีดาบเป็นสีครามอมเขียว

คล้ายกับฝนซาฟ้าใส น่าดูยิ่งนัก

ดาบที่น่าดูพาเหมือนกับสำเภาที่น่าดู

ประกายดาบอันสวยงามแนบสนิทกับใบหน้าของสตรีผู้งดงาม

เป็นที่คาดคิดได้ว่า ตัวดาบยังเยียบเย็นกว่าสายน้ำกลางวิกาล

สำนึกดาบยังร้อนแรงกว่าอาทิตย์ยามเที่ยง

ชุนยี้อตวาดสำทับว่า

"หยุดไว้ ท่านกล้าชิงตัวผู้คน ข้าพเจ้าจะลงมือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านกล้าฆ่านาง?"

ชุนยี้อกล่าวว่า

"หอลมพิรุณโปรยมีคำสั่งดุจชุนเขาตลอดมา ข้าพเจ้าได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่ง ต่อให้ท่านมีฝีมือรวดเร็ว ช่วยเหลือนางเป็นผลสำเร็จ แต่หาก

แม้นใบหน้านางถูกกรีดเป็นรอยบาดแผล ฝากตำหนิบนวงพักตร์นาง ท่านคงไม่ติดเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ ใช่หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับตอบว่า

"ไม่ใช่"

จากนั้นเขากล่าวกับซุนฮื้อว่า

"ท่านลองเหลียวดูคนของท่าน"

ซุนฮื้อไม่ได้เหลียวหน้าไป

มันไม่เหลียวดู แต่ก็พบว่ารหัสสัญญาณที่มันลองส่งออกไป หามีปฏิกิริยาตอบรับ หามีเสียงสะท้อนกลับมาไม่

...หรือว่าบริวารทั้งหมดล้วนตายแล้ว?

ย่อมไม่ใช่

พวกมันยังไม่ตาย

...เพียงแต่ถูกสยบเอาไว้

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าววาจากับมัน อาศัยการกระทืบเท้าส่งรหัสสัญญาณออกไป ผู้คนกลุ่มหนึ่งก็เร้นกายเข้ามาโดยไร้เสียง สยบคนของซุนฮื้อที่กระจายอยู่ทั้งในและนอกเก๋งเอาไว้

คนหนึ่งสยบผู้คนหลายคนเอาไว้

ผู้มามีไม่มากนัก แต่เป็นมือดีทั้งสิ้น

มือดีสังกัดเจดีย์งวงช้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแนะนำผู้คนที่ลอบเข้ามาพลิกสถานการณ์ต่อซุนฮื้อว่า

"...ท่านนี้เป็นม้าขาวลอดช่องว่างปึงหึงเสี้ยว...นี่เป็นคนในลมหวนเจ็ดสายจูตั่วก่อยี้...ท่านนั้นเป็นลูกหลานอัคคีฉั่วจุ้ยโต๊ะ...นั่นเป็นสวรรค์เบื้องบนฮ่อเซี่ยวฮ้อ...ท่านนั้นเป็นราชาข้าวเคียถั่ว...ยังมีเนี่ยอางู้...ท่านนี้เป็นอุนป๋อยังมีฉั่วตุยเงียว ยังมี..."

ไม่ทันแนะนำจบ ซุนฮื่อก็ปลดปล่อยอุนยิ้ว หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"แปะเส้าจู้คิดทดสอบฝีมือของเฮ้งซาเฮียบ คาดว่าต้องมีความรุดหน้านับว่าไม่ผิดจริงๆ แปะเส้าจู้ยังบอกว่าเฮ้งซาเฮียบมีพรสวรรค์ในการจัดวางกำลังให้ข้าพเจ้าเป็นตัวตลกสักครั้ง บังอาจคร่ากุมตัวอุนโกวเนี้ย ใช้เป็นเครื่องข่มขู่ คาดว่าเฮ้งซาเฮียบต้องแสดงความสามารถ พลิกสถานะจากคับขันเป็นปลอดภัย นับว่าแปะเส้าจู้คาดการณ์ไม่ผิดจริงๆ ฮาๆ..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อฮาๆ ตามมัน

ซุนฮื่อล้วงเทียบเชิญจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ประคองส่งต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แปะเส้าจู้บอกว่าหากแผนการล้มเหลวติดต่อกัน ไม่ว่าแผนใดไม่อาจทำอย่างไรท่านให้ส่งมอบเทียบเชิญนี้ต่อท่าน วันหน้าเขาจะมาเยือนที่เจตีย์งวงช้างเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับเทียบเชิญมาอ่านดู เห็นเขียนอักษรหวัดงดงามว่า

"น้องเจียะ สี่ปีไม่พบพาน คิดถึงเป็นยิ่งนัก จนใจที่อยู่ใกล้ แค่เอื้อมเสมือนอยู่ห่างพันลี้ หากท่านไม่มา วันหน้าเขาจะไปเยือนที่เจตีย์งวงช้าง เพื่อถกถึงไมตรีเก่าก่อน ขออย่าได้หลบหน้า...จากปวย"

อักษรเพียงไม่กี่แถว ทุกตัวคล้ายกระเรียนเหินบนผาชาด ราวกับจะโบยบินขึ้นฟ้าไป

ซุนฮื่อก้มศีรษะกล่าวว่า

"เฮ้งซาเฮียบ หากไม่มีเรื่องอันใด ข้าพเจ้าคิดขออำลา"

อุนยิ้วหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง ตวาดว่า

"ท่านคิดไปแล้ว เฮอะ"

ซุนฮื่อน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้น้อยปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่เป็นตัวของตัวเอง หากมีที่ใดล่วงเกินยินดีรับการลงโทษ"

"ประเสริฐ ก่อนที่ท่านจะลงมือ ได้ออกปากเชื้อเชิญตามมารยาท บ่งบอกว่าทำตามหน้าที่ หลังจากนั้นถกถึงความสัมพันธ์เก่าก่อน ตอนลงมือ ยังเว้นทางถอยไว้ เมื่อปฏิบัติการล้มเหลว ก็พลิกแพลงตามสถานการณ์ อ้างว่าทำตามคำสั่ง ยินดีรับโทษทัณฑ์ ทำให้ผู้คนไม่อาจเอาผิดได้ ฝีมือของท่านนี้ยังเหนือล้ำกว่าเพลงหมัดมวยอีก"

ซุนฮื้อรีบกล่าวว่า

"ฝีมือของข้าพเจ้านี้ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง มิใช่พฤติการณ์ของวีรบุรุษ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"วีรบุรุษที่แท้จริงมีสักกี่คน วีรบุรุษจริงแท้ยังสู้อันธพาลร้านถิ่นไม่ได้"

ซุนฮื้อก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนต่ำช้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"คนต่ำช้าอันร้ายกาจ...แป๊ะยี่กอรอข้าพเจ้าอยู่ที่ใด?"

ซุนฮื้อตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"เฮ้งซาเฮียบมิใช่บอกว่าไม่ไปหรอกหรือ?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไม่ยินดีไป"

"ตอนนี้เฮ้งซาเฮียบยินดีไปแล้ว?"

"เมื่อไม่มีการข่มขู่ ข้าพเจ้าก็ยินดี"

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกว่าการข่มขู่เฮ้งซาเฮียบหามีประโยชน์ไม่"

"นั่นเป็นคำกล่าวของแป๊ะยี่กอหรือไม่?"

ซุนฮื้อเพียงแต่ยิ้ม หาตอบคำไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ ข้าพเจ้าจะถือว่าเห็นแก่หน้าท่านรุดไปสักครา

แป๊ะยี่กออยู่ที่ใด?"

นับตั้งแต่อุนยิ้วถึงฮ่อเชี่ยวฮ้อ ถังป้องู้ถึงอุนป้อส้วนโห่ร้องออกมา ห้ามมิให้เฮ้งเชี่ยวเจียะไปตามนัด

มุมปากซุนฮื้อปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"อยู่ไม่ไกล ขอเพียงบ่งบอกสถานที่ เฮ้งซาเฮียบต้องรุดไป ทั้งหมดก็ไม่ห้ามมิให้เขาไป"

คนทั้งหมดพากันถามว่า

"มีสถานที่เช่นนี้?"

ซุนฮื้อคอบอย่างมั่นใจราวกับปลาติดเบ็ดแล้วว่า

"มี"

คนทั้งหมดถามว่า

"สถานที่ใด?"

"ตำหนักจูกัวะ"

ซุนฮื้อคอบพลางกล่าวเสริมว่า

"จูกัวะชิงแซเป็นคนเรียกประชุม นัดหมายพวกท่านทั้งสองหารือเรื่องของหอลมพิรุณโปรย"

...ในเมื่อจูกัวะชิงแซเป็นคนนัดประชุมด้วยตัวเอง มิหนำซ้ำสถานที่พบปะยังเป็นตำหนักจูกัวะ ก็ไม่มีเหตุผลที่ไม่ไปแล้ว

เฮ้งเชี่ยวเจียะถามตรงๆ ว่า

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก กลับใช้วิธีข่มขู่แทน?"

ซุนฮื้อคอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"หากท่านไปตามคำข่มขู่ ข้าพเจ้าก็จะส่งสัญญาณออกไป อย่างนั้นแป๊ะเส้าจู้ไม่จำเป็นต้องน้อมรอที่ตำหนักจูกัวะแล้ว"

คำตอบของมันซ่อนความนัยมากมาย

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยๆ เข้าใจความหมายของมัน

และเข้าใจความหมายของแป๊ะโซ้วปวย
ย่อเชี่ยวฮ้อยื่นมือออก กล่าวว่า
"ท่านบอกว่าจูกัวะชิงแซเรียกประชุม ใช่มีสัญลักษณ์ยืนยันหรือไม่?"
ซุนฮื้อตอบอย่างชัดเจนว่ามี ทั้งยังล้วงสัญลักษณ์ออกมา

เป็นแก้วผลึก

นั่นเป็นแก้วผลึกสีม่วงลูกหนึ่ง

แก้วผลึกมีอีกชื่อหนึ่งว่าแก้วมณี เป็นหนึ่งในรัตนะทั้งเจ็ด* แก้วผลึกลูกนี้สกาวสุกใส เป็นประกายนวลใย มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นของวิเศษที่หายากยิ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะมองแวบเดียวก็ทราบว่า นั่นเป็นสัญลักษณ์ของสำนักสุขนิยม

หินแก้วผลึกสะท้อนประกายเจ็ดสี แสดงว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่บรรจุพลังลมปราณอันลึกล้ำของสำนักสุขนิยม

...แม้กระทั่งเฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่มีพลังฝีมือถึงขั้นนี้

ที่ให้หินยังสลักอักษรโบราณเป็นคำ "พบหินเช่นพบเรา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวในบัดดลว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไป"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปด้วย"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไปไม่ได้"

---

*รัตนะทั้งเจ็ดของทางพุทธได้แก่ ทอง เงิน ไพฑูรย์ ผลึก บุษราคัม มรกต ทับทิม

ถังฉิกบี่กล่าวว่า

"ในความเห็นเรา..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"วางใจ ข้าพเจ้าจะพลิกแพลงตามสถานการณ์"

อุนป๊อกล่าวว่า

"หากถึงคราจำเป็นให้ส่งพลุสัญญาณ ต่อให้เป็นตำหนักจูกัวะ พวกเรายังกล้าบุกเข้าไป..."

รอยยิ้มของเฮ้งเซี่ยวเจียะบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าทุกประการมีความหวัง ปากกล่าวว่า

"โปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่เห็นสมควร"

บทที่ 2

มันที่คล้ายเป็นเครื่องหมายนักเสียง

หลังจากที่แยกจากกันนานปีในที่สุดเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยพบหน้ากันที่ปากตรอกรวดร้าวหน้าตำหนักจูกัวะ

สภาพการณ์ที่พวกเขาพบกันเป็นเช่นนี้...

แป๊ะโช้วปวยเดินทางถึงตำหนักจูกัวะก่อน แสดงความจำนงนัดพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะในพื้นที่รัศมีตำหนักจูกัวะ โดยไม่ย่างเท้าเข้าตำหนัก

แป๊ะโช้วปวยในยามนี้มิใช่ชาวยุทธจักรเท่านั้น

มันมีเบื้องหลัง

มีที่พึ่งพิง

...เมื่ออยู่ในแวดวงราชการ ทุกความเคลื่อนไหวเป็นการแสดงท่าทีอย่างหนึ่ง ต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง

ยกตัวอย่างเช่นนายเหนือของท่านคือฝ่ายที่หนึ่ง ตั้งเผชิญหน้ากับ

ฝ่ายที่สอง หากท่านไม่ระวัง นัดรับประทานอาหารกับหน่วยงานหนึ่งของฝ่ายที่สอง ไม่แน่ว่าวันรุ่งขึ้นหมวกประจำตำแหน่งจะหลุดลอยไปต่อให้ปฏิกิริยาไม่รุนแรงถึงเพียงนี้ แต่สายตาที่ผู้อื่นมองดูท่านจะแปรเปลี่ยนไป

ตอนนี้แปะโช้วปวยย่อมไม่คิดเข้าหาจูกัวะชิงแซ ต่อให้มันมีความคิดเช่นนี้ จูกัวะชิงแซก็ไม่ดึงตัวมันเข้ามา

ภาระหน้าที่ของจูกัวะชิงแซกับศิษย์คือกำจัดอิทธิพลชั่วร้ายทั้งหมด ส่วนแปะโช้วปวยเป็นผู้นำค่ายพรรคอันดับหนึ่งในนครหลวง เพียงแต่มันยังได้รับความปกป้องจากผู้ทรงอิทธิพลของบ้านเมือง ทั้งอวยยศแต่งตั้งตำแหน่งให้เป็นผู้รักษานครหลวง อยู่ดีๆ จูกัวะชิงแซยังไม่อาจโยกคลอนมัน

แปะโช้วปวยก็ไม่ต้องการให้ผู้คนเข้าใจว่ามันคิดเข้าร่วมกับจูกัวะชิงแซ ดังนั้นมันไม่เหยียบย่างเข้าตำหนักจูกัวะ

...ขอเพียงไม่เข้าสู่เคหสถาน ผู้อื่นจะสังเกตเห็นทุกความเคลื่อนไหวของมัน สามารถหลีกเลี่ยงจากข้อครหาได้

คนที่ท่องยุทธจักร คลุกคลีในวงราชการหากไม่รู้จักหลีกเลี่ยงจาก "ข้อครหา" สมควรกลับบ้านเกิดไปทำไร่ไถนาแล้ว

แปะโช้วปวยเพียงอยู่ที่ปากตรอกรวดร้าว ซึ่งอยู่ใจกลางถนนเจ็บปวดขืนรอคนผู้หนึ่ง

...คนที่ความจริงเป็นพี่น้องของมันแต่ตอนนี้อาจเป็นศัตรูของมันผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว

คนทั้งสองพอพบหน้า ล้วนบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

ความรู้สึกที่แปลกหน้า

คนทั้งสองเคยท่องเที่ยวด้วยกัน ผ่านห้วงความเป็นความตายด้วยกัน เสพสุขรับความเวทร้าวด้วยกัน ตามเหตุผลสมควรคุ้นเคยยิ่ง สนิทสนมยิ่ง

พอพบหน้าส้วนกระดือรือร้นยินดี

แต่ว่าไม่

ทั้งลองพอพบหน้า แม้ไม่ถึงกับตาแดงฉาน แต่มีความรู้สึกว่าที่ดวงตาและข้อมือ ตส้ายปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง เกิดพลังไร้สภาพชนิดหนึ่ง ต่อต้านการเข้าใกล้ของทั้งสอง คล้ายกับเป็นความดื่นตัวมาแต่กำเนิดก็มิปาน

อย่างน้อยเฮ้งเซี่ยวเจียะยังเผยอรอยยิ้มขึ้น

ทั้งยังทักทายว่า

"แปิะยี่กอ (ฟี่รองแซ่แปิะ)"

เขาเห็นว่าหากไม่มีความจำเป็น ระหว่างคนต่อคนไม่จำเป็นต้องฉีกหน้าแตกหักกัน หากพบพานคนที่ไม่ขมขอบ ต้องระวังป้องกัน ก็ปั้นสีหน้าราวกับ "ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน" รังแต่เป็นที่ขุ่นเคืองในอารมณ์

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะถือน้ำใจมากกว่า แต่ก็บันดาลให้ผู้คนมีความรู้สึกว่าเขาจอมปลอม

แปิะโช้วปวยหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันปั้นหน้าเคว่งเครียดเย็นชา

...นอกจากพบพานผู้บังคับบัญชา บิดาบุญธรรม ที่พึ่งพิงของมันด้วยศักดิ์ฐานะและตำแหน่งของมันในตอนนี้ ไม่ต้องฝืนแย้มยิ้ม ผงกศีรษะหรือทักทายปราศรัยกับผู้ใด

แปิะโช้วปวยพอพบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็บังเกิดความไม่ยินดี

นอกจากผมเผ้าที่บางตากว่าเดิม เป็นเหตุให้หน้าผากผายกว้างกว่าเดิมแล้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวได้ว่าไม่เปลี่ยนแปลง ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสกระโดดโลดเต้น สมกับเป็นชาวยุทธจักรที่ยิ้มเย้ยยุทธจักร ยังคงให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน

ความไม่พอใจของแปิะโช้วปวย อยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน แต่ว่ามันทำไม่ได้

มันบันดาลให้ผู้คนรู้สึกยโสเย็นชาราวน้ำแข็ง

มิหนำซ้ำดุร้ายหมายชวัญ

ระหว่างนี้มันเปลี่ยนเป็นเย็นชากว่าเดิม อำมหิตกว่าเดิม ไม่ยิ้มไม่แย้มกว่าเดิม และบัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้ายกว่าเดิม

นี่ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับศักดิ์ฐานะและตำแหน่งของมันในตอนนี้... มาตรว่าวีรบุรุษไต่เต้าจากระดับล่าง แต่เมื่อก้าวขึ้นถึงระดับหนึ่ง ขอบเขตหนึ่ง ก็ไม่อาจทำตัวต่ำต้อยเกินไป

มันกลายเป็นยากที่จะเข้าใกล้ เพราะเป็นรูปแบบของการป้องกันตัวเองชนิดหนึ่ง แต่ผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน พานเป็นบุคคลที่พอพบปะสนทนา ก็บังเกิดความรู้สึกที่ดี ชวนให้ใกล้ชิดสนิทสนม

มันยังดูออกว่า ลักษณะนิสัยของเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่เปลี่ยนแปลง ยังปล่อยตัวตามสบาย เป็นอิสรเสรี นี่เป็นสิ่งที่มันขาดไป

เมื่อพบเห็นคนผู้นี้เท่ากับปลุกจิตสำนึกแห่งความเสียใจของมันขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับบังเกิดความรู้สึกอีกประการหนึ่ง

เขาเพียงพบเห็นแป๊ะโช้วปวย ก็ทราบว่าตนเองกับแป๊ะโช้วปวยเป็นบุคคลคนละโลกกัน

แป๊ะโช้วปวยยังคงสง่างาม

ประดุจต้นไม้หยกกลางสายลม

มันพอยืนรวมกับผู้อื่น เฉกเช่นกระเรียนกลางฝูงไก่

มิหนำซ้ำยิ่งมายิ่งสง่างาม

...ลักษณะของมันแม้ยิ่งมายิ่งคดในข้องอในกระดูก แต่มีบ้างบางคนที่ดึงดูดใจผู้คน เป็นเพราะมันมีลักษณะคดในข้องอในกระดูก แป๊ะโช้วปวยเป็นบุคคลเช่นนี้ เช่นเดียวกับมีบ้างบางคนเป็นที่ชื่นชอบของสตรี เป็นเพราะมันมีหน้าตาเลวทราม

มิน่าเล่าอุนยิ้วจึง...

นี่ทำให้เฮ้งเซี่ยวเจียะประจักษ์ว่า คนผู้หนึ่งเปลี่ยนเป็นเลวทราม ปลักษณะไม่แน่ว่าจะเปลี่ยนเป็นเลวทราม มิหนำซ้ำลักษณะที่เลว ไม่แน่ว่า ะเป็นสภาพที่ "ขัดตา"

ลักษณ์เกิดจากใจ ชะตาหมุนเวียนตามดวงจิต แป๊ะโช้วปวยมี กษณะของขุนนางกระทำการใหญ่มาแต่กำเนิด ส่วนตนเองเพียงเป็นคน แพลร่อนเร่ระหกระเหินในยุทธจักร

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความรู้สึกว่าไม่อาจเปรียบเทียบ และเทียบเปรียบ นไม่ได้ อย่าว่าแต่ผลจากการร่อนเร่พเนจรในยุทธจักรนานปี ช่วยให้เขา ยนรู้เรื่องหนึ่ง

...อย่าได้เข้าใจว่าคนผู้หนึ่งกระทำการใด จะต้องรับกรรมอันใด กฎ ห่งกรรมที่แท้มีหรือไม่ เที่ยงตรงหรือไม่ ยุติธรรมหรือไม่เป็นเรื่องที่ไม่อาจ ดถือได้

...หากหวังกฎแห่งกรรม เท่ากับถามเรื่องการเมืองต่อหนอนตำรา รือนำข้อมูลเก่าและความรู้ตายตัวในตำรับตำรา เป็นเครื่องวิเคราะห์สถาน- ารณ์บ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด หาได้เกิดประโยชน์ไม่

หากหวังกฎแห่งกรรม มิสู้หวังพึ่งตนเอง จิตใจเปลี่ยนไปตามลักษณ์ ม่ว่าเป็นผู้ใดมีจิตสำนึกเป็นเช่นนั้น คนที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ต้องรับผิดชอบ อหน้าตาของตัวเอง

เมื่อเห็นรูปลักษณะของแป๊ะโช้วปวย เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยนึกถึงความ เบากของการร่อนเร่ในยุทธจักร แป๊ะโช้วปวยค่อยฉุกคิดว่าตัวเองถูก นาจพันธนาการไว้โดยไม่รู้สึกตัว

แป๊ะโช้วปวยรับฟังคำ "แป๊ะยี่กอ" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นที่ระคายหู

...หากยึดถือเราเป็นยี่กอ (พี่รอง) จริง ก็เรียกเป็น "ยี่กอ" หากเพิ่ม มแซ่เข้าไป หมายความว่าเป็นยี่กอที่แซ่แป๊ะ ไม่แน่ว่ายังมี "น้า" ยี่กอ (พี่

รองแซ่น้า) "อี๋ง" ยี่กอ (พี่รองแซ่อี๋ง) หรือ "ฮวย" ฮี่กอ (พี่รองแซ่ฮวย)

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยเพียงแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

มันไม่เพียงคิดเล็กคิดน้อยทั้งยังระแวดระวัง...จุดประสงค์ของการเจรจาเพื่อคิดเล็กคิดน้อยอยู่แล้ว วันนี้มันมาเจรจาโดยเฉพาะ

แป๊ะโช้วปวยพอพบหน้าก็กล่าวตรงๆ ว่า

"มาถึงนครหลวงเนิ่นนาน ยังไม่มาหาพี่น้องยี่กอท่าน เสียทีที่เป็นพี่รอง แม้กระทั่งเชื้อเชิญท่านมาพบปะสักครา ยังต้องอ้างชื่อจูกัวะชิงแซ ไม่เช่นนั้นท่านคงกลัวว่าข้าพเจ้าผู้เป็นพี่รองจะคิดร้ายต่อท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวตรงๆ ว่า

"ยี่กอล้อเล่นแล้ว ข้าพเจ้าเมื่อกลับถึงนครหลวง ก็ไม่คิดหลบหน้าท่าน หากคิดหลบหน้าไยต้องกลับมา ข้าพเจ้าไม่มาหาท่าน เพราะว่าพอพบหน้ายี่กอต้องถามถึงเรื่องหนึ่ง ตอนนี้พบหน้าท่าน ก็เพื่อถามถึงเรื่องหนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวย แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าาว่า

"ถามเถอะ ข้าพเจ้าก็มีคำพูดคิดถามท่าน"

"ยี่กอถามก่อน"

"คำถามข้าพเจ้ามีเพียงข้อเดียว คำพูดก็มีเพียงประโยคเดียว หวังให้ท่านตอบเพียงคำเดียว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกนี้คำตอบเพียงคำเดียวมักหนักนับพันชั่ง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"คำตอบคำเดียวก็มีค่าตั๋งพันตำลึงทอง"

จากนั้นถามย้ำทีละคำว่า

"ท่านยังเป็นพี่น้องของข้าพเจ้าหรือไม่?"

...ท่าน ยัง เป็น พี่ น้อง ของ ข้าพเจ้า หรือ ไม่?

คำถามนี้รวบรัดยิ่ง

แท้ที่จริงแล้วมันกำลังถามว่า ท่านเป็นศัตรูหรือสหาย?

เฮ้งเซี่ยวเจียะก้มศีรษะลง

ผมของเขายาวยิ่ง เขาไม่ชมชอบตัดเล็ม แต่เนื่องจากเส้นผมของเขาไม่ดกหนา ดังนั้นปล่อยให้หลวมคลาย ถึงกับปรกลงมายังหน้าผาก

จากนั้นเขาเงยหน้าขึ้น สลัดปอยผมบนหน้าผากคราหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ก่อนจะถึงคำถามนี้ ท่านต้องตอบคำถามของข้าพเจ้าก่อน.."

เขาเค้นเสียงออกมาว่า

"ท่านใช่ทรยศต่อโซวตั่วกอหรือไม่?"

...ท่าน ใช่ ทรยศ ต่อ โซว ตั่ว กอ หรือ ไม่?

คำถามของเขาก็รวบรัดยิ่ง

จิตเจตนาชัดแจ้งยิ่งกว่า

...หากท่านทรยศต่อโซวตั่วกอ พวกเราย่อมเป็นศัตรูกัน

แป๊ะโข้วปวยยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า

"ในสายตาของท่านมีแต่โซวตั่วกอ อย่าลืมว่าพวกเราก็เป็นพี่น้อง ทั้งยังรู้จักกันก่อนโซวมั่งจิ้ม"

"นั่นก็มิผิด แต่พวกเราได้รับการสนับสนุนจากเขา เข้าสังกัดหอพิรุณ-โปรย ตอนนี้ท่านเป็นหัวหน้าหอ ต้องเคารพกฎของหอ การทรยศคิดคด ชายทิ้งขัดแย้งภายใน ถือเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายหรือไม่? การคบคิดกับผู้ครองอำนาจ ขายชาติบ้านเมือง ยังเป็นสายเลือดเดียวกันของหอลมฝนหรือไม่?"

แป๊ะโข้วปวยกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้ากระทำไป แม้แต่ท่านมหาเสนาบดียังสนับสนุน ท่านอาศัยอะไรตำหนิข้าพเจ้า? โซวมั่งจิ้มยึดติดกับกรอบเดิมคร่ำครึถืองมงาย ไม่รับใช้ชาติบ้านเมือง สมควรยกตำแหน่งให้แก่ผู้มีความรู้ความสามารถแต่แรกแล้ว"

"ท่านต้องการลาภยศสรรเสริญ?"

"ยังมีอนาคตอันเรืองรอง ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามย้ำว่า

"โซวตั่วกอเล่า? ใช่ถูกท่านโค่นล้มหรือไม่? เขาเป็นตายร้ายดีประการใด?"

"มันไม่ทราบเป็นหรือตาย หากแม้นตายแล้ว ถือว่าจบสิ้นสมบูรณ์ หากยังประดับประคองมีชีวิตอยู่ อยู่ไปมิสู้ตกตาย"

สุ้มเสียงเฮ้งเซี่ยวเจียะยะเยียบเย็นชาลงกล่าวว่า

"มีคนชนิดหนึ่งขอเพียงมีลมหายใจอยู่ จะพลิกฟื้นคืนชีพ เปลี่ยนจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย"

เขากล่าวย้ำทีละคำว่า

"แป๊ะเฮีย (พี่แซ่แป๊ะ) ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนชาญฉลาด แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าผลที่สุดท่านจะถลำลึกกว่าเดิม"

หลังจากกล่าวจบ ทั้งสองล้วนนิ่งเงียบงันไป

หากมิใช่อยู่ที่ปากตรอกรวดร้าว หากมิใช่ระหว่างพวกเขายังมีคนผู้หนึ่งทั้งสองไม่แน่ว่าลงมือแต่แรกแล้ว

ยอดฝีมืออายุเยาว์ทั้งสองนี้ พอต่อสู้กัน ไม่ว่าผู้ใดเป็นผู้ตาย ใครแพ้ใครชนะ จะส่งผลกระทบต่อยุทธจักรในนครหลวงอย่างรุนแรง

เสาหลักของหอลมพิรุณโปรยทั้งสองต้นนี้หากแตกหักกัน เกรงว่าหอลมพิรุณโปรยจะเผชิญกับลมแรงฝนแรงกว่าเดิม ปรากฏผู้คนและเรื่องราวเกิดการเปลี่ยนแปลง

แต่ว่านี่เป็นตรอกรวดร้าว

ตรอกรวดร้าวตั้งอยู่ใจกลางถนนเจ็บปวด

ถนนเจ็บปวดมีถนนใหญ่ มีผู้คนสัญจรมากมาย รถราแล่นขวักไขว่ กิจการต้าคึกคัก

...ในใจทุกผู้คนล้วนมีถนนที่เจ็บปวดสายหนึ่ง

...ยังดีที่ในใจของคนส่วนใหญ่ก็มีเส้นทางสุขสันต์ มีถนนรุ่งเรือง

นี่เป็นนครหลวง

นี่เป็นใจกลางถนน

ต่อให้แป๊ะโช้วปวยกำเริบเสิบสานกว่านี้ ก็ไม่กล้าลงมือในที่นี้

นอกจากมันใช้ฝีมือที่รวดเร็วจนผู้คนไม่ทันเห็นชัดตา จู่โจมสังหารศัตรูอย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกล่าวโทษมันแล้ว

...ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเป็นเช่นนี้ ตัวเองใช่กระทำหรือไม่ ขึ้นอยู่กับมีคนล่วงรู้ มีคนพบเห็นหรือไม่ หากแม้นไม่มี คงมีแต่ฟ้าล่วงรู้ดินล่วงรู้ตัวเองล่วงรู้แล้ว

แต่เมื่อคู่มือของมันคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันกระทำได้หรือไม่?

อย่าว่าแต่หลังตรอกรวดร้าวคือตำหนักจูกัวะ

...หากมันลงมือในสถานที่เช่นนี้ เท่ากับประกาศศึกกับจูกัวะซิงแซ

ตอนนี้สถานการณ์สุกงอมแล้วหรือไม่? รูปการณ์เอื้อต่อมันหรือ?

ยังไม่

ยิ่งอย่าว่าแต่ตรงมุมโค้งของตรอกรวดร้าวยังมีคนผู้หนึ่ง

คนที่นั่งอยู่คนหนึ่ง

คนผู้นี้แม้นั่งอยู่ แต่เปรียบกับชาวยุทธจักรที่อยู่ในท่ายืนสามพันคนยังสูงใหญ่กว่า มีน้ำหนักยิ่งกว่า

แต่า่าเขาเพียงเป็นคนที่อ่อนแอผู้หนึ่ง

เท้าทั้งสองของเขาไม่มีเรี่ยวแรงแม้กระทั่งลุกขึ้นยืน

แต่า่าตัวเขามีบทบาทสำคัญในยุทธจักรอย่างสูง

เขายังเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบแห่งยุค ทั้งยังจัดอยู่อันดับแรก

เขาย่อมเป็นบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

สภาพการณ์น่าสนใจยิ่ง

และแปลกประหลาดยิ่ง

ตรอกรวดร้าวเริ่มจากเหนือจรดใต้ ด้านใต้เป็นตำหนักจูกัวะ ด้านเหนือเชื่อมกับถนนเจ็บปวด

แป๊ะโซ้วปวยอยู่ที่ตรอกรวดร้าวช่วงทิศเหนือ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้ามาจากถนนเจ็บปวด

ทั้งสองอยู่ตรงมุมโค้งของถนนกับตรอก

แต่ตรงทางเลี้ยวยังมีคนผู้หนึ่ง

คนที่นั่งดีดพิณผู้หนึ่ง

ก่อนหน้าที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะมาถึง เขาก็นั่งดีดพิณ

เขากรีดนิ้วอย่างแผ่วเบา จิตใจละมุนละไม คล้ายคิดปลอบประโลมความหงุดหงิดกลัดกลุ้มของแป๊ะโซ้วปวย

ตอนแรกแป๊ะโซ้วปวยก็สดับฟัง

แต่แล้วมันบังเกิดความตื่นตัว

แป๊ะโซ้วปวยเป็นบุคคลที่รักษาความตื่นตัวตลอดเวลา

...นี่เป็นศัตรู ทุกประการของศัตรูไม่พึง.ชื่อถือ กุศลเจตนาของศัตรูต้องระวังป้องกัน ต่อให้เพียงเป็นเสียงพิณก็ตาม

ดังนั้นไม่รับฟัง

หลังจากนั้นมันกลับคืนสู่ความหงุดหงิดเหี้ยมเกรียมยังมีความคิดฆ่าฟัน

ที่ดีดพิณก็ดีดไป มันไร้น้ำใจก็ไร้น้ำใจของมันไป

รอจนเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยเริ่มสนทนากัน

ชายหนุ่มชุดขาวยังคงดีดพิณสบต่อ

เสียงพิณยังสงบสันติ

เฮ้งเซี่ยวเจียะดื่มด่ำกับท่วงทำนองพิณเช่นนี้

...นี่ทำให้เขาดับเพลิงโทสะในอกลงชั่วคราว

แป๊ะโช้วปวยปฏิเสธเสียงพิณเช่นนี้ถึงที่สุด

...แต่นี่เป็นการกระตุ้นเตือนสติมันว่า ไม่สมควรลงมือในเวลาและสถานที่เช่นนี้

นี่เป็นถนนใหญ่

นี่เป็นท้องที่ของตำหนักจูกัวะ

ที่นี้ยังมีมือปราบอันดับหนึ่งเฝ้ารักษาอยู่หากมีสิ่งผิดปรกติใด ไม่แน่ว่ายังมีมือปราบอันดับสองสามและสี่ฮือเข้ามา อาจบางทีแม้แต่จูกัวะซิงแซก็ปรากฏกายด้วย

มันจำได้ว่าฉั่วเกียผู้เป็นบิดาบุญธรรมเคยกล่าวกับมันว่า

"ระหว่างนี้มีตนลุกฮือขึ้นก่อการหลายจุด เราต้องขอให้ทางการส่งกำลังทหารเข้าปราบปราม และฉวยโอกาสเรียกเก็บทรัพย์สินเงินทองจากท้องถิ่นที่มั่งคั่ง เพื่อบำรุงท้องพระคลัง ในราชสำนักมีบุคคลหลายกลุ่มคิดแย่งชิงอำนาจจากเรา ดังนั้นไม่ควรผิดพ้องหมองใจกับจูกัวะซิงแซ บี้กงกงปังเซี่ยวโหวเอี้ย สำหรับกลุ่มอิทธิพลอื่นในนครหลวง ให้รีบกวาดต้อนเข้ามาเพื่อมิให้ตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น หากเจ้ากระทำความผิดใด ถูกจูกัวะซิงแซกล่าวโทษ เราก็ไม่อาจปกป้องเจ้า"

แม้แต่ท่านมหาเสนาบดียังกล่าวเช่นนี้ มันจึงไม่กล้าล่วงเกิน

ดังนั้นมันสะกดกลั้นใจไม่ลงมือ

มันวางแผนชักนำเฮ้งเซี่ยวเจียะมา

...มันทราบว่าหากนัดพบที่หน้าตำหนักจูกัวะ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องรุดมาตามนัดแน่นอน

มันไม่ทราบว่าซุนฮื้อคร่ากุมตัวอุนยิ้วเป็นเครื่องข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่มันแน่ใจว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะต้องเดินทางมา

มันต้องการทำความเข้าใจว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นศัตรูหรือสหาย

ตอนนี้มันพอพบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็เข้าใจเรื่องราวสามประการ

หนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ยอมรับเรื่องราวที่มันทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม

สอง ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะยินยอม มันก็ไม่ยอมรับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทั้งสอง มีสภาพเผชิญหน้า ก่อนหน้านี้ลักษณะเช่นนี้ยังไม่เด่นชัด ยังอาจสู้เคียงบ่า เคียงไหล่กัน แต่หลังจากผ่านการชะล้างของกาลเวลา ลักษณะเช่นนี้ก็ผุด เด่นขึ้นมา

สาม เฮ้งเซี่ยวเจียะอาศัยการแก้แค้นให้แก่โซวมั่งจิ้มเป็นข้ออ้าง เป็นผู้นำการล้างแค้น แต่โดยส่วนตัวเพียงคิดแย่งชิงอำนาจการปกครองค่าย พรรคในนครหลวง มันได้แต่ฆ่าบุคคลอันจอมปลอมนี้ จึงเกิดความปลอดภัย อย่างแท้จริง

...หากฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้เล่า?

ยังมีอีกวิธีหนึ่ง

นั่นคือสะกดคนเอาไว้

...คิดกำจัดเสือร้ายตัวหนึ่งไม่แน่ว่าต้องฆ่ามันขอเพียงกักขังมันเอาไว้ ก็เกิดผลเช่นกัน ไม่แน่ว่ามันยังจะร้องขอความกรุณา ยอมรับใช้จนหมดใจ

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยหลังจากสงบไปช่วงหนึ่ง จึงกล่าวถามว่า

"ท่าน เป็น ศัตรู?"

มันยังคงกล่าวทีละคำ แสดงว่าให้ความสำคัญกับคำถามนี้ เป็นเหตุ ให้ตัวมันคล้ายเป็นเครื่องหมายพักเสียงเครื่องหมายหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะจับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ท่านให้ข้าพเจ้าฆ่าจูกัวะซิงแซ เพราะมีมุมมองที่แตกต่าง ข้าพเจ้า ยังยอมกล้ำกลืนฝืนทน ท่านสวมรอยเป็นข้าพเจ้า เปิดฉากฆ่าล้างผลาญในงาน วันเกิดฮวยโกวฮวตข้าพเจ้ายังสะกดอดกลั้น แต่ว่าโซวตั่วกอเป็นพี่ใหญ่พวกเรา ท่านทรยศเขา ทำร้ายเขา ข้าพเจ้าต้องทวงถามความยุติธรรมให้แก่เขา โดย เหตุผลเดียวกัน หากโซวตั่วกอทำร้ายท่านโดยปราศจากเหตุผล ข้าพเจ้าก็จะ ขอให้เขาให้คำอธิบาย นี่เป็นหลักการของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าถูกผู้คนทำร้าย

ถึงแก่ชีวิตโดยไร้สาเหตุ ข้าพเจ้าก็หวังว่าสหายของข้าพเจ้าจะทวงถามความยุติธรรมให้แก่ข้าพเจ้า"

แปะโข้วปวยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้ออ้างที่ยิ่งใหญ่นัก ข้าพเจ้ารับไว้ไม่ได้"

มันกล่าวอีกว่า

"ท่านอ้างถึงคุณธรรม แท้จริงแล้วเพียงคิดแย่งชิงอำนาจข้าพเจ้าแทนที่ข้าพเจ้า หลายปีมานี้ท่านหนีเตลิดไปไกล ไม่มีคุณูปการแก่หอลมพิรุณโปรย ไหนเลยปล่อยให้ท่านขึ้นครองอำนาจได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคุ้นกับชีวิตที่คล้ายเมฆคล้อยลอยเคลื่อน เฉกเช่นกระเรียนกลางพงไพร ขอเพียงมีสหายที่รู้ใจท่องเที่ยวไปด้วยกัน หาได้สนใจไยดีกับผู้นำค่ายพรรคอันใดไม่ ข้าพเจ้าเพียงคิดทวงถามความยุติธรรมให้แก่โชวตั่วกอ ส่วนอำนาจภายในหอสามารถยกให้แก่คนเก่าแก่เช่นเอี้ยบ้อเซี้ย"

แปะโข้วปวยกระชากเสียงว่า

"เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นตัวอะไร ไหนเลยแบกรับได้? ยังมีโชวมั่งจิ้มเป็นเล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) มานานปี ทั้งอมโรค ทั้งไม่ยอมตาย ทั้งอยู่ในกรอบ สมควรให้ข้าพเจ้าดูแลแทนแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามย้ำว่า

"ท่านฆ่าเขา?"

แปะโข้วปวยจับจ้องมองตอบ กล่าวว่า

"ใช่แล้วจะเป็นอย่างไร? ไม่ใช่จะเป็นอย่างไร?"

"หากแม้นใช่ ข้าพเจ้าจะแก้แค้นให้แก่เขา หากว่าไม่ใช่ ขอให้ส่งมอบตัวเขาออกมา"

แปะโข้วปวยกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องบอกต่อท่าน? ความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพรายฯ"

เฮ้งเซียวเจียะกล่าวว่า

"ชนชาวโลกบอกว่าความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพราย นั่นเพียงเป็นข้ออ้าง หนึ่งนั้นผู้ใดสามารถบอกว่านั่นเป็นความลับของฟ้า ความจริงเพียงเป็นเจตนารมณ์ของคน? สอง ต่อให้เป็นความลับของฟ้า ผู้ใดทราบว่าเจตนารมณ์ของฟ้าไม่ต้องการให้เผยแพร่ในวงกว้าง สาม อาจบางทีไม่มีความลับของฟ้า สี่ ผู้คนเพียงยึดถือเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ว่าเป็นความลับของฟ้า ห้า ต่อให้มีความลับของฟ้า อาศัยปุถุชนเช่นเราท่านไหนเลยเข้าใจได้? ท่านที่แท้ทรยศต่อโชวตั๋วกอหรือไม่ ฆ่าโชวตั๋วกอหรือไม่? ข้าพเจ้าเพียงต้องการคำบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ไม่ต้องยกอ้างความลับของฟ้าอันใด"

ดวงตาแป๊ะโช้วปวยคล้ายกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ปากกลับหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ค่าได้ประเสริฐ หากข้าพเจ้าบอกว่าเป็นผู้อื่นโค่นล้มเขา ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าเขา ทั้งยังช่วยเหลือเขาชำระสะสางคนทรยศ ท่านเชื่อหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคาดคั้นถามว่า

"เขาเมื่อไม่ตาย อย่างนั้นเขาอยู่ที่ใด?"

แป๊ะโช้วปวยยังหัวร่อดังๆ จากนั้นชะงักเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"เขาอยู่ที่ใด ท่านหาตัวให้แก่ข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วขึ้นกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านกล่าวอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น"

แป๊ะโช้วปวยหน้าเผือดขาวลงสองตาสาดประกายเย็นเยียบจับใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คนผู้หนึ่งพอมีอำนาจ มันกล่าวกระไรล้วนมีเหตุผล หากคำพูดของท่านมีน้ำหนักเช่นนี้ ลองหักล้างข้าพเจ้าดู ข้าพเจ้ากำลังรอคอยอยู่"

ทั้งสองนิ่งเงียบงันอีกครา

นิ่งเงียบงันเป็นคำรบสอง

เสียงพิณ

...ประหลาดแท้ ในเวลาเช่นนี้เสียงพิณกลับบังเกิดเป็นเสียงเจ็ง*

คล้ายกับสองทัพตั้งประจัน ม้าศึกโถมทะยาน เสียงโลหะกระทบกัน บังเกิดเป็นเสียงการฆ่าฟัน

ได้ยินเสียงพิณดังขึ้นลบล้าง สุดท้ายกลายเป็นยืดเยื้อ ในที่สุดทำนองพิณสิ้นสุด เสียงเจ็งชะงักขาดหาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยค่อยรู้สึกตัวว่าปกเสื้อเปียกชุ่มไปทั้งแถบ คล้ายโถมเข้าประหัตประหารกันมารอบหนึ่ง

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวช้าๆ ว่า

"แป๊ะกงจื้อ (คุณชายแซ่แป๊ะ) เฮ้งเสียวเฮียบ (ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่เฮ้ง)"

ไม่มีผู้ใดคิดล่วงเกินบุคคลเช่นบ้อเช้ง

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะพากันถอยกายไปหนึ่งก้าว รับคำคราหนึ่ง ทั้งก้มศีรษะให้กับบ้อเช้ง

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านอาเห็นด้วยกับการที่แป๊ะโท่ยเล้าจู้(รักษาการหัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) นัดพบกับเฮ้งเสียวเฮียบในที่นี้ จุดประสงค์เพียงเพื่อเปิดโอกาสสนทนาให้กระจ่างชัด ที่แท้เป็นศัตรูหรือสหาย ต่างทราบกระจ่างแก่ใจ เมื่อครู่พวกท่านเท่ากับต่อสู้กันรอบหนึ่ง หากต่อยตีจริงๆ ข้าพเจ้าคงไม่มีคำรายงานต่อท่านอาแล้ว"

เขาเน้นคำ "โท่ย" (รักษาการ) ในคำ "แป๊ะโท่ยเล้าจู้' (รักษาการหัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) เป็นพิเศษ

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าจูกัวะซิงแซ ข้าพเจ้าจะไม่ถือสาหาความมัน เมื่อครู่

---

*เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง มีสายสำหรับดีดคล้ายจะเข้

มันบอกว่าข้าพเจ้าให้มันฆ่าจูกัวะชิงแซ หามีเรื่องเช่นนั้นไม่ ข้าพเจ้าให้ความเคารพต่อจูกัวะชิงแซตลอดมา ขอเสิ่งตั๋วปู้เท้า (มือปราบที่หนึ่งแซ่เส็ง) อย่าได้หลงเชื่อคำยุยงของมัน"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าจะถ่ายทอดคำพูดของแป๊ะเฮียต่อท่านอา ท่านผู้เฒ่ามีความสามารถจำแนกผิดถูก แบ่งแยกดีชั่วได้ตลอดมา ขอท่านโปรดวางใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่แก้ต่าง แต่ถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยวซึ่งรุดมาพากันร้องว่า

"ท่านสามารถปฏิเสธเรื่องลอบสังหารจูกัวะชิงแซ แต่คิดผลักภาระเหตุการณ์เลือดล้างวันเกิดฮวยโกวฮวดหรือ?"

เซี้ยงกอยี้ที่ช้างกายแป๊ะโช้วปวยสวนคำว่า

"ท่านปรักปรำคน คดีโชกเลือดในงานวันเกิดฮวยโกวฮวด เป็นพวกท่านที่สังกัดเจดีย์งวงช้างก่อเหตุขึ้นชัดๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงโบกมือห้ามมิให้ทั้งหมดโต้ตอบ เพียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ยี่กอ (พี่รอง) ข้าพเจ้าเพียงถามคำหนึ่ง ท่านทำร้ายตั๋วกอ (พี่ใหญ่) หรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ

อาวเอี้ยงอี่อี่ตอบแทนว่า

"เส้าจู้ (หัวหน้าหอ) พวกเราไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ ระหว่างนี้โซวมั่งจิ้มอารมณ์แปรปรวน โรคร้ายแล่นจู่โจมถึงสมอง สั่งประหารฆ่าผู้ใต้บังคับบัญชาพี่น้องภายในหอกลุ่มหนึ่งจึงลุกฮือขึ้นก่อการ เป็นเหตุให้มันหายสาบสูญไร้ร่องรอย แต่พี่น้องที่ก่อความไม่สงบถูกแป๊ะเส้าจู้จัดการแล้ว หากท่านต้องการรายชื่อคนที่ก่อการ เราจะจัดหาให้แก่ท่าน"

ปิงหึงเสี้ยวชิงกล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว หลักฐานความผิดเช่นนี้มีมาทุกยุคทุกสมัย สามารถกล่าวโทษตามอำเภอใจ ขอส่งกลับคืนให้"

แป๊ะโช้วปวยก็โบกมือห้ามมิให้คนข้างกายด่าทอกลับไป เพียงจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถามว่า

"เช่นนี้เป็นว่าพวกเราเป็นศัตรูแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นอกจากข้าพเจ้าเห็นตั่วกอที่มีชีวิตอยู่ และเขาบอกจากปากเองว่าเรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน...เรื่องการเข่นฆ่า คุมขัง เนรเทศ ให้ร้ายป้ายสีกระทำในสิ่งที่คนเทพล้วนคั่งแค้น มีมาแต่โบราณกาล ข้าพเจ้ามิอาจไม่ตรวจสอบให้รอบคอบกว่าเดิม ตอนนี้อารมณ์ของตั่วกอคงทั้งอ้างว้างทั้งขื่นขม ข้าพเจ้าเมื่อเป็นพี่น้องของเขา เขาเคยให้ข้าพเจ้าเสพสุข เมื่อเขามีภัย ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้เขาแบกรับเพียงลำพัง"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวแตกดันว่า

"ช่างเป็นวีรบุรุษอันประเสริฐ แสดงว่าพวกเราเป็นหมีหมาแล้ว เพียงแต่ก่อนที่ท่านจะกวาดล้างกลุ่ม 'ผู้ก่อความวุ่นวาย' ข้าพเจ้ากลับคิดถกถึงความสัมพันธ์ทางญาติผู้ใหญ่กับท่านสักคำ ขอถามบิดาท่านสบายดี? พี่สาวท่านสบายดีหรือ?"

คำพูดพอกล่าว เฮ้งเซี่ยวเจียะถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"คิดไม่ถึง..."

ยามเคียดแค้นไม่สามารถกล่าวสืบต่อได้

บ้อเช้งที่ด้านข้างฟังออกว่ามีเลศนัย ดังนั้นถามว่า

"เกิดเรื่องราวใด?"

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ไม่มีใด เพียงถามไถ่ทุกข์สุขของบิดากับพี่สาวมัน ไม่ได้พาดพิงถึง

มารดามัน ไม่ต้องพลุ่งพล่านดาลเดือดถึงเพียงนี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้านึกประหลาดใจ เหตุใดเมื่อสี่ปีก่อน ข้าพเจ้ากำจัดกังฉิน กลับถึงบ้านเกิด ที่นั้นกลายเป็นซากปรักหักพัง ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจตลอดมาว่า เป็นผู้ใดชิงทำลายบ้านช่องข้าพเจ้า ที่แท้เป็นท่านเอง ท่านอาศัยข้อมูลที่หอชาว ลงมือต่อคนในครอบครัวข้าพเจ้า...ท่านทำอย่างไรกับบิดาและพี่สาวข้าพเจ้า?"

แป๊ะโช้วปวยทำท่าราวกับคนไร้ความผิด หันไปกล่าวกับบ้อเช้งว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่ามันกล่าวอันใด ข้าพเจ้าเพียงถามไถ่ทุกข์สุขคนในครอบครัวมัน ไฉนกล่าวโทษข้าพเจ้าเป็นคนลักพาตัวผู้คน เรื่องในครอบครัวของมัน หามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"ผู้รักษากฎหมายต้องถือเหตุผล อย่าว่าแต่มือปราบอันดับหนึ่งท่าน ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว พวกท่านไม่จำเป็นต้องส่ง จะอย่างไรโอกาสหน้าได้พบกันใหม่ โปรดฝากความระลึกถึงจูกัวะซิงแซด้วย"

กล่าวจบนำผู้ใต้บังคับบัญชาจากไป

ไม่ว่าผู้ใดล้วนฟังความหมายในวาจาของมันออกได้

...บิดาของเฮ้งเซี่ยวเจียะนามเฮ้งเทียนลัก กับพี่สาวนามเฮ้งจี่เพี้ยคงตกไปในเงื้อมมือแป๊ะโช้วปวยแล้ว

...ถึงกับตกไปในเงื้อมมือแป๊ะโช้วปวยตั้งแต่แรก

แป๊ะโช้วปวยควบคุมตัวพวกเขาเอาไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ มิใช่หมายความว่าแป๊ะโช้วปวยไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะในตอนนี้อยู่ในสภาพตั้งรับถ่ายเดียว

นี่เป็นจุดประสงค์หลักที่แป๊ะโช้วปวยนัดพบปะกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ และเป็น "นัยยะ" สำคัญในการสนทนาครั้งนี้

คำพูดของมันไม่ทิ้งร่องรอยไว้ บ้อเช้งรับฟังอยู่ด้านข้าง ก็ไม่สามารถเคลื่อนไหวอันใด อย่าว่าแต่เรื่องนี้ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวาง ทั้งไม่ทราบว่าตัวประกันทั้งสองถูกควบคุมตัวอยู่ที่ใด อย่าว่าแต่ยังไม่ทราบอาศัยคำพูดของแป๊ะโช้วปวยนี้ ทำการตรวจค้นคนของท่านมหาเสนาบดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหตุการณ์ผ่านไปเนิ่นนานถึงเพียงนี้ แป๊ะโช้วปวยคงดำเนินการด้วยความรอบคอบ ไม่ปล่อยให้ผู้คนหาตัวประกันทั้งสองพบได้

การพบหน้าครั้งนี้ การสนทนาครั้งนี้ แป๊ะโช้วปวยบรรลุถึงจุดมุ่งหมายทุกประการ

มันชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ดังนั้นมันจากไปด้วยความลำพอง

แต่มันเพิ่งออกจากตรอกรวดร้าว ก็ระงับท่าทีอันลำพอง สั่งต่อคนสนิทข้างกายว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องไม่ยอมเลิกรา ให้จัดส่ง 'สัญลักษณ์' สองสิ่งต่อมันเพื่อสะกดมันเอาไว้"

หยุดเล็กน้อยจึงออกคำสั่งว่า

"เริ่มปฏิบัติการเชือดไก่ได้"

คนสนิทของมันรับคำด้วยความลิงโลดลำพอง

บทที่ 3

นางที่คล้ายเป็นเครื่องจุดภาค

แป๊ะโข้วปวยหัวร่อพลางจากไป เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นห่วงเป็นใยคนในครอบครัว จิตใจว้าวุ่นดุจกองปอ กล่าวคำอำลาต่อบ้อเช้ง

บ้อเช้งกลับกล่าวว่า

"ตอนนี้คนในครอบครัวของท่านตกอยู่ในเงื้อมมือผู้แซ่แป๊ะ ทุกความเคลื่อนไหวต้องถูกเหนี่ยวรั้ง มีข้อกริ่งเกรงมากมาย หากมีที่ใดที่พวกเราช่วยเหลือได้ ขอให้บ่งบอกอย่างเต็มที่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องภายในค่ายพรรค ขอบอกตามความสัตย์ ระหว่างค่ายพรรคกับกรมเมืองความจริงตั้งเผชิญหน้า ชาวยุทธจักรก็ชมชอบเป็นอริกับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พวกท่านเกี่ยวพันกับเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เฮ้งเสียวเฮียบกล่าวมีเหตุผล แต่ก็ไม่ถูกต้อง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อมีเหตุผล ไฉนไม่ถูกต้อง?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะมีเหตุผลไม่แน่ว่าจะถูกต้อง คนกระทำการใดควรพลิกแพลงตามโอกาส ไม่ถือมั่นหลักการและเหตุผล ยกตัวอย่างสถานการณ์บ้านเมือง นี่เป็นช่วงเวลาที่ทหารและพลเรือนควรผนึกกำลังต่อต้านทหารใต้กิมจนใจที่ผู้ปกครองไร้หลักธรรม รีดนาทาเร้นราษฎร ในส่วนของค่ายพรรดแปะโซ้วปวยควรร่วมแรงร่วมใจกับโซวเส้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) จรรโลงหอลมพิรุณโปรย แต่เมื่อมันได้อำนาจ เรื่องแรกที่กระทำคือโค่นโซวมั่งจิ้มลงมา แสดงว่าต่อให้เป็นคนชาญฉลาด ก็ไม่แน่ว่าจะกระทำเรื่องราวที่ถูกต้องชอบธรรม"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านบอกว่าพวกเราเป็นคนกินเงินเดือนหลวง แต่พวกเรายื่นมือช่วยเหลือคนในค่ายพรรคที่ถือคุณธรรม มากกว่าจับกุมชาวยุทธจักร ท่านระบุว่าพวกเราเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองชาวยุทธจักรก็ไม่ถือว่าพวกเราเป็นส่วนหนึ่งของผู้ยึดถือคุณธรรม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังกล่าวว่า

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับค่ายพรรค ด้วยศักดิ์ฐานะของพวกท่านไม่สะดวกกับการเข้าร่วม ข้าพเจ้าวางแผนตอบโต้ไว้แล้ว เพียงแต่กำลังคนไม่เพียงพอเท่านั้น"

ถังป้อฮู้ที่ด้านข้างร้องว่า

"ท่านยังมีพวกเรา เราสามารถกระทำเรื่องราวมากหลาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างอับจนปัญญาปิงหึงเสี้ยวกระตุกแขนเสื้อถังป้อฮู้กล่าวเบาๆ ว่า

"แล้วกันไปเถอะ"

ถังป้องู้จ้องมองตอบ กล่าวว่า

"มีอันใดบอกไม่ได้?"

ปึงหึงเสี้ยวยกมือลูบจมูก กล่าวว่า

"มันตำหนิว่าพวกเรา มีน้ำหนักไม่เพียงพอ"

ถังป้องู้ขู่คำรามว่า "ว่ากระไร?" เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าวางแผนเอาไว้ เพียงแต่ความเคลื่อนไหวนี้เสี่ยงนตรายยิ่ง ด้านวิชาฝีมืออย่างน้อยต้องต้านทานแป๊ะโข้วปวยได้ หากระมาทพลาดพลั้ง แทนที่จะได้กลับกลายเป็นผลเสียแล้ว"

ถังป้องู้ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"มันว่ากระไร เราฟังไม่เข้าใจ"

ปึงหึงเสี้ยวลากหางเสียงว่า

"มันบอกว่าแผนนี้ เสี่ยงอันตราย ต้องเป็นยอดฝีมือค่อยไปได้"

ถังป้องู้ทวนคำว่า

"ยอดฝีมือ? พวกเราไม่นับเป็นยอดฝีมือหรือ?"

ปึงหึงเสี้ยวเกาแก้มเป็นเชิงล้อเลียน กล่าวว่า

"ท่านนับเป็นยอดฝีมือหรือ? เราไฉนดูไม่ออก?"

บ้อเข้งไม่แยแสสนใจคำโต้ตอบของคนทั้งสอง เพียงกล่าวกับ่งเซี่ยวเจียะว่า

"พวกเราทั้งสี่กับโซวเล้าจู้มีสัมพันธไมตรีกัน เขารับปากว่าจะวบคุมสมุนบริวารมิให้สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร หากมีบริวารกระทำผิดนจะส่งตัวต่อทางการ เห็นแก่สัจธรรมของโซวเล้าจู้ข้อนี้ พวกเราควรที่จะบใช้เขา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างลำบากใจว่า

"แต่พวกท่านจะอย่างไรเป็นเจ้าหน้าที่..."

บ้อเช้งย้อนถามว่า

"ท่านเตรียมฆ่าคนหรือ?"

"ย่อมมิใช่"

"อย่างนั้นเป็นการทำร้ายคนหรือ?"

"มิใช่เช่นนั้น"

"หากเป็นการช่วยคน พวกท่านที่เป็นคนของค่ายพรรคกระทำได้ เหตุใดพวกเราที่เป็นเจ้าหน้าที่กินเงินเดือนหลวงกลับทำไม่ได้?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะอับจนถ้อยคำ

บ้อเช้งกล่าวเสริมว่า

"หากแม้นมีความไม่สะดวก พวกเราจะปิดหน้าปิดตาไว้ ยังมีผู้ใดทราบได้?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะหวั่นไหวคล้อยตาม กล่าวว่า

"อย่างนั้นออกจะลดศักดิ์ศรีพวกท่านไปแล้ว...เพื่อช่วยเหลือคนในครอบครัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่ติดค้างน้ำใจพวกท่านสักคราว"

ดวงตาบ้อเช้งทอประกายอันกลอกลิ้งวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นพวกเรากระทำเพื่อโซวเส้าจู้ ท่านไม่ถือว่าติดค้างพวกเรา โซวเส้าจู้จะอย่างไรเป็นคนของค่ายพรรค ตอนนี้เขาไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด พวกเราไม่สะดวกกับการค้นหาอย่างเปิดเผย จะได้ไม่ถูกค่อนขอดครหา ได้แต่หวังพึ่งท่านช่วยค้นหา แต่ท่านต้องช่วยเหลือคนในครอบครัวออกมาก่อน ค่อยเคลื่อนไหวได้อย่างเต็มที่ พวกเราช่วยท่านช่วยเหลือคนในครอบครัวท่าน ถือเป็นการตอบแทนน้ำใจของโซวเส้าจู้ เพียงครั้งนี้ครั้งเดียว ไม่มีครั้งหน้าอีก"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"ถูกแล้ว เพียงครั้งนี้ครั้งเดียว ไม่มีครั้งหน้าอีก"

บ้อเช้งกล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่แปะโซ้วปวยบังอาจชู่กระโชกท่านต่อหน้าพวกเราที่เป็
เจ้าหน้าที่กินเงินเดือนหลวง เพียงข้อนี้พวกเราสมควรสะกดความเหิมเกริ
ของมันลงบ้าง"

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวคำ "กล่าวถูกต้อง" คนกล่าววาจาเป็นมือปราบ
สองซึ่งเดินมือไพล่หลังมาจากท้ายตรอกรวดร้าวนามทิชิ่ว (มือเหล็ก) จากนั้
ทิชิ่วกล่าวอีกว่า

"พวกเราต้องให้บทเรียนแก่แปะโซ้วปวยสักครา"

ยังมีมือปราบที่สี่ซึ่งเดินเข้ามาจากถนนเจ็บปวดนามแนฮ้วย (เลือ
เย็น) แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นผู้แซ่แปะเป็นที่ชัดตาแต่แรกแล้ว"

คำพูดของแนฮ้วยแน่วแน่ตั้งตรงดุจเดียวกับกระบี่ของเขา

ตังป้องู้ก็เป็นคนตรง ดังนั้นเบิกตาโปนโตกล่าวว่า

"อย่างนั้นเรื่องจัดการตัวบัดซบที่กังวลบินจากนั้น ที่แท้มีส่วนข
เราสองยอดฝีมือหรือไม่?"

บนกำแพงดึกภายในตรอกมีคนดื่มสุราดิดต่อกัน กล่าวด้วยหวา
มีนเมาอยู่เจ็ดส่วนว่า

"ผลจากการหารือของพวกเราทั้งสี่เห็นว่าคนมากก่อกวนวุ่นวา
คราครั้งนี้เป็นการยั่วเย้าราชสีห์ตอแยเสือร้าย คนน้อยจะได้ไม่เป็นภาร
ท่านทั้งสองมีคุณธรรมล้ำฟ้า เรื่องราวครั้งนี้ขอกล่าวขอบคุณ ครั้งหน้าขอใ
มาแต่เนิ่นๆ ไม่ทราบท่านทั้งสองมีความเห็นอันสูงส่งใด หากว่าไม่มีก็ตกล
ตามนี้"

คนกล่าววาจาย่อมเป็นมือปราบที่สาม...ตุยเมีย (ล่าชีวิต)

ตังป้องู้ยังรับฟังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"มันว่าอะไร?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"มันบอกว่าพวกมันหารือกันแล้ว"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"แต่พวกเราไม่ได้หารือด้วย"

"ความหมายของมันคือ พวกมันหารือแล้ว พวกเราก็ไม่ต้องหารืออีก"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"แต่ว่ามันให้พวกเราเสนอความเห็น"

"พวกมันเมื่อหารือแล้ว ท่านยังเสนอความเห็นอันใด หากท่านโต้แย้งกับพวกมัน พวกมันจะฉีกหน้าแล้ว"

"เราเข้าใจแล้ว"

"ท่านนับว่าเข้าใจแล้ว...เพียงไม่ทราบเข้าใจอันใด?"

ถังป้องู้กล่าวราวกับเห็นซึ้งถึงปรัชญาของชีวิตว่า

"ต่อให้เป็นขุนนางที่ดี ยังวางก้ามขุนนาง ต้องเชื่อฟังวาจาของมันถูกต้องหรือไม่?"

"ถูกต้อง ขุนนางยิ่งใหญ่โต สุ้มเสียงยิ่งดัง ในโลกนี้มีแต่ผู้ที่มีชื่อเสียง มีอิทธิพล มีอำนาจจึงกล่าววาจาผู้คน มาตรว่าเป็นคำพูดเดียวกัน หากเป็นผู้ที่ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีอิทธิพล ไม่มีอำนาจ ล้วนไม่คล้ายเป็นวาจาผู้คน"

ถังป้องู้ค่อยพบว่าปึงหึงเสี้ยวเป็น "ผู้รู้ใจ" ของมัน ดังนั้นกล่าวว่า

"ถูกที่สุด"

ปึงหึงเสี้ยวแค่นหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"พวกเราไม่กระทำเรื่องนี้ ยังมีเรื่องใหญ่อื่นอีกให้กระทำ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ปึงใหญ่ ท่านอย่าได้ก่อกวนเรื่องราวลุกลามบานปลาย"

ปึงหึงเสี้ยวโบกพัดจีบหลายครา กล่าวว่า

"ไม่มีใด เราอ่านตำรับตำรา เดินทางไปทั่วหล้า นอกจากเรื่องดีงามแล้ว ไม่ว่าเรื่องใดล้วนไม่กระทำ"

กล่าวจบ กลับหัวร่อเคี้ยกๆ ราวกับเป็นคนชั่วช้าออกมา

นอกจากถังป้องู้ที่ให้ความสนใจแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คาดคิดว่ามันสามารถกระทำเรื่องใหญ่อันใด

แป๊ะโข้วปวยไม่เดินทางกลับหอลมพิรุณโปรยในบัดดล หากแต่แวะไปยังเหลาซาฮะ

ครั้งกระโน้นมันเคยติดตามโซวมั่งจิ้มพร้อมด้วยเฮ้งเซี่ยวเจียะขึ้นเหลาซาฮะ หลังจากนั้นค่อยสร้างชื่อในนครหลวง

ตอนนี้เหลายังคงสภาพเดิม

แต่ผู้คนเรื่องราวล้วนแปรผัน

แป๊ะโข้วปวยบังเกิดความสะท้อนใจเช่นกัน

มันไม่ได้ขึ้นเหลาแห่งนี้เป็นเวลานานแล้ว

...ครั้งแรกที่ขึ้นเหลา มันพาตัวเองมีส่วนร่วมในการประชันบทบาทบนเวทียุทธจักรนครหลวง

...ครั้งที่สองที่ขึ้นเหลา มันทะยานขึ้นเป็นผู้นำของค่ายทรรศอันดับหนึ่งในนครหลวง

...ครั้งที่สามที่ขึ้นเหลาเล่า?

นั่นคงเป็นครั้งต่อไป

แป๊ะโข้วปวยครวญเพลงออกมาอีกครา

"เราคิดพิชิตต่ำใต้เพียงลำพัง จนใจกำเนิดจากโคลนตมอันโสมม เราหมายมั่นคำรนกึกก้องกัมปนาท หากทว่าไม่สบโอกาสอันเหมาะสม พญามังกรเหินจรดเก้าฟ้า ไหนเลยประหวั่นสำนึกเสียใจ หมุมตัวก้าวขึ้นสู่จุดสุดสูง ผู้ใดกล้าไม่ศิโรราบ..."

ครวญเพลงพลางขึ้นเหลาไป

มันตั้งจิตปณิธานว่า หากขึ้นเหลาเป็นครั้งที่สาม จะกวาดล้างอุปสรรค

สิ่งก็ดขวางในยุทธจักรนครหลวงเบียดตัวขึ้นเป็นขุนนางใหญ่ของบ้านเมือง ทอดตาทั่วยุทธจักรไร้ผู้ต่อต้าน

รอจนไม่มีคู่มือจริงๆ มันจะลองเป็นศัตรูฟ้าดู

แป๊ะโซ้วปวยชิ้นเหลาซาฮะ เพื่อพบกับคนผู้หนึ่ง

พบกับบุคคลสำคัญผู้หนึ่ง

แต่การพบกับบุคคลผู้นี้ ถือเป็นความลับประการหนึ่ง

ที่ว่า "ความลับ" คือ ไม่อาจให้ผู้อื่นล่วงรู้ได้

แต่ว่าแป๊ะโซ้วปวยเป็นคนมีชื่อเสียง

ตอนนี้มันกุมอำนาจการฆ่าฟันอยู่ในมือ

ดังนั้นไม่ว่ามันไปถึงที่ใด ล้วนมีคนรู้จักมัน

บุคคลที่มันต้องการพบก็มีชื่อเสียง

...ระหว่างนี้ชื่อเสียงและอำนาจของคนผู้นี้หาเป็นรองมันไม่ มาตรว่าคนผู้นี้จะเก็บเนื้อเก็บตัวก็ตาม

คนผู้นี้ไม่เสียดายกับการก้มหัว

แต่ในยุทธจักรไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าดูแคลนคนผู้นี้

คนผู้นี้แม้ไม่สามารถยืดตัวขึ้น หากยังกอปรด้ายกำลังขวัญความเข้มแข็ง

ครั้งก่อนแป๊ะโซ้วปวยติดตามโซวมั่งจิ้มชิ้นเหลาซาฮะเพื่อพบกับคนผู้นี้

คนผู้นี้ย่อมเป็นเจ้าของวลีที่ว่า "เหลียวมองรอบกายไร้เพื่อนคู่ใจ ทั่วใต้หล้ามีแต่เด็กปวยเกีย"...ผู้รักษาการตำแหน่งหอหกหุนครึ่งเด็กปวยเกีย

ผู้คนในนครหลวงเห็นแป๊ะโซ้วปวยชิ้นเหลาซาฮะ แต่ไม่ทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยชิ้นเหลาไปทำอะไร

ผู้คนทั่วไปคาดเดาว่า หลังจากพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ แป๊ะโซ้วปวยคงมีการมณ์ดียิ่ง ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีกะใจชิ้นเหลาซาฮะไปดื่มกิน?

ก็งหัมต้องไม่ทราบ แป๊ะโช้วปวยพอขึ้นเหล่ากดวงเข้าห้องลักอะ
ห้องหกบรรจบ ภายในห้องก็นั่งไว้ด้วยบุคคลที่ก้มหัวอยู่ตลอดเวลา
ากทว่าเป็นหนึ่งในสามผู้ยิ่งใหญ่ของยุทธจักรนครหลวง...เต็กปวยเกีย

...เต็กปวยเกียมาถึงที่นี้ตั้งแต่แรก

เต็กปวยเกียมายังที่นี้ โดยที่ภูตเทพไม่พบเห็น มีแต่ผู้คนล่วงรู้ แต่ผู้ที่
วงรู้ต่อให้ทุบตีจนตายก็ไม่บอกออกไป

ดังนั้นการพบปะของเต็กปวยเกียกับแป๊ะโช้วปวยเป็นความลับประการ
นึ่ง

ขณะที่แป๊ะโช้วปวยและคนสนิทสองคนเข้าสู่ห้องหกบรรจบ ชายหนุ่ม
คมคายอย่างเหว่ว้าผู้นี้ยังไม่เงยหน้าขึ้น

เต็กปวยเกียก้มศีรษะมองดูสร้อยคอที่สวมบนลำคอตัวเอง บน
ร้อยคอห้อย "ศิลา" สีแดงอมม่วงชิ้นหนึ่ง

...คล้ายกับว่าภายในบรรจุไว้ด้วยโลกอันวิจิตรงดงาม เพริศแพร้วพิสดาร
นเนรมิต ยังดึงดูดความสนใจยิ่งโลกหล้าที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งช่วงชิง
ลอดจนชื่อเสียงลาภยศทั้งปวง

แป๊ะโช้วปวยเลิกม่านประตูเข้าห้องไป ทักทายว่า

"เต็กจ้งตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่เต็ก) รบกวนท่านรอนานแล้ว ข้าพเจ้า
รื่องบางประการต้องสะสาง ค่อยรุดมาได้"

เต็กปวยเกียยังคงมองดู "ศิลา" ที่คล้องคอมันนี่เป็นหินวิเศษที่ได้รับ
รยอมรับตั้งแต่ราชวงศ์โจวและราชวงศ์ฉิน มีอีกชื่อหนึ่งว่า "สะผลิกะ" หรือ
ลึก" หรือ "แก้วหินขาวใส" ในสัทธรรมปุณฑรีกสูตร มหาสุขาวดีวยูหสูตร
รปรัชญาปารมิตาสูตร จุลสุขาวดีวยหสูตร และมหาปรัชญาปารมิตา
สตร์ล้วนกล่าวขวัญว่าเป็นหนึ่งในรัตนะทั้งเจ็ดของทางพุทธ มีค่าเทียบเท่า
ทอง เงิน ไพฑูรย์ ผลึก บุษราคัม มรกต ทับทิม มีประสิทธิผลในการป้องกัน
นไสย รักษาโรคภัย นำมาซึ่งอายุวัฒนะ ความมั่งมีศรีสุข

เด็กปวยเกียคล้ายให้ความสนใจกับผลึกสีม่วงที่ห้อยคอยิ่งกว่าแปะโช้วปวยอีก เพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่จังตี้งจู้(หัวหน้าหอ)ข้าพเจ้าเพียงเป็นผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหก"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชา แม้แต่คนผอมสูงที่ยืนอยู่ข้างกายมันยังร้อนใจแทนมัน

แปะโช้วปวยยิ้มแล้ว มันกล่าวว่า

"ท่านจะช้าเร็วต้องใช่"

เด็กปวยเกียยังคงมองดูผลึกสีม่วงของมันกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ามิใช่"

"ข้าพเจ้าบอกว่าท่านใช่ ท่านต้องใช่"

"ท่านเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย มิใช่หัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง"

"เนื่องด้วยข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ดังนั้นขอเพียงข้าพเจ้ายอมรับว่าท่านเป็นหัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง ท่านจะเป็นหัวหน้าตึกแล้ว"

กล่าวจบมันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

มันจี้พุ่งพลังดรรชนีสายหนึ่งออก

จุดเด่นของพลังดรรชนีนี้คือรวดเร็ว มิหนำซ้ำรวดเร็วจนไม่ทันมีปฏิกิริยาตอบสนอง เมื่อผู้คนพบว่าแปะโช้วปวยเปิดฉากจู่โจม พลังดรรชนีก็จู่โจมถูกเป้าหมายแล้ว

บรรลุวัตถุประสงค์แล้ว

เสียงปงดราหนึ่ง ผลึกสีม่วงแตกระเบิดออก

เศษชิ้นส่วนแตกกระจาย บ้างกระทบถูกใบหน้าเด็กปวยเกีย

แต่ว่ามันยังไม่ได้เงยหน้าขึ้น

เพียงแต่ช้อนตาขึ้นอย่างช้าๆ

มันมีดวงตาที่สวยซึ้ง หม่นหมดง ไม่คล้ายเป็นดวงตาของผู้นำค่าย

รค หากทว่าคล้ายเป็นกวีที่ได้รับบาดเจ็บ

ชายฉกรรจ์ผอมสูงที่ข้างกายชักมีดสั้นออกมาขณะจะโถมเข้าเสี่ยงชีวิตาปวยเกียเพียงยื่นนิ้วออกนิ้วหนึ่ง คนผอมสูงก็หยุดความเคลื่อนไหว ล่ายกลับที่เดิม ได้ยินเด็กปวยเกียถามอย่างเฉื่อยชาดุจเดิมว่า

"เพราะเหตุใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าคิดฆ่าท่าน ดรรชนีของข้าพเจ้าเมื่อครู่ไม่เพียงระเบิดาชิ้นหนึ่ง สำหรับกับข้าพเจ้าคิดระเบิดศีรษะคน ยังง่ายดายกว่าระเบิดาอีก"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงนั้นกระชากเสียงว่า

"นั่นต้องดูว่าเป็นศีรษะของผู้ใด"

เซี้ยงกอยี้ที่ร่วมทางมากับแป๊ะโช้วปวยตวาดว่า

"เป็นผู้ใด กลับกล้ากล่าวกับเล้าจู้ (หัวหน้าหอ) พวกเรา?"

เด็กปวยเกียกล่าวเสียงราบเรียบดุจเดิมว่า

"มันเป็นลิ้มกอกอของตึ้งจู้พวกเรา"

แป๊ะโช้วปวยค่อยตอบคำถามของอีกฝ่ายว่า

"ไม่เพราะเหตุใด ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าววาจา ต้องการให้ผู้อื่นตั้งใจรับฟังนั้นท่านที่ดีอย่าได้มีครั้งหน้าอีก"

มันกล่าวด้วยความหมายชัดแจ้งยิ่ง หากยังกล่าวอย่างชัดแจ้งกว่างว่า

"ลุ้ยซุ่งตายแล้ว ลุ้ยต๋งเทียนยังถูกพวกเรากักขังไว้ ลุ้ยมี้ทรยศต่อตึกนนี้หากเอ่ยถึงประสบการณ์ ลำดับรุ่น ภูมิปัญญา ไม่มีผู้ใดในตึกหกหุนครึ่งบเทียมท่าน ท่านไม่รับตำแหน่ง ผู้ใดรับตำแหน่ง?"

เด็กปวยเกียตอบโดยไม่ขบคิดว่า

"ลุ้ยซุ่ง"

"นางเป็นสตรี นางทำไม่ได้"

"แต่ว่านางเป็นบุตรีของสุ้ยจ้งติ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่สุ้ย)"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"สุ้ยซุ่งมีบารมีอันใด คุณสมบัติใด ไหนเลยทัดเทียมท่านได้?"

จากนั้นมันกล่าวเสริมว่า

"ขอเพียงข้าพเจ้าผงกศีรษะยินยอม ท่านจะนั่งตำแหน่งนี้อย่างมั่นคง"

เด็กปวยเกียย้อนถามว่า

"ข้าพเจ้านั่งตำแหน่งในตึกหกทุนครึ่ง เหตุใดต้องได้รับการผงกศีรษะยินยอมจากหอลมพิรุณโปรยท่าน?"

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง พลังฝีมือท่านยังเป็นรองอยู่ช่วงหนึ่ง ประการนี้ข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือท่าน แรงดึงดูดใจของท่านไม่เทียบเท่ากับสุ้ยซุ่ง ไม่สามารถปลุกปลอบขวัญของเบื้องล่าง เหล่านี้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านได้ ทั้งหมดเข้าใจว่าพวกเราเป็นศัตรูมิใช่สหาย แต่วันที่ท่านขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้าตึกหกทุนครึ่ง ข้าพเจ้าจะไปแสดงความยินดีเป็นบุคคลแรก ค่ายสำนักทั้งสองรวมเข้าเป็นหนึ่ง ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจาเป็นอื่น"

เด็กปวยเกียนิ่งเงียบงันไป

มันก้มศีรษะหรุบสายตา ที่ทรวงอกเพียงสวมสร้อยที่แยกออกจากกันบนสายสร้อยปราศจากผลึกสีม่วงอีก มันกล่าวว่า

"แต่ว่าพวกท่านเป็นศัตรูกับตึกเรา เกรงว่าทั้งหมดไม่ยอมรับ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"พวกเราสองสำนักรวมกันไร้ผู้ต่อต้าน แยกกันต่างเสียหาย หลังจากรวมเข้าด้วยกัน จะกลายเป็นค่ายพรรคอันดับหนึ่งในนครหลวง ไม่ว่าหมู่คณะสร้างฝัน หน่วยงานสะพาน เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าได้แค่ยอมศิโรราบ ยังมีผู้ที่วางแผนฆ่าสุ้ยซุ่งคือโซวมั่งจิ้ม ข้าพเจ้ากำจัดมัน แก้แค้นให้แก่พวกท่านแล้ว ผู้ที่ลอบทำร้ายสุ้ยซุ่งคือสุ้ยมี้ หากมีความจำเป็น ข้าพเจ้าจะส่ง

มอบตัวนางให้พวกท่านจัดการ ข้าพเจ้ากับดีกท่านไม่มีความแค้นอันลึกล้ำยังกลัวผู้ใดคัดค้าน?"

เด็กปวยเกียยังลังเล กล่าวว่า

"เรื่องนี้..."

"อย่าได้ลังเลแล้ว พวกเราสองสำนักต่อสู้กันสี่สิบปี ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่เกิดประโยชน์ ไยไม่จับมือร่วมกัน เช่นฆ่าศัตรูคู่อริให้แตกกระเจิง?"

"หากแม้นสองสำนักรวมเข้าด้วยกัน ผู้ใดเป็นเจ้าผู้ใดเป็นขุนนาง?"

แปะโช้วปวยกล่าวตรงๆ ว่า

"พวกเราไม่แบ่งแยกเจ้าชีวิตขุนนาง แต่ข้าพเจ้าย่อมเป็นเล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) พวกเรามีผลประโยชน์ร่วมกัน มีจุดยืนตรงกัน หากท่านมีความจริงใจ ก็กระทำเรื่องประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"ไม่ว่าท่านรับปากหรือไม่ ต้องดูว่าท่านกระทำเรื่องนี้หรือไม่ จดจำไว้ ไม่ว่าพวกเราสองสำนักรวมเข้าด้วยกันหรือไม่ แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าบ่งบอกถือเป็นความลับสุดยอด ห้ามมิให้แพร่งพรายออกไปเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นพวกเราถือเป็นศัตรู มิใช่สหายอีก ได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่?"

จากนั้นแปะโช้วปวยกล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"การรวมตัวของพวกเราก่อนที่จะเปิดเผยต่อภายนอก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน ถูกต้องหรือไม่?"

"ถูกต้อง"

"ตอนนี้ศัตรูหมายเลขหนึ่งของพวกเราเป็นใคร?"

"เป็นท่าน"

"พวกเรารวมตัวกัน เป็นสหายมิใช่ศัตรู"

"และไม่ใช่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า กวนฉีกหายสาบสูญ พวกมันเฉกเช่น

งูที่ไร้หัวคืบคลานไม่ได้"

"ย่อมแน่นอน"

"มิใช่หน่วยงานสะพาน ขุมกำลังพวกมันอยู่ในราชสำนัก ยังไม่แผ่ขยายเข้าสู่ยุทธจักร มีเพียงแป๊ะเล้าจู้ที่เป็นใหญ่ในยุทธจักรและบ้านเมือง"

"กล่าวประเสริฐ ไม่กล้ารับ"

"และมิใช่หมู่คณะสร้างฝัน นั่นเพียงเป็นการซ่องสุมของชาวมิจฉาชีพผู้คนมากมายสับสนไม่มีคุณสมบัติกระทำการใหญ่"

"ถูกต้อง"

"นอกเสียจาก..."

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ปีกกล้าขาแข็ง เจดีย์งวงช้างของมันเพิ่งเป็นรูปเป็นร่าง..."

"หนึ่ง เจดีย์งวงช้างของมันประกอบด้วยตัวแทนจากชมรมดอกท้อสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ หอลมพิรุณโปรย ตึกหกหุนครึ่ง หมู่คณะสร้างฝัน ยังมีสมาชิกที่อยู่ถิ่นอื่น ถือเป็นขุมกำลังอันยิ่งใหญ่ ใช่หรือไม่?"

"ใช่"

"สอง เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ หน่วยงานสะพานคิดดึงตัวเข้าเป็นพวกขอเพียงรวมตัวเป็นผลสำเร็จ บี้กงกงกับปึงเอ่งโทยและเฮ้งเซี่ยวเจียะจะเป็นสามประสานที่ยากต่อด้านได้ ใช่หรือไม่?"

"ใช่"

"สาม มันยังมีไมตรีคบหากับตำหนักจูกัวะบวกกับจู่โจมสังหารโป่วจงจือได้รับการแซ่ซ้องจากผู้คน หากเพิ่มพูนความสัมพันธ์ระหว่างผู้สันโดษภูษาฟ้าผู้เป็นอาจารย์มันกับร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน และแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงย่อมเป็นผู้สนับสนุนอันยิ่งใหญ่ ใช่หรือไม่?"

"ใช่"

คารม ยอมขายชีวิตให้แก่มัน มันยังสามารถใช้อุนยิ้ว ซึ่งเป็นศิษย์ผู้น้องขอ โซวมั่งจิ้มเป็นจุดเรียกร้องความสนใจ ชูธงประกาศตัวแก้แค้นให้แก่โซวมั่งจิ้ ในหอพิรุณโปรยคงมีผู้คนกว่าครึ่งคล้อยตามมัน ยากแก่การกำราบปรา ปรามได้"

"ถูกต้อง"

"ห้า บุคคลเช่นมันถือคุณธรรม ต้องคิดแก้แค้นให้แก่โซวมั่งจิ้ สภาพของโซวมั่งจิ้มทุกวันนี้ เกิดจากการต่อสู้แตกหักกับตึกหกหุนครึ่ง ข เพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะเรียกร้องให้ทั้งหมดร่วมกันต่อต้าน หลังจากช่วงชี ตำแหน่งของข้าพเจ้า ต้องทำการล้มล้างตึกหกหุนครึ่งด้วย"

"ความหมายของแป๊ะเล้าจู้คือ..."

"ต้นไม้ใหญ่ยากตัดโค่น"

"ตอนนี้มันยังไม่ใหญ่พอ"

"แม้แต่ต้นกล้าก็ต้องถอนรากถอนโคน จะได้ไม่เป็นเภทภัยภายหลั

"แต่ว่าต้นไม้เล็กๆ เช่นมันเต็มไปด้วยหนามแหลม"

"ดังนั้นพวกเราต้องฉวยโอกาสที่มันยังไม่ทันครอบงำยุทธจัก นครหลวง ไม่ทันโน้มน้าวขุมกำลังในราชสำนัก ชิงฟันหนามของมัน ตัดกิ ของมัน โค่นลำต้นของมัน ถอนดึงรากของมัน"

"ไม่ทราบจะตัดฟันถอนดึงอย่างไร?"

"จนบัดนี้ทั้งหมดยังเข้าใจว่า ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังต่ เผชิญหน้า ไม่ได้รวมเข้าด้วยกัน ขอเพียงท่านออกไปปล่อยข่าวว่า เฮ้งเซี่ยวเจีย รวมตัวกับท่าน อย่างนั้นคนของหอลมพิรุณโปรยจะเหยียดหยามมัน ชาวยุทธ จักรจะเคลือบแคลงมัน ข้าพเจ้าก็จะโหมกระพือว่า มันคิดช่วยเหลือจูกัวะซิงแ ลอบสังหารท่านมหาเสนาบดี อย่างนั้นทางการจะตามล่ามัน ตำหนักจูกัวะ ไม่ช่วยเหลือมัน สุดท้ายพวกเราค่อยร่วมมือกันปลิดชีวิตมัน"

เด็กปวยเกียรับฟังถึงตอนนี้ ต้องนิ่งเงียบงันไป

แปะโซ้วปวยถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

"ท่านกล่าวถูกต้อง หากปล่อยให้มันกำหนดสถานการณ์ มิสู้ให้พ
เราเป็นผู้กำหนด"

"หลังจากเสร็จเรื่องนี้ พวกเราจะรวมตัวเป็นแนวร่วมเดียวกัน"

"แต่ว่าความรู้สึกไม่เป็นมิตรที่เฮ้งเชี่ยวเจียะมีต่อท่าน อาจยิ่งก
พวกเรา"

"กระต่ายตายสุนัขจิ้งจอกกำสรวล หลังจากฆ่าเสือร้ายจะไม่ฆ่าสุ
ป่าหรือ? เรื่องนี้มิเพียงตัดปัญหาระยะยาวแก่ท่าน ยังจะช่วยเสริมเกียรติ
ให้แก่ท่าน เราจะปล่อยให้เฮ้งเชี่ยวเจียะตายใต้เงื้อมมือท่าน อย่าว่าแต่เรื่
นี้ท่านเพียงปล่อยข่าวออกไป ไม่ต้องลงทุนลงแรงแต่อย่างไร"

เด็กปวยเกียช้อนตาขึ้น ดวงตาทอประกายตุจสายฟ้า ปากกล่าวว่

"ดูท่านี่เป็นความคิดที่ดี"

"ย่อมเป็นความคิดที่ดี ไม่เช่นนั้นไยต้องเชิญท่านออกมา?"

"มิหนำซ้ำยังเป็นโอกาสอันดี"

"ในความเห็นข้าพเจ้า มีแต่โอกาสนี้ที่จะรักษาสถานะของท่าน แ
รักษาดีกหกหุนครึ่งให้คงอยู่ระยะยาว"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านมิใช่ไม่พอใจที่โซวมั่งจิ้มไม่ติดตามบดขยี้เช่นฆ่าพวกเราให้
ซากหรอกหรือ วันนี้ไฉนกลับชักชวนข้าพเจ้าเข้าเป็นแนวร่วม?"

แปะโซ้วปวยหัวร่อฮาๆ ออกมา

เสียงหัวร่อลำพองผยอง

ถ่ายทอดออกไปถึงถนนใหญ่

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"หรือท่านไม่ทราบว่า เหล่านักการเมืองก่อนที่จะบริหารราชการแผ่นดิน ต้องเป็นคนถืออุดมการณ์ หาไม่จะไม่ได้รับการสนับสนุนจากนักวิชาการยามใดที่มันขึ้นครองอำนาจ จะเปลี่ยนพลิกไปถือความสมดุลเป็นหลัก หากก้าวกระโดดเกินไป รังแต่รักษาตำแหน่งไว้ไม่ได้ มาดรว่าตามทิฆาตเช่นฆ่ารังแต่กระตุ้นให้คู่แข่งแว้งกัดใส่ ขณะที่ข้าพเจ้าเป็นรองหัวหน้าหอ ย่อมต้องเสนอให้ล้มล้างตึกท่าน แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าก้าวขึ้นเป็นผู้นำแล้ว ย่อมถือหลักสันติดีกว่า"

จากนั้นมันย้อนถามเด็กปวยเกียว่า

"ธุ้ยซุ่งตกตาย ท่านก็ไม่ได้บุกจู่โจมพวกเรา ที่แท้มีจิตเจตนาใดต่างทราบกระจ่างแก่ใจ"

เด็กปวยเกียยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวว่า

"หากท่านมีความจริงใจ เราจะรับไว้พิจารณา"

เซี้ยงทายยิ้กระชากเสียงว่า

"นิหมายความกระไร? เรื่องเช่นนี้ยังต้องพิจารณาอีก?"

เด็กปวยเกียหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากข้าพเจ้ารับปากท่านในบัดดล แต่ไม่มีความจริงใจ ถือเป็นความร่วมมืออันใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"สมควรพิจารณา แต่นี่เป็นความลับสุดยอด ท่านเป็นคนชาญฉลาดย่อมเข้าใจดี"

มันหัวร่อพลางเดินออกจากห้อง พลันเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องรับปาก ทั้งนี้เพราะหากตอนนี้ข้าพเจ้าระดมกำลังของหอลมพิรุณโปรย บุกโจมตีตึกหกหุนครึ่ง ทางฝ่ายท่านต้อง

พ่ายแพ้แน่นอน ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปก่อน ท่านให้คำตอบแก่ข้าพเจ้าภายในสามวัน ข้าพเจ้ายังมีกำหนดนัดสำคัญอีกประการหนึ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยมีกำหนดนัดอีกประการหนึ่งจริง
และมีความสำคัญยิ่ง
มันชมชอบกระทำเช่นนี้...อีดใจเดียวกระทำเรื่องราวมากมาย ทั้งยังเป็นเรื่องสำคัญทั้งสิ้น เช่นนี้มันจะมีความรู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญยิ่ง
มันชมชอบความรู้สึกเช่นนี้
แต่แป๊ะโซ้วปวยพอออกจากเหลาซาอะก่อนที่จะไปพบกับคนที่น้อมรอมันก็กล่าวเบาๆ กับคนข้างกายว่า

"เด็กปวยเกียไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา เมื่อครู่เราพุ่งตรรชนีทำลายหินผลึกเศษหินกระเซ็นใส่ใบหน้ามัน ใบหน้ามันยังขาวหมดจด ปราศจากริ้วรอยใดๆ"

จากนั้นมันกล่าวด้วยความวิตกกังวลอยู่บ้างว่า

"เจ้าอย่าได้เห็นว่ากระพูกท้ายทอยของมันหักไป ชั่วชีวิตนี้ไม่ยาเจเงยหน้าขึ้น บุคคลเช่นนี้ ไม่กระทำการก็แล้วไป พอกระทำการต้องระบือลือลั่น"

อาวเอี้ยงอี่อี่น้อยครั้งจะได้ยินคนทระนงถือดีเช่นแป๊ะโซ้วปวย กล่าวด้วยน้ำเสียงเช่นนี้

บนถนนใหญ่ชั้นล่างของเหลาซาอะ มีคนผู้หนึ่งยืนรอแป๊ะโซ้วปวยอยู่
คนผู้นี้มิใช่คนที่แป๊ะโซ้วปวยนัดหมายมา
คนผู้นี้ทั้งขาวทั้งอ้วน อ่อนโยนสนิทสนม ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อผู้คน ดูไปคล้ายโง่ทึบอยู่บ้าง
มันย่อมไม่ได้มาคนเดียว
มันนำผู้คนสองคนมาด้วย คนทั้งสองหล่อเหลาเยาว์วัย ดวงตากลม

ใหญ่ บุรุษทั่วไปน้อยคนที่งดงามถึงเพียงนี้

ด้วยศักดิ์ฐานะในกรมราชทัณฑ์ของมัน วันนี้มันเพียงนำผู้ติดตามมาสองคน กล่าวได้ว่าน้อยจนผิดธรรมดา

นี่มิใช่ครั้งแรกเช่นกัน

เมื่อเจ็ดปีก่อนโซวมั่งจิ้มนำเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยขึ้นเหลาซาฮะมาเจรจากับเต็กปวยเกีย มันผู้นี้ก็มาสืบข่าวในที่นี้

...เรื่องเล็กน้อยมอบให้ผู้ใต้บังคับบัญชาดูแล หากเป็นเรื่องใหญ่ มันต้องได้รับข่าวเป็นบุคคลแรก

เพียงแต่ตอนนั้นผู้ที่ตามหลังมันคือยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วง

...ตอนนี้ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงกลับคิดหมายนั่งเก้าอี้ที่มันครองอยู่

ดังนั้นระหว่างนี้ ผู้ที่คิดสอยห้อยตามมันมิใช่ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วง หากแต่เป็นชายหนุ่มคู่นี้

พวกมันเรียกว่าจาจ้า (ยามอรุณ) กับมึ่งมึ่ง (พลบค่ำ)

มันย่อมเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์หน้ายิ้ม นามจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งพอพบหน้าแป๊ะโช้วปวย ทางหนึ่งคารวะทางหนึ่งทักทายว่า

"แป๊ะเล้าจู้ ระหว่างนี้มีโชคร่ำรวยกระมัง?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีโชคลาภอันใด เงินทองได้มาก็จับจ่ายไป เก็บออมไม่อยู่ไม่คล้ายกับท่านจู คาดว่าคงเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ที่ร่ำรวยที่สุด ฟังว่าบ้านเรือนที่เมืองกี๋เป็นของท่านเสียสี่ส่วน ที่นครหลวงก็มีถนนเจ็ดแปดสายที่เป็นชื่อของท่านกับญาติสนิท"

จูง้วยเม้งบังเกิดความตื่นตระหนก เค้นรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้ากล่าวว่า

"แป๊ะเล้าจู้ได้ยินข่าวลือจากที่ใด คำกล่าวเช่นนี้นับว่าทำร้ายเราที่กินเงินเดือนหลวงมากแล้ว บางครั้งแม้แต่ค่าสุรา เรายังต้องติดค้างไว้"

แป๊ะโช้วปวยเพียงปั้นหน้าเคร่งเครียด ถามว่า

"ท่านจู การพบกันของพวกเราครั้งนี้ คงมิใช่เหตุบังเอิญกระมัง?"

จูง้วยเม้งรีบกล่าวว่า

"มิใช่ มิใช่ นี่เป็นโอกาสเหมาะที่ได้พบกัน แป๊ะเล้าจู้เป็นบุคคลหมายเลขหนึ่งในค่ายพรรคนครหลวง เป็นคนสนิทของท่านมหาเสนาบดี คราครั้งนี้มายังเหลาซาฮะ ใช่มีเรื่องสำคัญหรือไม่? ไม่ทราบมาพบกับผู้ใด? เสียงหัวร่อของแป๊ะเล้าจู้ดังถึงกลางถนนคงประสบเรื่องราวที่ชวนให้กระหยิ่มยินดีกระมัง?"

แป๊ะโช้วปวยเพียงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มีเรื่องราวนั้นมีเรื่องราวอยู่ แต่ว่าเป็นเรื่องใดและผู้ใด ไม่อาจบอกต่อท่าน"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"เราก็ไม่คิดยุ่งเกี่ยว แต่ระหว่างนี้ในนครหลวงมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ โดยเฉพาะหลังจากที่หัวหน้าหอรุ่นก่อนของหอท่านลาโลกไป ยิ่งมีคำเล่าลือต่างๆ นานา หากเราไม่ทำความเข้าใจ เกรงว่ากงซุนจับยี่กงกง (ท่านขันทีที่สิบสองแซ่กงซุน) กับเจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) ต้องตำหนิติเตียนลงมา"

แป๊ะโช้วปวยโน้มหน้าไปกระซิบบอกว่า

"ท่านจูกับข้าพเจ้าเป็นสหายกัน หากคิดยุ่งเกี่ยว ไม่อาจห้ามมิให้ท่านยุ่งเกี่ยวได้ เพียงแต่ข้าพเจ้ากระทำการใด ล้วนได้รับมอบหมายจากบิดาบุญธรรม หากท่านยืนกรานสอดมือเข้ามา เกรงว่ายากจะถอนตัวได้"

จูง้วยเม้งพอฟัง ทราบว่าถามต่อไปก็เปล่าประโยชน์ มิหนำซ้ำคนผู้นี้เป็นบุตรบุญธรรมของฉั่วเกีย ทั้งได้รับความไว้วางใจจากฉั่วเกีย จึงไม่อาจตอแยได้ ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ขออภัยที่ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของแป๊ะเล้าจู้ เราขอถอนตัวล่าถอย"

ถามว่า

"พวกมันคือ..."

จูง้วยเม้งยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มดุจเดิมว่า

"ระหว่างนี้กรมราชทัณฑ์ผู้คนร่อยหรอ ได้แต่ดึงตัวบุคคลที่ไม่ความรู้ความสามารถขึ้นมาใช้สอย เอียเท้า (คำเรียกหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงา ทั้งสองนี้ เป็นเราสั่งให้ปลอมตัวเป็นบุรุษ ตอนนี้ถูกแป๊ะเล้าจู้ดูออก เป็นที่ ละอายนัก จาจ้ามึ่งมึ่ง ยังมิรีบคำนับแป๊ะเล้าจู้อีก?"

ชายหนุ่มทั้งสองพอฟัง พากันน้อมกายคารวะต่อแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยเพียงประสานมือตอบอย่างลวกๆ ปากกล่าวว่า

"เมื่อติดสอยห้อยตามท่านจู ต่อให้วันหน้าถูกปลดจากตำแหน่ง ที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้สอย ที่เก็บได้จากเบี้ยบ้ายรายทาง ต่อให้จับจ่ายไ แปดชั่วโคตรก็ไม่หมดสิ้น"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ท่านจูยังคิดถามอันใด? ข้าพเจ้ายังมีกำหนดนัดสำคัญประก หนึ่ง หากว่าไปสาย เกรงว่าไม่มีคำว่ากล่าวกับเบื้องสูงเบื้องต่ำ"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"แป๊ะเล้าจู้เมื่อต้องรีบไปปฏิบัติหน้าที่ เราได้แต่บอกตรงๆ แล้ว"

พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ในนครหลวงมีผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง 'หายสาบสูญ' ก่อเกิ เป็นคำเล่าลือต่างๆ นานา ดังนั้นเรามิอาจไม่สอบถามจากท่าน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้ใดหายสาบสูญ? ข้าพเจ้าไฉนไม่ทราบ? และเกี่ยวข้องใดกั ข้าพเจ้า?"

จูง้วยเม้งยังคงปั้นรอยยิ้มเกลื่อนกลาดกล่าวว่า

"หากเป็นเรื่องของผู้อื่นย่อมไม่กล้าถามไถ่แป๊ะเล้าจู้เพียงแต่คนผู้นี้เคยเป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรย ฟังว่าเรื่องราวเกิดขึ้นภายในหอ มันที่แท้เป็นหรือตาย หากยังมีชีวิตอยู่ ไม่ทราบคนอยู่ที่ใด? หากว่าตายแล้ว ไม่ทราบตายอย่างไร?"

"ท่านหมายถึงโซวมั่งจิ้มกระมัง?"

"ย่อมเป็นมัน ท่านทราบเรื่องนี้จริงๆ มีคนบอกว่าท่านฆ่ามัน ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็กำลังหาตัวโซวเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่โซว) อยู่"

"แต่ว่ามีคนร้องเรียนต่อกรมเมือง และร้องทุกข์ต่อกรมราชทัณฑ์ เบื้องบนก็มีคำสั่งการลงมา ดังนั้นเรามิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว วันนี้ยากนักที่มีโอกาสพบพาน จึงขอเรียนถาม จะได้กลับไปรายงาน"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"หากท่านจูระแวงสงสัยข้าพเจ้า พานจับตัวข้าพเจ้ากลับไปคาดคั้นเค้นถาม ที่แล้วมายังไม่มีคดีที่ท่านจูคลี่คลายไม่ได้"

"แป๊ะเล้าจู้ล้อเล่นแล้ว ท่านเป็นคนสนิทของท่านมหาเสนาบดี ปกครองบริวารมากมายสุดคณานับ หากเราบังอาจแตะต้อง ไยมิใช่เฉกเช่นฝ่าลมฝนเข้าไปกระตุกขาหลังของเทพอสนีบาดหรอกหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ท่านจูเป็นคนมีเหตุผล ขอเพียงเข้าใจก็ประเสริฐ ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงที่ท่านเพาะสร้างขึ้นมา หมายปองตำแหน่งของท่านมานาน เที่ยวปล่อยข่าวว่าหัวหน้ากรมราชทัณฑ์นครหลวงต้องกลับบ้านเกิดไปทำนาเลี้ยงสุกร ข้าพเจ้าคับข้องใจแทนท่านจูนัก ท่านจูทุ่มเทแรงกายแรงใจ รักษาความสงบเรียบร้อยในนครหลวงไม่น้อย ทุกครั้งที่พบกับบิดาบุญธรรม ข้าพเจ้ามัก

ค่ายพรรค ชาวมิจฉาชีพไล่ล่าฆ่าฟันกัน ย่อมยากหลีกเลี่ยงจากการบาดเจี ล้มตาย ลอง โซวมั่งจิ้มเป็นผู้นำค่ายพรรค มาตรว่าเกิดเรื่องราวใด เพีย เป็นความขัดแย้งในค่ายพรรค ไม่เกี่ยวข้องกับทางราชการ หากกร ราชทัณฑ์คิดยุ่งเกี่ยวด้วย มิสู้รับตำแหน่งประมุขยุทธจักรอีกตำแหน่งหนึ ถูกต้องหรือไม่?"

จูง้วยเม้งกล่าวติดต่อกันว่า

"ถูกต้องๆ ท่านกล่าวถูกต้อง ซึ่งความจริงเราเพียงต้องการทราบว ที่เหลาซาฮะไม่มีโซวมั่งจิ้มอยู่ด้วยกระมัง?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ภายในเหลาซาฮะไม่มีโซวมั่งจิ้มอยู่ด้วย ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มาด้วยเรื่องนี้

"แป๊ะเล้าจู้กล่าวเช่นนี้ เราก็สามารถกลับไปรายงานแล้ว ต้องขออภั ที่รบกวน เชิญ"

กล่าวพลางประสานมือคารวะ

แป๊ะโช้วปวยน้อมกายเล็กน้อย กล่าวคำ "เชิญ" เช่นกัน

ทั้งสองแยกจากกันที่หน้าเหลาซาฮะพอจากมาระยะทางหนึ่งแป๊ะโช้วปว ก็แค่นเสียงอย่างเย็นชาออกมา

เซี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"จูง้วยเม้งเจ้าจิ้งจอกเฒ่าไม่อาจรักษาชามข้าวไว้ ยังยุ่งเกี่ยวกั เรื่องนี้อีก ช่างไม่ประมาณตนอย่างแท้จริง"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเป็นผู้มีน้ำหนักมากพอได้หลักฐานบางประการ ส่งไ ที่ทางการ ดังนั้นมันมิอาจไม่ทำเช่นนี้ หากคิดจับตัวเรายังทำไม่ได้ มาตรว บิดาบุญธรรมไม่อนุญาต ในบ้านเมืองนอกจากจูกัวะซิงแซกับกงซุนจับยี่แล้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าตอแยเรา"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวว่า

"แต่จูง้วยเม้งจงใจเปิดเผยต่อท่าน ทางหนึ่งเพื่อประจบเอาใจท่าน อีกทางหนึ่งเพื่อประกาศศักดา"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"มันเฉกเช่นอาทิตย์ใกล้สนธยา ปราศจากศัตราอันใดอีก กลับเป็นผู้เยาว์ที่ตามหลังมันทั้งสองมิใช่สตรี แต่เป็นบุรุษจริงๆ"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เล้าจู้ดูออกได้อย่างไร? พวกมันดูไปคล้ายเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษมากกว่า"

แปะโช้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"นี่ยังไม่อาจตบตาเราได้"

เชี้ยงกอยี้กล่าวเสริมว่า

"ในสถานการณ์วุ่นวายเช่นนี้ มันชักนำเด็กหนุ่มคมคายสองคนร่วมทางทำอะไร?"

แปะโช้วปวยไม่ตอบคำ ในดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัยขึ้น

แปะโช้วปวยเพิ่งหันกายไป รอยยิ้มบนใบหน้าจูง้วยเม้งยังไม่สลายคลาย ชายหนุ่มรูปงามที่ด้านหลังทั้งสองพากันกล่าวว่า

"ช่างหล่อเหลานัก ยังน่าดูกว่าที่คาดคิดไว้อีก บุรุษบางคนยิ่งมีอำนาจยิ่งน่าดู"

"ดวงตาของมันจึงร้ายกาจ เพียงกวาดมองแวบหนึ่ง คล้ายกับมองทะลุถึงแก่นแท้ของผู้อื่น"

ใบหน้าจูง้วยเม้งยังประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ในดวงตาปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"มันดูออกว่าพวกเจ้าทั้งสองมิใช่สตรี"

ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"อะไร มันดูออกได้อย่างไร?"

"มันร้ายกาจถึงเพียงนี้? มันยังไม่ลูบคลำพวกเรา"

จูง้วยเม้งดุคำ "เหลวไหล" กล่าวว่า

"ด้วยไหวพริบปัญญาของพวกเจ้า นับเป็นอย่างไรได้ มันจึงเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยไหวพริบและปัญญา"

ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองทั้งแลบลิ้นทั้งยักไหล่ ด้วยท่าทางน่ารัก จูง้วยเม้งคล้ายไม่อาจทำอย่างไรพวกมันได้

ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองพากันกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันขึ้นเหลาซาฮะไปทำอะไร?"

"โซวมั่งจิ้มไม่อยู่บนเหลาจริงหรือ?"

จูง้วยเม้งกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ไม่อยู่ แต่บนเหลามีบุคคลสำคัญคนหนึ่งจริง"

"ท่านไฉนบอกว่ามีบุคคลสำคัญอยู่บนเหลาทั้งแน่ใจว่ามิใช่โซวมั่งจิ้ม?"

"ทั้งนี้เพราะเราร่ำเรียนวิชามองปราณ"

"มองปราณ?"

"ถูกต้อง แต่ละคนมีปราณที่แตกต่าง บางคนปราณสมบูรณ์ บางคนปราณเสื่อมโทรม บางคนปราณเข้มแข็ง บางคนปราณอ่อนแอ คนที่ปราณสมบูรณ์เปรียบเสมือนมีพลังหนุนจากบูรพา ผู้ที่ปราณเสื่อมโทรมมีสภาพกระหืดกระหอบ ขอเพียงเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกปรือมา มองปราดเดียวก็สังเกตสีสันพลังปราณที่อยู่เหนือศีรษะได้"

"แต่ว่าท่านไม่เห็นตัวตนของมัน"

"แต่คนผู้นี้มีพลังปราณกล้าแข็ง ถึงกับพวยพุ่งทะลุหลังคาห้องออกมา เราคำนวณว่ามันยังอยู่ในห้องหกบรรจบที่ชั้นสอง พลังปราณของคนผู้นี้ประหลาดยิ่ง เป็นหลากสีหลากสัน ทั้งปรากฏเป็นช่วงๆ ต่างกับพลังห่วง

หม่นหมองของโชวมั่งจิ้ม"

"อย่างนั้นพวกเราไยไม่บุกขึ้นไปพบกับมัน?"

"ทำไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ไฉนมีเพราะเหตุใดมากมายถึงเพียงนี้?"

"ผู้อื่นต้องการทราบ จึงเรียนถามท่าน"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"ผู้ที่มีพลังปราณกล้าแข็งและแปลกประหลาดถึงเพียงนี้ ต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ มิหนำซ้ำยังซุกง่ำอย่างมิดชิด หากไม่มีความจำเป็น พวกเจ้ายังคงอย่าได้ดอแย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ กระทั่งรอยยิ้มบนใบหน้ามันก็ปลาสนาการ ปากกล่าวว่า

"เราพอทราบว่ามันเป็นใครแล้ว...คิดไม่ถึงมันจะลอบมาพบปะกับแป๊ะโซ้วปวยในตอนนี้"

กล่าวไปประหลาดนัก ใบหน้ายิ้มของจูง้วยเม้งกลายเป็นสีหน้าเพียงหนึ่งเดียวของมัน เมื่อไม่ยิ้มไม่แย้ม กลับมีใบหน้าเขียวเข้มน่าเกรงขาม มันกล่าวอีกว่า

"ดูท่าในนครหลวงเกิดการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างมังกรพยัคฆ์แล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยเดินทางมายังดรอกกระเบื้อง
ที่นี้ อยู่ใกล้กับฐานที่มั่นของเจดีย์งวงช้าง
ซึ่งความจริง เจดีย์งวงช้างมิใช่ "เจดีย์"
มันเพียงเป็นหอไม้รูปแปดเหลี่ยมที่ชำรุดหลังหนึ่ง ยิ่งสูงยิ่งเอียง
ยิ่งเอียงยิ่งเล็กเรียว จึงขนานนามว่าเจดีย์งวงช้าง
มันตั้งอยู่ใจกลางเมือง เป็นสถานที่จำหน่ายสินค้าสารพัน
จากที่นี้ท่านสามารถจ่ายเงินที่ย่อมเยาว์ที่สุด ซื้อหาสิ่งของที่คาดคิดได้

และคาดคดเมถง แต่หากทานเมสนทสนมคุนเคยกบคนคาขาย ทานอาจตองจ่ายเงินแทงลิบลิ่ว หากทว่าซื้อสินค้าที่ไม่มีราคาค่างวดไป

ยามนี้เป็นเวลาพลบค่ำ

เป็นเวลาไต้เข้าไฟ แต่ม่านพลบค่ำยังไม่คลี่กาง ฟ้ายังไม่มืดค่ำ

ถนนสายนี้ก็ครึกครื้นเป็นพิเศษ มีผู้คนเบียดเสียดไปมา

ช่วงเวลานี้การค้าที่เจดีย์งวงช้างดียิ่ง แผงลอยที่ตั้งแผงมาตลอดทั้งวัน ตระเตรียมเก็บของกลับบ้าน คนที่ทำงานกลางวันก็ลากฝีเท้าอันเหนื่อยล้าสู่เส้นทางขากลับ และก็เป็นช่วงเวลาของการต่อรองราคา ระหว่างคิดซื้ออันใดกลับไป และต้องการขายสินค้าออกไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีนิสัยเรียบง่าย ทำตัวตามสบาย ใช้ชีวิตร่วมกับชาวบ้านร้านถิ่น ด้วยศักดิ์ฐานะของอดีตหัวหน้าคนที่สามแห่งหอลมพิรุณโปรย และใช้ก้อนหินก้อนหนึ่งปลิดปลงสังหารผู้บัญชาการทหารนครหลวงโป่วจงจือ กลับกินอยู่ร่วมกับทุกผู้คน ย่อมเป็นที่รักใคร่ของมวลชน

หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับถึงนครหลวง ไม่ว่าวุ่นวายเพียงไหน ก็ต้องหาเวลาฝึกฝีมือท่องหนังสือ ทั้งยังสอนหนังสือให้แก่เด็กยากไร้ รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ชาวบ้านข้างเคียง บางครั้งรับเขียนจดหมายโต้ตอบตลอดจนร่างหนังสือฟ้องร้อง ทางการพอเห็นหนังสือฟ้องร้องที่เขียนด้วยลายมือของเขา จะไว้หน้าให้อยู่สามส่วน

ร้านขายภาพวาดตัวหนังสือ และสถานพยาบาลของเขาตั้งอยู่ชั้นสามของหอไม้

เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระคุณของโซวมั่งจิ้ม เขาตั้งชื่อหอไม้เป็นเจดีย์งวงช้าง "งวงช้าง" ย่อมไม่มีค่าเทียบเท่า "งาช้าง"

แต่ไม่ว่าเขาไปถึงที่สุด ย่อมเกิดแรงดึงดูดใจชนิดหนึ่ง ทั้งหมดแวะมาชุมนุมที่สถานที่ของเขา บางครั้งช่วยเหลือเขา บางครั้งขอความช่วยเหลือจากเขา ครั้นเมื่อนานเข้า หอไม้หลังนี้จึงกลายเป็นฐานที่มั่นของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ซึ่งความจริงโซวมั่งจิ้มมีนิสัยเก็บเนื้อเก็บตัว เปลือกนอกกระด้างเย็นชา แต่จิตใจกอปรด้วยความรักเมตตา ไม่ต้องการก่อการฆ่าฟันมากเกินไป ปรกติไม่ชมชอบอยู่ร่วมกับผู้ที่มันตูแคลน บวกกับป่วยเป็นโรคเรื้อรัง ดังนั้นน้อยครั้งจะลงจากหอมาคลุกคลีอยู่ร่วมกับผู้ใต้บังคับบัญชา พลอยตั้งชื่อเจดีย์หยกชาวว่าเจดีย์งาช้าง หากทว่าเจดีย์งวงช้างของเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่อีกสถานที่หนึ่ง แต่ความไม่ถือเนื้อถือตัวของเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับตรงกันข้ามกับโซวมั่งจิ้ม

ขณะที่อาทิตย์ใกล้สนธยายังไม่สนธยา แป๊ะโซ้วปวยพอดีมาถึงตรอกกระเบื้อง

ตรอกกระเบื้องเป็นสถานที่ตรึกตรึ้นที่สุดภายในตัวเมือง

ใจกลางของตรอกกระเบื้องคือเจดีย์งวงช้าง

มันมาที่นี้ทำอะไร?

...มันมาหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ?

มันมิใช่เพิ่งพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรอกหรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมาแล้วหรือไม่?

...มันคิดรังควานพี่น้องของเฮ้งเซี่ยวเจียะ?

ในเวลาเช่นนี้ ไยมิใช่สร้างความตื่นตัวแก่ผู้คนเกินไป และตอแยแส่หาเรื่องเกินไป?

...มันมาสืบหาข่าวหรือไร?

คนในที่นี้ยึดถือเฮงเซี่ยวเจียะเป็นพี่น้องร่วมอุทร พวกมันจะชาย "ก้อนหินน้อย" ของพวกมันหรือ?

...ไม่เช่นนั้นมันมาทำอะไร?

แป๊ะโซ้วปวยไม่มาทำอะไร

มันมาจับจ่ายซื้อของ

...จับจ่ายซื้อของไม่น่าประหลาด

ผู้คนจำนวนมากชมชอบจับจ่ายซื้อของ

บางคนชมชอบจับจ่ายซื้อของเป็นพิเศษ ต่อให้ไม่จำเป็น ไม่รีบด่วน ไม่ต้องการใช้ ยังซื้อหากลับมา ขอเพียงครอบครองสิ่งของนั้น ก็พึงพอใจแล้ว

มีผู้คนไม่น้อยมีนิสัยชอบจับจ่าย เห็นว่าการซื้อหาสิ่งของเป็นความสุขประการหนึ่ง ความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดายิ่ง

แต่เรื่องปรกติธรรมดาบางประการ หากให้คนที่ "ไม่ปรกติธรรมดา" กระทำ เป็นเรื่องไม่ปรกติธรรมดาแล้ว

แป๊ะโช้วปวยเป็นคนมีชื่อเสียง

และเป็นคนที่วุ่นวาย

มันย่อมจับจ่ายซื้อของเช่นกัน แต่ไม่จำเป็นต้องมาถึงที่นี้ มาเลือกซื้อสิ่งของด้วยตัวเอง สำหรับกับมัน เช่นนี้ออกจะ "เสื่อมเสียศักดิ์ศรี" ทั้งไม่ปรกติธรรมดาอย่างยิ่ง

ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ แป๊ะโช้วปวยกลับเดินทางมายังสถานที่อันสับสนวุ่นวายเช่นนี้ เพื่อซื้อหาสิ่งของ

จุดประสงค์ของมันคืออะไร?

มันเป็นบุคคลเจ้าความคิด เมื่อใช้สมองความคิดต้องมีจุดประสงค์ต้องมีผลตอบแทน

...แต่ว่าเป้าหมายเป็นอะไร?เป็นผลตอบแทนเยี่ยงไรจึงชักนำให้บุคคลเช่นมันมาถึงสถานที่เช่นนี้ กระทำเรื่องเหล่านี้?

แป๊ะโช้วปวยมิใช่โซวมั่งจิ้ม โซวมั่งจิ้มไม่ใคร่เผยโฉม แต่ห่วงใยทุกข์สุขราษฎร คอยควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชา มิให้สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้คนระดับล่าง หากผ่านพบเรื่องอยุติธรรม ก็ยื่นมือให้ความช่วยเหลือ

แต่โซวมั่งจิ้มไม่ชมชอบคลุกคลีอยู่กับฝูงชน

มันโดดเดี่ยวทะนงตน

มันมีพฤติการณ์ที่เฉียบขาด แปรปรวนไม่แน่นอน ขณะที่ผู้คนเห็นสมควรล่าถอยตั้งรับ มันกลับบุกรุกคืบหน้า เมื่อผู้คนเข้าใจว่ามันไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ มันกลับอดทนกล้ำกลืน

แต่ว่าแปะโซ้วปวยชมชอบเสนอหน้า

ยามเมื่อประสบความสำเร็จ มันต้องการให้ทุกผู้คนรับรู้เกียรติยศของมัน หากว่าพ่ายแพ้ล้มเหลว มันเพียงหลบซ่อนตัวเลียปากแผลเพียงลำพัง

มันมิใช่บุคคลที่ร่วมเฉลิมฉลองกับทุกหมู่เหล่า

แต่ยังมีผู้คนไม่น้อยที่รู้จักมัน

เมื่อเห็นมันปรากฏตัว ทั้งยังปรากฏตัวอย่างกะทันหัน ผู้คนล้วนแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง

แต่ว่า แปะโซ้วปวยทำตัวตามสบาย

มันปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชน ฝูงชนห้อมล้อมมันเอาไว้ มันประดุจนกกระเรียนกลางฝูงไก่ เสื้อขาวไม่แปดเปื้อนธุลีดิน หากเปรียบกับฝูงชนรอบกายมัน เฉกเช่นต้นไม้หยกกลางสายลม

มันเลือกซื้อเสื้อผ้าจากแผงลอยนี้สองตัว

ซื้อหาถุงเท้าจากแผงลอยนั้นสองคู่

แวะซื้อพู่กันจากร้านค้านี้หลายด้าม

เลือกสรรหินหยกจากร้านค้านั้นก้อนหนึ่ง

มันยังแวะดื่มชาที่ร้านน้ำชา รับประทานหมี่ที่ร้านเล็กๆ ข้างถนนชามหนึ่ง ทั้งยังสั่งเหล้าขาวมาเจ็ดตำลึง

มันเชิญชวนผู้ที่ห้อมล้อมมุงดูนั่งลงดื่มเป็นเพื่อนมัน

มันเห็นสตรีนางหนึ่งอุ้มเด็กคนหนึ่ง จึงขออุ้มเด็ก ทั้งหอมแก้มของเด็ก ที่โชคไม่ดีคือเด็กราดปัสสาวะใส่เสื้อผ้ามัน

มันไม่ละทิ้งเด็กในทันทีทันใด

สตรีนั้นรีบขอโทษขอโพย แปะโซ้วปวยกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ปัสสาวะเด็กนำโชคลาภ ทั้งหมดล้วนร่ำรวยเงินทอง"

ทั้งหมดค่อยหัวร่อออกมา หลังจากนั้นเพิ่มความสนิทสนมกับ แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยยังขอให้คนขายบะหมี่ สอนวิธี "ตัด" เส้นบะหมี่

ยามนี้มีเด็กชายที่หลั่งน้ำมูกคนหนึ่ง สลัดน้ำมูกสีเขียวปัดใส่ หาก แป๊ะโช้วปวยคิดใช้วิชาตัวเบากระโดดหลบต้องผลักไสผู้คนที่ห้อมรอบอยู่รอบกาย ออก มันพานไม่หลบหลีก ดังนั้นคราบน้ำมูกสาดใส่เสื้อผ้าขาวสะอาดของมัน

เด็กชายนั้นยังปรบมือหัวร่อร่า ร้องว่า

"ผักกาดขาวบินไม่ขึ้น มังกรเขียวแปดเปื้อนร่าง"

เถ้าแก่ร้านขายหมี่และผู้คนหลายคนบังเกิดความไม่สบายใจ พากัน กล่าวว่า

"ขออภัย เด็กผู้นี้สมองเลอะเลือนอยู่บ้าง บิดามันเคยเป็นผู้ใต้บังคับ บัญชาของท่าน กระทำความผิดเล็กน้อย ถูกท่านฆ่าตาย มารดามันร้องห่มร้องไห้ คาดว่ากล่าวล่วงเกินท่านไปหลายคำ ภายหลังถูกบริวารท่านข่มขืน แล้วฆ่าทิ้ง เด็กผู้นี้กลายเป็นเลอะเลือนเหลวไหลเช่นนี้ ขอท่านอย่าได้เอาสา

แป๊ะโช้วปวยรับฟังจนตาแดงก่ำ ล้วงเงินแท่งหนึ่งเดินเข้าไป ยื่นส่ง เงินให้

เด็กชายนั้นไม่ยอมรับ เพียงถลึงมองมัน

แป๊ะโช้วปวยยัดเงินไปในมือมัน

เด็กชายนั้นตาแดงก่ำ พลันโยนเงินทิ้ง หมุนตัววิ่งจากไป

แป๊ะโช้วปวยบอกต่อทั้งหมดว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องนี้ เมื่อกลับไปต้องไต่สวนว่านี่เป็นฝีมือของผู้ใ และลงโทษตามกฎของหอ ไม่ปล่อยให้คนชั่วช้าลอยนวลเด็ดขาด"

คนทั้งหมดบังเกิดความตื่นตัน แสดงความเห็นออกมาว่า

"พวกเราไม่ทราบว่าแป๊ะฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) มีจิตใจ

งามเพียงนี้"

"เรียกข้าพเจ้าว่าแป๊ะโข้วปวยเถอะ"

"นี่จะได้อย่างไร ตอนนี้ท่านมีศักดิ์เป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย..."

"พานเรียกข้าพเจ้าเป็นแป๊ะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) เถอะ"

ทุกผู้คนหันไปซุบซิบกันว่า

"ดูท่าแป๊ะเล่ายี่ผู้นี้ ไม่วางก้ามเชื่องโข"

"เราเห็นว่ามันเสแสร้งแกล้งดัด มีเจตนาอื่นเคลือบแฝง"

"แล้วกันไปเถอะ ต่อให้เสแสร้งแกล้งดัด ยังดีกว่ายกตัวเองสูงเลิศลอย"

สรุปแล้ว ทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานา จวบกระทั่งแป๊ะโข้วปวยรับประทานหมี่เสร็จสิ้น ชมเชยว่าเอร็ดอร่อย เถ้าแก่ร้านขายหมี่กล่าวว่า

"หากเล้าจู้ชมชอบ ก็แวะมาทุกวัน เราจะปรุงให้ท่านรับประทานทุกวัน"

แป๊ะโข้วปวยล้วงเงินออกมาชำระค่าอาหาร ทั้งยังกำนัลทองคำให้ แท่งหนึ่ง

เถ้าแก่ร้านขายหมี่เรียกว่าอื้อชุน แต่ผู้คนขนานฉายาว่าเถ้าแก่ซื่อบื้องงงันวูบหนึ่ง แป๊ะโข้วปวยกล่าวว่า

"ท่านตั้งใจปรุงให้รับประทานเป็นพิเศษข้าพเจ้าจึงให้รางวัลเป็นพิเศษ"

เถ้าแก่ร้านขายหมี่กลับกล่าวว่า

"พวกเราที่นี้ให้การต้อนรับขับสู้ เพราะยึดถือท่านเป็นสหาย หากท่านคิดโปรยหว่านเงินทอง ให้ไปที่หอนางโลม"

แป๊ะโข้วปวยกล่าวคำขออภัย ปลีกตัวจากมา

มันเดินต่อไปยังกลางถนน

มุ่งหน้าสู่เจดีย์งวงช้าง

...มันคิดไปยังเจดีย์งวงช้างจริง ๆ?

มันคิดไปหาผู้ใด?

ไปทำอะไร?

ฝูงชนแยกย้ายจากไป

ม่านพลบค่ำคลี่กางลง

ผู้คนรอบข้างเริ่มบางตา แป๊ะโช้วปวยหลังจากแวะเข้าร้านรวง เป เสื้อผ้าสะอาดสะอ้านตัวใหม่ สั่งเบาๆ ว่า

"เด็กที่ปัสสาวะใส่ ยังมีมารดามัน อย่าลืมเถ้าแก่ร้านขายหมี่ คนที่บอกว่าเรามีเจตตาอื่นเคลือบแฝง ให้กำจัดฆ่าสิ้นภายในหนึ่งเ แต่ต้องกระทำอย่างแนบเนียน อย่าได้สะกิดความสงสัยของผู้คน ส่วน ชายที่สลัดคราบน้ำมูกใส่ ให้จับตัวไว้ ส่งมอบต่อยิ่มเล้ายิ่มอ่วง เราต้อง ให้มันมีชีวิตอยู่เป็นเวลาหนึ่งเดือน"

เซี้ยงกอยี้ก้มศีรษะรับคำ

อาวเอี้ยงอี่อี่พลันถามเซี้ยงกอยี้ว่า

"ท่านไฉนขนลุกตั้งชัน? ใช่หวั่นไหวใจหรือไม่?"

เซี้ยงกอยี้รีบกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ไม่รู้จักดีชั่ว ย่อมสมควรตาย มีอันใดต้องหวั่นไหวใจ

แป๊ะโช้วปวยจับจ้องมองเซี้ยงกอยี้ กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา ทว่าแหลมคมราวตะปูว่า

"เจ้าจงรักภักดีต่อเรา ย่อมมีอนาคตรุ่งโรจน์ ที่ว่าไร้พิษมิใช่ชาย เพียงจัดการกับผู้ที่เป็นปฏิปักษ์กับเรา"

เซี้ยงกอยี้ห้อยมือรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะซื้อใจผู้คน เราไม่อาจล้าหลัง หลังจากนี้เ ตระเวนสร้างความสัมพันธ์แม้น่าเบื่อหน่าย แต่ยังต้องหาเวลากระทำให้ กว่านี้"

เชี้ยงกอยี้กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เส้าจู้มองการณ์ไกลหมื่นลี้ หยั่งรู้โอกาสล่วงหน้าก่อนใคร"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไม่นับเป็นอย่างไร เฮ้งเชี่ยวเจียะทุ่มเทแรงใจเท่าใด พวกเราสามารถทุ่มเทแรงใจเท่านั้น เราไม่เชื่อว่าทั้งหมดจะอยู่ร่วมกับมันแน่นอน"

เชียงกอยี้น้อมกายกล่าวว่า

"เส้าจู้เพียงดำเนินการ เฮ้งเชี่ยวเจียะต้องท่ายแพ้แน่นอน"

อาวเอี้ยงอี่อี่พลันแค่นหัวร่ออย่างเยือนชาออกมา

แป๊ะโช้วปวยทางหนึ่งเดินออกจากร้านรวง เหยียบย่างสู่ท้องถนน ทางหนึ่งถามว่า

"เจ้าแค่นหัวร่ออันใด?"

อาวเอี้ยงอี่อี่ทอดตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า

"เหล่าคนต่ำช้าเจตีย์งวงช้างกำลังจับตาดูพวกเรา พวกมันคงคาดเดากันว่าในน้ำเต้าพวกเราขายยาอะไร"

การจับตาดูการกระทำในตลาดร้านถิ่น พวกมันความจริงเป็นนักสู้หยาบกร้าน เมื่อปะปนอยู่ในฝูงชนไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก

ในจำนวนนี้มีอยู่สามคนรวมตัวกัน โดยที่ไม่มีผู้ใดทราบระแคะระคายแต่อย่างไร

คนหนึ่งกำลังฮัมเพลง...เป็นถังฉิกบี่

คนหนึ่งกำลังขบเคี้ยวขนมหวาน...เป็นอุนป้อ

คนหนึ่งกำลังต่อรองกับพ่อค้าขายหนังสัตว์...เป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ทั้งสามหันไปคนละทิศละทาง แต่สนทนาโต้ตอบกันว่า

"ท่านว่าเจ้าผู้นี้มาทำอะไร?"

"พังพอนอวยพรปีใหม่ ไก่ตัดงไม่มีเจตนาดีงาม"

"มันเดินทางมาซื้อใจผู้คน อวดโอ่ขุมกำลัง"

"มันใช่นำกำลังบุกเข้าเจดีย์งวงช้างหรือไม่?"

"คิดบุกจู่โจมในตอนนี้ ยากที่จะมีเปรียบได้ คาดว่าคงคิดตรวจสอบภูมิประเทศสภาพแวดล้อม"

"มันนำผู้คนมาไม่น้อย"

"ถูกต้อง เปลือกนอกก็ใกล้ชิดกับชาวบ้าน ปราศจากการระวังป้องกัน แท้ที่จริงมีมือดียี่สิบเจ็ดคนคอยคุ้มกันมัน"

"เป็นยี่สิบแปดคน...นี่ยังไม่นับคนสนิทที่ข้างกายมันทั้งสองคน"

"น่าเสียดายก้อนหินน้อยยังไม่กลับมา"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมาแล้วจะเป็นไร มันไม่อำมหิตพอ ไม่เช่นนั้นพานฉวยโอกาสที่ตัวบัดซบนี้มาถึง ให้มันทิ้งชีวิตไว้ที่นี้"

"นี่เป็นความดีของก้อนหินน้อย หากมันใจดำอำมหิต จึงไม่คู่ควรเป็นพี่ใหญ่พวกเรา"

"ท่านอย่าได้ดูแคลนว่ามันใจอ่อน มันมีพลังชนิดหนึ่งที่ผู้อื่นไม่มี"

"เป็นพลังอันใด?"

"มันใช้สอยไหว้วานผู้คนกระทำสิ่งใด น้อยคนที่จะปฏิเสธ มันไม่ถือว่ามีอำนาจ แต่มีวิธีทำให้ผู้อื่นช่วยเหลือมันกุมอำนาจ โดยไม่ต้องใช้ไพร่พลใด และไม่ต้องฆ่าคนวางเพลิง นี่มิใช่ความสามารถอันยิ่งใหญ่หรือ?"

"ใช่แล้ว นี่เป็นสิ่งที่แป๊ะโช้วปวยไม่อาจเรียนรู้ได้"

"เอ๊ะ พวกมันเป็นใคร?"

"เป็นผู้ใดกล้าลงมือในที่นี้?"

"พวกมันกลับลงมือต่อแป๊ะโช้วปวย..."

คิดลงมือต่อแป๊ะโช้วปวยไม่ง่ายดาย

แป๊ะโช้วปวยมีพวกมาก ล้วนปะปนอยู่กลางฝูงชน มิหนำซ้ำเป็นมือดี

ทั้งสิ้น

...ในจำนวนนี้มีบริวารที่ผ่านการฝึกอบรมจากเนี่ยฮ่อ

แต่ตอนนี้ มีผู้คนเจ็ดคนแยกย้ายเป็นเจ็ดทิศทาง เบียดเสียดเข้าหาแป๊ะโช้วปวย

บ้างแฝงตัวอยู่ก่อน ปลอมเป็นคนสัญจรลงมือต่อแป๊ะโช้วปวย

บ้างลอยตัวพุ่งปราดมา

บ้างเหยียบศีรษะผู้คนเข้ามา

บ้างมุดลอดขากางเกงคนสัญจรมา

เป้าหมายพวกมันมีเพียงหนึ่งเดียว

...เป็นแป๊ะโช้วปวย

การต่อสู้ครั้งนี้ดุเดือดยิ่ง

และกระชั้นสั้นยิ่ง

มีคนตายมากมาย ใต้เงาดาบประกายกระบี่ เลือดเนื้อกระเด็นเซ็นซ่าน ชาวบ้านที่หลบหนีไม่ทันการณ์ ล้วนตายใต้คมดาบมือสังหาร

แป๊ะโช้วปวยคล้ายรับบาดเจ็บ

ทั้งยังรับบาดเจ็บไม่เบา

คนของเจดีย์งวงช้างผู้หนึ่งร้องบอกให้หยุดมือ กลับถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

สุดท้ายนักฆ่าทั้งเจ็ดลงมือล้มเหลว แยกย้ายหลบหนีไป

...หลบหนีรวดเร็วกว่าเมื่อขามาอีก

มีเพียงคนผู้หนึ่งถูกจับตัวไว้

เป็นแป๊ะโช้วปวยคร่ากุมมันเอาไว้

อาวเอี้ยงอี่อี่จ่ออาวุธงูบินพาดกับลำคอคนผู้นี้ ตวาดถามว่า

"รีบบอก เป็นผู้ใดใช้สอยเจ้ามา?"

คนผู้นั้นปิดปากสนิท ดังนั้นได้ยินเสียงคมอาวุธบาดลึกไปในผิวเนื้อลำคอมัน

มันหน้าซีดสลด แผดเสียงร้องว่า

"เราบอกๆ เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ให้เรา..."

แป๊ะโช้วปวยหน้าชาวซีด คล้ายรับบาดเจ็บสาหัสเกินไป ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

อาวเอี้ยงอี่อี่กดข้อมือลง เสียงฉับเมื่อใช้อาวุธงูบินตัดศีรษะของนักฆ่านั้นลงมา

ถังฉิกบี่เห็นผิดท่า ร้องคำ "อย่าได้..." แต่ก็ไม่ทันการณ์

ร่างที่ไร้หัวของนักฆ่านั้นสั่นกระดุกหลายครา ค่อยล้มครืนลง

แป๊ะโช้วปวยเพียงชำเลืองมองถังฉิกบี่แวบหนึ่ง

ยามนั้นถนนใหญ่ที่เบียดเสียดครึกครื้นกลายเป็นรถพลิกคว่ำคนล้มตายมีสภาพอเนจอนาถนัก

ผู้ที่ล้มลงนอนครวญคราง ส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านที่ไร้ความผิด

แป๊ะโช้วปวยแหงนหน้าร่ำร้องรำพันว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะเอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ ข้าพเจ้าความจริงมาเจรจาสันติกับท่าน แต่ว่าท่านโหดเหี้ยมไปแล้ว กลับลงมือด้วยอำมหิตถึงเทียงนี้..."

เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินไป

ล้วนเป็นความเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดหมาย

นักฆ่าปรากฏตัวจากทุกทิศทาง และสูญหายไปดุจสายลม คนที่ถูกจับเป็นเพียงหนึ่งเดียวหลังจากบอกชื่อคนบงการก็เสียชีวิต ทำให้ผู้คนไม่อาจสืบสาวข้อเท็จจริงได้

แป๊ะโช้วปวยแผดเสียงร้องว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ หากท่านไม่ยินยอมพร้อมใจ ก็ลงมือต่อข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย ตอนนี้ข้าพเจ้ามาถึงท้องที่ของท่าน ท่านต้องการชีวิตข้าพเจ้านับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ ไยต้องลับๆ ล่อๆ เป็นเหตุให้คนไร้ความผิดเสียชีวิตไป..."

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านร้องร่ำครวญ ราวกับหญิงชาวบ้านกลางตลาดทำอะไร?"

นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงอีกประการหนึ่ง

แปะโช้วปวยความจริงเล่นละครอย่างสมจริง พิลาปร่ำหลั่งน้ำตาแสดงความรู้สึกทางสีหน้า พลันได้ยินสุ้มเสียงนี้ดังจากทางตะวันออก

มันกวาดตาสำรวจมอง มุ่งเป้าไปยังชายฉกรรจ์ที่ชมดูความ "ครึกครื้น" อยู่หลังเสาของป้ายชื่อสถานที่ผู้หนึ่ง

ชายฉกรรจ์นั้นรีบโบกมือร้องว่า

"มิใช่เรา มิใช่เรา..."

แปะโช้วปวยขณะจะบอกไบ้ให้ลงมือ พลันได้ยินสุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า

"หมากของท่านตานี้ใช้ในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวดแล้ว ตอนนี้กระทำซ้ำสอง ดังนั้นใช้ไม่ได้ผลอีก"

สุ้มเสียงกลับดังจากทางตะวันตก

แปะโช้วปวยหันขวับไปตามเสียง

มันหมายตาเด็กชายอายุเจ็ดแปดขวบผู้หนึ่ง

เด็กชายนั้นละล่ำละลักว่า

"ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ได้พูด"

ทันใด สุ้มเสียงนั้นดังจากทางทิศเหนือว่า

"เพื่อเล่นละครเมตตาคุณธรรม ท่านฆ่าคนไร้ความผิดมากมายถึงเพียงนี้ ออกจะอำมหิตไปแล้ว"

คราครั้งนี้แป๊ะโซ้วปวยไม่หมุนตัวหากแต่จี้พุ่งพลังดรรชนีส*ยหนึ่งออก
เสียงทึบคราหนึ่ง ตำแหน่งที่บังเกิดเสียงดังไม่มีคน
เป็นป้ายยี่ห้อหนาหนักป้ายหนึ่ง
ป้าะยี่ห้อถูกพลังดรรชนีทะลวงทะลุเป็นรู
แต่สุ้มเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นดังจากด้านทิศใต้ว่า

"แล้วไปเถอะ แป๊ะโซ้วปวย สามดรรชนีมุ่งฟ้าของท่าน ข้าพเจ้ายึดถือเป็นเช่นดีดสายปี่แป้"

คราครั้งนี้แป๊ะโซ้วปวยกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับไป

คนที่หันขวับไปคืออาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้

ในบริเวณอย่างน้อยมีสายตาของผู้คนยี่สิบสี่คนกวาดกราดไปยังต้นเสียงพร้อมกัน

คนผู้นี้ไม่ปรากฏกาย แต่ก็ชักนำมือดีที่แป๊ะโซ้วปวยวางเอาไว้ เผยโฉมออกมาจนหมดสิ้น

"แล้วไปเถอะ แป๊ะโซ้วปวย สามดรรชนีมุ่งฟ้าของท่าน ข้าพเจ้ายึดถือเป็นเช่นดีดสายปี่แป้"

คราครั้งนี้แป๊ะโซ้วปวยกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับไป

คนที่หันขวับไปคืออาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้

ในบริเวณอย่างน้อยมีสายตาของผู้คนยี่สิบสี่คนกวาดกราดไปยังต้นเสียงพร้อมกัน

คนผู้นี้ไม่ปรากฏกาย แต่ก็ชักนำมือดีที่แป๊ะโซ้วปวยวางเอาไว้ เผยโฉมออกมาจนหมดสิ้น

แป๊ะโซ้วปวยไม่เหลียวหน้าไป ลมหายใจไม่หอบถี่ สุ้มเสียงก็ไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเป็นสุนัขรับใช้ของเฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อฆ่าคนไม่สำเร็จ เปลี่ยนเป็น กล่าววาจาไร้สาระ หวังกู้หน้ากลับคืน ล้วนเป็นพฤติการณ์ของชนชั้นมุสิกทั้งสิ้น"

คนผู้นั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เป็นผู้ใดกระทำเรื่องราวที่ไม่อาจเห็นแสงสว่างกันแน่? กลับลักพาตัวคนในครอบครัวของพี่น้องร่วมสาบานใช้เป็นเครื่องข่มขู่ ถือเป็นพฤติการณ์ลูกผู้ชายหรือ?"

---

*ภาษาจีนกลางอ่านว่าผีผา

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือเป็นใคร? สามารถใช้วิชาถ่ายทอดเสียงพันลี้ นับเป็นพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ เหตุใดไม่กล้าเผยโฉม เอาแต่ให้ร้ายข้าพเจ้า พวกเรามีความแค้นใดกันแน่?"

คนผู้นั้นหัวร่ออย่างห้าวหาญ กลับคล้ายหัวร่อจากทั่วสี่ทิศแปดทาง กล่าวว่า

"เผยโฉมจะเป็นไร? อย่าได้เข้าใจว่าเมื่อจับกุมคนในครอบครัวเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นตัวประกัน ก็กำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ คราครั้งนี้ข้าพเจ้าช่วยเหลือพวกเขาออกมาแล้ว ท่านสามารถทำอย่างไรได้?"

กล่าวจบ ได้ยินเสียงพึบพับ แสงสีเบื้องหน้าสลัวลงวูบหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยชิงกระโดดหลบ ค่อยเงยหน้าขึ้นเห็นว่าวขนาดใหญ่ตัวหนึ่งบินข้ามไป

มิใช่ว่าวกระดาษ

หากแต่เป็นคน

คน "บิน" ผ่านไปจริงๆ

ในโลกหล้ามีบุคคลเช่นนี้ มีวิชาตัวเบาเช่นนี้ กลับไม่กระโดดโลดเต้น หากแต่ "เหินบิน" จริงๆ

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนยิ่งกว่าคือ

คนผู้หนึ่งไม่เพียงบินผ่านท้องนภา เบื้องซ้ายขวายังหนีบร่างผู้คนไว้ข้างละคน

หนึ่งเป็นบุรุษอายุสูงวัย

หนึ่งเป็นสตรีอายุอ่อนเยาว์

แป๊ะโช้วปวยกวาดตามอง หัวใจต้องตกวูบลง เซี้ยงกอยี้กลับอุทานออกมาว่า

"มันช่วยเหลือเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยออกมา"

...คนทั้งสองนี้เป็น "ไม้ตาย" ที่แป๊ะโช้วปวยใช้สะกดข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจีย

ยามนี้กลับถูก "ช่วยเหลือออกมา"

นี่จะนิ่งเฉยได้อย่างไร?

แป๊ะโช้วปวยตวาดสั่งคำ "ตาม" คำหนึ่ง

บนถนนใหญ่และตรอกเล็กซอยน้อยที่เชื่อมถึงกัน ปรากฏผู้คนสิ เจ็ดสิบแปดคนพุ่งตัวออกมา ใช้ท่าร่างและวิธีการที่แตกต่าง ตรงเข้าสกั "คนที่เหินบิน" ทั้งสาม

แต่ว่าสกัดไม่สำเร็จ

คนที่ "เหินบิน" แม้หนีบร่างผู้คนสองคน แต่คล้ายหนีบปุยนุ่นไร้น่ หนักไว้ คนทั้งหมดสกัดไม่สำเร็จ ได้แต่ไล่กวดตามหลัง

อาวเอี้ยงอี่อี่มีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม

มันเกิดความถือดีตลอดมา

มักใช้ร่างกายต่างอาวุธ พุ่งตัวจู่โจมศัตรูพอเห็นคนผู้นี้หนีบร่างผู้ค สองคน ยังสามารถเหินบินเช่นนี้ ต้องร้องโพล่งว่า

"วิชาตัวเบาที่น่าตระหนกนัก มีแต่เครื่องยนต์กลไกจึงประดิษฐ์ชิ้ ส่วนให้เหินบินอยู่กลางอากาศเช่นนี้ได้"

เซี้ยงกอยี้ก็แสดงความวิตกกังวลออกมาว่า

"คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ต่อให้ติดตามทันก็เปล่ ประโยชน์"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"วิชาตัวเบาสูงเยี่ยมไม่ได้หมายความว่าฝีมือสูงเยี่ยม ร้านเล่ายี่ห้ ตระกูลอุนถนัดในการใช้พิษ แต่วิชาฝีมือไม่นับเป็นอย่างไร ตระกูลถังแดน

เสฉวนจัดเจนในการใช้อาวุธลับ แต่ความสามารถด้านอาวุธไม่เทียบเท่ามือพิสดารตระกูลปัน คนผู้หนึ่งมุ่งมั่นจดจ่อกับวิชาแขนงหนึ่งเกินไป จะไม่สามารถแบ่งแยกสมาธิจิตใจสำหรับศิลปะวิชาการแขนงอื่นได้"

เซี้ยงกอยี้รีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว บุคคลเช่นเส้าจู้ที่มีฝีมือสูงสุดยอด ทั้งถนัดในการจัดโครงสร้างท่องยุทธจักรตามอารมณ์ รับราชการบ้านเมืองได้ตามใจปรารถนา จึงเป็นอัจฉริยบุรุษในแดนดิน"

อาวเอี้ยงอี่อี่สรุปว่า

"ดังนั้นในโลกหล้ามีแปะโซ้วปวยแปะเส้าจู้ (หัวหน้าทอแซ่แปะ) คนเดียว ในทอลมพิรุณโปรยมีนายเหนือที่พวกเรายอมรับนับถือเพียงคนเดียว"

พวกมันปากกล่าววาจา ฝีเท้าไม่ชะลอชักช้า ยังคงไล่กวดตามคนชุดเหลือง ที่หนีบร่างเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยไป

วิชาตัวเบาของพวกมันแม้ไม่เทียบเท่าคนชุดเหลืองลึกลับนั้น แต่มีความสามารถเฉพาะตัวประการหนึ่ง

พวกมันทางหนึ่งไล่ตามศัตรู ทางหนึ่งประโคมยกย่องนายใหม่ เพียงความสามารถข้อนี้ คนชุดเหลืองที่โลดแล่นนำหน้าไม่แน่ว่าจะกระทำได้

...การรู้จักประโคมยกย่อง รู้จักเลือกโอกาสประโคมยกย่อง ตลอดจนประโคมยกย่องจับใจผู้คน เป็นวิชาชั้นสุดยอดประการหนึ่ง

คนของแปะโซ้วปวยจัดกำลังยี่สิบเอ็ดคน ไล่กวดตามคนชุดเหลืองที่หลงเหลือรั้งอยู่ที่ถนนใหญ่ทำการสะสางเรื่องหลัง

คนชุดเหลืองหนีบร่างผู้คนสองคน ลอยตัวขึ้นบนชายคาห้อง บัดเดี๋ยวลอยข้ามกำแพงล้อม กระโดดขึ้นบนยอดไม้ พุ่งข้ามศีรษะคนที่คิดสกัดขวาง ไม่ว่าทั้งหมดสกัดอย่างไรล้วนไม่สำเร็จ

แต่เนื่องจากคนชุดเหลืองต้องคอยหลบซ้ายเลี่ยงขวา หลบหลีกจาก

การสกัดติดตาม ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวย อาวเอี้ยงอี่อี่และเซี้ยงกอยี้ค่อยไล่เ
เข้าใกล้คนชุดเหลืองทีละน้อย

คนชุดเหลืองพลันลดเลี้ยวเข้าถนนยาวสายหนึ่ง แป๊ะโซ้วปวยเ
พวกก่อมไม่ทักท้า รีบเดินตามเข้าไป พลันเห็นเงาดำสายหนึ่งเหินร่อน
จากฟ้า ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าแป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยมีปฏิกิริยารวดเร็ว ยื่นมือซ้ายออกคร่ากุมคนผู้ม
นิ้วกลางข้างขวาก็กดใส่หว่างคิ้วอีกฝ่าย แต่แล้วงำพลังไม่ปล่อยออก

อาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้ค่อยเห็นชัดตาว่า ผู้มาเป็นคนใกล้ชิดข
แป๊ะโซ้วปวยนามเนี่ยฮ่อ

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"คำนับเส้าจู้ บริวารมีเรื่องรายงาน"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา รั้งนิ้วกลางข้างขวากลับมา

เนี่ยฮ่อรายงานว่า

"ถนนเบื้องหน้าเรียกว่าถนนกลางวิกาล เป็นถนนทางตัน ไม่มีทางอ
ตอนนี้เพิ่งเริ่มยามวิกาล ภายในเงียบวังเวง ต้องรอถึงกลางวิกาลค่อยเปิ
ตั้งของแผงลอย"

ที่แท้แป๊ะโซ้วปวยติดตามมาตลอดทาง เนี่ยฮ่อก็วางกำลังตลอดท
บีบคั้นคนชุดเหลืองเข้าถนนทางตันที่ไม่มีทางออก

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"ให้ซุนฮื้อไปยังที่นั้น ดูว่าเกิดเรื่องใดกันแน่ เหตุใดถูกผู้คนพบเ
ตัวประกัน ทั้งยังช่วยเหลือไป กลับไม่ส่งสัญญาณแจ้งเหตุใดๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงร้องสั่งว่า

"พวกเราทางด้านนี้อุดมันเอาไว้ เราไม่เชื่อว่าคราครั้งนี้มันจะ
รอดได้"

มีเรื่องบางประการที่ท่านมิอาจไม่เชื่อ

น้ำหยดหนึ่งมีสิบหมื่นชีวิต หลอดเลือดของคนผู้หนึ่งยาวสิบลี้
ประกายดาวที่ท่านมองเห็นคงอยู่มาสิบหมื่นปี
เหล่านี้ล้วนเป็นความจริง

ถนนกลางวิกาลสายนี้แท้ที่จริงเพียงเป็นถนนครึ่งสาย
ผู้คนที่ไล่กวดติดตามจนหายใจออกทางปาก ในที่สุดไล่ต้อนคนชุดเหลืองและคนที่มันช่วยเหลือ ออกมาทั้งสองคนเข้าสู่จุดอับ
ที่จุดอับมีตึกใหญ่อยู่หลังหนึ่ง
ประตูทองเหลืองทั้งสองบานปิดสนิท
สิงโตหินสองตัวเบิ่งตาอ้าปาก เผยเห็นเขี้ยวแหลมคม แต่ดูไปน่ารักมากกว่าน่าชัง
หน้าประตูแขวนโคมแดงสองดวง ดวงทางซ้ายเขียนขอดงคำ "เสี่ย" ดวงทางขวาเขียนคำ "จื้อ"
คนชุดเหลืองมาถึงที่นี้ กลับหยุดยั้งชะงักร่างลง
แปะโช้วปวยและพวกเห็นเช่นนั้นพากันหยุดตาม โอบล้อมเข้าไปอย่างข้าๆ แต่ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้เกินไป
...จะอย่างไรนกเข้ากรงแล้ว ไม่อาจบินหนีไปได้
แต่คนชุดเหลืองกลับจัดแจงเสื้อผ้า จากนั้นเดินไปเคาะประตู
หลังประตูกลับมีคนเปิดประตู
คนชุดเหลืองนำผู้คนทั้งสองถลันเข้าประตูไป

คนของหอลมพิรุณโปรยหันไปมองหน้ากัน
ความจริงเป็นเนี่ยย่อวางกำลังโอบล้อมทั้งสี่ด้าน ต้อนสุนัขเข้าตรอกจุดผู้คนเอยู่ท้ายถนน แต่ตอนนี้ดูไปเป็นคนชุดเหลืองยินยอมมายังที่นี้เอง ทั้ง

ยังจัดวางคนอยู่ภายในบ้านตั้งแต่แรก

แป๊ะโช้วปวยถลึงตาใส่เนี่ยฮ่อ ถามว่า

"นี่เป็นบ้านช่องของผู้ใด?"

"ไม่ทราบได้"

แป๊ะโช้วปวยเปลี่ยนเป็นถามว่า

"คนชุดเหลืองนี้มีสารรูปอย่างไร?"

"คนของพวกเราไม่มีผู้ใดสามารถเร่งรุดล้ำหน้ามัน"

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไม่มีแม้สักคนเดียว? ผู้ที่อยู่เบื้องสูงก็มองไม่เห็น"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งขานรับแต่ไกลว่า

"ข้าพเจ้าเห็น"

แป๊ะโช้วปวยออกคำสั่งว่า

"เจ้าเข้ามา"

คนผู้นั้นเร่งรุดตรงเข้ามา

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร?"

คนผู้นั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าฉั้งฉิก"

เนี่ยฮ่อกล่าวเสริมว่า

"มันเป็นมือกระบี่หมายเลขเจ็ด ลอบสังหารจูเซี่ยวเอียที่ร้า เซี่ยวจักอุ้ยไม่สำเร็จ แต่มีความดีความชอบในการทำร้ายถังป้องู้ ข้าพเจ้าจึ โยกย้ายมันมายังที่นี้"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เจ้าเห็นอะไร?"

ฉั้งฉิกตอบว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าซ่อนตัวบนต้นไม้ด้านขวามือของเจดีย์งวงช้าง มันพอดีพุ่งผ่านไป ข้าพเจ้าจึงกวาดมองแวบหนึ่ง"

"มันมีหน้าตาอย่างไร?"

"มันสวมหน้ากากใบหนึ่ง"

"หน้ากากเขี่ยงไร?"

"นอกจากเจาะช่องนัยน์ตาแล้ว บนหน้ากากเพียงวาดเครื่องหมายคำถามเครื่องหมายหนึ่ง"

"เครื่องหมายคำถาม?"

"ถูกแล้ว"

แปะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ดีที่หลวงจีนหลบหนีวัดวายังอยู่ ไม่เช่นนั้นก็จุดไฟเผาวัดวา ดูว่ามันจะคืบคลานออกมาหรือไม่?"

กล่าวจบเดินไปเคาะประตูเช่นกัน

มันค่าทออย่างเผ็ดร้อน แต่ยามเคลื่อนไหวกลับเยือกเย็นยิ่ง

ชนชั้นผู้นำผู้หนึ่งมีรูปแบบการทำงานของมัน หากไม่เข้าใจหลักเหตุผลที่ว่า ยามเดือดดาลเกิดข้อผิดพลาดโดยง่าย ยามกระหยิ่มใจเกิดความเลินเล่อโดยง่าย ขณะที่เข้าใจว่าได้ชัยเกิดเหตุล้มเหลวโดยง่าย อย่างนั้นมันไม่อาจเป็นผู้ยิ่งใหญ่แว่นเคว้นหนึ่ง หรือปรมาจารย์สำนักหนึ่ง

ขณะที่แปะโช้วปวยด่าคน ยังเดือดดาลไม่คลาย แต่เมื่อเคาะประตูจิตใจก็กลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น

มันเคาะประตูเป็นจังหวะเดียวกับคนชุดเหลืองนั้น

ประตูกลับเปิดออกอีกครา

คนเปิดประตูเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มมีขนคิ้วดั่งคมดาบ ริมฝีปากเบาบางดื้อรั้น ดวงตาแฝง

แววหม่นหมองหากทว่าดุร้าย

ที่ห่างเอวของเขาเสียบกระบี่เล่มหนึ่ง

กระบี่ธรรมดา ไม่มีฝักประดับเล่มหนึ่ง

กระบี่เล่มนี้คล้ายเสียบไว้อย่างลวกๆ แต่แป๊ะโซ้วปวยมองเพียงแว
เดียวก็ทราบว่า ในโลกหล้าไม่มีท่าเสียบกระบี่ใดที่ช่วยให้ชักกระบี่รวดเร็วกว่
ง่ายดายกว่า และสะดวกกว่านี้อีก

มันพอเห็นวิธีผูกกระบี่เล่มนี้ ในใจก็บังเกิดความเคารพขึ้น

พร้อมกันนั้นสะกิดความคิดต่อสู้ขึ้น

...ในโลกมีคนชนิดหนึ่งที่เผชิญอุปสรรคไม่ย่นย่อ พบผู้เข้มแข็งย
เข้มแข็งยิ่งกว่า

แป๊ะโซ้วปวยเป็นบุคคลเช่นนี้

มันชมชอบชัยชนะ ชนะแล้วยังชนะอีก มันหนึ่งนั้นไม่กลัวลำบาก สอ
ไม่กลัวตาย ยิ่งลำบากยิ่งสะท้อนเห็นถึงความสามารถในการพิชิตความยา
ลำบาก ขณะที่ศัตรูยิ่งน่ากลัว ยิ่งบีบคั้นให้แสดงฝีมือแท้จริงออกมา

มันพอเผชิญหน้ากับชายหนุ่มที่สงบนิ่งและเยือกเย็น แม้ว่า ร้อนระ
แต่ก็ถ่ายทอดออกด้วยรูปแบบที่เยียบเย็นผู้นี้ จิตใจอยู่ดีๆ ก็ลิงโลดขึ้นมา

...มีแต่ตอนที่เผชิญกับกวนฉิก โซวมั่งจิมและเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันจึ
บังเกิดความคิดต่อสู้อันเร่าร้อนเช่นนี้

แป๊ะโซ้วปวยพอพบหน้าก็ถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ชายหนุ่มนั้นมองดูมันอย่างเย็นชา ย้อนถามว่า

"แล้วท่านเป็นใคร?"

"มีผู้ต้องหาสามคนหลบหนีเข้าบ้านท่าน หากท่านไม่ยอมให้ควา
ร่วมมือ ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่ามีเครือญาติสามคนมาที่บ้านข้าพเจ้า มีโจ

ผู้ร้ายฝูงหนึ่งไล่ล่าพวกเขาอยู่"

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

"ท่านแจ้งเท็จที่หน้าบ้านข้าพเจ้าว่าตามล่าผู้ต้องหาสามคน ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

ทั้งสองใช้ระบบตาต่อตาฟันต่อฟัน ไม่ยอมลดราวาศอกแม้แต่น้อย

เนี่ยย่อพลันกระแอมไอคำหนึ่ง

แปะโช้วปวยถอยลงบันไดครึ่งขั้น เนี่ยย่อสะอึกถึงช้างกายมัน กระซิบบอกว่า

"มันคือแนฮ้วย (เลือดเย็น) แนเล่งดี่"

แปะโช้วปวยพอถอยลงบันไดครึ่งขั้น ก็ไม่ก้าวขึ้นไปอีก เพียงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่าน ท่านเป็นหัวหน้ามือปราบ กลับให้ที่พักพิงแก่ผู้ต้องหารู้หลักกฎหมายทำผิดกฎหมาย ต้องเพิ่มโทษอีกขั้นหนึ่ง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้นำค่ายพรรค กลับกล่าววาจาอันเป็นเท็จต่อหน้าเจ้าหน้าที่ ทั้งยังคุกคามทำร้ายคนดีงาม มิเพียงกฎหมายไม่ยอมละเว้น ฟ้าดินก็ไม่อโหสิ"

แปะโช้วปวยร้องคำ "ท่าน..." พยายามข่มเพลิงโทสะไว้ ร้องสั่งว่า

"พวกเจ้า เข้าไปตรวจค้นให้แก่เรา"

แนฮ้วยไม่กล่าวว่ากระไร ชักกระบี่ออกมา ปลายกระบี่ชี้เฉียงสู่ท้องฟ้า

แนฮ้วยเฝ้าที่หน้าประตู ก็ไม่มีผู้ใดกล้าบุกรุกแม้สักก้าวเดียว สถานการณ์เขม็งตึงเครียด การต่อสู้เปิดฉากได้ทุกเมื่อ

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"เรื่องอันใด? มารดามันเถอะ ยังไม่ถึงกลางวิกาล ก็มาอุจจาระ

ปัสสาวะวุ่นวายที่ถนนกลางวิกาล"

ผู้ที่เดินออกมาเป็นผู้เหี้ยมหาญไว้เคราครึ้มคนหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยพอพบเห็นมัน ได้แต่เดินเข้าไปน้อมคำนับ กล่าวว่า

"ซูตั่วนั้ง (ใต้เท้าซู)"

คนเคราครึ้มเป็นรองหัวหน้าราชองครักษ์นามซูบ้อฮี่

ที่ข้างกายซูบ้อฮี่ยังมีคนผู้หนึ่ง

คนที่ต่ำเตี้ยกว่าท่อนหนึ่งผู้หนึ่ง

ทั้งนี้เพราะเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเลื่อน

คนผู้นี้ก็อายุเยาว์ยิ่ง ยามยิ้มแฝงเค้าความเย็นชา ประกายคาสุก ราวกับประดับด้วยอัญมณีกองหนึ่ง

คนผู้นี้แม้ต่ำเตี้ยกว่าผู้อื่นครึ่งท่อน แต่ในโลกหล้าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเ ดูแคลน มาตรว่าเขานั่งอยู่ที่นั้น คล้ายยังสูงกว่าผู้อื่นถึงยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดช่ ศีรษะ

เขาย่อมเป็นบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

มือปราบอันดับหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ ซึ่งมีชื่อจริงว่าเสิงอื้อใง้

แป๊ะโช้วปวยพอพบเห็นคนผู้นี้ ก็ทราบว่าสถานการณ์ยากมีเปรียบ

อย่าว่าแต่ที่นี้ยังมีซูบ้อฮี่

นี่เป็นนายทหารหน้าบัลลังก์ฮ่องเต้ หากวันหน้าแป๊ะโช้วปวยต แทรกตัวเข้าสู่วงราชการ ไม่อาจกล่าวผิดพลาดอันใด หรือกระทำผิดพลาดอัน

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยกล่าวทักทายบ้อเช้งก่อนว่า

"ท่านก็อยู่ที่นี้? ประหลาดแท้ เหตุใดท่านอยู่ทั่วทุกแห่งหน ห ว่าแผ่นดินสงบสันติ เจ้าหน้าที่มือปราบจึงอยู่ว่างไป?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก ท่านอย่าได้เห็นว่านี่เป็นนครหลวง มักปรากฏเหตุการ

ฆ่าคนกลางวันแสกๆ ไล่กวดผู้คนตอนฟ้ามืดคำอยู่เสมอ"

แปะโช้วปวยฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"กลัวแต่ว่าชาวบ้านไร้เรื่องราว คนกินเงินเดือนหลวงกลับอาศัยตำแหน่งหน้าที่กระทำผิดคิดมิชอบ ปกปิดเบื้องบนอำพรางเบื้องล่าง"

บ้อเช้งเลิกคิ้วข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้หรือ?"

"มือปราบที่หนึ่งเคลื่อนไหวไม่สะดวก คาดว่าน้อยครั้งจะออกมาพบปะชาวบ้านร้านถิ่น กระทั่งเรื่องนี้ยังไม่ทราบ"

"ฟังว่าวันนี้แปะเส้าจู้ก็ออกมาล้อมจับโจรด้วย"

"กล่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ได้รับพระมหากรุณาฮ่องเต้ เพียงคิดมีส่วนร่วมในการรักษาความสงบเรียบร้อยของท้องถิ่น"

"สุดท้ายติดตามมาถึงถิ่นแล้ว?"

"ขออภัย ข้าพเจ้าติดตามจับโจร กลับพานพบเจ้าหน้าที่กรมเมือง"

ซูบ้อยี่ตวาดสอดขึ้น

"เหลวไหล นี่เป็นบ้านของเรา"

แปะโช้วปวยอึ้งไปวูบหนึ่ง

บ้อเช้งย้อนถามว่า

"เมื่อแปะเส้าจู้ไล่กวดตามจับผู้ต้องหา ขอถามผู้ต้องหามีชื่อเรียงเสียงใด? กระทำผิดอันใด? หลบหนีจากที่ใด? ลองบอกมาฟังดู ข้าพเจ้าจะได้ช่วยติดตามจับกุมให้ เป็นอย่างไร?"

แปะโช้วปวยยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

...สมควรตอบว่ากระไรดี?

หากบอกว่าไล่กวดตามเช้งเทียนลักกับเช้งจี่เพี้ย เท่ากับว่าตนเองจับกุมคนเป็นตัวประกัน หากไล่กวดตามคนชุดเหลืองนั้น อย่างนั้นติดตามตัวแท้จริงคงใด? อย่าว่าแต่มันยังไม่ทราบว่าคนชุดเหลืองเป็นใคร หากแม้น

ออกไป เท่ากับผูกมัดตัวเอง โดยมีซูบ้อฮี่เป็นพยานยืนยัน ยากที่จะพลิกตั้

บ้อเช้งนั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อน ยิ้มอย่างอ่อนโยน คล้ายกับบอกว่า... คิดอ้างถึงทางการ เราจึงเป็นผู้ชำนาญการ อาศัยท่านยังมิใช่คู่มือของเรา

แป๊ะโช้วปวยเพียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตกลง ถือว่าข้าพเจ้าดูผิดไป หลงกลติดกับคราหนึ่ง"

กล่าวพลางถลึงตาใส่แนฮ้วยคราหนึ่ง

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ที่นี้ไม่มีกลไกกับดัก หากบอกว่าเป็นกลไกกับดัก ข้าพเจ้าอย่างมากงเป็นส่วนปลายของกลไก"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวกับบ้อเช้งว่า

"หากว่ามันเพียงส่วนปลายของกลไก อย่างนั้นท่านคงเป็นส่วนหัวกลไกแล้ว"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่นับเป็นอะไร หากมีกลไกจริง ความพิสดารอยู่ที่ตัวกลไก"

แป๊ะโช้วปวยพึมพำว่า

"ตัวกลไก?"

ซูบ้อฮี่พลันส่งเสียงร้องว่า

"มารดาท่านเถอะ เราทราบว่าค่ายพรรคของท่านมีฉั่วเสี่ยงเอี้ยาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) หนุนหลัง หากท่านไม่เหยียบหางชองเรา เราจะไม่ส่ง แต่หากว่าท่านจองจำคนดีงาม ทั้งฆ่าฟันกลางถนน เราจะกราบทูลฝ่าทรงตัดสินความ"

แป๊ะโช้วปวยรีบกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนี้ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเชิญญาติมิตรจากแดนไกลงนครหลวง แต่ล้วนเป็นเครือญาติของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ขอข้าพเจ้าจึง

ให้การต้อนรับขับสู้ ขอตั๋วนั้งอย่าได้เข้าใจผิด"

ซูบ้อยี่แค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"หวังว่าเป็นการเข้าใจผิด ท่านต้องการอะไร ใช่คิดเข้าไปค้นรังสุนัขของเรา ตั้งแต่ห้องหับของสตรีจนถึงห้องถ่ายอุจจาระปัสสาวะหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยรีบกล่าวว่า

"ไม่แล้ว ข้าพเจ้าขออำลา"

ทั้งหมดล่าถอยออกจากคฤหาสน์ของซูบ้อยี่อย่างทุลักทุเล เชี้ยงกอยี้อดกล่าวมิได้ว่า

"หากเส้าจู้ยินกรานบุกเข้าไป คนที่หลบหนีทั้งสามคงต้องซ่อนตัวอยู่ที่นั้น"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"บุกรุกไม่ได้ ผู้แซ่ซูเป็นรองหัวหน้าราชองครักษ์ฝ่าบาท ทั้งสนิทสนมกับกงซุนจับยี่ หากกราบทูลฝ่าบาทว่าพวกเราจับกุมคุมขัง เข่นฆ่าผู้คนบวกกับผู้แซ่จูกัวะและศิษย์ทั้งสี่ช่วยกันเสริมแต่ง เกรงว่าบิดาบุญธรรมยังไม่อาจปกป้องได้ นี่แสดงว่าเป็นหลุมพรางกับดัก หลอกให้พวกเรากระโดดลงไป"

อาวเอี้ยงอี่อี่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ความนี้มีแผนอุบายจริงๆ..."

แป๊ะโช้วปวยตัดบทว่า

"สนใจแผนอุบายไยกัน เราจะไปพบคนผู้หนึ่ง ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะช่วยเหลือบิดากับพี่สาวของมันออกมา มันก็คิดไม่ถึงว่าเราจะเดินหมากเช่นนี้"

แป๊ะโช้วปวยเดินทางมายังตรอกกระเบื้อง เหยียบท้องที่เจดีย์งวงช้างเพราะมีจุดหมายเคลือบแฝง

มันคล้ายยังมี "ท่าไม้ตาย" อื่นอีก

"ท่าไม้ตาย" นี้ คล้ายเป็นคนที่มันเดินทางไปหา

แป๊ะโช้วปวยเดินทางเข้าเมือง โดยมีวัตถุประสงค์หลายประการ รว
ทั้งสำรวจท่าเลของเจดีย์งวงข้าง วางแผนจู่โจมทำลาย เพื่อทำลายภา
ลักษณ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ และไปพบกับคนผู้หนึ่ง

แป๊ะโช้วปวย "ไปพบ" ผู้ใด ซุนฮื้อหาทราบไม่

มันกับเนี่ยฮ่อรับผิดชอบความปลอดภัยระหว่างอยู่ที่ตรอกกระเบื้อ
ของแป๊ะโช้วปวย และดำเนินการ "จู่โจมสังหารปลอม" ส่วนที่ยากลำบา
ที่สุดของแผนการคือ หลอกให้คนของหอลมพิรุณโปรยที่ทั้งไว้วางใจได้แล
ทั้งโง่เขลาไปตาย ขอเพียงมันบอกว่า "เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้เรามา" ก็จะฆ
ปิดปากมัน

ซุนฮื้อทราบว่า นี่เป็นโอกาสประกอบ "ความดีความชอบ" ประกา
หนึ่ง แต่มันกลับไม่ต้องการรับความดีความชอบเช่นนี้

มันเห็นว่าทุกผู้คนมีสิทธิ์ในการมีชีวิตสืบไป แน่นอน ระหว่างกา
ต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย มันยินดีที่ปรากฏสภาพ "ท่านตายเรารอด" แต่หา
ให้มันคัดเลือกพี่น้องผู้หนึ่งไป "ประหาร" หนึ่งนั้นมันไม่อาจหักใจอำมหิต สอ
กลัวว่าเกิดปัญหาภายหลัง ตอนนี้มันยังกุมอำนาจอยู่ ไม่กลัวคำครหานินท
แต่ผู้คนมีทั้งรุ่งเรืองและเสื่อมโทรม หากตกต่ำลง ไม่แน่ว่าจะแบกรับภาระไ

แต่แป๊ะโช้วปวยมีคำสั่งลงมา มันไม่สะดวกกับการไม่ปฏิบัติตาม

ดังนั้นมัน "ขอความเห็น" จากเนี่ยฮ่อ

เนี่ยฮ่อชื่นชมที่ซุนฮื้อ "ขอความเห็น" จากมัน

มัน "แนะนำ" คนผู้หนึ่งต่อซุนฮื้อ

นั่นคือนักฆ่าหมายเลขสิบสี่ ฉายาแส้เหรียญทองกุยตึง

เนี่ยฮ่อพลิกดูบันทึกข้อมูลเมื่อครั้งปฏิบัติการลอบสังหารที่ร้า
เซี่ยวจักอุ้ย กล่าวว่า

"คนผู้นี้ยามสู้ศึกเกิดความชลาดเชลา ประจบเอาใจทั้งสองทาง สมควรตายแต่แรก ดังนั้นสมควรส่งให้มันไปตาย จะได้รับการจารึกชื่อว่าตายระหว่างปฏิบัติหน้าที่"

ซุนฮื้อย่อมเข้าใจความหมายของคำ "ประจบเอาใจทั้งสองทาง" แส้เหรียญทองกุยตึงมิเพียงประจบประแจงเนี่ยฮ่อ ทั้งยังสอพลอมัน และหาทางประจบเอาใจแป๊ะโช้วปวย เพียงแต่แป๊ะโช้วปวยพอครองอำนาจ ก็ไม่ใส่ใจชนชั้นบริวารเช่นนี้อีก

ซุนฮื้อย่อมไม่มีความเห็นเป็นอื่น

มันก็ต้องป้องกันคำครหา และรู้จักคุ้มครองตัวเอง

ดังนั้นแส้เหรียญทองกุยตึงกลายเป็นเครื่อง.ซ่นสังเวย

แต่การ "เซ่นสังเวย" ครั้งนี้คล้ายไม่ก่อเกิดประโยชน์อันใด

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดไม่เชื่อว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะทำเช่นนี้ ขณะที่แป๊ะโช้วปวยเคยมี "ตัวอย่าง" มาก่อน

ที่น่าขุ่นข้องใจคือ ปรากฏบุคคล "ช่วยเหลือ" ตัวประกันที่ใช้ข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะสองคนไปโดยที่ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

แป๊ะโช้วปวยจึงสั่งให้ซุนฮื้อรุดไปชมดู

ซุนฮื้อรุดไปในบัดดล

มันเร่งรุดถึงหมู่ตึกโป๊ยเอี๊ยจึง (หมู่ตึกนายทีแปด)

หมู่ตึกโป๊ยเอี๊ยจึงพำนักด้วยผู้ยิ่งใหญ่ในทางการเมืองและในยุทธจักร...เล้งโป๊ยไท้เอี๊ย (นายผู้เฒ่าที่แปดแซ่เล้ง)

มันขอเข้าพบเล้งโป๊ยไท้เอี๊ยก่อน

ซุนฮื้อเดินเข้าห้องโถงด้านใน เห็นเล้งโป๊ยไท้เอี๊ยกำลังสนทนากับหลวงจีนไว้ผมรูปหนึ่ง และ "แขกเหรื่อ" อีกสองคน

หลวงจีนไว้ผมยกถ้วยดื่มชา มือซ้ายของท่านกลับไม่มีนิ้วก้อย

ซุนฮื้อเคยพบหน้า "แขกเหรื่อ" ทั้งสองมาก่อน

พวกมันหนึ่งเป็นหัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสก

หนึ่งเป็นหัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้าเตียชอปั่ง

ทั้งหมดกำลังหารือลับกัน แต่ว่าไม่ได้ยึดถือซุนฮื้อเป็นตนนอ เล้งโป๊ยไท้เอี้ยเบิกตัวซุนฮื้อเข้ามา พอเห็นสีหน้าอันกระหืดกระหอบของมั ชิงถามว่า

"เกิดเรื่องใด?"

ซุนฮื้อย้อนถามว่า

"สถานที่ของโป๊ยเอี้ย (นายที่แปด) เกิดเรื่องขึ้นกระมัง?"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวอย่างงุนงงว่า

"สถานที่ของเรานี้?"

หลวงจีนไว้ผมนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"แตกตื่นอันใด สถานที่ของโป๊ยเอี้ยนี้ปลอดภัยไร้เรื่องราว"

ซุนฮื้อไม่สนใจว่าอีกฝ่ายเป็นหลวงจีนไว้ผมสารทิศใด สวนคำว่า

"ไม่มีผู้ใดกล้าตอแยโป๊ยเอี้ย แต่หากมีคนขุดกำแพงงัดแงะบ้า เรือนของโป๊ยเอี้ย มาตรว่าเกิดเรื่องเช่นนั้น ท่านใช่รับผิดชอบได้หรือไม่?"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยชิงกล่าวว่า

"ท่านรับผิดชอบได้"

ซุนฮื้องงงันวูบหนึ่ง เล้งโป๊ยไท้เอี้ยค่อยแนะนำว่า

"ท่านนี้เป็นหนึ่งในหกยอดฝีมือลึกลับแห่งยุค...หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ เสียวเฮียบ (ผู้กล้าอายุเยาว์) ผู้นี้เป็นมือดีของหัวหน้าหอลมพิรุณโปร แป๊ะโข้วปวย ฉายาท่าไม้ตายซุนฮื้อ"

ซุนฮื้อสะดุ้งเฮือกใหญ่ ทราบว่าหลวงจีนไว้ผมรูปนี้เป็นหลวงจีนไ ผมมากนิ้วแห่งภูเขาโง้วไท้ซัว ฟังว่าท่านเป็นขุนพลอันเข้มแข็งที่ฉั่วเกี วางตัวอยู่ในยุทธจักร ตนเองพอพบหน้ากลับกล่าววาจาเหล่านั้น ออกจะไม่

จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแล้ว

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกลับยิ้มพลางสำรวจมองซุนฮื้อ กล่าวว่า

"ประเสริฐ บุรุษหนุ่มกล้าโต้แย้งกับอาตมา นับเป็นความกล้าหาญ มิน่าเล่าแป๊ะเล้าจู้จึงใช้สอยเป็นพิเศษ"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยยกมือลูบคาง กล่าวว่า

"เจ้ากระหืดกระหอบเข้ามา ที่แท้มีเรื่องใด?"

ซุนฮื้อรีบรายงานว่า

"เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยถูกคนช่วยเหลือออกไปแล้ว"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น พวกมันยังถูกควบคุมตัวที่ถ้ำโพรงล้ำลึก"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วถามสอดขึ้น

"เฮ้งเทียนลัก? เฮ้งจี่เพี้ย? เป็นบุคคลสำคัญหรือ?"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวว่า

"พวกมันไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม หากแต่เป็นญาติผู้ใหญ่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ขอเพียงควบคุมตัวพวกมันไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะจะเกิดความกริ่งเกรงขว้างมุสิกกลัวภาชนะเสียหาย...เราสั่งให้เจ็งโง่ว อึ้งฮุงและพวกเฝ้าดูแลพวกมันไว้ พวกมันไหนเลยหลบหนีออกไปได้?"

เอี๊ยบผักเสกกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้หลบหนี ก็ต้องส่งสัญญาณแจ้งเหตุ ซุนทงเนี่ย (หัวหน้าขบวนแซ่ซุน) ใช่ดูผิดหรือไม่?"

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"พวกมันปรากฏตัวกลางชุมชน แป๊ะเล้าจู้ยังประมือกับผู้ที่ช่วยเหลือพวกมันออกมา ตอนนี้ยังไล่กวดตามพวกมันไป"

เตียชอปั่งกล่าวว่า

"เพื่อพิสูจน์ยืนยัน ไยไม่รุดไปชมดู?"

ดังนั้น ทั้งหมดพากันรุดไปยังถ้ำโพรงล้ำลึก

เส้งโปัยไท้เอี้ยนำทั้งหมดไปด้วยกัน

...เตียชอปั่งกับเอี๊ยบผักเสกล้วนเป็นยอดฝีมือในยุทธจักร อย่าว่าแต่ยังมีหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ยิ่งอย่าว่าแต่นี่เป็นพื้นที่ของมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าบุกรุกเข้ามา

เส้งโปัยไท้เอี้ยไม่เชื่อว่ามีคนสามารถชิงตัวประกันไปอย่างเงียบเชียบ

ทั้งนี้เพราะที่นี้ติดตั้งกลไก

มิหนำซ้ำไม่มีผู้ใดทราบว่าแปะโซ้วปวยซ่อนตัวประกันอยู่ที่นี้ ด้วยตำแหน่งของเส้งโปัยไท้เอี้ย นอกจากเป็นพระบัญชาของฮ่องเต้ หรือเป็นคำสั่งการของท่านมหาเสนาบดีฉั่วเกีย หรือชันทีชั้นผู้ใหญ่นามกงซุนจับยี่ ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าตรวจค้นคฤหาสน์ของมัน

ในส่วนของเส้งโปัยไท้เอี้ยเองก็มิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน

ดลอดรายทางตดดงตะเกียงนามน

แต่ว่าติดตั้งกลไกมากกว่า

ต่อให้เส้งโปัยไท้เอี้ย ก็เดินนำทั้งหมดด้วยความระมัดระวัง เพื่อมิให้กระทบถูกกลไก พลัดตกไปในหลุมพรางเอง

หัวหน้ารักษาความปลอดภัยหมู่ดึกโปัยเอี้ยจึง ฉายาคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่ว กับผู้ดูแลถ้ำโพรงล้ำลึกฉายาสากไม้สนธยาอึ้งฮุง ล้วนไม่ยอมรับและไม่เชื่อว่าเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยถูกช่วยเหลือไป

พวกมันชักนำทั้งหมดลงมายังถ้ำใต้ดินเพื่อพิสูจน์ดู

ในคุกใต้ดินคุมขังด้วยผู้คนไม่น้อย

...มีคนไม่น้อยที่ลืมเลือนว่าถูกคุมขังอยู่ที่นี้นานเท่าใด บางคนถึงกับถูกหลงลืม บางคนกลายเป็นกระดูกขาวกองหนึ่ง

ภายในคุกสุมกระดูกขาวโพลน บ้างสวมใส่เสื้อผ้าขาดวิ่น ส่งเสียง

ร้องครวญคราง กระเสือกกระสนมีชีวิตสืบต่อ

เส้งโปยไท้เอี้ยและพวกคล้ายมองไม่เห็นพวกมัน

หลังจากผ่านคุกคุมขังต่างๆ ทั้งหมดลดเลี้ยวเข้าถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ที่นี้มีคนทำความสะอาด ดูไปเรียบร้อยกว่า ทั้งยังมีโต๊ะหินเตียงหิน อึ้งฮุงเดินถึงห้องที่สิบเก้า ชี้มือไปยังกุญแจเหล็กที่ล่ามประตูไว้ กล่าวว่า

"นายท่านโปรดดู นี่แสดงว่าไม่มีผู้คนเปิดไข หากมีคนสามารถช่วยคนไปโดยมิต้องเปิดประตู อย่างนั้นคงเป็นเชียนวิเศษแล้ว"

เส้งโปยไท้เอี้ยสูดลมหายใจลึกๆ มองดูชุนฮี้อเป็นเชิงถามไถ่

ชุนฮี้อยืนยันว่า

"พวกมันไปแล้ว"

เส้งโปยไท้เอี้ยกระทืบเท้าสั่งการว่า

"เปิดประตูออกดู"

เสียงลูกกุญแจเสียดสีกับแม่กุญแจ บังเกิดเป็นเสียงระคายหู คล้ายสัตว์ประหลาดสองตัวกอดรัดฟัดเหวี่ยงกัน ในที่สุดแยกไม่ออก ส่งเสียงร้องคร่ำครวญออกมา

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วพลันร้องคำ "ช้าก่อน" สร้างความสงสัยใจแก่เส้งโปยไท้เอี้ยจนถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เราเกรงว่า..."

ไม่ทันขาดคำ โคมไฟในถ้ำใต้ดินดับวูบหมดสิ้น

อึ้งฮุงบังเกิดความตื่นตัว แต่ลูกกุญแจถูกผู้คนช่วงชิงไป ตัวมันถูกผู้คนเตะกลิ้งกระเด็นไปด้านข้าง

เสียงครืดเมื่อห้องหมายเลขสิบเก้าถูกเปิดออา

ภายในห้องจุดตะเกียงวับแวม

ในห้องขังมีคน

ชายชราซูบเซียวผู้หนึ่งกำลังส่งเสียงไอ

หญิงสาวอิดโรยนางหนึ่งทุบหลังให้กับมัน

ทั้งสองกวาดตามาที่ประตู มองดูผู้คนที่หน้าประตู

...มองดูผู้ที่คุมขังพวกมันโดยไร้สาเหตุเป็นเวลานานถึงเพียงนี้ ตอนนี้คิดทำอย่างไรกับพวกมัน?

คิดไม่ถึงการมองดูครั้งนี้ กลับพบเห็นญาติที่ใกล้ชิดของพวกมัน

เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยส่งเสียงร้องเรียกโดยพร้อมเพรียงว่า

"ก้อนหินน้อย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว

พริบตาที่โคมไฟดับไป เฮ้งเซี่ยวเจียะช่วงชิงลูกกุญแจ เปิดประตูห้องคุมขังออก ในที่สุดได้พบกับบิดาชราและพี่สาวร่วมสายเลือด

เฮ้งเซี่ยวเจียะโถมเข้าไป หันหน้าหาญาติผู้ใหญ่ซึ่งจากกันนานปี มิหนำซ้ำก่อนหน้านี้เข้าใจว่าพวกท่านถูกทำร้ายเสียชีวิตแล้ว

ภายในห้องขังจุดตะเกียงน้ำมันสองดวง ส่องเห็นตัวบุคคล แสงโคมไฟในถ้ำใต้ดินก็ถูกจุดขึ้นมาใหม่

เล้งโป๊ยไท้เอี้ย หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ซุนฮื้อและพวกล้วนเป็นชาญฉลาด

ทั้งหมดเข้าใจเรื่องหนึ่งในบัดดล

...หลงกลแล้ว

เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยความจริงไม่ได้รับการช่วยเหลือออกไป หากทว่าอยู่ในห้องคุมขังตลอดเวลา ผู้ที่ถูกช่วยเหลือออกไปย่อมเป็นตัวปลอม จุดประสงค์เพื่อกระตุ้นปฏิกิริยาของแป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวยบังเกิดปฏิกิริยา

จริงๆ โดยจัดส่งชุนฮื้อมาตรวจดูสถานที่คุมขังตัวประกันว่าเกิดเรื่องใด

เส้งโปยไห้เอี้ยก็บังเกิดปฏิกิริยา ลงมายังถ้ำโพรงล้ำลึก ดูว่าตัวประกันยังอยู่หรือไม่ การตรวจดูครั้งนี้ ช่วยให้เซ้งเซี่ยวเจียะซึ่งสะกดรอยตามชุนฮื้อลวงรู้ที่คุมขังญาติผู้ใหญ่ของเขา

เซ้งเทียนลักกับเซ้งจี่เพี้ยพอพบหน้าเซ้งเซี่ยวเจียะย่อมพลุ่งพล่านใจยิ่ง

เซ้งเทียนลักยามกะทันหันไม่เข้าใจว่า บุตรชายไฉนปรากฏตัวพร้อมกับ "ตัวเลวร้าย" เหล่านี้

แต่ว่าท่านผู้เฒ่าไว้วางใจก้อนหินน้อย

...ทั้งนี้เพราะก้อนหินนี้อยู่เป็นบุตรชายของท่านผู้เฒ่า ต้องไม่ทำร้ายท่านผู้เฒ่าแน่นอน

ดังนั้นเซ้งเทียนลักกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เจ้าลูกอกัตญญู ไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยมา?"

เซ้งจี่เพี้ยแม้เป็นพี่สาวเซ้งเซี่ยวเจียะ แต่สติปัญญาและไหวพริบปฏิภาณของนางเป็นรองเซ้งเซี่ยวเจียะมากนัก

นางกับเซ้งเซี่ยวเจียะมีส่วนที่ใกล้เคียงกันประการหนึ่ง นั่นคือความไร้เดียงสา

เมื่อเยาว์วัยนางกับเซ้งเซี่ยวเจียะมีความเชื่อว่า ต้นไม้ทุกต้น เมฆทุกก้อน หินทุกก้อนล้วนมี "เทพ" สถิต ดังนั้นต่อให้ทิ้งก้อนหินสักก้อน หักกิ่งไม้สักต้น ต้องขอความเห็นชอบจากพวกมันก่อน

หลังจากเติบใหญ่ ทั้งสองย่อมไม่คาดคิดเช่นนี้ แต่เซ้งจี่เพี้ยยังเข้าใจว่าคนดีกับคนชั่วล้วนจารึกบนใบหน้า ดีชั่วต้องมีผลสนองบั้นปลาย หากไม่รับกรรมสนอง ได้แค่นึกหาเหตุผลว่ายังไม่ถึงเวลา

เซ้งเซี่ยวเจียะในตอนนี้ย่อมทราบว่า คนโฉดชั่วบางครั้งถือสัตยธรรม คนดีงามแท้จริงชั่วร้าย แต่ในทางกลับกัน เขาเชื่อว่าน้ำทุกหยด ใบไม้ทุกใบ

ก้อนหินทุกก้อนล้วนมีจิตวิญญาณ

เฮ้งจี่เพี้ยกลับไม่เชื่อ "อาถรรพ์" เหล่านี้ แต่นางเห็นว่านางกับบิดานาง รวมทั้งน้องชายของนางล้วนเป็น "คนดี" ไม่มีเหตุผลที่คนชั่วช้าจะบรรลุสมปรารถนา

นางถูกจับกุมคุมขังทั้งที่ไร้ความผิดเป็นเวลานาน เคยร่ำร้องอาละวาดและเคยรับความเจ็บปวด เนื่องจากเกรงว่าจะกระทบถึงบิดาชรา ได้แต่กล้ำกลืนฝืนทน คาดคิดว่าสักวันหนึ่งน้องชายที่เก่งกล้าสามารถของนางต้องมาช่วยเหลือพวกนาง...

จวบกระทั่งวันนี้ นางรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา น้องชายของนางปรากฏกายขึ้นแล้ว

คำพูดประโยคแรกที่นางกล่าวจากปากคือ

"ทุบตีพวกมัน ทุบตีพวกมันให้ตาย"

นางทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งร่างสั่นสะท้าน หลั่งน้ำตาออกมา

ความคับแค้นที่นางได้รับ รอให้น้องชายทวงถามให้แก่นาง

ส่วนเฮ้งเทียนลักไม่ทันกล่าวจบ สุ้มเสียงก็กลายเป็นแหบพร่า

ท่านก็รอให้บุตรชายผู้นี้มาช่วยเหลือ และระบายความคับแค้นให้

ในที่สุดรอจนพบพานแล้ว

...ก้อนหินน้อยมาแล้ว เขาคงต้องคุกเข่าคำนับเราเช่นที่แล้วมา

...ก้อนหินน้อยมาแล้ว เขาคงต้องสวมกอดเราถามไถ่ทุกข์สุขเช่นที่ผ่านมา

แต่ว่าไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว แต่ว่าเขาไม่ได้ทำอะไร

สีหน้าของเขาสงบเยือกเย็นยิ่ง สงบเยือกเย็นจนแทบเป็นความอำมหิต เพียงผงกศีรษะต่อบิดาและพี่สาวเป็นเชิงทักทาย

จากนั้นเขาหันหน้าหาเล้งโป๊ยไท้เอี้ยและพวก

เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยหันไปมองหน้ากัน

ความรู้สึกประการแรกของพวกนางคือ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนไปแล้ว

...พวกนางได้รับความอับอายอัปยศเพราะเขา เฝ้ารอค
อย่างร้อนรุ่มยาวนาน เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงผงกศีรษะเป็นเชิงทักทาย

...ไม่มีความแตกดื่น

...ไม่มีความยินดี

...คล้ายกับมิใช่คนผู้หนึ่ง หากทว่าเป็นเครื่องยนต์กลไกเครื่องห
นี่ขัดกับลักษณะนิสัยของเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างยิ่ง

แม้กระทั่งเฮ้งเทียนลักและเฮ้งจี่เพี้ยที่เฝ้าดูการเจริญเติบโตของเ
แทบจดจำ "ก้อนหินน้อย" ผู้นี้ไม่ออก

...คนที่เบื้องหน้านี้ทั้งสงบ แน่วนิ่ง เยือกเย็น ต่างกับเฮ้งเซี่ยวเจี
เมื่อครั้งกระโน้นที่ยินดีสุดขีดเสียใจสุดขีด ทั้งบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา

ปัญหาอยู่ที่ว่า คนที่แสดงความยินดีเดือดดาลออกมา ไม่อาจมีนิ
เยือกเย็นอำมหิตหรือ?

คนที่สงบแน่วนิ่ง ไม่มีจิตใจที่ระอุพลุ่งพล่านหรือ?

ทุกผู้คนใช่รู้ซึ้งถึงจิตใจตัวเองหรือไม่? สิ่งที่ท่านเห็นใช่เป็นธาตุเ
ใจคอของคนผู้นี้หรือไม่?

เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยย่อมไม่นึกถึงเรื่องเหล่านี้

พวกนางไม่จำเป็นต้องนึกถึงเรื่องเหล่านี้

...พวกนางมิใช่ผู้ยิ่งใหญ่ในยุทธจักร และมิใช่ผู้มีนามระบือของมวล
พวกนางเพียงคิดมีชีวิตสืบต่อด้วยดี รูปแบบของการมีชีวิตสืบต่อด้วยดี
คิดให้น้อยลง ไม่ต้องนึกถึงเรื่องที่ไม่สมควรนึก

ข่าวคราว ข้อมูล สื่อสาร เป็นสิ่งที่ผู้มีใจทะเยอทะยานและความ

านที่ปราดเปรียวใช้สำหรับช่วงชิงชัยชนะ หากเป็นผู้ที่คิดมีชีวิตตามอัตภาพ ามารถอ่านหนังสือเล่มเดียวจนแก่เฒ่า เพียงปะชุนเสื้อผ้า ซ่อมแซมรองเท้า ก็สานเก้าอี้หวายก็ผ่านไปชั่วชีวิตได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอหันหน้าหาเส้งโป๊ยไท้เอี้ยและพวก ก็ปรากฏผู้คน องคนแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา พุ่งปราดเข้าห้องคุมขัง คนหนึ่ง ระคองเฮ้งเทียนลักขึ้น คนหนึ่งคุ้มกันเฮ้งจี่เพี้ย

พวกมันคือเนี่ยอาง้กับฉั่วตุยเงียว

ทั้งสองล้วนเป็นคลื่นลูกหลังของเจตีย์งวงช้าง มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ม่เป็นรองม้าขาวลอดช่องว่างปึงหึงเสี้ยวสักเท่าใด

เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยตอนแรกยังเข้าใจว่าเป็นศัตรู ล้วนบังเกิด วามตื่นตระหนก เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงกล่าวว่า

"พวกมันเป็นสหายข้าพเจ้า...เนี่ยอาง้กับฉั่วตุยเงียว"

จากนั้นเชาค่อยแย้มยิ้มทักทายเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวว่า

"พี่ฮาวเราคงสร้างความวุ่นวายแก่พวกท่านแล้ว"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยสำรวจมองเฮ้งเซี่ยวเจียะแต่ไกล ท่วงท่าระวังภัยเต็มที่ น่เคยพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและเคยประมือกันถึงกับแทบตายได้เงื่อมมือ ้งเซี่ยวเจียะ*

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วชิงกล่าวว่า

"พี่ฮาวท่านยากแก่การต้อนรับ แต่บิดาท่านได้รับความลำบากมากแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ทราบว่าอีกฝ่ายยากตอแย ดังนั้นประสานมือ ล่าวว่า

"ยังไม่ได้เรียนถามฉายานาม"

ไม่ทันกล่าวจบ สายตาจ้องจับที่นิ้วมือซองฝ่ายตรงข้าม

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ทราบว่าไม่อาจปิดบังได้ จึงกล่าว

---

*รายละเอียดอยู่ในสุดยอดศัสตราวุธตอนหวนทะลวงศึก

"เราเป็นสหายกับซือแป๋ท่าน เรามีนิ้วมือน้อยกว่าผู้อื่น ผู้คนกลับเรียกขานเราเป็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว"

หวนนึกถึงผู้สันโดษภูษาฟ้ายังไม่ทราบว่าตัวท่านเป็นคนสนิทของฉั่วเกีย เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมยิ่งไม่ทราบ...ขอเพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบ ย่อมไม่ระวังป้องกัน เท่ากับมอบชีวิตต่อท่านแล้ว

ดังนั้นผู้ที่น่ากลัวที่สุดมิใช่ศัตรู หากแต่เป็นคนที่ไม่รู้ซึ้งถึงโฉมหน้าแท้จริง

...ผู้รู้ใจทรยศ คนหันอาวุธใส่ เปรียบกับการโรมรันพันตูอย่างเปิดเผย เข่นบุกตะลุยไปยังค่ายของข้าศึก ยังอันตรายยิ่งกว่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า

"ซือแป๋เราเคยได้รับการช่วยเหลือด้านค่าครองชีพจากท่าน หากผู้เยาว์ยังไม่มีโอกาสกราบขอบคุณท่าน"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ยื่นมือแตะหัวไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"หลานเรามิต้องมารยาท พวกเราถือว่าคบหาตั้งแต่รุ่นก่อน..."

คนผอมซูบสวมชุดยาว แต่ไว้เคราสามแฉกผู้หนึ่งพลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"คบหาตั้งแต่รุ่นก่อนเป็นเรื่องของพวกท่าน แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเสียมารยาทนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นเอี๊ยบจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแซ่เอี๊ยบ)?"

คนผอมซูบคือหัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสกมันกล่าวว่า

"ท่านบุกสถานที่ขุนนาง รุกล้ำบ้านเรือนส่วนตัว มีความผิดสถานใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เล้งโป๊ย (คนที่แปดแซ่เล้ง) กักขังผู้สูงอายุกับหญิงสาวอ่อนแอไว้ เอ่ยถึงความผิดยังหนักหนายิ่งกว่า"

เอี๊ยบผักเสกงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกมันไม่ได้ถูกเส้งโปัยให้เอี๊ยจับตัวมา และหามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนบอกว่าเป็นสถานที่ชุนนางกับบ้านเรือนส่วนตัว? พวกท่านมั่วสุมอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เอี๊ยบผักเสกอับจนถ้อยคำไป

คนกล่าว่าวาจาเป็นคนอ้วนฉุต่ำเตี้ยราวผลฟักลูกหนึ่ง มันกล่าวว่า

"คนถูกเราเชิญตัวมา พวกมันทำผิดกฎหมาย สหายบนเส้นทางเห็นเป็นที่ชัดตา จึงเชิญพวกมันมา รอให้เฮ้งเสียวเฮียบ (ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่เฮ้ง) เดินทางมาอธิบาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้า"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นเราเดียชอปั่งเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นขอเรียนถาม ที่นี้ใช่เป็นกรมเมืองหรือไม่?"

"มิใช่"

"ใช่เป็นคฤหาสน์ ส่วนตัวของท่านหรือไม่?"

"หาใช่ไม่"

"สหพันธ์ฟ้าขึ้นตรงกับกรมกองทหารใด?"

"พวกเราไม่ได้สังกัดฝ่ายกลาโหม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นอยู่บนเส้นทางยุทธจักรแล้ว"

"พวกเราเป็นเช่นเดียวกับหอลมพิรุณโปรยของท่าน"

"แต่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในหอลมพิรุณโปรยอีก"

"ท่านยังจัดตั้งเจดีย์งวงช้าง"

"ใช่แล้ว เจดีย์งวงช้างกับสหพันธ์ฟ้ามีความเหมือนประการหนึ่ง นั่นคือไม่ทำงานรับใช้ทางการ อย่างนั้นต่อให้บิดากับพี่สาวเราทำผิดกฎหมาย พวกท่านมีสิทธิ์อันใดคุมขังพวกเขาเอาไว้?"

"นี่...พวกมันกระทำเรื่องราวที่คนเทพล้วนคั่งแค้น พวกเราจึงผดุงคุณธรรมแทนฟ้า..."

เฮ้งจี่เพี้ยร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น"

หากมิใช่ฉั่วตุยเงียวฉุดรั้งนางเอาไว้ นางคงโถมเข้าไปตะกุยใส่ใบหน้าอ้วนกลมของเตียขอปั่งแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังรักษารอยยิ้มเอาไว้ กล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้? อย่างนั้นข้าพเจ้าขอล้างญาติเพื่อคุณธรรม คุมตัวพวกเขาไปมอบต่อสี่ยอดมือปราบ ขอเชิญท่านไปในฐานะพยานด้วย"

เตียขอปั่งยิ้งไปวูบหนึ่ง เฮี้ยบผักเลกพสันกล่าวว่า

"ไม่ต้องเล่นลวดลายเช่นนี้ ผู้ใดทราบว่าท่านกับสี่ยอดมือปราบไม่ได้สมคบคิดกัน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง

"ข้าพเจ้าสมคบคิดกับสี่ยอดมือปราบ? อย่างนั้นข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่า พวกท่านไม่ได้สมคบคิดกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ย? ท่านเชื่อว่าหญิงสาวนางหนึ่งกับผู้สูงอายุคนหนึ่งจะก่อกรรมทำเข็ญ มิใช่เตียเม่งจู้ (หัวหน้าใหญ่แซ่เตีย) กับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยสมคบคิดกันให้ร้ายผู้เฒ่าชราภาพกับหญิงสาวอ่อนแอ? ตกลง พวกเราไปพบเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเพื่อถกเหตุผลกัน"

กระทืบเท้าหมายอาละวาด หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วพลันกล่าวว่า

"เรื่องนี้ให้เราถกเหตุผล"

เฮ้งเชี่ยวเจียะคงเข้าใจว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป็นสหายกับอาจ*ต้องยืนอยู่ฝ่ายเขา จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ได้ซือ*เป็นมหาสมณะในยุทธจักร ย่อมตัดสินความด้วยคว
ยุติธรรม"

...เฮ้งเชี่ยวเจียะย่อมไม่คิดลงมือ

หากแม้นลงมือ ศัตรูมีพวกมาก มิหนำซ้ำบิดากับพี่สาวล้วนอยู่เกรงว่าดูแลไม่ทั่วถึง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยว่า

"โป๊ยเอี้ย อาตมากับท่านรู้จักคบหามานาน คิดไม่ถึงท่านกลับลงโดยไม่เลือกวิธีการที่ใช้ อาตมาไม่อาจปกป้องท่านอีก"

...ท่านคิดอ่านในใจ นี่เป็นโอกาสที่ลอยมา หากสามารถคร่าเฮ้งเชี่ยวเจียะไว้ อย่างนั้นการเดินทางมาเข้าพบนั่วเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาแซ่ฉั่ว) ครั้งนี้ยังมีความดีความชอบยิ่งกว่าครั้งก่อนที่ชักชวนผู้สันโดษภูษาเข้าสู่นครหลวงอีก

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำกล่าวว่า

"ได้ซือ นี่หมายความว่ากระไร? เสียทีที่พวกเราคบหากัน ท่านกช่วยเหลือคนนอก"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว กล่าวว่า

"อาตมาอยู่ข้างเหตุผล ไม่ยืนอยู่ข้างญาติมิตร อย่าว่าแต่หลเราผู้นี้เป็นศิษย์ของสหาย พวกท่านยังคว่ำกุมคนมา ถือว่าขาดเหตุ อาตมาได้แต่ยืนเคียงข้างกับมัน"

---

*แปลเป็นความหมายว่าพระคุณเจ้า

กล่าวพลางเดินไปยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับเฮ้งเชียวเจียะจริงๆ

...ท่านคิดอ่านสืบต่อ สมควรลงมือฆ่าเด็กน้อยนี้ หรือว่าคร่ากุมตัวไว้? หากลงมือฆ่าคน ย่อมกลายเป็นศัตรูคู่แค้นกับสำนักสุขนิยม หากคร่ากุมเอาไว้ ทางด้านเสี่ยงเอี้ยอาจยินดียิ่งกว่า

เอี๊ยบผักเสกพลันตวาดว่า

"หลวงจีนทุศีลกลับกินในเอาใจออกห่าง"

เตียขอปังก็ตวาดว่า

"ท่านคิดหาที่ตาย ก็แล้วแต่ท่าน"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยกนิ้วชี้ข้างซ้ายขึ้นแตะริมฝีปาก กล่าวว่า

"ผิดแล้ว มิใช่ท่าน แต่เป็นพวกเรา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อมาแล้ว ก็ไม่เกรงกลัวอันใด"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยกนิ้วชี้ข้างขวาแตะริมฝีปาก กล่าวว่า

"ท่านก็ผิดแล้ว มิใช่ข้าพเจ้า แต่เป็นพวกเรา"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกระชากเสียงว่า

"มากนิ้ว พวกเราถือเป็นสหายนานปี ครั้งก่อนท่านปกป้องโค้วเชี่ยอิดมิให้พวกเราแตะต้องมัน วันนี้ยังให้ความคุ้มครองศิษย์ของมัน มิใช่ตั้งตัวเป็นอริกับพวกเราหรอกหรือ?"

...โค้วเชี่ยอิดเป็นชื่อจริงของผู้สันโดษภูษาฟ้า

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาตมากับโค้วกือสือ (ผู้สันโดษแซ่โค้ว) คบหาเป็นเพื่อนตายสำหรับกับท่านเพียงเป็นเพื่อนกิน ย่อมไม่อาจวิจารณ์ร่วมกัน"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วกับสากไม้สนธยาอึ้งฮุงพากันด่าทอออกมา เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวอีกว่า

"มากนิ้ว เฮ้งเชี่ยวเจียะมีน้ำหนักเท่าใด ผู้ที่มันชักนำมาเพียงเป็น

อันธพาลร้านถิ่น ไม่อาจยันไว้ได้ ท่านช่วยเหลือมันเช่นนี้ เกรงว่าไม่มีชีวิตรอดกลับภูเขาโง้วไท้ซัวแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"ไต้ซือ ข้าพเจ้าขอบังอาจถามเรื่องหนึ่ง"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วความจริงคิดฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะลงมืออย่างกะทันหัน เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเอ่ยปากถาม หัวใจท่านต้องตกวูบลงปากกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ท่านคิดถามก็ถามเถอะ หากเราตอบได้ต้องตอบคำถามท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันตวัดมือวูบ ผู้คนในบริเวณยังเข้าใจว่าเขาคิดซัดอาวุธลับออก มิคาดได้ยินเสียงพึบพับ ปรากฏนกเล็กๆ ตัวหนึ่งบินออกจากในแขนเสื้อ โบยบินออกจากห้องคุมขัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยถามว่า

"ระหว่างที่ซือแป๋เราเดินทางมายังนครหลวง หากมีท่านคอยช่วยเหลือไม่แน่ว่าจะตายใต้เงื้อมมือง้วนจับซาหัง ตอนนั้นท่านอยู่ที่ใด?"

ดวงตาหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

"ท่านก็ล่วงรู้นิสัยใจคอของซือแป๋ท่าน มันเมื่อคิดเดินทางสู่นครหลวงกระทำการเสี่ยงอันตราย ไหนเลยให้สหายของมันล่วงรู้ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หากท่านล่วงรู้เล่า?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"หากอาตมาล่วงรู้ ผู้ตายมิใช่ง้วนจับซาหัง ก็เป็นโค้วเชี่ยอิดกับเรา"

จากนั้นหลั่งน้ำตาออกมา หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"โค้วเชี่ยอิดเอยโค้วเชี่ยอิด เสียทีที่พวกเราคบหากันมา ศิษย์รักของท่านกลับมองเราต่ำทรามไปแล้ว ดกลง วันนี้เราจะเสี่ยงชีวิตกับเหล่าสุนัขรับใช้ เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ"

จากนั้น "ออกคำสั่ง" ต่อเนี่ยอาฮู้ ฉัวตุยเงียวและเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"พวกท่านนำผู้ชราและสตรีไปเถอะ ที่นี้มอบต่อเราเอง"

เฮ้งจี่เพี้ยมองดูนิ้วมือที่เหลือเพียงสี่นิ้วของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ร้องอุทานว่า

"ท่านรั้งอยู่ที่นี้ สามารถรับมือได้หรือ?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วหัวร่ออย่างห้าวหาญรันทด กล่าวว่า

"อาตมากลัวอะไร? วันนี้อาตมาเพียงเพื่อมีคำว่ากล่าวกับสหายในปฐพเท่านั้น"

พลางผนึกรวมพลัง ขณะจะลงมือต่อเล้งโป๊ยไท้เอี้ยและพวก กลับปรากฏมือข้างหนึ่งวางลงบนไหล่ซ้าย เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยน้ำตาคลอหนวยว่า

"ได้ซือ ข้าพเจ้าเพียงเคลือบแคลงสงสัย ขอท่านอย่าได้ตำหนิ วันนี้ไหนเลยมีเพียงได้ซือขึ้นดงดาบภูเขากระบี่ โดยที่เซี่ยวเจียะนิ่งเฉยดูดายได้?"

จากนั้นกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"พวกเราบุกฝ่าด่านด้วยกันเถอะ"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วย่อมลิงโลดยินดียิ่ง

...เช่นนี้ประเสริฐสุด

...เด็กน้อยนี้จะอย่างไรอ่อนประสบการณ์ ในที่สุดยังหลงกล

แต่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วนึกกระหยิ่มใจ ยิ่งหนักแน่นเยือกเย็น ยกมือขวาโอบไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะเบาๆ กล่าวว่า

"เราแม้ไม่มีโอกาสร่วมเป็นร่วมตายกับซือแป๋ท่าน แต่สามารถสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับศิษย์รักของเขา เรายินดียิ่ง"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งผนึกยอดวิชาไร้แบบแผน มือขวาคระเครียมใช้ตรรชนีใบตาล สยบจุดสำคัญของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มือซ้ายลอบผนึกพลังตรรชนีเด็ดบุปผา ขอเพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะทำการตอบโต้ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจะชิง

แผ่พุ่งพลังดรรชนีปลิดชีวิตเฮ้งเซี่ยวเจียะ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแม้จัดอยู่หนึ่งในหกยอดฝีมือลึกลับ แต่ชื่อเสียงยังไม่กระเดื่องดังนัก

หากทว่าในความเป็นจริง คุณชายสามประแจแห่งถ้ำอสนีบาต มหาสมณะกือเยี้ยงแห่งยอดเขาเก่าเก้าฮง ต้าอ๋องห่วงกลมบ๊วยธึง ชายชาตรีซัวจู ผู้เฒ่าโดดเดี่ยวแห่งภูเขาคี้เลี้ยง ผู้วิเศษพกดงแห่งสันเขาเหียคัง มือดีตระกูลถังนามถังจิตังล้วนตายใต้เงื้อมมือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ก่อนหน้าที่ทั้งหมดจะเสียชีวิต มีความเหมือนประการหนึ่งคือ เป็นสหายของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

...ทั้งหมดกล่าวได้ว่าตายเพราะเหตุนี้เอง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วฆ่าคนที่ไม่มีผู้ใดฆ่าได้ ย่อมได้รับทรัพย์สินเงินทองไม่น้อย แต่ไม่มีชื่อเสียงสักเท่าใด

ทั้งนี้เพราะหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ต้องการมีชื่อเกินไป

...หากมีชื่อเกินไป ก็ไม่อาจฆ่าคนที่มีชื่อยิ่งกว่าได้

...หากคิดหวังเป็นบุคคลที่ฆ่าคนซึ่งยากจะสังหารได้สำเร็จ วิธีที่ดีที่สุดทำให้อีกฝ่ายไม่ทันระวังป้องกันมัน

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจึงสามารถดำเนินแผนลอบสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจึงสามารถหลอกให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าบังเกิดความสำนึกชอบคุณ จนเดินทางสู่ความตาย

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจึงสามารถวางตัวเป็นคนดี หากแต่กระทำเรื่องต่ำช้าสุดสามานย์

มาตรว่าอึ้งฮุง เจ็งโง่วและพวกมีปฏิกิริยาเฉื่อยช้า เข้าใจว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วทรยศจริงๆ แต่ก็หาเป็นไรไม่ กลับเพิ่มความสมจริงสมจังกว่าเดิม

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วผนึกวิชาตรรชนีใบตาลกับตรรชนีเด็ดบุปผา มั่นใจว่าจะคร่ากุมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะได้

นี่เป็นยอดวิชาสถาบันสงฆ์ กลับถูกใช้เป็นวิชาสังหาร

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วถนัดในการลอบสังหาร

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมีประสบการณ์ทางด้านนี้ จนกลายเป็นความ

,คยชิน

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ววางแผนกำจัดเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นผลสำเร็จ มั่นใจว่าต้องจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะได้

...ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะคาดคิดไม่ถึงว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจะลอบทำร้าย หากแต่เตรียมตัวรับมือกับศัตรูเบื้องหน้า

แต่ฆ่าศัตรูที่แท้จริงอยู่ที่ข้างกายเอง

...สำหรับกับวีรบุรุษ ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดไม่ได้อยู่ที่เบื้องหน้า

ต่อให้เป็นคนที่อาจหาญกว่านี้ ขอเพียงถูกฟันใส่เจ็ดดาบแปดดาบก่อน ก็มีฝีมือไม่เทียบเท่ากับมือชั้นธรรมดาผู้หนึ่ง

ยอดฝีมือต่อสู้ชิงชัย เพียงช่วงชิงเวลาชั่วพริบตา และช่องว่างอันน้อยนิด หากยอดฝีมือเช่นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วลงมือก่อน โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังป้องกัน อย่างนั้นต่อให้เป็นสุดยอดฝีมือเช่นเซี่ยวชิวจุ้ย ลี้ดิ้มจิวหรืออี้ค้วงทู้ฟื้นคืนชีพ เกรงว่าต้องพลาดท่าเสียทีเช่นกัน

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยังคิดคร่ากุมเฮ้งเซี่ยวเจียะ ชอรับความดีความชอบ หรือว่าฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ใช้เป็นก้อนหินรองรับเท้าก้าวขึ้นสู่ความสำเร็จ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมีประสบการณ์ในการลอบสังหารมาหลายปี

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแทบสรุปได้ว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะจบสิ้นแล้ว

ทั้งนี้เพราะหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเพียงแผ่พุ่งพลังครรชนีดดก ก็จะ

ให้ไว้ชีวิตเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะจะกลายเป็นคนพิการ ไม่สา
ล้างแค้นได้

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วหมายมั่นว่าต้องประสบความสำเร็จแน่นอ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วพอแผ่พุ่งพลังดรรชนีออก เล้งโป๊ยไ
พลันยิ้มออก

ครั้งก่อนเล้งโป๊ยไท้เอี้ยถูกโป่วจงจือใช้ให้สวมรอยเป็นจูกัวะซิงแ
ทดสอบความตั้งใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นเหตุให้พลาดท่าเสียทีต่อเฮ้งเซี่ย
ยามอยู่เบื้องหน้าโป่วจงจือไม่กล้าอาละวาด แต่คราครั้งนั้นถูกก้อ
เฮ้งเซี่ยวเจียะซัดใส่ ฝากรอยแผลเป็นบนหน้าผาก ถือเป็นความอัป
ยิ่งใหญ่ มิหนำซ้ำตามวิชานรลักษณ์ ตำแหน่งหว่างคิ้วมีรอยตำหนิ
กระทบชีวิตการรับราชการ สำหรับกับเล้งโป๊ยไท้เอี้ยที่แสวงหาอ
ย่อมเป็นความแค้นที่ไม่มีวันลบล้างได้

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยแค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะแทบตาย

ครั้งกระโน้นฉั่วเกียคิดซื้อตัวคลื่นลูกใหม่ของหอลมพิรุณโป
เพื่อชิงอำนาจจากโซวมั่งจิ้นซึ่งไม่ยอมศิโรราบ เล้งโป๊ยไท้เอี้ยก็เสนอให้
ตัวแป๊ะโช้วปวย ตัดชื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะทิ้งไป

แต่ฉั่วเกียยิ่งเห็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยชิงชังเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยิ่งคิดใ
เฮ้งเซี่ยวเจียะ สุดท้ายกลับสูญเสียขุนพลสำคัญ โป่วจงจือต้องตายใต้เงื้
เฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ฉั่วเกียหาได้ชาตทุน กลับกุมอำอาจเพิ่มมากกว่าเดิม

ผู้ที่แค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะจับใจ กลับเป็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ย

ดังนั้นเมื่อแป๊ะโช้วปวยคร่ากุมคนในครอบครัวเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ใช้เป็นเครื่องข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะ เล้งโป๊ยไท้เอี้ยจึงเสนอให้ใช้ถ้ำโพรง
เป็นสถานที่ควบคุมตัวประกัน

แปะโข้วปวยก็เห็นด้วย หากทิ้งตัวประกันอยู่ในหอลมพิรุณโปรย อาจถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของเฮ้งเชี่ยวเจียะพบเห็น ตรงกันข้ามหากควบคุมตัวที่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง ย่อมประเสริฐสุด

ดังนั้นเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยถูกคุมตัวมายังที่นี้

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยก็เฝ้ารอวันที่จะ "จัดการ" กับเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ในที่สุดวันนี้มาถึง

เฮ้งเชี่ยวเจียะมาแล้ว

ประจวบกับหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วก็อยู่ด้วย

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยทราบว่าหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วเจ้าอุบายความคิด ดังนั้นแสร้งเป็นดวาดว่าหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว จุดประสงค์เพื่อให้หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วจู่โจมสังหาร หรือว่าสยบคร่ากุมเฮ้งเชี่ยวเจียะ

มันเห็นหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วได้รับความไว้วางใจจากเฮ้งเชี่ยวเจียะอย่างนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์เช่นหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

แต่ว่าเล้งโป๊ยไท้เอี้ยผิดหวังแล้ว

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วโอบไหล่เฮ้งเชี่ยวเจียะก่อน จากนั้นลอบแผ่พุ่งพลังดรรชนีออก

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นขณะที่หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วแผ่พุ่งพลัง หากยังไม่ทันกระทบถูกจุดสำคัญของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่ได้ขัดขืนดิ้นรน ถึงกับไม่คิดดิ้นหลุดจากเงื้อมมือหลางจีนไร้ผมมากนิ้ว ตรงกันข้ามกลับกุมมือของหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ถาโถมไปยังเบื้องหน้า

โถมใส่เล้งโป๊ยไท้เอี้ย

ในโลกหล้าไม่มีวิธีการต่อสู้เช่นนี้

ไม่ได้ลงมือ

เพียงถาโถม

มิหนำซ้ำยังชักนำคนที่คิดลงมือต่อเขาโถมถึงเบื้องหน้าศัตรูสำ
อีกคนหนึ่ง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ได้คาดคิดว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะถาโถมออก
ปฏิกิริยาประการแรกคือเพิ่มกำลังบีบเค้นหัวไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะ มิให้อีกฝ
ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือตัวเอง แต่ฝีเท้ากลับถูกฝ่ายตรงข้ามชักนำไป

เอี๊ยบผักเสกกับเตียชอปั่งล้วนล่วงรู้แผนการของหลวงจีนไว้ผมมาก
แต่ยามกะทันหันไม่เข้าใจจิตเจตนาที่ทั้งสองโถมออกไป ดังนั้นไม่ทร
สมควรลงมือหรือไม่ลงมือดี

ตรงกันข้ามกับเจ็งโง่วและอึ้งฮุงเข้าใจว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคิดทร
เข้าใจว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคิดผนึกกำลังกับเฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมทำร้
เส้งโป๊ยไท้เอี๊ย ดังนั้นพากันลงมือ

พวกมันคนหนึ่งใช้คีมคีบอาทิตย์

คนหนึ่งใช้สากไม้สนธยา

หนึ่งคีมคีบหนึ่งสากไม้ล้วนจู่โจมโหมใส่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วรีบตวัดเท้าเตะคีมคีบสากไม้พันห่าง เมื่อเ
เช่นนี้ยิ่งไม่อาจควบคุมท่าร่าง ชั่วพริบตาก็โถมถึงเบื้องหน้าเส้งโป๊ยไท้เอี๊ย

เส้งโป๊ยไท้เอี๊ยเคยพลาดท่าเสียทีเฮ้งเซี่ยวเจียะมาก่อน พอเ
เฮ้งเซี่ยวเจียะคุกคามเข้าใกล้อีก ย่อมแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เพื่อคว
ปลอดภัยส่วนตัว ไม่สนใจว่าเป็นศัตรูหรือสหาย ส่งเสียงตวาดก้อง แยกส
มือออก ซ้ายหมัดขวาฝ่ามือตอบโต้กลับไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันบิดตัววูบหนึ่ง พอดีชักนำหลวงจีนไว้ผมมากเ
เข้าหาพลังหมัดลมฝ่ามือของเส้งโป๊ยไท้เอี๊ย

เส้งโป๊ยไท้เอี๊ยมิใช่มือชั้นธรรมดา หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่อาจ

หมัดเหล็กฝ่ามือลมนี้ได้ ดังนั้นมีวิธีรับเหตุเปลี่ยนแปลงเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือใช้พลังดรรชนีที่คิดจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะโหมใส่เส้งโป๊ยไท้เอี้ย

ดังนั้นเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วหักล้างกันหนึ่งกระบวนเพลง ซึ่งประกอบด้วยพลังฝีมือสี่แขนง

ขณะเดียวกัน ปรากฏประกายกระบี่ที่แฝงความเฉิดฉันสามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโศกศัลย์สามส่วนและความยิ่งใหญ่หนึ่งส่วนวูบขึ้น

ยังมีประกายดาบที่พาดเฉียงสายหนึ่ง

คล้ายดาวตกอันเรืองรองสายหนึ่ง สะท้อนเห็นถึงความงดงามที่เลือนลับประการหนึ่ง

ประกายดาบ

ประกายกระบี่

ยังมีประกายโลหิต

เฮ้งเชี่ยวเจียะอาศัยไหวพริบปฏิภาณ พลิกโฉมของการลอบสังหารครั้งนี้โดยสิ้นเชิง

ขณะที่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยทุ่มเทพลังฝีมือเข้าหักล้างกัน เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยใช้ออกด้วยวิชาดาบคะนึงหา กับกระบี่วิญญาณสลายโดยที่ผู้คนไม่อาจปิดป้องต้านทาน หรือหลบหลีกรอดพ้นได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะเกาะกุมจังหวะเวลาของการลงมือ ทำให้หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกลายเป็นเครื่องมือของเขา ส่วนเขาเป็นศูนย์ควบคุมบังคับเครื่องมืออีกทอดหนึ่ง

แต่ต่อให้ตกอยู่ในสภาพที่เสียเปรียบ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงที่เลวร้ายลง หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยยังรักษาชีวิตไว้ได้

เพียงแต่เส้งโป๊ยไท้เอี้ยหลั่งโลหิตเนืองนองหน้า ยกมืออุดจมูกล่าถอย ส่วนหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วสูญเสียนิ้วมือนิ้วหนึ่ง บนร่างปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง

ออกมา

เอี๊ยบผักเสกกับเดียชอปั่งยืดกายขึ้น ดาหน้าเข้าปะทะกับเฮ้งเซี่ยว เจียะทันท่วงที

ส่วนอึ้งฮุงกับเจ็งโง่วมีปฏิกิริยาเฉื่อยช้าเกินไป จับต้นชนปลายไม่ถูก

เฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมประสบผลในท่าเดียว หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเล้งโป๊ยไท้เอี้ยล้วนรับบาดเจ็บ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วถูกคาบทำร้าย โลหิตฉีดพุ่งออกมา ร่างยังหมุนคว้างอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง พลันกระทำเรื่องราวที่ไม่คาดฝันประการหนึ่ง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจี้นิ้วออก

ทิ่มสกัดใส่กลางหลังซุนฮื้อ

ซุนฮื้อกระทำผิดอันใด?

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วทั้งที่รับบาดเจ็บ ไฉนยังไม่ปล่อยปละละเว้นซุนฮื้อ?

ซุนฮื้อเป็นคนที่ดิ่นดิ้ว

และปราดเปรียวยิ่ง

นับตั้งแต่ซุนฮื้อเหยียบย่างเข้าสู่พื้นที่ของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ก็รักษาความระแวดระวังไว้ตลอดเวลา

เมื่อคู่ซุนฮื้อไม่ได้ลงมือ เพราะเมื่อมียอดฝีมือเช่นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอยู่ด้วย ยังไม่ถึงรอบให้มันลงมือ

ดังนั้นมันเพียงสังเกตการณ์

เนื่องจากมันเป็นคนส่งข่าว เล้งโป๊ยไท้เอี้ยค่อยนำทั้งหมดมาพิสูจน์ดู จึงทราบแน่แก่ใจว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วล่วงรู้ว่าเล้งโป๊ยไท้เอี้ยคุมขังคนในครอบครัวของเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ที่นี้

ดังนั้นการที่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป็นแนวร่วมเดียวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ต้องเป็นการเสแสร้งประการหนึ่ง

ชุนยื้อเข้าใจว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะต้องรับเคราะห์แล้ว

มิคาดสถานการณ์พลันเกิดการเปลี่ยนแปลง เฮ้งเซี่ยวเจียะฉวยโอกาสที่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจู่โจมลงมือ พลิกสภาพกลายเป็นฝ่ายทำร้าย

ศัตรูสำคัญสองคน

ชุนยื้อย่อมบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

ต่อให้มันฉลาดปราดเปรียว ยังคิดไม่ถึงว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วจะจู่โจมใส่มัน

ชุนยื้อก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว พอได้ยินเสียงพลังดรรชนี รีบพุ่งตัวไปเบื้องหน้า

น่าเสียดายพลังฝีมือของมันยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงล้ำ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วทิ่มนิ้วพลาดผิด นิ้วกลางพลันยืดยาวออกมาหนึ่งนิ้ว ปลายนิ้วยังจี้ถูกกลางหลังของชุนยื้อ

ชุนยื้ออ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ฝีเท้าเซวนเซเสียหลัก ยกมือกุมอกร้องว่า

"เพราะเหตุใด..."

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วค่อยอุดปากแผลบนร่างตัวเอง

กล่าวไปประหลาดนัก นิ้วมือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกดใส่ที่ใด โลหิตที่ปากแผลก็หยุดไหลราวปาฏิหาริย์ ปากกล่าวว่า

"มันเป็นไส้ศึก"

เอี๊ยบผักเสกงงงันวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ไส้ศึก?"

เตียขอปั่งกระตุ้นเตือนว่า

"มันมิใช่เป็นคนที่แปะเส้าจู้ส่งมาหรอกหรือ?"

หลางจีนไว้ผมกล่าวอย่างเชื่อมันในความชาญฉลาดของตัวเองว่า

"คนในครอบครัวเฮ้งเซี่ยวเจียะยังอยู่ในถ้ำโพรง หากมิใช่มันชักนำคนมา เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีวันหาพบได้ หากมิใช่มันลอบส่งสัญญาณเตือนภัย เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีทางทราบว่าเราจะจัดการมัน มันต้องเป็นไส้ศึกแน่นอน"

หลางจีนไว้ผมมากนิ้วตัดสินพิพากษาซุนฮื้อในลักษณะนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มันมิใช่พวกเดียวกับข้าพเจ้า"

หลางจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ท่านแก้ต่างให้แก่มัน มิใช่พวกเดียวกันหรือ? พวกท่านอยู่ที่หอลมพิรุณโปรย ต้องมีความสัมพันธ์อย่างลึกล้ำ"

ซุนฮื้อหน้าซีดสลด กล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านไม่ต้องกล่าวแล้ว...ท่านก็ทราบว่าในเวลาเช่นนี้ ยิ่งกล่าวยิ่งเลวร้ายลง..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ

แฝงความเสียใจ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"หากมิใช่มันกระตุ้นเตือนท่าน ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราคิดจัดการกับท่าน? เราจะอย่างไรเป็นสหายของซือแป้ท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านดูซือแป้ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ท่านผู้เฒ่าทราบแต่แรกว่าท่านเป็นคนที่ฉั่วเกียส่งไป จึงยอมรับการจุนเจือทางการเงินจากท่าน"

"ว่ากระไร?"

"เนื่องด้วยท่านใช้เงินของฉั่วเกีย ซือแป้ข้าพเจ้าจึงรับเงินเหล่านั้นไว้ใช้บูรณะสวนเตราชาว เลี้ยงดูทวิชาติจัตุบาท และช่วยเหลือผู้ประสบภัย

ธรรมชาติ เนื่องด้วยท่านเป็นคนที่ฉั่วเกียส่งไป ท่านผู้เฒ่าจึงคบค้ากับท่าน ดูว่าท่านคิดเล่นลวดลายใด"

"เหลวไหล หากมันล่วงรู้ ไฉนไม่กล่าวเปิดโปง?"

"ท่านผู้เฒ่ายึดถือท่านเป็นสหาย ไม่เปิดโปงต่อหน้า หวังว่าสักวันหนึ่งท่านจะกลับใจได้สำนึก น่าเสียดาย..."

"มัน...หากมันล่วงรู้จริง ไฉนทำตามคำพูดเรา เดินทางสู่นครหลวงมาหาง้วนจับชาหัง เป็นเหตุให้เสียชีวิตในระหว่างทาง?"

"ทั้งนี้เพราะถึงแม้ว่าท่านกล่าวกระพือยุยง แต่ที่กล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง เช่นศิษย์ของง้วนจับชาหังฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ ซือแป้เองก็คิดเดินทางไปช่วยเหลือจูก้วะชิงแชกำจัดขุนนางกังฉิน ต่อให้ท่านไม่บ่งบอก ท่านผู้เฒ่ายังจะเดินทางสู่นครหลวง ท่านผู้เฒ่าไม่ได้หลงกลท่าน หากแต่ดำเนินแผนซ้อนแผน ชักนำง้วนจับชาหังออกจากนครหลวง...น่าเสียดาย ง้วนซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์แซ่ง้วน) ล่วงรู้นิสัยใจของซือแป้เช่นกัน ในที่สุดต่อสู้เสี่ยงชีวิตกันที่วัดเล่าลิ้มยี่"

"นี่...นี่เป็นไปไม่ได้..."

ยามเมื่อล่วงรู้ว่าแผนการที่ตัวเองวางไว้ แท้ที่จริงอยู่ในการคำนวณของอีกฝ่าย หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่อาจรับความจริงอันอำมหิตเช่นนี้

เฮ้งเชี่ยวเจียะสรุปว่า

"หากมิใช่ซือแป้ตักเตือนภัยต่อข้าพเจ้า ทั้งยังทิ้งรหัสลับอยู่ที่สวนเดราชาว ก่อนจะจับเส้นทางไปยังภูเขาเตี้ยมซัว วันนี้ข้าพเจ้าคงไม่ระวังป้องกันท่าน อย่างนั้นผู้ที่หลั่งโลหิตรับบาดเจ็บนอนทอดกายอยู่บนพื้นคงเป็นข้าพเจ้าแล้ว"

ยามนั้นเจ็งโง่วกับอึ้งฮุงวุ่นวายกับการห้ามโลหิตให้แก่เส้งโป๊ยไท้เอี้ย พร้อมกับส่งสัญญาณให้ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งยกกำลังมาโอบล้อมเฮ้งเชี่ยวเจียะและพวกไว้ หมายมั่นสังหารเฮ้งเชี่ยวเจียะให้จงได้

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่ว สากไม้สนธยาอึ้งฮุง ฉาบจันทร์ฉายหลีเม่ และทวนแสงเรืองโง้วแม้ความจริงจัดอยู่ในสามปราบสี่หมาก เจ็บยอดฝีมี สังกัดเส้งโป๊ยไท้เอี้ย

ที่ว่าสามปราบคือขุนพลที่ติดคามมันปราบพิชิตไปทุกสารทิ ได้แก่แส้วิเศษเปิดใหญ่ซีทู้ชั้งแส้ทองปิดหุบซีเบ๊ฮุ่ยและเทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ ส่วนสี่หมากหมายถึงบริวารอันเข้มแข็งทั้งสี่นี้ เฉกเช่น "หมาก" ที่สามาร รับสถานการณ์ทุกรูปแบบได้

อาศัยสี่หมากนี้ เกรงว่าจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีความมั่นใจ

...เขาเองคิดบุกฝ่าออกไปไม่ยากนัก แต่หากคิดนำบิดาชราและสาวอ่อนแอออกจากวงล้อม เกรงว่าไม่ง่ายนัก

อย่าว่าแต่ตัวเขาตกอยู่ในหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง ฝ่ายตรงข้ามมีกำล่ พวกมาก หากระดมยิงลูกเกาทัณฑ์ ชัดห่าอาวุธลับ ตัวเองยังยากเอ ตัวรอดได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดฉวยโอกาสคร่ากุมเส้งโป๊ยไท้เอี้ย และจู่โจ สังหารหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว

แต่พลังฝีมือและปฏิกิริยาของหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ยังสูงส่งกว่า เขาคาดคิดไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดวางแผนซ้อนแผน ฉวยโอกาสที่หลวงจีนไร้ผ มากนิ้วลอบทำร้ายเขา พลิกสถานะเป็นจัดการกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกับหลวงจี ไร้ผมมากนิ้ว แต่เส้งโป๊ยไท้เอี้ยมีฝีมือกล้าแข็ง ส่วนหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ คุ้นกับการลอบทำร้ายคน ตัวเองย่อมระวังป้องกันว่าจะถูกลอบทำร้า ดังนั้นหลบรอดจากการตอบโต้ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพียงถูกฟันนิ้วขาดร บาดเจ็บ

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฉวยโอกาสรุกไล่แต่เดิมหวังกำแต้มผักเสกหิงสก

ขัดขวางเอาไว้

การต่อสู้ตะลุมบอนใกล้ปะทุ

เพียงรอคอยคำสั่งการคำเดียว

เส้งโป๊ยให้เอี้ยทั้งเจ็บปวดทั้งเดือดดาล มันต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะสองครั้ง ล้วนพบกับความพ่ายแพ้ เผชิญกับเฮ้งเซี่ยวเจียะสองครา ล้วนแต่พลาดท่าเสียที ดังนั้นกระทืบเท้าร้องสั่งว่า

"ฆ่า รีบฆ่ามันให้แก่เรา ฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าการสู้ศึกที่ยืดเยื้อยากหลีกเลี่ยงได้

ศัตรูพวกมากไม่น่ากลัว คู่มือเข้มแข็งจึงน่ากลัว

คู่มือเข้มแข็งยังไม่น่ากลัวที่สุด หากแต่ต้องคุ้มครองพวกเดียวกัน มีเรื่องห่วงหน้าพะวงหลังจึงน่ากลัว

หากศัตรูบุกจู่โจมเข้ามา เขาสามารถสังหารหนึ่งข่มขวัญร้อย แต่หากว่าศัตรูใช้ลูกเกาทัณฑ์อาวุธลับ มุ่งเป้าไปที่เฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยเนี่ยอาสู้กับฉั่วตุยเงียวย่อมต้องต้านทานรับไว้

...แต่ว่าคนทั้งสองมีปมเด่นที่วิชาตัวเบา ไม่ถนัดจัดเจนในการรับอาวุธลับ

อย่าว่าแต่คนทั้งสองหากแบกร่างผู้คนอยู่บนหลัง วิชาตัวเบาย่อมอ่อนโทรมลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด แต่เขานอกจากต้องคุ้มครองบิดากับพี่สาว ยังต้องแบ่งแยกสมาธิดูแลฉั่วตุยเงียวกับเนี่ยอาสู้ ยิ่งต้องแบ่งจิตใจคอยคุ้มครองผู้คนอีกคนหนึ่ง

...ซุนยี้อเอง

ฝ่ายตรงข้ามปักใจเชื่อว่าซุนยี้อเป็นไส้ศึก มุ่งเป้าลงมือต่อซุนยี้อด้วย

หากเฮ้งเชี่ยวเจียะละทิ้งซุนยื้อโดยไม่แยแส ซุนยื้อคงต้องตายแน่นอน

ซุนยื้อรับบาดเจ็บสาหัสหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแม้รับบาดเจ็บแต่ดรรชนีที่จี้พุ่งออก ยังมีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

ตอนแรกเฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่คาดคิดว่าการจู่โจมนอกจากโหมใส่พวกเขายังมุ่งเป้าไปที่ซุนยื้อ

ฝ่ายตรงข้ามยึดถือหลักการที่ว่า"ยินยอมฆ่าคนผิดไม่ปล่อยให้ผู้คนรอดพ้น" หากเขาไม่ยื่นมือช่วยเหลือ ซุนยื้อคงต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี้

แต่เขาพอยื่นมือช่วยเหลือ ตัวเองต้องตกอยู่ในห้วงคับขันกว่าเดิม

สถานการณ์บีบบังคับจวนเจียน ไม่อนุญาตเขาชบคิดมากความ

เฮ้งเชี่ยวเจียะมิเพียงลงมือป้องกันตัวเองคุ้มครองญาติผู้ใหญ่และสหายร่วมสู้รบ ทั้งยังต้องดูแลอดีตผู้ได้บังคับบัญชา ซึ่งตอนนี้กลายเป็นศัตรู

แต่ว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะลำพังคนเดียว ไหนเลยรับมือศัตรูจากทั่วสี่ทิศแปดทางได้?

ซุนยื้อรับบาดเจ็บแผลหลายแห่ง

ร่างเฮ้งเชี่ยวเจียะแปดเปื้อนโลหิต...เป็นโลหิตของตัวเองและศัตรู

เขาพยายามควบคุมตัวเอง หากไม่ฆ่าคนได้จะพยายามไม่ฆ่า

เพื่อละตวกกับการดูแล เขาสู้ศึกโดยหันหลังให้แก่ซุนยื้อ เท่ากับเสนอแผ่นหลังให้แก่ซุนยื้อ

ยามนั้นปรากฏชายฉกรรจ์ถือทวนผู้หนึ่งพุ่งปราดเข้ามา

มันพุ่งผ่านที่ใด สมุนบริวารที่เฝ้าถ้ำโพรงไม่กล้าขัดขวาง ทั้งยังเปิดทางให้ผ่าน

นี่ย่อมเป็น "พวกเดียวกัน"

มิหนำซ้ำเป็นพวกเดียวกันที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งไม่น้อย

จริงดังคาดหมาย ชายฉกรรจ์ที่ถือทวนกระซิบที่ข้างหูเล้งโป๊ยไท้เอี้ยหลายคำ สีหน้าเล้งโป๊ยไท้เอี้ยก็เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการ

มันกระทืบเท้าด้วยความโกรธแค้นสุดระงับกล่าวว่า

"ประเสริฐ ที่แท้สมคบคิดกับสี่ยอดมือปราบ นัดหมายกันมาก่อความวุ่นวายในที่นี้"

จากนั้นมันออกคำสั่งว่า

"กระจายกำลังออก ปล่อยพวกมันไปเถอะ"

คำ "ปล่อยพวกมันไปเถอะ" เป็นคำพูดที่คนของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ต้องการได้ยินที่สุด

เมื่อมีคำสั่งเช่นนี้ พวกมันก็ไม่ต้องต่อสู้เสี่ยงชีวิตอีก

พวกมันล้วนได้ยินชื่อเสียงเกียรติภูมิของเฮ้งเซี่ยวเจียะ อย่าว่าแต่เมื่อครู่นี้เฮ้งเซี่ยวเจียะพอลงมือ ก็ทำร้ายนายเหนือพวกมันกับคนสนิทของท่านมหาเสนาบดี

พวกมันย่อมไม่คาดคิดว่า ตัวเองมีฝีมือร้ายกาจกว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ดังนั้นพวกมันหยุดมืออย่างรวดเร็วกว่าตอนที่ได้รับคำสั่งให้ลงมืออีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย

เขาบอกใบ้ให้ฉั่วตุยเงียวกับเนี่ยอางู้ คุ้มครองเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยและซุนฮื้อจากไป

เนี่ยอางู้แสดงท่าที "ไม่เห็นด้วย" กับการที่ซุนฮื้ออยู่ในข่ายได้รับความคุ้มครองด้วย

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้สายตายืนกรานความตั้งใจของตนเอง

เนี่ยอางู้ไม่กล้าขัดขืน ถึงแม้ว่ามันจะชิงชังรังเกียจบุคคลเช่นซุนฮื้อก็ตาม

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ลืมอวดโอ่ความดีความชอบตัวเองว่า

"ยังบอกว่ามันไม่ได้ชักนำคนมาอีก เฮ้งเชี่ยวเจียะให้การคุ้มครองมันแสดงว่านี่เป็นไส้ศึกชัดๆ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มันไม่คล้ายกับท่าน มันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่านแม้แต่น้อย.."

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ท่านจะหลั่งเหงื่อหลั่งโลหิตให้แก่ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านหรือ? ที่ท่านช่วยเหลือเป็นเครือญาติของท่านชัดๆ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่าอธิบายไปก็เปล่าประโยชน์จึงกล่าว

"เรื่องที่พวกท่านหน่วงเหนี่ยวกักขังคนในครอบครัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสอบถามให้กระจ่างชัด หากพิสูจน์ว่าเคยถูกพวกท่านทารุณกรรม ข้าพเจ้าจะไม่ขอเลิกรา"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกระชากเสียงว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ เราปล่อยปละละเว้นท่าน ไม่ฆ่าฟันพวกท่าน ท่านยังกล้ากำเริบเสิบสานอีก?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เป็นท่านปลดปล่อยข้าพเจ้า หรือถูกบีบบังคับให้ปลดปล่อย ท่านย่อมทราบกระจ่างแก่ใจเรื่องนี้ ไม่ว่าผู้บงการเป็นใคร ให้ท่านบอกต่อมันว่าข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยขุ่นแค้นจนกระทืบเท้า ชี้หน้าร้องว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ในเสียงร้อง "ท่าน" ติดต่อกัน เฮ้งเชี่ยวเจียะรั้งท้ายออกจากหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงแล้ว

เฮ้งเชี่ยวเจียะพอจากไป หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วก็ถามเล้งโป๊ยไท้เอี้ยเบาๆ ว่า

"เกิดเรืองอันใด?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วย่อมทราบว่าเส้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่ปล่อยปละละเว้นเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยง่ายดาย

ทั้งได้คิดว่าการตัดสินใจของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยเกิดจากการถูกบีบคั้นบังคับ

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

"ทวนแสงเรืองโง้วแม้เฝ้าอยู่เบื้องนอก พบเห็นแนช้วยกับทิชิ่ว ในสี่ยอดมือปราบโอบล้อมที่นี้เอาไว้ โดยถือคำสั่งตรวจค้นของตำหนักจูกัวะ คิดเข้ามาเบิกตัวชาวยุทธจักรเฮ้งเซี่ยวเจียะ เนี่ยอาง้กับฉั่วตุยเงียวไป พร้อมกับหาตัวชาวบ้านเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยที่หายสาบสูญโง้วแม้จึงตรึงพวกมันเอาไว้รีบรุดเข้ามารายงาน"

มันกล่าวอีกว่า

"หากพวกเราสู้ต่อไป มิเพียงจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ มิหนำซ้ำอาจชักนำให้สี่ยอดมือปราบเข้าตีกมา เมื่อถึงเวลาไม่อาจผลักภาระพันจากตัว มิสู้ปล่อยให้พวกมันจากไป"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะสมคบคิดกับเขี้ยวเล็บของจูกัวะชิงแชจริงๆ"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกลั้นกลืนความเจ็บปวด และข่มกลั้นโทสะ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเราปล่อยให้ตัวประกันของแป๊ะเส้าจู้หลุดลอยไปแล้วนี่จะมีคำว่ากล่าวอย่างไร?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยังยึดถือความเข้าใจของตัวเอง กล่าวว่า

"ล้วนเป็นมันไว้วางใจคนผิด คนสนิทของมันทรยศต่อมัน ไหนเลยระวังป้องกันได้?"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"กล่าวถูกต้อง พวกเราชิงบอกว่าคนของมันทำให้พวกเราเสียขบวนรวนเร ไม่อาจโทษว่าพวกเราปล่อยตัวประกันหลุดลอยไป"

มันทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"แต่ว่าเรื่องนี้อย่าได้ป่าวประกาศออกไป มิหนำซ้ำอีกสักครู่ยังต้องรอรับอาคันตุกะให้ดี หากเกิดเรื่องเช่นนี้อีก ต่อให้มีศีรษะสามพันหัว ก็ต้องถูกผู้คนปลิดลงมา"

เจ็งโง่วโรยยาสมานแผลลงบนปากแผลมัน สร้างความเจ็บปวดแก่เล้งโป๊ยไท้เอี้ยจับใจ รอจนเจ็งโง่วพันบาดแผลให้แก่มัน มันกลับระบายโทสะโดยการต่อยเจ็งโง่วกระเด็นออกไป

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะออกจากหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง สมทบกับทิชิ่ว แนฮ้วยและพวก ทั้งหมดผงกศีรษะเป็นเชิงรู้ใจกัน บนมือทิชิ่วยังเกาะไว้ด้วยนกแสนรู้ไกวไกว ซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของผู้สันโดษภูษาฟ้า ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะปล่อยออกจากหมู่ตึกมาส่งข่าวต่อทิชิ่วและพวก

ทั้งหมดเดินทางกลับตำหนักจูกัวะ เมื่อถึงถนนเจ็บปวด ก็สมทบกับตุยเมี่ยและฮ่อเซี่ยวฮ้อรวมทั้งเนี่ยเสีก

...เนี่ยเสีกปลอมเป็นเฮ้งเทียนลัก ส่วนฮ่อเซี่ยวฮ้อปลอมเป็นเฮ้งจี่เพี้ยปล่อยให้ตุยเมี่ยหนีบร่างโลดแล่นเดินทาง ล่อลวงให้แป๊ะโช้วปวยไล่ติดตามแต่ปรากฏว่าแป๊ะโช้วปวยไม่อาจระงับใจได้ ใช้ให้ซุนฮื้อมาตรวจสอบว่าตัวประกัน

หนีรอดไปได้หรือไม่ เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงสะกดรอยตามซุนฮื้อ จนช่วยเหลือบิดาขรากับพี่สาวอ่อนแอออกมา

นี่เป็นแผนการของบ้อเช้งกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...แต่ว่าอย่างน้อยต้องใช้ตัวบุคคลที่มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมห้าคน

พวกเขาแม้สร้าง "โอกาส" เช่นนี้ แต่โอกาสเช่นนี้ต้อง "ติดปีก" โบยบินจึงจะดำเนินการได้

ปีกที่ว่านี้ต้องประกอบด้วยผู้ที่มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมหลายคน

แป๊ะโซ้วปวยมิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน มันมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม แต่ต่อให้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจสูงเยี่ยมกว่าตุยเมี่ย

หน้าที่หลักในการหนีบร่างตัวประกัน ล่อลวงให้แป๊ะโซ้วปวยไล่กวดตามตกเป็นของตุยเมี่ย

ผู้ที่สวมรอยเป็นเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยก็ต้องมีวิชาตัวเบาติดตัวอย่างน้อยไม่ปล่อยให้แป๊ะโซ้วปวยติดตามทัน มิหนำซ้ำต้องแสร้งเป็นถูกตุยเมี่ยหนีบร่างไป โดยที่ไม่เป็นภาระแก่ตุยเมี่ย

ตีที่เนี่ยเสีกเป็นคนของสำนักสันติ หลังจากนั้นค่อยกราบฮวยโกวฮวดเป็นอาจารย์ สำนักสันติมีปมเด่นที่วิชาตัวเบาอยู่แล้ว

ย่อเซี่ยวฮ้อก็มีตัวเบาเป็นเลิศ นางถือกำเนิดจากทอนางโลม ทั้งยังเคยเล่นงิ้วมา

นอกจากนี้ยังต้องจัดสรรผู้ที่มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ช่วยเหลือ เฮ้งเซี่ยวเจียะสะกดรอยตามซุนยี้อ

...ตีสะกดรอยซุนยี้อโดยไม่ถูกพบเห็น หลังจากนั้นต้องติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าสู่ที่มั่นของศัตรู จะต้องมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ

เนี่ยอาง้มีฉายาใช้มือเดินทาง ผู้ที่ใช้มือเดินทางได้รวดเร็วกว่าผู้อื่นใช้เท้าเดิน ย่อมต้องมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ

ฉั่วตุยเงียว (ไล่แมว) เป็นศิษย์ฮวยโกวฮวด มีนิสัยชลาดเขลา แต่ชมชอบไล่แมวต้อนสุนัขจับมุสิกตั้งแต่เล็ก จึงมีท่าร่างปราดเปรียวยิ่ง

คนเหล่านี้ถือเป็น "ส่วนปีก" ของโอกาสครั้งนี้ เมื่อมีคนเหล่านี้ตัวประกันค่อยคิดปีกโบยบินไปได้

ทั้งหมดพอรวมตัวกัน ล้วนนึกโชคดีที่ปฏิบัติการครั้งนี้ประสบความสำเร็จ

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยหลั่งน้ำตา คุกเข่าคำนับเฮ้งเทียนลัก และสวมกอดเฮ้งจี่เพี้ยร่ำไห้ออกมา

เฮ้งจี่เพี้ยร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านแปรสภาพไป พบหน้าคล้ายกลายเป็นผีดิบ คิดว่าเจริญรุ่งเรือง กลับจดจำบิดาและพี่สาวไม่ออก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยบอกเหตุผลความจำเป็นออกมาว่า

"ข้าพเจ้าพอพบหน้าพวกท่าน ในใจลิงโลดยินดี หัวใจก็แหลกสลาย แต่ศัตรูเข้มแข้งเผชิญหน้า ต้องผนึกสมาธิเข้ารับมือ จึงจะช่วยเหลือญาติผู้ใหญ่เป็นอิสระ ข้าพเจ้าเปลือกนอกปั้นสีหน้าเป็นปรกติ แท้ที่จริงว้าวุ่นใจจนบัดนี้ค่อยคำนับกราบกราน นับว่าเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ขอท่านพ่อดุด่าทุบตีเถอะ"

เฮ้งเทียนลักรับฟังจนเข้าใจครึ่งหนึ่ง ไม่เข้าใจครึ่งหนึ่ง แต่หาเป็นไรไม่ เพียงทราบว่าบุตรชายมีสัมพันธไมตรีกับสี่ยอดมือปราบผู้ลือนาม ก็เบิกบานใจแล้ว จึงาล่าว

"ตอนนี้ปลอดภัยก็ประเสริฐ เรายังเข้าใจว่าเจ้ากลายเป็นอกตัญญูเสียอีก"

เฮ้งจี่เพี้ยก็หันไปสนทนากับฮ่อเซี่ยวฮ้อ ฉั่วตุยเงียวและพวกอย่างสนิทสนม

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยกราบขอบคุณต่อตุยเมี่ย ทิชิ่ว และแนฮ้วย

ตุยเมี่ยล่อลวงให้แป๊ะโข้วปวยไล่ติดตาม ย่อมมีความดีความชอบใหญ่หลวง แต่ทิชิ่วกับแนฮ้วยถือป้ายตรวจค้น นำกำลังโอบล้อมหมู่ตึกโป๊ยเอี้ย จึงพอได้รับสัญญาณจากนกวิเศษไกวไกวก็ตระเตรียมบุกหมู่ตึก ถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ช่วยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับครอบครัวออกจากหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงโดยปลอดภัย

ตุยเมี่ยและพวกเห็นว่า นี่เป็นหน้าที่ที่พึงกระทำ ไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง เพียงแต่ฟังว่าในถ้ำโพรงล้ำลึกยังคุมขังตัวบุคคลที่ถืออุดมการณ์ไว้ หวังว่ากายหน้าสามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นออกมา

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นว่าตนเองคิดค้าง "น้ำใจ" รายใหญ่

เขาหวังว่าภายหน้ามีโอกาสตอบแทน

ตุยเมี่ยและพวกกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า นี่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ หากคิดตอบแทนกลับเป็นการดูแคลนพวกเขา

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยถามถึงบ้อเช้ง แผนการครั้งนี้เป็นบ้อเช้งครุ่นคิดวางแผน มาตรว่าบ้อเช้งเคลื่อนไหวไม่สะดวก ไม่อาจเผยโฉม แต่ถือว่ามีความดีความชอบอันดับหนึ่ง

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) ไปสะสางเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันรายหนึ่ง ดังนั้นไม่ได้รุดมา แต่ทราบว่าบิดากับพี่สาวท่านปลอดภัย บังเกิดความยินดียิ่ง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะฟังออกว่ามีเลศนัย ดังนั้นเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าตั่วปู้เท้า (มือปราบอันดับหนึ่ง) ไปสะสางเรื่องราวใด? ต้องการให้ข้าพเจ้ารับใช้หรือไม่?"

แนฮ้วยกล่าวตามความสัตย์ว่า

"ตั่วซือเฮียไปสะสางเรื่องราวให้แก่ท่านเอง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอันใด?"

ทชัวชงกล่าวว่า

"ไม่ใช่เรื่องราวใหญ่โตอันใด เพียงแต่เกิดความวุ่นวายเล็กน้อย"

แม้แต่บ้อเช้งที่จัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ ยังรุดไปสะสาง

ความวุ่นวายเล็กน้อย เกรงว่าต่อให้เป็นความวุ่นวาย "เล็กน้อย" สมควรถือเป็นความวุ่นวายใหญ่โตแล้ว

เฮ้งเชี่ยวเจียะฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เป็นความวุ่นวายอันใด? ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

ตุยเมี่ยกับทิชิ่วสบตากันวูบ หาตอบคำไม่ แนฮ้วยกลับกล่าวว่า

"มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะใจเชมึงตึงเครียดขึ้นมา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ขอให้บอกกล่าวตามตรง หากเฮ้งเชี่ยวเจียะสามารถรับใช้อันใด ยินดีที่จะรุดไป"

ทิชิ่วมองดูตุยเมี่ย ตุยเมี่ยส่งเสียงกระแอม ก้มลงมองดูปลายเท้าตัวเอง

ทิชิ่วจึงกล่าวว่า

"นั่นมิใช่ความผิดของท่าน เพียงแต่...เพียงแต่พี่น้องทั้งสองของท่านบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบ สร้างปัญหายุ่งยากอยู่บ้าง..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะมึนงงสงสัยราวตกอยู่ในหมอกควันหนาทึบ กล่าวว่า

"พี่น้องทั้งสอง? ปัญหายุ่งยาก?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เป็นดังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยวคิดลอบสังหารคนผู้หนึ่ง..."

ขณะจะบอกกล่าวให้หมดสิ้น ตุยเมี่ยกลับกล่าวว่า

"สี่ซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องคนที่สี่) เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด รอให้ตั่วซือเฮียกลับมาแล้วค่อยตัดสินใจ...ไม่แน่ว่าทั้งหมดเพียงเป็นข่าวโคมลอย"

เฮ้งเชี่ยวเจียะสังเกตสีหน้าทั้งสามออก

สามยอดมือปราบที่ยามคลี่คลายคดีล้วนเยือกเย็นไม่ลนลาน

กระทำการด้วยความสุขุมคัมภีรภาพ ยามนี้กลับมีสีหน้าวิตกกังวลไม่สบายใจ...ที่แท้ถังป้อสู้กับปีงหึงเสี้ยวสร้างปัญหายุ่งยากอันใด?

จบเล่ม 1

ชุดสุดยอดศัสตราวุธตอนที่สี่

เกาะ ขุนทอง รุ่นทอง

2 (จบ)

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

ต่างเป็นเช่นพี่น้องร่วมอุทร ไยเผาผลาญร้อนรนเพียงนี้

พี่น้องเจดีย์งวงช้าง

ถังป้องู้

ปึงหึงเสี้ยว

เตียถั่ว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะ

จตั่วกอยี้

ถังฉิกบี่

เนี่ยอางู้

ฉั่วตุยเงียว

จูเซี่ยวเอีย

ฮ่อเซียวฮ้อ

อุนป้อ

ระหว่างที่เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกติดตามซุนฮื้อบุกเข้าถ้ำเสือ เผชิญหน้ากับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วและเหล่ามือดีทางด้านอุนยิ้วก็เกิดเรื่องราวไม่น้อย

ตอนแรกเพียงเป็นเรื่อง "เล็กน้อย"

ต่อมากลายเป็นเรื่อง "ใหญ่โต"

ต้นเหตุของเรื่องราวรวบรัดยิ่ง

อุนยิ้วตั้งใจว่าจะไปหาแป๊ะโช้วปวย

ไปถกเหตุผลกับแป๊ะโช้วปวย

...ถามแป๊ะโช้วปวยว่าไฉนทำร้ายโซวมั่งจิ้มซึ่งมีศักดิ์เป็นศิษย์ผู้พี่ของนาง?

...ถามแป๊ะโช้วปวยว่าเหตุใดจึงข่มขู่คุกคามเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยไม่หยุดหย่อน?

...ถามให้กระจ่างชัดว่าแป๊ะโช้วปวยไฉนใช้ให้บริวารคร่ากุมนางไป?

...มันที่แท้ล่วงรู้ความในใจ ตลอดจนจิตใจของนางหรือไม่?

ซึ่งความจริง คำถามทั้งหลายอาจไม่สำคัญ แต่สำหรับกับอุนยิ้ว ที่สำคัญอยู่ที่ปัญหาสุดท้ายทั้งสองข้อ ปัญหาทั้งสองข้อรวมเป็นหนึ่งเดียว

...เขาไฉนปฏิบัติต่อนางเช่นนี้?

ไม่แน่ว่ายังมีเหตุผลประการหนึ่ง ซึ่งนางเองไม่ทันสังเกต

แต่ก็อาจเป็นเหตุผลที่สำคัญกว่าทุกสิ่ง...

นางต้องการพบแป๊ะโช้วปวย

นางไม่ได้พบปะสนทนาวิวาทะกับมันเป็นเวลานานแล้ว

...หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยแยกทางกันเดิน กองกำลังทั้งสองฝ่ายตั้งเผชิญหน้า เป็นเหตุให้สตรีเช่นนางต้องประกาศจุดยืน เมื่อเป็นคนของฝ่ายหนึ่ง เท่ากับเป็นศัตรูของอีกฝ่ายหนึ่ง

ตอนแรกนางรู้สึกน่าเล่นยิ่ง

เล่นไปเล่นไปกลายเป็นความเบื่อหน่าย

สุดท้ายกลายเป็นพิศวงงงงวย ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย

นางไม่สนใจมากความ

นางต้องการพบแป๊ะโช้วปวย

แต่ว่านางจะอย่างไรเป็นสตรี ต้องการพบแป๊ะโช้วปวยต้องมีเหตุผล

ดังนั้นนางสรรหาเหตุผลมากมาย

เหตุผลที่สมเหตุสมผลมากมาย

มนุษยชาติเป็นสัตว์โลกที่ช่างนึกหาเหตุผล ไม่ว่าจะสมเหตุผลหรือไม่ชอบด้วยเหตุผลก็ตาม

ทั้งไม่สนใจว่าสมเหตุสมผลจริงหรือไม่

อย่าว่าแต่อุนยิ้ว

...สตรีนางหนึ่งต้องการพบบุรุษผู้หนึ่ง สามารถสร้างเหตุผลร้อย

พ้นประการ

ยิ่งอย่าว่าแต่สตรีเช่นอุนยิ้ว

นางกลับจากเก๋งบ้วนป้อเกาะ มาถึงเจดีย์งวงช้าง พบว่าถังป้องู้กับโป่งหึงเสี้ยว "หายสาบสูญ" ไป ดังนั้นนางครุ่นคิด คาดว่าคงติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะออกท่องยุทธจักร แต่ไม่ได้ชักชวนนางไป

นางครุ่นคิดอย่างแค้นเคือง สุดท้ายยิ่งครุ่นคิดยิ่งแค้นเคือง

นางหวนนึกถึงตัวเองติดตามแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าสู่นครหลวง เนื่องจากศิษย์ผู้พี่ของนางเป็นโซวมั่งจิ้ม นางจึงกลายเป็น "กันธพาลหญิง" ของหอลมพิรุณโปรย ต่อจากนั้นเข้าร่วมการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างหอลมพิรุณโปรย ตึกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ต่อมาเฮ้ง-เซี่ยวเจียะถูกบังคับให้หลบหนีไปยังแดนไกล นางไม่มีเรื่องราวกระทำ อยู่ว่างเป็นเวลาสามสี่ปี จวบกระทั่งโซวมั่งจิ่มไม่ต้องการให้นางใกล้ชิดกับแป๊ะ-โช้วปวย นางจึงกลับบ้านที่เมืองลกเอี้ยง หาไม่ก็ไปหาซือแป๋ที่ภูเขาเซี่ยวฮั้งซัว จนกระทั่งนางไม่ต้องการไปยังสถานที่ทั้งสองแห่ง จึงติดตามเตียถั่ว จู-ตั๋วก่อยี้และพวกออกท่องยุทธจักร พอกลับเข้านครหลวง ซือเฮียก็ลับไม่ทราบเป็นตายร้ายดี แป๊ะโช้วปวยก็มีงานยุ่งวุ่นวาย เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กลับมาแล้ว

แต่ก้อนหินน้อยนี้จะอย่างไรแตกต่างจากเดิม

..."แตกต่าง" จากเดิมอย่างไร นางไม่สามารถบอกได้

...กาลก่อนเฮ้งเซี่ยวเจียะคลุ้มๆ คลั่งๆ ตามนางปีนต้นไม้ขึ้นไปจับวานรด้วยกัน จุดโคมท่องถนนคืนไหว้พระจันทร์ด้วยกัน แบ่งรับประทานขนมจ้างในวันที่ห้าเดือนห้าด้วยกัน วาดรูปเต่าที่กลางหลังถังป้องู้ในยามตื่นและวาดรูปดอกทานตะวันบนใบหน้าจูตั๋วก่อยี้ที่หลับใหลด้วยกัน

แต่ว่าระหว่างนี้เริ่ม "ทำไม่ได้" แล้ว...

มีอยู่ครั้งหนึ่ง นางชักชวนเฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามนางไปขโมยผ้ายันต์

ประจำตัวย่อเชี่ยวฮ้อ ถังฉิกบี้ที่ด้านข้างส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "นี่ไม่ดีนัก ท่านเป็นผู้นำของพวกเรา"

อีกครั้งหนึ่งนางนัตหมายเฮ้งเชี่ยวเจียะไปท่องเที่ยวที่ตำหนักทศทิศ เตียถั่วก็ทักท้วงว่า "เฮ้งเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่เฮ้ง) นั่นเป็นท้องที่ของหน่วยงานสะพาน"

ยังมีอีกครั้งหนึ่ง นางกับเฮ้งเชี่ยวเจียะสาดน้ำเล่นกันที่ข้างหนองบึงไม่นานทั้งสองล้วนเปียกปอน เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันหยุดการสาดน้ำ เบิกตามองดูนาง อุนยิ้วจึงเร่งรัดว่า "เล่นต่อไป ไฉนไม่เล่นแล้ว?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเพียงกล่าวว่า "ไม่ ไม่เล่นแล้ว"

นางสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า "บอกว่าไม่เล่นก็ไม่เล่นได้อย่างไร ข้าพเจ้าต้องการเล่น"

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันงอตัวลง นางเดินเข้าไปด้วยความประหลาดใจ ยังเข้าใจว่ามีงูน้ำเกาะติดกับเป้ากางเกงของเขา เฮ้งเชี่ยวเจียะรีบหันหลังให้ ร่ำร้องด้วยใบหน้าแดงฉานว่า "เช่นนี้ไม่ดี ไม่เล่นแล้ว..."

สรุปแล้ว นางพิศวงงงงวยนัก

ดีที่นางมีนิสัยปราดเปรียว

...ภูเขาไม่เคลื่อน เราเคลื่อน

...ถนนไม่เดิน เราเดิน

เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นผู้นำของกลุ่ม เขาวุ่นวายของเขาไป วันนี้แป๊ะโช้วปวยที่กังวาลบินจากตอแยเราโกวเนี้ย เราจะไปคิดบัญชีกับมัน

...ไม่แน่ว่าเราสามารถทวงถามความยุติธรรมให้แก่เฮ้งเชี่ยวเจียะอาจบางทีหาตัวซือเฮียพบได้

ระหว่างการต่อสู้ช่วงชิงของบุรุษ เพียงยึดถือสตรีเป็นผลพวงแห่งชัยชนะ เป็นรางวัลปลอบใจนางจึงไม่ยินยอม

นางมี "กิจการ" ของตัวเอง

นางต้องการประกอบความดีความชอบเอง

ดังนั้นนางไปหาแป๊ะโช้วปวย

นางคิดเดินทางสู่หอลมพิรุณโปรยเพียงลำพัง

...หอลมพิรุณโปรยในวันนี้ ต่างกับหอลมพิรุณโปรยเมื่อตอนโซวมั่งจิ้มปกครองดูแล

แป๊ะโช้วปวยในวันนี้ ก็ต่างกับแป๊ะโช้วปวยเมื่อกาลก่อน

อุนยิ้วเล่า?

...นางยังเป็นอุนยิ้วเมื่อกาลก่อนหรือไม่?

ไม่ว่านางยังเป็นอุนยิ้วเมื่อกาลก่อนหรือไม่ แต่ว่าในใจนางมีความเชื่อมั่นประการหนึ่ง

ด้วยไหวพริบของนาง สามารถแก้ไขปัญหาทั้งหลายทั้งปวง

สามารถจัดการกับบุคคลที่เป็นตัวปัญหาทั้งปวง

รวมทั้งแป๊ะโช้วปวย

นางกลับมายังเจดีย์งวงช้าง

นางเห็นดอกไม้ช่อหนึ่งงอกเงยออกจากซอกหิน ไม่ทราบไฉน์เฉิดฉันถึงเพียงนั้น อ้างว้างถึงเพียงนั้น แตงสดใสถึงเพียงนั้น

นางมองดูอยู่ครู่หนึ่งรู้สึกอ้างว้างยิ่ง ยิ่งตั้งใจว่าจะไปหาแป๊ะโช้วปวยที่หอลมพิรุณโปรย

ดังนั้นนางออกจากเจดีย์งวงช้าง

ระหว่างดอกไม้ช่อหนึ่งกับแป๊ะโช้วปวยความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน

แต่ความในใจของสตรี ความจริงไม่มีเหตุผลกลใด หากนางรักชอบคนผู้หนึ่ง อาจเป็นเพราะนางพลันพบกับเขา หรืออาจเป็นเพราะตอนนั้นเขาไม่อยู่ข้างกาย นางพลันรังเกียจเขาขึ้นมา

นางเห็นดอกไม้ช่อหนึ่งบานอย่างอ้างว้าง เฉิดฉันอย่างอ้างว้าง

และแดงสดใสอย่างอ้างว้าง ดังนั้นนางยิ่งตั้งใจว่าจะไปหาแป๊ะโช้วปวย...จะอย่างไรไม่ว่าบุปผาบานหรือไม่ นางต้องไปหาแป๊ะโช้วปวย

ซึ่งความจริง เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนที่รู้จักจัดตั้ง

เขามีนิสัยชอบเล่น

มีคนเห็นว่าคนที่ชอบเล่นต้องไม่มีระบบการจัดตั้ง แท้ที่จริงเป็นความเข้าใจที่ผิดพลาด

การละเล่นและการจัดตั้งหาได้ขัดแย้งกันไม่

ซึ่งความจริง การละเล่นยิ่งต้องวางกฎเกณฑ์ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ นำไปสู่การช่วงชิงชัยชนะ อย่างนั้นยิ่งต้องมีระเบียบวินัย

เฮ้งเซี่ยวเจียะทางหนึ่งเล่น เพราะว่าเขาชอบเล่น ทางหนึ่งทำงาน เพราะว่าเขายึดถือการทำงานเป็นความบันเทิง เขาเห็นว่าเรื่องที่เขากระทำเป็นเรื่องราวที่น่าเล่น

ตอนนี้เขาไม่เพียงเล่นคนเดียว

ยังมีผู้คนกลุ่มหนึ่ง

ผู้คนที่มีอุดมการณ์พ้องต้องกันกลุ่มหนึ่ง

ดังนั้นเขาจัดตั้งเจดีย์งวงช้าง ดึงตัวบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ มีอุดมการณ์พ้องต้องกันเล่นสนุกด้วยกัน

หน่วยงานของเขาเต็มไปด้วยพลังชีวิต ดังนั้นดึงดูดคนรุ่นใหม่เข้ามา แท้ที่จริงโครงสร้างภายในเข้มงวดรัดกุม ดรากฏวินัยเข้มงวด ต่างมีหน้าที่รับผิดชอบ คอยสนับสนุนเกื้อกูลกัน

...ผู้ที่จัดการละเล่นที่ดี สมควรจัดตั้งอย่างรัดกุม มีระเบียบแบบแผน ไม่ว่าการละเล่นนั้นเป็นการเตะลูกหนัง เล่นพนันหรือกัดสุนัข จึงจะกำชัยเป็นมั่นเหมาะ

ดังนั้นการจัดการละเล่นให้ดีเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง

แต่สิ่งที่จะพูดถึงมิใช่การละเล่น

หากแต่เป็นการจัดตั้ง

การจัดตั้งของเฮ้งเซี่ยวเจียะดูไปหละหลวม แท้ที่จริงรัดกุม

...ผู้ใหญ่ทั่วไปไม่เล่นการละเล่นอีก แท้ที่จริงเพียงเป็นคนธรรมดาสามัญ ผู้ยิ่งใหญ่กระทำการใด ยึดถือเป็นการละเล่นเช่นทารก หรืออีกนัยหนึ่งคือการนึกฝัน

ถึงแม้เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อยู่

แต่พี่น้องของเขาอยู่พร้อมหน้า

พี่น้องของเขาผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าดูแลเจดีย์งวงช้าง

...พี่น้องของเขาปรกติเป็นคนปล่อยตัวตามสบาย ไม่เชื่อฟังคำสั่งใด แต่กลับเชื่อฟังวาจาเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฝ้ารักษาการณ์อย่างแข็งขัน

วันนี้ผู้ที่เฝ้าเจดีย์งวงช้างเป็นฮ่อโต๊ะเจ็งเตียถั่วฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียง ยังมีศิษย์ของตึกตระกูลอุนแห่งหมู่คณะสร้างฝันอีกหลายคน

ฮ่อโต๊ะเจ็งพบเห็นอุนยิ้วแต่งตัวเฉิดฉัน คิดหมายออกไป จึงสอบถามว่า

"อุนโกวเนี้ยคิดไปที่ใด?"

อุนยิ้วค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปที่ใด เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลอยชักนำโง้วเหลียงรุดมากล่าวว่า

"อุนโกวเนี้ยมิใช่เพิ่งกลับจากเบื้องนอกหรอกหรือ ไฉนคิดออกไปอีก?"

อุนยิ้วยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า

"เป็นไร ออกไปไม่ได้หรือ? เราโกวเนี้ยรู้สึกน่าเบื่อ คิดออกไปเดินเล่น"

ฮ่อโต๊ะเจ็งกล่าวตามความสัตย์ว่า

"อุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) มิใช่เพิ่งถูกผู้คนลักพาตัวไปหรอกหรือ? หากเกิดเรื่องอีก พวกเราต้องรุดไปช่วยเหลือซ้ำสอง"

ฮ่อโต๊ะเจ็งเป็นนักบู๊ผู้หนึ่ง

มิหนำซ้ำเป็นนักบู๊ที่ไม่รู้จักพูดจา

คำพูดประโยคหนึ่งขึ้นอยู่กับว่าท่านพูดเป็นหรือไม่ ผลที่เกิดขึ้นล้วนแตกต่างกัน ดังนั้นหากเป็นคำพูดที่ผู้คนไม่เห็นด้วย ต้องดูว่าท่านกล่าวอย่างไร กำลังกล่าวกับผู้ใด

คำพูดของมันกล่าวไม่ดีนัก ทั้งยังล่วงเกินอุนยิ้ว

อุนยิ้วหน้าแดงก่ำขึ้นมา กล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ ข้าพเจ้าจะไปแล้ว หากเราโกวเนี้ยเกิดเรื่องขึ้น แม้ตายก็มิต้องให้ท่านช่วยเหลือ"

นางสะบัดหน้าจากไปด้วยความขุ่นเคือง

ยามนั้นโง้วเหลียงกล่าวเสริมว่า

"อุนโกวเนี้ยมีบุญวาสนา ต้องไม่ประสบคราเคราะห์ กลับเป็นพวกเราต้องรับเคราะห์แทน ขออุนโกวเนี้ยกลับไปเถอะ ท่านต้องการซื้ออะไร รับประทานอะไร สั่งได้อย่างเต็มที่"

มันมีฉายาอนาคตไม่เรืองรอง คำพูดนี้นับว่าสมชื่อฉายาจริงๆ

อุนยิ้วปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"นี่มิใช่ควบคุมตัวหรอกหรือ? เราโกวเนี้ยไม่ต้องออกจากประตู ก็สามารถไปได้"

นางไม่เดินออกไป

หากกลับเข้าเจดีย์อย่างขุ่นเคือง

โง้วเหลียงกับฮ่อโต๊ะเจ็งเห็นอุนยิ้วไม่ออกไป ค่อยคลายใจลง ประจวบกับเตียถั่วกลับมาได้ยินจึงถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ฮ่อโต๊ะเจ็งถ่ายทอดบอกให้ทราบ

มันไม่ใช่นักเล่าเรื่องที่ดี ที่สมควรบอกกลับไม่บอก ที่ไม่สลักสำคัญ

กล่าวพูดมากเกินควร เตียถั่วพอฟังจึงไม่เฉลียวใจ แต่แล้วฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับมาได้ยินเข้า ต้องใจหายวาบ ถามว่า

"คำพูดสุดท้ายของนางว่ากระไร?"

ฮ่อโต๊ะเจ็งยกมือเกาหน้าเกาคาง นึกทบทวนอยู่ครึ่งค่อนวันค่อยกล่าวว่า

"คล้ายกับบอกว่านางไม่ออกไปแล้ว..."

โง้วเหลียงอดกล่าวเสริมมิได้ว่า

"อุนโกวเนี้ยบอกว่า นางไม่ต้องออกจากประตูก็สามารถไปได้"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะร้องคำ "ว่ากระไร?" เตียถั่วค่อยรับฟังชัดเจน กระทืบเท้ากล่าวว่า

"เกรงว่านางหนีออกไปแล้ว"

ทั้งสองพุ่งปราดเข้าเจดีย์ไม้ ค้นหาทุกซอกมุม แต่อุนยิ้วหาได้หยุดยั้งอยู่ตามสถานที่เหล่านั้นไม่

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะแยกย้ายกันค้นหาถึงห้าหกชั้น ล้วนไม่พบพานตาแม้แต่เงา

เจดีย์เป็นทรงกลม ทั้งสองวิ่งไปตามทางระเบียงรอบหนึ่ง พอดีสมทบพบกัน

เตียถั่วหอบหายใจฟืดฟาด

ฉั่วจุ้ยโต๊ะมีหยาดเหงื่อไหลซึม

ทั้งสองพอเห็นสีหน้าอีกฝ่าย ล้วนทราบว่าเหน็ดเหนื่อยสูญเปล่าได้แต่ยกมือปาดเหงื่อ

หลายวันนี้ดินฟ้าอากาศวิปริต มาตรว่าใกล้ถึงสิ้นปี กลับปราศจากหิมะ ตรงกันข้ามเกิดความรุ่มร้อนประการหนึ่ง

แสงสีสนธยาฉาบไล้พสุธาวัตถุธาตุเป็นสีแดงอร่ามโดยไม่คิดมูลค่า

หากทว่าชายคาเจดีย์สะท้อนใบไม้เขียวของไม้ยืนต้น

ใบไม้รูปฝ่ามือสั่นไหว แต่ปราศจากเงาร่างผู้คน
หลังต้นไม้เป็นกำแพงล้อมของถนนผ้าแดง
ถนนผ้าแดงเชื่อมถึงโรงโม่ธงม่วง
ที่ติดกับโรงโม่ธงม่วงคือโรงย้อมผ้าดำ ยังมีทางทอดถึงแถบพั่วปั้งมึ้ง
เบื้องหน้าโรงย้อมผ้าดำเป็นถนนเสื้อคราม
ท้ายถนนเสื้อครามเป็นถนนกลางวิกาล
ถนนเสื้อครามยังทอดถึงถนนใหญ่กางเกงเหลือง
ถนนใหญ่กางเกงเหลืองเชื่อมกับเหลาชาอะ ตรอกกระเบื้อง ถนนเจ็บปวด ตรอกรวดร้าว และตัดผ่านช่องทางผ้าโพกเขียว
หากเดินไปตามช่องทางผ้าโพกเขียว จะเป็นถนนหมวกขาว
ถนนหมวกขาวตัดตรงถึงภูเขาเทียนจั้ว
ภูเขาเทียนจั้วเป็นที่ตั้งของหอลมพิรุณโปรย
เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนคิดอ่านประการหนึ่ง
ดังนั้นทั้งสองพุ่งตัวลงจากเจดีย์ โดยมีเป้าหมายเดียวกัน
นั่นคือเร่งรุดตั้งแต่ถนนผ้าแดงจนถึงถนนหมวกขาว
เง้วเหลียงเห็นทั้งสองโลดแล่นราวกับไล่กวดตามภูตปีศาจ จึงกล่าวกับย่อโต๊ะเจ็งว่า
"ข้าพเจ้าจะตามพวกเขาไปชมดู ท่านเฝ้าอยู่ที่นี้"
ย่อโต๊ะเจ็งงุนงงสงสัย พึมพำว่า
'ถึงเวรของพวกมันชัดๆ ไฉนหนีหน้าไปทิ้งให้เราเฝ้าอยู่คนเดียว?"
ในโลกมีเรื่องบางประการต้องมีพรสวรรค์
...งานเขียนหนังสือ แสดงละคร ร้องเพลงขับกล่อม แม้แต่เล่นการเมืองล้วนต้องมีพรสวรรค์ ความขยันนำมาซึ่งผลงาน แต่ยากที่จะโดดเด่น หากมีพรสวรรค์แต่ไม่ขยัน เฉกเช่นต้มน้ำบนกองไฟ แต่มีพรสวรรค์บวกกับความ

ขยัน จะมีสภาพเฉกเช่นไฟลามทุ่ง

...คนผู้หนึ่งมีไหวพริบปฏิภาณหรือไม่ ก็ติดตัวมาแต่กำเนิดเช่นกัน

การฝึกอบรมในภายหลังสามารถเพิ่มความตื่นตัว แต่ไม่อาจเทียบเท่ากับไหวพริบปฏิภาณ

ฮ่อโต๊ะเจ็งเป็นคนปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งเครียด น่าเสียดายที่ขาดไหวพริบปฏิภาณ

แต่ว่าคนที่ขาดไหวพริบปฏิภาณมีส่วนดีที่ไม่ต้องกลัดกลุ้มรำคาญ ไม่ยกตนว่าสูงเลิศลอย

แป๊ะโข้วปวยเพิ่งกลับถึงหอขาว ก็อาละวาดด้วยความฉุนเฉียว

มันเพิ่งได้รับข่าวสารเรื่องหนึ่ง

เป็นข่าวที่ไม่เป็นผลดีต่อมัน

หลังจากที่มันทำการเจรจาที่ตรอกรวดร้าว พอออกไปยังถนนเจ็บปวดก็ถ่ายทอดคำสั่งข้อหนึ่ง

นั่นคือปฏิบัติการเชือดไก่

...เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่ยอมยุติเลิกรา ดังนั้นมันต้องการให้ปลิด "สัญลักษณ์" บนตัวเครือญาติของเฮ้งเซี่ยวเจียะสักสองสิ่ง ส่งมอบต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ ให้เฮ้งเซี่ยวเจียะเจ็บปวดรวดร้าวใจ

ผู้ที่รับมอบหมายให้ปฏิบัติการครั้งนี้ เป็นคนของซุนฮื้อสองคน

เป็นบ้วนลี้ม่อกับตั้งพ้วย

คนทั้งสองกลับมาแล้ว แต่กลับมาในสภาพ "ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์"

ตั้งพ้วยแทบถูกถลกหนังไปชั้นหนึ่ง

หนังของบ้วนลี้ม่อยังอยู่ แต่ใบหน้าบวมฉุราวหัวสุกร ลูกตาก็บวมช้ำอย่างว่าแต่มองไกลเป็นหมื่นลี้ กระทั่งนิ้วมือตัวเองยังมองไม่เห็น

พวกมันทำหน้าละห้อย รายงานเหตุการณ์ต่อเนี่ยฮ่อ

เนี่ยฮ่อเห็นผิดท่า รีบชักนำพวกมันมารายงานต่อแป๊ะโช้วปวย

...เมื่อตัวเองพลาดพลั้ง ก็แบกหม้อก้นดำไว้เอง ไม่เช่นนั้นเส้าจู้ (หัวหน้าหอ) พอกล่าวดำหนิเนี่ยฮ่อต้องรับโทษแทนคนทั้งลอง

แป๊ะโช้วปวยพอเห็นสารรูปของบัวนลี้ม่อกับตั้งพ๊วย ก็บันดาลโทสะขึ้นมา

แต่มันยังสะกดกลั้นไว้

มันต้องถามไถ่ให้กระจ่างชัดค่อยอาละวาด

...หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับถึงนครหลวง อารมณ์ของมันก็ลดความเกรี้ยวกราดลง และซูบผอมลง

สาเหตุสำคัญคือคู่อริกลับมาแล้วหากมันยังเกรี้ยวกราดต่อสมุนบริวารเกรงว่าคนของหอลมฝนจะย้ายเข้าสังกัดเจดีย์งวงช้าง มันไม่อาจรับความพ่ายแพ้เช่นนี้ได้

เมื่อไม่คิดพ่ายแพ้ ก็ต้องทบทวนพฤติการณ์ และควบคุมตัวเอง

มันซูบผอม เพราะว่าวุ่นวาย

มันมีเรื่องมากมายต้องกระทำ

มันเพิ่งก้าวย่างสู่ความสำเร็จ

ตอนนี้มันคิดโบยบิน

...ยิ่งปีนป่ายขึ้นสูง ยามพลัดตกยิ่งหนักหน่วง แต่การโบยบินยังรวดเร็วกว่าและสูงยิ่งกว่า หากมันไม่ฝึกฝีมือให้กล้าแข็งกว่าเดิม ควบคุมเรื่องราวภายในหออย่างเข้มงวดกว่าเดิม อย่างนั้นพอร่วงหล่นลงมา คงปีกหักเท้าหลุดจากร่างแล้ว

คนผู้หนึ่งต้องควบคุมทุกเรื่องราว ไว้วางใจในทุกด้าน ย่อมซูบผอมโดยง่ายดาย

มันเสังเกตพบข้อนี้

มันพบว่าสุขภาพร่างกายของตัวเองไม่ดีเช่นกาลก่อน เจ็บไข้ได้

ปากไปเรื่อย แม้กระทั่งโรคหวัด อาการไอก็ช่มเหงรังแกมัน

มันซูบผอมจนคล้ายโชวมั่งจิ้มอยู่บ้าง

แต่มันไม่อาจเป็นเช่นโชวมั่งจิ้ม

มันเห็นว่าหากแต่ตัวเองอ้วนท้วนกว่านี้ จะเข้าข่ายผู้มีบุญวาสนา สง่าบารมีก็จะมั่นคงกว่าเดิม แต่ขณะที่ซูบผอม รังสีการฆ่าฟันจะรุนแรงกว่าเดิม ดูเหมือนก็น่าเกรงขามกว่าเดิม

มันยังให้ความสำคัญกับอำนาจความน่าเกรงขาม

มันรับปากตัวเองว่า จะไม่อาละวาดใส่ผู้ใต้บังคับบัญชา และไม่เข้มงวดกวดขันไป มันไม่ต้องการผลักไสคนของตัวเองให้แก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่นี่เป็นสิ่งที่ยากข่มกลั้นได้

มันชมชอบปูนบำเหน็จบริวารที่มีประโยชน์และมีส่วนช่วยเหลือมัน สาปแช่งบริวารที่มันไม่นิยมยินดี ทั้งไม่ได้ทำอะไร มันปรารถนาใคร่ฆ่าให้หมดสิ้น

มาตรว่าในใจมันคาดคิดเช่นนี้ แต่ยังไม่กล้ากระทำโดยปราศจากความยั้งคิด

ทั้งนี้เพราะศัตรูกำลังรอให้มันทำเช่นนี้

ดังนั้นมันขุ่นข้องใจยิ่งมิหนำซ้ำวันนี้มันความจริงนัดพบบุคคลสุดท้าย แต่เนื่องจากคลาดเวลานัด ไม่ได้พบกัน สร้างความไม่พอใจแก่มันอยู่แล้ว หากยังต้องสงบจิตใจรับฟังตั้งพ้วยกับบัวนลี้ม่อบอกเล่าเหตุการณ์ที่ถูกผู้คน "ขุดคุ้ย" ออกมา

บัวนลี้ม่อกับตั้งพ้วยความจริงได้รับคำสั่งให้ไปยังหมู่ดึกโป๊ยเอี้ยจึง เพื่อหาหนทางเผชิญหน้ากับ "สัญลักษณ์" จากตัวเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ย

..."สัญลักษณ์" นั้นสมควรเป็นอะไร?

บัวนลี้ม่อเดินเข้าสู่ถนนเสื้อคราม ปากกล่าวว่า

"ย่อมต้องเป็นสิ่งที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นเข้า กลับเจ็บปวดใจ และร้อน

รุ่มใจ แต่ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ท่านว่าเป็นนิ้วมือ ท่อนแขน หรือว่าปทุมถัน อย่างนั้นจึงเร้าใจ จับคู่กับอวัยวะสืบพันธุ์ของเฒ่าชรา..."

ถนนเสื้อครามเงียบสงบยิ่ง

...มันความจริงครึกครื้นยิ่ง เหล่าชายฉกรรจ์มักมาดื่มสุรา ส่งเสียงร่ำร้องอึกทึกวุ่นวายในที่นี้ เพียงแต่ตอนนี้พวกมันยังอยู่ระหว่างการทำงาน

ชายฉกรรจ์ที่เหยียบย่างมายังที่นี้ หากมิใช่ช่างดินเผาก็เป็นช่างกระเบื้อง ไม่เช่นนั้นก็เป็นคนงานโรงโม่ โรงทอผ้า โรงฟอกย้อม โรงกลั่นสุรา ดังนั้นผู้คนส่วนใหญ่ใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบสีคราม เวลาพอนานเช้า ถนนสายนี้ย่อมเรียกว่าถนนเสื้อคราม

ตั้งพ้วยกลับไม่ชมชอบภารกิจเช่นนี้ แทนที่จะใช้ให้มันไปต่อสู้กับยอดฝีมือ กลับใช้ให้มันไปเคี่ยวเข็ญทรมานเครือญาติของยอดฝีมือที่มันนิยมยกย่อง ต้องกล่าวว่า

"เช่นนี้ไม่ดีนัก ทุบตีก็ทุบตี ฆ่าฟันก็ฆ่าฟัน จับตัวบิดาพี่สาวผู้อื่นไว้ทำอะไร?"

แต่แล้วยามนั้น บนถนนเบื้องหน้าปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

...เป็นชายฉกรรจ์ร่างกำยำสวมใส่ชุดครามผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ยืนกอดอกขวางถนนไว้ ไม่มีทีท่าหลีกทางให้แต่อย่างไร

ด้วยประสบการณ์ของบ้วนลี้ม่อ มองปราดเดียวก็ทราบว่าคนผู้นี้มุ่งเป้ามาที่พวกมัน

บ้วนลี้ม่อเหลียวหน้ากลับไป

ที่ท้ายถนนก็มีคนผู้หนึ่งถือพัดจีบ สวมชุดยาวสีขาว แต่งกายเช่นนักศึกษา เดินโคลงศีรษะเข้ามา

...พวกมันกลับเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง

บ้วนลี้ม่อเหลียวมองตั้งพ้วย

ตั้งพ้วยกลับลิงโลดยิ่ง

...คราครั้งนี้จะได้ต่อยดีแล้ว

นี่จึงสอดคล้องกับนิสัยใจคอของมัน

...ต่อให้สู้แพ้ยังดีกว่าไปเชือดเฉือนสตรีและคนชราที่ไม่อาจต่อสู้ขัดขืน

บ้วนลี้มองดูปฏิกิริยาของตั้งพ้วย ถึงกับศีรษะพองโต ไม่เข้าใจว่า "เบื้องบน" ไฉนจัดสรรคู่หูที่ห้าวหาญไม่กลัวตายเช่นนี้แก่มัน

...ตั้งพ้วยไม่ต้องการชีวิต มันยังคิดรักษาชีวิตเอาไว้

ฝ่ายตรงข้ามคนหนึ่งเดินเข้าใกล้ทีละน้อย คนหนึ่งยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

นักศึกษาชุดขาวส่งเสียงกระแอม ขณะจะกล่าววาจา ชายฉกรรจ์ร่างเก้ายำพลันส่งเสียงดังปานล่อแตกว่า

"เรารู้จักพวกเจ้า เมื่อเที่ยงวันนี้พวกเจ้าลอบทำร้ายเราถังปัองู้ถัง-ที่คเหียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง)"

ตั้งพวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าคิดทำอะไร?"

ถังปัองู้คิดกล่าวกระไร นักศึกษาชุดขาวพลันเดินอ้อมผ่านหน้าพวกม่าแ บรรลุถึงข้างกายถังปัองู้ ยกพัดจีบเคาะใส่หลังมืออีกฝ่าย กล่าวว่า

"มิใช่ตกลงว่าให้เราเป็นกระบอกเสียงหรอกหรือ?"

ถังปัองู้ร้องโอยออกมา ถูมือเป็นพัลวัน ปากกล่าวว่า

"ให้ท่านกล่าววาจา กลับฟักไขอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่ฟักเป็นตัว"

นักศึกษาชุดขาวย่อมเป็นปิงหึงเสี้ยว มันค้อนถังปัองู้วงหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นเราพบเห็นพวกมันรีบร้อนเดินทาง แสดงว่าคิดไปก่อการอันใดเว แม่ค้าเป็นคนค้นพบโอกาส ย่อมต้องเป็นผู้ควบคุมโอกาส เข้าใจหรือไม่?"

ถังปัองู้ร้องเพ้ยกล่าววว่า

"นี่นับเป็นโอกาสอันใด เพียงจัดการกับคนต่ำช้าสองตัวเท่านั้น"

คำพูดนี้สะกิดเพลิงโทสะของตั้งพ้วย พลันชักกระบี่ออก

บัวนลี้ม่อรีบห้ามปรามไว้ ปากกล่าวว่า

"พวกท่านคิดทำอะไร?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เราต้องการทราบว่าพวกท่านรีบร้อนไปก่อการอะไร?"

"พวกเราทำอะไร เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"ความจริงไม่เกี่ยวข้อง แต่พวกท่านบอกว่าจะตัดนิ้วฟันแขน เรา เมื่อได้ยิน ย่อมต้องสืบสาวว่าพวกท่านคิดทำร้ายผู้ใด?"

"ทั้งไม่ได้ทำร้ายท่าน มารดาชราของท่านก็ไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ท่านยุ่งเกี่ยวอันใด?"

"ตกลง พวกเราต่อยตีกันรอบหนึ่ง หากพวกเราสู้แพ้ ก็แล้วแต่ท่าน หากพวกท่านเป็นฝ่ายแพ้ พวกเราจะคุมตัวพวกท่านไปให้สี่ยอดมือปราบสอบปากคำ"

บัวนลี้ม่อยังคิดกล่าววาจา แต่ตั้งพ้วยซึ่งชักกระบี่ออกมาชิงเสือกแทงกระบี่ออก

การต่อสู้เปิดฉากขึ้นในบัดดล

กระบี่เดือนใหม่ตั้งพ้วยต่อสู้กับถังป้องู้

...มันเลือกขบเคี้ยวตัวใหญ่โต

แต่ถังป้องู้แม้ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ยังไม่อาจจัดการได้โดยง่าย

ถังป้องู้ ใช้ยุทธวิธีต่างกับที่ผ่านมา

มันเพียงตั้งรับโดยไม่จู่โจม

มันถลันหลบกระบี่แรกของตั้งพ้วย จากนั้นหลบหลีกกระบี่ที่สองของตั้งพ้วย หลบรอดจากกระบี่ที่สามอย่างหวุดหวิด

แต่ว่ากระบี่ที่สี่แทงปราดมา โดยที่ไม่อาจล่าถอยหลบเลี่ยงได้

ถังป้องู้พลันตวาดก้อง
เสียงตวาดเปล่งจากปากมัน กลับดังระเบิดที่ด้านหลังตั้งพ้วย
ตั้งพ้วยหมุนตัวเหลียวหน้าไป
ถังป้องู้ฉกฉวยโอกาสชั่วพริบตานี้ต่อยหมัดออก
...ไม่ได้ต่อยใส่ตั้งพ้วย หากแต่ทุบใส่กระบี่ของตั้งพ้วย
กระบี่หักสะบั้น
หักสะบั้นเป็นท่อนๆ
หักถึงบริเวณโคร่งกระบี่
โกร่งกระบี่ก็หักสลาย
หมัดกระแทกถึงง่ามมือของตั้งพ้วย
ง่ามมือมันฉีกขาด
กระดูกข้อมือหลุดจากข้อ
กระดูกแขนหักไป
พลังหมัดแล่นถึงทรวงอกตั้งพ้วย พลันหยุดชะงักไว้
หากหมัดนี้กระแทกออก ตั้งพ้วยคงกลับกลายเป็นซากสังขารที่ไม่มีชีวิตอีก
ถังป้องู้รั้งหมัดกลับช้าๆ จมูกเชิดจนสูงยิ่ง
ตั้งพ้วยเผชิญหน้ากับศัตรูที่รูจมูกเชิดขึ้นฟ้า มีวิธีตอบโต้เจ็ดชนิด มีหนทางดิ้นหลุดจากจุดอับสิบเอ็ดประการ
แต่ว่ามันไม่ได้ทำเช่นนั้น
ทั้งนี้เพราะมันแพ้แล้ว
...มันยอมรับการพ่ายแพ้
ขอเพียงเป็นการพ่ายแพ้ทั้งปากและใจ มันจะยอมรับการพ่ายแพ้
ทั้งนี้เพราะมันเป็นกระบี่เดือนใหม่ตั้งพ้วย มิใช่ชนชั้นอันดื้อด้าน
...คนที่เคารพตัวเองไม่ดื้อด้าน

คนที่กลัวพ่ายแพ้จะไม่มีวันประสบความสำเร็จ

คนที่ไม่กลัวความพ่ายแพ้ ต่อให้พ่ายแพ้ก็ถือเป็นความสำเร็จอีกชนิดหนึ่ง

การต่อสู้ระหว่างบ้วนลี้ม่อกับปึงหึงเสี้ยวกลับตรงกันข้าม

มิใช่ปึงหึงเสี้ยวเป็นฝ่ายแพ้ หากแต่บ้วนลี้ม่อพอเริ่มต่อสู้ก็วิ่งหนี

มันทางหนึ่งร่ายรำอาวุธดอกบัวเหล็ก หวังคุกคามศัตรูไม่กล้าประชิดติดตัว ทางหนึ่งเตรียมตัววิ่งหนี

...ในเมื่อบุรุษหนึ่งร้อยคน อย่างมากมีเพียงคนหนึ่งถือเป็นลูกผู้ชาย มันถือเป็นบุรุษผู้หนึ่งก็พึงพอใจแล้ว แต่หากการเป็นลูกผู้ชายต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง มันก็ขอเป็นชนชั้นมุสิก

อาวุธดอกบัวเหล็กของมันหมุนควงอย่างเร่งร้อน สามารถรุกได้รับได้ หากถูกดอกบัวเหล็กหวดใส่ ย่อมปรากฏบุปผาโลหิตสาดกระจาย ต่อให้ถูกโซ่เหล็กบาดใส่ จะมีสภาพเลือดเนื้อเหวอะหวะ ทอดตาทั่วยุทธจักร บ้วนลี้-ม่อจัดอยู่หนึ่งในสามคน ที่ร่ายรำดอกบัวเหล็กได้ดีที่สุด

มันพอร่ายรำดอกบัวเหล็ก คล้ายกับในพื้นที่รัศมีหนึ่งวาแปดเชียะ ปรากฏดอกบัวเหล็กนับร้อยบานพร้อมพรัก

แต่ไม่ว่ามันร่ายรำดอกบัวเหล็กเร่งร้อนรุนแรงเพียงไหน ก่อเกิดเป็นเงาบุปผามากมายปานใด ยังปรากฏเป็นช่องว่าง

ด้วยวิชาตัวเบาของปึงหึงเสี้ยว สามารถเล็ดลอดผ่านช่องว่างใดๆ ได้

ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง มีจุดเด่นที่เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วที่สุด แยบคายที่สุด ถึงกับพิสดารสุดคาดคิด

บ้วนลี้ม่อขณะร่ายรำดอกบัวเหล็กอย่างแข็งขัน ตระเตรียมวิ่งหนีจากไป พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ปึงหึงเสี้ยวยื่นหน้าเข้ามาจนแทบแนบชิดกับใบหน้ามัน

มันสะดุ้งเฮือกใหญ่ ราวกับพบเห็นแมงป่องตัวหนึ่งอยู่ที่สะดือของมันก็มิปาน

พริบตานั้น ปึงหึงเสี้ยวมีวิธีโค่นมันล้มลงสิบเจ็ดสิบแปดชนิด

แต่ว่าปึงหึงเสี้ยวไม่ได้ใช้ออก

ทั้งนี้เพราะมันไม่สามารถใช้ออก

...มันพุ่งตัวคราหนึ่ง ก็ประชิดถึงตัวบ้วนลี้ม่อ น่าเสียดายวิชาฝีมือของมันไม่โดดเด่นเท่ากับวิชาตัวเบา

ปัญหาอยู่ที่หากมันไม่ลงมือจัดการกับบ้วนลี้ม่อ ในระยะประชิดใกล้เช่นนี้ ศัตรูสามารถตอบโต้ใส่มัน

อย่างนั้นทำอย่างไรดี?

ปึงหึงเสี้ยวไม่ทำอะไรทั้งสิ้น

มันเพียงเป่าลมหายใจใส่ใบหน้าบ้วนลี้ม่อ จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านจบสิ้นแล้ว"

กล่าวจบคำ มันพานยืนมือไพล่หลัง คล้ายยึดถือบ้วนลี้ม่อเป็นคนตายในคนเป็นผู้หนึ่ง

บ้วนลี้ม่อแทบไม่เชื่อว่า ปึงหึงเสี้ยวเพียงเป่าลมหายใจใส่มันคราหนึ่ง

มันไม่สามารถรับได้

...มันถูกปึงหึงเสี้ยวเป่าลมหายใจใส่คราหนึ่งก็ "จบสิ้นแล้ว"

บ้วนลี้ม่อหยุดการร่ายรำดอกบัวเหล็กขู่คำรามว่า

"จบสิ้นอันใด ท่านจึงจบสิ้นแล้ว"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ไม่ เป็นท่านจบสิ้นแล้ว"

"เราจบสิ้นแล้ว? เราสามารถฆ่าท่าน"

"ท่านลองโคจรพลังดูก่อน อย่าได้โทษว่าเราไม่ได้กระตุ้นเตือนท่านล่วงหน้า ท่านลืมเลือนว่าเราแซ่อะไรแล้วหรือ?"

บ้วนลี้ม่อร้องดังๆ เป็นเชิงปลอบขวัญตัวเองว่า

"เรากลัวท่านอันใด? ท่านทั้งไม่ได้แซ่ถัง และไม่ได้แซ่อุน"

...ชาวยุทธจักรล้วนทราบว่า ตระกูลถังแดนเสฉวนถนัดในการใช้อาวุธลับ ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนจัดเจนในการใช้พิษ คนที่เบื้องหน้าทั้งไม่แซ่ถัง และไม่แซ่อุน มีอันใดน่ากลัว?

ปึงหึงเสี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราไม่แซ่ถัง และไม่แซ่อุน"

มันกล่าวเช่นนี้ บ้วนลี้ม่อกลับเกรงกลัวขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านแซ่ปึง...ท่าน...ท่าน...ท่าน..."

มันกล่าวคำ "ท่าน" ติดต่อกันสามคำ ค่อยสามารถกล่าวสืบต่อ

"ท่านเป็นอะไรกับป้ายยี่ห้อทองตระกูลปึง?"

ปึงหึงเสี้ยวแทบไม่มองดูมัน เพียงกล่าวว่า

"ป้ายยี่ห้อทองตระกูลปึงมีวิชาลมปราณ และจี้สกัดจุดเป็นเลิศในแผ่นดิน ท่านสนใจไยกันว่าเราเป็นใคร?"

...ป้ายยี่ห้อทองตระกูลปึงมีวิชาลมปราณเป็นเลิศ ได้รับขนานนามคู่กับอาวุธลับตระกูลถัง ยาพิษตระกูลอุน ระเบิดเพลิงตระกูลลุ้ย อาวุธตระกูลฉั่ว ตัวเบาตระกูลเนี่ย มือพิสดารตระกูลปัน ท่าประหลาดตระกูลฮ่อ ตอนนี้มันเพียงเป่า "ลมหายใจ" ใส่หน้าบ้วนลี้ม่อ บ้วนลี้ม่อรู้สึกจมูกแสบคันอยู่บ้าง

ยามนั้นถังป้องู้สะกดตั้งพ้วยไว้แล้ว จึงฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ท่านถูกลมปราณของมันสะกดไว้ ถูกวิชาจี้จุดสยบเส้นชีพจร จุดเชี่ยงเคี้ยงจนถึงจุดแป๊ะหวยล้วนถูกจู่โจมทำลาย ยังไม่วิงวอนขอความกรุณาจากพวกเราอีก?"

บ้วนลี้ม่อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านเพียงเป่า...เป่าลมหายใจใส่เรา เราก็...ก็..."

ปึงหึงเสี้ยวคล้ายทอดถอนใจแทนมันคำหนึ่งกล่าวว่า

"จมูกท่านยังคันหรือไม่?"

บ้วนลี้ม่อรีบกล่าวว่า

"คัน...คันยิ่งนัก...พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน เพียงเกิดการเข้าใจผิดเล็กน้อย สามารถ...สามารถบ่งบอกวิธีคลี่คลายหรือไม่?"

ปึงหึงเสี้ยวมองดูจมูกของมัน พลันขมวดคิ้ว ส่งเสียงตังอืมม์คำหนึ่ง

บ้วนลี้ม่อใจสั่นสะท้าน รีบยื่นจมูกเข้าไปถามว่า

"เป็นไร มีหนทางเยียวยาหรือไม่?"

ปึงหึงเสี้ยวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ไม่มีทางเยียวยาแล้ว"

มันต่อยหมัดใส่จมูกบ้วนลี้ม่อ กล่าวเสริมว่า

"โง่งมจนไม่อาจรักษาเยียวยาได้"

ไม่ทันขาดคำ บ้วนลี้ม่อก็ปลิวกระเด็นไปแปดก้าว นอนหงายกับพื้นลุกไม่ขึ้น

บ้วนลี้ม่อล้มหงายอยู่ข้างกายตั้งพ้วย

ตั้งพ้วยกระชากเสียงว่า

"ท่านไฉนติดหนี?"

บ้วนลี้ม่อยกมืออุดจมูก ส่งเสียงอู้อี้ว่า

"ทั้งนี้เพราะเราไม่คิดถูกผู้คนโค่นล้มเฉกเช่นกับท่าน"

ตั้งพ้วยกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไยมิใช่มีสภาพเฉกเช่นกัน ทั้งหนีไม่รอด กลับได้ชื่อว่าไม่กล้าต่อสู้ด้วย"

บ้วนลี้ม่อหลั่งเลือดกำเดา แต่ยังกล้ำกลืนความเจ็บปวดโต้แย้งว่า

"เราเพียงคิดฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง นำกำลังมาช่วยเหลือท่านผู้ใดว่าเราติดหนี?"

ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้สบตากันวูบหนึ่ง ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"คนทั้งสองนี้ โต้เถียงจนคนตายฟื้นคืนชีพ กลับมีส่วนคล้ายคลึงท่าน"

ถังป้อง้แค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ เดินถึงมุมถนนเสื้อครามที่เลี้ยวออกถนนใหญ่กางเกงเหลือง จากนั้นยกมือถีกข้างหนึ่งกุมหมัดที่ทุบกระบี่จนบวมแดงขึ้น เจ็บปวดจนย่อกายลง สะบัดมือเจ็ดแปดครา ค่อยลุกขึ้นช้าๆ เดินกลับถนนเสื้อครามราวกับไม่มีเรื่องราวใด

ยามนั้นที่ถนนเสื้อครามมีผู้คนมุงดูอยู่ไม่น้อย ทุกคนจับกลุ่มกันซุบซิบคาดเดาว่านี่เป็นวิวาทส่วนตัวหรือไล่ล่าล้างแค้นกัน

ในนครใหญ่ไม่ว่าเป็นที่ใด ล้วนมีโอกาสมาเยือน พลิกสภาพเป็นสถานที่แสดงฝีมือ ครั้งกระโน้นที่ย่านโขวจุ้ยโพ่ว กลายเป็นสถานที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโช้วปวย

ในนครใหญ่ไม่ว่าสถานที่ใด ล้วนมีโอกาสพักพิงกาย ทุกถิ่นฐานประกอบด้วยเสือซ่อนมังกรหมอบ ดังนั้นพอเกิดเรื่องขึ้นทุกคนพากันห้อมล้อมเข้ามามุงดู ไม่เพียงต้องการทราบว่าเกิดเรื่องอันใด ยังต้องการทราบว่าคนที่ก่อเรื่องเป็นใคร

ถังป้องู้พอลดเลี้ยวกลับมา บ้วนลี้ม่อกับตั้งพ้วยล้วนหนีหน้าไป

ถังป้องู้หันไปคาดคั้นเอาผิดปิงหึงเสี้ยวว่า

"ท่านปลดปล่อยพวกมันไป?"

ปิงหึงเสี้ยวย้อนถามว่า

"ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร? ท่านคิดเลี้ยงดูพวกมันไปชั่วชีวิตหรือ?"

"เรามีเรื่องคิดถามพวกมัน ท่านกลับปล่อยคนไป"

"ท่านคิดถามอะไร?"

"ถามว่าพวกมันเคลื่อนไหวลับๆ ล่อๆ คิดไปที่ใด? ทำร้ายผู้ใดบ้าง?"

"เราถามแล้ว พวกมันล้วนไม่ยอมบอก"

"ดังนั้นท่านปลดปล่อยพวกมันไป?"

"ที่นี้มีผู้คนมุงดู หรือว่าท่านคิดเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ นักศึกษาคงแก่เรียนเช่นเรา จึงไม่ยอมกระทำ"

"เฮอะ เราพอหมุนตัวไป ดูว่าศัตรูมีกำลังหนุนมาหรือไม่ ท่านกลับประพฤติตัวเป็นคนดี"

ปึงหึงเสี้ยวยื่นแขนออกโอบถังป้องู้ที่สูงกว่ามันหนึ่งช่วงศีรษะ กระซิบบอกว่า

"ท่านไม่ต้องกัดฟันรักษาหน้าไว้แล้ว ท่านปวดมือจนน้ำตาเล็ดออกมา น้ำตายังประดับที่หางตา"

ถังป้องู้รีบปาดเช็ดน้ำตา ปึงหึงเสี้ยวกล่าวสืบต่อ

"ตัวโสโครกที่ไม่อาจทนรับการทุบตีทั้งสองนี้สามารถกระทำใดเพียงเป็นลิ่วล้อที่แป๊ะโช้วปวยส่งออกมาหากแต่ในตัวพวกมันมีของที่น่าเล่นอยู่สองสิ่ง"

...หากแม้นปึงหึงเสี้ยวสามารถคาดคั้นถามความจริงจากตั้งพ้วยและบ้วนลี้ม่อ อย่างน้อยจะทราบว่าญาติผู้ใหญ่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะถูกคุมขังที่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง หากมันกับถังป้องู้ขิงรุดไปช่วยคน บุกเข้าหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงอย่างนั้นพวกมันจะกระทำความดีความชอบก่อนเฮ้งเซี่ยวเจียะกับสี่ยอดมือปราบอีก

คนมักปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปโดยง่ายดาย

ทั้งนี้เพราะขณะที่โอกาสมาถึง ยากจำแนกออกว่าดีเลว หนักเบาหรือว่าใหญ่เล็ก

เมื่อคนไม่อาจสังเกตเห็นตัวเองอย่างชัดเจน ก็ยากที่จะจำแนกโอกาสได้

...เพียงแต่ในบางครั้ง ระหว่างผลได้กับผลเสียยากสรุปได้ ท่านสูญเสียโอกาสนี้ อาจได้รับโอกาสที่ดีกว่านี้ เมื่อได้รับโอกาสนี้ แท้ที่จริงต้องสูญเสียโอกาสที่ดียิ่งกว่าไป

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวกับถังป้องู้อีกว่า

"ท่านอย่าได้เคียดขึ้งไป คนทั้งสองนี้กลับกระตุ้นเตือนเราว่า พวกเรายังมีเรื่องสำคัญกว่านี้ต้องกระทำ?"

"เรื่องสำคัญกว่านี้?"

"ใช่แล้ว เป็นเรื่องสำคัญกว่าการโค่นแป๊ะโร้วปวยที่กังวลบินจากอีกสิบเท่าร้อยเท่า"

ถังป้องู้ลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"หากเป็นเรื่องสำคัญถึงเพียงนี้ ไหนเลยขาดเราถังป้องู้ได้?"

ปึงหึงเสี้ยวส่งเสียงสนับสนุน ตบไหล่ถังป้องู้โดยแรง กล่าวว่า

"พวกเราไปกระทำการใหญ่กัน"

ในเหล่าชายฉกรรจ์ที่ห้อมล้อมมุงดูอยู่ ฟังคำพูดที่ไม่มีคำขึ้นต้นลงท้ายของคนทั้งสองไม่ออก แต่ยังมีคนผู้หนึ่งฟังออก

คนผู้นี้แซ่ถังนามไฮ่วเจียะเป็นศิษย์ของตึกตระกูลอุนในหมู่คณะสร้างฝันมันฟังออกว่าผิดท่า ดังนั้นรีบบอกให้ศิษย์ผู้น้องที่อยู่ข้างกายนามจิวลุ่ยเจียะรายงานต่อเบื้องบน

ตั้งพ้วยกับบ้วนลี้ม่อแม้พลาดท่าเสียทีแก่ถังป้องู้และปึงหึงเสี้ยว แต่อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ของพวกมันไม่ได้ถูกถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวทำร้าย

หากแต่เป็นการลงมือของคนของเส้งโป๊ยไท้เอี้ย

เหตุผลรวบรัดยิ่ง

หลังการต่อสู้ บ้วนลี้ม่อกับตั้งพ้วยไม่กล้ามุ่งตรงไปยังหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง หากแต่อ้อมเป็นวง เข้าทางตึกหลังของหมู่ตึก มุ่งสู่ถ้ำโพรงล้ำลึก

เนื่องจากเสียเวลาชักช้า เส้งเซี่ยวเจียะและพวกพิงล่วงหน้าไปช่วยเหลือคนในครอบครัวออกมาแล้ว

ยามนั้นเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วส้วนรับบาดเจ็บ พก

ความขุ่นแค้นเตรียมการต้อนรับ "อาคันตุกะทรงเกียรติ" แต่แล้วได้รับการรายงานว่า มีบุคคลหน้าตาฟกช้ำดำเขียวสองคน อ้างตัวว่าเป็นบริวารของแป๊ะโช้วปวยลอบเข้าทางประตูหลัง ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกล่าวว่า

"พวกมันเป็นบริวารของแป๊ะเล้าจู้จริง แต่ไม่ได้พกป้ายประจำตัวติดตัว"

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยพอฟังบันดาลโทสะ ไม่ถามไถ่รายละเอียด ก็ออกคำสั่งว่า

"จับพวกมันโยนออกไป"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ตั้งพ้วยกับบ้วยลี้ม่อรับเคราะห์ซ้ำสอง

คนที่ลงมือคือคัมภีร์อาทิตย์เจ็งโง่ว สากไม้สนธยาอึ้งฮุง ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกับทวนแสงเรืองโง้วแม้

ตั้งพ้วยกับบ้วนลี้ม่อรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ทั้งไม่กล้าตอบโต้ ยังดีที่คนของเล้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่ได้ลงมือด้วยอำมหิต ทั้งไม่มีเจตนาล่วงเกินแป๊ะโช้วปวย เพียงทุบตีคนระบายโทสะที่เพลี่ยงพล้ำแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

ทั้งหมดเห็นว่าไม่ได้ทุบตีตั้งพ้วยกับบ้วนลี้ม่อจนตาย ถือว่าไว้หน้าแป๊ะโช้วปวยแล้ว

...แป๊ะโช้วปวยสมควรจดจำน้ำใจของเล้งโป๊ยไท้เอี้ยไว้

แป๊ะโช้วปวยรับฟังคำบอกเล่าของตั้งพ้วยกับบ้วนลี้ม่อจนจบ ปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่กล่าววาจา

พวกมันพอสังเกตเห็นสีหน้าของแป๊ะโช้วปวยเช่นนี้ ความจริงมีเรื่องคิดรายงานขอรับโทษ ได้แต่กล้ำกลืนเอาไว้

หลังจากนั้นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยส่งคนมาคำนับแป๊ะโช้วปวย

เป็นหัวหน้าหมู่ตึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสก

เอี๊ยบผักเสกมีไมตรีคบหากับแป๊ะโช้วปวย

เมื่อหกปีก่อน เอี๊ยบผักเสกพบปะแป๊ะโช้วปวย กล่าววาจาที่ไม่ตั้งใจว่า

"ด้วยฝีมือชั้นปลายแถวของเรา ยังได้เป็นหัวหน้าหมู่ตึก ด้วย

คุณสมบัติของพี่ท่าน ยังไม่ได้ครองความเป็นใหญ่ นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

คำพูดนี้ส่งผลกระทบต่อแป๊ะโช้วปวยไม่น้อย

การมาของเอี๊ยบผักเสกครั้งนี้ เป็นเพราะเล้งโป๊ยไท้เอี้ยหลังจากสั่งทุบตีคนระบายโทสะ ฉุกคิดว่าเรื่องราวมีเลศนัย จึงขอให้เอี๊ยบผักเสกมาอธิบายข้อเท็จจริงพร้อมกับบอกใบ้ว่าคืนนี้มีบุคคลสำคัญมายังหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงไม่อาจปล่อยให้ผู้คนก่อกวนได้

แป๊ะโช้วปวยเพียงแต่รับฟัง ไม่แสดงความเห็นอันใด

...เมื่อได้ยินว่าแม้แต่บุคคลเช่นนั้นยังจะไปยังหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง มันยังกล่าววาจาใดได้

แป๊ะโช้วปวยส่งเอี๊ยบผักเสกลงจากหอ ฝากคำพูดถึงเล้งโป๊ยไท้เอี้ยว่าวันหน้ามันจะไปขอขมาโทษต่อเล้งโป๊ยไท้เอี้ย

จวบจนเอี๊ยบผักเสกจากไป แป๊ะโช้วปวยค่อยกลับขึ้นชั้นบนสุดของหอขาว

กลับมาที่เรือนลิ้วแป๊ะฮึง (เรือนทิ้งความขาว) ของมัน

มันปิดประตูห้องลง จากนั้นถอดเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า กู่ร้องด้วยโทสะต่อยหมัดเตะเท้า ทุบทำลายข้าวของที่ทำลายได้ ชี้ฟ้าด่าทอดิน ระดมคำด่าที่หยาบคายออกมา ด่าทอบรรพบุรุษของเฮ้งเซี่ยวเจียะ โซวมั่งจิ้มจนถึงซุนฮี้อและเล้งโป๊ยไท้เอี้ยถึงสิบแปดรุ่น

ใบหน้าที่ขาวซีดของมันกลับกลายเป็นแดงก่ำ เพลิงโทสะสุมอัดอกไม่มีที่ระบายได้

แต่แล้วยามนั้น เสียงกระดิ่งสัญญาณดังขึ้น

...มีคนขึ้นหอมารายงาน

ในเวลาเช่นนี้ ผู้ที่กล้ามารายงานต้องเป็นคนสนิท มิหนำซ้ำยังต้องเป็นเรื่องรีบด่วน

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยหยุดเสียงด่าทอไว้

จากนั้นสูดลมหายใจลึกๆ

ค่อยเปิดประตูห้องออก

คนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่หน้าประตู เป็นหลีเซี่ยวกิกเอง

แป๊ะโช้วปวยไม่ได้สวมใส่อะไรทั้งสิ้น

มันกำยำ แข็งแรง ขาวเกลี้ยงเกลา เต็มไปด้วยพลัง ไม่มีเนื้อหนังส่วนเกินแม้แต่น้อย กลไกทุกส่วนของร่างกายอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมถึงขีดสุด

หลีเซี่ยวกิกไม่กล้าเงยหน้ามองดูมัน

...ต่อให้ไม่สยบต่อท่วงท่าสภาวะของแป๊ะโช้วปวย ก็ต้องระย่อต่อรังสีการฆ่าฟันของมัน

นอกจากบุคคลสองประเภท

หนึ่งนั้นเป็นผู้ที่มีรังสีการฆ่าฟันรุนแรงกว่ามัน เช่นง้วนจับซาหังหรือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

อีกประเภทหนึ่งคือสามารถห่อหุ้มรังสีการฆ่าฟันของมัน เช่นจูกัวะซิงแซ หรือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ยังมีบุคคลอีกประเภทหนึ่งนั่นคือคนที่ไม่รู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของมัน

บุคคลประเภทนี้มีอยู่มากมาย เช่นชาวบ้านร้านตลาด หรืออุนยิ้วอุนโกวเนี้ย และถังป้องู้ถังกือเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง)

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"มีคนขอพบเล้าจู้"

"ผู้ใด?"

"อุนโกวเนี้ย?"

"อุนยิ้ว? นางต้องการพบเราด้วยเรื่องใด?"

"นาง...นางไม่ยอมบอก"

แปะโข้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ดวงตาเป็นประกายวาววับ
หลีเซี่ยวกิกได้แต่กล่าวว่า
"นางบอกว่าหากท่านไม่ให้นางเข้าพบ นางจะบุกขึ้นหอมา"
แปะโข้วปวยหัวร่อออกมา กล่าวว่า
"อาศัยนาง? นางเพียงคนเดียว?"
"นางมาเพียงคนเดียว พวกเราใช่จะโยนนางออกไปหรือไม่?"
แปะโข้วปวยเพียงนิ่งเงียบงันไปเล็กน้อย จากนั้นกล่าวว่า
"ไม่ นางมาได้พอดี รีบเชิญนางขึ้นมา"
หลีเซี่ยวกิกกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า
"เชิญนางขึ้นมา? มายังเรือนทิ้งความขาว?"
แปะโข้วปวยยิ้มเล็กน้อย มันความจริงหล่อเหลาเยาว์วัย พอแย้มยิ้มจึงงามสง่าเยี่ยง
มันกล่าวคำ "รีบไป" จากนั้นสั่งว่า
"หลังจากที่นางขึ้นมาชั่วน้ำเดือด ให้สั่งเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่อุ่นสุราชั้นมาป้านหนึ่ง บอกให้พวกมันจัดสุราน้ำตาชาต จดจำไว้ เป็นน้ำตาชาต พวกมันจะเข้าใจเอง"
าล่าวจบกลับเข้าห้อง ทันหน้าหากระจกทองเหลือง สำรวจดูตลอดทั้งร่างตัว:อง คล้ายบังเกิดความพึงพอใจยิ่ง
ต่อจากนั้นมันเริ่มสวมใส่เสื้อผ้า
มันเลือกสวมชุดขาวที่สะอาดหมดจดชุดหนึ่ง แต่ไม่ใส่เสื้อชั้นในอันใด
มันเดินถึงข้างบันได เกาะราวลูกกรงมองดู
อาทิตย์แรกเหมันต์คล้ายเมามาย คงเหลือสีแดงอ่อนจาง
ไม่นานให้หลัง มันเห็นบุคคลที่มันรอคอยเดินผ่านลานกว้างของหอขาว เดินอย่างองอาจผ่านพื้นหญ้า ดูไปคล้ายพริกแดงเม็ดหนึ่ง
นางคล้ายรู้สึกตัวว่ามีคนมองดูนาง

นางพลันเงยหน้าขึ้น
หามีไม่
ที่ระเบียงหอเวิ้งว่างเปล่า
เพลิงสีสายัณห์แดงราวโลหิต
ในใจนางบังเกิดความเวิ้งว้าง คล้ายสูญเสียสิ่งใด
หาทราบไม่ว่าแป๊ะโช้วปวยแอบดูนางที่คล้ายจุดจุลภาคอยู่ในเงามืด ปากทางเข้าเรือนทิ้งความขาว ซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของหอชาว มองดูนางชื้น ขึ้นหอมาทีละก้าว

อุนยิ้วงดงามถึงเพียงนั้น ทำให้แป๊ะโช้วปวยนึกถึงเรื่องราวที่สาสมใจและเป็นความเสียดายประการหนึ่ง ค่ำคืนนี้ถึงเวลาที่จะชดเชยแล้ว

มันยังถามตัวเอง คราก่อนตอนที่อุนยิ้วยังเข้าๆ ออกๆ หอลมพิรุณ-โปรย มันไม่ได้พบเห็นความงามของอุนยิ้วหรือ?

ไม่ ตั้งแต่ตอนที่มันเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยเมื่อเจ็ดแปดปีก่อน บวกกับอุนยิ้วเป็นศิษย์ผู้น้องคนเล็กของโซวมั่งจิ้ม กอปรกับมันดูออกว่าเต้งเซี่ยวเจียะให้ความสนใจต่ออุนยิ้ว มันก็เห็นถึงความงามของนางแล้ว

มันเป็นบุคคลที่คำนึงถึง "สถานการณ์โดยรวม"

ซึ่งความจริง สถานการณ์โดยรวมคือความ "ทะเยอทะยาน" ของมัน...

อย่าว่าแต่ตอนนั้นอุนยิ้วยังเยาว์วัย

ต่อให้เป็นหญิงสาวที่งดงาม ก่อนที่จะเติบโตเต็มสาว ยังไม่มีเสน่ห์ต่งดูดใจมากพอ

จุดประสงค์ของแป๊ะโช้วปวยไม่ได้อยู่ที่สิ่งนี้

มันเห็นว่าตัวเองไม่สมควรกด "ปุ่มกลไก" นี้

หากแม้นมันกดใส่ ผู้อุปถัมภ์ทั้งหลายจะกลายเป็นศัตรูของมัน

มันไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้

หลังจากนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยๆ ถอนตัวออกจากระดับชั้นผู้นำของหอลมพิรุณโปรย ส่วนมันอยู่ระหว่างสะสมกำลัง สร้างฐานอำนาจ ไม่มีเวลายุ่งเกี่ยวกับเรื่องอื่น

หากมันคิดระบายออก ก็เสาะหาสตรีอื่น ไม่จำเป็นต้องสะกิดความขุ่นข้องใจของโซวมั่งจิ้มเพราะเรื่องของสตรี

หลังจากที่มันโค่นโซวมั่งจิ้มลง เฮ้งเชี่ยวเจียะก็กลับมาแล้ว

หลายปีมานี้อุนยิ้วคลุกคลีอยู่กับเหล่าผู้ที่ขนานนามว่าลมหวนเจ็ดสาย มันก็ไม่มีกะใจสนใจ ไม่คิดตอแยหนี้รักรายนี้

เฮ้งเชี่ยวเจียะพอกลับมา อุนยิ้วก็รั้งอยู่ที่นครหลวง

เช่นนี้กลับกระตุ้นให้แป๊ะโซ้วปวยบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

...ไหนเลยปล่อยให้นางหลุดมือได้?

...หากมิใช่เราสนใจไหนเลยถึงรอบของก้อนหินน้อยที่คล้ายท่อนไม้นั้น?

...นางเป็นของก้อนหินน้อยแล้วหรือ?

คาดว่าคงไม่ ดูจากท่าเดินของนาง สมควรเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์

แป๊ะโซ้วปวยยืนพิงราวลูกกรง ในแสงสีสนธยา ชุดยาวสีเทาเป็นสีเทาหม่นเล็กน้อย ขณะที่สีเทาหม่นสะท้อนความขาว ดังนั้นเมื่อเพ่งพิศโดยละเอียด กลับกลายเป็นบุคคลที่ไม่กระจ่างชัดเจนผู้หนึ่ง

อุนยิ้วพลันพบเห็นมัน

นางขวยเขินอยู่บ้าง

วันนี้ขณะที่นางตกลงใจมายังหอลมพิรุณโปรยเพื่อคาดโทษเอาผิด ต้องหวนนึกถึงเมื่อหลายวันก่อน ถูกลูกเต่าเหล่านั้นคุมขังอยู่ครึ่งค่อนวัน มาดว่าพวกมันมีมารยาทต่อนาง แต่นางร่ำร้องอาละวาดวุ่นวาย จนสุ้มเสียงแหบแห้งไป

จนบัดนี้นางยังขบคิดไม่เข้าใจว่า เมื่อเจ้ากังวลบินจากจับกุมคนในครอบครัวของก้อนหินน้อยไว้ สมควรข่มขู่คุกคามก้อนหินน้อยได้แล้ว ยังส่ง

ตแต่ไปจับกุมคุมขังนางทำอะไร?

...ที่นางคาดคิดไม่ถึงคือ ชุนยี้อเพราะได้รับคำสั่งจากแป๊ะโซ้วปวยว่า "เวียกให้เฮ้งเซี่ยวเจียะมาพบเรา" จึงจับตัวนางไปเป็นตัวประกัน ในส่วนของแป๊ะโซ้วปวยหาทราบเรื่องไม่

ชุนยี้อคิดประกอบความดีความชอบ ไม่กล้า "หยิบยืมคน" จากแป๊ะโซ้วปวย มันคำนวณนิสัยใจคอของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เห็นว่าขอเพียงตนควบคุมตัวอุนยิ้วไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องติดตามมันไปแต่โดยดี

อุนยิ้วเมื่อขบคิดไม่เข้าใจ พานครุ่นคิดถึง ยิ่งครุ่นคิดยิ่งขุ่นเคือง

แต่นางก็ทราบว่าความขุ่นใจทำให้ผู้คนชราได้โดยง่าย

นางกลัวความชรา

กลัวว่าตัวเองขี้ริ้ว

ตอนอยู่ในเจดีย์งวงช้าง ก่อนที่จะออกเดินทาง นางส่องดูตัวเองกับกระจกทองทองเหลืองบนโต๊ะเครื่องแป้ง

หลังจากส่องดู ยังจัดแจงเสื้อผ้า

พอจัดแจงเสื้อผ้า ยังรู้สึกไม่พอใจ จึงเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อกระโปรงสีแดงเข้ม

ต่อจากนั้นนางรวบผมเผ้า

เมื่อรวบผมเผ้า นางยังไม่ใคร่พอใจ จึงหวีสางทรงผมใหม่

แต่ว่านางไม่ถนัดในการหวีสาง

...ระหว่างอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง มีสตรีรับใช้สูงอายุนางหนึ่งคอยหวีสางผมประทินโฉมให้แก่นาง

นางหวีสางผมอยู่ครึ่งค่อนวันค่อยแล้วเสร็จ

แต่แล้วเห็นว่าเสื้อผ้าแก่เกินวัย ไม่รับกับนาง

ดังนั้นผลัดเปลี่ยนใหม่

ผลัดเปลี่ยนแล้วส่องกระจก

หากไม่พอใจก็เปลี่ยนอีก

จวบกระทั่งผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าสีแดงสดราวกับพริก เดินเส้นสีทองปักลายดอกสีม่วงค่อยพึงพอใจ พิศดูตัวเองกับกระจก

ช่างงดงามนัก

...น่าเสียดายเสื้อผ้าฉูดฉาดเกินไป ยังสะดุดตากว่าตัวนาง

ดังนั้นนางประทินโฉมตัวเองใหม่

เชียนคิ้ว พอกแป้ง แต้มชาด

เมื่อประทินโฉมเสร็จ คล้ายกับเป็นหญิงงามปานหยาดฟ้ามาสู่ดิน

หลังจากนั้นนางค่อยพกความกระตือรือร้นยินดีออกจากห้อง

แต่แล้วรู้สึกไม่ถูกต้อง

บทที่ 4

เราที่คล้ายเอรี่องหมายตื่นตะลึง

นางส่องกระจกดูใหม่

ไม่มีใดไม่ถูกต้อง

คนในกระจกงามเฉิดโฉม โดยเฉพาะดวงตาทั้งคู่คล้ายน้ำค้างกลางหาว ยังมีปรางแก้มแดงผุดผาดดั่งผลท้อ แต่ว่านางมองตัวเอง ยิ่งดูยิ่งรู้สึกไม่คล้ายตัวเอง

...ตัวเองปรกติมือใหญ่เท้าใหญ่ มือหยาบ เท้าหยาบ ตกแต่งประทินโฉมเช่นนี้ทำอะไร?

...อย่าว่าแต่ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว มาตรว่าสองวันนี้อากาศอุ่นขึ้น แต่สวมใส่เสื้อผ้าเบาบางเช่นนี้ออกไป แม้ไม่กลัวเป็นหวัด เกรงว่าหัวใจผู้คนจะเกินเฉียบ

นึกถึงตอนนี้ อดรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ ราวกับว่าอาทิตย์สนธยาสาดส่องใกล้เข้ามา ส่องต้องนางคราหนึ่ง

...นี่เพียงแต่ไปพบเจ้ากังวลบินจาก

...มันนับเป็นอย่างไรได้?

...ที่แล้วมามันไม่สนใจไยดีนาง

แต่งตัวเฉิดฉันถึงเพียงนี้มาดรว่ามันกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลตัวเองจะซุกใบหน้าไว้ที่ใด?

ไม่ว่ากังวลบินจาก ก้อนหินน้อยล้วนมิใช่บุรุษ ไม่ยึดถือตัวเป็นสตรี อุนยิ้วขยี้เท้า กัดฟันกรอด กลับมาที่โต๊ะเครื่องแป้ง

คราครั้งนี้ไม่ประทินโฉม หากแต่ปาดเช็ดลบคราบประทินโฉมออกจนหมดสิ้น

เช็ดลบจนใบหน้าเลอะเทอะวุ่นวาย

ต่อจากนั้นนางค่อยล้างหน้า

หลังจากล้างหน้าล้างตา ก็เปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ พกพาใบหน้าที่สดใส มีคราบหยดน้ำเกาะติดบนใบหน้าราวกับมุก ขนคิ้วที่เปียกชื้นแนบติดกัน จนดำเข้มเป็นพิเศษออกจากห้อง

เพิ่งก้าวเท้าข้างหนึ่งออกพ้นจากประตูห้อง ก็ฉุกคิดอีกว่าไม่ถูกต้อง ตัวเองเขียนคิ้วแต่งหน้าทาปากอยู่ครึ่งค่อนวัน ถึงกับคิดเสริมจมูกให้สูงขึ้นจะได้งามเยี่ยงสุ้ยมี่ ปรารถนาให้ส่วนคางแหมราวกับสุ้ยซุ้ง ผลสุดท้ายไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ก็คิดออกจากที่พัก ออกจะไม่คู่ควรอยู่บ้าง

ดังนั้น นางนั่งลงประทินโฉมใหม่

ในที่สุดนางเขียนขนคิ้ว ทาริมฝีปาก เพิ่มเติมแป้งฝุ่น ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อสีเลือดหมูถักทอจากไหมพรมตัวหนึ่งค่อยออกไป ก่อนไปยังใส่น้ำหอมเล็กน้อย

...มิคาดโง้วเหลียง ฮ่อโต๊ะเจ็งและพวกไม่ยอมให้นางออกไป
ตกลง ไม่ให้เราโกวเนี้ยออกไป เราจะลอบออกไป
ตั้งนั้นนางลอบออกไป

แต่ระหว่างทางนางยังถูกผู้คนสกัดตัวไว้ ขอให้นางกลับไป
นางยืนกรานไม่กลับไป
...จะอย่างไรออกมาแล้ว เราโกวเนี้ยถึงกับหนีออกจากบ้านมาแล้ว
ต่อให้จัดเกี้ยวแปดคนหามมาเราโกวเนี้ยต้องท่องเที่ยวให้สมใจค่อยกลับบ้านไป
ไม่ว่าผู้ใดก็อับจนปัญญาต่อนาง
เมื่ออับจนปัญญา ได้แต่มาเป็นเพื่อนนาง
ผู้ใดให้มันพบพานอุนยิ้ว?

อุนยิ้วที่ตั้งใจประทินโฉมเพื่อมาพบกับแป๊ะโช้วปวย มาดว่าลบคราบแป้งและขาดไปบางส่วนแต่นางยังบังเกิดความกระดากอยู่บ้าง คล้ายกับคราบประทินโฉมที่ถูกลบทิ้งไป กลายเป็นความผิดที่ลบล้างไม่ออกก็มิปาน

แป๊ะโช้วปวยร้องอุทานเบาๆ คำหนึ่งพอดีให้นางได้ยิน ดังนั้นนางแกล้งทำ

"เป็นไรหรือ?"

มุมปากแป๊ะโช้วปวยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งย้อนถามว่า

"ใบหน้าข้าพเจ้าไม่ได้เขียนบอกหรือ?"

ก่อนหน้านี้อุนยิ้วลุ่มหลงต่อรอยยิ้มของมันแทบตาย ยามนี้พอพบเห็นหัวใจยังเต้นถี่เร็วกว่าเดิม ถึงกับไม่ได้ยินว่ามันกล่าวว่ากระไร ต้องถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

แป๊ะโช้วปวยชี้มือไปที่หว่างคิ้วตัวเอง กล่าวว่า

"หากความตื่นตะลึงมีสัญลักษณ์เครื่องหมายใด ข้าพเจ้ากำลังแสดงเครื่องหมายนี้ออกมา แสดงออกถึงความตื่นตะลึงต่อความงามของท่าน"

สองข้างแก้มอุนยิ้วปรากฏสีแดงซ่านขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้างามที่ใด ก่อนหน้านี้หาได้กังวลสนใจผู้อื่นไม่"

ขณะที่นางแฝงความเอียงอาย สุ้มเสียงก็อ่อนโยนนุ่มนวล มิหน้าซ้ำ

ตั้งใจวางตัวเป็นสตรีที่เดิบโตเต็มสาว หากแต่แสดงออกถึงความไร้เดียงส
ในยามพลบค่ำเลือนรางเช่นนี้ จึงประทับใจผู้คนเป็นพิเศษ

แปะโช้วปวยก็ใจเต้นระทึกพลันหวนนึกถึงค่ำคืนแห่งความชั่วร้ายนั่
ภายใต้เสื้อผ้าที่ขาดวิ่น ไม่อาจปกปิดเรือนร่างที่ผอมเล็กขาวผุดผาดนั้นไ
ยามนี้เรือนร่างอันบริสุทธิ์นี้อวบอิ่มกว่าเดิม ดึงดูดใจกว่าเดิม หน้าอกที่นุ่
เนียนนั้นยังเป็นเช่นนกพิราบ ท่อนแขนยังคล้ายหมอนใบน้อยหรือไม่?

ขณะที่ครุ่นคิดเช่นนี้ น้ำเสียงของมันกลับจริงใจ ทั้งยังแฝงความ
เสียใจอยู่บ้าง มันกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้ายุ่งวุ่นวาย ท่านก็ทราบว่าโชวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจีย
ล้วนอยู่ด้วย"

อุนยิ้วไม่เข้าใจคำพูดของแปะโช้วปวยเท่าใด จึงกล่าว

"หากท่านกังวลสนใจผู้อื่นจริง สมควรอยู่เป็นเพื่อนผู้อื่นให้มากกว่
เดิม หรือว่าใช้ให้ข้าพเจ้าไปกระทำการใหญ่ก็ได้ หาใช่ไม่สนใจไยดีผู้อื่
แม้แต่น้อย"

แปะโช้วปวยหยีตาลงกล่าวว่า

"ถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิด วันนี้ข้าพเจ้าเลี้ยงสุราท่านเป็นการข
ขมาโทษ"

อุนยิ้วค่อยนึกถึงจุดประสงค์การมาครั้งนี้ ต้องเชิดปากจนสูงชี้
กล่าวว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าไม่ได้มาดื่มสุรา หากแต่มาไต่สวนความผิด"

"อ้อ? เชิญนั่ง"

อุนยิ้วทรุดนั่งลงอย่างเชื่องโชจากนั้นพบว่าสมควรนั่งให้สุภาพกว่าเดิ
'เชิญรับน้ำชา รอสักครู่ค่อยคารวะสุราขอขมาต่อท่าน"
อุนยิ้วนึกถึงความคับแค้นใจที่ได้รับ ต้องกล่าวว่า
'ท่านต้องขอขมาอยู่แล้ว ท่านไฉนใช้ให้ผู้คนไปลักพาตัวข้าพเจ้า?

แป๊ะโช้วปวยกลับงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ลักพาตัวท่าน? ผู้ใดลักพาตัวท่าน?"

อุนยิ้วแทบร้องไห้ออกมา ขยี้เท้าติดต่อกัน ร้องว่า

"ท่านยังไม่ยอมรับอีก?"

แป๊ะโช้วปวยยังรับฟังไม่เข้าใจ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลักพาตัวท่านทำอะไร? หญิงสาวที่งามผุดผาดเช่นท่านควรที่จะทะนุถนอม ไฉนลักพาตัว?"

"ซุนฮื้อมิใช่บริวารของท่านหรือ? หากไม่ได้รับคำสั่งจากท่าน กล้าลอบทำร้ายเราโกวเนี้ยหรือ? เรื่องที่ท่านกระทำ ยังไม่ยอมรับอีก?"

แป๊ะโช้วปวยบันดาลโทสะขึ้นมา...มารดามันเถอะ เป็นซุนฮื้ออีก นึกถึงตอนนี้ต้องกล่าวว่า

"เป็นมันอีก"

"เป็นไรหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยย่อมไม่สะดวกกับการแสดงออกถึงความแค้นที่มีต่อคนผู้นี้ และไม่อาจยอมรับว่ามันไม่ล่วงรู้เรื่องราวที่บริวารกระทำไป บางครั้งหน้าตายังสำคัญกว่าความจริงอีก จึงกล่าว

"ไม่มีใด มันทำอะไรท่านหรือไม่?"

อุนยิ้วกลาวอย่างงุนงงว่า

"ทำอะไรอันใด?"

แป๊ะโช้วปวยจับจ้องมองนาง สองมือยันกับที่เท้าแขนบนเก้าอี้ของนาง ปกเสื้อใกล้ชิดกับนางยิ่ง

อุนยิ้วหัวร่อคิกคำหนึ่ง แป๊ะโช้วปวยจึงถามว่า

"หัวร่ออะไร?"

"ท่านมองดูผู้อื่นราวกับตัวโง่งม"

"นั่นเป็นเพราะท่านงดงาม"

กล่าวพลางใช้หลังมือกระทบถูกปรางแก้มของอุนยิ้วเบาๆ

อุนยิ้วใจเต้นตูมตาม นางจะอย่างไรเป็นธิดายุทธจักร มาดว่าฝันถึงความรัก หากทว่าไม่เช้าใจแม้แต่น้อย สภาพดอนนี้คล้ายเครื่องยนต์กลไกที่เริ่มขับเคลื่อน นางไม่ทราบจะควบคุมกลไกส่วนใดดี

แปะโช้วปวยใกล้ชิดถึงเพียงนี้ จนนางแทบสัมผัสถูกลมหายใจของนาง นางมิเพียงมือไม้ปั่นป่วน ทั้งยังวุ่นวายใจ

แปะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"เจ้าลูกเต่าซุนฮื้อกล้าปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ สมควรลงโทษจริงๆ สมควรลงโทษปรับให้ข้าพเจ้าดื่มสุรา"

จากนั้นล้วงยาเม็ดขี้ผึ้งจากในแขนเสื้อเม็ดหนึ่ง บีบเปลือกขี้ผึ้งออก ภายในมียาเม็ดเล็กๆ สามสี่สิบเม็ด มันยัดคอรับประทานลงไปโดยไม่ต้องดื่มน้ำตามแต่อย่างไร

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นี่เป็นยาเม็ดถอนฤทธิ์สุราหรือ?"

แปะโช้วปวยปฏิเสธคำหนึ่ง จับจ้องมองความงามที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาสองนาง มิน่าเล่าความผุดผาดกับความไร้เดียงสาล้นปรากฏแก่นางพร้อมกัน ทั้งนี้เพราะนางเดิบโตเต็มสาวแล้ว สมควรมีเสน่ห์ความงามของสตรี หากทว่าความคิดอ่านยังไม่เป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นสามารถพิชิตนางได้โดยไม่ลำบากยากเย็น

ในใจมันคาดคิดเช่นนั้น ปากกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บเล็กน้อย"

"บาดเจ็บอันใด?"

"เป็นบอบช้ำภายใน"

"ผู้ใดทำร้ายท่าน?"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ"

"มันหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า มันไฉนเป็นปฏิปักษ์กับข้าพเจ้าอยู่ทุกวิถีทาง?"

"เพราะว่าท่านทำร้ายศิษย์พี่ใหญ่"

"ไม่ถูกต้อง"

"อย่างนั้นเป็นเพราะเหตุใด? จะอย่างไรท่านทำร้ายมันอยู่เสมอ"

"มิใช่ข้าพเจ้าทำร้ายมัน หากแต่มันหึงหวงข้าพเจ้า"

"มันหึงหวงท่าน?"

"เพราะว่าท่านเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย?"

"เพราะสืบเนื่องจากท่าน"

"ข้าพเจ้า?"

"เพราะสืบเนื่องจากข้าพเจ้าต่อข้าพเจ้า"

"อ้อ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"มันหึงหวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่สะกดอดกลั้น คอยหลบหน้ามัน"

เห็นหญิงสาวนางนี้สะท้านหวั่นไหวถึงเพียงนี้ ต้องลอบหัวร่อในใจ บุรุษมักมีความสามารถที่เสแสร้งอย่างแนบเนียนและเป็นธรรมชาติ ขอเพียงมีเพศตรงข้ามเทิดทูนบูชามัน ก็สามารถเสแสร้งแสดงต่อไป ดังนั้นมันกล่าวถ้อยว่า

"ข้าพเจ้าหลบหน้าท่าน เพื่ออ่อนข้อให้แก่มัน"

อุนยิ้วเป็นสตรีเจ้าอารมณ์หากทว่าใจอ่อน ใจอ่อนอย่างยิ่ง นางใจอ่อนเจนถึงกับว่าก่อนนอนเห็นมดตัวหนึ่งคืบคลานเตียงนอน จะรักษาท่านอนโดยไม่พลิกตัว กลัวว่าทับมดตาย

ยามนั้นนางกล่าวคำ "ท่าน..." แป๊ะโช้วปวยกล่าวสืบต่อ

"ช่วงเวลาที่หลบหน้าท่าช่างปวดร้าวนัก"

มันกล่าวเสียงสั่นเครือ คิดอ่านในใจว่า สมควรบังคับน้ำตาไหลออกมาหรือไม่ จะอย่างไรการได้รับความรักจากสตรีที่นิยมชมชื่นมันให้ความรู้สึกที่สมใจกว่าพิชิตชัยในสมรภูมิสู้รบอีก

มันไม่จำเป็นต้องหลั่งน้ำตา

นางหลั่งน้ำตาแล้ว

นางกระดุกแขนเสื้อมัน สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"อาปวย...ข้าพเจ้าเข้าใจท่านผิดไปแล้ว..."

แปะโข้วปวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นนับเป็นอย่างไรได้ เพราะเพื่อท่าน ข้าพเจ้าสามารถละทิ้งทุกสิ่ง..."

"ไม่...ไม่ต้องการ..."

แปะโข้วปวยครุ่นคิด ขณะที่นางร้องคำ "ไม่ต้องการ" กลับมีน้ำเสียงคล้ายคลึงกับกระทำเรื่องเช่นนั้นหรือไม่ มันมีความกระตือรือร้นสนใจใคร่อยากทราบจริงๆ

เมื่อบังเกิดความคิดต่ำช้าเช่นนี้ "ร่างกาย" ของมันก็เผ่นผงาดขึ้นมา เนื่องจากได้ชุดยาวของมันไม่ได้สวมใส่อันใด จึงรู้สึกได้อย่างชัดเจน ดังนั้นความคิดลามกบัดสี ยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

แต่ว่ามันยังกล่าวสืบต่อ

"...ข้าพเจ้าเพียงคิดเคียงคู่กับท่าน ท่องเที่ยวไปโดยเสรี ที่ผ่านมาเป็นก้อนหินน้อยคอยขัดขวาง...เพื่อความสุขของท่าน เพื่อท่านมีที่พึ่งพิงที่ดีกว่านี้ ข้าพเจ้าได้แต่ทุ่มเทแรงกายแรงใจกับหน้าที่การงาน..."

มันกล่าววาจาเหล่านี้ออกไป ตัวเองยังบังเกิดความคลื่นเหียน

...แต่ว่าสตรีไฉนชมชอบรับฟังถ้อยคำเหล่านี้?

พวกนางชมชอบฟัง มันจึงกล่าวสืบต่อ

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นกำพร้าตั้งแต่เล็กต้องระเหเร่ร่อนลำบาก ดรากดรำ บากบั่นต่อสู้ด้วยมือเปล่า ค่อยมีความสำเร็จอยู่บ้างแต่แล้วถูกผู้คน

ให้ร้าย ผลักตกลงมา ข้าพเจ้าต่อสู้ดิ้นรน หากทว่าว่าไม่มีผู้ใดสมเพชเห็นใจ..."

อุนยิ้วฟังไปๆ ต้องร้องไห้โฮออกมา

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงแหบพร่า สำเนียงอ้อยสร้อย มาตรว่าสีหน้ายังกระด้างเย็นชา แต่มือที่ลูบไล้เรือนผมของนางเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก

...คิดไม่ถึงว่าไม่ต้องใช้ยากระตุ้น ไม่ต้องกรอกสุราร้อนแรง เด็กหญิงนางนี้ก็พังทลายโดยสิ้นเชิง ยินยอมเสนอตัวให้ด้วยความยินยอมพร้อมใจ

มันลอบหัวร่อในใจ คล้ายกับความจริงเพียงคิดเดินเข้าสู่ประวัติศาสตร์ แต่แล้วก่อเกิดเป็นตำนานอันยิ่งใหญ่

แป๊ะโช้วปวยควบคุมน้ำเสียงตัวเอง แปลงรอยยิ้มเป็นความละห้อยหดหู่ กล่าวว่า

"แต่ว่าความอ้างว้างเดียวตายทั้งหลายไม่จำเป็นต้องระบายบอกต่อผู้คนอีก ข้าพเจ้าชาชินกับการถูกชนชาวโลกหยามประณาม ถูกโลกหล้าเข้าใจผิดไป..."

อุนยิ้วร้องคำ "ไม่" ซุกใบหน้ากับแขนเสื้อแป๊ะโช้วปวย แอบอิงร่างกับชายโครงของมัน กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องเสียใจ ข้าพเจ้าสนับสนุนท่าน ยิ้วยี้ไม่ขอไปจากท่าน..."

นางเสียดสีกับข้างเอวของมัน พลันรู้สึกมีความรุ่มร้อนชนิดหนึ่งแล่นมาจากช่วงศีรษะหัวไหล่

ลมหายใจแป๊ะโช้วปวยกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

มันเชยคางนางขึ้น จับจ้องมองนางด้วยความรักอันลึกซึ้ง

นางรู้สึกว้าวุ่นใจ

ทั้งยังเคลิบเคลิ้ม

มันโน้มหน้าลงมาอย่างช้าๆ

นางหดตัวไปทางด้านหลังอย่างลืมตัว

มันใช้มือรั้งดึง จนปลายคางของนางเจ็บปวดอยู่บ้าง

ที่น่าประหลาดคือ ภาพที่ปรากฏขึ้นในห้วงสมองของนางในยามนี้กลับเป็น...

คืนเดือนมืด

ตรอกสกปรก

ฉากการข่มขืนที่ผนังกำแพงดิน บนช่วงขาขาวผ่องใต้เสื้อผ้าที่ขาดกะรุ่งกะริ่งของสุ้ยซุ้ง แปดเปื้อนคราบน้ำที่ไม่สะอาด

...เหตุใดนึกถึงเรื่องเหล่านี้?

นี่สร้างความดื่นตระหนกแก่นาง

และสับสนวุ่นวาย

แต่ว่าในประกายตาของแป๊ะโซ้วปวย ท่ามกลางความเปลี่ยวเหงาและเหว่ว้า ยังแฝงความร้อนแรงที่ลุกโชนชนิดหนึ่ง

นางไม่อาจแข็งขืน

และไม่คิดแข็งขืน...

พลันได้ยินเสียงเคาะประตูดังติ๊ก ติ๊ก ติ๊กติ๊ก ดังขึ้น คนผู้หนึ่งรายงานว่า

"เส้าจู้ สุราอาหารส่งมาแล้ว"

เงาร่างที่ความจริงโน้มเข้าหากันทั้งสองสายพลันผละจากกัน

เป็นสตรีผลักไสบุรุษออกห่าง

ใบหน้าของอุนยิ้วแดงฉานสดใส

นางพบว่าใบหน้าแปดเปื้อนรอยน้ำตา ดังนั้นดึงแขนเสื้อของแป๊ะโซ้วปวยไปปาดเช็ด คล้ายกับดึงผ้าปูโต๊ะไปก็มิปาน

แป๊ะโซ้วปวยชุ่นแค้นแน่นอก

มันย่อมไม่เสียดายชุดขาวสะอาดชุดเดียว

หากแต่ในเวลาเช่นนี้ พานมีคนจัดส่งสุราอาหารมา มิหนำซ้ำเป็นหมากที่มันวางไว้ก่อน

...นี่ไม่ต้องใช้ยากระตุ้นหรือใช้กำลังชืนใจ สตรีนางนี้ก็ยอมตกเป็นของมันเอง

แป๊ะโช้วปวยเปิดประตูออก พบว่าผู้มาเป็นเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่
พวกมันยกสุราอาหารมา
สุรามีสองป้าน
กับแกล้มมีไม่มาก หากแต่สีสันและกลิ่นรสชวนรับประทาน
...ซึ่งความจริง เรื่องยกสุราอาหารยังไม่ต้องให้อาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้จัดการ
แต่นี่เป็นอาหารมื้อพิเศษ
โดยเฉพาะสุรา
ยังมีภาชนะบรรจุน้ำที่ใช้ล้างหน้าล้างมือ ตลอดจนชะล้างอย่างอื่น
สมุนคู่ใจทั้งสองนี้ไม่ได้กระทำเรื่องเช่นนี้เป็นครั้งแรก
พวกมันรู้ใจผู้เป็นนายเป็นอย่างดี
แป๊ะโช้วปวยสั่งให้พวกมันยกสุราอาหารเข้ามาจัดวางบนโต๊ะ จากนั้นเขยิบตาให้แก่พวกมัน กล่าวว่า
"พวกเจ้าออกไปได้แล้ว"
คนทั้งสองกลับไม่ออกไป ทั้งยังชยิบตาตอบ กล่าวว่า
"เส้าจู้ พวกเรามีเรื่องรายงาน"
แป๊ะโช้วปวยกำลังเกิดอารมณ์สนุก พอฟังจึงนึกขุ่นข้องรำคาญแต่ได้ยินอุนยิ้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า
"พวกมัน...ยืนกรานร่วมทางมา...มิใช่ข้าพเจ้าเรียกให้พวกมันมา แต่พวกมันรบเร้าขอติดตาม ท่านอย่าได้สร้างความลำบากแก่พวกมัน..."
นางไม่ได้บอกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะส่งพวกมันมา มิให้แป๊ะโช้วปวยเพิ่มแค้นเคืองขึ้งต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะกว่าเดิม

นางยังหวังว่าทั้งสองอยู่ร่วมกันด้วยดี หวังว่าพวกมันกับน
อยู่ร่วมกับนางด้วยดี

แป๊ะโซ้วปวยค่อยได้ยินเสียงโต้เถียงดังจากชั้นล่างของหอ

มันค่อยเข้าใจในบัดดลว่า มีคนคิดบุกรุกขึ้นมา

...ที่แท้มีคนร่วมทางมากับอุนยิ้ว

แป๊ะโซ้วปวยบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

มันลิงโลดเกินไปแล้ว กลับไม่ได้ยินเสียงโต้เถียงเหล่านั้น เด็กหญ
นี้แม้ถูกความรักครอบงำ โสตประสาทยังไม่เสื่อมคลาย

หลังจากนั้นมันบังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นอีก

ในเมื่อมีคนติดตามมา ต้องเป็นคนของเฮ้งเซี่ยวเจียะ อย่างนั้นคำ
นี้เท่ากับลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว เราจะยิงใส่ใจกลางเป้าของมันก่อ
ดูว่าก้อนหินน้อยยังยิงเกาทัณฑ์รันทดได้หรือไม่

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เมื่อเป็นแขกของอุนโกวเนี้ย กีต้อนรับขับสู้พวกมันให้ดี"

อาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอีกว่า

"มิใช่ มีเรื่องคิดรายงานหรอกหรือ? แต่เรื่องปลีกย่อยเหล่
อย่าได้รบกวนอุนโกวเนี้ย พวกเราออกไปสนทนาที่เบื้องนอก"

มันนำคนทั้งสองออกจากห้อง ก่อนปิดประตูลง ยังกล่าวกับอุนยิ้ว

"ท่านล้างหน้าล้างตาก่อน ข้าพเจ้าไปครู่เดียวจะกลับมา"

อุนยิ้วแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน

ใบหน้านางประดับด้วยประกายน้ำตา

เป็นประกายน้ำตาแห่งความสุข

ความสุขคืออะไร?

ความสุขคือความชื่นบานที่แท้จริง...อาจบางทีเพียงเข้าใจว่าตัวเองชื่นบานยิ่ง

กลางคืนของฤดูหนาวมาเร็วยิ่ง
คืนนี้ ไม่มีหิมะตก
ค่ำคืนนี้ ไม่มีจันทร์
แต่นภาราตรีพราวพรั่ง
ดาวเย็นระยิบระยับ
ดวงดาวเพียงปรากฏขึ้นที่มุมหนึ่งของท้องนภา แต่แผ่กระจายอย่างแน่นหนา เพียงพอกับการสร้างความตื่นตระหนกแก่แป๊ะโช้วปาย
ลมพัดแรง
และหนาวเย็น
พัดแรงจนเสื้อผ้าแป๊ะโช้วปวยกระพือพลิ้ว คนคล้ายกับจะเหินบินไปตามลม
แป๊ะโช้วปวยชมชอบลม
ถึงกับรักลมแรง
ทั้งนี้เพราะลมหนุนให้มันคิดโบยบิน
โบยบินขึ้นฟ้า
นี่เป็นความรู้สึกที่ดีประการหนึ่ง
...เราคิดเหินลมคืนกลับ แต่กริ่งเกรงเคหาสน์หยกขาว เบื้องบนสะท้านเหน็บหนาว*
แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า
"ผู้มาเป็นใคร?"

---

*จากลำนำของโซวตังปอ ซึ่งภาษาจีนกลางอ่านว่า ซูตงปอ

"ฉั่วจุ้ยโต๊ะ โง้วเหลียงและเตียถั่ว"
แป๊ะโซ้วปวยใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า
"พวกมันหรือ? พวกมันมาได้พอดี"
จากนั้นมันกระซิบต่อคนทั้งสองหลายคำ
เซี้ยงกอยี้พอฟัง สีหน้าเปี่ยมแววคึกคักกระปรี้กระเปร่า
อาวเอี้ยงอี่อี่ที่กระด้างเย็นชา อดตื่นเต้นตึงเครียดมิได้
ดวงตาแป๊ะโซ้วปวยเป็นประกายในความมืดกล่าวว่า
"นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐ จดจำไว้ต้องแยกพวกนางทั้งสามออกจากกันก่อน"
ขณะที่อาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้ล่าถอยไป แม้แต่แป๊ะโซ้วปวยยังสังเกตความเขม็งตึงเครียดของพวกมันออก
...การแตกหักใกล้ปะทุขึ้น
ขณะเดียวกันพวกมันพบว่าแป๊ะเส้าจู้บังเกิดความคิดต่อสู้อย่างรุนแรง
นั่นไม่เพียงเป็นความคิดส่วนบุคคล
ยังมีพลังของสัตว์ป่าชนิดหนึ่ง
รวมทั้งความต้องการดุจสัตว์ป่า

กระแสลมยิ่งมายิ่งรุนแรง
แป๊ะโซ้วปวยเป็นคนรู้จักสังเกตทิศทางลม มันมักนึกจินตนาการว่าตัวเองเป็นว่าวกระดาษสีขาวตัวใหญ่ เมื่อลมโชยพัดจะบินขึ้นฟ้า
มันไม่กลัวลมพัดแรง
ไม่กลัวเชือกขาดสะบั้น
...ต่อให้เชือกขาด กลับสามารถบินร่อนไปไม่ได้สิ้นสุดไร้การควบคุม
ความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญ

เมื่อมีลมก็เกิดความหวังโบยบิน

สำหรับกับมัน ลมคล้ายกับเป็นโอกาส

...ถึงเวลาที่จะโบยบินแล้ว

ลมพัดกรูเข้าสู่ปกเสื้อของมัน คล้ายบรรจุเต็มไปด้วยพลังและโอกาส ตลอดทั้งร่างเปรียบเสมือนห้องท้องเรืออันกว้างใหญ่ไพศาล รองรับได้ไม่หมดสิ้น

ลมแรงถึงเพียงนี้ ดูท่าคืนนี้อาจเกิดลมพายุขึ้น

แป๊ะโช้วปวยทอดตามองไกล ทางด้านตึกหกหุนครึ่งเงียบวังเวงดุจเดิม

มีแต่มันอยู่ที่ชั้นบนสุดของหอขาวแห่งหอลมพิรุณโปรย แหงนมองท้องนภา มองดูดาวท้าสายลม ด้วยจิตปณิธานเต็มอก

ดังนั้นร้องบทเพลงของมันอีกว่า

"เราคิดพิชิตต่ำใต้เพียงลำพัง จนใจกำเนิดจากโคลนตมอันโสมม เราหมายมั่นคำรนกึกก้องกัมปนาท หากทว่าไม่สบโอกาสอันเหมาะสม"

ขณะที่มันนึกกระหยิ่มยิ้มย่อง พลันเห็นภายในหอจุดโคมไฟขึ้น

แสงไฟอบอุ่น

ที่นั้นมีสตรีนางหนึ่งรอคอยมันอยู่

...นางยังคงเป็นหญิงพรหมจรรย์กระมัง?

ก่อนที่จะทำศึกพิสูจน์เป็นตาย จัดแจงเซ่นสังเวยกระบี่ก็ไม่เลว

หวนนึกถึงการกระทำเช่นนี้สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่เฮ้ง-เซี่ยวเจี๋ยะอย่างใหญ่หลวง มันถึงกับลิงโลดยินดีจนแทบแผดหัวร่อออกมา

มันไม่สะดวกกับการแผดหัวร่อ

มันกู่ร้องดังยาวนาน...

ในเสียงกู่ร้อง มันเห็นเนี่ยฮ่อรุดมาอย่างเร่งร้อน

มันเรียกตัวเนี่ยฮ่อมาสั่งการ

...มาตรว่าไม่มีซุนฮื้อ แต่ยังมีเนี่ยฮ่อ นี่เป็นประโยชน์ของการปลูกฝังตัวบุคคลมากกว่าหนึ่งคน

ฉั่วจุ้ยโต๊ะ เตียถั่ว โง้วเหลียงมิใช่ไม่ทราบว่ามาไม่ได้ หากแต่ไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ดิดตามอุนยิ้วเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย

ก่อนหน้านี้พวกมันมิใช่ไม่ได้ทัดทานอุนยิ้ว หากแต่เหนี่ยวรั้งโกวเนี้ยนางนี้ไม่สำเร็จ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวกับอุนยิ้วว่า

"ท่านเข้าไปไม่ได้เด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) เป็นอริกับแป๊ะโช้วปวย การไปของท่านครั้งนี้ ไยมิใช่เฉกเช่นแพะแกะเข้าปากเสือ?"

อุนยิ้วลืมตากลมกว้าง ยกมือเท้าสะเอว กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"พวกท่านดู ข้าพเจ้าเป็นยอดหญิงวีรสตรี หาด้อยกว่าบุรุษไม่ ข้าพเจ้าคล้ายแพะแกะหรือ?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะตะลึงลานกับที่ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

มันพอร้อนใจขึ้นมา ใบหน้าที่ดำอยู่แล้วยิ่งดำคล้ำกว่าเดิม บวกกับรับบาดเจ็บจากการศึกที่วัดเล่าลิ้มยี่ยังไม่ทุเลา ใบหน้าจึงบิดเบี้ยวผิดสารรูป

พลันได้ยินเตียถั่วกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ไม่คลับคล้าย"

ระหว่างนี้เตียถั่วไม่ได้ตากแดดเป็นเวลานาน ดังนั้นใบหน้าทั้งอ้วนกลมทั้งขาวนวล กลายเป็นน่าดูกว่าเดิม

อุนยิ้วพอฟังค่อยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ยังคงเป็นท่านเข้าใจข้าพเจ้า"

เตียถั่วกล่าวสืบต่อ

"ไม่คล้ายแพะแกะ แต่คล้ายกระต่ายที่รอรับการแล่เนื้อเถือหนัง

แป๊ะโช้วปวยเฉกเช่นนั่งเฝ้าอยู่ใต้ต้นไม้รอกระต่ายเปรียว"

อุนยิ้วคิดอาละวาดออกมา แต่หลังจากครุ่นคิด พานไม่แยแสสนใจเดินไปยังเบื้องหน้า กล่าวว่า

"เอาเถอะ กระต่ายยังน่าดูกว่าแพะแกะ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกระทืบเท้า กล่าวตำหนิเตียถั่วว่า

"เป็นท่านกระตุ้นโทสะนางจนเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย"

เตียถั่วกล่าวว่า

"นางคิดรุดไป พวกเราก็อับจนปัญญา นางคิดไปที่ใดพวกเราล้วนติดตามไป...ด้วยไมตรีคบหาระหว่างแป๊ะโช้วปวยกับนาง คงไม่ถึงกับคิดร้ายหมายชีวิตต่อนางกระมัง?"

ดังนั้นอุนยิ้วเดินเข้าหอลมพิรุณโปรยไปอย่างเปิดเผย

หลีเซี่ยวกิกที่เฝ้าอยู่ปากทางเข้ารีบรุดไปรายงาน ทิ้งให้ม้อลาลาเบ๊โคกแป๊ะ จูยู่สีและพวกเฝ้าคุมเชิงผู้มาเอาไว้

หลังจากนั้นอุนยิ้ว เตียถั่ว โง้วเหลียงและฉั่วจุ้ยโต๊ะล้วนได้รับอนุญาตให้เข้าไป

แต่ว่าแป๊ะโช้วปวยเพียงให้การต้อนรับอุนยิ้ว

อุนยิ้วก็คิดไปพบกับแป๊ะโช้วปวยสองต่อสอง

เนี่ยฮ่อจัดให้เตียถั่วและพวกทั้งสามอยู่ที่ชั้นล่างของหอเหลือง ที่นั้นความจริงเป็นสถานที่รับแขกผู้มีเกียรติ

แต่ว่าเชิญอุนยิ้วขึ้นไปยังชั้นบนสุดของหอขาว

ฉั่วจุ้ยโต๊ะและพวกทัดทานมิให้อุนยิ้วรุดไป อุนยิ้วพานจะไป นางกล่าวว่า

ทั้งหมดทัดทานนางไม่สำเร็จ

"...จะอย่างไรรุดมาแล้ว ไม่เสี่ยงอันตรายก็ไม่ได้" เตียถั่วได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง อีกครู่ใหญ่หากท่านยังไม่มีข่าวคราว พวกเราจะบุกเข้าไป"

จูยู่สี่แค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง
อาวเอี้ยงอี่อี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า
"เกรงว่าบุกเข้าไป แต่ถูกหามกลับออกมา"
อุนยิ้วกล่าวปลอบโยนว่า
"ข้าพเจ้าไม่เป็นไร พวกท่านวางใจเถอะ"

แต่ไม่เพียงครู่ใหญ่ ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วยามอุนยิ้วยังไม่กลับลงมา

คนทั้งสามต่อให้มีความอดทนกว่านี้ ก็ไม่อาจอดรนทนรอสืบไป ช่วยคนรีบร้อนดุจคับเพลิง ไหนเลยรั้งรอได้

เตียถั่วคิดอาละวาด
ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับฉุดรั้งมันเอาไว้
เตียถั่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า
"ทำอะไร?"

"พวกเราดกอยู่ในฐานที่มั่นของศัตรู ไม่ควรร้อนรุ่มวู่วาม หากเรื่องราวลุกลามใหญ่โต เกรงว่าไม่เกิดประโยชน์"

"หากคิดถึงประโยชน์ก็อย่าได้มา เมื่อติดตามมาไม่มีประโยชน์ใดอยู่แล้ว"

"คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนั้น อุนโกวเนี้ยอยู่เบื้องบน เรากลัวว่าหากเกิดเรื่องราวใหญ่โต ฝ่ายตรงข้ามกลับมีข้ออ้างรั้งนางเอาไว้"

"อย่างนั้นพวกเราจะปล่อยให้วพวกมันจัดการตามอำเภอใจหรือ? ไม่แน่ว่าอุนยิ้วประสบอันตราย กำลังรอให้พวกเรารุดไปช่วยเหลือ"

"แต่พวกเราไม่ได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติใด ขอให้สะกดอดกลั้นอีกครู่หนึ่งได้หรือไม่?"

เตียถั่วเพียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวถามคนเฝ้าดูแลว่า
"พี่ท่านรบกวนให้ไปเชิญอุนโกวเนี้ยลงมา ได้หรือไม่?"

คนเฝ้ารักษาคือม้อลาลา มันตัดบทว่า

"เป็นนางคิดขึ้นไปเอง หากนางคิดลงมาย่อมต้องลงมา"

เตียถั่วร้องว่า

"อย่างนั้นพวกเราขึ้นไปชมดู เป็นอย่างไร?"

เบ๊โคกแป๊ะที่ด้านข้างพลันถามว่า

"ท่านผู้นี้เคยชมดูงิ้วมาหรือไม่?"

เตียถั่วงงงันวูบหนึ่งจึงตอบว่า

"ย่อมเคยดู"

"น่าดูหรือไม่?"

"บางเรื่องน่าดู บางเรื่องไม่น่าดู"

"ต้องจ่ายเงินหรือไม่?"

"บางครั้งจ่าย บางครั้งไม่เก็บเงิน...ท่านถามทำอะไร?"

เบ๊โคกแป๊ะกล่าวว่า

"หากเป็นงิ้วโรงใหญ่ มักเก็บค่าดูคิดขึ้นหอไปพบกับแป๊ะเล่าจู้ มิใช่ไม่ได้แต่ว่าตั๋วยังไม่จ่ายลงมา ได้แต่รอต่อไปหากท่านเอะอะอาละวาตก่อกวนเรื่องราวลุกลามใหญ่โต ต้องรับผิดชอบเอง"

มันย้อนถามอย่างเยือกเย็นว่า

"บุรุษหนุ่ม ท่านรับผิดชอบได้หรือไม่?"

เตียถั่วพลันผุดลุกขึ้น ถลึงจ้องมองเบ๊โคกแป๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรีบฉุดดึงมันนั่งลง

เบ๊โคกแป๊ะเดินไปด้านข้าง ใช้โสดประสาทเฝ้าควบคุมคนทั้งสาม สายตาของมันแทบใช้การไม่ได้ แต่ยามพูดจาจงใจเน้นการมองด้วยตาเปล่าพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป ยกตัวอย่างเช่นเรื่องราวซื้อตั๋วชมดูงิ้ว

มันก็กำลังรอคอย

มันก็ไม่ทราบว่าชั้นบนทำอะไร แปะเล้าจู้มีความคิดอ่านใด

หลังจากสั่งการต่อเนี่ยฮ่อ แปะโช้วปวยยามกะหยิ่มใจ ยังเกิดความดื่นตัวสองประการ

...เนี่ยฮ่อเข้าใจคำสั่งของมันโดยเร็ว แสดงว่าความสามารถในการเรียนรู้ของเนี่ยฮ่อเพิ่มพูนขึ้น มาตรฐานในการทำงานก็ยิ่งมายิ่งใกล้เคียงกับมัน ยิ่งมายิ่งเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของมัน

...หากเป็นเช่นนี้สืบไป จะนำไปสู่การพัฒนาการสองแนวทาง หนึ่งคือเฉกเช่นมันที่เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของโซวมั่งจิ้ม จนกลายเป็นเภทภัยที่ข้างกายโซวมั่งจิ้ม หาไม่ก็เป็นเช่นซุนฮื้อที่มันฝึกอบรมขึ้น หากทว่าพฤติการณ์ของซุนฮื้อกลับทรยศต่อมัน

...เนี่ยฮ่อเป็นผู้มีความสามารถ ผู้มีความสามารถสำหรับใช้สอยหาไม่ก็ฆ่าทิ้งหากว่ามันอยู่ในฐานะเฉกเช่นโซวมั่งจิ้มเนี่ยฮ่อจะเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือแปะโช้วปวย?

ยามนี้มันกลับอิจฉาเลื่อมใสโซวมั่งจิ้มอย่างน้อยโซวมั่งจิ้มยังมีเฮ้งเซี่ยวเจียะที่จงรักภักดีคนหนึ่ง

แปะโช้วปวยกลับสู่เรือนทิ้งความขาว ยิ่งเข้าใกล้แสงโคมไฟกลับบังเกิดความรู้สึกที่น้อยครั้งจะบังเกิดขึ้น

เป็นความรู้สึกที่กลับถึงบ้าน

แต่พร้อมกับแสงโคมไฟที่ยิ่งเรืองรอง เพลิงราคะของมันก็ยิ่งลุกโชน

ยามนี้แปะโช้วปวยยังไม่เข้าสู่เรือนทิ้งความขาว

ขณะที่กั้นด้วยประตูบานหนึ่ง มองดูแสงโคมไฟที่สั่นไหวหวนนึกสตรีนามอุนยิ้ว ในใจแปะโช้วปวยพลันบังเกิดความรู้สึกที่นุ่มละมุนขึ้น

มันคล้ายนิยมชมชอบสตรีนางนี้จริงๆ

แต่แล้วมันนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เด็กน้อยนี้ไม่ว่าไปถึงที่ใดตกยากเพียงไหนยังคงมีมนุษยสัมพันธ์ดียิ่ง

...น่าเสียดายสตรีที่มันรักชอบ กลับชื่นชมในตัวเรา มิหนำซ้ำอยู่ในฟากหับของเรา

...ขอเพียงเราได้ครอบครองนาง นางจะเป็นคนของเรา คาดว่าไม่มีเรื่องราวใดพฤติการณ์ไหนที่ทำร้ายจิตใจเฮ้งเซี่ยวเจียะกว่านี้อีก

แปะโข้วปวยบังเกิดความลิงโลดขึ้นมา

มันถือเป็นภาระหน้าที่ที่พึงปฏิบัติ

ก่อนหน้านี้ตอนที่มันเพิ่งออกท่องยุทธจักรเผชิญพบสตรีที่มันรักชอบก็บังเกิดความประหม่าไม่ทราบรักถนอมนางอย่างไร และไม่เข้าใจว่าสมควรแสดงรักประการใด

ดังนั้นพวกนางห่างหายไปทีละคน บางคนแต่งงาน บางคนจากไปแดนไกล บางคนไม่ทันสัมผัสกับบุรุษก็โรยรา บางคนกลับมั่วสุมกับบุรุษที่ไม่คู่ควรเทียบปรียบกับมัน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสเหลือบแลมัน จวบกระทั่งมันมีชื่อมีเสียง ได้พบพานพวกนางสองสามนาง พวกนางแสดงความชื่นชมยินดี รักชอบมันยังเข้าใจว่าทั้งสองฝ่ายเพิ่งแรกพบกัน

ในที่สุดมันค่อยเข้าใจแล้ว

สตรีที่รักชอบมัน มันจะชักชวนขึ้นเตียงต่อจากนั้นสลัดละทิ้งพวกนางไปพบพวกนางจดจำมันไปชั่วชีวิต

ดังนั้นแปะโข้วปวยเปลี่ยนไปแล้ว

มันไม่มีความรักอีกต่อไป

ความรักเป็นยาพิษชนิดหนึ่ง

มันเพียงแต่ขึ้นเตียง

ขึ้นเตียงของพวกนางหรือชักชวนพวกนางขึ้นเตียง หาไม่ก็ขี่อยู่บนตัวพวกนาง

...มันไม่เสียดายกับการใช้โฉมหน้าต่างๆ ใช้วิธีการทั้งมวล มาตร

ว่าไม่ได้รับความรักที่แท้จริงนั่นจะเป็นไร โดยเฉพาะหลังจากที่ท่านเสพสุขอันดับหนึ่ง

ผู้ยิ่งใหญ่ไม่สมควรรักผู้ใด

ผู้ยิ่งใหญ่เพียงแต่ให้คนรัก

แป๊ะโซ้วปวยเห็นว่าตัวเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่

แป๊ะโซ้วปวยเคาะประตูห้องของตัวเอง ไม่รอให้อุนยิ้วเปิดประตู ก็ผลักประตูเข้าไป

มันเห็นขนตางอนยาวดำขลับของอุนยิ้วเต้นระริกคราหนึ่ง

เกิดความประหม่าอยู่บ้าง

...สตรีที่แฝงความประหม่า แท้ที่จริงงามจนชวนให้ผู้คนเกิดความลนลาน

ห้องหับเป็นสีเหลือง

สีเหลืองเกิดจากเปลวเทียน

มันเดินเข้าไป อุนยิ้วคล้ายปลุกปลอบกำลังชวัญ ค่อยข้อนตาขึ้นเผยอแย้มยิ้ม เผยเห็นรอยลักยิ้ม กล่าวถามว่า

"พวกมันก่อเรื่องที่ชั้นล่างหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยยืนอยู่ชิดใกล้ เพ่งพิศโดยละเอียดพบว่าช่วงคอของนางขาวผ่องและนวลเนียนยิ่ง

มันถึงกับคิดจูบช่วงคอของนาง

เปลวเทียนในห้องหับยังปลุกเร้าอารมณ์ยิ่งกว่าฤทธิ์สุราอีก

แป๊ะโซ้วปวยตอบว่า

"ไม่มีใด ข้าพเจ้าบอกให้พวกมันรอต่อไป"

พลางชี้มือไปที่อาหาร กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อาหารเย็นชืดแล้ว ยังไม่รับประทานหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านไม่รับประทานหรือ?"

"ข้าพเจ้าไม่หิว"

"ท่านไม่รับประทาน ข้าพเจ้าก็ไม่รับประทาน"

"ตกลง ข้าพเจ้ารับประทานเป็นเพื่อนท่าน"

"ท่านรับประทาน ข้าพเจ้าก็จะรับประทาน"

แป๊ะโช้วปวยจับตะเกียบ คีบเนื้อแพะชิ้นหนึ่งให้นาง

อุนยิ้วกลาวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รับประทานเนื้อ ท่านรับประทาน"

พลางคีบเนื้อคืนให้แก่เขา

แป๊ะโช้วปวยไม่คะยั้นคะยอนางดื่มสุรา

ทั้งนี้เพราะไม่จะเป็น

...สำหรับกับสตรี มันเห็นว่าพิชิตได้โดยไม่ต้องวางยา เด็กหญิงนี้ยังเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์เมื่อไม่พึ่งพาตัวยายังมีรสชาติให้ความเร้าใจเป็นที่สมใจยิ่งกว่า

แป๊ะโช้วปวยรินสุราให้แก่ตัวเองดื่มลงไป คนของมันจัดสุรามาสองป้าน มันเย่อมไม่แตะต้องสุราน้ำตาชาด

อุนยิ้วเพียงยิ้มอย่างอ่อนหวาน

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"ยิ้มอันใด?"

"ยิ้มท่าน"

"ยิ้มข้าพเจ้า?"

"ท่านรับประทานเนื้อแพะชิ้นโต ราวกับเสือร้ายตัวหนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางหันเหหัวเรื่องว่า

"รับประทานเนื้อวัวหรือไม่? ข้าพเจ้าคีบให้ท่าน"

"เนื้อวัว? ผู้อื่นจึงไม่รับประทาน"

"เพราะเหตุใด พ่อครัวผัดได้สดใหม่ยิ่ง"

"วัวเป็นสัตว์ที่น่าเวทนาที่สุด มันทำงานรับใช้ผู้เป็นนายมาชั่วชีวิต ไม่ทราบไถคราดที่นามากน้อยเท่าใด รวงข้าวที่งอกงามขึ้นมาไม่ทราบชุบเลี้ยงผู้คนมากมายเพียงไหน แต่เมื่อมันแก่เฒ่าผู้เป็นนายยังขายมันให้แก่โรงฆ่าสัตว์ แล่เนื้อเถือหนังเลาะกระดูกออก กระทั่งหางยังนำไปต้มน้ำซุปท่านเคยได้ยินมาหรือไม่ ขณะที่วัวเดินเข้าโรงฆ่าสัตว์ยังหลั่งน้ำตาออกมา ในใจมันคงตัดพ้อผู้เป็นนาย เราทำงานให้ท่านมาชั่วชีวิต ท่านยังหักใจอำมหิตไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากของเรา..."

หลายปีมานี้อุนยิ้วอยู่ที่เมืองไคยัง สัมผัสกับผู้คนทุกระดับชั้น มาดร่าว่ายังเป็นคุณหนูใหญ่ แต่ว่าความคิดอ่านผิดแผกไป

แป๊ะโช้วปวยเพียงรับประทานเนื้อตะโพกของลูกวัว พอฟังรู้สึกไร้รสชาติอยู่บ้าง ดังนั้นคีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่งให้แก่นาง ชักชวนว่า

"อย่างนั้นรับประทานไก่เถอะ"

"ข้าพเจ้าก็ไม่รับประทานไก่"

"ไก่ก็ไม่รับประทาน? ไก่ไม่ได้ไถคราดทำนา"

"ตอนนี้ ในนครหลวงเลี้ยงไก่ไว้กิน บ้างอยู่ในเล้าอย่างแออัด อยู่ในสถานที่มืดครึ้มอับชื้นเพียงรอวันถูกจับไปเชือดกิน ลองนึกดู พวกมันมีความผิดใด พอเกิดมาก็รอคอยความตาย กลายเป็นอาหารเลี้ยงปากเลี้ยงท้องผู้คน จู้ยิ้นพวกมันนำอาหารที่สกปรกเลี้ยงดูพวกมัน ท่านเท่ากับรับประทานของสกปรกของพวกมันทางอ้อม..."

แป๊ะโช้วปวยฟังไปๆ พลอยรับประทานไม่ลง ได้แต่หันเหไปยังปลานึ่งจานหนึ่ง กล่าวว่า

"ปลาเล่า? หากไม่รับประทานเจ คงต้องถือศีลกินเจแล้ว"

อุนยิ้วย้อนถามว่า

"ปลาตัวนี้จับมาจากที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไหนเลยทราบ? ข้าพเจ้าเพียงรับประทาน"

"แต่ว่าปลาจับจากที่ใด มีผลสะท้อนอย่างใหญ่หลวง"

"มีความเกี่ยวข้องอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ตอนนี้มีหนองบึง ชายฝั่งทะเลเกิดการเน่าเสีย ผู้คนเทน้ำปัสสาวะ อุจจาระลงไป ใช้ซักผ้าย้อมผ้า โม่ถั่วเหลือง แม้แต่ชิ้นส่วนโลหะของการทำตีนระเบิดตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ย น้ำเสียจากสถานที่จัดสร้างยาพิษของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนก็เทลงแม่น้ำท้องทะเล สิ่งที่ปลาเหล่านี้กินลงไปล้วนเป็นพิษร้าย อย่างนั้นพวกมันใช่เป็นสัตว์พิษหรือไม่? ต่อให้ไม่ได้จับมาจากน่านน้ำที่เน่าเสีย แต่ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่า พวกมันไม่ได้ว่ายมาจากริมธารของตระกูลถังแตนเสฉวน ซึ่งเป็นสถานที่จัดสร้างอาวุธลับอาบยาพิษ? อย่าว่าแต่ปลาความจริงอยู่ในน้ำ แหวกว่ายไปมาโดยเสรี กลับถูกท่านจับชิ้นมากินเป็นอาหาร ชณะที่พวกมันถูกเบ็ดเกี่ยวปาก ถูกกวาดต้อนติดร่างแหไม่ทราบดิ้นรนสักเท่าใด สิ่งที่ท่านรับประทานลงไป ล้วนเป็นความแตกตื่นพวนพรึงของพวกมัน ที่ตกอยู่ในท้องของท่าน แฝงความคับข้องอยุติธรรมของมัน ยังมีวิญญาณอันอ่อนแอของมัน หรือว่าไม่บังเกิดผลสะท้อนต่อท่านแม้แต่น้อย ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้ารับประทานไม่ลงจริงๆ"

แป๊ะโช้วปวยพึมพำว่า

"ข้าพเจ้ารับประทานมัน ถือเป็นบุญวาสนาของพวกมันต่างหาก"

"หากชีวิตท่านเกิดเป็นวัวตัวหนึ่ง ไก่ตัวหนึ่ง หรือปลาตัวหนึ่ง คงไม่กล่าวเช่นนี้แล้ว"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกมันคิดไม่ได้ พูดไม่ได้ ดังนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด ข้าพเจ้าจำพูดว่าข้าพเจ้าไฉนไม่รับประทาน?"

มันย้อนถามว่า

"ท่านไม่รับประทานสิ่งนี้ ไม่รับประทานสิ่งนั้น อย่างนั้นท่านรับประทานอะไร?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับประทานผัก รับประทานผลไม้เพียงรับประทานเนื้อเป็นครั้งคราว ข้าพเจ้ามีผิวพรรณขาวนวล เพราะรับประทานสิ่งเหล่านี้"

แป๊ะโช้วปวยพึมพำว่า

"ท่านยื่นตะเกียบเข้าใกล้จานผัก ภายหน้าคงต้องแต่งกับสามีที่อยู่ข้างกาย"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านดูออกได้อย่างไร?"

"รวบรัดยิ่ง นี่เป็นส่วนหัวของตะเกียบ นั่นเป็นส่วนปลายของตะเกียบ ท่านใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือคีบจับตะเกียบ จากตำแหน่งของตะเกียบแสดงว่าต้องแต่งกับคนใกล้ชิด"

เนื่องจากชิดใกล้ มันสูดได้กลิ่นหอมจางๆ ของหญิงสาวบริสุทธิ์ชวนให้วาบหวิวใจกว่าเดิม

พลันได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโต้เถียงดังว่า

"พวกเราต้องการเข้าไป"

"ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าไปไม่ได้"

"พวกเราพานจะเข้าไป"

"พวกท่านกล้า?"

"มีอันใดไม่กล้า นอกจากพวกท่านปลดปล่อยคนแต่โดยดี"

"ปลดปล่อยคนอันใด เป็นพวกท่านเสนอหน้ามาเอง"

จากนั้นเป็นเสียงอาวุธปะทะกันดังดึงดังโครมคราม

อุนยิ้วพอฟัง กึ่งแง่งอนกึ่งยินดี ร้องว่า

"ปล่อยให้พวกมันขึ้นมา"

แป๊ะโช้วปวยขณะจะสั่งห้าม พลันรู้สึกแน่นหน้าอก แขนขาไร้เรี่ยวแรง พลังลมปราณไม่ต่อเนื่อง คำพูดมาถึงลำคอ กลับไม่สามารถเปล่งออกมา

เนื่องด้วยคำสั่งถ่ายทอดจากเรือนทิ้งความขาว ทั้งไม่ได้ยิน แป๊ะโช้วปวยส่งเสียงคัดค้านผู้ที่ขัดขวางเตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียง ได้แต่ปล่อยให้ทั้งสามขึ้นไป

เตียถั่วพอเห็นอุนยิ้วกับแป๊ะโช้วปวยรับประทานอาหารค่ำใต้แสงเทียน ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"อุนโกวเนี้ย ไปกันเถอะ ที่นี้ไม่สมควรอยู่นาน"

อุนยิ้วชม้ายมองแป๊ะโช้วปวย กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"พวกท่านรับประทานอาหารแล้วหรือไม่? รับประทานแล้วค่อยไปเถอะ"

แป๊ะโช้วปวยโคจรพลังหลายครา ล้วนปวดท้องราวถูกบิด เปลือกนอกแม้ไม่แสดงออก ในใจกลับตื่นตระหนกยิ่ง

...เสียทีที่มันยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิตกลับพลาดท่าเสียทีแก่เด็กหญิงนางหนึ่ง

เตียถั่วร้องออกมาว่า

"ยังรับประทานอีก? คราครั้งนี้เฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) คงห่วงใยแทบตายแล้ว"

อุนยิ้วแย้มยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอีกครากล่าวว่า

"ห่วงใยอันใด? เราโกวเนี้ยไหนเลยข่มเหงรังแกได้?"

แป๊ะโช้วปวยรับฟังจนบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย ได้แต่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาได้ข่มเหงรังแกท่านไม่"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ข่มเหงรังแกข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรั้งอยู่"

นางหันไปกล่าวกับเตียถั่วและพวกว่า

"พวกท่านกลับไปก่อน ข้าพเจ้ารับประทานอาหารเสร็จแล้วจะลงไป"

เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียงหันไปมองหน้ากัน สุดท้ายทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราจะรอ"

อุนยิ้วเห็นพวกมันตระเตรียมนั่งลง ต้องร้องว่า

"พวกท่านคิดรออยู่ที่นี้?"

เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียงพากันกล่าวว่า

"พวกเราจะรอท่านรับประทาน"

"ไม่รออยู่ที่นี้ ให้รออยู่ที่ใด?"

"พวกเราอยู่ที่นี้ เพื่อความปลอดภัยของท่าน"

อุนยิ้วร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เราโกวเนี้ยไหนเลยมีเรื่องใด ลงไปรอที่ชั้นล่างเถอะ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยังกล่าวว่า

"โกวเนี้ยระวัง มันอาจแพร่พิษในสุราอาหารเหล่านี้?"

อุนยิ้วทวนคำว่า

"แพร่พิษ? มันไฉนแพร่พิษต่อข้าพเจ้า?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยกมือเกาศีรษะ ไม่อาจตอบได้ เตียถั่วได้แต่กล่าวแทนว่า

"ต่อให้ไม่แพร่พิษ ก็อาจวางยา"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความสนใจว่า

"วางยาอะไร?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"สมมติ เช่น...ยาสลบ"

"มันวางยาสลบต่อข้าพเจ้าทำอะไร?"

"ท่านนึกไม่ออกหรือ? บุรุษที่ไม่ทำเช่นนี้ไม่ใช่บุรุษ..."

ไม่ทันกล่าวจบ อุนยิ้วตวัดมือตบหน้ามันฉาดหนึ่ง ร้องว่า

"พวกท่านจิตใจลามกบัดสี...เราโกวเนี้ยคิดแพร่พิษต่อมัน นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ มันคิดวางยาต่อเราโกวเนี้ย ยังทำไม่ได้"

จากนั้นนางออกคำสั่งว่า

"รีบลงจากหอ อีกสักครู่ข้าพเจ้าจะตามลงไป"

เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียงได้แต่ลงจากหอทั้งที่ไม่ยินยอมพร้อมใจ

เซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ยกย่องในความสามารถของแป๊ะโช้วปวยซุบซิบกล่าวว่า

"แป๊ะเล้าจู้มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ยังมีความสามารถในการพิชิตสตรี"

"ใช่แล้วแป๊ะเล้าจู้ไม่ต้องเอ่ยปาก เด็กหญิงนั้นกลับเป็นฝ่ายขับไล่คนเหล่านั้นไป"

แน่นอน ไม่ว่าผู้ใดเชื่อว่าแป๊ะโช้วปวยจะถูกพิษจริงๆ

จิตใจของแป๊ะโช้วปวยในยามนี้ สุดที่พวกมันจะคาดคิดได้

...คิดไม่ถึงจับห่านป่าชั่วนาตาปี คราครั้งนี้กลับถูกห่านป่าจิกนัยน์ตา

...ตนเองนับว่า "ตาบอด" จริงๆ กลับลืมเลือนว่า อุนยิ้วก็แซ่ "อุน"

...แซ่อุน ในร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน

...อุนมึ่งผู้เป็นบิดานาง ก็เป็นหนึ่งในผู้นำร้านยี่ห้อใหม่ตระกูลอุนซึ่งแตกแขนงจากร้านเล่ายี่ห้อ

แต่ว่าแป๊ะโช้วปวยยังไม่ถึงกับสิ้นหวัง

อย่างน้อยอุนยิ้วไม่ได้เปิดเผยต่อฉั่วจุ้ยโต๊ะ และพวกว่าสยบมันเอาไว้เช่นนี้เป็นว่า สถานการณ์ยังมีช่องทางผ่อนปรน

แป๊ะโช้วปวยเพียงหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

...อุนยิ้วความจริงเสนอหน้ามา มันคิดอาศัยโอกาสนี้มอมยาข่มขืนนาง สุดท้ายกลับตาลปัตรมันถูกอุนยิ้ววางยา ตกอยู่ในเงื้อมมือนาง

...ตัวยาของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนร้ายกาจยิ่ง ด้วยพลังการฝึกปรือของมัน ยังไม่อาจรีดเร้นออกจากร่าง

เมื่อครู่ตนของมันชี้นมายังเรือนทิ้งความขาว แต่ว่ามันไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือ

หนึ่งนั้นมันไม่อาจเปล่งเสียงออกมา

สอง อุนยิ้วอยู่ที่ด้านข้าง คิดฆ่ามันนับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

เนี่ยฮ่อรุดไปเตรียมการ ไม่ได้ขึ้นมาด้วย ส่วนเซี้ยงก่อยี้กับอาวเอี้ยง-อี่อี่ยังไม่มีปฏิกิริยารวดเร็วพอ

สาม ต่อให้ช่วยเหลือมันได้จะเป็นไร? ยาขจัดร้านเล่ายี่ห้อ มีแต่คนของตระกูลอุนที่ถือครอง มาตรว่าช่วยมันไม่สำเร็จ กลับเป็นที่หัวร่อเยาะ

มันยังไม่ทราบว่าอุนยิ้วสะกดมันด้วยเจตนาใด

มันคิด "ทดสอบเสี่ยงดู"

อาจบางทีอุนยิ้วคาดว่ามันไม่มีอกุศลจิตร้ายต่อนาง มันจึงพลาดท่าเสียทีแก่นาง หากแม้นนางไม่มีความคิดเป็นศัตรู อย่างนั้นสถานการณ์อาจคลี่คลายได้ อย่างน้อยยังดีกว่าปล่อยให้เรื่องราวแพร่กระจายออกไปว่า หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยคนใหม่จัดการกับสตรีนางหนึ่งไม่สำเร็จ กลับถูกนางวางยาสะกดไว้

นี่ไม่อาจเสื่อมเสียหน้าเด็ดขาด

...ชาวยุทธจักรยอมหลั่งโลหิต ศีรษะถูกปลิดปลง ไม่อาจเสื่อมเสียหน้าไป มันเป็นผู้นำค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง ไม่อาจพ่ายแพ้ได้

อุนยิ้วหัวร่อคิกคักอยู่ได้เปลวเทียน คล้ายกับแม่ไก่ที่กระหยิ่มยิ้มย่องตัวหนึ่ง

นางถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"ข้าพเจ้าร้ายกาจหรือไม่?"

"ร้ายกาจ"

"ท่านยอมรับนับถือหรือไม่?"

แป๊ะโซ้วปวยยอมรับนับถือ จากนั้นจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีจิตคิดร้ายต่อท่าน ท่านกลับลอบทำร้ายข้าพเจ้า"

อุนยิ้วหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นพวกท่านประเมินชีดความสามารถของเราโกวเนี้ยต่ำทรามไปต่าง หาก"

ประการนี้แป๊ะโซ้วปวยย่อมยอมรับ

มันยังยอมรับว่า ฝีมือที่สตรีงดงามใช้ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือดคือ ความนุ่มละมุน

ความนุ่มละมุนของสตรียากที่จะระวังป้องกันได้

...ยอดฝีมือที่ขาดการระวังป้องกันไม่ต่างกับคนธรรมดาสามัญ แต่ว่ายังจบชีวิตได้โดยง่ายดายยิ่งกว่า

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยได้แต่ฝืนยิ้ม

ที่เปลือกตา หางตา หัวตาของอุนยิ้วเคลือบคลุมด้วยความกระหยิ่ม ยิ้มเต็ม นางกล่าวว่า

"ท่านลืมเลือนว่าข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ข้าพเจ้าพอสูดดมก็ทราบว่าในสุราผสมน้ำตาชาด"

แป๊ะโซ้วปวยโต้แย้งว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้กรอกสุรานี้ต่อท่าน"

"ดังนั้นเราโกวเนี้ยกลับเป็นฝ่ายผสมตัวยาพรากคนเมามายลงในเหล้าของท่านให้บทเรียนแก่ท่านสักครา"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าได้รับบทเรียนแล้ว แต่ว่าท่านไฉนทำเช่นนี้?"

อุนยิ้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้าเป็นสตรี ที่ข้าพเจ้าต้องการคือความนุ่มนวลละมุนละไม อยู่ร่วมกันอย่างเบิกบานใจมิใช่สำบากตรากตรำ คิดกระทำเรื่องราวระบือลือลั่นอันใด เรื่องราวลือลั่นเป็นภารกิจของพวกท่านเหล่าบุรุษไม่ว่าอยู่ที่หอลม-พิรุณโปรยหรือเจดีย์งวงช้าง ข้าพเจ้ากับจูเซี่ยวเอียและฮ่อเซี่ยวฮ้อล้วนคาดคิดเช่นนี้ และกล่าวเช่นนี้ เพียงแต่พวกท่านวุ่นวายของพวกท่าน ทั้งไม่เห็นพวกเราเหล่าวีรสตรีอยู่ในสายตา"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า

"พวกท่านพอใจคาดคิดเช่นนี้หามีผู้ใดขัดขวางไม่ ทั้งไม่จำเป็นต้องวางยาสยบข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าวางยาต่อท่านเพียงเพื่อพิสูจน์ว่าข้าพเจ้ายอดเยี่ยมกว่าท่าน"

"ท่านยอดเยี่ยม ท่านยอดเยี่ยม ตอนนี้คลายการสยบแก่ข้าพเจ้าเถอะ"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"พลังลมปราณของท่านขาดตอน ไม่อาจส่งเสียงอันดัง ใช่หรือไม่?"

"ท่านก็ได้ยินแล้ว ไยต้องถามอีก?"

"อย่างนั้นมือของท่านสามารถเคลื่อนไหวหรือไม่?"

"สามารถ เพียงแต่ไม่อาจโคจรพลัง"

"ทางด้านนั้นมิใช่มีสุราหรอกหรือ?"

"ท่านให้ข้าพเจ้าดื่มสุราอีก?"

"ดื่ม ท่านดื่มสุราป้านนี้"

"สุราป้านนี้ มิใช่สุราน้ำตาชาดหรอกหรือ?"

"ถูกต้อง"

"ท่านหมายความว่ากระไร?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความเบิกบานแจ่มใสว่า

"ดูท่านช่างหวาดระแวงนัก ฤทธิ์ยาของน้ำตาชาดพอดีสะกดข่มตัวยาพรากคนเมามาย ท่านพอดื่มลงไป อีกสักครู่จะเคลื่อนไหวได้เป็นปกติ"

"เป็นความจริง?"

อุนยิ้วยืนยันคำหนึ่ง กลอกตาคู่งามแล้วกล่าว

"ท่านทราบสาเหตุที่เราโกวเนี้ยไม่สร้างความลำบากใจแก่ท่านหรือไม่?"

"เป็นเพราะเหตุใด?"

อุนยิ้วเป่าลมหายใจที่ข้างหูแป๊ะโช้วปวย กล่าวว่า

"เพราะว่าท่านไม่ได้กรอกสุราที่ผสมตัวยาน้ำตาชาดต่อข้าพเจ้าไม่เช่นนั้น..."

สองข้างแก้มของนางคล้ายซาลาเปาใบน้อย ทั้งยังเป็นซาลาเปาที่แต้มสีแดงชาด นางกล่าวอีกว่า

"...หากท่านทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่สนใจท่าน"

จากนั้นนางเอี้ยวตัวหยิบฉวยสุราป้านนั้นขึ้น จ่อจะงอยปากป้านกับปากแป๊ะโช้วปวยกรอกสุราเข้าไปหลายคำ

กล่าวไปประหลาดนัก แป๊ะโช้วปวยบังเกิดความอบอุ่นใจขึ้นคล้ายเป็นความอบอุ่นที่แผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ แทรกซึมเข้าสู่ห้องหับอันเปลี่ยวเหงาหลังนี้

คราครั้งนี้โง้วเหลียง เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะเพียงรอคอยที่ชั้นล่างของหอขาว

เนื่องจากตอนอยู่ที่เรือนทิ้งความขาว แป๊ะโช้วปวยไม่ได้บอกใบ้อันใด ดังนั้นอาวเอี้ยงอี่อี่ หลีเซี่ยวกิก เซี้ยงกอยี้ จูยู่สีไม่สะดวกกับการขับไล่ เพียงจับตาคุมเชิงพวกมัน

โง้วเหลียงมองโลกในแง่ดี กล่าวขึ้นก่อนว่า

"ดูท่าอุนยิ้วอยู่ที่เบื้องบนไม่มีภัยอันตรายใด พวกเรามาเสียเที่ยวเปล่าแล้ว"

เตียถั่วกลับมองโลกในแง่ร้าย กล่าวว่า

"อย่าเพิ่งกล่าวเร็วกว่าเหตุไป แป๊ะโซ้วปวยผู้นี้แปรปรวนไม่แน่นอน อุนยิ้วยังจัดการมันไม่ได้"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

เตียถั่วถลึงตาใส่มัน ถามว่า

"เป็นไร มีคำพูดก็กล่าวออกมา"

"เราเห็นว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่แป๊ะโซ้วปวย"

"อย่างนั้นปัญหาอยู่ที่ผู้ใด?"

"อุนยิ้ว"

เตียถั่วค้อนมันคราหนึ่ง

วัตถุหนึ่งปราบวัตถุหนึ่ง เช่นดชสารกลัวมุสิก ข้าวเหนียวปราบตัวหมัด

แป๊ะโซ้วปวยถูกวางยา ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง คล้ายเครื่องยนต์กลไกที่ชำรุดเสียหายเครื่องหนึ่ง

อุนยิ้วกลับซ่อมแซมเครื่องยนต์กลไกให้แก่มัน

โดยให้มันดื่มสุราที่ผสมตัวยาน้ำตาชาดลงไป

ฤทธิ์ยาของน้ำตาชาดพอดีสะกดข่มตัวยาหรากคนเมามาย

เรี่ยวแรงของแป๊ะโซ้วปวยอยู่ระหว่างการฟื้นฟู

มันพบว่าตัวเองใกล้กลับคืนสู่สภาพเดิม

อุนยิ้วมองดูมัน คล้ายบังเกิดความพึงพอใจต่อผลงานของตัวเองยิ่ง

แป๊ะโซ้วปวยโคจรพลังอย่างเงียบงัน

ปากหอบหายใจเบาๆ

ตอนนี้มันมีหนทางเลือกหลายประการ

หนึ่ง ดำเนินตามแผนเดิม เมื่อนกพิราบบินเข้ามาเอง หากไม่รับประทานลงท้อง ยากที่จะมีคำว่ากล่าวกับตัวเอง

สอง ปลดปล่อยนางคราหนึ่ง รักษาน้ำใจเอาไว้ อาจเป็นประโยชน์ในภายหน้า...เช่นเดียวกับที่คราก่อนมันรักษามารยาทอันดีต่อลุ้ยมี้ เมื่อถึงวาระแตกหักกับโซวมั่งจิ้ม สามารถช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

สาม รั้งนางเอาไว้ ไม่ปล่อยให้นางจากไป แต่เรื่องครอบครองเรือนร่างอันบริสุทธิ์ของนางให้ยืดออกไปก่อน จะอย่างไรวันข้างหน้ายังยาวนานหงสาที่ปีกหักไม่กลัวโบยบินจากไป

แป๊ะโช้วปวยรีดเร้นฤทธิ์ยาที่หลงเหลือออกมา รู้สึกร่างบัดเดี๋ยวหนาวบัดเดี๋ยวร้อน

อุนยิ้วยกมือเท้าคาง โน้มหน้ามากล่าวว่า

"ปวยกอ (พี่ปวย)..."

เสียงเรียกหาครั้งนี้ ชวนวาบหวาม แป๊ะโช้วปวยรู้สึกว่าอุนยิ้วนุ่มละมุนละไม งามซึ้งสุดบรรยาย ถึงกับปั่นป่วนใจขึ้นมา

นางกล่าวเสริมว่า

"ท่านสามารถรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่งหรือไม่..."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงอ่อนโยนเป็นครั้งแรกว่า

"เรื่องอันใด? ท่านบอกเถอะ หากรับปากได้ข้าพเจ้าจะรับปาก"

อุนยิ้วมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

"อย่าได้ทำร้ายก้อนหินน้อยได้หรือไม่? พี่น้องเหล่านั้นล้วนเป็นพวกเดียวกัน ท่านอย่าได้หักใจทำร้ายพวกมัน ก้อนหินน้อยก็ไม่ทำร้ายคนไร้ความผิด ท่านอย่าได้ลงมือต่อเขา ได้หรือไม่?"

หัวใจแป๊ะโช้วปวยเย็นเฉียบลง

สีหน้าเยียบเย็นลง

สายตาเย็นเยือกยิ่งกว่า

แต่มันกลับยิ้มออกมา อย่างน้อยหัวคิ้วใบหน้า ริมฝีปากล้วนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"การมาของท่านครั้งนี้ เพราะเพื่อเรื่องนี้?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความปีติยินดีว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านความจริงเป็นพี่น้อง ไม่มีความแค้นใดที่คลี่คลายไม่ได้ ขอเพียงข้าพเจ้าออกปาก ท่านต้องรับปากข้าพเจ้า"

"อย่างนั้นหรือ?"

อุนยิ้วยื่นหน้าเข้ามา รบเร้าว่า

"ท่านรับปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านกล่าวจากปากเอง"

"รับปากท่านไม่ยากนัก ท่านต้องช่วยเหลือข้าพเจ้าเรื่องหนึ่งก่อน"

"เรื่องอันใด ท่านบอกเถอะ ไม่มีเรื่องใดที่ข้าพเจ้าคลี่คลายไม่ได้"

"ท่านฆ่าคนหลายคนให้แก่ข้าพเจ้าก่อน"

อุนยิ้วอ้าปากค้าง กล่าวว่า

"ฆ่าคน? ผู้ใด?"

"โชวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะยังมีชีอแป๋ท่าน บิดาท่าน...มันลอบเข้าสู่นครหลวงแล้วใช่หรือไม่?"

อุนยิ้วเบิกตากลมกว้าง

จากนั้นหัวร่อออกมา

นางยกมือตบอก กล่าวว่า

"ท่านช่างรู้จักล้อเล่น กลับชู่ขวัญจนข้าพเจ้าฮะตุ้งเฮือกใหญ่ หากแม้นท่านพ่อรุดมาจริงๆ ก็ย่ำแย่แล้ว"

หน้าอกนางเล็กยิ่ง

แต่ว่างดงาม

แป๊ะโช้วปวยรู้สึกรุ่มร้อนขึ้นมา ฤทธิ์ยาของน้ำตาชาดความจริงเป็น

ยาปลุกสวาทอันร้อนแรง มาตรว่าถูกตัวยาพรากคนเมามายชะล้างเจือจาง หากยังออกฤทธิ์ในการกระตุ้นสวาทไม่น้อย มันกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าล้อเล่น"

มันระบายลมจากปากคำหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะเป้ากางเกงร้อนระอุ

ทั้งยังคับตึงยิ่ง

นางก็ระบายลมจากปากคำหนึ่ง จากนั้นหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านล้อเล่น"

ทั้งสองล้วนหัวร่อออกมา

เปลวเทียนเต้นระริก น้ำตาเทียนไหลหลั่งเป็นทาง

แป๊ะโช้วปวยลุกขึ้นยืนช้าๆ ส่งเสียงไอเบาๆ

อุนยิ้วถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"เป็นไรแล้ว"

"ไม่เป็นไร ระหว่างนี้ไม่ใคร่สบาย"

พลางยกมือปิดปาก อีกมือหนึ่งยันกับขอบโต๊ะ

อุนยิ้วหน้าถอดสี ตรงเข้ามาประคองมันไว้ กล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านยิ่งมายิ่งคลับคล้าย"

"คลับคล้ายอะไร?"

"คลับคล้ายเขา"

"เขา?"

"เป็นศิษย์ผู้พี่ของข้าพเจ้า"

"โซวมั่งจิ้ม?"

"ท่านซูบผอมลง ยิ่งมายิ่งมีอำนาจ ทั้งเยียบเย็นอำมหิต ยังไม่คลับคล้ายเขาอีกหรือ?... แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องเป็นเช่นเดียวกับเขาที่เปลือกนอกเย็นชา หากทว่าจิตใจดีงาม?"

"อย่างนั้นหรือ?"

เสียงขาดคำ มันจี้นิ้วดุจสายลม ปิดสกัดจุดสำคัญบนร่างอุนยิ้วรวมห้าแห่ง

ภาคที่สาม

ความมีสุทธิ์ของลุ้ยซุ้ง

นางคล้ายประกายสายฟ้า ประหนึ่งอสนีบาดฟาดฟ้า

"อาจบางทีการตัดสินใจอันองอาจ มาจากจิตใจที่นุ่มนวลดุจสายน้ำ ถึงแม้ว่าท่านพ่ายแพ้ แต่ความพ่ายแพ้คือจุดเริ่มต้นของความสำเร็จ ในโลกหล้าที่ผ่านมาหากทำถูกไม่มีผู้ใดทราบ กระทำผิดพลาดไม่มีผู้ใดลืมเลือน นี่เป็นกฎเหล็กของผู้คนทั้งหลาย หากคิดควบคุมมันให้เลือกทำถูกครั้งใหญ่ทำผิดครั้งใหญ่ สำเร็จใหญ่ล้มเหลวใหญ่ ผู้คนกลับทำความเข้าใจไม่ได้ว่าผู้ใดผิดผู้ใดถูก"

คำกล่าวของลุ้ยซุ้ง ที่สวน
เหยียบย่ำเหมยหาหิมะตึกหกหุนครึ่ง

บทที่ 1

ท่านผู้เฒ่า

ศีรษะโตเท่าใด?

นี่ไม่มีบรรทัดฐาน ทั้งนี้เพราะบางคนศีรษะใหญ่ บางคนศีรษะเล็ก แต่ระหว่างใหญ่เล็กมีความแตกต่างไม่มากนัก

คนที่ศีรษะใหญ่ไม่แน่ว่าจะชาญฉลาด หรือว่าคนศีรษะเล็กจะโง่เขลา บางครั้งก็มีคนโง่งมที่ศีรษะใหญ่ไม่มีสมอง เพียงแต่ผู้ที่ใช้สมองอยู่เสมอจะมีศีรษะใหญ่โตกว่า ขณะที่คนใช้แรงงานมีแขนขาเจริญเติบโตกว่า

ศีรษะใหญ่ก็ไม่มีประโยชน์ ประการสำคัญอยู่ที่สมอง สมองควบคุมความนึกคิดและความเคลื่อนไหวทั้งมวล แต่ว่าจนบัดนี้มนุษยชาติใช้สมองเพียงเศษห้าส่วนร้อย ที่เหลือยังไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่นเดียวกับที่จักรวาลกว้างใหญ่ไพศาล ลึกลับสุดจะหยั่ง

เพียงแต่วันนี้ไม่มีผู้ใดศีรษะพองโตเท่ากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

วันนี้แทบเป็นวันที่ศีรษะพองโตที่สุดในครึ่งชีวิตของเขา

และเป็นคนที่ศีรษะพองโตที่สุดในนครหลวง

นับตั้งแต่ทราบข่าวใหญ่จากตำหนักจูกัวะ ศีรษะของเขาก็พองโตขึ้นกว่าเดิมสามร้อยเท่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ยังไม่กลับเจดีย์งวงช้าง เป็นเหตุให้ไม่ทราบเรื่องที่อุนยิ้วเดินทางสู่ทอลมพิรุณโปรย เพราะเขายืนกรานรอฟังข่าวที่ตำหนักจูกัวะ

...ในที่สุดมีข่าวมาแล้ว

สามทารกกระบี่กับหนึ่งทารกดาบซึ่งเพิ่งเข้าสังกัดบ้อเช้งกลับมาแล้ว

บ้อเช้งมีสีหน้าท้อแท้ระทดคล้ายเพิ่งทำสงครามพบกับความปราชัยมา เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยเห็นว่าคนพิการผู้นี้ท้อถอยถึงเพียงนี้มาก่อน

แต่บ้อเช้งพอออกปากก็ปลอบโยนเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านไม่ต้องเป็นห่วง เรื่องราวไม่ใหญ่โตเท่าใด เพียงแต่..."

หัวใจเฮ้งเซี่ยวเจียะตกวูบลง

เขาแม้อายุยังเยาว์ แต่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน ทราบว่าคนผู้หนึ่งที่สามารถปลอบโยนผู้อื่น เงื่อนไขข้อแรกคือสภาพของมันต้องดีกว่าอีกฝ่ายจึงมีปัญญาปลอบโยนได้

นี่หมายความว่าบ้อเช้งแม้ประสบปัญหาไม่น้อย แต่ปัญหาที่เฮ้งเซี่ยว-เจียะต้องเผชิญยังใหญ่โตกว่า

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะถามตรงๆ ว่า

"ถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยวที่แท้ก่อเรื่องอันใด?"

บ้อเช้งก็ตอบตามความเป็นจริงว่า

"พวกมันบุกเข้าหมู่ดึกโป๊ยเอี้ยจึง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ กล่าวว่า

"พวกมันลอบสังหารเส้งโป๊ยไท้เอี้ย?"

"หากเป็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยก็ประเสริฐ"

"มิใช่เล้งโป๊ยไท้เอี้ย?"

"ไม่เพียงเล้งโป๊ยไท้เอี้ย คืนนี้ที่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยงจึงชุมนุมด้วยบุคคลระดับสูง รวมทั้งบี้กงกง"

"อะไร พวกมันกล้าลอบสังหารบี้กงกง?"

บ้อเช้งทอดถอนใจอีกครา ครั้งนี้ทอดถอนใจยาวกว่าเดิม จากนั้นจึงกล่าว

"หากเป็นบี้กงกง ยังแก้ไขได้ไม่ยากนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"หรือว่า...พวกมันกลับ..."

บ้อเช้งผงกศีรษะรับ

คราครั้งนี้แม้กระทั่งตุยเมี่ย ทิชิ่วและแนฮ้วยยังทอดถอนใจพร้อมกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"พวกมัน...พวกมันกลับกล้า..."

ในโลกนี้ความจริงไม่มีเรื่องราวที่ถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวไม่กล้ากระทำ

มีบ้างบางคนไม่เสียใจ ไม่ครั่นคร้าม ไม่ละอาย เข้าใจว่าเป็นธาตุแท้ของลูกผู้ชาย รุดหน้าอย่างกล้าหาญ แท้ที่จริงแล้วคนผู้หนึ่งไม่กลัวอันใด ไม่รู้จักความละอาย กระทำแล้วไม่สำนึกเสียใจ นั่นเพียงเป็นคนที่ปราศจากความละอาย ไม่รับผิดชอบและไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริง

บุคคลเช่นนี้ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความกล้าหาญ

มีคนเห็นว่า จิตวิญญาณของผู้กล้าคือ แม้ทราบว่าไม่พึงกระทำหากยังกระทำ ความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้ สมมติเช่นพฤติการณ์ของโจรผู้ร้าย โจรเด็ดบุปผา รวมทั้งการใช้วิชาบู๊ข่มเหงคะเนงร้าย จัดว่าไม่พึงกระทำหากยังกระทำ แค่หากเป็นเรื่องเพื่อคุณธรรม ยังกล้าที่จะกระทำ

อย่างนั้นก็ควรแก่การสดุดีแล้ว

...หมายความว่าแม้ทราบว่าทำไม่ได้ แต่เพื่อคุณธรรมและเหตุผล มิอาจไม่กระทำ ไม่กลัวการเสียสละใดๆ ยังต้องกระทำให้จงได้ นี่จึงหายากยิ่งนัก

หากเป็นเรื่องที่ขาดเมตตาไร้คุณธรรม กลับไม่พึงกระทำ...ผู้คนพึงไม่กระทำก่อน หลังจากนั้นจึงเลือกกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง

การปฏิเสธเรื่องราวที่ทำร้ายผู้คนเอื้อประโยชน์ต่อคนอย่างกล้าหาญจึงเป็นกิจการอันยิ่งใหญ่

นี่จึงเป็นจิตวิญญาณของผู้กล้าอย่างแท้จริง

...อย่างนั้นคราครั้งนี้ถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวกระทำเรื่องราวอันใด?

กล่าวตามความสัตย์ พวกมันเองยังไม่ทราบ

หากพวกมันทราบว่าพวกมันกำลังทำอะไรอาจไม่กล้ากระทำแล้ว

ถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวหลังจากโด่นดั้งพวยกับบ้วนลี้ม่อ ล้วนบังเกิดความฮึกเหิมไม่คลาย

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวถามถังป้องู้ว่า

"ท่านคิดกระทำการใหญ่หรือไม่?"

ถังป้องู้ตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"คิด แต่ว่าเพียงคิดไม่มีประโยชน์ใด"

"เมื่อคิดก็กระทำ เมื่อกระทำก็เกิดประโยชน์ ตรงกับคำกล่าวที่ว่า 'ไม่สดับมิสู้สดับ สดับมิสู้ได้เห็น ได้เห็นมิสู้รับรู้ รับรู้มิสู้กระทำ...,"

"ท่านว่าอะไร?"

"นี่เป็นคำกล่าวของซุ่นจื่อสมัยเลียดก๊ก ท่านกลับไม่เคยได้ยินมา?"

"ซุ่นจื่อเป็นใคร?"

"ซุ่นจื่อได้รับการขนานนามคู่กับเม่งจื้อ เคยเป็นผู้เช่นสรวงสุราของ

รัฐชี้ มีคุณูปการในการแก้ไขปรับปรุงตำราทั้งหก*[1]..."

"ตำราทั้งหก? พวกเราเตรียมกระทำการใหญ่ ท่านยกอ้างพระคัมภีร์อันใด..."

"เราค่อยเข้าใจ ทั้งสามรุ่นไม่เรียนหนังสือ ไม่ต่างกับสุกรเล้าหนึ่ง"

"ท่านด่าคน?"

"เราด่าตัวโง่งม"

"ท่านกล่าววาจามากมายก่ายกอง มิสู้พานบอกว่าปฏิบัติจริงสำคัญกว่ารับรู้ มิต้องเปรียบเปรยเป็นสุกรสุนัข ขงจื๊อเหลาจื๊อเม่งจื๊อซุ่นจื่ออันใด"

"ตกลง เมื่อสนทนากับถุงหญ้าฟาง*[2] ท่าน ได้แต่พูดตรงๆ ต่อมารดาท่าน"

"ท่านด่าคนอีก"

"อย่าได้มีโทสะ พวกเราสมควรรวมตัวกันกระทำการใหญ่ ให้สี่ยอดมือปราบกับก้อนหินน้อยชมดู"

"กระทำการใหญ่อันใด?"

"พวกเรากำจัดบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ให้ทั้งหมดแตกตื่นตกใจโดยทั่วหน้า"

"กำจัดผู้ใด?"

"เล้งโป๊ยไท้เอี้ย"

"เล้งโป๊ยไท้เอี้ย? เจ้าผู้นี้ไม่เคยกระทำเรื่องดีงาม เป็นสุนัขจิ้งจอกดิ่งบารมีเสือ สมควรฆ่า"

1*ตำราทั้งหกประกอบด้วยหนังสือกวีนิพนธ์ หนังสือรัฐศาสตร์ หนังสือว่าด้วยนิติธรรมเนียม หนังสือว่าด้วยธรรมชาติวิทยา หนังสือดนตรีการ และหนังสือประวัติศาสตร์

2*เปรียบเป็นคนสมองขี้เลื่อย

"มันจะอย่างไรเป็นขุนนางบ้านเมือง หากฆ่าทิ้งจะเกิดความวุ่นวายเพียงทุบตีระบายโทสะสักครา"

"วิเศษแท้ ไปกันเถอะ"

"ท่านคิดไปยังหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงกระมัง?"

ถังป้อง้กล่าวว่า

"หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงยังไม่เป็นปัญหาต่อเราถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) แต่ที่ข้างกายมันสมควรมีมือดีคอยรับศึกแทน"

"ท่านไม่ต้องเป็นห่วง รังสุนัขของมันต่อให้เป็นกับดักใหญ่ แต่กลไกบังคับอยู่ในมือพวกเรา เมื่อถือลูกกุญแจอยู่ ยังกลัวเปิดไขไม่ได้หรือไม่?"

"ลูกกุญแจ"

ปิงหึงเสี้ยวล้วงป้ายทองจากอกเสื้อสองป้าย กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"บอกต่อท่าน เมื่อครู่เราลักล้วงป้ายผ่านทางเข้าออกหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงจากตัวบัดซบทั้งสองมาสองป้าย"

นั่นก็ใช่แล้ว เมื่อปุ่มบังคับกลไกอยู่ในมือพวกมัน ยังกลัวอันใด?

ปัญหาอยู่ที่ปุ่มบังคับกลไกแม้อยู่ในมือพวกมัน แต่เมื่อกลไกทำงานพวกมันตกอยู่ภายใน ผู้ใดบังคับเปิดปิดได้?

อย่าว่าแต่ในชีวิตผู้คน บางครั้งยากล่วงรู้ถึงผลได้ผลเสีย

ปิงหึงเสี้ยวบังเอิญลักล้วงป้ายผ่านทางสองป้าย ดังนั้นกระทำการใหญ่ที่สะท้านสะเทือนนครหลวงประการหนึ่ง

แต่หากพวกมันล่วงรู้ผลกระทบของเรื่องนี้ พวกมันยังจะยึดถือป้ายผ่านทางเป็นของวิเศษอีกหรือไม่?

หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะมาตรการป้องกันยามค่ำคืนเข้มงวดเป็นพิเศษ มิใช่เมื่อถือป้ายผ่านทาง ก็

ผ่านเข้าออกได้ตามใจปรารถนา

หากให้พวกมันบุกเข้าไป ออกจะเปลืองเรี่ยวแรงวุ่นวาย สาเหตุเป็นเพราะว่า...

หนึ่งพวกมันคิดทุบตีเส้งโป๊ยไท้เอี้ย ซึ่งทำงานรับใช้ฉั่วเกีย หาใช่คิดทุบตีสิ่วล้อของมันไม่

สอง หากบุกเข้าจากเบื้องนอก ต่อให้บุกเข้าไปได้ เส้งโป๊ยไท้เอี้ยคงหลบลี้หนีหน้าไปแต่แรก

สาม พวกมันถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ต้องการพัวพันกับสมุนบริวารของเส้งโป๊ยไท้เอี้ย หากจะทุบตีต้องทุบตีหัวหน้าใหญ่ จึงถือเป็นการกระทำการใหญ่

หากคิดเล็ดลอดผ่านด่านรักษาการ เข้าสู่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงโดยไม่ถูกพบเห็น ต้องทำอย่างไร?

ปิงหึงเสี้ยวมีหนทาง

พวกมันเริ่มปลอมแปลงโฉม ปลอมเป็นสตรีรับใช้สูงอายุ กับนางกำนัลนางหนึ่ง

นางกำนัลย่อมเป็นปิงหึงเสี้ยว

สตรีรับใช้สูงอายุคือถังป้อง้

หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงในคืนนี้ประหลาดแท้มิเพียงมีราชองครักษ์ ทหารวังหลวงพระองค์ และมือดีชาวยุทธจักรลาดตระเวนตรวจตรา ยังมีขันทีนางกำนัลไม่น้อย

ปิงหึงเสี้ยวตาแหลมคมหมายตาสตรีรับใช้สูงอายุที่ประจำห้องครัวกับนางกำนัลที่ปรนนิบัติเชื้อพระวงศ์วังเจ้า จี้สกัดจุดพวกนาง ฉุดลากถึงเงามืดแปลงโฉมตัวเองก่อน ค่อยปลอมแปลงให้กับถังป้อง้

ถังป้อง้เห็นปิงหึงเสี้ยวซ่อนรอยยิ้ม แฝงความงามดุจบุปผาแรกตูมยิ่งงดงามกว่าสตรีจริงๆ อีก

ปิงหึงเสี้ยวให้ถังป้อง้สวมใส่เสื้อผ้าเทอะทะ ทั้งถูทาใบหน้ามัน

แต่ถังป้อง้ยังไว้วางใจต่อวิชาปลอมแปลงโฉมของปิงหึงเสี้ยว

ทั้งนี้เพราะปิงหึงเสี้ยวเป็นน้องเล็กของร้านยี่ห้อทองตระกูลปิง

ร้านยี่ห้อทองตระกูลปิงความจริงมีท่าไม้ตายสามประการ หนึ่งคือวิชาจี้จุด พลังลมปราณและวิชาปลอมแปลงโฉม

ปิงหึงเสี้ยวแม้ไม่ภักดี ไม่ฝึกปรือพลังลมปราณ เรียนรู้วิชาจี้จุดเทียงผิวเผิน ด้านวิชาปลอมแปลงโฉมเพียงมีความสำเร็จอยู่บ้าง กลับฝึกวิชาตัวเบาของสำนักสันติตระกูลเนี่ยจนสูงส่ง แต่อาศัยความสำเร็จด้านการปลอมแปลงโฉม ยังแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

ทั้งสองปลอมเป็นสตรีรับใช้สูงอายุกับนางกำนัลติดตามขบวนผู้คนปะปนเข้าไป

ซึ่งความจริง หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงวางกำลังอย่างเข้มงวด คิดปะปนเข้าไปไม่ง่ายนัก

แต่ถังป้องกับปิงหึงเสี้ยวกลับกระทำได้

เหตุผลสำคัญมีเพียงหนึ่งเดียว

นั่นคือประจวบเหมาะ

ในชีวิตผู้คน มีเรื่องราวมากหลายที่กระทำลุล่วงด้วยความประจวบเหมาะ

ถังป้องกับปิงหึงเสี้ยวที่ปะปนเข้าไปได้ เพราะว่าภายในกำลังวุ่นวายกับการเตรียมอาหาร รอให้สตรีรับใช้สูงอายุเข้าไปเป็นลูกมือ ถังป้องจึงผ่านด่านเข้าไปได้ ราชองครักษ์ผู้หนึ่งทำการตรวจสอบผู้ที่เข้าสู่หมู่ตึกโดยละเอียด แต่เนื่องจากนิยมความงามของปิงหึงเสี้ยว ฉวยโอกาสลูบๆ คลำๆ จากนั้นปล่อยให้ผ่านไป

หัวหน้าขันทีอีกผู้หนึ่งความจริงคิดตรวจค้นถังป้องู้ แต่พอเห็นสารรูปอีกฝ่าย กลับอาเจียนไม่หยุดยั้ง ยังมีหัวหน้านางกำนัลนางหนึ่งบังเกิดความสงสัยต่อปิงหึงเสี้ยว ประจวบกับยามนั้นมีคนร้องว่า

"ท่านผู้เฒ่าจะเตะลูกกลมแล้ว ยังมิรีบไปเตรียมการอีก?"

หัวหน้านางกำนัลนั้นพอฟัง ไม่ทันไต่สวนโดยละเอียด รีบรุดไปตามเสียง

ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวพกความโชคดีบวกกับประจวบเหมาะ ในที่สุดลอบเข้าสู่สวนหลังของหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง

นี่มีเรื่องสามประการต้องทำความเข้าใจ

หนึ่งนั้นถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวผ่านเวรยามต่างๆ เข้าสู่สวนหลังของหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง สมควรบอกว่าเป็นลิขิตของสวรรค์เจ็ดส่วน และเป็นการกระทำของผู้คนสามส่วน

สอง เนื่องจากการรักษาการณ์เป็นไปอย่างเข้มงวด แทบวางยามอยู่ทุกระยะสามก้าวห้าก้าว ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ยิ่งคิดล่วงลึกเข้าถ้ำเสือ ชมดูให้รู้แน่

สาม พวกมันเข้าสู่สวนหลัง มิใช่ตึกหลัง หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงเพาะปลูกบุปผา สะสมหินแปลก เลี้ยงสัตว์ที่หายากอยู่ที่สวนหลังทางด้านซ้าย ส่วนสถานที่คุมขังศัตรูทางการเมืองอยู่ที่ตึกหลังด้านขวามือ

สถานที่ใช้คุมขังคนเรียกว่าถ้ำโพรงล้ำลึก ก่อนหน้านี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับพวกเคยบุกฝ่าเข้าไป ส่วนสวนหลังขนานนามว่าอุทยานค้นหาฝัน

อุทยานค้นหาฝันเป็นสถานที่เยี่ยงไร?

...อุทยานค้นหาฝันเป็นสถานที่สำหรับให้ท่านค้นหาความฝัน

ในใจทุกผู้คนล้วนมีอุทยานค้นหาฝันของตัวเอง แต่ละคนล้วนมีรูปแบบ" ในการค้นหาความฝัน เพียงแต่ในสวนดอกไม้อันกว้างใหญ่นี้ แทบเพาะปลูกบุปผานานาพันธุ์ ตลอดจนหินแปลกประดามี รวมทั้งสัตว์ที่ได้รับการฝึกจนเชื่องเชื่อวิ่งเล่นไปมา ยังมีพื้นหญ้าที่เขียวชอุ่ม เคียงข้างด้วยสายน้ำที่รินไหล เป็นผู้ใดมาค้นหาความฝันกัน?

...เล้งโป๊ยไท้เอี้ย?

คนคร่ำครีผู้นี้ ไหนเลยมีอารมณ์ที่สุนทรีย์

...แม่ทัพทังก่วง?

ความคิดฉุดคร่าหญิงชาวบ้านของแม่ทัพใหญ่ผู้นี้ ยังมีมากกว่าชมบุปผาดูก้อนหินมองสายธาร

...ขุนนางเฮ้งโพ่ว?

ขุนนางใหญ่ผู้นี้สมควรชื่นชอบทองคำเหลืองอร่ามเงินสุกปลั่งตลอดจนหยกมรกตมากกว่า

อย่างนั้นสวนค้นหาฝันที่ปลูกสร้างอย่างวิจิตรงดงามถึงเพียงนี้ ที่แท้จัดไว้สำหรับผู้ใด?

สำหรับถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยว ยิ่งรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ยิ่งเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม พวกมันยิ่งคิดสืบดูให้รู้แน่

อาทิตย์ยามเที่ยงอบอุ่นสบาย เมื่อส่องต้องใบหน้า ทั้งสองถึงกับตาลายพร่าพราย เห็นภายในสวนมีผู้คนสองสามร้อยคน สตรีแต่งกายเช่นนางกำนัล สูงต่ำอ้วนผอมไม่เท่ากัน บุรุษบ้างแต่งกายเป็นชันที เขียนคิ้วทาปาก บ้างเป็นทหารรักษาพระองค์ รูปกายกำยำบึกบึน เรียงรายอยู่สองฟากข้าง

ปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้สบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิด...นี่เป็นรูปชบวนอันใด?

ทั้งสองยิ่งสงสัยอยากรู้ ยิ่งไม่ล่าถอยหลบเลี่ยง ชักชวนกันเดินไปยังเบื้องหน้า เห็นบนลานหญ้ามีผู้คนเจ็ดแปดคนไล่กวดลูกกลมที่ทำจากหนังลูกหนึ่ง ดูว่าผู้ใดสามารถเตะเข้าไปในลัง ถือเป็นฝ่ายชนะ

ถังป้องู้อดกล่าวมิได้ว่า

"ไล่กวดลูกกลมใบหนึ่ง ต้องระดมผู้คนมากถึงเพียงนี้หรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวฉวยโอกาส "อบรมสั่งสอน" ว่า

"ท่านยังไม่ทราบ คนมีชีวิตอยู่ในโลก มิใช่แย่งกันไล่กวดลูกกลมใบ

หนึ่งหรือ?"

ดังป้อง้ยังกล่าวว่า

"แต่ว่าผู้คนหลายร้อยจนถึงนับพัน ชมดูผู้คนไม่กี่คนไล่กวดลูกกลมใบหนึ่ง ออกจะไร้รสชาติความหมายไปแล้ว"

ขณะที่มันกล่าวคำพูดนี้ ย่อมไม่ทราบว่าอีกร้อยพันปีให้หลัง ถึงกับมีผู้คนหลายหมื่น จนถึงหลายร้อยหมื่นและหลายพันหมื่น ติดตามชมผู้คนหลายคนไล่กวดลูกหนังใบหนึ่งจนไม่เป็นอันกินอันนอน

ปิงหึงเสี้ยวก็ขบคิดไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"พวกเราเข้าไปชมดูให้ชัดเจนกว่านี้"

แต่ว่าพวกมันแทบถูกผู้คนสกัดเอาไว้

ผู้ที่สกัดพวกมันไว้ มีทั้งบุรุษและสตรี บ้างชราบ้างฉกรรจ์ บ้างมีลักษณ์บ้างงดงาม แต่งกายแตกต่างกับขันทีและราชองครักษ์ทั่วไป แต่มีความเหมือนประการหนึ่ง

นั่นคือดาบ

พวกมันล้วนพกพาดาบ

บางคนเก็บซ่อนไว้ บางคนคล้ายเหล็กที่ขึ้นสนิม บางคนเพียงถือท่อนเหล็กๆ กับมือ

เพียงประการนี้แสดงว่า พวกมันแตกต่างกับผู้คนในบริเวณ

ทั้งนี้เพราะบุคคลอื่นไม่ว่าขันทีหรือราชองครักษ์ล้วนไม่ได้พกพาอาวุธ

มีเพียงผู้คนเจ็ดแปดคนนี้สามารถพกพาอาวุธ

ดูจากท่าทีของพวกมัน คล้ายคิดสกัดปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ไว้

ยามนั้นประจวบมีผู้คนเดินเข้ามา

คนทั้งสองนี้หนึ่งไว้เคราครึ้มทั่วใบหน้า ถึงกับสูงใหญ่กว่าถังป้องู้ผู้หนึ่งหยีตาลง แต่ขนคิ้วราวไม้กวาด ส่วนปลายแยกออกราวถูกไฟเผา

ท่วงท่ากลับสุภาพอ่อนโยน

คนทั้งสองแยกตัวมาจากการละเล่นที่ลานหญ้า ส่งเสียงหอบหายใจเล็กน้อย คล้ายคิดหยุดพักผ่อนสักครู่ พอเหลือบเห็นปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ ขุนนางบุ๋นที่สุภาพเรียบร้อยจึงสั่งว่า

"ท่านผู้เฒ่าหลั่งเหงื่อแล้ว รีบจัดเตรียมน้ำดื่มที่ให้ความชุ่มคอไว้"

ปึงหึงเสี้ยวตัดสุ้มเสียงรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

ขุนนางบู๊ไว้เคราครึ้มเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ขณะที่เดินเฉียดผ่านไป กลับยื่นมือมาบิดตะโพกของปึงหึงเสี้ยวคราหนึ่ง

ปึงหึงเสี้ยวถึงกับแทบกระโดดปราดขึ้นมา

ได้ยินคนทั้งสองสนทนากันอย่างยิ้มแย้มว่า

"นางกำนัลนี้แปลกหน้ายิ่ง คล้ายไม่เคยเห็นมาก่อน"

"หญิงงามภายในวังมากกว่าปลาในสระ ไหนเลยชมดูหมดสิ้น หากทังเจียงกุน (แม่ทัพทัง) ชมชอบย่อมรวบง่ายยิ่ง"

"นี่กลับสดใหม่ แฝงแรงดีดสะท้อน แต่ว่าเฮ้งตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เฮ้ง) หวังว่ามิใช่นางกำนัลของฝ่าบาท..."

ปึงหึงเสี้ยวรับฟังจนหงุดหงิดใจ คิดวิ่งไปทุบตีแม่ทัพสูงใหญ่นั้น

...คิดไม่ถึงในสถานที่อันอัครฐาน คำพูดที่ได้ยินกลับต่ำช้าลามกนัก

คราครั้งนี้ถังป้องู้ฉุดรั้งมันเอาไว้

ที่แท้ขณะที่ขุนนางบุ๋นแม่ทัพบู๊กล่าวกับพวกมัน ผู้คนที่ถือดาบซุกซ่อนดาบเหล่านั้นพากันล่าถอยกลับไป

นี่นับเป็นโอกาสที่เดินใกล้เข้าไป

แต่แล้วยามนั้น มีคนผู้หนึ่งพบเห็นพวกมันเดินเข้าใกล้ลานหญ้า

ในดวงตาคนผู้นี้พลันทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง

แต่ว่ามันไม่ส่งเสียง

มันยกมือดึงปลายผมที่หงอกขาว จับตาดูความเคลื่อนไหวของคนทั้งสอง พลันนึกถึงถั่วลิสงที่เป็นอาหารโปรดของมัน

โอกาสที่ดีที่สุดมักเป็นโอกาสที่เลวที่สุด

...หรืออาจบอกว่า โอกาสที่ดีที่สุดของตัวเอง มักเป็นโอกาสที่เลวที่สุดของศัตรู

ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้พอเห็นรูปขบวนเช่นนี้ ยิ่งคิดขมดูว่าผู้ที่ไล่กวดลูกกลมเตะลูกกลมบนลานหญ้า เป็น "ผู้ยิ่งใหญ่" อันใด?

หลังจากที่ "แม่ทัพท้ง" กับ "ใต้เท้าเฮ้ง" หยอกเอินพวกมัน ก็ไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาไต่สวนพวกมัน

ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ระงับสติ ขณะจะเพ่งตาขมดูว่าผู้ที่เล่นเตะลูกกลมเป็นใคร พลันได้ยินเสียงตวาดคำหนึ่ง

ผู้คนหลายร้อยคนส่งเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียง

สุ้มเสียงคล้ายอสนีบาตยามแล้ง สั่นสะท้านจิตใจถังป้องู้ ใจกลางฝ่ามือปึงหึงเสี้ยวก็เย็นเฉียบ ค่อยพบว่าคนชุดเหลืองผู้หนึ่งเตะลูกเข้าหีบ ได้หนึ่งคะแนน ทั้งหมดจึงโห่ร้องตะโกนหนุน

...นี่เป็นใคร จึงได้รับการหนุนเนื่องถึงเพียงนี้?

คนชุดเหลืองรูปร่างซูบผอม ลักษณะท่าทางคล้ายไม่อาจต้านแรงลมช่วงไหล่เล็กเรียว แต่เล่นอย่างสนุกสนาน หลั่งเหงื่อหอบหายใจ มีคนหน้าขาวไร้หนวดเคราคอยซับเหงื่อให้ จากนั้นรีบล่าถอยกลับไป

คนชุดเหลืองพอเตะเข้าไปลูกหนึ่ง คนในบริเวณจะโห่ร้องหนุนเนื่องทุกครั้ง

แต่ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวเริ่มดูออกว่า ผู้คนบนลานหญ้าแม้ไล่กวดลูกกลมที่ทำจากหวาย แต่พอถึงเวลาเตะลูกเข้าหีบ จะยกให้แก่คนชุดเหลืองผู้ว่าไป

...นี่ไม่ยุติธรรม

ในชีวิตถังปัองู้กับปิงหึงเสี้ยวชิงชังเรื่องอยุติธรรมที่สุด หากประสบพบเห็นเรื่องอยุติธรรม ต้องสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว

ที่เบื้องหน้า เกิดเรื่องไม่ยุติธรรมเรื่องหนึ่ง มีคนที่ไม่รักษาความยุติธรรมผู้หนึ่ง

พวกมันคิดสั่งสอนคนผู้นี้

ต่อจากนั้นพวกมันพบเห็นผู้คนอีกคนหนึ่ง มีลักษณะราศีสูงสง่า ไว้เครายาวห้าแฉก ทำการแข่งขันแย่งชิงลูกกลมกับคนชุดเหลือง แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า มันพยายาม "อ่อนข้อ" ให้แก่คนชุดเหลือง พยายามสร้างโอกาสให้คนชุดเหลืองได้ชัย

ในสายตาของปิงหึงเสี้ยวกับถังปัองู้ การแสดงออกของคนผู้นี้ ไม่สง่างามอีกต่อไป

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พากันกล่าวว่า

"ลงมือ"

มิอาจไม่ลงมือ

เพราะเหตุใด?

ทั้งนี้เพราะพวกมันรู้จักคนที่ "สูงสง่า" นั้น

พวกมันเคยพบเห็นคนผู้นี้

เมื่อสี่ปีก่อน ที่หน้าร้านโช้วเจียะแจ คนผู้นี้นำแปดจอมตาบใหญ่รุดมาบีบบังคับให้เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสังหารจูกัวะชิงแซ

ต่อให้คนผู้นี้กลับกลายเป็นผุยผง พวกมันก็จดจำออก

พวกมันปรารถนาใคร่บดขยี้คนผู้นี้เป็นผุยผง

คนผู้นี้ย่อมเป็นมหาเสนาบดีราชวงศ์ซ้อง

"ฉั่วเกีย"

ถังปัองู้ขู่คำรามออกมา ร้องว่า

"เราจะฟาดท่านให้ตายคามือ"

มันส่งเสียงร้องปานพยัคฆ์คำราม จากนั้นถาโถมออกไปดุจเสือตาวตะปบเหยื่อ

พริบตานั้น ทุกผู้คนล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

...ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า ในเวลาเช่นนี้กลับปรากฏคนผู้หนึ่งโถมจู่โจมใส่ฉั่วเกีย

ยามนั้นถังป้องู้ยังอยู่ในคราบสตรีปลอมเป็นบุรุษ แต่ยามวิ่งตะบึงถึงกับแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น สะกดทุกผู้คนจนตะลึงลาน อาจบางทีอาทิตย์ใกล้สนธยา ผู้คนในบริเวณไม่ทันมีปฏิกิริยาใด

ผู้ที่มีปฏิกิริยาพากันตวาดว่า

"รีบถวายการอารักขา"

...ถวายการอารักขา?

...ถวายการอารักขาอันใด?

พริบตาดุจประกายไฟ ถังป้องู้กระชากร่างฉั่วเกียไว้ ฉั่วเกียหมุนตัวหมายหลบหนี ถังป้องู้กลับฉีกกระชากเสื้อผ้าอีกฝ่ายขาดไปแถบใหญ่

ฉั่วเกียกลับใช้ยุทธวิธี "จักจั่นทองลอกคราบ" หมุนตัววิ่งหลบหนี

ยามนั้นปรากฏผู้คนสองสามคนโถมเข้ามาขัดขวางถังป้องู้ ถังป้องู้หาแยแสสนใจไม่ กระแทกผู้คน พุ่งชนผู้คนล้มลง ยังคงโถมใส่ฉั่วเกียไม่เลิกรา

เสียงโครมเมื่อคนทั้งสองล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน สร้างความลิงโลดยินดีแก่ถังป้องู้ยิ่ง...ในที่สุดมันจับตัวฉั่วเกียได้แล้ว รอสักครู่พอกลับไปยังเจดีย์งวงช้าง คงมีหน้ามีตานัก

มิคาดที่ขายโครงปวดแปลบคราหนึ่ง ฉั่วเกียทิ่มนิ้วใส่ชายโครงข้างซ้ายของมัน ดีที่ถังป้องู้ฝึกปรือวิชาภูษาเหล็ก ยังทนทานรับได้ จากนั้นบันดาลโทสะ ต่อยหมัดสวนออกไป

หมัดนี้ต่อยจนเลือดกำเดาฉั่วเกียไหลออกมา

ซึ่งความจริง ด้วยฝีมือของฉั่วเกียสามารถตอบโต้ได้ แต่ถังป้อง้มีท่วงท่าดุร้ายหมายขวัญกลับกดร่างฉั่วเกียไม่ปล่อยฉั่วเกียยามปรกติชี้นิ้วบงการบัญชากองทัพนับร้อยหมื่น ยามนี้พอถูกผู้คนจับกดไว้ ยามแตกตื่นลนลานลืมศักดิ์ศรีตัวเองทางหนึ่งดิ้นรนอย่างไม่คิดชีวิตทางหนึ่งร้องขอความช่วยเหลือ

ถังป้องู้ไม่แยแสสนใจ ต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง

นี่ยังไม่สาแก่ใจ เตะใส่เท้าหนึ่ง

ฉั่วเกียเจ็บปวดจนล้มลงกับพื้น

ถังป้องู้พานกดทับมันเอาไว้ ยัดดินโคลนเข้าปากมัน

ทางด้านปิงหึงเสี้ยวความจริงคิดคุ้มกันถังป้องู้ มิคาดเห็นเงาคนถลันวูบวาบ ทั้งหมดคุ้มกันคนชุดเหลืองนั้นล่าถอยไปอย่างเร่งร้อน

ปิงหึงเสี้ยวมีความรู้สึกคับข้องใจต่อคนชุดเหลืองอยู่แล้ว พอเห็นทั้งหมดแย่งกันคุ้มครองคนผู้นี้ ต้องฉุกคิดขึ้น คนผู้นี้ยังมีความสำคัญกว่าฉั่วเกีย หรือว่าเป็นผู้มีอาวุโสกว่าฉั่วเกียอีก?

เห็นถังป้องู้จัดการกับฉั่วเกียจนราบคาบ หวนนึกถึงหากกลับถึงเจดีย์งวงช้าง ผู้แซ่ถังคงประโคมโอ่จนสูงเลิศลอย หากตนเองไม่โค่นบุคคลที่สูงส่งกว่า วันหน้าไยมิใช่ถูกวัวควายตัวนี้หยามดูแคลน

ดังนั้นปิงหึงเสี้ยวไม่สนใจมากความ กระโดดปราดติดตามไป

เหล่ามือดีกำลังคุ้มกันคนชุดเหลืองล่าถอย คนชุดเหลืองก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ปิงหึงเสี้ยวพานมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศประดุจม้าขาวลอดช่องว่าง พุ่งผ่านสิ่งกีดขวางสามสี่ชั้นสะอึกเข้าประชิดติดตัวคนชุดเหลือง ใช้พัดจีบเคาะใส่จมูกของคนชุดเหลือง กล่าวว่า

"คอยดูเรากงจี้อฟาดท่านจนคร่ำครวญเรียกหาบิดามารดา"

พลางยื่นเท้าออก เกี่ยวคนชุดเหลืองสะดุดล้มลง คนชุดเหลืองหอบหายใจร้องว่า

"เจ้า...เจ้ากล้า..."

ปึงหึงเสี้ยวหวดพัดจีบปัดป่ายสภาวะจู่โจมของผู้คนสองคน โน้มหน้าไปตบหน้าคนชุดเหลืองฉาดหนึ่ง สวนคำว่า

"มีอันใดไม่กล้า?"

คนชุดเหลืองกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ข้า...ข้าเป็นถึงเจ้าชีวิต..."

ในโลกมีบุคคลที่แตกต่าง มีประสบการณ์ที่แตกต่าง

บางคนอาจเก็บได้เงินแท่งหนึ่ง บางคนเหยียบถูกอุจจาระกองหนึ่ง บางคนพบพานผู้นำค่ายพรรคอันดับหนึ่ง บางคนกลับพบกับฮ่องเต้เจ้าชีวิต

บุคคลอื่นอาจไม่ทราบ อย่างน้อยปึงหึงเสี้ยวในตอนนี้เป็นเช่นนี้

ปึงหึงเสี้ยวฝันมาชั่วชีวิต ฝันว่าพบพานโฉมสะคราญผู้รู้ใจ ยอมมอบกายมอบใจให้ ฝันว่าตัวเองสอบได้จอหงวน กลับสู่มาตุภูมิอย่างสมเกียรติ ทั้งยังเคยฝันว่าตัวเองฝึกยอดวิทยายุทธ์สำเร็จ ได้รับความชื่นชมจากซือแป๋...

สรุปแล้ว มันเคยฝันสารพัด เพียงแต่ไม่เคยฝันถึงเงินทอง ทั้งนี้เพราะมันไม่ให้ความสำคัญกับทรัพย์สินเงินทอง...

มันก็ไม่เคยฝันว่าเป็นขุนนาง มันเห็นว่าจอหงวนมิใช่ขุนนาง เพียงเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันถึงวิชาความรู้ของมันยิ่งอย่าว่าแต่ฝันถึงฮ่องเต้เจ้าชีวิต

แต่วันนี้มันกลับพบพานฮ่องเต้

ทั้งยังทุบตีทำร้ายเจ้าชีวิต ซึ่งถือเป็นโอรสสวรรค์

ยามนั้นผู้คนหลายร้อยคนโถมเข้าหามัน ส่งเสียงร่ำร้องดังสับสนว่า

"รีบช่วยเหลือฮ่องเต้"

"ชาวบ้านอันอุกอาจ กลับกล้าปองร้ายฝ่าบาท"

ปึงหึงเสี้ยวเบิกตาค้าง ลืมเลือนล่าถอยหลบหนี เพียงถามว่า

"ท่าน...ท่านเป็นฮ่องเต้จริงๆ?"

คนชุดเหลืองตะกุกตะกักว่า

"ข้าทราบว่าหน้าตาของข้า...ไม่คลับคล้าย...แต่ว่าข้าเป็น...เป็นฮ่องเต้ที่ดี"

ทุกผู้คนโถมเข้าใกล้ แต่เนื่องจากปิงหึงเสี้ยวสะกด "ท่านผู้เฒ่า" เอาไว้ ทั้งหมดกริ่งเกรงว่าขว้างมุสิกจนภาชนะเสียหาย ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ปิงหึงเสี้ยวกะพริบตากล่าวว่า

"ท่านบอกว่า...ท่านเป็นฮ่องเต้หมื่นปี?..."

คนชุดเหลืองผงกศีรษะรับ ปิงหึงเสี้ยวอดแหงนหน้าหัวร่อฮาๆ มิได้กล่าวว่า

"ฮ่องเต้หมื่นปีกลับถูกเรา..."

มันพอส่งเสียงหัวร่อ ก็แบ่งแยกสมาธิวูบหนึ่ง

เสียงหัวร่อของมันไม่ทันขาดหาย ปรากฏขันทีสูงอายุผู้หนึ่งชิงตัวคนชุดเหลืองจากเงื้อมมือมัน จากนั้นปรากฏผู้คนอีกแปดคนจู่โจมโหมใส่ปิงหึงเสี้ยวโดยพร้อมเพรียง

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดวาดว่า

"ต้องการจับเป็น"

ผู้คนที่เปิดฉากจู่โจมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เพลงดาบทั้งรวดเร็ว ทั้งดุดัน ทั้งเฉียบขาด ทั้งอำมหิต ทั้งประหลาด ทั้งพิสดาร ทั้งหวาดเสียว ทั้งแยบคาย ปิงหึงเสี้ยวทางหนึ่งตื่นเต้นสงสัยเกินไป ไม่มีกะใจรับมือ อีกทางหนึ่งไม่อาจหลบรอดจากแปดดาบนี้ ได้แต่คนผู้นั้นสอดมือเข้าคลี่คลาย มันคงจบชีวิตใต้ห่าดาบเหล่านี้

คนผู้นี้มีนิ้วมือแปดนิ้ว กลับคลี่คลายทั้งแปดดาบได้ จากนั้นมือสยบจุดของปิงหึงเสี้ยวเก้าแห่ง

ผู้คนที่ใช้ดาบทั้งแปดร้องว่า

"ได้ซือ" ท่านไฉนปกป้องมัน?"

"คนผู้นี้บังอาจลบหลู่เบื้องสูง สมควรตายหมื่นครั้งชัดๆ"

หลวงจีนไว้ผมที่มีนิ้วมือแปดนิ้วกล่าวว่า

"มันบังอาจประทุษร้ายต่อฝ่าบาท ย่อมมีคนบงการอยู่หลังฉาก ควรที่จะจับเป็น เพื่อสอบสวนให้กระจ่างชัด จะได้กวาดล้างผู้ที่เกี่ยวข้อง กำจัดให้สิ้นเชิง"

จากนั้นคุกเข่าถวายบังคมต่อคนชุดเหลือง กล่าวว่า

"ผู้น้อยและพวกมาถวายการอารักขาสายเกินไป เป็นเหตุให้ฝ่าบาทได้รับความตระหนกพระทัย ขอฝ่าบาททรงลงโทษ"

หลวงจีนไว้ผมรูปนี้พอคุกเข่าลง ผู้คนรอบข้างพากันคุกเข่าตาม

ปิงหิงเสี้ยวถูกจี้สกัดจุดทั่วร่าง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แต่ยังหัวร่อต่อกระโงกงม ทั้งนี้เพราะมันเพียงทราบว่า ผู้ที่มันทุบตีกลับเป็นฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ซ้อง

ถังป้อง้เตะต่อยฉั่วเกียหลายครา กำลังนึกกระหยิ่มใจ กลับเห็นปิงหิงเสี้ยวสยบคนชุดเหลืองผู้หนึ่งเช่นกัน

ถังป้องู้ขณะจะเยาะเย้ยอีกฝ่ายว่า มันสยบมหาเสนาบดีคนปัจจุบันไว้ปิงหิงเสี้ยวจัดการกับผู้ใด? กลับได้ยินปิงหิงเสี้ยวร้องคำ "ฮ่องเต้หมื่นปี"

พร้อมกันนั้นเงาคนถลันวูบ ผู้คนสองคนมาถึงเบื้องหน้า

คนที่คล้ายเงาร่างผู้หนึ่ง

ที่กลางหลังมันสะพายห่อผ้ายาวรีใบหนึ่ง

---

*พระคุณเจ้า

มันพอเข้าใกล้ถังป้องู้ ถังป้องู้แทบสูดได้กลิ่นอายชนิดหนึ่ง

...กลิ่นอายของความตาย

คนผู้นี้ไม่เห็นขยับเคลื่อนไหว พลันบรรลุถึง กลับชู่ขวัญถังป้องู้จนถอยกายไปครึ่งก้าว ร้องโพล่งว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

มันพอถดถอย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ขิงตัวฉั่วเกียกลับไป ถังป้องู้ขณะจะลงมือ พลันรู้สึกละลานตาวูบ ขันทีชราไว้เคราขาว หยีตาแย้มยิ้มผู้หนึ่งสอดแทรกเข้ามาคั่นกลางที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับถังป้องู้

ถังป้องู้ต่อยหมัดออก

ขันทีชราไม่หลบหลีก ไม่เลี่ยงหนี

ถังป้องู้ต่อยถูกขันทีชราชัดๆ

กลับต่อยใส่อากาศธาตุ

...คล้ายกับว่าขันทีชรานี้เป็นสังขารที่โปร่งใสกึ่งมิปาน

ขันทีชราหันไปกล่าวกับฉั่วเกียว่า

"เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ท่านคิดจัดการอย่างไร?"

มันพอหันหาฉั่วเกีย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็คุ้มกันอยู่เบื้องหน้าฉั่วเกีย ขันทีชรานี้มีอายุเจ็ดสิบกว่าปี มาตรว่าแบ่งแยกสมาธิกล่าววาจา แต่มือซ้ายกลับคว้าจับสองมือสองเท้าของถังป้องู้เอาไว้

มันกลับใช้มือข้างเดียว คว้าจับข้อมือซ้าย ข้อมือขวา ข้อเท้าซ้าย ข้อเท้าขวาของถังป้องู้ รั้งดึงไปด้านหลัง คล้ายกับหิ้วปีกของเป็ดไก่ขึ้นจากภายในเข่ง ไม่ลำบากกินแรงแม้แต่น้อย

...มิหนำซ้ำยังเป็นถังป้องู้ที่สูงใหญ่ถึงเพียงนี้

ถังป้องู้ก็ไม่อาจขยับดิ้นรนแม้แต่น้อย

ได้ยินฉั่วเกียที่รับความอัปยศรับความตระหนกกล่าวตอบว่า

"บี้กงกง รบกวนแล้ว แต่อย่าได้ฆ่ามัน ต้องการจับเป็น"

ขันทีชราบี้กงกงตอบอย่างนอบน้อมว่า

"น้อมรับคำสั่ง"

ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ ที่ประทุษร้ายต่อฮุยจงฮ่องเต้ ซึ่งทั้งหมดเรียกขานเป็น "ท่านผู้เฒ่า" กับมหาเสนาบดีฉั่วเกียล้วนถูกจับกุมพร้อมกัน

ในบริเวณสับสนวุ่นวาย

แต่ว่าเป็นระเบียบเรียบร้อย

สภาพทั้งสองประการคล้ายขัดแย้งกัน แท้ที่จริงหาใช่ไม่

ทั้งนี้เพราะถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวพอแสดงตน ก็ประทุษร้ายต่อฮ่องเต้ และทุบตีท่านมหาเสนาบดี ในบริเวณย่อมปั่นป่วนวุ่นวาย กลัวโอรสสวรรค์ทรงพิโรธ เกรงว่าคนทั้งหมดมีโทษฐาน "ถวายการอารักขาหละหลวมบกพร่องต่อหน้าที่"

แต่ผู้ที่ชุมนุมอยู่ในหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง ล้วนเป็นยอดฝีมือวังหลวงเป็นมือดียุทธจักร หลังความไม่สงบ สามารถจับตัว "คนร้าย" ได้โดยเร็วคุ้มครองฮ่องเต้กับมหาเสนาบดีไปยังที่พักร้อนเปียกเอี้ย

รอจนฮุยจงฮ่องเต้ระงับพระทัยที่แตกตื่นลง รับการถวายพระโอสถคนทั้งหมดค่อยคุกเข่าที่หน้าตึก ขอพระราชทานอภัยโทษ แต่ที่รุดมาถวายการรักษา หากซู่ไต้ฮูยังอยู่ อย่างมากถวายยาเม็ดเม็ดหนึ่ง ยาบำรุงเทียบหนึ่งจะไม่ทรงปวดปากแผล พระหทัยก็กลับคืนเป็นปรกติดังเดิม

ดังนั้นพระองค์รับสั่งให้หาร่องรอยของซู่ไต้ฮู ไม่ว่ามันเป็นหรือตายต้องรายงานขึ้นมา

พระองค์ยังมีพระบัญชา หากซู่ไต้ฮูตายแล้ว ให้ประหารชีวิตคนที่ฆ่าซู่ไต้ฮู เป็นการระบายพระเพลิงโทสะของพระองค์

เหล่าผู้คนที่คุกเข่าขอพระราชทานอภัยโทษผู้ที่อกสั่นขวัญแขวนที่สุดย่อมเป็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยกับแปดจอมดาบใหญ่

...เหตุการณ์ประสงค์ร้ายต่อเจ้าชีวิต กลับเกิดขึ้นในหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง เส้งโป๊ยไท้เอี้ยย่อมไม่ยาเจปฏิเสธความรับผิดชอบได้

เรื่องนี้กล่าวได้ว่า เป็นเส้งโป๊ยไท้เอี้ย "ตอแยเภทภัย" ใส่ตัวเอง

ฮุยจงฮ่องเต้ความจริงไม่สนพระทัยราชการงานเมือง ทรงชักชวนมหาเสนาบดีฉั่วเกียหาความเกษมสำราญอยู่เสมอ

ฮุยจงฮ่องเต้ถึงกับลดพระองค์ เสด็จไปหาความเกษมสำราญที่บ้านฉั่วเกีย แต่คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว ฉั่วเกียมากอิทธิพลมากเงินทองในทำเนียบมหาเสนาบดีมีวัตถุเรื่องราวที่น่าเล่นมากมายจริง ๆ

ในส่วนของฮุยจงฮ่องเต้ ทรงสนพระทัยต่อศิลปศาสตร์แขนงต่าง ๆ ลิปิกของพระองค์ได้รับการยกย่องอย่างมาก ทั้งทรงพระปรีชาสามารถในการเตะลูกกลม

ทุกครั้งที่ฮุยจงฮ่องเต้ทรงมีเวลาว่าง จะเสด็จทำเนียบเสนาบดีของฉั่วเกีย ครั้นเมื่อนานเข้า ทรงเกิดความเบื่อหน่าย เส้งโป๊ยไท้เอี้ยความจริงเป็นคนสนิทของฉั่วเกีย จึงเสนอให้ทูลเชิญฮ่องเต้เสด็จมายังอุทยานค้นหาฝัน

ฉั่วเกียเป็นผู้ให้การสนับสนุนเส้งโป๊ยไท้เอี้ยก่อสร้างหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงมันเป็นนักการเมืองมากเล่ห์ รู้จักกระจายอำนาจ และถ่ายโอนทรัพย์สินของตัวเองเป็นอย่างดี

ฉั่วเกียให้เส้งโป๊ยไท้เอี้ยจัดสร้างถ้ำโพรงลำลึก สำหรับกักขังศัตรูทางการเมืองทั้งออกทุนให้ปลูกสร้างอุทยานค้นหาฝัน ดังนั้นเห็นด้วยกับข้อเสนอของเส้งโป๊ยไท้เอี้ย

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยย่อมลิงโลดยินดียิ่ง รีบตกแต่งสถานที่ เตรียมการต้านต่างๆ คิดอาศัยโอกาสนี้ สร้างความพอพระทัยแก่ฮ่องเต้

...หากเจ้าชีวิตเสด็จมายัง "บ้านเรือน" ของมัน นับเป็นเรื่องที่มีหน้ามีตาถึงเพียงไหน หลังจากนี้ย่อมเรียกลมเรียกฝนได้

มันเตรียมการพร้อมสรรพตั้งแต่แรก ตั้งแต่จัดเวรยามรักษาการณ์ อาหารเอมโอช ตลอดจนหญิงงาม โดยเฉพาะเตรียมจัดแข่งขันเตะลูกกลม

ซึ่งความจริง เล้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่ต้องวุ่นวายใจเกินไป

ด้านการถวายการอารักขา ย่อมมีคนของวังหลวงดูแลรับผิดชอบ เพียงแต่เจ่กเอี้ย (นายที่หนึ่ง) ถูกส่งออกจากวังไปปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้นให้บี้ชังเกียงบี้กงกง (ขันทีแซ่บี้) และท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งโทยรับคอยถวายการอารักขาฮ่องเต้

ฉั่วเกียย่อมมียอดฝีมือในสังกัดคอยคุ้มครองดูแล

คนเหล่านี้ประกอบด้วยที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แปดจอมดาบใหญ่ ยังมีหนึ่งชายชรา หนึ่งสตรีชรา หนึ่งชายหนุ่ม หนึ่งหญิงสาวซึ่งคอยอารักขามันตลอดเวลา

สำหรับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว เนื่องจากฟังว่าฮ่องเต้จะเสด็จมายังหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง จึงขันอาสามาช่วยดูแลอีกแรงหนึ่ง

แน่นอน เมื่อดอนกลางวันเฮ้งเซี่ยวเจียะมาก่อความวุ่นวาย และทำร้ายเล้งโป๊ยไท้เอี้ยกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ทำให้พวกมันรู้สึกหมดสนุก แต่ก็เพิ่มความตื่นตัว ดังนั้นไม่ไล่ล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกับญาติผู้ใหญ่ของเขา และเพียงลงโทษสั่งสอนบ้วนลี้ม่อกับตั้งพ้วย มุ่งความสนใจทั้งหมดอยู่ที่การเสด็จมาทรงแข่งขันเตะลูกกลมของฮ่องเต้ในคืนนี้

ความจริงเล้งโป๊ยไท้เอี้ยเข้าใจว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อช่วยเหลือคนในครอบครัวไป คงไม่มีปัญหาอันใดอีก ต่อให้สร้างความไม่พอใจแก่แป๊ะโช้วปวย แต่ขอเพียงฮ่องเต้ทรงเกษมสำราญ ยังสนใจผู้คนชาวโลกพอใจไม่พอใจอันใด

น่าเสียดายคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต เฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งจากไป ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวกลับลอบเข้ามา

พลังฝีมือของคนทั้งสองไม่อาจเทียบเปรียบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่หากเอ่ยถึงความสามารถในการก่อเหตุสร้างเภทภัย เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่มีวันทัดเทียมได้

...ฮ่องเต้กลับถูกประสงค์ร้ายใน "บ้าน" ของมัน แม้กระทั่งท่านมหาเสนาบดียังถูกทุบตี นี่จะรับได้อย่างไร?

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยถึงกับแตกตื่นจนขวัญหาย

ส่วนแปดจอมตาบใหญ่มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบริเวณ ตอนนี้กลับเกิดเรื่องขึ้น เกรงว่าพวกมันอาจมีโทษถึงขั้นตัดศีรษะ

แต่พวกมันมีข้อแก้ตัวประการหนึ่ง

พวกมันความจริงพบเห็น "คนแปลกหน้า" ทั้งสองนี้แต่แม่ทัพทังก่วงกับนางเฮ้งโพ่วเข้ามาสนทนากับคนทั้งสอง พวกมันจึงเข้าใจว่าเป็นคนรู้จักคุ้นเคย ไม่กล้าเข้าไปเค้นถามคนทั้งสอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้แต่เฮ้งโพ่วกับทังก่วงพลอยหวาดหวั่นวิตกกลัวฮ่องเต้ทรงคาดโทษ ซึ่งความจริงพวกมันไม่รู้จักถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวเพียงแต่พวกมันล้วนมักมากกามคุณ ชมชอบพูดจาแทะโลม เป็นเหตุให้เกิดเรื่อง ดังนั้นพลอยคุกเข่าอยู่หน้าที่พักร้อนเปียกเอี้ย

ไม่เพียงแต่คนเหล่านี้หวาดหวั่นวิตก ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำในหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง ตลอดจนขันทีนางกำนัลที่ตามเสด็จ ล้วนกลัวได้รับผลกระทบ มีแต่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเข้าใจว่าตัวเองมีความดีความชอบในการ "ถวายการอารักขา"

ในจำนวนนี้ มีคนผู้หนึ่งที่ปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ทราบภาคภูมิใจหรือผิดหวังกันแน่

คนผู้นี้คือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ตามเหตุผลมันชิงตัวฉั่วเกียจากเงื้อมมือถังป้องู้ ถือเป็นความดีความชอบ แต่มันลงมือชักช้า เป็นเหตุให้ฉั่วเกียถูกทุบตี หากมีการกล่าวโทษเกรงว่ามันมีความผิดด้วย

แต่ดูจากสีหน้าท่าทีมัน ทั้งไม่แตกตื่นตระหนก และไม่ยินดียินร้าย ไม่ทราบว่ามันคิดอะไร คล้ายกับว่ามันเห็นซึ้งถึงทุกสิ่ง

ยังมีอีกคนหนึ่ง ดวงตามันคล้ายประดับด้วยรอยยิ้มตลอดเวลา แต่เปลือกนอกกลับเคร่งขรึมสำรวม บางครั้งส่งเสียงไอ คล้ายมีถั่วลิสงเม็ดหนึ่งติดอยู่ที่ลำคอก็มิปาน

มันย่อมเป็นบี้ชังเกียงบี้กงกง

ท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยชมดูอย่างยิ้มแย้ม พลันถามบี้กงกงว่า

"กงกงไม่กลัวฝ่าบาทคาดโทษหรือ?"

"เรามีความดีความชอบต่างหาก เป็นเราชิงตัวฝ่าบาทกลับมา"

"แต่เราพบว่ากงกงระแวงสงสัยคนทั้งสองตั้งแต่แรก กลับไม่ดวาดกันยั้ง..."

"ตอนนั้นท่านเจ้าน้อยก็อยู่ในเหตุการณ์ คล้ายไม่ได้ส่งสัญญาณเตือนภัยเช่นกัน"

"เราหรือ?"

"เราความจริงเข้าใจว่าพวกมันเพียงลงมือต่อเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) คิดไม่ถึง..."

"ใช่แล้ว เราก็เช่นกัน อีกประการ การช่วยคนควรลงมือช่วยเหลือแต่ที่มันคับขันอันตราย อย่างนั้นความดีความชอบจะโตดเด่นกว่าเดิม"

"ท่านเจ้าน้อยอายุยังเยาว์ ยากนักที่มีความคิดอ่านถึงขั้นนี้..."

"หามิได้ กงกงเจ้าความคิด เราไม่อาจเห็นหลังได้"

"ที่น่าหัวร่อคือ คราครั้งนี้ฉั่วเกียกลับรับความอัปยศต่อหน้าผู้คน"

ปิงเอ่งโทยยิ้มราวเด็กทารก กล่าวว่า

"เราเห็นว่าเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) จึงเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากเรื่องนี้ที่สุด"

"อ้อ เป็นไปได้อย่างไร?"

"คราก่อนเสี่ยงเอี้ยไปจุดธูปบูชาที่ศาลเจ้าเสี่ยเฮี้ยงเบี่ย เผชิญการซุ่มจู่โจมจากนักฆ่าฉายาเสียวเจี๊ยะ (คุณหนู) มันใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบจับลูกเกาทัณฑ์ขนาดเล็กไว้ แสดงว่ามีฝีมือไม่ต่ำทราม เพียงแต่น้อยครั้งจะลงมือเท่านั้น พอเผชิญการบุกจู่โจมจากถังปัอู๋ จึงไม่ทันตั้งตัว แต่ถังปัอู๋กลับนั่งทับร่างมัน ระดมต่อยหมัดใส่ ออกจะขัดกับเหตุผลไปแล้ว..."

"ท่านหมายความว่ามันจงใจปล่อยให้ผู้คนทุบตี? สมองของมันใช่มีปัญหาหรือไม่? นี่มีประโยชน์อันใดต่อมัน?"

ปิงเอ่งโทยยิ้มอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน กล่าวด้วยสุ้มเสียงน่าฟังว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง บุคคลเช่นฉั่วเกีย หากไม่มีประโยชน์อย่างมหาศาลต้องไม่กระทำเด็ดขาด..."

ฉั่วเกียและบุตรทั้งหลายอยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ย บรรดาบุตรชายมองดูซู่ได้ฮวงรักษาบาดเจ็บให้แก่ผู้เป็นบิดา

ซู่ได้ฮวงเป็นน้องชายของซู่ได้ฮู

แปะโช้วปวย "ซื้อ" ชีวิตของพี่ชาย และ "ซื้อ" ตัวของน้องชาย

ซู่ได้ฮวงเมื่อสวามิภักดิ์ต่อแปะโช้วปวย ย่อมต้องรับใช้ฉั่วเกีย ซึ่งเป็นบิดาบุญธรรมแปะโช้วปวย

วิชาแพทย์ของซู่ได้ฮวง เพียงเทียบเท่ากับครึ่งหนึ่งของซู่ได้ฮู แต่ฉั่วเกียเพียงรับบาดเจ็บภายนอก ย่อมไม่นับเป็นอย่างไร

แต่ฉั่วฮิวผู้เป็นบุตรชายฉั่วเกียกลับกล่าวด้วยความขุ่นข้องใจว่า

"นี่นับเป็นอะไร? ด้วยฝีมือของท่านพ่อกลับถูกเจ้าอุบาทว์ผู้หนึ่งหยามย่ำยีถึงเพียงนี้?"

ฉั่วเกียหามีโทสะไม่ เพียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝ่าบาทมิใช่รับบาดเจ็บด้วยหรือ? บิดาเจ้ารับเคราะห์พร้อมกับพระองค์ นับเป็นเกียรติอย่างสูง"

หลังจากนั้นฉั่วเกียสั่งให้ฉั่วฮิวไปถวายบังคมฮ่องเต้แทนมัน บุตรชายที่เหลือของฉั่วเกียซึ่งประกอบด้วยฉั่วเสียบกับฉั่วเทาล้วนรออยู่ที่หน้าประตู ต้องการทราบว่าบิดาปลอดภัยดีหรือไม่ ฉั่วฮิวเพียงกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าไม่เป็นไร"

รอจนพบกับฉั่วเซียว ซึ่งฉั่วฮิวยึดถือน้องชายผู้นี้เป็นคนสนิท ค่อยกล่าวว่า

"ท่านพ่อรับบาดเจ็บไม่มาก มีผลได้มากกว่าผลเสียอีก"

ฉั่วเซียวด้อยภูมิปัญญา รับฟังไม่เข้าใจฉั่วฮิวจึงกล่าว

"ท่านโง่งมนัก ในผู้คนทั้งหมด มีแต่ท่านพ่อรับเคราะห์พร้อมกับฝ่าบาท วันหน้าฝ่าบาททรงรำลึกนึกถึง จะเกิดความรู้สึกว่ามีเพื่อน หากวันหน้ามีคนฟ้องร้องท่านพ่อ ฝ่าบาททรงนึกถึงเหตุการณ์ที่รับเคราะห์ด้วยกันในวันนี้ ยังไม่ยืนอยู่ฝ่ายท่านพ่ออีกหรือ?"

ฉั่วเซียวคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ได้แต่ยิ้มถ่ายเดียว

คราครั้งนี้ฉั่วเกียถูกถังป้องู้ทุบตีที่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง กลับได้รับการปูเบ๋าเหนือจ เป็นที่ทรงโปรดกว่าเดิม

วันนั้นฮุยจงฮ่องเต้ยังประทับรักษาพระวรกายที่ที่พักร้อนเปียกเอี้ยขุนนางใหญ่จูเมี่ยงรีบมาเข้าเฝ้า ฮุยจงฮ่องเต้ก็รับสั่งว่า

"ในผู้คนมากมาย นับฉั่วเสี่ยงเอี้ยจงรักภักดีที่สุด ยังรับบาดเจ็บแหลือสกว่าข้าอีก ความภักดีที่ประจักษ์ชัดเช่นนี้ ควรที่จะปูนบำเหน็จรางวัล"

จูเมี่ยงรู้สถานการณ์ รีบถ่ายทอดพระกระแสรับสั่งนี้ต่อฉั่วเกีย

ก่อนหน้านี้ฉั่วเกียทูลขออภัยโทษให้แก่เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกับแปดจอมพลใหญ่ ฮุยจงฮ่องเต้ทรงให้อภัยโทษ ฉั่วเกียยังทูลขอพระราชทานปูนบำเหน็จรางวัลให้แก่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนสำนึกซอบคุณฉั่วเกีย ยอมรับใช้ถวาย

ชีวิต

ฉั่วเกียยังทูลขออนุญาตฮ่องเต้ จัดการกับคนร้ายทั้งสองนี้เอง

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงไม่มีเวลาสะสาง "เรื่องราว" เหล่านี้อยู่แล้ว เพียงตรัสถามโดยไม่สนพระทัยว่า

"ท่านฉั่วคิดจัดการพวกมันอย่างไร?"

ฉั่วเกียกราบทูลว่า

"ย่อมต้องตัดศีรษะเสียบประจาน มิให้เป็นเยี่ยงอย่าง เราคิดทูลขออนุญาตให้บี้กงกงควบคุมการประหาร"

ฮุยจงฮ่องเต้ย่อมไม่มีพระดำริเป็นอื่น

ยามนั้นถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวถูกควบคุมเข้า "ห้องเครื่องยนต์" ของหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง เป็นสถานที่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด และเร้นลับกว่าถ้ำโพรงลึกลับอีก

ผู้ที่เฝ้าควบคุมพวกมันประกอบด้วยเทพกระบี่ เซี่ยนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปีศาจกระบี่ กระบี่ประหลาดและกระบี่ ดังนั้นฉั่วเกียไว้วางใจยิ่ง

ที่น่าประหลาดคือ ฉั่วเกียไม่ได้สั่งคนสร้างความลำบากแก่ปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้

มันเพียงสั่งการให้สะกดคนทั้งสองไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ด้านอาหารการกิน พักผ่อนนอนหลับ ให้จัดการเป็นอย่างดี

เช่นนี้ผ่านไปสามวัน

ด้วยนิสัยใจคอของฉั่วเกีย กลับปฏิบัติต่อ "ศัตรูคู่อริ" ด้วยดีถึงเพียงนี้นับเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยนัก

ขณะเดียวกัน ฉั่วเกียยังสอบถามถึงความเคลื่อนไหวของแป๊ะโช้วปวย "ร่องรอย" ของโซวมั่งจิ้ม ท่าทีของเต็กปวยเกียกับลุ้ยซุ้ง รวมทั้งปฏิกิริยาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ช่วงเวลานี้ ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวนอกจากสูญเสียอิสรภาพแล้ว ยัง

กู่สุขสบายดี

ถังป้อง้ไม่เห็นว่ามีอันใดน่าหวาดหวั่นวิตก จะอย่างไรเมื่อตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น อย่างมากเพียงแค่ตาย

มันยังอวดโอ่ต่อปิงหึงเสี้ยวว่า

"เราสามารถทุบตีฉั่วเกีย ยังเหนือกว่าท่านจัดการกับย่องเต้ ฉั่วเกียกังเกลอกกลิ้งกว่าสุนัขจิ้งจอก ชั่วร้ายกว่าสุนัขป่า อดทนกว่าจระเข้ วันเวลาที่ผ่านมา ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดคิดฆ่ามัน ล้วนประสบความล้มเหลวเว เกลับกดร่างมันลง ต่อยหมัดเตะเท้าใส่..."

ปรกติแล้วปิงหึงเสี้ยวจะโต้แย้งกับมัน แต่คราครั้งนี้กลับสงบนิ่งเป็นครุ่นคิด

เมื่อไม่มีผู้คนโต้แย้ง ถังป้องู้กลับรู้สึกไม่คุ้นเคย ถามว่า

"เป็นไรแล้ว?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"พวกมันดีต่อพวกเราถึงเพียงนี้ ท่านไม่รู้สึกว่าไม่ถูกต้องหรือ?"

ถังป้องู้กล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"อย่างมากเพียงแค่ตาย สนใจไยกันว่ายังมีแผนอุบายอันใด?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

"พวกเราย่อมยากรอดพ้นจากความตาย แต่หากกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น อย่างนั้นก็..."

ถังป้องู้ค่อยเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย

มันมองดูพี่น้องกับเพื่อนร่วมสู้รบผู้นี้ พลันบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจขึ้นมา

...มันกลับกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น โดยเฉพาะกระทบกระเทือนถึงพี่น้องทั้งหลาย

บทที่ 2

ตายเสียประเสริฐกว่า

"พวกมันกลับกล้าจู่โจมทำร้ายฉั่วเกีย?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความตื่นตระหนก เขาเองก็เคยคิดฆ่าฉั่วเกีย ความตื่นตระหนกของเขายังแฝงความห่วงใยกังวล

...ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า อาศัยถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยวไม่ กล้าตอแยฉั่วเกีย

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ต้องการให้พวกมันเกิดเรื่องขึ้น

ทั้งนี้เพราะพวกมันเป็นพี่น้องของเขา

พี่น้องคืออะไร?

...พี่น้องที่แท้จริงจะอยู่แนวร่วมเดียวกันตลอดไป ปรกติอาจวิวาทต่อเทอ หากเกิดเรื่องขึ้น จะสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมรุกร่วมถอย ผูกพันความเป็นตายร่วมกัน

พี่น้องยังรู้ใจกันยิ่งกว่าสหาย เข้าใจกันยิ่งกว่าการจาระไน

ระหว่างที่เฮ้งเชี่ยวเจียะพูดจาหยอกล้อกับ "พี่น้องทั้งหลาย" เคย สำรวจว่าหนวดเคราผู้ใดมากกว่า ใบหูผู้ใดยาวกว่า และพนันว่าผู้ใดตบแต่ง สตรีชราเป็นภรรยา

คราก่อนถังป้อง้อวดตนว่าเจ้าชู้กรุ้งกริ่งที่สุด ทั้งหมดพนันว่ามัน ไม่มีวันพิชิตหัวใจจูเชี่ยวเอียได้

ถังป้องู้ขุ่นแค้นแทบอกระเบิด

ซึ่งความจริง พี่น้องทั้งหลายคิดก่อกวนให้มันอกระเบิด มันจึงมี ความกล้าหาญแสดงความรักต่อจูเชี่ยวเอีย

ระหว่างพวกมันยังประลองดื่มสุรากัน

...มิใช่ประลองว่าผู้ใดมีความสามารถในการดื่มสุราเป็นเลิศ ผู้ที่มี ความสามารถในการดื่มสุราเป็นเลิศอาจเป็นปีศาจขวัญอ่อน หากต้องพึ่งพา ฤทธิ์สุรา ค่อยแสดงออกถึงกำลังขวัญ ถือเป็นความกล้าหาญที่จำกัด ผู้ที่ดื่ม สุราเป็นไม่อาจนับเป็นลูกผู้ชาย เพียงจัดเป็นปีศาจสุรา หามีส่วนเกี่ยวข้อง กับผู้กล้าหาญไม่

ทั้งหมดประลองว่าความสามารถในเชิงสุราของผู้ใดย่ำแย่ที่สุด

...ผลปรากฏว่าเป็นถังป้องู้

มันรูปกายสูงใหญ่ แต่ความสามารถในเชิงสุราเทียบเท่ากับยุง

หากประลองความสามารถในการรับประทานข้าว ไม่ว่าผู้ใดก็สู้เตียถั่ว ไม่ได้

หากเอ่ยถึงวิชาความรู้ ปิงหึงเสี้ยวย่อมจัดอยู่อันดับหนึ่ง มาตรว่า มันมักยกอ้างข้อความในตำราผิด จะอย่างไรไม่ใคร่มีคนฟังออก อย่าว่าแต่คิด จับพริ้ธมน

ในเมื่อประลองรับประทานข้าวสู้เตียถั่วไม่ได้ ประลองดื่มสุรา ถังป้องู้เมามายล้มพับก่อน ประลองการนอนก็นอนสู้จูตั่วก่อยี้ไม่ได้ ฉั่วจุ้ยโต๊ะจึงท้าประลองรับประทาน "ข้าวต้ม"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับประทานข้าวต้มเร็วกว่าทุกคน สามารถกรอกข้าวต้มเข้าลำคอพร้อมกับผักดองหลายชิ้น แม้แต่ราชาข้าวเช่นเตียถั่วยังยอมรับนับถือ

พี่น้องเหล่านี้ เมื่ออยู่ร่วมกัน ไม่ดึกดักครึกครื้น ไม่เคยโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา

พวกมันทุ่มเถียงกันทุกเรื่อง ประลองกันทุกเรื่อง ถึงกับประลองว่านิ้วเท้าของผู้ใดยาวกว่า และประลองว่า..ขนจมูกผู้ใดยาวกว่า

แต่เมื่อเผชิญเรื่องราว พวกมันจะร่วมแรงร่วมใจ สมัครสามัคคียิ่งกว่าผู้ใดคล้ายกับทวนยาวที่ติดตั้งกลไกเล่มหนึ่ง ปรกติเพียงร่ายรำจนพู่ทวนพลิ้วกระจาย พอติดตั้งกลไก กลับเป็นทวนเกาทัณฑ์ที่หลุดจากแหล่ง

ความสัมพันธ์ของพวกมันแนบแน่นถึงเพียงนั้น ไม่อิจฉาริษยากันและกัน ดังนั้นไม่ว่าอะไรล้วนประกวดประขันได้

...ระหว่างสหายยังมี "ข้อห้าม" อยู่บ้าง ยกตัวอย่างอะไรสมควรพูดอะไรไม่สมควรถาม แต่ระหว่างพี่น้องล่วงรู้แต่แรกว่า สมควรพูดอะไรสมควรถามอะไร ต่อให้ตอแยอีกฝ่ายมีโทสะ ก็ล่วงรู้ว่าอีกฝ่ายมีโทสะถึงระดับใด

แต่ตอนนี้พวกมันกลับตอแยเภทภัยใหญ่หลวง

พวกมันไม่เพียงบุกหมู่ดึกโป๊ยเอี้ยจึง

...หากเพียงตอแยเส้งโป๊ยไท้เอี้ย ยังสามารถคลี่คลายได้

พวกมันไม่เพียงทุบตีฉั่วเกีย

...เพียงตอแยฉั่วเกีย เรื่องราวก็ยากจะสงบอยู่แล้ว

พวกมันยังประทุษร้ายฮ่องเต้

เรื่องราวถึงขั้นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"เล่าถัง (คนแซ่ถัง) กับปึงใหญ่...เป็นไรแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"อย่างนั้น...ฝ่าบาททรงได้รับความตระหนกหรือไม่?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"พวกมันทุบตีฝ่าบาท ทั้งยังเตะต่อยฉั่วเกีย"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบหนึ่ง ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"นับแต่โบราณกาลมา นี่คงเป็นครั้งแรกที่ฮ่องเต้กับมหาเสนาบดีถูกทุบตีทำร้าย"

แนฮ้วยเพียงกล่าวสั้นๆ ว่า

"ลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง"

ตุยเมี่ยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"พวกมันทำได้จริงๆ"

บุคคลในสี่ยอดมือปราบกล่าวคำพูดเหล่านี้ ความจริงมีโทษถึงประหารชีวิต

แต่พวกมันกล่าวออกมา

พวกเขาเป็นลูกผู้ชายยุทธจักร

พวกเขาไม่กลัวเกิดเรื่อง

พวกเขากล้าละเมิดข้อห้าม

ดังนั้นพวกเขาไม่เสียดายกับการกล่าวคำพูดที่ไม่สมควรกล่าวออกมา

...ทั้งนี้ เพราะพวกเขายึดถือคนเหล่านี้เป็นสหาย

สหาย

นอกจากความเป็นพี่น้องแล้ว สองคำนี้ยังบันดาลให้บุตรธิดายุทธจักรบังเกิดเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ไม่พรั่นต่อความตาย

ที่สุดของการไม่พรั่นต่อความตายมักเป็นความตาย

ไม่ว่าผู้ใดมีเพียงชีวิตเดียว หากเสียสละทิ้งไปก็ไม่มีชีวิตแล้ว

...ความน่ากลัวที่สุดของสงครามคือ ผู้ที่ทะเยอทะยานไม่กี่คนเพื่อสนองความต้องการส่วนตัว เป็นเหตุให้ผู้คนนับพันๆ หมื่นๆ ต้องจบชีวิตไป

แต่สำหรับกับผู้กล้า ชีวิตแม้มีค่า แต่เฉกเช่นบุปผาที่บานเพียง

ครั้งเดียว ร้อยร้อยปีคล้ายความฝันตื่นหนึ่ง หากต้องกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่อย่างอัปยศอดสู มิสู้กระทำการระบือลื่อลั่น ขอตายอย่างเกริกไกรประเสริฐกว่า

ผู้ที่ไม่เข้าใจความนึกคิดของพวกเขา มักเข้าใจพวกเขาโง่งม

พวกเขาโง่งมจริง

...แต่ในโลกหากปราศจากคนโง่เขลาที่กระทำเรื่องโง่เขลา โลกนี้คงชั่วช้าน่าชังจนทั้งหมดพุ่งศีรษะชนผนังตายแต่แรกแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด

หลังจากที่เขาทำความเข้าใจ กลับสงบเยือกเย็นลง ชั่วครู่จึงถามว่า

"พวกมันอยู่ที่ใด?"

บ้อเช้งกะพริบตาคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อยู่ในหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง แต่ท่านไปไม่ได้..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มออกมา

ฟันของเขาขาวราวกับหินกรวดริมธาร เขากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งกลับจากที่นั้น"

บ้อเช้งย่อมเข้าใจความหมายของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่ว่าเขาสั่นศีรษะ

สั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

เนื่องจากบ้อเช้งมีหน้าตาหมดจดกว่าสตรี เมื่อเขาสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว กลับแสดงออกถึงความเด็ดขาดของลูกผู้ชาย เขากล่าวว่า

"นั่นเป็นเมื่อครู่ แต่ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

ซึ่งความจริงเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่ไม่เข้าใจ เพียงแต่ไม่เลิกล้มความ

ตั้งใจ

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะตอนกลางวันพวกมันไม่ได้ระวังป้องกัน แต่ตอนนี้พวกมันกำลังรอให้ท่านรุดไป"

เขากล่าวเสริมว่า

"ท่านไม่มีโอกาสแน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขมวดคิ้ว

ตัวเขาแม้ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน แต่ยังไม่อาจลบล้างความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาไป หากทว่าที่หว่างคิ้วปกคลุมด้วยเค้าความองอาจหาญกล้า ขณะที่เขาขมวดคิ้ว สีหน้าท่าทีเปลี่ยนเป็นรับความลำบากคับแค้นชนิดหนึ่ง

บ้อเช้งคล้ายเพิกเฉยต่อความ "ไม่ยินยอมพร้อมใจ" ของเขา กล่าวว่า

"เรื่องนี้ยากลำบากเกินไป ต่อให้ท่านสามารถใช้ทวนพรรณราย ก็ไม่อาจฝ่าเข้าห้องเครื่องยนต์ สู้กับกระบี่สัตตพิฆาตไม่ได้อย่าว่าแต่ที่นั้นไม่เพียงมีแต่มือกระบี่เจ็ดคน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ดาบต้องฝนจึงแหลมคม เรื่องราวต้องลำบากจึงยิ่งใหญ่ สหายต้องขัดแย้งค่อยเห็นถึงมิตรภาพ อาจบางทีนี่ถึงเวลาแห่งการทดสอบแล้ว"

บ้อเช้งปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านรุดไปตอนนี้ รังแต่หาที่ตาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มออกมา ย้อนถามว่า

"หากตอนนี้เล่าถังกับปิงใหญ่เปลี่ยนเป็นทิชิ่วกับตุยเมี่ย ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ยังจะกล่าวเช่นนี้หรือไม่?"

ในดวงตาบ้อเช้งปรากฏรอยยิ้มอย่างเย็นชาขึ้น ส่งเสียงปานน้ำแข็งว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่บุกเข้าหมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงไปช่วยพวกมัน เที่ยงวันนี้

พวกท่านเข้าไปได้ เพราะฝ่ายตรงข้ามยังไม่เพิ่มการระวังป้องกัน ผู้แซ่ถังกับแซ่ปึงสามารถปะปนเข้าไป เป็นการฉวยโอกาสจับปลาตอนน้ำขุ่น แต่ตอนนี้มีมือดีไม่ต่ำกว่าเจ็ดร้อยคนซุ่มรออยู่ที่นั้น หากท่านรุดไป รังแต่เป็นเหตุให้พี่น้องทั้งหลายต้องตายเพราะไปช่วยเหลือท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือจริงๆ?"

ดูจากสีหน้าของเขา ต่อให้ตัดศีรษะของเขาลงมา ยังไม่ยอมเชื่อเรื่องเช่นนี้

บ้อเช้งกล่าวช้าๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเพียงไม่ไป มิใช่ไม่ช่วยเหลือ...วันพรุ่งนี้ พวกมันจะคุมตัวปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ไปตัดศีรษะกลางถนน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้ยินอย่างชัดเจน และทำความเข้าใจแล้ว

บ้อเช้งกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"แต่พวกมันจะคลี่กางแหฟ้าตาข่ายดินที่ตลาดผัก รอให้ผู้คนไปชิงตัวนักโทษ นับแต่โบราณกาลมา ฆ่าคนง่ายตายช่วยคนลำบาก ในวิชาการต่อสู้เน้นที่หยั่งคำนวณศัตรู แต่ตอนนี้ท่านไม่สามารถหยั่งรู้อันใด กลับกระทำการโดยวู่วาม เพียงแต่เป็นเหตุให้นักสู้ผู้กล้าต้องจบชีวิตพร้อมกับคนวู่วามทั้งสองนั้น การเสียสละโดยปราศจากผลรับ มีแต่คนบ้าคลั่งจึงกระทำ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"การช่วยคนเป็นเรื่องของข้าพเจ้าคนเดียว"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดทราบว่าท่านเป็นผู้นำเจดีย์งวงช้วง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"วันนี้ ข้าพเจ้าใช่ อาจบางทีวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าไม่ใช่แล้ว"

เนี่ยอางู้พอฟังเข้าใจความหมายในวาจาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ร้องดังๆ ว่า

"เรื่องของก้อนหินน้อยก็เป็นเรื่องของพวกเรา ต่อให้ท่านไม่ยอมรับพวกเรา พวกเราก็จะยึดมั่น หากมีภัยทั้งหมดช่วยกันแบกรับ มีสุขไม่ปล่อยให้ท่านซ่องเสพคนเดียว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่จะอย่างไรเป็นเรื่องของข้าพเจ้าคนเดียว"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อแบะปากกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้รู้จักถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวคนเดียว ท่านสามารถช่วยเหลือพวกเราไม่สามารถช่วยเหลือหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันประสานมือต่อฉั่วตุยเงียวกับเนี่ยเส็ก กล่าวว่า

"มีเรื่องหนึ่งต้องขอความช่วยเหลือจากพวกท่าน"

เนี่ยเส็กเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทราบว่ามิใช่เรื่องเล็กน้อยธรรมดา จึงกล่าว

"โปรดสั่งมา"

ฉั่วตุยเงียวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ขอเพียงเรากระทำได้ ต้องปฏิบัติตามแน่นอน"

หยุดเล็กน้อยจึงอธิบายว่า

"เราเสียงสั่นมิใช่หวาดกลัว เพียงแต่ตื่นเต้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตาไปยังเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ยซึ่งอยู่ห่างไปกล่าวว่า

"พวกท่านมีฝีเท้ารวดเร็ว คืนนี้ขอให้ส่งบิดากับพี่สาวข้าพเจ้าออกจากนครหลวงเป็นระยะทางเจ็ดร้อยลี้ เข้าพบลี้เจียวอั้งแห่งนิกายแพมณฑลโอ้วปัก นางจะช่วยจัดหาที่อยู่ให้แก่พวกเขาทั้งสอง ไม่ว่าในชีวิตนี้สามารถพบกันอีกหรือไม่ เซี่ยวเจียะไม่มีวันลืมเลือนพระคุณของท่านทั้งสอง"

ฉั่วตุยเงียวกะพริบตา ยังรับฟังไม่เข้าใจเนี่ยเส็กกลับกล่าวว่า

"ตกลง ท่านวางใจ ขอเพียงผู้แซ่เนี่ยกับผู้แซ่ฉั่วยังมีชีวิตอยู่ จะ

แบกรับเรื่องนี้เอาไว้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูฉั่วตุยเงียวกับเนี่ยเส็ก

สายตาของเขาเปี่ยมแววขอบคุณ

แต่ไม่ได้กล่าว "ขอบคุณ" แม้สักคำเดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงร้องขอต่อสี่ยอดมือปราบว่า

"รอสักครู่รบกวนสองในสี่ท่าน เป็นเพื่อนข้าพเจ้าเดินสำรวจถนน

กางเกงเหลืองสักเที่ยวหนึ่งได้หรือไม่?"

บ้อเช้งรับคำโดยไม่ลังเล ถามว่า

"ท่านเลือกผู้ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทิยี่กอ (พี่ที่สองแซ่ทิ) กับตุยซากอ (พี่ที่สามแซ่ตุย)"

ทิชิ่วกล่าวคำ "ตกลง" ตุยเมี่ยก็ผงกศีรษะรับ

ทั้งหมดไม่ได้ถามไถ่สาเหตุ

แต่เฮ้งจี่เพี้ยไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ดวงตานางเปี่ยมความสงสัย กล่าว

ว่า

"ผู้ใดจะไปแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ท่านกับท่านพ่อ"

"ท่านไม่รั้งตัวพวกเราไว้? พวกเราเพิ่งพบกันใหม่"

"แต่ว่ารั้งอยู่ในนครหลวงไม่ปลอดภัย ยังคงจากไปประเสริฐกว่า"

"ท่านไม่ไปกับพวกเรา?"

"ข้าพเจ้าต้องรั้งอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ายังมีเรื่องรอกระทำ"

"ท่านใช้คนทั้งสองนี้ส่งพวกเราไป พวกมันทำได้หรือ?"

"ทำได้ พวกมันเป็นพี่น้องข้าพเจ้า"

"พวกเรามิอาจไม่ไปหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะอย่างยากเย็นหากทว่าหนักแน่น

เฮ้งเทียนลักพลันยื่นมือที่สั่นสะท้านคว้าแขนของเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวเสริมว่า

"ทั้งนี้เพราะหากพวกเราไม่ไป ก้อนหินน้อยจะติดกับของศัตรู พวกเราเป็นจุดอ่อนของมัน เป็นจุดชีวิตของมัน"

พลางยื่นมืออีกข้างหนึ่งบีบมือของเฮ้งจี่เพี้ย กลาวอย่างหดหู่ว่า

"พวกเรายังคงไปเถอะ"

เฮ้งจี่เพี้ยก็เข้าใจแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะทำเช่นนี้ เพราะมีความจำเป็น

...ความจำเป็นที่อับจนปัญญา

เพิ่งพบกันใหม่ก็ต้องจากกัน

ไม่ทันอยู่ร่วมต้องออกเดินทาง

ทิชิ่วกับดุยเมี่ยติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะเดินถึงถนนกางเกงเหลือง

พอถึงยามค่ำคืน ถนนกางเกงเหลืองคลาคล่ำด้วยผู้คนสัญจร แผงขายของตั้งเรียงราย ครึกครื้นเป็นยิ่งนัก

ทั้งสามเดินถึงใจกลางถนน เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหยุดชะงักลง

ทิชิ่วกับดุยเมี่ยก็หยุดเท้าที่ด้านหลัง

คนทั้งสามห่างกันประมาณเจ็ดเชียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหันขวับไป ชี้หน้าด่าทอด้วยสุ้มเสียงที่เปล่งจากจุดศูนย์บริเวณท้องน้อยว่า

"พวกท่านสี่ยอดมือปราบเป็นตัวอะไรกลับไม่ไว้หน้าแม้แต่น้อย กระทั่งพี่น้องข้าพเจ้าก็กล้าจับกุม ตกลง นับแต่นี้เป็นต้นไป เราผู้แซ่เฮ้งกับพวกท่านขาดจากกัน มิใช่สหายอีกต่อไป..."

พริบตานั้น ผู้คนสัญจรบนท้องถนนล้วนตะลึงงานหยุดชะงักลง รับ

ฟังเฮ้งเซี่ยวเจียะแผดเสียงต่าทอมือปราบทั้งสองว่า

"พวกท่านสี่สุนัขรับใช้ช่วยกระพือความชั่วร้าย รับใช้บ้านเมืองถ่ายเดียว คนเลวชาติของยุทธจักรเช่นนี้ ไม่นับเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกับเราเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถึงกับไม่คู่ควรเป็นสหาย..."

กล่าวพลางยกสันมือตั้งตรง เสียงฉับเมื่อฟันแขนเสื้อข้างขวาของตัวเองออกมา โยนทิ้งลงกับพื้น ทั้งยังกระทืบซ้ำหลายครา ค่อยสะบัดหน้าจากไป

ฝูงชนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

...สี่ยอดมือปราบอันยิ่งใหญ่ กลับถูกหยามประณามต่อหน้าผู้คนถึงเพียงนี้ เป็นเหตุให้ทุกผู้คนหันไปซุบซิบกัน วิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่

ทิชิ่วกับตุยเมี่ยยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน ทั้งไม่ตอบคำ และไม่ค่าตอบ

ทิชิ่วหน้าซีมเซาไร้ความรู้สึก

แววหดหู่ในดวงตาตุยเมี่ยยังเข้มข้นกว่าเดิม

ที่ถนนเจ็บปวด แนฮ้วยยืนตัวตรงอยู่ด้านหลังของบ้อเช้ง ถามว่า

"มันชักชวนพี่รองกับพี่สามไปทำอะไร?"

"คาดว่ากล่าววาจาสักหลายประโยค"

"วาจาอันใด?"

"วาจาที่เปิดเผยท่าทีอย่างชัดเจน"

ขณะกล่าว น้ำเสียงแฝงความอิดโรยอยู่บ้าง แต่ยังไม่เหลียวหน้ากลับไป

แนฮ้วยทวนคำว่า

"ท่าที? ท่าทีอันใด?"

"ท่าทีที่แสดงออกว่ามันคือมัน พวกเราคือพวกเรา นับแต่นี้มันทำอะไรล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา"

แนฮ้วยเข้าใจแล้ว

ความเข้าใจไม่ได้หมายความว่าเห็นด้วย ดังนั้นแนฮ้วยไม่ทราบกล่าวกับศิษย์พี่ใหญ่หรือกล่าวให้ตัวเองฟังว่า

"เรื่องราวในโลกไหนเลยบอกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง..."

ไม่ทันกล่าวจบ มีผู้คนวิ่งกระหืดกระหอบมาบอกว่าต้องการหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ผู้มาเป็นคนของเจดีย์งวงช้าง ทุกผู้คนมีท่าทีร้อนรนกระวนกระวาย

น่าเสียดายที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งจากไป

บ้อเช้งสั่งให้แนฮ้วยชักนำผู้มาไปหาเฮ้งเซี่ยวเจียะที่ถนนกางเกงเหลือง

แต่ทั้งหมดเพียงพบกับตุยเมี่ยที่มีสีหน้าเหว่ว้าส่วนเฮ้งเซี่ยวเจียะไปแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้กลับไปยังเจดีย์งวงช้าง

เขากับเนี่ยเส็กและฉั่วตุยเงียวไปยังประตูเมืองตะวันออก

เขาคิดใช้สายตาส่งบิดากับพี่สาวออกจากเมือง

เขาพกพาความรู้สึกที่สะทกสะท้อน ชักชวนเนี่ยอางู้กับฮ่อเซี่ยวฮ้อไปยังตลาดผัก จุดประสงค์เพื่อ "สำรวจภูมิประเทศ"

เขาหาทราบไม่ว่ามีคนรีบร้อนตามหาเขา ด้วยเรื่องราวที่ร้อนรนยิ่ง

เปลวเทียนลุกช่วงโชติ

อุนยิ้วเอนพิงกับโต๊ะ คล้ายหลับไหลไป ใบหน้าที่ยังบริสุทธิ์กว่าทารกแฝงความงามผุดผาดของหญิงสาวที่ชวนสะท้านใจ

ลมราตรีที่นอกหน้าต่างโชยพัด

แป๊ะโช้วปวยพิศดูใบหน้าอันสวยซึ้งใบนี้ ในใจบังเกิดความคิดหักล้างกันเอง นางบริสุทธิ์ถึงเพียงนี้ ตนเองสมควรย่ำยีนางหรือไม่? นางความจริงชื่นชมในตัวมัน มันสมควรลดทอนสหายคนหนึ่งเพิ่มศัตรูอีกคนหนึ่งเพียงเพราะความพลุ่งพล่านชั่วแล่นหรือไม่?

แต่แล้วมันพลันนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ

พอนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันต้องแสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายออกมา

...เฮ้งเซี่ยวเจียะช่างได้รับการอุปถัมภ์จากพี่น้อง สหาย คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่และหญิงงามสะคราญโฉม แต่ขอเพียงมันได้ครอบครองอุนยิ้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะเท่ากับปราชัยต่อมัน

นั่นเป็นเรื่องราวที่สาสมใจจริงๆ

แป๊ะโซ้วปวยยังนึกถึงโซวมั่งจิ้ม

พอนึกถึงโซว่มั่งจิ้ม มันต้องหัวร่อด้วยความกระหยิ่มใจกว่าเดิม

...โซวมั่งจิ้มที่แท้ตายแล้วหรือไม่ ยังไม่ทราบได้ มันระแวงสงสัยว่าคนที่สมควรป่วยตายไปยี่สิบสองปีผู้นี้ยังไม่ตาย กำลังซุ่มซ่อนแฝงกายรอคอยโอกาสแก้แค้น มันไม่เชื่อตั้งแต่ต้นว่าโซวมั่งจิ้มตายในสภาพไม่เหลือแม้แต่ซาก แต่มันก็ระแวงสงสัยว่าโซวมั่งจิ้มแม้ตายยังจงใจทำลายซากศพมิให้มันนอนหาหลับไปชั่วชีวิต ในความหวาดหวั่นเคลือบแคลง หากข่มขืนย่ำยีศิษย์ผู้น้องของโซวมั่งจิ้ม ถือเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ และการตอบโต้ที่สุขสมประการหนึ่ง

นั่นนับเป็นเรื่องราวที่สุขสันต์หรรษาประการหนึ่ง

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ

มันต้องการนาง

...นางงดงามเพียงนั้น หน้าอกที่แรกตูม ใบหน้าอมชมพู ผิวพรรณที่นวลเนียน กลิ่นหอมของสาวบริสุทธิ์...มันต้องการนางแน่นอน

ดังนั้นมันตระเตรียมข่มขืนหญิงสาวอันบริสุทธิ์นางหนึ่ง

ครอบครองเรือนร่างที่ขาวสะอาดร่างหนึ่ง

เดียฉั่วนั่งรออยู่ครู่หนึ่ง จนแทบเคลิ้มหลับไป ต่อจากนั้นคล้ายกับฝันร้าย พลันสะท้านตื่นขึ้นมา

มันพอตื่นขึ้นมา ก็เห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มมองดูมัน

เตียถั่วมีโทสะขึ้นมา

มันความจริงเป็นคนไม่งีบหลับโดยง่าย ซิมโฮ้วเซี้ยงที่มันยกย่องเป็นพี่ใหญ่เคยบอกต่อมัน การนอนมากเกินไปเป็นความตกต่ำเกินไป ยิ่งนอนยิ่งตกต่ำ เวลานอนของคนผู้หนึ่งยิ่งมาก เวลาของการมีชีวิตอยู่ยิ่งน้อยลง

ผู้คนทำการวิจัยว่า สมควรนอนนานกว่าที่เป็นอยู่ เข้าใจผิดคิดว่ายิ่งนอนมาก อายุยิ่งยืนยาวชีวิตยิ่งดีเลิศ สุขภาพก็แข็งแรงกว่า แท้ที่จริงล้วนไม่มีหลักฐานยืนยัน มีบ้างบางคนนอนวันละสองสามชั่วโมงก็เพียงพอ บางคนสองสามวันยังนอนงีบหนึ่ง คนที่ชอบนอนมักมิใช่คนขยันขันแข็ง ขณะที่ตื่นอยู่ไม่แน่ว่าจะทำงานอย่างจดจ่อ ช่วงเวลาที่ไม่นอนเพียงเล่นสนุกสนาน

คนผู้หนึ่งไม่มีจิตปณิธานใหญ่ กลับอ้วนได้โดยง่าย ทั้งนี้เพราะในใจคิดดูแลตัวเองให้มากกว่าเดิม ดังนั้นรับประทานมากนอนมาก ความอ้วนจึงเป็นอาการป่วยอย่างหนึ่ง

เตียถั่วชมชอบรับประทานข้าว ราวกับว่าเมื่อชาติก่อนมันเคยวางเพลิงเผายุ้งฉางหรือไร่นาทั้งหมู่บ้าน พอถึงชาตินี้จึงตั้งหน้าตั้งตารับประทานข้าวเป็นการชดเชย มันรับประทานจุ และชมชอบสัปหงก ย่อมอ้วนได้โดยง่าย

ดังนั้นมันพยายามบังคับตัวเองนอนให้น้อยทำงานให้มาก ยามอยู่เบื้องหน้าฉั่วจุ้ยโต๊ะ มันยิ่งไม่คิดงีบหลับ

ทั้งนี้เพราะการเคลิ้มหลับเป็นการแสดงความอ่อนแอประการหนึ่ง

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลังจากที่มันกับฉั่วจุ้ยโต๊ะเข้าร่วมการศึกที่วัดเล่าลิ้มยี่ มันก็สมองเลอะเลือน เกิดความเกียจคร้าน ชมชอบงีบหลับพอปิดเปลือกตาลง จะฝันเห็นถึงสตรีอ่อนหวานที่มีรอยแผลเป็นบนใบหน้านางนั้น

...หรือในการศึกครั้งนั้น มันถูกสตรีไร้ฝันสยบจุดไว้ มันจึงใช้พลังสะท้อนกลับ จนทั้งสองร่างแนบติดกันอย่างแยกไม่ออก สุดท้ายแม้แยกจากกัน

หากทว่านางยังมีอันใดติดค้างอยู่ในร่างมัน ส่วนมันก็ทิ้งอันใดอยู่ในร่างนาง

มันเองก็ไม่เข้าใจ

แต่มันมักงีบหลับ

มักคร่ำคิดถึงนาง

มักฝันถึงนาง...เป็นเหตุให้มันจำแนกไม่ออกว่า ที่แท้เป็นเพราะงีบหลับจึงพบกับนาง หรือว่ามันพบกับนางจึงงีบหลับเป็นประจำ?

แต่ว่ามันนึกชิงชังตัวเอง ในเวลาคับขันสำคัญเช่นนี้ มันกลับเคลิ้มหลับไป

มิหนำซ้ำคราครั้งนี้มันยังฝันร้าย ไม่ได้ฝันถึงนาง สร้างความหงุดหงิดใจแก่มันกว่าเดิม ตะคอกถามว่า

"ท่านมองดูอะไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงถึงที่สุด กล่าวว่า

"เรารู้สึกว่าไม่ถูกต้อง"

"เป็นอย่างไร?"

"ที่นี้ไม่มีอันใด แต่ผู้คนที่เบื้องนอกทำการสับเปลี่ยนกำลัง คล้ายจัดวางขบวนอยู่"

"เพียงเพื่อจัดการกับพวกเรา ต้องจัดขบวนถึงเพียงนี้?"

"ไม่จำเป็น"

เตียถั่วสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า หากจะจัดการกับพวกเรา เพียงแปะโช้วปวยแงม้อก็พอ ไม่จำเป็นต้องระดมกำลังถึงเพียงนี้"

"ต่อให้เจ้ากังวลบินจากไม่ลงมือ เพียงสุ้ยมี่หรือยู่อี่กิกเซี้ยง ก็จัดการกับพวกเราได้อย่างเหลือเฟือ"

"พวกมันไม่ได้จัดกำลังเพราะพวกเรา แต่หลังจากที่พวกเราเข้าหอมาแล้วเรียกระดมกำลังหรือว่า..."

"...หากมิใช่เพราะพวกมัน เพราะเพื่อผู้ใด?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"หวังว่าอย่าได้กระทบถึงก้อนหินน้อย"

"หรือว่าเฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) จะมาหาที่ตาย?"

"ท่านอย่าลืมว่าพวกเราเข้าหอมาเพราะอะไร?"

"อุนโกวเนี้ยหรือ?"

"ใช่แล้ว หากพวกเรายินยอมพาตัวเข้าปากเสือเพราะนาง เฮ้งเล่าซาย่อมไม่นิ่งดูดาย อย่าว่าแต่ในจิตใจมัน อุนโกวเนี้ยมีความสำคัญยิ่ง มิหนำซ้ำนางยังเป็นศิษย์ผู้น้องของโชวเส้าจู้..."

เดียถั่วสะท้านหวั่นไหว เงยหน้ามองขึ้นไปกล่าวว่า

"อย่างนั้นอุนยิ้วไยมิใช่..."

เรือนทิ้งความขาวที่อยู่ชั้นบนสุดของหอขาวยังจุดไฟเรืองรอง แต่ว่าอุนยิ้วใช่ตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายหรือไม่?

มันเหลียวหน้ามองฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ดวงตาฉั่วจุ้ยโต๊ะทอแววววิตกกังวลกว่าเดิม

ที่เจดีย์งวงช้างซึ่งอยู่ห่างจากหอลมพิรุณโปรยเพียงห้าลี้ ฮ่อโต๊ะเจ็งยังเฝ้ารักษาเส้นทางเข้าออกอยู่

เนื่องจากอยู่ว่างไร้เรื่องราว มันได้แต่มองดูลายมือตัวเอง มองดูจนขมวดคิ้วนิ่วหน้า หากยังดูอะไรไม่ออก

ยามนั้นผู้คนที่ออกจากเจดีย์งวงช้างทยอยกลับมา เจดีย์งวงช้างเปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่ที่กลมเกลียว เด็กที่ออกไปท่องเที่ยวเตร็ดเตร่ที่เบื้องนอก ในที่สุดยังกลับบ้านมา

ผู้ที่กลับมาประกอบด้วยถังฉิกบี่ จูเชี่ยวเอียและอุนป้อ

ทั้งหมดเดินผ่านข้างกายฮ่อโต๊ะเจ็ง เห็นมันดูลายมือตัวเอง ล้วนรู้สึก

น่าหัวร่อ

จูเซี่ยวเอียจงใจดึงมือที่อวบหนาของมันไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มา ให้เราชมดู..."

นางเคยอยู่ในหอนางโลม รับแขกมากมาย ย่อมเรียนรู้หลักการดูลายมือ สังเกตนรลักษณ์ผู้คน แต่เห็นใจกลางฝ่ามือคนผู้นี้มีลายเส้นล้ำลึกราวมีดกรีดเพียงสามเส้น นอกจากนั้นไม่มีเส้นสายอื่นอีก ทราบว่าคนผู้นี้นอกจากกินอิ่มนอนหลับแล้ว กระทั่งความคิดฟุ้งซ่านยังไม่มี ต้องร้องเพ้ยคำหนึ่งกล่าวว่า

"ช่างเรียบง่ายจริงๆ ทุกวันรับประทานข้าวขึ้นเตียงเข้านอน ยังดูลายมืออันใด?"

ฮ่อโต๊ะเจ็งหาถือสาไม่ กล่าวว่า

"ชีวิตคนความจริงเรียบง่ายอยู่แล้ว มีเพียงเกิดแก่เจ็บตาย ลุกขึ้นยืนแล้วนอนลง"

จูเซี่ยวเอียยิ้มเล็กน้อย ถามโดยไม่ตั้งใจว่า

"เล่าถังกับถ่านดำเล่า? ยังไม่มาเปลี่ยนเวรอีกหรือ?"

ฮ่อโต๊ะเจ็งไม่ทันตอบคำ อุนป้อชิงกล่าวว่า

"จูโกวเนี้ยยังนึกถึงถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) ของพวกเราอย่างนั้นความพยายามที่แล้วมาของมันไม่ได้สูญเปล่าแล้ว"

จูเซี่ยวเอียชำเลืองมองอุนป้อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยังเล่นลิ้นคารมอีก เราจะจัดการท่านตัววิเศษเป็นกลายเป็นตัววิเศษตาย"

อุนป้อแลบลิ้นออกมา พลันได้ยินถังฉิกบี่กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"พวกท่านดู"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นสุนัขจิ้งจอกที่ประเปรียวตัวหนึ่งแฝงตัวอยู่ในความมืดมุมถนน เบิ่งตามองมาทางด้านนี้

จูเชี่ยวเอียจดจำออกว่า นี่เป็นสุนัขจิ้งจอกตัวที่นางปล่อยออกจากร้านเชี่ยวจักอุ้ย

สุนัขจิ้งจอกก็มองดูนาง ในดวงตาคล้ายแฝงอารมณ์ความรู้สึกของคนเกิดความอาลัยไม่เป็นมิตรกับผู้คนต่อให้บังเกิดความอาวรณ์ต่อเชียนวิเศษอมตะก็ซุกซ่อนอยู่ก้นบึ้งหัวใจ ยามนี้กลับบังเกิดความผูกพันต่อสุนัขจิ้งจอกตัวนี้ราวกับว่าเมื่อชาติปางก่อนนางเป็นสุนัขจิ้งจอก

คนกับสุนัขจิ้งจอกจับจ้องมองกัน คนเลื่อนลอยอยู่บ้าง สุนัขจิ้งจอกขลาดเขลาอยู่บ้าง

จากนั้นสุนัขจิ้งจอกหมุนตัวหายลับกับมุมถนน

...ไม่ทราบมันหลงพลัดมายังชุมชนอันสับสนนี้ได้อย่างไร?

...มันความจริงซ่อนตัวอยู่ที่นี้ หรือว่าเพิ่งผ่านมา?

อยู่ดีๆ จูเชี่ยวเอียพลันนึกถึงถังป้องู้ คล้ายกับเป็นเสียงเรียกหาชนิดหนึ่ง

...อาจบางทีเพราะว่าตอนที่นางถูกซุ่มโจมตีที่ร้านเชี่ยวจักอุ้ย ถังป้องู้เคยช่วยเหลือนางกับสุนัขจิ้งจอก ทั้งยังรับบาดเจ็บเพราะนาง

ดังนั้นนางนึกถึงคำถามที่ยังไม่ได้รับคำตอบ ต้องถามซ้ำย่อโต๊ะเจ็งว่า

"ถังป้องู้ ปิงหึงเสี้ยว เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและพวกล้วนไปที่ใดแล้ว?"

โง้วเหลียงก็พบว่าไม่ถูกต้อง ดังนั้นกระซิบถามฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วว่า

"เกิดเรื่องอันใด?"

เตียถั่วแบะปากกล่าวว่า

"เบื้องบนอาจเกิดเรื่องขึ้น พวกเราหาข้ออ้างบุกขึ้นไปอีกครา"

โง้วเหลียงกล่าวว่า

"เมื่อครู่มิใช่ขึ้นไปดูแล้วหรือ? อยู่ดีๆ อย่าได้ก่อเรื่อง หากเกิดการต่อสู้ เกรงว่าอุนยิ้วจะพลาดท่าเสียที"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เรากลัวว่านางพลาดท่าเสียทีแล้ว"

เตียถั่วก็ผุดลุกขึ้น

หลีเซี่ยวกิก เซี้ยงกอยี้ และอาวเอี้ยงอี่อี่ ที่เฝ้าควบคุมพวกมันตื่นตัวขึ้น เซี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราคิดขึ้นไป"

"เมื่อครู่มิใช่ขึ้นไปชมดูแล้วหรือ?"

"เรามีของสิ่งหนึ่งลืมมอบต่ออุนโกวเนี้ย"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"เป็นสิ่งของใด ให้เรามอบต่อนางเอง"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เป็นของมีค่าสิ่งหนึ่ง หากตกหล่นสูญหายท่านรับผิดชอบได้หรือ?"

อาวเอี้ยงอี่อี่คิดอาละวาด แต่แล้วสะกดกลั้นไว้ กล่าวว่า

"ตกลง เราขึ้นไปเรียนบอกก่อน"

มันคิดอ่านในใจ ทางที่ดีแป๊ะเล้าจู้มีคำสั่งให้บดขยี้เจ้าผู้นี้เป็นผุยผง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะสืบเท้าออกไป กล่าวว่า

"พวกเราขึ้นไปด้วย"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ไม่ได้"

เตียถั่วกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราขอฝากคำพูดถึงอุนโกวเนี้ยประโยคหนึ่ง ได้หรือไม่?"

อาวเอี้ยงอี่อี่ไม่ตอบคำ หลีเซี่ยวกิกกล่าวว่า

"ท่านลองบอกมา"

เตียถั่วรีบกล่าวว่า

"รบกวนพวกท่านเรียนถามแทนพวกเราว่าอุนโกวเนี้ยต้องการให้พวกเราจัดส่งประมวลกลืนมัจฉาขึ้นไปหรือไม่?"

หลีเซี่ยวกิกงงงันวูบหนึ่ง จูยู่สีถามว่า

"นั่นเป็นของเล่นเช่นใด?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ไม่สะดวกกับการเรียนบอก"

อาวเอี้ยงอี่อี่เห็นว่า จะอย่างไรถามดูหาเป็นไรไม่ จึงกล่าว

"ตกลง เราจะถามแทนท่าน แต่ไม่แน่ว่าจะได้รับคำตอบ"

เตียถั่วรีบกล่าวว่า

"เป็นไรได้อย่างไร? พวกมันอยู่บนหอ ท่านพอสอบถาม ไหนเลยไม่ได้คำตอบ?"

อาวเอี้ยงอี่อี่จงใจกล่าวว่า

"ผู้ใดทราบได้? อาจบางทีพวกมันขึ้นเตียงเข้านอนแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยกำลังโอบอุ้มอุนยิ้วขึ้นเตียง

อุนยิ้วคล้ายหลับใหลไป สีแดงซ่านยังประทับอยู่บนใบหน้านาง คล้ายหลับฝันเห็นขนมหวานก็มิปาน

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่านางถูกสยบจุดไว้ เพียงเข้าใจว่านางหลับไป

แป๊ะโช้วปวยวางร่างอุนยิ้วลงบนเตียง จากนั้นไม่เร่งรีบเปลื้องผ้าของนาง ชิงวางมือลงบนหน้าอกของอุนยิ้ว คล้ายกับกลัวว่าผ่านไปอีกครู่หนึ่งนกพิราบที่นึ่งสุกแล้วจะโบยบินหนีไป

มันลูบคลำหน้าอกอันนุ่มนิ่มคู่นั้น สัมผัสกับความอ่อนละมุนของหญิงสาวบริสุทธิ์ รู้สึกว่าส่วนสัดหนึ่งบนร่างร้อนลวกขึ้นมา เผ่นผงาดขึ้นมา

มันไม่อาจทนรออีกต่อไป

ไม่อาจข่มกลั้นอีกต่อไป

ไม่ว่าเกิดผลสุดท้ายอย่างไร มันขอเด็ดดมบุปผาแรกแย้มช่อนี้แน่แล้ว ขอรับประทานผลไม้อันหอมหวานนี้แน่แล้ว

แต่แล้วยามนั้นมีคนเคาะประตู

เคาะประตูตามรหัสสัญญาณ

จูเชี่ยวเอียพอฟังคำบอกเล่าของย่อโต๊ะเจ็ง เพียงทราบว่าอุนยิ้วออกจากเจดีย์งวงช้าง เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ และโง้วเหลียงล้วนติดตามไป ส่วนถังปัอยู่กับปิงหึงเสี้ยวติดตามเฮ้งเชี่ยวเจียะกับพวกไปตั้งแต่เช้า

นอกจากแปะโช้วปวยเดินทางมาก่อเรื่องที่ตรอกกระเบื้องแล้ว ดูเหมือนว่าไม่มีเรื่องหวาดเสียวอันใด

แต่นางยังบังเกิดความห่วงใยอยู่บ้าง

นางพลันถามว่า

"ตอนที่อุนยิ้วออกไป นางแต่งกายอย่างไร?"

ย่อโต๊ะเจ็งไม่อาจตอบได้

มันไม่เคยสังเกตการแต่งกายของสตรีมาก่อน

แต่แฮ่ชิ้มเจียะที่ด้านช้างแม้ไม่ได้ยินได้ฟังคำโต้ตอบระหว่างอุนยิ้วกับเตียถั่วและพวก กลับสังเกตการแต่งกายของอุนยิ้ว ดังนั้นตอบคำถามแทนย่อโต๊ะเจ็ง

จูเชี่ยวเอียขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หมายความว่านางตกแต่งประทินโฉมเป็นพิเศษ...นางไปที่ใดกันแน่?"

นางเหลียวมองอุนปัอกับถังฉิกบี่ พบว่าอุนปัอที่ปรกติยิ้มแย้มแจ่มใสในเวลานี้กลับหน้าเคร่งขรึมสำรวม ถังฉิกบี่ที่ปรกติหน้ากระด้างเย็นชา กลับเกร็งตึงเครียดขึ้นมา

...คนทั้งสามใช่บังเกิดความวิตกกังวลที่ใกล้เคียงกันหรือไม่?

ความวิตกกังวลคืออะไร?

คือความหวาดหวั่นเคลือบแคลงต่อเรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้นและกำลังจะเกิดขึ้น

...เพียงแต่ความวิตกกังวลส่วนใหญ่ไม่บังเกิดขึ้น หากท่านรวบรวมเรื่องราวที่วิตกกังวลที่ผ่านมาของท่าน ทำการสรุปรวบยอด จะพบว่าเก้าในสิบเป็นความวิตกทุกข์ร้อนเกินเหตุ เป็นความกังวลสูญเปล่า

เพียงแต่ผู้คนไม่มีความกังวลระยะใกล้ ต้องมีความทุกข์ร้อนระยะไกล หากไม่มีความกังวลระยะไกล ก็ต้องเกิดความทุกข์ร้อนระยะใกล้

อย่างนั้นการ "หายสาบสูญ" ของถังป้องู้กับอุนยิ้วและพวก ใช่เป็นความกังวลระยะใกล้ หรือเป็นความทุกข์ร้อนระยะไกล?

แป๊ะโช้วปวยหักห้ามความต้องการที่คิดครอบครองเรือนร่างอันบริสุทธิ์เบื้องหน้า สูดลมหายใจลึกๆ จากนั้นหมุนตัวไปเปิดประตู

มันทราบว่าเป็น "พวกเดียวกัน" เคาะประตู

มิหนำซ้ำเป็น "เรื่องรีบด่วน"

...ทั้งนี้เพราะเคาะเป็นรหัสสัญญาณลับ

รหัสสัญญาณเป็นการถ่ายทอดบอกเรื่องราวโดยไม่กระโตกกระตาก แต่หากมิใช่ "พวกเดียวกัน" จะไม่สามารถเข้าใจได้

แต่ขณะที่แป๊ะโช้วปวยสะกดเพลิงราคะลง กลับบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดใคร่ฆ่าคนที่รบกวนการหาความสุขของมัน

ในโลกมีความต้องการหลายประการที่ยากสะกดระงับได้แก่...

อิสรภาพ

อำนาจ

สมบัติ

ความใคร่

ประตูพอเปิดออก ผู้มาเป็นอาวเอี้ยงอี่อี่

อาวเอี้ยงอี่อี่เห็นสีหน้าแป๊ะโช้วปวยแม้ไม่ได้แสดงออกถึงความยินดีหรือรังเกียจ แต่มันมีความรู้สึกว่า มีคำพูดรีบบ่งบอก อย่าได้รั้งอยู่นานไป

นอกจากนี้มันยังเหลือบเห็นอุนยิ้วซึ่งนอนหลับสนิทบนเตียง เห็นถึงส่วนโค้งส่วนเว้าอันรัดรึงใจ

เพียงนี้ก็พอแล้ว

มันเข้าใจทุกประการ

มันกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"พวกมันทั้งสามคิดขึ้นมา"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

อาวเอี้ยงอี่อี่เข้าใจในบัตดล ไม่จำเป็นต้องกล่าวสืบต่ออีก

แต่ว่ามันยังกล่าวว่า

"พวกมันมีคำพูดคิดถามอุนโกวเนี้ย"

แป๊ะโช้วปวยเหลียวมองอุนยิ้วที่นอนอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง

อาวเอี้ยงอี่อี่มองตามสายตาของแป๊ะโช้วปวย...มันพบว่าอุนยิ้วอยู่บนเตียงตั้งแต่แรก แต่แป๊ะโช้วปวยแสดงว่าต้องการให้มันทราบว่าอุนยิ้วนอนรออยู่บนเตียง อาวเอี้ยงอี่อี่ก็รู้จักแสดงความอิจฉาเลื่อมใสออกมา

บุรุษบางคนชมชอบให้ผู้อื่นทราบว่ามันล่าเหยื่อได้เหยื่อหนึ่ง ซึ่งความจริงไม่เพียงบุรุษ "บางคน" หากทว่าเป็นบุรุษ "ส่วนใหญ่"

มิหนำซ้ำไม่เพียงบุรุษเป็นเช่นนี้ สตรีก็เช่นกัน พวกนางอาจไม่ได้ "เปิดเผย" ว่านางมีความสัมพันธ์อันล้ำลึกกับบุรุษผู้หนึ่ง หากแต่ "โอ้อวด" ว่ามีบุรุษอีกคนหนึ่งที่สยบอยู่ใต้ชายกระโปรงของนาง

ดังนั้นอาวเอี้ยงอี่อี่พอแสดงความอิจฉาเลื่อมใสออกมา เพลิงอำมหิตของแป๊ะโช้วปวยก็กลายเป็นความกระหยิ่มใจ ถามว่า

"เจ้าเห็นว่าในเวลาเช่นนี้ยังต้องถามอันใดอีกหรือ?"

อาวเอี้ยงอี่อี่ยิ้มออกมา กล่าวว่า

"หากจะถาม ได้แต่ถามแป๊ะเส้าจู้เองแล้ว"

จากนั้นมันยิ้มประจบกล่าวว่า

"โปรดระวัง หลังจากนี้อุนโกวเนี้ยมีเรื่องรบเร้าถามท่านอีกมากนัก..."

มันกลับ "เตือนภัย" ต่อแป๊ะโซ้วปวย

แต่ว่าบุรุษชมชอบรับฟัง "คำเตือน" เช่นนี้

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยพลอยบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่ออาวเอี้ยงอี่อี่ซึ่งปรกติไม่แสดงความยินดีเดือดดาล และไม่ชมชอบพูดจาขึ้นมา

...ปรกติคนผู้นี้ไม่ใคร่แสดงท่าที เราจึงนึกระแวดระวังมัน เมื่อเป็นเช่นนี้ มันนับเป็นคนที่รู้สถานการณ์ ควรที่จะมอบหมายหน้าที่สำคัญให้

ก่อนลงจากหอ อาวเอี้ยงอี่อี่ยังกล่าวเป็นเชิงขอความเห็นว่า

"หากผู้คนที่เบื้องล่างคิดบุกขึ้นมาก่อกวนเล่า?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ให้ถ่วงเอาไว้ หากไม่เป็นผลก็..."

กล่าวพลางยกมือทำท่าฟันลง เอ่ยสืบต่อ

"เราสั่งเนี่ยฮ่อไปแล้ว พวกเจ้าเพียงลงมือประสานเสริมกับมัน"

อาวเอี้ยงอี่อี่ค่อยขอตัวล่าถอย ก่อนไปกล่าวว่า

"เส้าจู้โปรดวางใจ ตอนนี้ไม่มีเรื่องสำคัญอันใดอีกแล้ว ประการสำคัญคือเส้าจู้ยังคงจัดการกับเรื่องของตัวเองให้ดี"

จูเซี่ยวเอีย ถังฉิกบี่ และอุนป๊อพบว่าไม่ถูกต้อง ดังนั้นส่งคนไปติดต่อกับซ่งเตี้ยงไบ๊ที่จับตาดูหอลมพิรุณโปรย งั่นปวยเซาะที่เฝ้าควบคุมตึกหกหุนครึ่ง และเช็กล่วงเฮี้ยที่คิดตามดูความเคลื่อนไหวของฉั่วเกียและวังหลวง สอบถามว่าพบเห็นร่องรอยของอุนยิ้ว เตียถั่ว ถังป้อง้และพวกหรือไม่

ยามนี้อุนยิ้วตกอยู่ในอันตราย

อันตรายของการ "สูญเสียความบริสุทธิ์"

เตียถั่วก็ตกอยู่ในอันตราย

อันตรายที่ถูก "กักตัว" ในหอลมพิรุณโปรย

ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวก็ร้อนรุ่มใจ

มิใช่กลัวว่าพี่น้องและสหายไม่มาช่วยเหลือ หากแต่ "ร้อนรุ่มใจ" ว่าพี่น้องและสหายจะรุดมาช่วยเหลือ เป็นเหตุให้ประสบภัย

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวกับถังป้องู้ว่า

"เล่าถัง (คนแซ่ถัง)"

"อืมม์?"

"พวกเราถือว่ามีชีวิตอย่างสมใจ ใช่หรือไม่?"

"ไม่ว่าฮ่องเต้และมหาเสนาบดี ล้วนถูกพวกเราทุบตีมา ยังมีอันใดไม่สมใจ?"

"ใช่แล้ว นี่พ้องกับคำว่าแม้นตายไม่เสียดายชีวิต"

"ถูกต้อง ขอเพียงยามมีชีวิตหรรษาอย่างเต็มที่ แม้นตายก็ปราศจากความสำนึกเสียใจ"

"อย่างนั้นพวกเรามิสู้ไปตายเถอะ"

ถังป้องู้ลูบคลำจมูกของมัน กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ตาย?"

ที่แล้วมามันเห็นว่า ตัวเองสูงใหญ่กว่า ห้าวหาญกว่านักศึกษาเปราะบางผู้นี้ เรื่องเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ สมควรเป็นภารกิจของมัน คราครั้งนี้กลับเป็นปึงหึงเสี้ยวเสนอออกมาก่อน

มันรู้สึกงงงัน

และ "เสื่อมเสียหน้า" อยู่บ้าง

ปึงหึงเสี้ยวถามถังป้องู้ว่า

"ท่านเห็นว่าสภาพของพวกเราตอนนี้เป็นอย่างไร?"

"ถูกผู้คนจับตัวไว้ คล้ายสุกรรอรับการเชือดเฉือนสองตัว... เพียงแต่ท่านผิวหนังเบาบาง เรามีเนื้อแน่นหนากว่า"

"แต่กล่าวตามความสัตย์จริง พวกเราแม้อยู่ผู้คนจับกุมไว้ หากทว่าได้รับการปฏิบัติอย่างไร?"

"นอกจากไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแล้ว พวกเราได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดี"

"การปฏิบัติด้วยมารยาทอันดี ต้องมีจุดประสงค์เคลือบแฝง อย่าว่าแต่ปฏิบัติต่อเชลย ทั้งยังเป็นมารยาทที่มหาเสนาบดีโฉดฉั่วเกียหยิบยื่นให้ ลองนึกดู หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านจะปล่อยให้ผู้คนทุบตีรอบหนึ่งโดยไม่จัดการกับมันหรือ?"

"ท่านหมายความว่าพวกมันมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง แต่ว่าพวกเราไม่มีเงินทอง ไม่มีอำนาจ มีเพียงชีวิตเดียว"

"เกรงว่าผู้อื่นไม่เพียงต้องการชีวิตของพวกเรา"

"หรือว่า..."

"พวกเราเป็นเหยื่อ พวกมันดีต่อพวกเรา เพื่อปล่อยสายเบ็ด หวังตกปลาใหญ่"

"ปลาใหญ่คือ..."

คราครั้งนี้ปิงหึงเสี้ยวไม่ตอบคำ เพียงผงกศีรษะอย่างเงียบงัน

ถังป้อง้ก็นิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่ค่อยหัวร่ออย่างแห้งแล้ง กล่าวว่า

"ปิงใหญ่ ท่านกล่าวถูกต้อง พวกเรามีชีวิตอย่างสมใจ ไม่สมควรสร้างความลำบากแก่พี่น้อง ท่านว่าใช่หรือไม่?"

ปิงหึงเสี้ยวตอบเสียงแผ่วเบาราวกับยุงว่า

"ใช่"

ถังป้องกล่าวเสียงสงสัยใจว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว? กลับคล้ายกลัวตายขึ้นมา"

"กล่าวตามความสัตย์ เราคิดมีชีวิตอยู่"

"ท่าน..."

"เมื่อมีชีวิต สามารถมีความรู้สึกที่ดี มีเรื่องราวที่สนุกสนาน มีสหายที่ดีเช่นท่าน...หากไม่ถึงเวลาต้องตาย เราจะไม่ยอมตาย ผู้อื่นเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ เรากลับยินยอมกลายเป็นเต่าประเสริฐกว่า"

"ท่านยินยอมเป็นเต่าทดหัว?"

"เป็นเต่าจะเป็นไร อย่างน้อยสามารถมีชีวิตอยู่ แต่ในหนังสือหนังหาบอกต่อเราว่า ระหว่างสหายต้องถือ 'คุณธรรม' เมื่อออกท่องยุทธจักร เราก็เรียนรู้ถึงคำคุณธรรม คุณธรรมคืออะไร เราคาดว่าเป็นการกระทำเพื่อสหาย ไม่ขายสหาย ช่วยเหลือสหาย หากต้องสร้างความลำบากแก่สหาย ทำร้ายสหายมากหลาย เราก็ขอตายให้หมดเรื่องสิ้นราว"

ถังป้องู้นิ่งเงียบงัน ก้มศีรษะต่ำลง

ปิงหึงเสี้ยวถามอย่างหมดอาลัยตายอยากว่า

"ท่านเล่า?"

ถังป้องู้ไม่ตอบคำ

หากทว่าสะอึกสะอื้นไห้ออกมา

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ไม่กู่ร้องคำรน กลับร้องไห้ทำอะไร?"

ถังป้องู้พานร้องไห้โฮออกมา ร่ำไห้รำพันว่า

"เราไม่อาจหักใจตกตาย ขณะที่เรารับประทานข้าว เฝ้าคร่นคิดว่ามีข้าวรับประทานทุกวันก็ดี เมื่อเรามองดูหญิงงามก็คร่นคิดว่าได้มองดูหญิงงามช่างดีเลิศ แต่ตอนนี้กลับให้เราตกตาย...ยังให้เราฆ่าตัวตาย...เราไม่คิดตาย...เมื่อตกตายก็ปราศจากความงามบรรเจิดทั้งมวลแล้ว..."

ปิงหึงเสี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่กียากตำหนิ มดปลวกยังรักชีวิต ท่านเมื่อไม่คิดตาย ก็อย่าได้ตายแล้ว"

"เราไม่คิดตาย แต่ว่าไม่ตายไม่ได้"

"ท่าน...ยอมตาย?"

"แม้แต่ท่านยังไม่ยอมขายสหาย หากเราไม่อาจตายเพื่อสหาย ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้?"

"เรากลับดูแคลนท่าน เรายังเข้าใจว่าท่านรักตัวกลัวตายเสียอีก"

"เรากลัวตายที่สุด รักชีวิตที่สุด แต่หากให้เราทรยศต่อคุณธรรม เราถังกื่อเฮียบอยู่ไปยังมีสหายใด หากไม่มีสหายพี่น้อง เราอยู่ไปยังมีความหมายอันใด?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เราเห็นท่านร้องไห้คร่ำครวญ ยังเข้าใจว่าท่าน..."

"เราร้องไห้เลียนแบบเตียถั่ว มันบอกว่ามันยินยอมหลั่งน้ำตาไม่ยอมหลั่งโลหิต มันเคยถูกเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วยิ่มเส้ายิ่มอ่วงทั้งคู่จัดการจนร้องเรียกบิดามารดา หากยังไม่ยอมสยบ หลายปีนี้เรากลับเลียนแบบมันเมื่อมีเรื่องราวใดก็ร่ำร้องออกมา ยามเศร้าเสียใจก็ร้องไห้สักครา กลับปลอดโปร่งโล่งใจกว่าเดิม"

ปิงหึงเสี้ยวงงงันวูบหนึ่ง จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ไม่ทราบเฮ็กถั่วเท้า (ถ่านดำ) กับเซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) เป็นอย่างไรแล้ว?"

"ก้อนหินน้อยย่อมอยู่ในรายชื่อแรก คาดว่าฉั่วเกียยังจะจัดการกับเจ้าถ่านดำด้วย"

ดวงตาปิงหึงเสี้ยวเป็นประกาย แต่มิใช่ประกายแห่งความหวัง หากทว่าเป็นความรู้สึกแสวงหาความตาย มันกล่าวว่า

"พวกมันล้วนเป็นสหายของพวกเรา พวกเรายังรออันใด?"

ถังป้องู้กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ใช่แล้ว ฉวยโอกาสที่พวกเราสามารถตายได้รีบตายเถอะ"

ทั้งสองแม้ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว และไม่สามารถทำร้ายคน กระทั่งคิดทำร้ายตัวเองยังไม่ง่ายตาย แต่พวกมันยังสามารถกล่าววาจาสามารถร้องไห้ และสามารถกัดลิ้นฆ่าตัวตาย

ทั้งสองตัดสินใจตาย

พลันบังเกิดเสียงปัง ร่างแหที่ปิดช่องระบายอากาศปลิวลิ่วไป ผู้คนสองคนถลันเข้าห้องเครื่องยนต์

ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวตอนแรกยังเข้าใจว่ามีคนรุดมาช่วยเหลือ จากนั้นค่อยพบว่าผู้มาเป็นยิ่มเล้ายิ่มอ่วง ซึ่งพวกมันเพิ่งด่าว่าเป็น "เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วทั้งคู่"

ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงพอเข้ามา ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวคิดตายก็ตายไม่ได้แล้ว

ทั้งนี้เพราะยิ่มเล้ายิ่มอ่วงจี้นิ้วดุจสายลม ปิดสกัดจุดของคนทั้งสองไว้ ทำให้พวกมันไม่สามารถกล่าววาจา ทั้งยังสอดใส่ฟันยางเข้าปากพวกมัน ทำให้ฟันของพวกมันไม่อาจกัดใส่ปลายลิ้น

จากนั้นยิ่มเล้ายิ่มอ่วง ค่อยแสยะยิ้มออกมา ผลัดกันกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเจ้าตายไม่สำเร็จแล้ว"

"พวกเราได้ยินคำพูดของพวกเจ้าทั้งหมด ช่องระบายอากาศนี้ยังเป็นช่องสื่อสารส่งข่าว พวกเจ้ากล่าวเท่าใด พวกเราก็ได้ยินเท่านั้น"

"พวกเจ้าคาดเดาถูกต้อง พวกเราไม่ฆ่าพวกเจ้า ไม่จัดการพวกเจ้า เพราะต้องการรักษาพวกเจ้ามีสภาพครบถ้วนสมบูรณ์ ให้พี่น้องสหายที่ถือคุณธรรมของพวกเจ้ารุดมาช่วยเหลือ พวกเราจะได้กวาดล้างให้สิ้นซาก"

"ครั้งก่อนไม่ได้จัดการถังป้องู้เจ้ากับเตียถั่วจนตายในคุมขัง ครั้งนี้เราจะให้เจ้าถ่านตำกับพวกพ้องทั้งหมดจบชีวิตเพราะเจ้า ค่อยให้เจ้าตกตาย

เป็นคนสุดท้าย"

"หากพวกเจ้าไม่คิดตาย มีเพียงวิธีเดียว"

"มีหนทางเพียงสายเดียว"

"ที่นี้มีหนังสือรับสารภาพฉบับหนึ่ง พวกเจ้าประทับตราลงนาม ก็จะรักษาชีวิตสุนัขไว้ได้"

"ส่วนเนื้อหาในหนังสือเป็นความสัตย์จริง บอกไปก็ไม่เป็นไร กล่าวคือผู้ที่บงการให้พวกเจ้าปลงพระชนม์ฝ่าบาท กับประทุษร้ายเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ คนในเจดีย์งวงช้างเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด"

"หากพวกเจ้าไม่คิดถูกประหารชีวิตในวันมะรืน ก็ลงชื่อในหนังสือรับสารภาพนี้"

"พวกเจ้าไม่ลงชื่อ ก็ไม่มีส่วนช่วยอันใด จะอย่างไรวันที่พวกเจ้าถูกควบคุมตัวสู่ลานประหาร เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกที่ไม่มีมันสมองต้องมาช่วยเหลือพวกเจ้า พวกมันพอปรากฏกาย ก็ต้องตายแน่นอน ต่อให้พวกมันไม่มาช่วยเหลือพวกเจ้าทั้งสอง พวกเราก็จะประทับตราลงนามแทนพวกเจ้า หลังจากที่ศีรษะพวกเจ้าหลุดจากบ่า ทางการจะกล่าวโทษคนของเจดีย์งวงช้างฐานก่อการกบฏ"

"พวกเจ้าแม้เข้มแข็งกว่านี้ จะอย่างไรเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ ยังคงยอมรับโชคชะตากรรมแต่เนิ่นๆ จะได้ไม่ต้องเจ็บปวดทรมานกว่าเดิม"

"พวกเจ้าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้อีก

ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงมองดูถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยว ราวกับคนที่อดอยากสองคนมองดูไก่ที่ย่างสุกสองตัว กระทั่งดวงตายังแสดงความตะกละตะกลามออกมา

ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงกล่าวอีกว่า

"พวกเจ้าพูดไม่ได้? นั่นไม่เป็นไร หากพวกเจ้ากะพริบตาหนึ่งครั้งแสดงว่าไม่ยินยอม กะพริบตาสองครั้ง หมายความว่ายินยอม จดจำไว้

คนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ หวังว่าพวกเจ้าไม่กะพริบตาผิด"

"ระวังให้ดี พวกเจ้ามีดวงตาเพียงคู่เดียว"

ถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวมีปฏิกิริยาในบัดดล

ปิงหึงเสี้ยวชิงกะพริบตา

กะพริบตาครั้งเดียว

ถังป้องู้หาเป็นเช่นนั้นไม่

มันกะพริบตาสองครั้ง

แม้แต่ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงก็สงสัยใจยิ่ง

พวกมันจับจ้องมองถังป้องู้ ให้มัน "แสดง" ซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง

ถังป้องู้กะพริบตาอีก

กะพริบหนึ่งครั้ง

หยุดเล็กน้อยแล้วกะพริบอีกหนึ่งครั้ง

ทั้งสิ้นสองครั้ง

ไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงสบตากันวูบหนึ่ง

คราครั้งนี้ถึงรอบปิงหึงเสี้ยวดื่นเต้นสงสัย และไม่ยอมเชื่อ

จากนั้นค่อยกลับกลายเป็นเดือดดาล

ยิ่มเส้าส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เจ้ายอมลงนาม?"

ถังป้องู้กะพริบตา

ยังคงกะพริบตาสองครั้ง

จากนั้นกะพริบตาอีก

ครั้งนี้กะพริบตาติดต่อกันสี่ครั้ง

ยิ่มเส้างงงันวูบกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร?"

ถังป้องู้กะพริบตาใหม่

ครั้งนี้กะพริบตาติดต่อกันสี่ครั้ง

ยิ่มเส้ามองดูยิ่มอ่วง ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"เจ้าคิดกล่าววาจา? เจ้ามีคำพูดคิดกล่าว?...หากว่าใช่ ให้กะพริบตาสองครั้ง หากไม่ใช่ให้กะพริบหนึ่งครั้ง"

ถังป้องู้กะพริบตาติดต่อกันสองครั้ง

ยิมอ่วงจึงกล่าว

"ตกลง เจ้ามีคำพูดก็กล่าวออกมา อย่าได้เล่นลวดลาย ไม่เช่นนั้นเราจะควักดวงตาของเจ้าทั้งคู่ออกมา"

มันตบคลายจุดไบ้ให้แก่ถังป้องู้ และผ่อนคลายให้สามารถเคลื่อนไหวนิ้วมือได้ สายตากลับจ้องจับที่ปากของถังป้องู้ กล่าวสำทับว่า

"เจ้าอย่าคิดหมายฆ่าตัวตาย เจ้าพอกัดลิ้นเราจะเคาะฟันในปากของเจ้าจนหมดสิ้น หากเจ้าลงมือทำร้ายตัวเอง เราจะดัดนิ้วของเจ้าทิ้ง"

ถังป้องู้กลับเชื่อฟังวาจายิ่ง

มันอ่านดูหนังสือรับสารภาพฉบับนั้น

หลังจากอ่านจบ ก็ลงนามแต่โดยดี

ต่อจากนั้นมันวางพู่กันลง มองดูยิ่มเส้ายิ่มอ่วงอย่างเชื่อฟัง

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"เป็นไร เจ้ามิใช่มีคำพูดคิดกล่าวหรอกหรือ?"

ถังป้องู้กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ใช่"

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าบอกเถอะ"

ยิ่มอ่วงยังจับจ้องมองดูปากของถังป้องู้ ป้องกันว่าอีกฝ่ายจะกัดลิ้นตัวเอง

"..."

ถังป้องู้กล่าวเสียงแผ่วเบายิ่ง ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงล้วนได้ยินไม่ชัดเจน พากันโน้มหน้าไป หากยังระมัดระวังยิ่ง ปากถามว่า

"อะไรหรือ?"

"...เรา...โอ...ท่าน..."

"ท่านส่งเสียงดังกว่านี้"

ถังป้องู้พลันส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

"เรารักท่าน"

ทั้งสองสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ยิ่มเล้าหน้าแปรเปลี่ยนไป ถังป้องู้กลับหัวร่อฮาๆ ออกมา ปึงหึงเสี้ยวพอฟัง แม้ไม่สามารถส่งเสียงหัวร่อ แต่รอยยิ้มผุดพรายทั่วสีหน้าแววตา

ยิ่มเล้าดึงหนังสือรับสารภาพไป เห็นตรงตำแหน่งลงนามขีดเขียนตัวหนังสือลายมือถังป้องู้ เป็นข้อความว่า "เราถล่มบรรพบุรุษท่านสิบแปดรุ่น"

ยิ่มเล้ายื่นมือออก จี้สกัดจุดใบ้ของถังป้องู้อย่างหนักหน่วง ส่วนยิ่มอ่วงปิดสกัดจุดบนมือที่เคลื่อนไหวได้ของถังป้องู้ ยิ่มเล้ายามเดือดดาลคิดลงมือจัดการกับถังป้องู้ ยิ่มอ่วงกลับทัดทานว่า

"อย่าให้มันสมมาดปรารถนา"

ยิ่มเล้าไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"สมควรให้บทเรียนมัน เคาะฟันของมันออกมาสักหลายซี่ ฟันนิ้วมือของมันออกมาสักสามนิ้ว"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"ไม่ เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ต้องการให้มันอยู่ในสภาพครบถ้วนสมบูรณ์ ท่านยังจำได้หรือไม่ คราก่อนเจ้าโศกศัลย์กระตุ้นโทสะพวกเรา ถูกลงโทษสั่งสอน สุดท้ายเฒ่าแซ่จูกัวะอ้างว่าพวกเราใช้ทัณฑ์ตาม

อำเภอใจ โอนตัวเจ้าโศกศัลย์ไปยังคุกหลวง กลับเป็นการคุ้มครองมัน คราครั้งนี้เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด พวกเราไหนเลยกระทำผิดพลาดได้?"

ยิ่มเส้าแม้มีอายุมากกว่ายิ่มอ่วงสี่สิบปี แต่ยังเชื่อฟังชายหนุ่มผู้นี้ตลอดมา ยามนั้นกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ตอนนี้ได้แต่กล้ำกลืนโทสะไว้ชั่วคราว เราจะสั่งให้มือเพชฌฆาตลี้ยั้งดาบไว้ไมตรี อย่าได้ตัดศีรษะของมันในดาบเดียว"

ควรทราบว่ามือเพชฌฆาตยามตวัดดาบฟันลง เน้นที่ความแหลมคมรวดเร็ว ศีรษะขาดสะบั้นคนขาดใจตาย ยังต้องดิดหนังชั้นหนึ่ง เพื่อรักษาสภาพซากศพที่ครบถ้วน ถือสาการยั้งดาบไว้ไมตรี หากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่รับทัณฑ์ไม่ขาดใจตาย รังแต่ทนทุกข์ทรมานไม่สิ้นสุด

ยิ่มอ่วงยิ้มเล็กน้อย

ชณะที่มันยิ้ม ในดวงตาปราศจากรอยยิ้มมุมปากก็ไม่เผยอยิ้ม ตลอดทั้งใบหน้าไม่เห็นมีรอยยิ้ม เพียงแต่เกิดริ้วรอยวูบหนึ่ง แสดงว่ามันยิ้มแล้ว

ยิ่มอ่วงดีดนิ้วด้วยความสุภาพ กล่าวว่า

"คิดจัดการพวกมัน ยังไม่ต้องรอถึงเวลานั้น ยังจำเหตุการณ์ในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวดในหมู่คณะสร้างฝันได้หรือไม่ พวกเราเพียงแสดงฝีมือแขนงหนึ่ง พวกมันก็กล่าวคำพูดที่พวกเราคิดกล่าว สร้างความหวาดระแวงแก่พวกมัน จนแทบต่อสู้กันเอง"

ยิ่มเส้ากล่าวเป็นเชิงประจบว่า

"นั่นเป็นวิชาสิบห้าแร่ธาตุ ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่ศิษย์น้องที่สันทัดจัดเจนดอนนั้นหากมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะโชคดี คงพลาดพลั้งภายใต้วิชาไม้ตายของศิษย์น้องแขนงนี้"

ยิ่มอ่วงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"วิชาไม้ตายของเราไม่มีเพียงแขนงเดียว ยังมีวิชาสิบหกเกลือแร่"

ยิ่มเส้าตาเป็นประกายขึ้นมา กล่าวว่า

"วิชาสิบหกเกลือแร่ ส่งผลกระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายในอย่างรุนแรง ต่อให้หมอฮูโต๋กลับชาติเกิดใหม่ ก็ไม่อาจรักษาเยียวยา แต่ดูจากเปลือกนอก กลับไม่มีอาการผิดปรกติใด"

ยิ่มอ่วงกล่าวคำ "ถูกต้อง" คำหนึ่ง

ยิ่มเล้าเข้าใจในบัดดล

...คราก่อนแฮ่โฮ้วสี่จับอิดเพราะต้องการยาพิเศษขนานนี้ เป็นเหตุให้เพาะความแค้นกับผู้สันโดษภูษาฟ้า ตอนนี้ยิ่มอ่วงกลับฝึกปรือวิชาฝีมือนี้สำเร็จ

ยิ่มเล้าลิงโลดจนหน้าแดงก่ำ เป็นเหตุให้คิ้วเคราขาวกว่าเดิม

บทที่ 1

ในลุ่งมีลมาว

อาวเอี้ยงอี่อี่พอลงจากเรือนทิ้งความขาว ก็ปั้นรอยยิ้มที่น้อยครั้งจะพบพาน กล่าวกับ "แขกเหรื่อ" ของมันอย่างเกียจคร้านว่า

"อุนโกวเนี้ยไม่ต้องการให้พวกท่านขึ้นไป"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะที่รอจนร้อนรุ่มรีบกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

อาวเอี้ยงอี่อี่แบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่า

"นางไม่ได้บอก"

มันกล่าวด้วยท่าทีลึกลับแฝงเลศนัยว่า

"รักถึงขั้นลึกล้ำ อุนโกวเนี้ยยังตำหนิว่าเราขี้นไปรบกวน"

เตียถั่วเปลี่ยนเป็นถามว่า

"อย่างนั้นต้องการให้เราจัดส่งประมวลกลีนมัจฉาขึ้นไปหรือไม่?"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อุนโกวเนี้ยบอกว่าไม่ต้องรีบร้อน รอสักครู่ค่อยหยิบฉวยจากท่าน"

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะสบตากันวูบหนึ่ง สีหน้าเคร่งเครียดราวตะกั่วที่ใกล้ผนึกแข็งตัว

ต่อจากนั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะสวมใส่ถุงมือช้าๆ

เป็นถุงมือสีดำ

...อาจเป็นเพราะถุงมือก็เป็นสีดำ มันพอสวมใส่ถุงมือ สีหน้ายิ่งดำมะเมื่อมกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ในประมวลกลีนมัจฉามีบทเพลงท่อนหนึ่ง ไม่ทราบท่านจำได้หรือไม่?"

มันไม่รอให้เตียถั่วตอบคำ ก็ปรับสำเนียงร้องเป็นบทเพลงที่ไม่มีผู้ใดฟังเข้าใจออกมา

เตียถั่วพอฟัง เพียงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านมีเรื่องต้องกระทำ ให้กลับไปก่อน ส่วนเรื่องของอุนยิ้ว ให้เรารออยู่ที่นี้เถอะ"

จากนั้นกล่าวกับอาวเอี้ยงอี่อี่ว่า

"น้องแซ่ฉั่วผู้นี้มีภารกิจติดตัว ไม่อาจรอนาน ต้องกลับไปก่อน ขอพวกท่านเปิดทางให้ด้วย"

อาจเอี้ยงอี่อึ่งงันวูบหนึ่ง ยามกะทันหันไม่ทราบว่าตัวเองผิดพลาดที่ใดเกิดปัญหาอันใด

มันคิดไม่ถึงว่าผู้มาไม่รอจนพบกับอุนยิ้วก็ขอกลับไป

...มิใช่ไปทั้งสามคน เพียงจากไปคนเดียว

...หากไม่อนุญาต จะเกิดการแตกหัก หากปล่อยตัวไป ไยมิใช่ปล่อยเสือคืนป่า?

อาวเอี้ยงอี่อี่ไม่ทันตอบคำ เชี้ยงกอยี้ชิงกล่าวว่า

"พวกท่านคิดจากไป?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"มิใช่พวกเรา เป็นมันคนเตียว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะชิงกล่าวว่า

"เราไม่ไป เป็นมันไปก่อน"

เตียถั่วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ท่านไป เรารั้งอยู่"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ท่านเป็นคนในชมรมดอกท้อ มีภารกิจสำคัญ เราไม่มี ดังนั้น เรารั้งอยู่ ท่านจากไป"

เตียถั่วหัวร่ออย่างขุ่นแค้นออกมา

เซี้ยงกอยี้ตื่นตัวขึ้นมา กล่าวว่า

"หมายความอย่างไร? พวกท่านกำลังเล่นละครอันใด?"

จูยู่สีหยีตาลง กล่าวถามว่า

"ที่แท้ผู้ใดคิดไป ผู้ใดรั้งอยู่?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เมื่อมาถึงที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไปไม่ได้"

มีข่าวมาแล้ว

ตามรายงานข่าวของเช็กล่วงเฮี้ยแจ้งว่า ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวกลับปลอมตัวเป็นสตรี ลงมือทำร้ายฮ่องเต้กับท่านมหาเสนาบดีที่หมู่ตึกโป๊ยเอี้ยจึง

ข่าวนี้สร้างความตื่นตะลึงแก่จูเซี่ยวเอีย อุนป้อกับถังฉิกบี่

ขณะเดียวกัน เล้งโท่วจูก็ส่งข่าวมาว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะพร้อมด้วยเนี่ยเส็กฉั่วตุยเงียว ฮ่อเซี่ยวฮ้อและเนี่ยอางู้ไปพบกับสี่ยอดมือปราบที่ปากตรอกรวดร้าวบนถนนเจ็บปวด

อุนป้อสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยเมื่อไปพบกับสี่ยอดมือปราบก็ไม่มีเหตุผลที่ไม่ทราบว่าถังกื่อเฮียบกับปิงใหญ่เกิดเรื่องขึ้น"

ถังฉิกบี่กล่าวด้วยความกังวลว่า

"ถังกื่อเฮียบกับปิงใหญ่ก่อเรื่องเช่นนี้ ต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็ไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป"

อุนป๊อกระชากเสียงว่า

"หรือจะเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ?"

ถังฉิกบี่กล่าวว่า

"หากช่วยเหลือพวกมัน พี่น้องของเจดีย์งวงช้างต้องล้มตายหมดสิ้น"

อุนป๊อกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ในความเห็นเรา ห้อนหินน้อยต้องไม่นิ่งเฉยดูดายแน่นอน"

ถังฉิกบี่กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ซึ่งความจริง ด้วยขุมกำลังของเจดีย์งวงช้างบวกกับหมู่คณะสร้างฝัน สามารถเทียบเทียมกับตึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย หากเฮ้งเซี่ยว-เจียะไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ความพากเพียรที่แล้วมาต้องพังพินาศสิ้น"

นับตั้งแต่ได้ยินข่าวร้ายของถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยว จูเซี่ยวเอียไม่กล่าวกระไร ไม่แสดงออกอันใด จนบัดนี้ค่อยถามขึ้นว่า

"หากพวกท่านเป็นฮ่องเต้ ท่านจะจัดการกับพวกมันอย่างไร?"

ถังฉิกบี่กับอุนป๊อส้วนงงงันวูบ

พวกมันทราบว่าถังป้อง้แสดงความรักต่อจูเซี่ยวเอีย แต่ว่าจูเซี่ยวเอียหาหวั่นไหวใจไม่ ดังนั้นถังป้อง้แม้ดกอยู่ในจุดอับ แต่พวกมันไม่คาดคิดว่าจูเซี่ยวเอียจะเศร้าเสียใจ

แต่ยามนี้จูเซี่ยวเอียใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวลถามคำถามนี้ออกมาทำให้พวกมันสะท้านใจคราหนึ่ง

มิหนำซ้ำจูเซี่ยวเอียมีสีหน้าผิดปรกติธรรมดา ดูไปอ่อนโยนนุ่มนวล

หากทว่าบันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เก็บซ่อนเอาไว้ประการหนึ่ง

อุนป้อหันไปมองดูถังฉิกบี่เป็นเชิงขอความช่วยเหลือ ปากกล่าวว่า

"นี่...เกรงว่ายากรอดพ้นจากความตาย"

ถังฉิกบี่กล่าวเสริมว่า

"คนต้องตายแน่นอน ปัญหาอยู่ที่ทางการจะประหารชีวิตพวกมันอย่างเปิดเผย หรือสำเร็จโทษอย่างลับๆ ระดับการเข่นฆ่าสังหารส่งผลกระทบเป็นวงกว้างเพียงไหน"

จูเซี่ยวเอียพอฟัง ก็นิ่งเงียบงันไป

ใบหน้าอันขาวซีดของนางปรากฏสีสันชนิดหนึ่ง ดูไปคล้ายเอียงอาย แต่ในความเป็นจริง ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้นางต้องไม่เกิดความเอียงอาย

ยามนั้นข่าวสารชิ้นที่สามถูกส่งมาถึง

เป็นรายงานจากคนของซ่งเตี้ยงไบ๊

ซ่งเตี้ยงไบ๊เฝ้าสังเกตการณ์ที่หอลมพิรุณโปรย ข่าวคราวของมันย่อมเกี่ยวข้องกับหอลมพิรุณโปรย

อุนยิ้วเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียงก็ติดตามเข้าไป เนิ่นนานยังไม่กลับออกมา ซ่งเตี้ยงไบ๊คิดบุกเข้าหอไปช่วยคน แต่ลกโหงวเฮี้ยเห็นว่าสมควรรอฟังข่าวคืบหน้า และขออนุมัติจากถะจู้ (เจ้าของเจดีย์)"

...ถะจู้ย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เพียงแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะสนิทสนมกลมเกลียวกับผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้คนมักเรียกหาเขาเป็นก้อนหินน้อย หรือเฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) น้อยคนที่ยกย่องเป็นถะจู้

เนื่องจากเฮ้งเซี่ยวเจียะให้ความสนใจกับหอลมพิรุณโปรยเป็นพิเศษ

โดยเฉพาะร่องรอยของโซวมั่งจิ้ม ดังนั้นวางตัวซ่งเตี้ยงไบ๊กับลกโหงวเฮี้ยอยู่บนเส้นทางที่ทอดสู่ภูเขาเทียนจั้ว

จูเซี่ยวเอียพอได้รับรายงาน ก็ออกคำสั่งว่า

"บอกให้ซ่งเตี้ยงไบ๊กับลกโหงวเฮี้ยไปทวงถามคน แต่ไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้ลงมือ เพียงให้หอลมพิรุณโปรยทราบว่า ทางเจดีย์งวงช้างจับตาดูเรื่องนี้อยู่ ผู้ใดทำร้ายคนของพวกเรา พวกเราไม่ขอเลิกรา แต่ให้รอจนก้อนหินน้อยจะยกกำลังไปถึงค่อยลงมือ"

คนของซ่งเตี้ยงไบ๊รับคำจากไป จูเซี่ยวเอียหันไปกำชับฉิ้งสั่งเจียะแฮ่ชิ้มเจียะและเซียงแซเจียะ รีบรุดไปที่ตำหนักจูก๊วะ แจ้งต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า อุนยิ้วและพวกเกิดเรื่องขึ้น ให้รีบกลับมาสั่งการ

หลังจากสั่งการ จูเซี่ยวเอียค่อยกล่าวกับถังฉิกบี่และอุนป้ออย่างนุ่มนวลว่า

"คืนนี้เดือนมืดลมแรง ดูท่ายากหลีกเลี่ยงจากการฆ่าฟันขอให้ถังฉิกกอ (พี่เจ็ดแซ่ถัง) ระดมกำลังในเจดีย์รอคำบัญชาจากถะจู้ ป๊อกอกอ (พี่วิเศษ) นำกำลังสองขบวนไปช่วยเหลือซ่งเตี้ยงไบ๊กับลกโหงวเฮี้ยโอบล้อมหอลม-พิรุณโปรยไว้ก่อน ดีหรือไม่?"

...ไม่มีใดไม่ดี

ไม่ว่าผู้ใดยอมตายใต้ความนุ่มนวล

อุนยิ้ว (นุ่มละมุน) ยังไม่ตาย

นางเพียงสิ้นสติสมประดี

แต่ว่านางสิ้นสติ ยังสามารถ "ฆ่าคนตาย" ได้

วิธีที่นางใช้ฆ่าคนตายคือความงามของนาง

ความงามของนางเพียงพอกับการสะกดให้หัวใจผู้คนหยุดเต้นไป!

โดยเฉพาะเมื่อเสื้อผ้าของนางถูกปลดเปลื้องออกทีละชิ้น นางช่าง

งดงามเพียงนั้น อ่อนช้อยเพียงนั้น หยาดเยิ้มเพียงนั้น...

แม้แต่เสื้อชั้นในแนบเนื้อของนางก็พิถีพิถันถึงเพียงนั้น หรือว่านางตระเตรียมให้ผู้คนเห็นถึงสิ่งที่อยู่ภายในของนาง?

เมื่อแป๊ะโช้วปวยเปลื้องตัวเอี๊ยมของนางออก ท่านอนอันชดช้อยของอุนยิ้ว ถึงกับสร้างความพลุ่งพล่านแก่มันสุดระงับ

...หากแม้นอุนยิ้วสามารถรับประทาน มันคงกลืนกินนางลงไปด้วยความมูมมาม

ผู้ที่เอ่ยปากกล่าววาจาคือเนี่ยฮ่อ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่วถึงกับคิดกลืนกินเนี่ยฮ่อลงไปทั้งเป็น

ขณะที่แป๊ะโช้วปวยไม่อยู่ เนี่ยฮ่อตั้งตัวเป็นผู้รักษาการแทนเล้าจู้ ที่หน้าหลังซ้ายขวามีผู้คนสิบกว่าคนจนถึงหลายสิบคนคอยอารักขามัน ยากที่จะเข้าประชิดถึงตัวมันได้

เนี่ยฮ่อกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า

"พวกท่านมาได้กลับไปไม่ได้ นี่เป็นหอลมพิรุณโปรย ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเข้าออกตามอำเภอใจได้?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะข่มเพลิงโทสะกล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้บุกรุกเข้ามา เป็นพวกท่านเปิดประตูต้อนรับพวกเรา ไม่ว่าอย่างไรถือเป็นแขกของหอลมพิรุณโปรย"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"พวกท่านมิใช่ อุนโกวเนี้ยจึงถือเป็นแขก"

เตียถั่วกล่าวว่า

"แต่ว่าพวกเราติดตามอุนโกวเนี้ยมา"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"อุนโกวเนี้ยเล่า? นางไม่ลงมาพบกับพวกท่าน แสดงว่าไม่เห็นพวก

ท่านอยู่ในสายตา หากเป็นคนชาญฉลาด ก็รออยู่ที่นี่ อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเอียงหน้าครุ่นคิด โง้วเหลียงหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายตลอดเวลา เตียถั่วแหงนมองแสงไฟบนหอชาว สุดท้ายยังคงเป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"เราไม่เคลื่อนไหว...ได้หรือ?"

มันพลันฉีกกระชากเสื้อท่อนบนออก ทุกผู้คนร้องอุทานพลางแตกฮือออกไป

บนร่างมันเกาะเต็มไปด้วยตัวหนอน

ตัวหนอนสีแดงที่เลื้อยคลานยุ่บยั่บ

มันชักดาบจากฝัก·

ไม่มีคมดาบ

มีแต่ด้ามดาบ

ด้ามดาบสีเขียวกลับแฝงแรงดึงดูดอันลี้ลับกล้าแข็งชนิดหนึ่งประกายสีเขียวสว่างวูบสลัวลง บัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวเลือนหาย

ในความแรงกล้าและอ่อนโทรม ตัวหนอนบนร่างฉั่วจุ้ยโต๊ะล้วนถูกดึงดูดเข้าหาด้ามดาบของมัน ราวกับฝูงผึ้งเกาะติดกับรังผึ้ง ชั่วพริบตาตัวหนอนสีแดงเหล่านั้นกลับรวมตัวเป็นดาบเล่มหนึ่ง

ดาบที่รวมตัวจากตัวหนอนที่เลื้อยคลานยุ่บยั่บเล่มหนึ่ง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะสะบัดกวัดแกว่งดาบ คล้ายบังคับตัวหนอนที่สร้างความพะอืดพะอมแก่ผู้คน ฟาดฟันใส่ศัตรู ทางหนึ่งร้องว่า

"ที่นี้ปล่อยให้เราจัดการ พวกท่านรีบไปช่วยอุนยิ้ว"

ทั้งหมดไม่ได้เกรงกลัวมัน หากแต่กลัวเกรงดาบในมือมัน พากันถลันหลบเลี่ยง

แต่ว่าหลบเลี่ยงไม่พ้นทั้งนี้เพราะฉั่วจุ้ยโต๊ะพอกวัดแกว่งดาบตัวหนอน

บนดาบก็โบยบินออกไป เกาะอยู่ตามร่างกาย ใบหน้าและมือของศัตรู บ้างยังถูกตัวหนอนตูดใส่ ตำแหน่งที่ถูกตูดเกาะปรากฏเส้นเลือดเบ่งพองขึ้นคล้ายกับใต้ชั้นผิวหนังจุดเปลวไฟรูปงูขึ้น

ผู้คนภายในหอพากันหลีกทาง ฉั่วจุ้ยโต๊ะแผดเสียงร่ำร้อง ตระเตรียมฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

คนที่ไม่มีเส้นทางให้เดินหมายถึงเดินถึงสุดทางของชีวิต

ตอนนี้ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวกลับภาวนาให้รีบบรรลุถึงสุดทางของชีวิต

ทั้งนี้เพราะยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงตระเตรียมใช้ทัณฑ์สิบหกเกลือแร่ต่อพวกมัน

นั่นเป็นทัณฑ์ทรมานที่มีชีวิตมิสู้ตาย คิดใคร่ตายก็ไม่สำเร็จ

เพียงคิดใคร่ตายโดยเร็ว

...แต่ว่ากระทำได้หรือ?

พวกมันกำลังเผชิญกับยอดฝีมือในการลงทัณฑ์ของนครหลวง...ยิ่มเล้ายิ่มอ่วง

ยิ่มเล้าขยิบตาให้แก่พวกมัน กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ ศิษย์น้องจะลงมือด้วยตัวเอง รับรองว่าพวกเจ้าจะได้เปิดหูเปิดตา"

ยิ่มอ่วงก็ยกมือไพล่หลัง เดินอ้อมผ่านข้างกายถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวคล้ายรีรอลังเล ทางหนึ่งพึมพำว่า

"สมควรทดลองกับผู้ใดก่อนดี? พวกเจ้าลองบอกมาว่า ผู้ใดคิดลิ้มรสหวานก่อน?"

มันยื่นเท้าเตะใส่ปึงหึงเสี้ยว กล่าวว่า

"เริ่มกับเจ้าดีหรือไม่? เจ้าผอมเล็กกว่า"

จากนั้นยื่นมือบิดใบหูถังป้องู้ กล่าวว่า

"มิสู้เริ่มกับเจ้า เจ้าสูงใหญ่กว่า"
ในที่สุดมันหยุดยั้งลง หยุดยืนที่เบื้องหน้าคนทั้งสอง กล่าวว่า
"มิสู้เริ่มพร้อมกันเถอะ ให้พวกเจ้าเป็นสกุณาบินเทียบปีก"
กล่าวพลางผลักสองมือออกอย่างช้าๆ
มุ่งใส่จุดตำแหน่งที่ประหลาดสองแห่ง
ยิ่มอ่วงย่อมใช้ออกด้วยพลังสิบหกเกลือแร่

...พลังฝ่ามือนี้ ไม่ได้พิฆาตเข่นฆ่าผู้คน หากแต่ทำลายผู้คนจนทุพพลภาพ กลายเป็นคนตายทั้งเป็น

ฉั่วจุ้ยโต๊ะถือกำเนิดจากหน้าตำตระกูลถั่ว ตระกูลดังกล่าวได้ชื่อว่าหลอมสร้างอาวุธประหลาดพิสดาร

ฉั่วจุ้ยโต๊ะความจริงฝึกปรือวิชา ต่อมาถูกทำลายสิ้นสูญในการศึกที่วัดเล่าลิ้มยี่ หากทว่ายังไม่ท้อแท้ เปลี่ยนเป็นฝึกฝนดาบกระบี่

...เป็นดาบหนอน กระบี่ทอด ศัสตราระเบิด
ที่มันใช้ออกในตอนนี้เป็นดาบหนอน
ดาบที่รวมตัวจาก "ตัวหนอน" ชนิดหนึ่ง
ดาบที่มีชีวิต เคลื่อนไหวได สามารถคร่าชีวิตทั้งมวลชนิดหนึ่ง
ดาบและหนอนของมันจู่โจมสังหารพร้อมกันไม่มีผู้ใดต้านติด ขณะเดียวกัน เตียถั่วก็โถมขึ้นสู่ชั้นบนของหอราวเสียสติ

ผู้ที่เข้าใกล้มัน ล้วนถูกเตียถั่วจับโยนออกไป สะบัดเหวี่ยงออกไปไม่ว่าดาบกระบี่หอกทวนยังไม่ทันบรรลุถึงตัวมัน ก็ถูกมันทำร้ายเส้นเอ็นพลิกกระดูกหักล้มลง

วิชาฝีมือที่เตียถั่วใช้ออก เป็นของปากใหญ่ตระกูลซุนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นามยอดวิชาจับกุ้ง และพลังลูบคลำปู

อย่าได้นึกดูแคลนวิชากุ้งปู แท้ที่จริงเป็นสุดยอดของวิชามือคว้าจับ ผู้ที่ถ่ายทอดยอดวิชาทั้งสองแขนงนี้เป็นซุนซาเจ่กกง ซึ่งเป็นยอดคนของปาก

ใหญ่ตระกูลซุน คราครั้งนี้เตียถั่วใช้ออกอย่างสุดกำลัง เกิดอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง อีดใจเดียวก็บุกฝ่าขึ้นถึงชั้นที่สองของหอ

ซึ่งความจริง เตียถั่วเกรียงกำลังพรักพร้อม ตระเตรียมจู่โจมตั้งแต่แรก

เหตุผลคือประมวลกลีนมัจฉาไม่ได้เป็นของเตียถั่ว และไม่ได้เป็นของฉั่วจุ้ยโต๊ะ ยิ่งไม่ได้เป็นช้ำของของอุนยิ้ว...อุนยิ้วถึงกับไม่เคยเห็นหนังสือเล่มนี้มาก่อน

หนังสือเล่มนี้เป็นของทิชิ่ว ตุยเมี่ย ถูกเตียถั่วลักขโมยไปที่หน้าร้านเจียะโช้วแจ ภายในเล่มบรรจุเนื้อหาโหราศาสตร์อันลึกล้ำ กล่าวได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุนยิ้ว ต่อมาหนังสือเล่มนี้ถูกสี่ยอดมือปราบค้นกลับไป หาได้อยู่ที่เตียถั่วไม่

ดังนั้นเตียถั่วเสนอส่งมอบประมวลกลีนมัจฉาต่ออุนยิ้ว เพียงเป็นเป้าหลอกล่อประการหนึ่ง

มันคิดทดลองถามดู

...หากอุนยิ้วได้ยินคำถามนี้ จะต้องย้อนถามด้วยความประหลาดใจอย่างนั้นแสดงว่าอุนยิ้วสามารถพูดจา ไม่มีอันตรายใด

อาวเอี้ยงอี่อีกลับบอกว่า อุนยิ้วตอบว่าไม่ต้องรีบร้อน รอสักครู่ค่อยมาหยิบฉวย

นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันเรื่องหนึ่ง...

อุนยิ้วตกอยู่ในอันตราย

ฉั่วจุ้ยโต๊ะจึงร้องเพลงออกมา แท้ที่จริงเป็นรหัสสัญญาณของชมรมดอกท้อสื่อสารถึงเตียถั่ว

มันคิดบุกขึ้นเรือนทิ้งความขาว เพื่อช่วยเหลืออุนยิ้ว ให้เตียถั่วไปขอกำลังหนุน

แต่ว่าเตียถั่วไม่ยินยอม

ในสายตาของเตียถั่ว เห็นว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะเป็นคนชลาดเขลา มันไหน

เลยยอมรับความช่วยเหลือจากคนขลาดเขลา

อย่าว่าแต่มันห่วงใยอุนยิ้ว

มันเป็นคนเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ภายใน มันบังเกิดความห่วงใยต่ออุนยิ้วอย่างแรงกล้า หากทว่าไม่แสดงออกโดยง่ายดาย

ดังนั้นมันต้องช่วยเหลืออุนยิ้ว

ช่วยเหลืออุนยิ้วด้วยตัวเอง

ทั้งสองพลันลงมือ แม้แต่เบิโดกแปะ ม้อลาลา จูยู่สี เซี้ยงกอยี้อาวเอี้ยงอี่อี่และหลีเชี่ยวกิก ล้วนคาดคิดไม่ถึงมาก่อน ดังนั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะใช้คาบหนอนคุกคามผู้คนแตกฮือออก ส่วนเคียถั่วบุกขึ้นถึงชั้นสองของหอ

ที่เหนือความคาดหมายคือ เนี่ยฮ่อเพียงวางกำลังอยู่ที่ชั้นล่างของหอ คาดว่าเข้าใจว่าอาศัยเคียถั่วและพวกทั้งสามไม่อาจฝ่าแนวป้องกันได้ ดังนั้นเคียถั่วพอบุกขึ้นถึงชั้นที่สอง ฉั่วจุ้ยโต๊ะก็ขวางกั้นที่เชิงบันได เหล่ามือดีภายในหอจึงไม่สามารถติดตามขึ้นไป

โง้วเหลียงเห็นเคียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะลงมือ มันก็ชักคาบเข้าสู่วงต่อสู้

คาบของมันเป็นสีดำ

มันทางหนึ่งร่ายรำคาบดำ คุกคามศัตรูล่าถอย ทางหนึ่งร้องถามฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า

"เราควรทำอย่างไร?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะใช้คาบหนอนจัดการกับศัตรูไม่น้อย น่าเสียดายที่ "ตัวหนอน" บนคาบยิ่งใช้ยิ่งลดน้อยลง ศัตรูกลับยิ่งมายิ่งมาก แต่มันยังร้องบอกว่า

"ฝ่าวงล้อมออกไป ส่งข่าวต่อทั้งหมด"

โง้วเหลียงรับคำด้วยเสียงอันดัง สุ้มเสียงพอดัง ตัวมันก็ตกอยู่ในวงล้อมศัตรูอย่างแน่นหนา

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเฝ้าอยู่ที่เชิงบันได ยังกัดฟันสู้ศึกถึงที่สุด ส่วนเคียถั่วตัดใจบุกขึ้นถึงชั้นที่สาม พวกมันแม้มีคนน้อย หากทว่ายังบังเกิดความคิด

ต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม

แต่ว่าเตียถั่วยังไม่วางใจเรื่องหนึ่ง

...ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่อาจเฝ้าที่มั่นถึงที่สุด

...คนผู้นี้เป็นคนขลาดเขลาเมื่อถึงคราคับขันเป็นตายจะถอนตัวล่าถอย

มันเพียงหวังว่าสามารถบุกขึ้นไปยังเรือนทิ้งความขาว ช่วยเหลืออุนยิ้วจากไป

ยามนั้นพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งถ่ายทอดเข้าสู่ห้องเครื่องยนต์ว่า

"ห้ามมิให้ฆ่าคน"

สุ้มเสียงมาถึงก่อน จากนั้นคนค่อยมาถึง

เป็นคนสูงใหญ่อาจหาญ ราวกับเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ผู้หนึ่ง

ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงพอเหลือบแลเห็น ทราบว่าเป็นรองหัวหน้าราของครักษ์ซูบ้อฮี่ นอกจากนายที่หนึ่งแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเหยียบเท้ามัน

...แต่ซูบ้อฮี่แสดงว่าเป็นพวกเดียวกับจูกัวะซิงแซ

ยิ่มเล้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่ซู) พวกเราไหนเลยกล้าลอบฆ่าผู้ต้องหาทางการทั้งสองนี้?"

ซูบ้อฮี่กล่าวว่า

"ทั้งห้ามมิให้ทำร้ายคน"

ยิ่มเล้ารีบกล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้ทำร้ายคน"

ซูบ้อฮี่ส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

"มิใช่ไม่ได้ทำร้ายคน หากแต่ยังไม่ได้ทำร้ายคน เราชิงชังรังเกียจผู้ที่ลงทัณฑ์ทรมานต่อผู้ต้องหาที่สุด วันนี้เราจะเฝ้าอยู่ที่นี้ ไม่ปล่อยให้มีการลงทัณฑ์ตามอำเภอใจ"

ยิ่มอ่วงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ตกลง เมื่อมีท่านผู้เฒ่าเฝ้าดูแล ผู้ใดกล้าทำผิดกฎหมาย? เพียงแต่ท่านอย่าได้เกิดอารมณ์ชั่วแล่น ปลดปล่อยพวกมันไป ควรทราบว่าฝ่าบาทมีพระบัญชาให้ประหารชีวิตพวกมัน ซูตั่วนั้งต้องคอยเฝ้าควบคุมมิให้นักโทษทางการหลบหนี ทั้งอย่าได้คำนึงถึงน้ำใจส่วนตัว ปล่อยตัวนักโทษทางการไป อย่างนั้นพวกเราทั้งสองไม่อาจรับผิดชอบได้"

ซูบ้อยี่ขมวดคิ้วดกหนา หรุบตาทั้งสองลง คล้ายกับม่อยหลับไปก็มิปาน

ยิ่มอ่วงกล่าวย้ำว่า

"ซูตั่วนั้งได้ยินชัดเจนหรือไม่?"

ซูบ้อยี่พลันช้อนตาขึ้น

ถลึงตาใส่

ดวงตามันทอประกายอันเกรี้ยวกราด สะกดจนยิ่มเส้ายิ่มอ่วงถอยกายไปหนึ่งก้าว

ซูบ้อยี่ยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของยิ่มอ่วง กระชากคนลอยขึ้นจากพื้น ค่อยกล่าวว่า

"ไม่ต้องสั่งสอนเรา กระบี่สัตตพิฆาต เอี้ยบกี้โหงว แปดจอมตาบใหญ่และพวกล้วนเฝ้าอยู่เบื้องนอก เราซูบ้อยี่สามารถเล่นแร่แปรธาตุอันใดได้ เราเพียงห้ามมิให้ฆ่าคนทำร้ายคน ต้องไม่ช่วยคนปลดปล่อยคน"

ยิ่มอ่วงสองเท้าลอยขึ้นจากพื้น ทั้งไม่ตัดพ้อตำหนิ และไม่แตกตื่นลนลาน กล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"ซูตั่วนั้งเข้าใจก็ประเสริฐ"

ซูบ้อยี่ได้รับไหว้วานจากจูกัวะซิงแซ ทราบว่าถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยวพอพลาดพลั้งถูกจับกุมต้องถูกลงทัณฑ์ทรมาน จึงกราบทูลขออนุญาตย่องเข้ารุดมาเฝ้าควบคุมนักโทษที่ห้องเครื่องยนต์ พอเห็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วงคิดลงมือ

ด้วยอำมหิต จึงส่งเสียงตวาดห้าม

หากคนทั้งสองไม่ยอมรับนับถือ ซูบ้อฮี่จะฉวยโอกาสอาละวาด อาจมีช่องทางช่วยเหลือถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยว แต่ยิ่มอ่วงไม่มีเจตนาลงมือ ทั้งยังกล่าววาจาผูกมัดตนเอง ได้แต่ตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว

ในที่สุดเซียงแซเจียะ แฮ่ชิ้มเจียะและฉิ้งสั่งเจียะตามหาเฮ้งเซี่ยวเจียะจนพบแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกำลังสำรวจภูมิประเทศของตลาดผักกับเนี่ยอางู้และฮ่อเซี่ยวฮ้อ พอฟังว่าอุนยิ้วตกอยู่ในหอลมพิรุณโปรย โดยมีเตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะและโง้วเหลียงถูกรั้งตัวไว้ด้วย ก็รีบรุดกลับเจดีย์งวงช้างในบัดดล

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอกลับถึงเจดีย์งวงช้าง จูเซี่ยวเอียกับถังฉิกบี่และพวกเตรียมพร้อมเต็มที่ เพียงรอคำสั่งปฏิบัติการเท่านั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบหน้าก็ถามว่า

"พวกมันตกอยู่ในหอลมพิรุณโปรยเป็นอย่างไรบ้าง?"

จูเซี่ยวเอียกล่าวว่า

"คล้ายเกิดการต่อยตีแล้ว ลกโหงวเฮี้ยและพวกได้ยินเสียงการต่อสู้ดังจากภายใน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไป"

จูเซี่ยวเอียถามว่า

"ไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าจะไปช่วยเหลืออุนยิ้วและพวก"

"ขอให้ใคร่ครวญแล้วค่อยเคลื่อนไหว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องว่า

"พี่น้องและสหายข้าพเจ้าถูกกักอยู่ภายใน ข้าพเจ้าไหนเลยนิ่งดูดาย

ได้?"

"หอลมพิรุณโปรยกำลังรอให้ท่านรุดไป ท่านเป็นผู้นำเจดีย์ หากเกิดเรื่องขึ้น จะให้ผู้ใดดูแลเจดีย์งวงช้าง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นบุรุษในเจดีย์ หรือจะเก็บตัวอยู่ในเจดีย์ ไม่ออกไป? ต่อให้หอลมพิรุณโปรยรอข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าก็จะรุดไป"

"แปะโช้วปวยต้องการให้ท่านกล่าวคำพูดนี้พอดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนมีเพียงชีวิตอยู่ มีเรื่องบางประการมิอาจไม่กระทำ"

"แต่หากคืนนี้ท่านเกิดเรื่องขึ้น วันมะรืนจะให้ผู้ใดช่วยเหลือเล่าถังกับปิงใหญ่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เล่าถังกับปิงใหญ่ต้องช่วยเหลือ เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับโง้วเหลียงก็ต้องช่วยเหลือ พบคนหนึ่งช่วยคนหนึ่ง ช่วยเหลือผู้ใดได้ก็ช่วยเหลือผู้นั้น"

เขามองดูจูเซี่ยวเอีย กล่าวเสริมว่า

"หากคืนนี้ข้าพเจ้าเกิดเรื่องขึ้น ให้ท่านนำกำลังทั้งหมดไปช่วยเหลือเล่าถังกับปิงใหญ่ หากท่านทำไม่ได้ ก็มอบให้ฉิกกอ (พี่เจ็ด) สั่งการแทน... ช่วยคนรีบร้อนดุจดับไฟ ข้าพเจ้าไม่กล่าวมากความแล้ว"

กล่าวจบผละจากไป

จูเซี่ยวเอียถลึงตาใส่ถังฉิกบี่ กล่าวว่า

"ท่านมิใช่คัดค้านมิให้ก้อนหินน้อยรุดไปหรอกหรือ? ไฉนไม่กล่าววาจาแม้สักคำเดียว?"

ถังฉิกบี่ตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"พวกเรามีผู้นำเช่นนี้ ยังคำนึงถึงอันใด? ย่อมต้องดิดตามเขาบุกน้ำลุยไฟ"

พลันได้ยินเนี่ยอางู้ร้องถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"เฮ้งถะจู้ ท่านไม่นำทั้งหมดไปด้วยหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลิกตัวขึ้นบนหลังม้าแล้ว ก่อนไปกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคนเดียวก็พอ ทั้งหมดรักษาขุมกำลังเอาไว้"

จากนั้นร้องเป็นบทเพลงว่า

"สิบปีฝนหนึ่งกระบี่ มิได้ลองคมศัสตราทิวานี้แสดงออกมา คาดว่าเกิดเรื่องอยุติธรรม..."

ในเสียงร้อง กระตุ้นม้าออกเดินทาง

เนี่ยอางู้มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ดังนั้นลอยตัวคิดสกัดขัดขวาง กลับถูกฮ่อเซี่ยวฮ้อฉุดดึงลงมา

เนี่ยอางู้มีนิสัยสัตย์ซื่อ ดังนั้นกระชากเสียงว่า

"ท่านหักใจปล่อยให้ก้อนหินน้อยไปหาที่ตายคนเดียว?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวโดยที่วางแผนเป็นมั่นเหมาะว่า

"ตอนนี้ถกเถียงกับเขาไยกัน หากเขาออกคำสั่งห้ามมิให้ผู้คนติดตามไป ไยมิใช่เป็นที่ลำบากใจทั้งสองฝ่าย มิสู้ปล่อยให้เขารุดไป ส่วนพวกเรานำกำลังติดตามไปเมื่อบรรลุถึงหอลมพิรุณโปรย ดูว่าเขาจะขับไล่ทั้งหมดกลับเจดีย์งวงช้างหรือไม่?"

เนี่ยอางู้ค่อยเข้าใจ กล่าวว่า

"ท่าน...ยังคงเป็นท่านมีหนทาง"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"เราได้รับขนานฉายาสวรรค์เบื้องบน ย่อมรู้ซึ้งจิตใจของบุรุษเป็นอย่างดี"

สีหน้านางแปรเปลี่ยนกลับกลายจากเดิม กล่าวอีกว่า

"เรารอคอยวันนี้มานานแล้ว ในที่สุดจะกระทำให้ลุล่วง"

เล้งโท่วจูที่ด้านข้างกระซิบบอกต่อจูตั่วกอยี้ว่า

"นางคลุกคลีกับถังป้องู้ของพวกเรา พลอยเรียนรู้วิชาชวยงู้* ของมันแล้ว"

ผู้คนที่ได้ยินอดหัวร่อมิได้

ก่อนกระทำการใหญ่ควรรักษาจิตใจที่ปลอดโปร่ง นี่เป็นแบบฉบับของเฮ้งเชี่ยวเจียะ พลอยส่งผลสะท้อนต่อพี่น้องในเจดีย์งวงช้าง

มีแต่จูเชี่ยวเอียที่ปราศจากรอยยิ้ม

ถึงแม้ว่านางได้ยินคำพูดนี้ก็ตาม

เตียถั่วโถมขึ้นชั้นที่สี่ของทอขาว

มันโถมถึงชั้นที่สี่ในอึดใจเดียว แต่ว่าเรือนทิ้งความขาดอยู่ที่ชั้นเจ็ด

...ยังขาดอีกสามชั้น ค่อยช่วยเหลืออุนยิ้วได้

ที่ชั้นล่างเกิดเสียงกาวต่อสู้ อุนยิ้วยังไม่ลงมาชมดูความคับขันอันตรายของนางเป็นที่ทราบได้

...ต่อให้มันสามารถบุกขึ้นถึงชั้นที่เจ็ด แต่ไหนเลยช่วยเหลืออุนยิ้วจากเงื้อมมือแปะโช้วปวยได้?

...ต่อให้มันสามารถบุกฝ่าถึงชั้นที่สี่ ใช่จะช่วยเหลืออุนยิ้ว "ทันท่วงที" หรือไม่?

เตียถั่วไม่ได้นึกถึง

คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่ได้อยู่ที่ท่านคิดอะไร หากแต่อยู่ที่ท่านกระทำเรื่องราวใด

ตอนนี้เป็นเวลาที่ต้องกระทำเรื่องราว

ดังนั้นต่อให้เตียถั่วบุกขึ้นไปไม่ได้ ยังบุกขึ้นไปไม่หยุดยั้ง

1*ชวยงู้เป็นคำแสลง มีอีกคำหนึ่งว่าชวยงู้พ้วยแผลงเป็นคุยโวโอ้อวด

มิใช่บุกฝ่าออกจากวงล้อม
หากแต่บุกฝ่าเข้าสู่วงล้อม

นับตั้งแต่โซวเจียหมอก่อตั้งหอลมพิรุณโปรย ทอขาวก็เป็นสถานที่เก็บรักษาข้อมูล เมื่อโซวมั่งจิ้มปกครองหอลมพิรุณโปรย ก็ให้ความสำคัญกับการจัดเก็บข้อมูลกว่าเดิม

เนื่องจากให้ความสำคัญตลอดจนใช้สอยข้อมูล หอลมพิรุณโปรยจึงแทนที่ลหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า แทบทัดเทียมกับตึกหก-หุนครึ่ง ครั้งกระโน้นโซวมั่งจิ้มกับแป๊ะโช้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะแรกพบกัน โซวมั่งจิ้มสั่งให้เอี้ยบ้อเซี้ยอ่านประวัติความเป็นมาของแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เป็นผลจากความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลหอขาวเอง

ดังนั้นหอขาวจัดเป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของหอลมพิรุณโปรย ตั้งแต่ชั้นที่สี่ขึ้นไป ภายในเต็มไปด้วยเอกสารของข้อมูล และเป็นข้อมูลของพี่น้องในสังกัด สหายนอกสังกัด และศัตรูของหน่วยงาน

แต่ละชั้นของหอขาว อยู่ในความดูแลของคนสนิทของแป๊ะโช้วปวย
ตอนนี้ชั้นนี้อยู่ในความดูแลของหลีเซี่ยวกิก .

ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า ข้อมูลของชั้นนี้ไม่อาจสูญหาย ห้ามทำลายทิ้ง ต้องจัดเก็บให้เรียบร้อย

เตียถั่วพอฝ่าเข้าวงล้อม ก็ฝ่าไปยังคลังข้อมูลของชั้นที่สี่
ทั้งหมดเพียงปิดสกัดเส้นทางคืบหน้าล่าถอย ดิดไม่ถึงมันกลับล่วงลึกเข้าไปภายใน
มันพบเห็นเอกสารก็ทำลาย
จะอย่างไรพบเห็นอะไรล้วนทุบทำลาย
เหล่าศัตรูพยายามขัดขวาง เพื่อรักษาเอกสารไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ อำนาจการทำลายก็ลดทอนลง

เตียถั่วบุกฝ่าถึงริมหน้าต่าง

ยามนี้มันสามารถกระโดดลงจากหน้าต่าง จาานั้นทะลวงฝ่าออกจากหอลมพิรุณโปรย

แต่ว่ามันไม่ได้ทำเช่นนี้

ทั้งนี้เพราะมันยังมีพี่น้องรั้งอยู่ที่นี้ มาตรว่ามันนึกดูแคลนฉั่วจุ้ยโต๊ะแต่ฉั่วจุ้ยโต๊ะยังเป็นพี่น้องของมัน

มันยังคิดช่วยเหลืออุนยิ้ว

อุนยิ้วยังถูกกักอยู่บนหอ

มันบุกฝ่าถึงริมหน้าต่าง เพียงมองลงไปเห็นที่ชั้นล่างชุลมุนด้วยผู้คนเป็นศัตรู

ความรู้สึกนี้ไม่ดีนัก

เตียถั่วมองลงไปแวบหนึ่ง ก็ประสบพบสิ่งไม่คาดหมายสองประการ

ประการหนึ่งคือฉั่วจุ้ยโต๊ะโดมออกจากหอ ในสภาพผมเผ้ายุ่งสยายหลั่งโลหิตโชมกาย ดูท่ารับบาดเจ็บไม่น้อย

มันมองจากเบื้องบนลงไป ประจวบกับฉั่วจุ้ยโต๊ะทางหนึ่งสู้ศัตรูทางหนึ่งเงยหน้าขึ้น พอดีสบสายตากับมัน

ยามนี้ดาบหนอนในมือฉั่วจุ้ยโต๊ะเหลือไม่ถึงห้านิ้ว อานุภาพจึงลดทอนลงมากมาย

แต่แล้วมันชักอาวุธจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง

อาวุธเล่มนี้พอถูกชักจากอกเสื้อ ที่เปล่งออกมามิใช่ประกาย หากแต่เกิดการระเบิด ส่งเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้น

แปะโช้วปวยทางหนึ่งชื่นชมกับเรือนร่างอันเรียบลื่นอะมุนไมของอุนยิ้ว ทางหนึ่งปลดเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเองออก

ซึ่งความจริงบนร่างมันไม่มีเสื้อผ้าอันใดให้ปลดเปลื้อง มันเพียง

คลุมชุดยาวตัวหนึ่ง ภายในไม่ได้สวมใส่อะไรทั้งสิ้น

ชุดยาวของมันพอเปลื้องออกมา ก็เผยเห็นรูปร่างที่ประเปรียวดุจเสือดาว

หากบอกว่ามันเป็นเสือดาว อย่างนั้นมันในตอนนี้ต้องเป็นเสือดาวพิโรธตัวหนึ่ง

สมควรบอกว่าเป็นเสือขาวราวกับหยกขาวตัวหนึ่ง

ยามนั้นมันได้ยินเสียงการต่อสู้ที่ชั้นล่าง แต่ว่ามันไม่แยแสสนใจ มันทราบว่าบริวารของมันสามารถจัดการกับเรื่องเหล่านั้น ส่วนมันต้องปลดเปลื้องความใคร่ของตัวเอง

มันเดินเข้าใกล้อุนยิ้ว

จากนั้นยื่นมือออก

เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว

หน้าอกแรกตูมเต่งตึง

แป๊ะโช้วปวยกลืนน้ำลายคำหนึ่ง โลหิตระอุจนแทบปะทุออกมา

แต่มันทราบว่านี่มิใช่เวลาเสียโลหิต

หากแต่เป็นเวลาปลดปล่อยสายธาร

แป๊ะโช้วปวยถาโถมขึ้นไป

มันค้นหาความหอมจรุงของกายสาว ซุกใบหน้ากับร่องอกคู่นั้น คล้ายยึดถือนางเป็นศัตรู ตระเตรียมเสือกแทงทวนเข้าไป

เพียงคิดตักตวงความสุข

ไม่รู้จักทะนุถนอม

อุนยิ้วที่ถูกจี้สกัดจุดสิ้นสติสมประดี พลันส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง มาตรว่าอยู่ในห้วงปราศจากสติสัมปชัญญะ หากยังรู้สึกถึงการจ่อคุกคามของบุรุษ

ทันใดนั้น เสียงระเบิดคราหนึ่ง ตอนแรกเป็นประกายสีทองสาย

หนึ่งทะลวงทะลุกระเบื้องหลังคาลงมา แลบแปลบปลาบดุจสายฟ้า บังเกิดเป็นเสียงระเบิดติดต่อกัน ประกายไฟหลายสิบสายแตกกระจายภายในห้องราวกับตกอยู่ในท่ามกลางเปลวอัคคี

หลังการระเบิดพ้นผ่าน เรือนทิ้งความชาวเกิดการลุกไหม้ขึ้นมา

เดียถั่วพอสบสายตากับฉั่วจุ้ยโต๊ะที่ตกอยู่ในวงล้อมเบื้องล่าง ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันชักอาวุธจากอกเสื้อมา

อาวุธของมันเกิดการะเบิดในบัดดล

พริบตานั้น ศัตรูที่โอบล้อมอยู่รอบข้างถูกระเบิดจนเลือดเนื้อปลิวกระจาย ยกมือปิดตาร้องเสียงพิกลออกมา

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเองกลับไม่เป็นไร

มันเป็นมือดีของหน้าตำตระกูลฉั่ว

ความสามารถพิเศษเฉพาะของตระกูลมันคือประดิษฐ์คิดค้นอาวุธพิสดาร

นี่กลับเป็นอาวุธที่มันหลอมสร้างกับมือเอง

เป็นศัสตราระเบิด

อาวุธของมันเน้นอาวุธระเบิดเป็นหลัก

มันใช้ศัสตราระเบิดขับไล่ศัตรูที่ล้อมรอบแตกฮือออก

จากนั้นมันชักกระบี่ปะทุออกมา

"กระบี่" ของมันคล้ายพลุไฟ พวยพุ่งประกายไฟตรงบริเวณที่เชื่อมติดกับโกร่งกระบี่ หลุดพ้นจากด้ามกระบี่ พวยพุ่งขึ้นฟ้า ยิงทะลุเรือนทิ้งความชาวซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของหอชาวลงไป

จากนั้นเรือนทิ้งความชาวเกิดการระเบิดขึ้น

ระเบิดจนสว่างไสวไปทั่วทั้งห้อง

ตามด้วยการลุกไหม้อย่างรุนแรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดปั่นป่วนวุ่นวาย ฉั่วจุ้ยโต๊ะฉวยโอกาสโถมกลับเข้าหอ

เตียถั่วก็พุ่งตัวลงมาสมทบ

ทั้งสองพบกันบนบันไดที่เชื่อมระหว่างชั้นที่สองและสาม

ฉั่วจุ้ยโต๊ะรับบาดเจ็บไม่น้อย หากยังเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้ กล่าวว่า

"อาวุธของเราใช้ใกล้หมดสิ้น ท่านรีบไป เราจะบุกขึ้นเรือนทิ้งความขาว"

เตียถั่วกระชากเสียงว่า

"หากคิดบุก พวกเราบุกขึ้นไปพร้อมกัน เราเตียถั่วไม่ขอมีชีวิตเพียงลำพัง"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะติดตามมันฉวยโอกาสที่ชุลมุนบุกขึ้นชั้นที่สี่ เห็นผู้คนไม่น้อยพากันลงมา จึงกล่าว

"ไยต้องตกตายร่วมกัน มีคนรอดชีวิตไปย่อมประเสริฐกว่า"

เตียถั่วทางหนึ่งใช้วิชามือคว้าจับ ตะปบทำลายเอกสารแต่ละชั้นทางหนึ่งขู่คำรามว่า

"เหลวไหล อุนยิ้วยังอยู่ที่ชั้นบน ท่านวางเพลิงอันใด?"

ทั้งสองบุกขึ้นชั้นที่ห้า ที่เหนือความคาดหมายคือ ชั้นนี้ปราศจากผู้คนเฝ้ารักษาแต่อย่างไร

เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะสบตากันวูบ ชิงกันบุกขึ้นชั้นที่หก

ชั้นที่หกเป็นคน แต่ล้วนวิ่งขึ้นไปดับไฟบนเรือนทิ้งความขาว

พริบตานั้น คนทั้งสองล้วนหลั่งเหงื่อหลั่งโลหิต ในใจแยกแยะเรื่องราวหลายประการ

ยิ่งขึ้นสูง ผู้คนยิ่งบางตา

ผู้คนที่ชั้นห้าและหกเห็นชั้นบนสุดเกิดเพลิงไหม้ ล้วนไม่มีกะใจสู้ศึก

บ้างวิ่งลงบันไดหลบหนี ผู้ที่ไม่หลบหนีแย่งกันวิ่งกรูขึ้นไปช่วยคนดับไฟ
เดียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะฉกฉวยช่องว่างนี้บุกขึ้นเรือนทิ้งความขาว

ประกายสีทองพราวพรั่ง
สะเก็ดไฟกระเด็นซ่านเซ็น
เรือนทิ้งความขาวเกิดเพลิงไหม้ขึ้นมา

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขณะจะลุกขึ้นไปดับไฟ แต่แล้วพลันพบว่าไฟราคะที่ไม่เคยบังเกิดขึ้นอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้มาก่อน กลับคล้ายสัตว์ร้ายยุคดึกดำบรรพ์ที่อาละวาดอย่างดุร้าย ยากที่จะสะกดลงได้

มันตัดสินใจว่าไม่ว่าเกิดเรื่องใดต้องครอบครองเรือนร่างอันงดงามนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

แป๊ะโช้วปวยเห็นว่า หากคิดพิชิตหัวใจของสตรีนางหนึ่ง ต้องครอบครองร่างกายของนางก่อน ไม่ว่านางรักตนเองหรือไม่ หากท่านได้ครอบครองร่างของนาง ยังสนใจจิตใจของนางรักท่านหรือไม่อันใด

นี่เฉกเช่นกับการจัดการกับคนผู้หนึ่ง เมื่อฆ่ามันก็ไม่กลัวมันแก้แค้นหรือตอบโต้ สำหรับสตรีก็เช่นกันเมื่อครอบครองนางไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงสภาพความจริงนี้ ต่อให้วันหน้านางเปลี่ยนใจ แต่ว่าจะอย่างไรเคยเป็นของตนมาแล้ว

การรุกรานร่างกายสตรีที่บริสุทธิ์ งดงามและสิ้นสดินางหนึ่งท่ามกลางเปลวเพลิง ความรู้สึกนี้ยิ่งสร้างความพลุ่งพล่านแก่มันกว่าเดิม

ต่อให้มันคิดดับไฟ ก็ต้องรอจนรุกรานนางก่อน

อย่าว่าแต่ดูจากเปลวเพลิงเหล่านี้ ยามกะทันหันยังไม่ลุกลามถึงตัว
เปลวเพลิงอยู่นอกเตียง
ร่างกายอยู่บนเตียง
ที่มันต้องการคือยึดครองร่างกาย

ใช้ร่างกายที่แข็งแรงของมันรุกรานร่างกายที่นุ่มละมุนอีกร่างหนึ่ง มันเห็นว่านี่เป็นการเสพสุขถึงที่สุด และเป็นเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งยวด

เพื่อกระทำเรื่องนี้ คู่ควรกับการชักนำอัคคีเผาผลาญกาย

มันต้องดับเพลิงราคะในร่างกายก่อน ค่อยหันไปสนใจเปลวเพลิงที่นอกเตียง

ความตายไยพรั่นพรึง ชีวิตพึงหรรษา

แต่ว่าหากความหรรษานี้ปลูกสร้างบนความปวดร้าวของผู้อื่นเล่า?

เสียงโครมเมื่อประตูห้องถูกกระแทกหลาย

แป๊ะโช้วปวยพลันผุดลุกขึ้น

มันเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

หันหน้าหาผู้มาทั้งหมด

ผู้มามิใช่ศัตรู

หากแต่เป็นพวกเดียวกัน

คนเหล่านี้เฝ้าอยู่ที่ชั้นที่หก เห็นเรือนทิ้งความขาวเกิดเพลิงไหม้ ทั้งไม่ได้ยินเล้าจู้ที่อยู่ภายในห้องมีความเคลื่อนไหวใด ยังเข้าใจว่าแป๊ะโช้วปวยเกิดเรื่องขึ้น ดังนั้นทลายประตูเข้ามา

ผู้ที่โถมเข้ามาล้วนตะลึงลาน

ที่พวกมันพบเห็นคือแป๊ะโช้วปวยที่ยืนเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

ยังมีอุนยิ้วที่ปราศจากผ้าผ่อนปกปิดกาย

พวกมันนอกจากตื่นตระหนกแล้ว ยังทราบว่าตัวเองบุกรุกเข้ามาโดยวู่วาม พากันกล่าวว่า

"เล้าจู้ (หัวหน้าหอ) ขออภัย..."

"เนื่องด้วยเกิดเพลิงไหม้ พวกเรากลัวว่า..."

"พวกเรากลัวเล้าจู้เกิดเรื่อง ดังนั้นจึง..."

ผู้ที่โถมเข้ามามีทั้งสิ้นสี่คน นำโดยบ้วนลี้ม่อ

ชื่อเดิมและฉายาของมันล้วนเรียกว่าบ้วนลี้ม่อ (ทัศนาหมื่นลี้) เพิ่งพลาดท่าเสียทีแก่ถังป้องู้กับปิงหึงเสี้ยว แม้แต่ป้ายประจำตัวก็ถูกปิงหึงเสี้ยวลักล้วงไป เป็นเหตุให้ "ท่านผู้เฒ่า" ถูกประทุษร้ายแต่มันผลักไสภาระไปยังซุนฮื้อ จึงไม่ได้ถูกลงโทษสถานหนัก

เนื่องด้วยมันมีปฏิกิริยารวดเร็ว ตอนที่เกิดเพลิงไหม้ แทนที่จะล่าถอยกลับรุกหน้า คิดบุกเข้าเรือนทิ้งความขาวมาช่วยเหลือนายเหนือรับความดีความชอบ

ดูท่าทีนี่มิใช่ความดีความชอบ

หากทว่าเป็นการพรวดพราดเข้ามาโดยไม่มีผู้ใดต้องการให้กระทำ

ผู้ที่เข้ามาทั้งสี่ มีอยู่สามคนรีบกล่าววาจาชิงอธิบาย มีเพียงบ้วนลี้ม่อไม่กล่าวว่ากระไร ชิงคุกเข่าลงโขกศีรษะกับพื้น

คนที่กล่าววาจาทั้งสาม ไม่มีผู้ใดกล่าวจบความแม้สักคนเดียว

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยพลันลงมือ

...ขณะที่มันบังเกิดความต้องการทางเพศอย่างรุนแรง มันชิงชังผู้ที่บุกรุกเข้ามา พอเอ่ยปากหากมิใช่ขออภัย ก็อธิบายแก้ต่างให้แก่ตัวเอง มันชิงชังบริวารเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะถูกเป็นถูก ผิดเป็นผิด มิใช่ปฏิเสธความรับผิดชอบ

ดังนั้นมันทุ่มเทพลังลมปราณและพละกำลังทั้งหมดผ่านทางดรรชนี

เสียงทึบเมื่อคนนำหน้าถูกพลังดรรชนีทะลวงเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนกองหนึ่ง

อีกผู้หนึ่งแผดเสียงร้องคำ "เส้าจู้ ไม่..." แป๊ะโช้วปวยกีจี้พุ่งใส่มันอีกดรรชนี ทะลวงทรวงอกมันเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง

คนที่ทรวงอกปรากฏรูโลหิตรูหนึ่ง ไม่เสียชีวิตในบัดดล กลับก้มศีรษะมองดูทรวงอกตัวเอง แผดร้องโหยหวนออกมา

คนที่สามหมุนตัววิ่งหนี แป๊ะโช้วปวยก็จี้พุ่งออกอีกดรรชนี

ที่ศีรษะด้านหลังกับหน้าผากด้านหน้าของมันเพิ่มรูโลหิตที่ทะลุถึงกัน ตัวมันยังวิ่งไปเบื้องหน้า ต่อจากนั้นกลิ้งตกลงบันไดไป

แป๊ะโช้วปวยใช้เวลาชั่วดีดนิ้วคราเดียว สังหารบริวารติดต่อกันสามคน เพลิงราคะค่อยสงบลงบ้าง ทั้งปลดปล่อยพลังออกไป แต่แล้วยามนั้นปรากฏผู้คนสองคนบุกรุกเข้ามา

เป็นคนที่หลั่งโลหิตโชมกายสองคน

คนหนึ่งหน้าดำบิดเบี้ยว มือถือดาบสั้นเล่มหนึ่ง บนดาบเกาะเต็มไปด้วยตัวหนอนสีแดง

อีกคนหนึ่งใบหน้าซีกหนึ่งขาวซีกหนึ่งดำร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า

"อุนยิ้ว อุนยิ้ว"

แก้วตาของแป๊ะโช้วปวยหดเล็กลง ใบหน้าเผือดขาว จับจ้องมองคนทั้งสองอย่างเย็นชา

คนทั้งสองพอเข้ามา เห็นสภาพเช่นนี้ ล้วนบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม เตียถั่วคิดโถมเข้าไปปกป้องอุนยิ้ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะรีบฉุดดึงมันไว้ กล่าวว่า

"มันคือแป๊ะโช้วปวย อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ"

"มันทำร้ายอุนยิ้วถึงเพียงนี้...เราต้องฆ่ามัน"

"ท่านพลุ่งพล่านปานนี้ เกรงว่าฆ่ามันไม่ได้ นี่ยังพอทำเนาแต่ว่าไม่อาจช่วยเหลืออุนยิ้ว"

"ท่านยังมิรีบดับไฟ หากลามใส่อุนยิ้วจะทำอย่างไร?"

"ไม่หรอก กระบี่ปะทุของเราเป็นอัคคีปลอม มีแต่ประกายแสงปราศจากความร้อน ไม่อาจเผาคนตาย"

เตียถั่วค่อยเข้าใจว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะไฉนเยือกเย็นถึงเพียงนี้ ยามนั้นกล่าวว่า

"เราจะพัวพันมันไว้ ท่านไปช่วยเหลืออุนยิ้ว"

"ไม่ มันต้องการครอบครองร่างกายอุนยิ้ว มิใช่คิดฆ่านาง นางยัง

ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

เตียถั่วคำรามเบาๆ ว่า

"หรือท่านคิดทอดทิ้งนางโดยไม่แยแส?"

"มิใช่ไม่แยแส หากแต่ไม่อาจปลีกตัวไปช่วยเหลืออุนโกวเนี้ย พวกเราผนึกกำลังจู่โจมแปะบ้อเซี้ย (ภูตขาว) ตนนี้ ขับไล่มันออกจากห้อง จากนั้นพวกเราเฝ้ารักษาสถานที่ไว้ เฝ้ารักษาได้เท่าใดถือว่าเท่านั้น..."

นี่เป็นยุทธวิธีของฉั่วจุ้ยโต๊ะ

...แต่ว่าสามารถขับไล่แปะโช้วปวยออกจากเรือนทิ้งความขาวได้หรือ?

ยามนั้นแว่วเสียงชื้นบันไดดังสับสน คนของหอลมพิรุณโปรยไม่น้อยรุดขึ้นมายังเรือนทิ้งความขาว

นอกจากนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงร่ำร้องด่าทอ ซ่งเตี้ยงไบ๊ ลกโหงวเฮี้ย นำคนของเจดีย์งวงช้างรุดมาทวงถามอุนยิ้วกับเตียถั่วและพวก

ทางหอลมพิรุณโปรยจัดส่งเนี่ยฮื่อ จูยู่สี เซี้ยงกอยี้และพวกออกไปรับมือ

ภายในเรือนทิ้งความขาว แปะโช้วปวยที่ล่อนจ้อนยืนเฝ้าอยู่ข้างเรือนร่างเปลือยเปล่าของอุนยิ้ว เผชิญหน้ากับมนุษย์โชกเลือดทั้งสอง

นี่นับว่าสอดคล้องกับคำ "พายุฝนใกล้กรายลมพัดหอ" อย่างแท้จริง

บทที่ 4

สตรีที่ผ่านเข้าใจ

ค่ำคืนพายุนี้ นางเดินออกจากร่มไม้ อ้อมผ่านเก๋งยาว ก็มองเห็นหอสูงสีขาวนวลได้นภาดาว บนหอจุดไฟสว่างไสว ตัวหอกกอปรด้วยพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ครอบฟ้าคลุมพสุธา

นางทราบว่าตอนนี้ภายในหอพำนักด้วยผู้ใด นางเฝ้ารอจนประมุขของหอผุดขึ้น รุ่งเรืองขีดสุด จากนั้นรอจนหอสูงเสื่อมทรุดลง จนถึงกับพังภินท์พินาศ นางเฝ้ารอดูสิ่งเหล่านี้ และไม่เสียดายกับการลอบลงมือก่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้

ต่อจากนั้นนางเดินทอดน่องถึงข้างต้นเหมยนั้น

ดอกเหมยหอมรวยรื่น คล้ายเจือจางคลายเข้มข้น

ดอกเหมยแดงบานเบ่ง

นางสูดดมกลิ่นหอมของดอกเหมยลึกๆ จากนั้นเด็ดดอกเหมยช่อหนึ่ง ปักเฉียงๆ กับพื้นดินโคลนใต้ผิวน้ำแข็ง

...หรือว่านางใช้กิ่งเหมยแทนป้าย ใช้ดอกเหมยแทนเครื่องเซ่น

ใช้กลิ่นเหมยหอมแทนธูปเทียน?

ในรัตติกาลเช่นนี้ นางรำลึกถึงผู้ใด?

ไม่

หลังจากที่นางปักกิ่งเหมยลงอย่างแช่มช้อย พื้นดินแถบนั้นพลันบังเกิดเสียงครืดๆ ต่อจากนั้นพื้นที่ที่นางยืนอยู่เกิดการปริแตกแยกออกช้าๆ

คล้ายกับพัดจีบที่คลี่ออกช้าๆ เล่มหนึ่ง มองเห็นภาพวาดทิวทัศน์อักษรที่ลงนามบนผืนพัด

ด้วยรูปโฉมของนาง เมื่อเผชิญหิมะยิ่งสดใส เผชิญน้ำแข็งยิ่งเฉิดไฉไล
ครั้งกระโน้นนางเคยดีดพิณบนลำน้ำ
บัดนี้สายพิณในจิตใจนางขาดสิ้น
นางคือลุ้ยซุ้ง (พิสุทธิ์)
ผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าดึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ้ง
ท่านสามารถได้ยินทำนองพิณ สืบเนื่องจากพิณขึงสายพิณไว้
คนผู้หนึ่งมีอารมณ์ความรู้สึก สืบเนื่องจากเขามากมีน้ำใจ

...ลุ้ยซุ้งเล่า?

เหตุใดในดวงตาที่หม่นหมองอ้างว้างของนาง บันดาลให้ผู้คนพบว่านั่นมิใช่น้ำใจ หากแต่ไม่มีน้ำใจ

เป็นไร้น้ำใจ

ไร้น้ำใจเพราะรักถึงยามลึกซึ้งแปรเป็นจืดจาง หรือว่ารักถึงขั้นลึกล้ำปราศจากคำตัดพ้อ?

...ผู้ใดทราบได้

หากบอกว่าไร้น้ำใจคือมีน้ำใจ ควรรู้ไว้ว่ารักหากมีรักฟ้ายังชรา หากบอกว่าไร้ใจน้ำใจมิสู้ไปถามบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

...บ้อเช้งที่ว่าย่อมเป็นบ้อเช้งในสี่ยอดมือปราบ

แต่แม้กระทั่งบ้อเช้งมิใช่ไร้น้ำใจจริงๆ เพียงแต่อารมณ์ของเขาอ่อน

ไหวเกินไป กลัวว่าตัวเองถูกทำร้าย รับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นอาศัย "บ้อเซ้ง" (ไร้ไน้ำใจ) เป็นโล่กำบัง เป็นเชื่อนกั้นกลาง

ยังมีผู้ใดไร้น้ำใจถึงที่สุด?

ภายในเรือนทิ้งความขาว ซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของหอขาว แป๊ะโช้วปวย ที่ล่อนจ้อนใช้รูปร่างอันแข็งแรงเผชิญหน้ากับเตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะ

เตียถั่วตวาดว่า

"ปล่อยตัวอุนยิ้ว"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ต้องการตัวสตรี ก็เข้ามาแย่งชิงเอง"

เตียถั่วย่อตัวลง ทำท่าเผ่นโผนโจนทะยานออกไป

แป๊ะโช้วปวยใช้สายตาที่คล้ายกับเกาทัณฑ์น้ำแข็งจับจ้องมองเตียถั่ว แต่ผู้ที่ทำท่าคือเตียถั่ว คนที่โจนทะยานกลับเป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะพุ่งตัวเข้าหาอุนยิ้วบนเตียง อย่าได้เห็นมันรับบาดเจ็บ ความเคลื่อนไหวกลับรวดเร็วดุจสุนัขจิ้งจอก

สายตาแป๊ะโช้วปวยยังจับจ้องมองเตียถั่ว เพียงจี้นิ้วออก ก็ปรากฏพลังตรรชนีแหวกพุ่งใส่ที่ฉั่วจุ้ยโต๊ะอย่างเร่งร้อน

แป๊ะโช้วปวยพอเคลื่อนไหว เตียถั่วก็เคลื่อนไหวแล้ว

มันย่อตัวดีดปราด ประกบสองมือ หนีบประกบพลังตรรชนีที่แป๊ะโช้วปวยจี้พุ่งออกเอาไว้

รู้สึกร้อนลวกวูบหนึ่ง ต้องส่งเสียงร้องออกมา อ้าปากพวยพุ่งลมปราณคำหนึ่ง แต่ขณะเดียวกัน มันก็ยื่นมือลูบใส่เสื้อกางเกงของแป๊ะโช้วปวยคราหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไหล่ไม่ลดลง หัวเข่าไม่งอพับถลันวูบมาขวางอยู่หน้าเตียง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉั่วจุ้ยโต๊ะเท่ากับพุ่งตัวชนใส่มัน

แป๊ะโซ้วปวยรอคอยด้วยความถือดีเปี่ยมล้น

ท่วงท่าพุ่งตัวของฉั่วจุ้ยโต๊ะแปลกประหลาดยิ่ง

มันแทบพุ่งปราดเลียดดิน จวบกระทั่งห่างจากเท้าแป๊ะโซ้วปวยสามเชียะ ค่อยทะลึ่งตัวขึ้น ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ฟันดาบใส่แป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอีกคำหนึ่ง นิ้วมือข้างซ้ายกรีดปาดออกดุจกล้วยไม้

ปรกติมันใช้เพียงดรรชนีเดียว คราครั้งนี้ใช้ออกพร้อมกันห้าดรรชนี นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน

เสียงขวับคราหนึ่ง นิ้วทั้งห้าของมันปาดใส่ตัวดาบ ดาบเล่มนั้นพลัน "อันตรธาน" ไป

ดาบเล่มนี้ความจริงรวมตัวจาก "ตัวหนอน" ตอนนี้กลับถูกกระแทกทำลายไปสิ้น

ขณะเดียวกันเตียถั่วก็จู่โจมถึง แผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก แป๊ะโซ้วปวยเพียงใช้นิ้วหัวแม่มือข้างขวาจี้พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งเข้าปะทะหาญหัก

เตียถั่วย่อตัวขวางร่างปักหลักมั่น ใช้ฝ่ามือขวาเช้าต้านทานดรรชนีนี้

เสียงกรอบเบาๆ นิ้วกลางข้างขวาของเตียถั่วถูกพลังดรรชนีกระแทกหัก แต่นิ้วมือข้างซ้ายของมันประกบรวมดุจจะงอยปากนกเร่งจู่โจมใส่แป๊ะโซ้วปวยหนึ่งกระบวนท่า

แป๊ะโซ้วปวยกรีดปาดนิ้วราวลูบไล้สายทิณ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าแต่แล้วพบว่าท่าจิกจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม กลับเป็นพลังดรรชนีสะท้านเทพของมัน

เมื่อครู่มันแผ่พุ่งดรรชนีท่าหิมะเล็กยามนี้ กลับเผชิญการตอบโต้กลับคืนมาถึงห้าเท่า

มันอดตื่นตระหนกมิได้ เด็กน้อยนี้เรียนรู้ดรรชนีสะท้านเทพของมัน

ได้อย่างไร?

แป๊ะโช้วปวยมีปฏิกิริยารวดเร็ว นิ้วมือซ้างขวาอีกสี่นิ้วใช้ออกด้วยเคล็ดตรรชนีหิมะใหญ่ ปิดสกัด "พลังจิกจู่โจม" ของเตียถั่วเอาไว้ พร้อมกับเพิ่มพลังหิมะเล็กออกอีกสองเท่า ดีดกระแทกเตียถั่วกระเด็นไปวาเศษ

ต่อจากนั้นแป๊ะโช้วปวยเปิดฉากตอบโต้อย่างรุนแรง

...คนทั้งสองนี้พัวพันไม่เลิกรา สมควรฆ่าในบัดดล

แต่แล้วมันพลันพบว่า บนร่างเกิดอาการชาเจ็ดแปดแห่ง

ที่แท้บนร่างมันเกาะไว้ด้วยตัวหนอนเจ็ดแปดตัว

เมื่อครู่ตอนที่มันปาดนิ้วใส่ดาบหนอน ตัวหนอนสีแดงบนดาบล้วนถูกพลังตรรชนีของมันกระแทกแตกกระจาย แต่ตัวหนอนไม่ได้ตายหมดสิ้น บางตัวเปลี่ยนจากมีสีสันเป็นไร้สีสัน ตกลงบนเสื้อผ้าที่มันถอดทิ้งเอาไว้

มันชะล่าใจเกินไป เข้าใจว่านิ้วทั้งห้าที่ปาดออกทำลายดาบหนอนของฉั่วจุ้ยโต๊ะไปแล้ว ทั้งยังเผชิญกับหลังสะท้อนกลับของเตียถั่วตอบโต้กลับมาเป็นเหตุให้เสียสมาธิวูบหนึ่ง จนถูกตัวหนอนเกาะติดกับร่าง

แป๊ะโช้วปวยใจสั่นสะท้าน สลับเท้าถอยปราดไป

ฉั่วจุ้ยโต๊ะฉวยโอกาสเปิดฉากจู่โจม แต่น่าเสียดายที่ในมือไม่มีอาวุธถนัดมือ

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"เราช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

เห็นโง้วเหลียงบุกขึ้นมาสมทบ เสือกแทงดาบดำใส่กลางหลังแป๊ะโช้วปวย

ฉั่วจุ้ยโต๊ะฉวยโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ สอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงอาวุธรูปผลท้อออกมา

แต่ฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ทันลงมือ ได้ยินเตียถั่วร้องเตือนว่า

"ระวัง..."

ระวังอะไร?

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยังไม่เข้าใจ เห็นเดียถั่วโถมเข้ามาราวคลุ้มคลั่ง มือขวานอกจากนิ้วกลางที่หักไปแล้ว อีกสี่นิ้วล้วนปักใส่โง้วเหลียง

ฉั่วจุ้ยโต๊ะค่อยกวาดตาไปยังโง้วเหลียง

แต่ก็สายเกินการณ์

ดาบดำของโง้วเหลียงปักฉึกใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของมัน ปลายดาบโผล่พ้นออกทางใต้ซอกแขนขวา

โลหิตของผู้คนความจริงเป็นสีแดง

แต่โลหิตที่ไหลออกมาตอนนี้กลับเป็นสีดำ

เป็นเพราะดาบมีพิษร้าย ทำให้โลหิตของมันเปลี่ยนสี หรือว่าคนลงมือต่ำช้าเกินไป เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกลอบทำร้ายไม่ยอมหลั่งโลหิตสีแดงออกมา?

สวนอุทยานเงียบสงัดงัน

ที่นี้ความจริงเป็นสถานที่หวงห้ามของตึกหกหุนครึ่ง เป็นสวนเหยียบย่ำเหมยหาหิมะที่อยู่ติดกับหอห้องของลุ้ยซุ้ง

ภายในสวนปลูกต้นเหมยสามร้อยยี่สิบสี่ต้น ตั้งแต่เหมันต์กรายถึงต้นวสันต์ฤดู กลิ่นหอมของเหมยตลบอบอวล บุปผาร่วงหรูพรั่งดั่งสายฝน

เมื่อหลายคืนก่อนหิมะตก ค่ำคืนนี้ไร้หิมะหากแต่ลมแรง หิมะละลายเล็กน้อย ต่อจากนั้นหิมะบนพื้นปริแตกแยกออก

เสียงครืดๆ ติดต่อกัน พื้นดินแตกแยกออกเป็นช่องกว้างประมาณห้าเชียะ ท้องนภาไร้จันทร์ แต่ประกายดาวพราวพรั่ง คล้ายกับเทพสวรรค์ชั้นฟ้าจัดงานเลี้ยงราตรี

เสียงกลไกทำงาน พื้นดินปริแตกแยกออก ที่เบื้องล่างคล้ายนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้กระแทกนั่งอยู่ที่นั่น คล้ายกับหลวงจีนเข้าฌาน ไม่ทราบนั่ง

อยู่กี่ชั่วยาม กี่วัน กี่เดือน หรือกี่ปี ถึงกับไม่ทราบว่ามันใช่เข้าฌานจนสำเร็จมรรคผลหรือไม่

ผู้ที่นั่งอยู่ใต้พื้นผิวดิน ติดกับหอห้องของลุ้ยซุ้ง ในตึกหกหุนครึ่งผู้นี้เป็นใคร?

ลุ้ยซุ้งกล่าวทักทายคนที่อยู่ใต้พื้นผิวดินว่า

"ท่านสบาย?"

คนที่อยู่ใต้พื้นผิวดินก็กล่าวตอบว่า

"ท่านสบาย?"

"คืนนี้ทุกประการยังดีอยู่กระมัง?"

"ยังดีอยู่ เพียงแต่หมู่ดาวในนภาราตรีพราวพรั่งไปบ้าง"

"คืนนี้ครึกครื้นยิ่ง พวกมันต่อสู้กันแล้ว"

"ผู้ใดต่อสู้กับผู้ใด?"

"แป๊ะโช้วปวยจับตัวอุนยิ้วอยู่ที่เรือนทิ้งความขาว เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะเพราะเพื่อช่วยเหลือนาง พากันบุกขึ้นหอขาว ซ่งเตี้ยงไบ๊กับลกโหงวเฮี้ยและพวกทำการโอบล้อมหอลมพิรุณโปรยเอาไว้ ไม่นานคงเกิดการต่อยตีขึ้น"

"แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ปรากฏกาย ไม่แน่ว่าจะเกิดการต่อยตีขึ้น"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องปรากฏกาย"

คนในหลุมใต้ดินขบคิดเล็กน้อย ในที่สุดถามว่า

"เห็นได้อย่างไร?"

"อุนยิ้วถูกหยามล่วงเกิน เตียถั่วคับชัน ฉั่วจุ้ยโต๊ะอันตราย เฮ้งเซี่ยวเจียะยังจะหลบซ่อนตัวอีกหรือ? มันกับแป๊ะโช้วปวยจะช้าเร็วต้องต่อสู้แตกหักกัน"

"ท่านกล่าวถูกต้อง"

ลุ้ยซุ้งเผยอแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ทุกประการท่านล้วนทราบกระจ่างแก่ใจ เฝ้ารอคอยเป็นเวลานาน ท่านเพียงไม่ได้กล่าวจากปากแสร้งเป็นไม่เข้าใจเท่านั้น"

คนในหลุมใต้ดินนิ่งเงียบงัน

สุ้ยซุ้งกล่าวสืบต่อ

"ท่านหนุนอาวุธแทนหมอนรอสัประยุทธ์มานานวัน ท่านกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตเที่อรอคอยวันนี้ บัดนี้โอกาสมาถึงแล้ว ทุกประการเป็นไปตามข้อตกลงของเราท่าน ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านชำระล้างแค้น"

คนในหลุมใต้ดินเงียบงันอีกชั่วขณะ ค่อยกล่าวด้วยสุ้มเสียงระโหยโรยแรงหากทว่าแหลมคมว่า

"ท่านไฉนช่วยเหลือเรา?"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"การผุดขึ้นของท่านแทนที่ตึกหกหุนครึ่งห้าปีมานี้ ขุมกำลังของท่านสะกดจนคนของตึกเราโงหัวไม่ขึ้น ท่านไม่ได้ทบแต่งข้าพเจ้าตามพันธะหมั้นหมาย ทั้งยังฆ่าบิดาข้าพเจ้า...ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไฉนช่วยเหลือท่าน?"

จากนั้นนางแย้มยิ้มอย่างเฉิดฉัน กล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นเพราะว่า หากข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือท่าน ตอนนี้ยังมีผู้ใดช่วยเหลือท่าน ยังมีผู้ใดสามารถช่วยเหลือท่าน?"

สุ้มเสียงของนางไพเราะอ่อนหวาน คนก็งามพิสุทธิ์ถึงที่สุด แต่คำพูดที่กล่าวจากปากคล้ายประกายสายฟ้า ประหนึ่งอสนีบาตฟาดฟ้า นางออกคำสั่งว่า

"พวกเราจัดเตรียมเกี้ยว...ข้าพเจ้าจะนำท่านไปพบกับคนผู้หนึ่งเขาก็คงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ไม่แน่ว่ายังดื่นเต้นยินดี"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะคาดคิดไม่ถึงว่าโง้วเหลียงจะหันอาวุธกลับมาจู่โจมใส่มัน โง้วเหลียงลงมือประสบผลในดาบเดียว ดาบดำยังค้างอยู่ในร่างของ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะ แต่ยังไม่ทันถอนดึงกลับไป นิ้วมือข้างขวาของเตียถั่วทั้งสี่นิ้วก็ทิ่มสกัดใส่กลางหลังกลับไป

เป็นท่าจู่โจมที่ทั้งรวดเร็วทั้งไม่คาดฝัน

โง้วเหลียงความจริงคิดหักศอกกระทุ้งใส่ แต่ดรรชนีทั้งสี่ของเตียถั่วนี้ เพิ่งดูดรั้งพลังดรรชนีหิมะเล็กของแป๊ะโช้วปวยเอาไว้ โง้วเหลียงไหนเลยต้านทานรับได้

ดรรชนีที่หนึ่งของเตียถั่วสลายพลังศอกมองมัน

ดรรชนีที่สองทะลวงทะลุข้อศอกของมัน

ดรรชนีที่สามตัดแขนของมันทั้งข้าง แล้วค่อยปลิวกระเด็นออกไป

ดรรชนีที่สี่ทิ่มสกัดใส่กลางหลังของโง้วเหลียง

โง้วเหลียงแผดร้องโหยหวน กระอักโลหิต ล้มลงกับพื้นเสียชีวิต

ผู้ที่ตื่นตระหนกคือแป๊ะโช้วปวย

...นี่กลับช่วยให้มันรับรู้ประสิทธิผลของพลังสะท้อนกลับของเตียถั่ว

ผู้ที่ตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือเตียถั่ว

...ที่แท้ดรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโช้วปวยทรงอานุภาพถึงเพียงนี้

แต่ว่ามันเศร้าเสียใจยิ่งกว่าตระหนกตกใจ

...ทั้งนี้เพราะฉั่วจุ้ยโต๊ะถูกลอบทำร้าย

มันนึกตำหนิตัวเอง และสำนึกเสียใจ

ทั้งนี้เพราะมันไม่ทันกระตุ้นเตือนต่อฉั่วจุ้ยโต๊ะว่า ตอนที่มันมองผ่านหน้าต่างหอชั้นที่สี่ลงไป เรื่องที่เหนือความคาดหมายอีกประการหนึ่งคือ...

โง้วเหลียงตกอยู่ในวงล้อมของบริวารหอลมพิรุณโปรย แทนที่จะกัดฟันสู้ศึก กลับซุบซิบหารือเนี่ยฮ่อและอาวเอี้ยงอี่อี่

ดังนั้นมันระวังป้องกันโง้วเหลียงตั้งแต่แรก โง้วเหลียงพอใช้ดาบตำออก มันก็ลงมือในบัดดล

แต่ยังสายเกินการณ์

มันช่วยเหลือฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ทันท่วงที

มันได้แต่ฆ่าโง้วเหลียงหากทว่าไม่อาจกอบกู้ชะตากรรมของฉั่วจุ้ยโต๊ะ

...เนื่องจากมันเห็นโง้วเหลียงเคลื่อนไหวผิดปรกติ พลอยเข้าใจว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะเป็นไส้ศึก จึงไม่ได้บอกเรื่องที่โง้วเหลียงทรยศต่อฉั่วจุ้ยโต๊ะ ดังนั้นฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่ทันระวังป้องกัน จึงถูกลอบทำร้าย

แต่ว่าคราเคราะห์ยังไม่พ้นผ่าน

แป๊ะโช้วปวยพุ่งตัวเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เตียถั่วทราบแน่แก่ใจว่า อาศัยพลังสะท้อนกลับของตัวเองอย่างมากด้านทานรับมือสองสามกระบวนท่า สุดท้ายต้องพ่ายแพ้

อย่าว่าแต่มันไม่ได้รับการสนับสนุนจากฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ส่วนแป๊ะโช้วปวยสามารถระดมกำลังของหอลมพิรุณโปรยมาช่วยเหลือได้ทุกเมื่อ

ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน พวกมันต้องพ่ายแพ้แน่นอน และต้องตกตายแน่นอน

...อย่างนั้นอุนยิ้วควรทำอย่างไร?

ผู้ใดช่วยเหลือนางได้?

ที่เหนือความคาดหมายคือ ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันถอนดาบดำออก

โลหิตสีดำฉีดพุ่ง

ฝนโลหิตพร่างพรมใส่เรือนร่างอุนยิ้ว

แป๊ะโช้วปวยขยับกายวูบหนึ่ง ยื่นครรชนีกดใส่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ

มันใช้ออกด้วยนิ้วก้อยข้างซ้าย

เตียถั่วไม่รีรอลังเลอีกต่อไป พุ่งหมัดขวาต่อยใส่แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยพลันดีดนิ้วก้อยข้างขวาออก

ครรชนีนี้ดีดพุ่งออกอย่างประหลาดพิสดาร เตียถั่วไม่มีทางเลือกอื่น

อีก เปลี่ยนเป็นพุ่งหมัดซ้ายเข้าปะทะกับดรรชนีนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังสะท้อนกลับไม่สามารถสลายพลังดรรชนีทั้งสองสาย ยิ่งไม่สามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ กลับถูกดรรชนีซ้ายขวาจู่โจมใส่ร่างต้องส่งเสียงขู่คำรามคำหนึ่ง ที่รูหู รูจมูกและดวงตามีโลหิตไหลซึมออกมา

ผลจากการต้านรับกระบวนท่าอย่างหักโหม มันตกเป็นฝ่ายพลาดท่าเสียที

แป๊ะโช้วปวยอาศัยการประมือครั้งก่อน ค้นพบจุดอ่อนในพลังฝีมือของเตียถั่ว จากนั้นจู่โจมทำลายในท่าเดียว

เตียถั่วรู้สึกแก้วหูลั่นอื้ออึง ดาวทองระยิบระยับ เลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ไม่สามารถสู้สืบไป ร่างหมุนคว้างกลับที่เดิม สองมือยกขึ้นอุดหู กู่ร้องดังแหลมเล็ก ค่อยสลายความอึดอัดขัดข้องในเอกลงได้บ้าง

แป๊ะโช้วปวยถลันวูบหนึ่ง ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าฉั่วจุ้ยโต๊ะ

ฉั่วจุ้ยโต๊ะฟันดาบลง

ที่มันฟันใส่มิใช่แป๊ะโช้วปวย หากแต่เป็นอุนยิ้ว

อุนยิ้วที่สิ้นสติสมประดี แทบถูกหยามย่ำยีเป็นมลทิน และผุดผาดดั่งบุปผาแรกแย้ม

...มันกลับหักใจฆ่านาง?

...มันกลับลงมือต่อนางด้วยอำมหิต?

หากแม้นดาบนี้ฟันใส่แป๊ะโช้วปวย แทบไม่มีโอกาสลงมือประสบผล

แต่ตอนนี้มันกลับฟันใส่อุนยิ้ว

อย่างนั้นมีความเป็นไปได้อย่างสูงที่ลงมือประสบผล

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยคาดคิดไม่ถึง

มิเพียงแต่แป๊ะโช้วปวยคาดคิดไม่ถึง แม้แต่เตียถั่วก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย แผดเสียงร้องว่า

"ฉั่วหน้าดำ ท่านเสียสติแล้ว?"

แป๊ะโช้วปวยทิ่มนิ้วใส่ฉั่วจุ้ยโต๊ะ
มุ่งใส่หน้าผาก

ดาบเป็นสีดำ
เรือนร่างขาวละลาน
ดาบพาดกับช่วงเอวของอุนยิ้ว
ผิวพรรณของนางขาวละเอียดอ่อน ตัดกับตัวดาบสีดำ
ขอเพียงฉั่วจุ้ยโต๊ะใช้กำลังสักเล็กน้อยจะฟันร่างอุนยิ้วขาดเป็นสองท่อน
ดรรชนีแป๊ะโช้วปวยจ่อจี้กับหน้าผากฉั่วจุ้ยโต๊ะ
...แต่ว่ามันไม่ได้แผ่พุ่งพลังออก
สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง
สายตาของฉั่วจุ้ยโต๊ะบอกต่อมันเรื่องหนึ่ง
ขอเพียงมันแผ่พุ่งพลังดรรชนีออก ฉั่วจุ้ยโต๊ะจะฟันร่างอุนยิ้วขาดเป็นสองท่อนในดาบเดียว
อุนยิ้วอาจยังสลบไสลไม่ได้สติ แต่ได้คมดาบจ่อคุกคามผิวพรรณบริเวณช่วงเอวของนางปรากฏเส้นขนลุกชี้ชัน
บนร่างฉั่วจุ้ยโต๊ะยังปรากฏโลหิตหลั่งไหล
มือของมันยังสั่นระริก
ปากของมันก็หอบหายใจ
บนคมดาบยังแปดเปื้อนโลหิตของมัน
โลหิตเป็นสีแดงแล้ว
เรือนร่างสตรีขาวผ่อง
โลหิตหยดหยาดลงบนผิวพรรณขาวผ่องของอุนยิ้ว เป็นที่บาดตากว่าเดิม
นิ้วมือของแป๊ะโช้วปวยยังจ่อใส่หน้าผากมัน

ฉั่วจุ้ยโต๊ะหอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านพอแผ่พุ่งพลังดรรชนี เราจะฟันดาบลง"

มันหอบหายใจเจ็ดแปดครั้ง ค่อยกล่าวคำพูดเหล่านี้จนจบ แต่ต่อให้มันกล่าวคำหนึ่ง หยุดชะงักวูบหนึ่ง ทุกถ้อยคำยังถนัดชัดเจน

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"เจ้าไม่ฟันดาบลง"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะว่าท่านไม่มีเหตุผลที่ฆ่านาง...คนที่เจ้าคิดฆ่าคือเรา"

"ท่านทดลองดู"

แป๊ะโช้วปวยสงบนิ่งลง

สงบเรียบร้อยอย่างยิ่ง คล้ายกระเรียนชาวที่หุบปีกตัวหนึ่ง ลักษณะท่าทางที่มันเผชิญศัตรูแต่ไม่ลงมือหมดจดสวยงามยิ่ง

...อาจบางทีมันเป็นบุคคลประเภท "สงบราวบุรุษบริสุทธิ์"

มันพิศซ้ายแลขวา พิศดูเรือนร่างอันบริสุทธิ์ที่แทบถูกมันครอบครองไม่แสดงท่าทีใดออกมา

ซึ่งความจริง มันมีเปรียบด้านเวลา ดังนั้นไม่รีบร้อนลนลาน

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ไม่ว่าเราคาดคิดอย่างไร เจ้าคล้ายไม่มีเหตุผลที่ฆ่าอุนยิ้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"ท่านดูไม่ออกหรือ? เราใกล้คนใกล้ตายแล้ว"

"ใช่แล้ว ท่านเป็นคนใกล้ตายแล้ว ยังทำร้ายคนที่ไร้ความผิดไยกัน?"

"แต่ว่าเราถูกท่านทำร้าย"

"น่าเสียดายที่เจ้าฆ่าเราไม่ได้"

"แต่ว่าท่านชมชอบนาง มิหนำซ้ำท่านแสดงว่าไม่ได้ครอบครองนาง"

"ดังนั้นชอเพียงเจ้าฆ่านาง อย่างน้อยสามารถกระทบกระเทือน

จิตใจเราที่ไม่สามารถครอบครองนางได้"

"ท่านคาดเดาถูกต้อง"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อเย้ยหยัน กล่าวว่า

"นี่เป็นพฤติการณ์ของนักสู้ผู้กล้าแห่งเจดีย์งวงช้างหรือ?"

"เราเป็นคนของเจดีย์งวงช้างจริง แต่ท่านอย่าลืมว่าก่อนที่เราจะเข้าร่วมกับเจดีย์งวงช้าง เราเป็นผู้ใด?"

"เจ้าแซ่ฉั่ว เราไม่ลืมเลือน"

"หน้าดำตระกูลฉั่วเรามักฉีกหน้าไม่ยอมรับผู้คน อย่าว่าแต่เจ้าศัสตราวุธตระกูลฉั่วเราไม่ถือเป็นชาวธัมมะ หากทว่าจัดเป็นชาวอธรรม พฤติการณ์ของชาวอธรรมเน้นที่หน้าดำ ใจดำ มือดำอำมหิต ขอเพียงเราฆ่านาง สามารถสร้างความกระทบกระเทือนใจแก่ท่าน เราจะต้องกระทำ หากแม้นนางจบชีวิตในที่นี้ ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนแห่งลกเอี้ยงและเสาหลักของเจดีย์งวงช้างจะไม่ยอมเลิกรากับท่านเด็ดขาด"

แก้วตาของแป๊ะโซ้วปวยหดเล็กลง ขมวดคิ้วทำท่าปวดร้าว ชำเลืองมองเตียถั่วที่เร้นกายมาจากทางด้านหลังแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่เรื่องในวันนี้มันล้วนเห็นกับตา สามารถเป็นพยานยืนยัน"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ขอเพียงเราฆ่านาง ท่านสมควรรักษาชีวิตมันไว้"

กล่าวพลางกดคมดาบลง

แป๊ะโซ้วปวยร้อนใจขึ้นมา ร้องว่า

"ช้าก่อน...เจ้าต้องการอะไร?"

"เราไม่ต้องการอะไร เพียงให้ท่านไสหัวออกไป"

แป๊ะโซ้วปวยขมวดคิ้วอีกครา จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มาตรว่าเราออกไป เจ้าเข้าใจว่าพวกเจ้าหนีรอดได้หรือ?"

"เราหนีไม่รอด แต่ขอเพียงพวกท่านฮือเข้ามา พวกเราจะฆ่าอุนยิ้ว

ก่อน พวกเราล้วนต้องตาย ท่านก็ ไม่ได้ซ่องเสพกับอาหารอันโอชะนี้"

แป๊ะโช้วปวยยกมือไพล่หลัง ยิ้มอย่างเย็นชากล่าวว่า

"การช่มขู่ของเจ้าเหลวไหลยิ่ง กลับใช้ชีวิตของพวกเดียวกันเป็นเครื่องช่มขู่ นับว่าเหลวไหลบัดซบจริงๆ"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะแยกเขี้ยวหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ไม่ว่าเหลวไหลหรือไม่ ขอเพียงท่านรีรอลังเลอีกต่อไป เราจะฟันดาบลง"

กล่าวจบ คิดฟันดาบลง

"ช้าก่อน"

ในที่สุดแป๊ะโช้วปวยร้องทัดทานไว้ กระทืบเท้าล่าถอย ก่อนจากไปทิ้งคำพูดว่า

"ปล่อยให้พวกเจ้ายึดครองเรือนทิ้งความขาว ดูว่าจะเฝ้ารักษาถึงเวลาใด"

ก่อนจากไปมันยังยกมือปาดใส่ร่างของอุนยิ้วแต่ไกล คราครั้งนี้กลับเหนือความคาดหมายฉั่วจุ้ยโต๊ะกับเตียถั่ว แต่ว่าอุนยิ้วเพียงส่งเสียงดังอืมม์ไม่มีอาการผิดปรกติใด แป๊ะโช้วปวยก็นำบ้วนลี้ม่อสาวเท้าจากไป

แป๊ะโช้วปวยพกความขุ่นข้องใจล่าถอยออกจากเรือนทิ้งความขาว ที่เบื้องนอกชุมนุมไว้ด้วยบริวารกลุ่มใหญ่

บ้วนลี้ม่อชิงถอดเสื้อคลุมขนสัตว์ คลุมลงบนร่างของแป๊ะโช้วปวย ปากกล่าวว่า

"เล้าจู้ ในความเห็นเรา มันเพียงแสร้งเป็นข่มขู่ พวกเราผนึกกำลังชิงจู่โจม จะเข่นฆ่าสังหารปีศาจหน้าดำที่เหลือเพียงครึ่งชีวิตได้แน่นอน"

แป๊ะโช้วปวยเพียงเหลือบมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เราไหนเลยถูกพวกมันบีบบังคับออกมา? ที่ปล่อยให้พวกมันเฝ้า

เรือนทิ้งความขาวไว้ เพียงเพื่อปล่อยสายเบ็ดยาวดกปลาใหญ่ อีกประการด้วยอาการบาดเจ็บของปีศาจหน้าดำนั้น สามารถฝืนทนถึงเวลาใด มันพอตกตาย คงเหลือสัดใส่ข้าวตนหนึ่ง จะกระทำการใดได้?"

บ้วนลี้ม่อแสดงท่าทีที่เข้าใจและนับถือเลื่อมใส

มันหาได้สังเกตไม่ว่า ขณะที่แป๊ะโช้วปวยกล่าวคำพูดเหล่านี้ กลับขมวดคิ้วติดต่อกันสามครั้ง

อาจบางทีต่อให้มันสังเกตเห็นแต่แสร้งเป็นไม่เห็นชนชั้นผู้นำไม่ชมชอบให้ผู้คนเห็นจุดอ่อนของมัน ถึงแม้ว่าจะเป็นสมุนคู่ใจก็ตาม

สาเหตุที่แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้ว เพราะว่ามันล่ะถอยออกจากเรือนทิ้งความขาว โดยมีความคับแค้นอันจำเป็น

มันแม้กลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง แต่ยังถูก "ดาบหนอน" ทำร้าย ยามกะทันหันสะกดพิษของตัวหนอนเอาไว้ ต้องหาเวลาและสถานที่รีดเร้นพิษที่เกาะติดกับจุดเส้นสำคัญออกไป

ดังนั้นมันต้องจัดการกับเรื่องรีบด่วนสองประการ

หนึ่ง รีดเร้นพิษของ "ดาบหนอน" ออกจากร่าง

สอง สมทบกับเนี่ยย่อที่วางกำลังเอาไว้ รอจนเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกเข้าหอ มันจะเข่นฆ่าให้หมดสิ้น

หากคิดกระทำเรื่องประการสอง มันต้องกระทำเรื่องประการแรกก่อนแน่นอน มันบังเกิดความเสียใจประการหนึ่ง

นั่นคือไม่ได้เผด็จสวาท ครอบครองอุนยิ้วตามที่ตั้งใจไว้

ก่อนที่มันจะออกจากเรือนทิ้งความขาว กลับกระทำเรื่องหนึ่ง

นั่นคือโบกมือปาดใส่อุนยิ้ว คลายจุดที่ปิดสกัดอุนยิ้วเอาไว้

...สิ่งที่มันไม่ได้ขบเคี้ยว จะไม่ปล่อยให้ผู้อื่นตักตวง

...อย่าว่าแต่ต่อให้ตบคลายจุดแก่อุนยิ้ว คนยังอยู่ในเรือนทิ้งความขาว ไม่อาจโบยบินจากไป

...อุนยิ้ว อุนยิ้วที่นุ่มละมุน

พอนึกถึงเรือนร่างที่ขาวผ่องนวลใยของสตรีนางนี้ ร่างกายที่ถูกห่อหุ้มอยู่ในเสื้อคลุมขนสัตว์ของมันพลันร้อนผ่าวขึ้นมา

ยามนั้น เนี่ยฮ่อส่งสัญญาณแจ้งข่าวมาสองประการ

หนึ่ง ทุกประการเตรียมพร้อมแล้ว กระบี่สัตตพิฆาตเดินทางมาหกคน ยังมีเทพล้างเมฆาซึ่งจัดอยู่ในหกสุดยอดฝีมือก็รุดถึง รอจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

สอง ซุนฮื้อกลับมาแล้ว

คนก้มศีรษะ

การก้มศีรษะต่ำเป็นการปกปิดของมัน และเป็นความสามารถประจำตัวของมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันที่ก้มศีรษะครุ่นคิดอะไร หรือกลบเกลื่อนอันใด

ผู้อื่นก้มศีรษะ อาจเป็นเพราะท้อแท้หรือขาดความเชื่อมั่น มันก้มศีรษะมิใช่เพื่อหลีกหนี หากแต่เป็นอิริยาบถที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด

มันสามารถเป็นสหายของทุกผู้คน ทั้งนี้เพราะมันเข้าใจผู้อื่น ไม่ว่าผู้ใดก็ยึดถือมันเป็นผู้รู้ใจแม้แต่หัวหน้าตึกหกหุ่นครึ่งรุ่นก่อนลุ้ยซุ่งก็ให้ความไว้วางใจมัน แต่ไม่มีผู้ใดเป็นผู้รู้ใจของมัน

ประการสำคัญคือ มิใช่มันไม่มีสหาย หากแต่มันไม่ต้องการให้ผู้ใดเป็นสหายสนิทของมัน

ทั้งนี้เพราะหัวใจของมันมิให้ผู้ใด "ล่วงรู้" ได้

มันก้มหัวคลอดมา กระดูกก้านคอไม่สามารถตั้งตรง เป็นที่น่าเวทนาเห็นใจ แต่มันกลับกล่าวว่า

"เราถือกำเนิดเกิดมา ไม่ต้องการความเข้าใจ และความเห็นอกเห็นใจของผู้คน"

"คนที่ประสบความสำเร็จมีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องที่สมควรกระทำ แต่เรามีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องที่สมควรกระทำที่สุด ถึงกับเพียงกระทำเรื่องที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำและทำไม่ได้"

นี่คือเด็กปวยเกีย

มังกรก้มหัวเด็กปวยเกีย

ลุ้ยซุ้งใช้หญิงรับใช้สะพายกระบี่สามนาง และชายฉกรรจ์ที่ใช้ผ้าเปียกน้ำโปะใบหน้าท้องนูนผู้หนึ่ง หามเกี้ยวสีแดงสดคันหนึ่งเข้าสู่ดึกปุกเกียดิ้ง (ดึกไม่ตระหนก) ในดึกหกทุนครึ่ง กล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"ข้าพเจ้านำคนผู้หนึ่งมาพบท่าน คนผู้นี้เคยเป็นศัตรูที่น่ากลัวของพวกเรา ตอนนี้กลับเป็นสหายสำคัญของพวกเรา คนผู้นี้ตกเป็นเป้าค้นหาของยุทธจักรและนครหลวง แต่มันกลับอยู่เบื้องหน้าท่าน"

จากนั้นนางถามว่า

"ท่านคาดเดาว่ามันเป็นใคร?"

เด็กปวยเกียก้มศีรษะ หดคอและงอหลังคล้ายกับรู้สึกถึงแรงกดดันของคำถามข้อนี้ ปากกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"อย่างนั้นสมควรเป็นมันแล้ว"

กล่าวพลางก้มศีรษะมองดูหินผลึกสีขาวที่คล้องคอของมัน

...หินผลึกสีม่วงอมแดงถูกแปะโช้วปวยจี้นิ้วทำลายที่ห้องลักฮะบนเหลาซาฮะ แต่มันยังมีหินผลึกสีขาว

จากนั้นมันกล่าวคำพูดที่แฝงพลังนับพันชั่งออกมาสามคำ

มันเอ่ยถึงชื่อคนผู้หนึ่งว่า

"โซวมั่งจิ้ม"

โชวมั่งจิ้ม

ลุ้ยซุ้งคล้ายงงงันวูบหนึ่ง

นางคล้ายคิดไม่ถึงว่าเต็กปวยเกียจะคาดเดาถูกมิหนำซ้ำคาดเดาครั้งเดียวก็เดาถูก ดังนั้นนางถามว่า

"ท่านคาดเดาได้อย่างไร?"

เต็กปวยเกียพอได้ยินคำพูดนี้ กลับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ราวกับปลายจมูกถูกถ่านไฟแตงจี้ใส่ มันย้อนถามว่า

"เป็นมันจริงๆ?"

ลุ้ยซุ้งผงกศีรษะรับ

เต็กปวยเกียกระทืบเท้า เงยหน้าทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

มันน้อยครั้งจะเงยหน้าขึ้น ใต้ม่านวิกาลคลี่คลุม ประกายตาของมันยังสุกใส แววตาสวยงามสะดุดตานัก

แป๊ะโข้วปวยพอออกจากเรือนทิ้งความขาว ฉั่วจุ้ยโต๊ะพลันส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

เตียถั่วรีบประคองมันเอาไว้ มองดูพี่น้องผู้นี้หลั่งโลหิตโซมกาย อดหลั่งน้ำตามิได้ กล่าวว่า

"ท่านต้องประคองตัวมิไป"

"ถั่วกอ (พี่ถ่าน) โปรดยกโทษแก่เรา..."

"วันนี้ท่านทำดียิ่ง...ท่านช่วยเหลือเรา ยังช่วยเหลืออุนยิ้ว ยังให้เรายกโทษอันใด?"

"เราไม่มีเจตนาทำร้ายอุนโกวเนี้ย...แต่หากไม่ข่มขู่มันเช่นนี้ เกรงว่าผู้แซ่แป๊ะทั้งไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน และไม่ปล่อยปละละเว้นอุนยิ้ว มันถูก 'ดาบหนอน' ของเราทำร้าย ต่อให้มันมีความสามารถเทียมฟ้า ก็ต้องกลับไปโคจรพลังรีดเร้นพิษ เราพอข่มขู่เช่นนี้ มันพอดีมีข้ออ้างถอนตัวไป..."

"เราทราบ...ตอนแรกเราไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้ล้วนทราบแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยิ้มออกมา พอแย้มยิ้มโลหิตก็ไหลจากปาก แต่ยังกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ"

"ที่ผ่านมาเราเข้าใจท่านผิดไป ครั้งก่อนท่านปฏิเสธการช่วยเหลือเราต้านศัตรู หลบหนีด้วยจิตขลาดเขลา เราก็นึกดูแคลนท่าน ต่อให้การศึกที่วัดเล่าลิ้มยี่ ท่านแสดงออกอย่างกล้าหาญ ช่วยคนทั้งที่รับบาดเจ็บ แต่เรายังมีอคติต่อท่านไม่เสื่อมคลาย..."

"นั่นมิใช่อคติ เราหลบหนีด้วยจิตขลาดเขลา เรารักตัวกลัวตาย เราละทิ้งโอกาสสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับสหาย หากให้บอกเหตุผลคือ ตอนนั้นบิดามารดาเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านผู้เฒ่าถูกสำนักหน้าตำกีดกัน เรามิอาจไม่รักษาชีวิตอยู่ปกป้องท่านผู้เฒ่า เราไม่กล้าเสียสละ..."

เตียถั่วเห็นฉั่วจุ้ยโต๊ะกล่าวถึงตอนนี้ ลมหายใจเริ่มแผ่วล้าลง แววตาแตกซ่านสับสน ได้แต่หลั่งน้ำตาปลอบโยนมันว่า

"เราเข้าใจ มีผู้ใดไม่คิดเช่นนี้ คนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ เมื่อครู่ท่านบอกว่าหน้าตำตระกูลฉั่วเป็นชาวอธรรม แต่พฤติการณ์ของท่านในวันนี้ แม้แต่ชาวธัมมะยังไม่อาจเทียบเปรียบได้"

"นั่นกลับมิใช่ เพียงแต่เราปล่อยวางแล้ว หลังจากที่บิดามารดาลาโลก เราตัวคนเดียวไยต้องกลัวเกรง จะเป็นหรือตายก็ได้ ดังนั้นกล้าต่อกรกับมังกรเชียวหกบรรจบ ตอนนี้กล้าที่จะข่มขู่แป๊ะเช้วปวย ถือว่าไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา เพียงแต่เราไม่อาจประลองกับพวกท่านว่าผู้ใดมีนิ้วเท้ายาวกว่าอีกแล้ว"

"ท่านอย่าได้กล่าวเช่นนี้...ที่ผ่านมาเรา...เราดูท่านผิดไป...หากเอ่ยถึงการประลองรับประทานข้าวต้ม ผู้ใดทัดเทียบเปรียบกับท่านได้?"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยังคงหลั่งโลหิต ราวกับต้องหลั่งโลหิตทั่วรางจนหมดสิ้นค่อยเลิกรา มันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ หน้าดำตระกูลฉั่วเราฝึกลมปราณอัคคีฟ้ากับพลังสองขุนพลสวรรค์ มาตรว่าถูกจู่โจมทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ในเวลาอันสั้นยังไม่ตาย... เพราะเหตุนี้เราถูกเตี่ยอ่วยสี่ (ภาพวาดสี่) ทำร้ายยังสามารถสู้ศึกเมื่อครู่ยังสามารถอาศัยลมปราณอึดหนึ่ง ข่มขู่ผู้แซ่แป๊ะ...แต่ว่าตอนนี้เราบาดเจ็บถึงเพียงนี้ หากกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตต่อไป รังแต่เพิ่มความเจ็บปวดทรมาน..."

"น้องเรา ท่านต้องประคองตัวไว้ ก้อนหินน้อยใกล้มาช่วยเหลือพวกเราแล้ว"

ฉั่วจุ้ยโต๊ะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่อาจทนทานต่อไป อภัยที่ผู้น้องหนีหน้าไปก่อน เราจะสลายพลังแล้ว...กล่าวตามความสัตย์ นี่เป็นครั้งแรกที่เรายึดถือความกล้าหาญตายเพื่อบูชาธรรม ทุกประการในโลกหล้า เราไม่มีส่วนรับรู้อีก น้องเราหากชาติหน้าเกิดใหม่ ค่อยพบกันอีก..."

"ไม่ ท่านต้องทนทานต่อไป..."

ฉั่วจุ้ยโต๊ะยิ้มอย่างเสียใจ มือที่ยึดกุมมือของเตียถั่วบีบกระชับแน่นกว่าเดิม

"ไม่..."

เตียถั่วแผดเสียงร่ำร้องอีกครา แต่ขณะเดียวกันมันได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง

เสียงแดกระเบิดราวกับกำลังคั่วถั่วชนิดหนึ่ง

ต่อจากนั้นร่างของฉั่วจุ้ยโต๊ะสั่นกระตุก

คล้ายปลาที่พ้นน้ำตัวหนึ่ง

เตียถั่วขู่คำรามว่า

"ไม่ได้ ท่านไม่อาจละทิ้ง ท่านบอกไปก็ไป ข้าพเจ้าลำพังคนเดียวจะรับมือได้อย่างไร..."

แต่ร่างของฉั่วจุ้ยโต๊ะสงบนิ่งลง

แน่นิ่งไม่ไหวติ่งอีก

เตียถั่วแตกตื่นตะลึงลาน

จวบกระทั่งบังเกิดเสียงสวบสาบดังขึ้น สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"ที่นี้เกิดเรื่องราวใด? สวรรค์ เสื้อผ้าของข้าพเจ้าเล่า?"

จากนั้นเป็นเสียงกรีดร้องดังแหลมเล็กขึ้น

เกี้ยวสีแดงสด ผ้าม่านสีแดงเข้ม

ยังแดงกว่ากลีบดอกเหมยที่เบ่งบานอีก

...คนในเกี้ยวเป็นมันจริงหรือ?

...มันยังไม่ตายหรือ?

...มันยังป่วยหนักหรือไม่?

เต็กปวยเกียแม้ยังไม่เห็นบุคคลที่กลายเป็นตำนาน แต่พอเห็นเกี้ยวโดยสารและสีสันของมัน

ก็สะกิดความนึกคิด และจินตนาการที่ไร้ขอบเขตขึ้นมา

เต็กปวยเกียมองดูเกี้ยวคันนี้ นอกจากส่งเสียงทอดถอนใจ ยังบังเกิดความพุ่งพล่านคิดฆ่าฟันปรารถนาใคร่ทำลายเกี้ยวคันนี้ให้แหลกลาญ แต่ก็บังเกิดความเคารพอย่างสูง ถึงกับแทบคุกเข่ากราบกราน

...คนในเกี้ยวผู้นี้ไม่เคยลิ้มรสของสุขภาพพลานามัย คล้ายมีชีวิตอยู่เพื่อทรมานสังขาร หากทว่ายิ่งลำบาก จิตใจของมันคล้ายยิ่งเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ขณะที่มันอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจโค่นมันพ่ายแพ้ ขณะที่มันผิดหวังยังคงไม่มีผู้ใดแทนที่มันได้

ลุ้ยซุ้งกล่าวถามด้วยความเคลือบแคลงสงสัยและนิยมเลื่อมใสว่า

"ท่านเดาถูกต้อง แต่ท่านทราบได้อย่างไร?"

เด็กปวยเกียกลับคืนสู่ความไม่ตระหนกดุจเดิม กล่าวว่า

"เราคาดเดา"

"มาตรว่าคาดเดา ก็ต้องมีเค้ามูลในใจ"

เด็กปวยเกียก้มศีรษะลงอีกครา ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"การคาดเดาประกอบด้วยเชิงตรรกะและสามัญสำนึก"

"สามัญสำนึก? ท่านคำนวณจากสามัญสำนึก?"

เด็กปวยเกียมองดูหินผลึกที่คล้องคอใหม่ กล่าวว่า

"เราคาดว่าหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้มต้องไม่ตายอย่างง่ายดาย ไม่ตายโดยไร้สุ้มไร้เสียงเช่นนี้ บุคคลเช่นโซวมั่งจิ้มนอกจากคิดตายเอง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ฆ่ามันไม่ได้"

"ท่านหลักเหตุผลนี้ท่านคาดเดาออกได้อย่างไร?"

ยามนั้นเด็กปวยเกียไม่มองดูหินผลึกที่คล้องคออีก แต่เปลี่ยนเป็นมองดูปลายเท้าตัวเอง กล่าวว่า

"เพราะลุ้ยมั่วตึ้ง"

"ลุ้ยมั่วตึ้ง?"

เด็กปวยเกียรับคำ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ผู้ก่อตั้งหอลมพิรุณโปรยคือโซวเจียหมอมันมีเพื่อนตายสี่คน ประกอบด้วยอุนมึ่ง แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดง ปันปัวโพ่ยและลุ้ยมั่วตึ้ง ดังนั้นโซวมั่งจิ้มกราบแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงเป็นอาจารย์ ปันปัวโพ่ยก็จัดสร้างสี่หอหนึ่งเจดีย์ให้แก่หอลมพิรุณโปรย เมื่อโซวมั่งจิ้มมีภัยอุนมึ่งก็จัดส่งศิษย์ซึ่งเป็นลูกชู้ของผู้สันโดษภูษาฟ้า ฉายาภูษาฟ้ามีตะเข็บมาช่วยเหลือ ส่วนลุ้ยมั่วตึ้งแม้ติดขัดที่ลุ้ยซุ่ง ซึ่งแยกตัวจากตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ยเป็นศัตรูกับโซวมั่งจิ้ม ไม่สามารถยืนอยู่ฝ่ายหอลมพิรุณโปรย แต่ยังมีน้ำใจผูกพันกัน..."

ลุ้ยซุ้งเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการที่ท่านลงความเห็นว่าโซวกงจื้อ

(คุณชายแซ่โชว) ซ่อนตัวอยู่ที่นี่?"

"หนึ่ง ในค่ายสำนักนครหลวง นับกวนฉิกก่อตั้งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าขึ้นก่อน ต่อจากนั้นค่อยเป็นตึกเรา สุดท้ายจึงเป็นหอลมพิรุณโปรย"

"ดังนั้นหอลมพิรุณโปรยตั้งประจันกับตึกเรา"

"ใช่แล้ว เมื่อปันปัวโพ่ยเป็นผู้ปลูกสร้างสี่หอหนึ่งเจดีย์ ขณะที่ตอนนั้นสุ้ยมั่วตี้งยังเป็นตัวแทนตึกอสนีบาตแทนกังหน่ำประจำการอยู่ที่นี้ สมควรมี 'เส้นทางพิเศษ' เชื่อมติดต่อระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกเรา...ไม่ทราบถูกต้องหรือไม่?"

สุ้ยซุ้งถอนใจเบาๆ บอกว่าถูกต้อง เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อ

"สอง ในเมื่อแป๊ะโช้วปวยวางแผนทรยศสังหารนายเดิม ต้องไม่เว้นหนทางรอดให้แก่โชวมั่งจิ้ม แต่แป๊ะโช้วปวยแสดงว่ายังหาตัวโชวมั่งจิ้มไม่พบ ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยความจริงตั้งเผชิญหน้า นี่เป็นทางมรณะสายหนึ่ง แต่กลับเป็นหนทางรอดที่โชวมั่งจิ้มดิ้นรนจากความตาย"

สุ้ยซุ้งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หลังทางมรณะความจริงเป็นหนทางรอดหลังผาขาดจะได้พบกับทิวทัศน์ตระการ อากาศยิ่งเหน็บหนาว บุปผายิ่งบานสะพรั่ง"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"สาม มีแต่เส้นทางนี้ที่แป๊ะโช้วปวยปิดล้อมไม่ได้ และเป็นหนทางเพียงหนึ่งเดียวที่โชวมั่งจิ้มสามารถทำลายเบาะแสที่มีอยู่ อย่าว่าแต่แป๊ะโช้วปวยยังระเบิดสถานที่วุ่นวาย โชวมั่งจิ้มกลับเดินผ่านทางมรณะเข้าสู่หนทางรอด"

"ท่านกล่าวไม่ผิด หากเดินทางมรณะให้ดี จะพบกับหนทางรอด"

นางมองดูนิ้วมือตัวเอง

นิ้วมือของนางเรียวแหลมยิ่ง

บนนิ้วหัวแม่มือของนางยังสวมวงแหวนมรกตตาอสูรวงหนึ่ง

เด็กปวยเกียจดจำวงแหวนนี้ออก

นั่นเป็นวงแหวนที่ลุ้ยซุ่งก่อนตายสวมใส่ ระหว่างนี้ลุ้ยซุ้งค่อยนำมาสวมบนนิ้วมือ

เต็กปวยเกียเมื่อบอกออกมา ก็ตระเตรียมบอกถึงที่สุด มันกล่าวว่า

"สี่ เราเข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่งยี่สิบปี สมควรล่วงรู้ทางลับทุกสายในตึกหกหุนครึ่ง นอกจากเป็นทางลับในหอห้องกลางสวนเหยียบย่ำเหมยหาหิมะของคุณหนูท่าน"

"ใช่แล้ว ปากทางออกของ 'เส้นทางพิเศษ' นั้น อยู่ในป่าเหมยติดกับหอหาหิมะเอง"

เต็กปวยเกียกล่าวทบทวนหวนนึกว่า

"สมควรเป็นเช่นนั้น ตอนที่หัวหน้าลุ้ยยังมีชีวิตอยู่ จะจัดมือดีภายในตึกเฝ้ารักษาอยู่ที่นั้น ตอนนั้นท่านยังไม่ได้กลับนครหลวง"

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ตาย แต่ก่อนที่ท่านพ่อจะเสียชีวิตในหอลมพิรุณโปรย เคยกระซิบบอกเรื่องสองประการที่ข้างหูข้าพเจ้า"

เต็กปวยเกียก็จำได้ว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์บอกเล่าเรื่องราวต่อมันจึงกล่าว

"หัวหน้าลุ้ยบอกความลับของเส้นทางต่อท่าน?"

"ตอนนั้นท่านพ่อคลี่แหฟ้ากางตาข่ายดินอยู่ที่นั้น หากแม้นโซวมั่งจิ้มอาศัยทางอุโมงค์สายนี้บุกตึกหกหุนครึ่ง จะได้ฉวยโอกาสกำจัดฆ่าทิ้ง...แต่โซวกงจื้อไม่ได้ใช้เส้นทางสายนี้"

"คาดว่าโซวมั่งจิ้มคงคาดคิดว่ามันล่วงรู้ความลับของอุโมงค์ หัวหน้าตึกลุ้ยก็คงทราบได้ เมื่อหัวหน้าตึกลุ้ยทราบได้ ย่อมต้องจัดกำลังไว้คอยท่าโซวมั่งจิ้มเป็นคนชาญฉลาด ย่อมไม่แสวงหาความพ่ายแพ้เอง"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผลสุดท้ายนั่นกลายเป็นหนทางรอดในวันหน้าของเขา"

นางกล่าวอย่างเฉิดฉายว่า

"ดีที่ท่านเป็นคนช้างกายช้าพเจ้า มิใช่ศัตรูของช้าพเจ้า"

เด็กปวยเกียใจสั่นสะท้าน

จากนั้นนางยิ้มออกมา ยิ้มพลางมองดูปลายนิ้วตัวเอง และวงแหวนมรกตบนนิ้วมือ กล่าวว่า

"ท่านพ่อก่อนตายไม่เพียงบอกเรื่องนี้ต่อช้าพเจ้า"

"อ้อ"

เด็กปวยเกียไม่ได้ถามตรงๆ

แต่น้ำเสียงของมันเท่ากับถามไถ่

...น้ำเสียงเช่นนี้แม้ถามไถ่ หากผู้อื่นไม่ต้องการตอบคำถามมัน ก็ไม่ต้องตอบ มาตรว่าไม่ตอบ ก็ไม่ถือเป็นการไม่ไว้หน้าอันใด

เด็กปวยเกียกระทำการใด มักเว้นหนทางถอยไว้

...เมื่อเว้นหนทางถอยให้แก่ผู้คน เท่ากับเว้นหนทางถอยให้แก่ตัวเอง

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ายังบอกวิธีขอความช่วยเหลือจากตึกอสนีบาตตระกูลสุ้ยแดนกังหน่ำ"

นางกะพริบตาแล้วกล่าว

"นอกจากนี้ยังสั่งเสียเรื่องหนึ่ง"

คราครั้งนี้เด็กปวยเกียไม่ได้ถาม

...มันไม่เคยถามคำถามที่ไม่สมควรถามมาก่อน

แต่สุ้ยซุ้งบอกออกมาเองว่า

"มาตรว่าท่านผู้เฒ่าตายใต้เงื้อมมือโชวมั่งจิ้มทางอ้อม แต่ก่อนตายท่านผู้เฒ่าบอกว่า...เราตายแล้วก็ตายแล้ว เจ้าต้องมีชีวิตอยู่เพื่อกิจการใหญ่ของเรา มิใช่ตายเพราะเพื่อแก้แค้นให้แก่เรา เช่นการแก้แค้นไม่ใช่ใช้กำลังของตัวเองสังหารศัตรู หากแต่อาศัยกำลังของศัตรูเสริมสร้างตัวเอง"

เด็กปวยเกียพอฟังจบ ต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าตึกมิใช่ชนชั้นธรรมดา ความคิดอ่านอยู่เหนือผู้คนทั่วไป"

สุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว

ยิ้มอย่างพิสุทธิ์ แต่อาจเป็นแววตาของนางยังหมองเศร้าไม่คลาย ทำให้ผู้คนรู้สึกว่านางแฝงความหดหู่อยู่บ้าง นางชี้มือไปที่เกี้ยว กล่าวว่า

"ดังนั้นแขกในเกี้ยวของพวกเราจึงมีชีวิตถึงบัดนี้ ผู้นำของหอลมพิรุณโปรยค่อยมีชีวิตถึงบัดนี้ ยังมี..."

นางที่อ่อนแอกลับเปลี่ยนเป็นเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"พวกเรายังสบโอกาสเหมาะ ที่จะช่วยให้โชวกงจื้อกลับคืนเป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรยใหม่"

ต่อจากนั้นนางหันเหหัวข้อสนทนา กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่ได้บอกเรื่องสำคัญนี้ต่อท่าน ท่านใช่มีโทสะหรือไม่?"

เด็กปวยเกียกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ท่านเป็นหัวหน้าตึก เรื่องสำคัญเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องบอกต่อเราก่อน"

สุ้ยซุ้งยิ้มให้แก่เด็กปวยเกีย เป็นการแสดงความขอบคุณ

ยามนั้นภายในเกี้ยวอันสดใสพลันบังเกิดเสียงไอที่ชวนสะท้านใจคล้ายกับเป็นคนป่วยหนักปางตายผู้หนึ่งคิดระบายลมหายใจที่หลงเหลือออกมา ต่อจากนั้นค่อยกล่าวว่า

"พวกท่านไม่แน่ว่ากล่าวถูกต้องทั้งสิ้น"

เด็กปวยเกียบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย

สุ้ยซุ้งกะพริบตาเป็นเชิงถาม

แม้แต่คอนที่นางสงสัย แววตายังคงหม่นหมอง

คนในเกี้ยวลึกลับกล่าวด้วยน้ำเสียงอันลี้ลับ

"อย่างน้อยพวกท่านกล่าวผิดเรื่องหนึ่ง...เราเป็นคนแสวงหาความพ่ายแพ้เอง อย่างน้อยเราชุบเลี้ยงแปะโช้วปวย เป็นหลักฐานของการ

แสวงหาความพ่ายแพ้ใส่ตัวเอง"

อุนยิ้วฟื้นแล้ว

แป๊ะโช้วปวยก่อนจากไปกลัวว่าชายฉกรรจ์ทั้งสองนี้จะ "แสวงหากำไร" ดังนั้นโบกมือตบคลายจุดให้แก่อุนยิ้ว

ดังนั้นอุนยิ้วฟื้นคืนสติมา

เรื่องประการแรกคือ นางพบว่าตัวเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า

นางดื่นตระหนกยิ่ง

ใบหน้านางแดงเข้ม

"นี่เป็นเรื่องราวใด?"

นางร้องด้วยอับอาย ดึงผ้าปูที่นอนปกปิดร่างกายไว้ จากนั้นนางพบว่าเตียถั่วอยู่ภายในห้อง จึงกรีดร้องว่า

"ท่านทำอะไร?"

เตียถั่วตะกุกตะกัก หันกายไปแล้วหันกลับมา คิดอธิบายต่ออุนยิ้ว

อุนยิ้วกำลังคิดสวมใส่ตัวเอี๊ยมพอเห็นเตียถั่วเหลียวหน้ามาต้องร้องว่า

"อย่าหันหน้ามา ท่านกล้ามองดู ข้าพเจ้าจะควักลูกตาของท่านออกมา เจ้าถ่านดำทำอะไร เราโกวเนี้ยจะฆ่าท่าน..."

ยามนั้นนางพบว่าปทุมถันปวดแปลบอยู่บ้างคล้ายถูกผู้คนตะโบมลูบไล้ ปลายถันยังเป็นสีแดง

แต่ว่าร่างท่อนล่าง...ร่างท่อนล่างคล้ายไม่มีอาการผิดปรกติ

...ที่นี้เกิดเรื่องใดกันแน่?

...แป๊ะโช้วปวยเล่า? กังวลบินจากนั้นไปที่ใดแล้ว

นางเห็นเตียถั่วหันหน้ากลับไป ทางหนึ่งรีบสวมใส่เสื้อผ้า ทางหนึ่งร้องถามว่า

"ที่นี้เกิดเรื่องใด?"

เพิ่งถามจบ พบว่าบนพื้นนอนตายด้วยซากศพห้าซาก ในจำนวนนี้มีอยู่สองซากที่นางรู้จักดี

เป็นฉั่วจุ้ยโต๊ะ ยังมีโง้วเหลียง

นางร้องออกมาว่า

"สวรรค์ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เตียถั่วขณะจะบอกกล่าว พลันได้ยินเสียงโห่ร้องทางเบื้องนอกพลันสงบลง มีแต่เสียงเกือกม้ากระทบพื้นเป็นจังหวะจะโคน

เตียถั่วรีบมองผ่านช่องหน้าต่างลงไป เห็นที่ชั้นล่างจุดไฟสว่างไสวคนของหอลมพิรุณโปรยตั้งขบวนเตรียมพร้อม ส่วนประตูชี่กรงถูกผลักเปิดกว้างออก กำลังพลขบวนหนึ่งควบม้าเหยาะย่างเข้ามา คนบนหลังม้าตัวแรกสวมชุดยาวสีเหลืองอ่อน มองแต่ไกลยังเห็นมันมีผิวพรรณขาวสะอาดท่วงท่าปลอดโปร่งสบายอารมณ์ คล้ายกำลังเดินทางมาร่วมงานเลี้ยงดื่มกิน

นี่เป็นการมองจากริมหน้าต่างเป็นคำรบสองของเตียถั่ว ก่อนหน้านี้มันมองจากที่สูงลงไป เห็นโง้วเหลียงซุบซิบหารือกับศัตรู สร้างความผิดหวังเสียใจ เกิดความรู้สึกที่ช่วยตัวเองไม่ได้อย่างรุนแรง

แต่ตอนนี้ความรู้สึกกลับผิดแผกแตกต่าง .

คนบนหลังม้าตัวแรกกลับเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะม้าคู่ขาพอควบเหยาะย่างผ่าน ศัตรูกลับเปิดทางปล่อยให้ผ่านพ้น เตียถั่วถึงกับโห่ร้องชมเชยในใจ

...ลูกผู้ชายสมควรเป็นเช่นนี้

...แม้นทราบว่าบนเขามีพยัคฆ์ร้าย พานมุ่งสู่ภูเขาพยัคฆ์

...ถือความเป็นตายเป็นเรื่องธรรมดา โอบกระบี่เผชิญศัตรูทั้งกองทัพ

พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมโชยกระทบนาสิก ที่แท้อุนยิ้วมาถึงด้านซ้ายมือของมัน มองตามสายตาของมันลงไป พบเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะและพี่น้องของเขาเช่นกัน

อุนยิ้วร้องอุทานออกมาว่า

"เกิดเรื่องราวใด? เหตุใดเฮ้งเซี่ยวเจียะพลอยเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย..."

นางเพิ่งสวมใส่เสื้อผ้า ยังปรากฏกลิ่นกายสาวโชยออกมารมจนผู้คนแทบเมามาย

เตียถั่วรู้สึกใบหูร้อนผะผ่าว ที่แลเห็นคือจอนผมนางยุ่งเหยิงเล็กน้อย ประกายตาหยาดเยิ้มไม่คลาย ในใจต้องประหวัดนึกถึงเรือนร่างอันชาวโพลนของนาง ถึงกับหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา

...สมควรบอกต่อนางอย่างไร?

...สมควรบอกเรื่องเหล่านั้นอย่างไร?

...บอกต่อนางว่า มันถูกกักอยู่ที่เรือนทิ้งความขาวเพราะนางหรือ?

...หรือจะบอกต่อนางว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะเสียชีวิตเพราะนาง ส่วนโง้วเหลียงทรยศเพราะนาง?

...หรือจะบอกต่อนางว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะพาตัวเข้าสู่ถ้ำเสือเพราะเพื่อช่วยเหลือนาง?

...หาไม่บอกว่าแป๊ะโช้วปวยคิดข่มขืนนาง?

อุนยิ้วยินยอมเชื่อหรือไม่?

เตียถั่วไม่ทราบ

มันไม่ทราบสมควรบอกต่อนางหรือไม่ว่ามันรักนาง...

ฉั่วจุ้ยโต๊ะเพราะแอบหลงรักอุนยิ้ว ดังนั้นไม่เสียดายกับการสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือนาง?...

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็รักชอบอุนยิ้ว ดังนั้นไม่คำนึงถึงทุกสิ่งเพื่อช่วยเหลือนาง...

หากมิใช่เพราะความรัก สมควรลงมือเพื่อคุณธรรม นอกจากบุรุษถือคุณธรรมต่อบุรุษ ยังถือคุณธรรมต่อสตรีหรือไม่?

คนตกอยู่ในห้วงความรัก ใช่เปลี่ยนเป็นไม่ว่าอะไรก็ได้ หรือไม่ว่าอะไรก็ไม่ได้หรือไม่?

ความรักที่แท้เป็นหวานชื่นหรือขมขื่น?

ความรักที่แท้เป็นสิ่งที่คู่ควรให้รักหรือไม่?

ลุ้ยซุ้งยังคงงามพิสุทธิ์เพียงนั้น งามอย่างแฝงความไร้เดียงสา นางมองดูเกี้ยวคันนัน ส่งเสียงหัวร่อดังสดใสกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยทรยศต่อท่าน จึงเป็นการแสวงหาความพ่ายแพ้ใส่ตัวเอง"

คนในเกี้ยวส่งเสียงไอ

ไอเป็นเวลานาน ไอจนแทบสำรอกหัวใจกับปอดออกมาค่อยหอบหายใจกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยดูแคลนตึกหกหุนครึ่งที่ไม่มีลุ้ยซุ่ง นี่จึงเป็นความปราชัยของมัน"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันยังไม่สมควรตอบโต้ต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อนกำหนด นี่เรียกว่าความผิดพลาดปลีกย่อย เป็นเหตุให้พ่ายแพ้ทั้งกระดาน"

คนในเกี้ยวส่งเสียงไอกล่าวว่า

"สาเหตุที่มันไม่อาจอดรนทนรอต่อไปคือกลัวว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะเติบโตกล้าแข็ง มันคิดฉวยโอกาสนี้กำจัดเภทภัยข้างกายไป อย่าลืมว่าแป๊ะโช้วปวยใช้ชื่อปลอมหลายสิบชื่อออกท่องยุทธจักร พบกับความล้มเหลวสิบกว่าครั้งค่อยประสบความสำเร็จ มันไม่อาจพ่ายแพ้อีก มันมีอายุย่างเข้าสามสิบปีแล้วไม่อาจพ่ายแพ้ซ้ำซากอีก"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คนผู้หนึ่งพอมีอายุสูงวัย ก็ไม่อาจพ่ายแพ้อีก สมมติเช่นเรา"

ลุ้ยซุ้งเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"แต่ท่านพ่ายแพ้แล้ว ยังสามารถหวนกลับมา"

คนในเกี้ยวกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"นันเป็นเพราะท่าน"

สุ้ยซุ้งเผยอยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ กล่าวว่า

"เพราะว่าท่านคือโชวมั่งจิ้ม"

นางกล่าวย้ำว่า

"มีแต่โชวมั่งจิ้มจึงเป็นผู้นำที่แท้จริงของหอลมพิรุณโปรย"

โชวมั่งจิ้มภายในเกี้ยวกล่าวว่า

"นันทีแท้เริ่มจากท่าน หรือเริ่มจากเรา?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าบิดาเราพ่ายแพ้ ท่านก็ต้องพ่ายแพ้ ผู้ชนะคือแป๊ะโช้วปวย มันรอจนท่านจัดการกับบิดาเรา จากนั้นวางแผนบีบบังคับเฮ้งเซี่ยวเจียะจากไป จะได้จัดการกับข้าพเจ้า ฮุบดึกหกหุนครึ่งไป แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะกลับมารวดเร็วถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำเจดีย์งวงช้างก็ผุดขึ้นอย่างรวดเร็วปานนี้ มันไม่อาจรอคอย ดังนั้นเร่งลงมือกำจัดขุมกำลังของเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

โชวมั่งจิ้มกลับกล่าวว่า

"ไม่ ผู้ชนะที่แท้จริงฉั่วเกีย ก่อนหน้านี้มันให้การสนับสนุนเจ็ด-ศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า น่าเสียดายกวนฉิกสดิเลอะเลือน ไม่สามารถรับภารกิจยิ่งใหญ่ หลังจากนั้นมันเกลี้ยกล่อมบิดาท่านเข้าเป็นพวก แต่แล้วพบว่าหัวหน้าดึกสุ้ยได้รับการหนุนหลังจากดึกอสนีบาตแดนกังหนำ ไม่ปล่อยให้มันจูงจมูกไป ตอนนี้มันทราบว่าแป๊ะโช้วปวยทะเยอทะยาน ไม่เพียงคิดเป็นใหญ่ในยุทธจักรทั้งยังคิดเข้าสู่แวดวงการเมือง มันจึงใช้สอยแป๊ะโช้วปวยให้ยึดครองหอลมพิรุณโปรย เตรียมโค่นล้มดึกหกหุนครึ่ง ฮุบขุมกำลังอื่นในนครหลวง ดังนั้นผู้พิชิตที่แท้จริงคือฉั่วเกีย"

สุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ว่าแป๊ะโช้วปวยมีใจทะเยอทะยานไปแล้ว"

"ท่านหมายความว่า..."

"ข้าพเจ้าเห็นว่าแป๊ะโช้วปวยไม่อาจอดทนสืบไป คิดระดมสรรพกำลังต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ พวกเราก็จะไปสะสางสถานการณ์"

โซวมั่งจิ้มนิ่งเงียบงันไป

ที่น่าประหลาดคือ โซวมั่งจิ้มพอนิ่งเงียบงัน คล้ายกับเสียงคบเพลิงและเสียงหนอนแมลงร่ำร้องพลอยเงียบสงบลง

ในบริเวณเงียบสงัดงัน

...ทอดตาทั่วแผ่นดินระหว่างที่พูดจากันไม่พูดจาก่อเกิดเป็นบรรยากาศเช่นนี้ คงมีแต่โซวมั่งจิ้มผู้เดียว

ในที่สุดโซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจ"

"คนมิใช่กระทำแต่เรื่องที่มันเข้าใจ เช่นเดียวกับที่ผู้คนไม่ได้กระทำแต่เรื่องที่ถูกต้องเสมอไป"

"เรานับเป็นศัตรูสังหารบิดาท่านอย่างนั้นท่านไฉนช่วยเหลือเราจัดการกับแป๊ะโช้วปวย ช่วงชิงหอลมพิรุณโปรยกลับคืนมา?"

ลุ้ยซุ้งแย้มยิ้ม ยิ้มพลาง กล่าวว่า

"เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไฉนช่วยเหลือท่านให้ที่พักพิงแก่ท่าน ทั้งยังเชิญซู่ไต้ฮวง ผู้เป็นน้องชายของซู่ไต้ฮูมารักษาเยียวยาท่าน?"

นางกะพริบตากลมโต แย้มยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวว่า

"อาจเป็นเพราะว่าข้าพเจ้าความจริงเป็นคู่หมั้นหมายของท่าน ข้าพเจ้าความจริงชมชอบท่าน..."

นางกล่าวอย่างแยบคายว่า

"อาจบางทีการตัดสินใจอันองอาจ มาจากจิตใจที่นุ่มนวลดุจสายน้ำถึงแม้ว่าท่านพ่ายแพ้ แต่ความพ่ายแพ้คือจุดเริ่มต้นของความสำเร็จ ในโลกหล้าที่ผ่านมา หากทำถูกไม่มีผู้ใดทราบ กระทำผิดพลาดไม่มีผู้ใดลืมเลือน นี่เป็นกฎเหล็กของผู้คนทั้งหลายหากคิดควบคุมมัน ให้เลือกทำถูกครั้งใหญ่ทำ

ผิดครั้งใหญ่ สำเร็จใหญ่ล้มเหลวใหญ่ ผู้คนกลับทำความเข้าใจไม่ได้ว่าผู้ใดผิดผู้ใดถูก"

นางยิ้มด้วยความงดงามบริสุทธิ์อีกครา กล่าวว่า

"หากเป็นความผิดถูกเล็กน้อย เกิดข่าวลือกระฉ่อน มาตรว่าเป็นความผิดถูกใหญ่ กลับเกิดความสับสนเลอะเลือน"

เด็กปวยเกียส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งชม้ายมองมัน กล่าวว่า

"ท่านก็มีคำพูดคิดกล่าว?...อย่างนั้นบอกมาเถอะ"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"คิดจัดการกับหอลมพิรุณโปรย เป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง ท่านมีความมั่นใจมากน้อยเพียงใด?"

ลุ้ยซุ้งแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีท่าไม้ตายที่แป๊ะโช้วปวยคาดคิดไม่ถึง"

เด็กปวยเกียกระตุ้นเตือนว่า

"แค่ท่านหัวหน้าตึกคนก่อนยังเดินหมากผิดตาหนึ่ง เป็นเหตุให้ล้มเหลวในนาทีสุดท้าย"

"หอลมพิรุณโปรยตอนนั้นเป็นหอลมพิรุณโปรยของโชวมั่งจิ้ม"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"แต่ว่าโชวกงจื้อ (คุณชายแซ่โชว) ในตอนนี้มิใช่โชวกงจื้อคนก่อน"

"มิผิด เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงช่วยเหลือเขาดำเนินการ ท่านก็ต้องช่วยเหลือเขาสำเร็จกิจการ...อย่าลืมว่าโชวมั่งจิ้มจะอย่างไรเป็นโชวมั่งจิ้ม โชวกงจื้อเป็นโชวกงจื้อตลอดกาล"

เด็กปวยเกียเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"มีบ้างบางคนพบอุปสรรคไม่ย่อท้อ พบโศกศัลย์ไม่เศร้าเสียใจ มิหนำซ้ำพอล้มลงต้องลุกขึ้นใหม่ ล้มในที่นั้นก็ลุกจากที่นั้น มาตรว่าตอนที่

นั่งยองๆ ยังสูงกว่าคนที่ยืนอยู่"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังเสาะหาเพื่อนคู่หูให้แก่เขา เอี้ยจงก้วง (พ่อบ้านแซ่เอี้ย) แลดูแลหอทั้งสี่หลัง รวมทั้งมกปักซิ้ง (เทพอุดรแซ่มก) ล้วนกลับคืนเข้าสังกัดของเขา ดึกอสนีบาตแดนกังหน่ำก็จัดส่งศิษย์ฝีมือดีสี่คนรุดมา ส่วนนักรบของตึกเราก็เตรียมตัวออกตึกในคืนนี้"

เด็กปวยเกียสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

โชวมั่งจิ้มภายในเกี้ยวคล้ายสะท้านขึ้นคราหนึ่งเช่นกัน

ลุ้ยซุ้งกล่าวถามเด็กปวยเกียว่า

"ท่านยังมีความเห็นอันใด?"

"ไม่มีแล้ว"

"ข้าพเจ้ากลับเป็นฝ่ายช่วยเหลือศัตรูสังหารบิดาทวงถามความแค้นท่านไม่คัดค้าน?"

"ท่านเป็นหัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง เราเคารพเชื่อฟังท่านทุกประการ"

"นี่ไม่ขัดกับหลักการที่ท่านทำงานให้กับตึกหกหุ่นครึ่งหรือ?"

"หลังจากที่ท่านหัวหน้าตึกเสียชีวิต ท่านคือผู้มีอำนาจสูงสุดของตึกหกหุนครึ่ง อย่าว่าแต่หลักการที่แล้วมาของเราคือไม่มีหลักการ"

ลุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างงดงามกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก หลักการของท่านคือไม่มีหลักการ..."

จากนั้นนางพลันปรบมือ ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"เอี้ยจงก้วง ท่านยังไม่ออกมาพบกับนายเดิมของท่านอีก..."

เห็นคนร่างผอมสูง หน้าผากมีไฝดำเม็ดหนึ่ง ท่าทางสุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่งเดินช้าๆ เข้ามา จับจ้องมองเกี้ยวอย่างลึกซึ้ง เรียกเสียงสั่นสะท้านว่า

"โชวกงจื้อ..."

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ใบหน้าที่หล่อเหลาเยาว์วัยของมันกลับกลายเป็นชรา เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น คล้ายกับเพียงปีเดียวชราภาพไปยี่สิบปี

คนในเกี้ยวสะท้านขึ้นอีกครา

...อาการสั่นสะท้านเพราะความตื่นตระหนกเช่นนี้แม้เกิดขึ้นเพียงแผ่วเบา แต่ชนชั้นเด็กปวยเกียยังรับรู้ได้

คนในเกี้ยวส่งเสียงไอด้วยความรู้สึกที่เต็มเปี่ยม เรียกหาว่า

"บ้อเซี้ย..."

คนผอมสูงคือเอี้ยบ้อเซี้ย มันพอได้ยินเสียงเรียกหานี้ ถึงกับน้ำตาเอ่อคลอหน่วย คุกเข่าลงอย่างลืมตัว เรียกเสียงสั่นเครืออีกครา

"กงจื้อ..."

อุนยิ้วในเรือนทิ้งความขาวซักถามเตียถั่วว่า

"ก้อนหินน้อยและพวกมาทำอะไร? เขามิใช่ตกลงคืนดีกับกังวลบินจากแล้วหรือ?"

เตียถั่วมองดูฉั่วจุ้ยโต๊ะที่นอนจมกองเลือด ปากกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยรุดมาช่วยเหลือพวกเรา ชักนำพวกเราออกจากวงล้อม"

อุนยิ้วมองดูคนของหอลมพิรุณโปรยที่วางกำลังเป็นชั้นๆ คล้ายเพิ่งทำความเข้าใจกับสถานการณ์เฉพาะหน้า ต้องร้องโพล่งว่า

"พวกเราต้องฝ่าออกจากที่นี้?"

ภาคที่สี่

ความตระหนกของเด็กปวยเกีย

...ความตระหนกคือความดื่นตัวอย่างฉับพลันประการหนึ่ง

"คนถือกำเนิดเกิดมา ไม่ต้องการความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจจากผู้คน คนที่ประสบความสำเร็จ มีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องราวที่สมควรกระทำ แต่มีบ้างบางคนมีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องที่สมควรกระทำที่สุด ถึงกับเพียงกระทำเรื่องที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำและทำไม่ได้"

คำกล่าวของเด็กปวยเกีย
หลังการปะทะระหว่างตึกหกหนครึ่ง
หอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้าง

บทที่ 1

ทุกวันล้วนเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง

เฮ้งเชี่ยวเจียะควบม้าเดรียมทำศึกสะท้านนครหลวง เมื่อผ่านแม่น้ำเปี้ยงฮ้อ เห็นชงที่เขียนคำสุราชีดจาง โดมกระดาษสาดแสงเลือนราง นาสิกคล้ายสูดได้กลิ่นหอมดอกเหมย พลันฉุกคิดว่าครั้งกระโน้นเขาเผชิญเกี้ยวโดยสารในที่นี้ เข้าใจว่าคนในเกี้ยวคือบ้อเช้งต่อมาเปิดฉากการต่อสู้ด้วยก้อนหินหิมะ ดอกเหมย หมากรุกเซ็มเงินและลูกเกาทัณฑ์

สถานที่ยังคงเดิม

...ผู้คนเล่า?

ค่ำคืนนี้ไร้จันทร์

ดาวพราวพรั่ง

ลมหนาวหอบพัดมา แล้วพัดผ่านไป โชยพัดต้นอ้อสองฟากฝั่งไหวโอนเอน ราวกับฝูงโจรสลัดที่ออกอาละวาด

สำนักหิมะเข้มข้น

หิมะยังไม่ตกลงมา หากทว่าเหน็บหนาวเสียเสียดกระดูก

บนผิวน้ำที่ใกล้แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ปรากฏกิ่งไม้แห้งเหี่ยวที่หักเกลื่อนกลาด

เฮ้งเซี่ยวเจียะหวนนึกถึงค่ำคืนนั้นเขาสู้ศัตรูในที่นี้ บัดนี้ก็อยู่ระหว่างการเดินทางไปสู้ศึก สร้างความสะทกสะท้อนอย่างบอกไม่ถูก พลันส่งเสียงดังว่า

"ไม่ต้องติดตามแล้ว ออกมาเถอะ"

ยามนั้นพี่น้องของเขายังไม่ได้ติดตามมา เขาควบม้าข้ามแม่น้ำเพียงลำพัง

คนผู้นี้ติดตามอยู่ด้านหลังของเขา ด้วยวิชาตัวเบาอันสูงล้ำ แต่พอเดินลุยน้ำ จากกระแสน้ำที่ไหลย้อน กระตุ้นเตือนให้เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าที่ด้านหลังมีคน

คนที่ด้านหลังเงียบงันไม่ส่งเสียง

ม้าคู่ขาของเฮ้งเซี่ยวเจียะชอยเท้าถี่เร็ว อาจเป็นเพราะสายน้ำเย็นเฉียบเกินไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฟังออกว่าเป็นท่าน สายลมพัดผ่านเลาขลุ่ยที่ท่านผูกอยู่ข้างเอว ในรูขลุ่ยบังเกิดเสียงดังเบาๆ ข้าพเจ้าเคยได้ยินเสียงขลุ่ยของท่าน ข้าพเจ้าจดจำออก"

ฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบงัน

จากนั้นเป็นเสียงขลุ่ยดังขึ้น ในความอ้อยสร้อยแฝงรังสีกระบี่ ในรังสีกระบี่แฝงรังสีการฆ่าฟัน

เสียงขลุ่ยนั้นคล้ายเพลงโศกไว้อาลัยของผู้กล้าโฉมสะคราญ ทั้งอาจหาญทั้งสะท้อนในดวงจิตสะกิดความรู้สึกเมื่อคราครั้งก่อนของ

เฮ้งเชี่ยวเจียะขึ้น

ร้อยปีผ่านไปดุจเกาทัณฑ์ติดปีก

ทั้งยังแฝงสีสันอันพรรณรายอยู่บ้าง

...คล้ายกับว่าเสียงขลุ่ยนั้นเป็นสำเนียงสวรรค์ และเป็นความลับจากสวรรค์

จากนั้นคำคืนนี้ เฮ้งเชี่ยวเจียะพบพานคนผู้นี้อีก นี่ใช่เป็นเจตนารมณ์ของฟ้าหรือไม่? หากแม้นใช่เจตนารมณ์ของฟ้านี้ถ่ายทอดบอกความลับสวรรค์อันใด?

อาจบางทีชั่วชีวิตของคน ครึ่งหนึ่งแล้วแต่โอกาส ครึ่งหนึ่งแล้วแต่วาสนา

เฮ้งเชี่ยวเจียะรับฟังเสียงขลุ่ยของสตรีที่ด้านหลังจนจบ ค่อยกล่าวว่า

"ท่านมีวิชาตัวเบารุดหน้ากว่าเดิม"

"อ้อ?"

"กำลังภายในของท่านก็รุดหน้ากว่าเดิม"

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้าคำนวณจากการที่ท่านติดตามหลังข้าพเจ้า โดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกตัว และฟังจากเสียงขลุ่ยของท่าน"

สตรีที่ด้านหลังเฮ้งเชี่ยวเจียะคือสตรีไร้ฝัน นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฝึกปรือลมปราณฝีนอัปยศสำเร็จแล้ว ตอนนี้เพียงรอรับเคล็ดวิชาอักษรคีรีจากท่าน"

เฮ้งเชียวเจียะเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"หากข้าพเจ้าไม่มอบให้แก่ท่านเล่า?"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ข้าพเจ้าจะช่วงชิง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว มิใช่เวลาสนทนาถึงสิ่งนี้"

"แต่ข้าพเจ้าคิดฉวยโอกาสนี้ทวงถามจากท่าน ท่านได้แต่มอบให้แก่ข้าพเจ้า หรือว่าฆ่าข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าท่าน และไม่คิดมอบเคล็ดวิชาอักษรคีรีแก่ท่านในตอนนี้"

สตรีไร้ฝันพลันนิ่งเงียบงัน

รังสีฆ่าฟันรุนแรง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันรู้สึกถึงสำนึกการฆ่าฟันจากทางด้านหลัง

สายน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็งในบัดดล

ม้าคู่ขาหนาวเย็นจนพ่นลมหายจากออกทางจมูก ซอยเท้าตลอดเวลา

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหันขวับไป

เขาพอหันกาย ก็ปะทะกับลมแรง ยามกะทันหันลืมตาไม่ขึ้น สตรีไร้ฝันกลับตีดตัวขึ้น ยื่นมือตะปบคว้ากิ่งไม้หักท่อนหนึ่ง หวดลงยังศีรษะเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบไม่พ้น ได้แต่เบี่ยงศีรษะ

เสียงฉาดเมื่อกิ่งไม้หักหวดใส่หัวไหล่ของเขา

เป็นไหล่ซ้าย

สตรีไร้ฝันเผชิญกับพลังกระแทกสะท้อนเข้าชนิดหนึ่ง จนกิ่งไม้หลุดจากมือ นางตวาดเสียงสดใส ม้วนตัวตีลังกากลางอากาศสามตลบ ทิ้งตัวลงที่ริมฝั่งน้ำ

ใบหน้า สองแก้ม ใบหูของนางแดงสดใส

มือของนางสั่นระริก

นางถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านไฉนไม่หลบหลีก?"

สุ้มเสียงนางไม่สั่น นางถามอีกว่า

"ท่านไฉนไม่ตอบโต้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าข้าพเจ้าไม่มีเจตนาฆ่าท่าน"

"แต่หากท่านไม่ส่งมอบเคล็ดวิชาอักษรคีรีแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ได้บอกว่าจะไม่มอบเคล็ดวิชาอักษรคีรีแก่ท่าน"

"อย่างนั้นมอบมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะล้วงมือไปในอกเสื้อ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพกสิ่งนี้ติดตัวตลอดเวลา"

ดวงตาสตรีไร้ฝันกลับทอแววเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"ท่านลองคาดเดาว่า หลังจากที่เคล็ดวิชาอักษรคีรีตกเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเผชิญการแก่งแย่งช่วงชิงกี่ครั้ง?"

สตรีไร้ฝันเพียงแบะปากคราหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทั้งสิ้นสามสิบเอ็ดครั้ง ง้วนซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ภายหลังกลับกลายเป็นเช่นนั้น กล่าวได้ว่าสืบเนื่องจากมัน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าง้วนซือเจ่กมอบมันให้แก่ข้าพเจ้าด้วยจุดประสงค์ใด แต่ว่ามันเป็นของอัปมงคลอย่างแท้จริง"

สตรีไร้ฝันถลึงมองเขาอย่างดุดัน

ลมแรงโชยพัดจากด้านหลังนาง

นางให้ชายเสื้อตอบวาจาแทนนาง

นางเองหาตอบคำไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่านคือ หากพวกเราหวังความสำเร็จ ต้องพึ่งพาขีดความสามารถของตัวเอง หากหวังพึ่งคัมภีร์เคล็ดวิชา แทนที่จะได้รับกลับกลายเป็นสูญเสีย"

เขากล่าวจากใจจริงว่า

"พวกเราเมื่อเป็นชาวยุทธจักร การฝึกฝีมือเป็นงานของพวกเรา หากท่านเกิดความเบื่อหน่ายต่องาน อย่างนั้นท่านจะไม่ได้สัมผัสกับความสุขของชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้ายังไม่ฝึกเคล็ดวิชาอักษรคีรี ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านไม่ทันฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ กลับทำร้ายจิตใจตัวเองก่อน"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"นั่นเป็นเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังต่างกับท่าน"

"ต่างกันที่ใด ข้าพเจ้ายึดถือความเสมอภาคตลอดมา"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างคับข้องใจว่า

"ในโลกไม่มีความเสมอภาค คนพอถือกำเนิดเกิดมา ก็แบ่งแยกความยากดีมีจน งดงามอัปลักษณ์ ชาญฉลาดโง่เขลา ท่านเป็นบุรุษข้าพเจ้าเป็นสตรี ท่านพอเข้าสู่นครหลวง ก็พบพานผู้อุปถัมภ์ ส่วนข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าตัวเองเป็นใคร ท่านมีพี่น้องสหายกลุ่มใหญ่ เป็นผู้นำเจดีย์งวงช้าง ข้าพเจ้าไม่มีทุกสิ่ง ข้าพเจ้าดิดดามง้วนจับซาหัง หวังยึดถือมันเป็นที่พึ่งพิงสุดท้ายมันตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่พึ่งหวังเคล็ดวิชาอักษรคีรีและลมปราณฝินอัปยศ เพื่อฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดยังจะพึ่งหวังอันใด?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะนิ่งครุ่นคิด

สตรีไร้ฝันแบมือในระยะห่างสิบสามเชียะ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อบอกว่าจะมอบแก่ข้าพเจ้า อย่างนั้นมอบมา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายอมรับว่านี่เป็นโลกที่ไม่ยุติธรรม ต่อให้ทุ่มเทความพยายาม ไม่แน่ว่าจะได้ผลรับ มาตรว่าทำถูกต้อง ก็ไม่เห็นได้รับคำชื่นชม ดีที่ยังมีหลักเหตุผลประการหนึ่ง...แม้นไม่พยายามจะไม่ได้ผลรับ ผลรับที่ได้มาโดยไม่ใช้ความพยายาม จะอย่างไรไม่ยืนยาว"

จากนั้นเขากล่าวว่า

"หากข้าพเจ้ามอบเคล็ดวิชาอักษรคีรีแก่ท่าน ท่านเท่ากับครอบครองลมปราณฝันอัปยศกับเคล็ดวิชาอักษรคีรี นับเป็นเรื่องอันตรายยิ่ง"

สตรีไร้ฝันฟังจากน้ำเสียงของเขา แสดงว่าตระเตรียมมอบเคล็ดวิชาอักษรคีรีให้ ดังนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านวางใจ ตอนที่ข้าพเจ้าครอบครองคัมภีร์ลมปราณฝันอัปยศ ข้าพเจ้าเผชิญการปล้นชิงเจ็ดแปดครั้ง ล้วนผ่านพ้นมาได้ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ากีมีผู้อุปถัมภ์ มันเมื่อให้ความคุ้มครองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กลัวผู้ใดทั้งสิ้น แม้แต่ท่านก็ไม่อาจตอแยมัน"

"แต่ข้าพเจ้ายังเห็นว่า การฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทดรังแต่ทำร้ายผู้คน ทำร้ายตัวเอง นี่เป็นสิ่งของอัปมงคล ยังคงอย่าได้ฝึกปรือ"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"อย่าได้เสแสร้งแกล้งเป็นคนดีแล้ว ดูว่าท่านจะหาข้ออ้างช่วงชิงเคล็ดลมปราณอย่างไร?"

พลางดึงลูกเกาทัณฑ์สีเขียวเข้มจากกลางหลังดอกหนึ่ง กวัดแกว่งแสดงต่อเย้งเชี่ยวเจียะกล่าวสืบต่อ

"เคล็ดลมปราณฝันอัปยศจารึกที่ตัวเกาทัณฑ์นี้ ท่านรีบหาข้ออ้างฆ่าคนช่วงชิงไปเถอะ"

เย้งเชี่ยวเจียะสั่นศีรษะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีฝีปากที่ร้ายกาจนัก ข้าพเจ้ากระตุ้นเตือนแล้ว ท่านไม่รับฟัง ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา ง้วนซือเจ่กกล่าวได้ว่าตายใต้เงื้อมมือข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลที่รับสืบทอดยอดวิชาของท่านผู้เฒ่า ช่วงเวลาก่อนที่ท่านผู้เฒ่าจะประสบวาระสุดท้าย เป็นท่านอยู่เป็นเพื่อนด้วย ท่านแม้บอกว่าหวังยึดถือมันเป็นที่พึ่งพิง แต่หากบอกว่าไม่มีน้ำใจผูกพัน คงเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นสมควรให้ท่านฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด ขอเพียงท่านไม่ใช้ยอดวิชานี้ก่อการฆ่าฟัน ยอมอโหสิให้กับศัตรู จะเป็นกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่แล้ว"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านคิดมอบมันให้ให้แก่ข้าพเจ้าจริงๆ? อย่างนั้นท่านเล่า? พวกเราดกลงแลกเปลี่ยนกัน...ดีหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราลูกผู้ชายชาตรี คิดหวังสร้างชื่อเสียง บากบั่นสร้างตัว สมควรพึ่งพาความสามารถตัวเอง หาใช่ลอกเลียนคัมภีร์ พึ่งพาขุมทรัพย์ยาวิเศษไม่"

สตรีไร้ฝันจงใจกล่าวกระตุ้นว่า

"ท่านเป็นคนฆ่าง้วนจับซาหัง ท่านกล้ามอบเคล็ดวิชาอักษรดีรีแก่ข้าพเจ้า ไม่กลัวข้าพเจ้าพอฝึกสำเร็จ จะฆ่าท่านเป็นบุคคลแรกหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้า ก็เชิญลงมือ"

จากนั้นเขาล้วงของสิ่งหนึ่งออกมา

เป็นขวดใบหนึ่ง

ภายในบรรจุกระดาษแผ่นหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะโยนขวดบรรจุแผ่นกระดาษให้แก่สตรีไร้ฝัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนรอกระทำ ไม่อาจน้อมสนองสืบไป สรุปแล้วขอคืนวัตถุแก่เจ้าของ ทั้งถนอมตัวให้มากไว้"

สตรีไร้ฝันรับขวดเอาไว้ บังเกิดความยินดีรู้สึกที่ใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบจับใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่กล่าวว่ากระไร กระตุ้นม้าควบชับจากไป

เสียงฝีเท้าม้าจากไปไกล สตรีไร้ฝันบัดเดี๋ยวแตกตื่นบัดเดี๋ยวยินดีพลันรู้สึกตัวว่ามันมาแล้ว

นั่นเป็นกลิ่นอายอันอ่อนโยน กอปรด้วยลักษณะราศีอันสูงส่งมาถึงด้านหลังนาง

สตรีไร้ฝันกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ข้าพเจ้าได้มาแล้ว ท่านคาดเดาไม่ผิด ข้าพเจ้าคิดมอบเคล็ดลมปราณฝินอัปยศแก่มัน มันกลับมอบเคล็ดวิชาอักษรดีรีแก่ข้าพเจ้า"

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงอันอ่อนโยนและสูงส่งเสียงหนึ่งดังว่า

"ใช่แล้ว ท่านได้มาแล้ว"

จากนั้นมันกล่าวด้วยความห่วงใยอย่างเต็มเปี่ยมว่า

"หากมันต้องการเคล็ดลมปราณฝินอัปยศ ท่านจะมอบให้แก่มันหรือไม่?"

สตรีไร้ฝันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามอบเคล็ดลมปราณฝินอัปยศแก่ท่านแต่แรกแล้ว นี่ไม่นับเป็นเคล็ดลับอันใดอีก"

สุ้มเสียงนั้นกล่าวช้าๆ ว่า

"ใช่แล้ว ท่านล้วนให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่ได้ขอบคุณท่าน"

สตรีไร้ฝันกล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ขอบคุณอันใด ข้าพเจ้ามิใช่เป็นของท่านแล้วหรือ?"

สุ้มเสียงนั้นกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

"แต่ว่า...ข้าพเจ้าจะไม่เป็นของท่าน"

เสียงขาดคำ สตรีไร้ฝันก็ได้ยินเสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศมาถึง นางหันขวับไป ก็แลเห็นประกายกระบี่

ไม่ เป็นประกายโลหิต

...ประกายกระบี่ที่คล้ายกับโลหิต

นางยามรีบร้อนยกมือปิดปัอง ประกายโลหิตพลันฉีดกระจาย ที่เบื้องหน้านางปรากฏเป็นหมอกแดงกลุ่มหนึ่ง ทั้งยังเห็นมือของตัวเองข้างหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า

คนที่เบื้องหน้านางยื่นมือรับมือขาดช้างที่ยังกำขวดบรรจุแผ่นกระดาษเอาไว้ พร้อมกับชุกเก็บกระบี่สีแดงเลือด ยิ้มพลางกล่าวกับนางว่า

"ดอนนี้เคล็ดลมปราณฝันอัปยศกับเคล็ดวิชาอักษรคีรีได้มาครบถ้วน ช่วยให้เรียนรู้เกาทัณฑ์รันทด บวกกับทวนเทพยดากระบี่โลหิตที่มีอยู่ก่อน ข้าพเจ้าสามารถพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านแล้ว"

สตรีไร้ฝันกรีดร้องว่า

"ท่าน..."

บุรุษหนุ่มที่เบื้องหน้านางยิ้มอย่างอ่อนโยน ยื่นมือคว้าจับลูกเกาทัณฑ์สีเขียวเข้มที่อยู่ในมือขวาของสตรีไร้ฝัน

สตรีไร้ฝันยังกำลูกเกาทัณฑ์ไม่ปล่อย บุรุษหนุ่มนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ท่านยังไม่ดื่นจากความฝันอีกหรือ?"

ในเสียงทอดถอนใจ ฟาดฝ่ามือลงยังขม่อมของสตรีไร้ฝัน

ขณะที่มันปลิดชีวิตสตรีไร้ฝัน รู้สึกถึงพลังกระแทกสะท้อนที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

พลังสะท้อนกลับนี้ประหลาดยิ่ง แต่มันทราบว่าสตรีไร้ฝันไม่ได้ฝึกปรือลมปราณพิสดารนี้มาก่อน

ดังนั้นมันไม่นำพา

ทั้งนี้เพราะมันมีเงื่อนไขในการฝึกเกาทัณฑ์รันทดอย่างครบถ้วน ทำให้มันที่ปรกติสุภาพเรียบร้อย บังเกิดความเบิกบานใจจนไม่ระมัดระวังตัวเช่นกาลก่อนอีก

บุรุษหนุ่มผู้นี้ ย่อมเป็นท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย

ขณะที่เฮ้งเชี่ยวเจียะกระตุ้นม้าออกเดินทางในใจคล้ายแว่วเสียงร้องเรียกที่แปลกประหลาดเสียงหนึ่ง

...คล้ายกับเป็นดวงวิญญาณที่เข้าร่วมการต่อสู้ ในค่ำคืนเหน็บหนาวเมื่อครั้งกระโน้นร้องเรียกชื่อของเขา

หากมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะคิดรีบรุดไปช่วยเหลืออุนยิ้วกับพี่น้องของเขา เขาคงบังคับม้ากลับไปหาสตรีไร้ฝันแล้ว

เพราะหนึ่งนั้นเขาไม่อาจมอบเคล็ดลับในการฝึกเกาทัณฑ์รันทดแก่สตรีนางหนึ่งอย่างวางใจ

สองไม่ทราบเพราะเหตุใดเขารู้สึกไม่ถูกต้อง ถึงแม้ไม่ทราบว่าไม่ถูกต้องที่ใด

สาม เขารู้สึกว่าที่ฐานของสะพานมีคนจับตาดูอยู่ เขาคิดทำความเข้าใจว่านั่นที่แท้เป็นใคร

แต่ค่ำคืนนี้ประจวบกับนครหลวงมีเรื่องราวมากมาย

เขาคิดรุดไปยังหอลมพิรุณโปรย เพื่อช่วยเหลือพี่น้องของเขา

อย่าว่าแต่ยามนั้นปรากฏพี่น้องส่วนหนึ่ง นำโดยฮ่อเชี่ยวฮ้อกับเนี่ยอาอู้ฮ้อมมาจากทางลัดอีกสายหนึ่ง รุดมาสมทบกับเขา ประกาศว่าจะร่วมทางไปกับเขา ภายใต้เหตุผลว่า

"พี่น้องของเจดีย์งวงช้างยึดถือคุณธรรม ไหนเลยปล่อยให้พี่ใหญ่ไปเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังได้?"

"อุนยิ้ว เตียถั่ว ฉั่วจุ้ยโต๊ะ โง้วเหลียงเป็นที่น้องของท่าน ทั้งเป็นพี่น้องพวกเรา ไหนเลยปล่อยให้ท่านไปช่วยเหลือคนเดียว โดยไม่ให้พวกเราช่วยเหลือด้วย?"

"มีแต่พี่น้องที่ร่วมทุกข์ร่วมสุข ไม่มีผู้นำที่แบกรับเพียงคนเดียว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่ทอดถอนใจ

...เอาเถอะ เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ทุกประการขึ้นอยู่กับวาสนา

เอี้ยบ้อเชี้ยพอปรากฏกายม่านเกี้ยวของเกี้ยวสีแดงเฉิดฉายคันนั้นถูกเลิกขึ้นอย่างช้าๆ

ในที่สุดเด็กปวยเกียได้พบกับโซวมั่งจิ้มอีกครั้ง

ครั้งก่อนพวกมันพบกันที่เหลาซาอะซึ่งเป็นเหลาอันดับหนึ่งของเมืองไคฮง

ตอนนั้นโซวมั่งจิ้มนำพี่น้องร่วมสาบานสองคน ซึ่งได้แก่แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเชี่ยวเจียะขึ้นเหลามาพบกับมัน ให้มันเกลี้ยกล่อมสุ้ยซุ่ง นำกำลังของตึกหกทุนครึ่งสวามิภักดิ์ต่อหอลมพิรุณโปรย...

ตอนนั้นโซวมั่งจิ้มเป็นคนป่วยผู้หนึ่ง

มิหนำซ้ำยังเป็นคนป่วยที่รับบาดเจ็บและถูกพิษผู้หนึ่ง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นรับบาดเจ็บเช่นมัน ถูกพิษเช่นมัน และป่วยหนักเช่นมัน ต่อให้มีอีกสิบชีวิต ก็ไม่มีลมหายใจสืบต่อ แต่โซวมั่งจิ้มกลับคิดกินตึกหกทุนครึ่ง ซึ่งได้รับยกย่องเป็นตึกที่หนึ่งแห่งยุทธจักรลงไป

การพบปะสนทนาครั้งนั้น หัวหน้าตึกหกทุนครึ่งสุ้ยซุ่งอยู่บนหลังคาเหลาซาอะ

บัดนี้ สุ้ยซุ่งหาชีวิตไม่แล้ว...

สุ้ยซุ่งจบชีวิตในห้องโถงข้ามทะเลเหินฟ้าในหอแดง

บัดนี้หอแดงยังตั้งตระหง่าน แต่ว่าเจตีย์หยกขาวกับหอเขียวกลับถูกระเบิดทำลายไปเมื่อครึ่งปีก่อน

...เจ้าของเดิมของหอลมพิรุณโปรย ซึ่งนั่งบัญชาการที่เจตีย์หยกขาวคล้ายถูกระเบิดเป็นผุยผงไปด้วย

คงเหลือแต่หอแดง เหลือง ขาวยังคงเดิม แต่ผู้คนล้วนเปลี่ยนผัน

คิดไม่ถึงศัตรูอันดับเลขหนึ่งของตึกหกทุนครึ่ง ขณะใช้ชีวิตเตลิดหนี

กลับปรากฏกายในสวนเหยียบย่ำเหมยหาหิมะของตึกหกหุนครึ่ง

...ใต้ต้นไม้อันเป็นที่รักของหอลมพิรุณโปรย กลับชุดอุโมงค์สายหนึ่งทอดถึงสถานที่สำคัญของตึกหกหุนครึ่งที่เป็นศัตรูคู่แค้น

ดังนั้นในค่ำคืนไร้จันทร์หากมีดาว ลมพัดแรงแต่ไร้หิมะ โซวมั่งจิ้มกลับปรากฏขึ้นภายในเกี้ยวสีแดงสดคันนี้

นึกถึงตอนนี้ เด็กปวยเกียอดบังเกิดความเลื่อนลอยมิได้...

เอี้ยบ้อเชี้ยพอประสานสบกับประกายตาที่คล้ายไฟปีศาจสองจุดคู่นั้น ในใจคล้ายบังเกิดเพลิงอัคคีลุกฮือโหม มันที่ไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกทางสีหน้า อดลำคอดีบตันมิได้เรียกหาว่า

"กงจื้อ (คุณชาย)..."

"เอี้ยจ้งก้วง (พ่อบ้านแซ่เอี้ย)..."

คนในเกี้ยวกล่าวพลางยื่นมือออกมา

เป็นมือที่ผอมจนเหลือแค่กระดูกข้างหนึ่ง

ทั้งยังเย็นเฉียบ

...หากมิใช่มือข้างนี้เคลื่อนไหวได้ เอี้ยบ้อ,ชี้ยยังเข้าใจว่านี่เป็นมือของคนตายไปนานแล้วเสียอีก

เอี้ยบ้อเชี้ยรู้สึกหดหู่ใจ

ที่แล้วมามันเห็นว่า "ลูกผู้ชายมีน้ำตาไม่หลั่งไหล" ต่อให้มีน้ำตาจะไม่หลั่งไหลต่อหน้าคนนอก แต่ยามนี้ได้พบกับนายเดิม กลับไม่อาจหักห้ามใจได้ มันกัดริมฝีปากจนโลหิตไหลซึม แต่น้ำตายังเกลือกกลิ้งลงมาราวไข่มุกหลุดจากสาย

ยังคงเป็นโซวมั่งจิ้มกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ได้เห็นท่านยังมีชีวิตอยู่ นับว่าประเสริฐแท้"

"..."

"เหตุใดเศร้าเสียใจ? การพบกันใหม่เป็นเรื่องที่ดี"

เอี้ยบ้อเซี้ยค่อยกล่าวว่า

"กงจื้อยังมีชีวิตอยู่ บริวารไม่กล้าตายก่อน เรารอคอยเป็นเวลาครึ่งปี เที่ยวสืบเสาะหา ที่รอคอยคือข่าวของกงจื้อ ที่เฝ้ารอคือวันนี้"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

"น่าเสียดายที่พี่น้องจำนวนมากบ้างถูกเบียดเสียดออกไป บ้างถูกทำร้ายเสียชีวิต"

"เราทราบ เราทราบแล้ว"

"ไม่เป็นไร ขอเพียงกงจื้อยังมีชีวิตอยู่ กงจื้อต้องแก้แค้นให้แก่พวกมัน เราเอี้ยบ้อเซี้ยมีชีวิตอยู่ เพียงเพื่อรอคอยกงจื้อออกคำสั่งคำหนึ่ง..."

"ยากนักที่ท่านมีความตั้งใจ ยังจำบทกลอนที่พวกเราเอื้อนเอ่ยที่ชั้นบนสุดของหอเชียวได้หรือไม่?"

เอี้ยบ้อเซี้ยพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันตาแดงก่ำ

ใบหน้าขาวซีด

จากนั้นมันเอื้อนเอ่ยเสียงสั่นสะท้านด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"ยืนโดดเดี่ยวสามฟากสงัดงัน ไม่รักชีวิตกระบี่ร่วมรับรู้..."

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะรับ แสงไฟจากคบเพลิงสาดส่องเข้าเกี้ยว สะท้อนเห็นถึงดวงตาสีเขียวปัดของเขา เส้นผมของเขาก็หลุดร่วงไม่น้อย

เรือนผมยุ่งเหยิง

เสื้อผ้าสีคราม

ครามจนแวววาว

ทั้งยังหอมยิ่ง

...การสวมใส่เสื้อผ้าสีครามแวววาว ทั้งยังรมกลิ่นหอมถึงเพียงนี้เพื่อกลบเกลื่อนอันใดหรือปกปิดอันใด?

เด็กปวยเกียอดครุ่นคิดมิได้

มันยังนึกถึงความสัมพันธ์กับลุ้ยซุ่ง

ในดึกหกหุนครึ่ง มันเป็นหัวหน้าดึกที่หนึ่ง ส่วนลุ้ยซุ่งเป็นหัวหน้าใหญ่

ตามกฎเกณฑ์ในยุทธจักร เล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) ก่อร่างตั้งพรรค ต้องมีเล่ายี่ (อันดับสอง) ให้การช่วยเหลือ ยามใดที่เล่าตั่วขึ้นเป็นใหญ่ จะเกิดความขัดแย้งกับเล่ายี่ กลายเป็นการเผชิญหน้า หรือฮุบกลืนเล่ายี่ไป

ลุ้ยซุ่งเป็นคนลึกซึ้งชั่วร้าย ระแวงสงสัย ทั้งโหดเหี้ยมอำมหิต ที่แล้วมานึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตน

ผลประโยชน์ที่ว่าครอบคลุมถึงอิทธิพลอำนาจ ชื่อเสียงและเงินทอง

เด็กปวยเกียเป็นอัจฉริยบุรุษ เพราะว่ามันดึกหกหุนครึ่งจึงเติบโตแข็งกล้า มาตรว่าตั้งประจันกับหอลมพิรุณโปรย ยังดำรงคงอยู่ได้

...ไม่มีผู้ใดทราบว่า หากปราศจากเด็กปวยเกีย ดึกหกหุนครึ่งยังยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ล้มลงหรือไม่?

...แต่ว่าดึกหกหุนครึ่งที่ปราศจากลุ้ยซุ่ง ยังครองความเป็นใหญ่อยู่ได้เพราะว่ามีหัวหน้าดึกที่หนึ่งเด็กปวยเกีย

ที่สร้างความประหลาดใจแก่ผู้คนคือ ลุ้ยซุ่งคล้ายไว้วางใจเด็กปวยเกียยิ่ง ไม่เคยสะกดควบคุมหรือระแวงสงสัยมัน เด็กปวยเกียก็คล้ายจงรักภักดีต่อลุ้ยซุ่ง ไม่เคยทรยศหักหลังมันมาก่อน

ลุ้ยซุ่งเคยประกาศว่า "ดึกหกหุนครึ่งสามารถปราศจากเรา แต่ไม่อาจขาดเด็กปวยเกีย"

อย่าลืมว่าเด็กปวยเกียไม่ได้แซ่ "ลุ้ย" มันถือเป็นคนแซ่อื่นของดึกหกหุนครึ่ง

ลุ้ยซุ่งก็ถนอมตัวเด็กปวยเกียอย่างยิ่ง แม้แต่ปฏิบัติการลอบจู่โจมหอลมพิรุณโปรย ลุ้ยซุ่งทิ้งเด็กปวยเกียเฝ้าอยู่แนวหลัง มิให้มันรุดไปเสี่ยงอันตราย

ดังนั้นสุ้ยซุ่งแม้จบชีวิต แต่เนื่องจากเด็กปวยเกียยังไม่ตาย จึงรักษาตีกหกหุนครึ่งไว้ได้

ปัญหาอยู่ที่นี้เอง

สุ้ยซุ่งเป็นผู้เหี้ยมหาญ วางแผนจัดการกับคู่อริ เด็กปวยเกียติดสอยห้อยตามมันนานปี เป็นที่คาดคิดได้ว่า ทั้งสองเคยร่วมวางแผนก่อการนับครั้งไม่ถ้วน

ตามเหตุผลเด็กปวยเกียล่วงรู้เรื่องของสุ้ยซุ่งมากเกินไป สมควรเป็นเป้าหมายกำจัดฆ่าทิ้งของสุ้ยซุ่ง หรือว่าเด็กปวยเกียชิงโค่นล้มสุ้ยซุ่ง

แต่จนกระทั่งถึงวันที่สุ้ยซุ่งจบชีวิต เหตุการณ์ทั้งสองประการนี้ล้วนไม่เกิดขึ้น ในทางกลับกัน เด็กปวยเกียยังรั้งตำแหน่งหัวหน้าตีกที่หนึ่งสนับสนุนสุ้ยซุ้งสืบทอดกิจการของบิดา

ในค่ำคืนดาวพราวพรั่งนี้ เอี้ยบ้อเชี้ยกับโซวมั่งจิ้ม สองนายบ่าวพบกัน เด็กปวยเกียพลอยนึกถึงนายเดิมของมัน

ได้ยินสุ้ยซุ้งที่ด้านข้างกล่าวว่า

"พวกมันสะกิดให้ท่านนึกถึงท่านพ่อกระมัง?"

เด็กปวยเกียบังเกิดความตระหนกอยู่บ้าง

หากบอกว่า "ตระหนก" มิสู้บอกว่า "หวั่นไหว"

...สตรีนางนี้คล้ายมองทะลุซึ้งถึงจิตใจของผู้คน

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"หลังจากที่แปะโป้วปวยทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม ข้าพเจ้าคาดว่ามันคิดเกลี้ยกล่อมคนผู้หนึ่ง และต้องการรักษาชีวิตของอีกคนหนึ่ง"

"อีกคนหนึ่งที่ท่านพูดถึงคือเอี้ยบ้อเชี้ย?"

มันไม่ได้ถามว่าคนแรกนั้นเป็นใคร สุ้ยซุ้งก็ตอบว่า

"ถูกต้อง"

เด็กปวยเกียเห็นด้วยกับนาง โดยกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยแม้ยึดครองหอขาว ซึ่งเป็นสถานที่เก็บข้อมูลของหอลมพิรุณโปรย แต่ขอเพียงเอี้ยบ้อเซี้ยยังมีชีวิตอยู่ ข้อมูลทั้งหมดล้วนบันทึกอยู่ในสมองของมัน คล้ายเครื่องจักรเครื่องหนึ่ง สามารถถ่ายสำเนาเอกสารสำคัญออกมานี่เป็นหอขาวที่มีชีวิตหลังหนึ่ง ยังมีประโยชน์กว่าหอขาวที่ไม่มีชีวิตอีก"

ลุ้ยซุ้งเพ่งตามองเต็กปวยเกีย เต็กปวยเกียจึงถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"โซวมั่งจิ้มไม่ตาย เอี้ยบ้อเซี้ยก็อยู่ที่นี้ ท่านไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัยบ้างหรือ?"

เต็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราเมื่ออยู่ในยุทธจักรที่ทุกวันเกิดการเปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่เราติดตามท่านหัวหน้าลุ้ย ก็เตรียมตัวเตรียมใจรับเหตุเปลี่ยนแปลง สำหรับกับเราทุกวันล้วนเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นปรกติธรรมดา..."

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"ตรงกันข้ามกับลุ้ยต๋งเทียนลุ้ยยี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สองแซ่ลุ้ย) ยังมีชีวิตอยู่ จึงสร้างความตระหนกแก่เราอยู่บ้าง"

บทที่ 2

ความวาดหวังแสดงฝีมือ

"ซุนยี้อกลับมาแล้ว"

...เฮอะ มันกลับมาแล้ว

ขณะที่แปะโช้วปวยมีเรื่องมากมายต้องกระทำพลันนึกถึงพฤติการณ์ของซุนยี้อ ที่สร้างความไม่พอใจแก่มันหลายประการ

มันจัดส่งซุนยี้อไปลอบสังหารเซี่ยวเอีย ซุนยี้อมิเพียงพกความล้มเหลวกลับมา มิหนำซ้ำในรายงานของบ้วนลี้ม่อ ซุนยี้อยังเท้าถึงความหลังกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ฝ่ายหนึ่งเรียกเฮ้งซาตึงแก (หัวหน้าคนที่สามแซ่เฮ้ง) อีกฝ่ายหนึ่งเรียกเซี่ยวยี้อยี้ (ลูกปลาน้อย) อย่างสนิทสนม

ซุนยี้อเป็นฝ่ายชักนำเฮ้งเซี่ยวเจียะไปยังถ้ำโพรงล้ำลึกชิงตัวเฮ้งเทียนลักกับเฮ้งจี่เพี้ย ซึ่งเป็นตัวประกันสำคัญของมันไป เป็นเหตุให้มันสูญเสียไพ่ตายที่ใช้ข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

การกระทำของซุนฮี้อยังเป็นเหตุให้มันขัดแย้งกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยพลอยเป็นต้นเหตุให้ตั้งพ้วยกับบ้วนลี้ม่อถูกคนในหมู่ดึกโป๊ยเอี้ยจึงจัดการรอบหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะยังช่วยเหลือซุนฮี้อออกจากหมู่ดึกโป๊ยเอี้ยจึง

,หล่านี้ล้วนเป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจให้อภัย แต่สำหรับแป๊ะโซ้วปวยความผิดที่ไม่อาจให้อภัยยิ่งกว่ามิใช่พฤติการณ์ของซุนฮี้อ หากแต่เป็นรอยยิ้มของซุนฮี้อ

เป็นรอยยิ้มที่ชั่วช้าถึงที่สุด

ซุนฮี้อต่างกับเนี่ยฮ่อ

เนี่ยฮ่อเคร่งขรึม เคร่งเครียด เข้มงวด

เนี่ยฮ่อแม้วางอำนาจ แต่จะอย่างไรเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของมันยามอยู่เบื้องหน้ามัน มีแต่มันที่วางอำนาจ

ซุนฮี้อกลับปลอดโปร่งสบาย

มันมักแย้มยิ้ม อย่างน้อยบนใบหน้ามักประดับด้วยรอยยิ้มคล้ายกับบนกลีบดอกไม้มักเกาะไว้ด้วยผีเสื้อ

แป๊ะโซ้วปวยรู้สึกว่ารอยยิ้มของซุนฮี้อชัดตายิ่ง ทั้งแฝงแววเหยียดหยามอยู่บ้าง

อย่างน้อยเนี่ยฮ่อไม่กล้าปั้นหน้า "เคร่งเครียด" ใส่มัน แต่ว่าซุนฮี้อเล่นหัวหยอกเย้า ยึดถือว่าล้อเล่น หากทว่าเสมอเหมือนกันหมด รวมทั้งมันด้วย

แป๊ะโซ้วปวยนึกเคียดชิ้งมานานแล้ว

อาจบางทีแม้แต่ซุนฮี้อยังไม่ทราบว่า แป๊ะโซ้วปวยลอบชิงชังมันเพราะเหตุผลใด

...เพียงเพราะเห็นรอยยิ้มของมันเป็นที่ขัดตา

แป๊ะโซ้วปวยไม่ชมชอบผู้ใต้บังคับบัญชายามอยู่เบื้องหน้ามัน ดังยิ้มอย่างปลอดโปร่ง นี่หมายความอย่างไร? ไม่เอาจริงเอาจัง? หรือว่าไม่เห็นมัน

อยู่ในสายตา?

แป๊ะโช้วปวยไม่อาจสั่งห้ามมิให้ซุนฮื้อยิ้ม นอกจากมันพานฆ่าคนผู้นี้

แป๊ะโช้วปวยไม่อาจออกคำสั่งที่ไม่มีเหตุผล มาตรว่ามันมีอำนาจทำเช่นนี้ แต่ยิ่งมีอำนาจทำเช่นนี้ ยิ่งต้องจำกัดอำนาจเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นจะเป็นข้ออ้างให้ผู้คนทรยศ

...หลายปีที่ติดสอยห้อยตามโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโช้วปวยเรียนรู้สิ่งต่างๆ ไม่น้อย โดยเฉพาะเข้าใจถึงสาเหตุที่ตนเองเมื่อกาลก่อนยิ่งต่อสู้ยิ่งล้มเหลว

แต่แป๊ะโช้วปวยก็ทราบว่า ซุนฮื้อเป็นคนที่มีประโยชน์ใช้สอย

มิหนำซ้ำมันคิดใช้ซุนฮื้อสะกดเนี่ยฮ่อ อย่างน้อยปล่อยให้คนทั้งสองสะกดกันและกัน กลายเป็นดุลถ่วงกัน

แต่ดูจากสภาพตอนนี้ ซุนฮื้อคล้ายไม่อาจนิ่งเฉยอีกต่อไป

ทั้งนี้เพราะมันเพิ่งได้รับรายงานประการหนึ่งเป็นรายงานจากหลีแจ้ตึ้งแห่งหน่วยจ้างวานทำงานให้กับฉั่วเกีย เล้งโป๊ยไท้เอี้ย และแป๊ะโช้วปวย ซึ่งความจริง สิบหกสำนักกระบี่ ในรัศมีพันลี้ของนครหลวง ล้วนเป็นค่ายสำนักยุทธจักรที่ได้รับการสนับสนุนจากฉั่วเกีย

หลังจากที่ตี่หลีแห่งหน่วยแบกยกสะกดรอยตามเอี้ยบ้อเซี้ยถึงร้านเครื่องเรือนฮั่นถังแต่ยังถูกเอี้ยบ้อเซี้ยหนีรอดได้ หลี้แจ้ตึ้งก็ถูกวางตัวให้อยู่ที่ละแวกตำหนักจูกัวะ จับตาดูความเคลื่อนไหวของจูกัวะซิงแซและสี่ยอดมือปราบ

ต่อมาหลี้แจ้ตึ้งกลับมารายงานแป๊ะโช้วปวยว่า มันพบเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะแบกร่างซุนฮื้อถึงหน้าตำหนักจูกัวะ ซุนฮื้อคล้ายได้รับบาดเจ็บ ทิชิ่วในสี่ยอดมือปราบจึงถ่ายทอดพลังนวดเฟ้นกรุยจุดให้แก่ซุนฮื้อสุดท้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะเขียนเทียบยาให้ไปเจียดยารับประทาน ซุนฮื้อกล่าวขอบคุณอยู่หลายคำค่อยจากไป

...แน่นอน หลีแจ้ตึ้งได้แต่จับตาดูแต่ไกล ไม่ได้ยินว่าพวกมัน

สนทนาว่ากระไร

เช่นนี้ยิ่งเพิ่มความระแวงสงสัย...ซุนฮื้อกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและสี่ยอดมือปราบมีความสัมพันธ์อันใด

ไม่ว่าอย่างไร หลักฐานนี้เพียงพอให้แป๊ะโช้วปวยกำจัดฆ่าซุนฮื้อทิ้ง

แป๊ะโช้วปวยจะไม่ปล่อยให้บุคคลเช่นนี้อยู่ข้างกายตัวเอง

ดังนั้นมันถามหลีแจ้ดิ้งว่า

"ซุนฮื้ออยู่ที่ใด?"

หลีแจ้ดิ้งปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"มันรอท่านที่หอแดง มันคล้ายได้รับบาดเจ็บ และคล้ายมีเรื่องคิดรายงานต่อท่าน"

กล่าวตามความสัตย์ แป๊ะโช้วปวยยังนึกรังเกียจรอยยิ้มของคนผู้นี้มันรังเกียจผู้คนที่อยู่ดีๆ ก็ยิ้มได้ไม่หยุด แต่รอยยิ้มของหลีแจ้ดิ้งยังพอรับได้ทั้งนี้เพราะรอยยิ้มของมันเต็มไปด้วยการประจบสอพลอ ถือเป็นตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่ง

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งเข้าสู่หอลมพิรุณโปรยมาทวงถามคน ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยเห็นสมควรกำจัดซุนฮื้อ ก่อนที่ซุนฮื้อจะให้การช่วยเหลือต่อเจตีย์งวงช้าง

...หากเฮ้งเซี่ยวเจียะกับสี่ยอดมือปราบเข้าใจว่า เมื่อวางตัวซุนฮื้ออยู่ที่ข้างกายมัน ก็สามารถจัดการมัน เกรงว่าเปลืองสมองสูญเปล่าแล้ว

แต่มันความจริงคิดปลูกฝังบุคคลเช่นซุนฮื้อเป็น "ผู้สืบทอด" เกรงว่าเปลืองสมองสูญเปล่าเช่นกัน

แป๊ะโช้วปวยความจริงมีชื่อว่าแป๊ะชิ้วปวย (แค้นโบยบิน)

แต่เพื่อมิให้ผู้คนบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น มันเปลี่ยนชื่อเป็น "โช้ว" (กังวล) จงใจให้ผู้คนเกิดความรู้สึกคับข้องใจไม่สมปรารถนา สะท้อนความไม่เป็นมิตรต่อมัน

มันถึงกับเปลี่ยนชื่อสิบกว่าครั้ง เพื่อบรรลุปณิธานอันยิ่งใหญ่ แต่แล้วล้มเหลวในนาทีสุดท้าย มันกล้ำกลืนฝืนทน เฝ้ารอคอยนานปี ในที่สุดค่อยมีวันนี้ ซุนฮื้อเป็นตัวอะไร เข้าใจว่าปั้นรอยยิ้มอยู่ห้าหกเจ็ดแปดปี พกสะพายดาบวิเศษเล่มหนึ่ง ก็จะสวมรอยเป็น "แป๊ะโช้วปวยคนที่สอง" หวังนั่งเก้าอี้ตัวที่หนึ่งของหอลมพิรุณโปรยหรือ?

มันไม่อาจปล่อยให้ซุนฮื้อมีโอกาสเช่นนี้เด็ดขาด

ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยสั่งราวกับไม่ตั้งใจว่า

"เรียกให้มันรอเรา"

ต่อจากนั้นมันกล่าวเสริมว่า

"ให้เนี่ยฮ่อนำหนึ่งร้อยแปดคดีมา บอกต่อมันว่าสีสันจึงสะท้อนผู้หาญกล้า ปรีชาสามารถย่อมปัญญาชน"

หลีแจ้ดึ้งทวนคำ "สีสันจึงสะท้อนผู้หาญกล้า ปรีชาสามารถย่อมปัญญาชน" แทบถามโพล่งว่านี่เป็นวาจาใด?

แป๊ะโช้วปวยคล้ายสังเกตความเคลือบแคลงสงสัยของมันออก ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากต้องการทราบว่าเป็นอะไร ก็ท่องย้อนกลับมาดู"

ข้อความที่ถูกต้องคือ

ผู้หาญกล้า จึงสะท้อนสีสัน

ปัญญาชนย่อมปรีชาสามารถ

แท้ที่จริงนี่เป็น "รหัสลับ" คำหนึ่ง

ขอเพียงเนี่ยฮ่อได้ยินคำพูดนี้ จะทราบว่าแป๊ะโช้วปวยออกคำสั่งต่อมันประการหนึ่ง

ให้มันระดมกำลังหนึ่งร้อยแปดนักรบเดนตาย เตรียมพร้อมรับมือวิกฤตการณ์

แป๊ะโช้วปวยทราบว่าถึงเวลาหงายไพ่แล้ว

มันบีบบังคับเฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว

นอกจากคนของหอลมพิรุณโปรยกับหนึ่งร้อยแปดนักรบเดนตาย มันยังมีสี่องครักษ์ใหม่จูยู่สี อาวเอี้ยงอี่อี่ หลีเซี่ยวกิก เซี้ยงกอยี้ซึ่งรวมเป็น "ยู่อี่กิกเซี้ยง"

เนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อความจริงเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของมัน ยังมีเบ๊โคกแป๊ะ บ้วนลี้ม่อ ตั้งพ้วย ม้อลาลา นักฆ่าหมายเลขเจ็ดฉั้งฉิกุ นักฆ่าหมายเลขสิบสองโต่วคง ยังมีชุกอ้วงแห่งหน่วยค้ำยัน หลีแจ้ติ้งแห่งหน่วยแบกยก งั้งชงฮือแห่งหน่วยทะเลและพวก

นอกจากนี้ยังมีกำลังหนุนจากภายนอก ได้แก่กระบี่สัตตพิฆาต ที่ประกอบด้วยเทพกระบี่ เซียนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปีศาจกระบี่ กระบี่ประหลาด และกระบี่ รวมทั้งอาจารย์ของพวกมันทั้งเจ็ด ฉายาผู้วิเศษทั้งกระบี่

ยังมียิ้มเส้า ยิ่มอ่วง แปดจอมดาบใหญ่ แม่ทัพพั้ง ผู้ตรวจการนี ทังก่วง เฮ้งโพ่วและพวกล้วนเป็นคนหนุนหลังมัน

กำลังหนุนรายสำคัญของมัน เป็นบุคคลในหกสุดยอดฝีมือ ฉายาท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิก

...ในเมื่อที่ช้างกายมันชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง ส่วนผู้ที่ห้อมล้อมอยู่รอบกายเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นพวกกาพัวราก การศึกครั้งนี้มันนับว่ากำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

ขอเพียงโค่นล้มเฮ้งเซี่ยวเจียะ จัดการกับเจตีย์งวงช้าง มันจะฉวยโอกาสผนึกกำลังไพร่พลของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย เปิดฉากจู่โจมต่อตีกหกหุนครึ่ง

มันมั่นใจว่าสามารถโจมตีตีกหกหุนครึ่ง อย่างน้อยมันขู่ขวัญเด็กปวยเกียแล้ว หากข่มขู่ไม่สำเร็จ พานเชือดคนที่ก้มหัวผู้นี้ทิ้ง

สำหรับลุ้ยซุ้งเป็นหญิงสาวหนึ่ง สามารถทำอย่างไรได้ อย่าว่าแต่มันยังกุมจุดตายของโกวเนี้ยนางนี้ไว้ ขอเพียงเปิดเผยออกมา นางจะยอมอยู่ในโอวาทเป็นอย่างดี

ยามใดที่จัดการกับเจดีย์งวงช้าง ฮุบกลืนดึกหกหุนครึ่ง แป๊ะโซ้วปวยทราบว่าถึงเวลาที่ตัวเองจะติดปีกบินแล้ว

มันมีน้ำหนักพอที่จะ "เจรจาต่อรอง" กับฉั่วเกียผู้เป็นบิดาบุญธรรมแล้ว

มันทราบว่าหากคิดโตดเด่นเหนือใคร คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ไม่เพียงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในยุทธจักร หากยังต้องรับตำแหน่งในบ้านเมือง

แต่ว่าชาวยุทธจักรที่ปราศจากภูมิหลังเช่นมัน หากคิดรับตำแหน่งสูงในแวดวงราชการ ต้องกุมอำนาจในยุทธจักรก่อน แล้วค่อยแสวงหาชื่อเสียง

แป๊ะโซ้วปวยต้องการความสำเร็จ

ในโลกมีความสำเร็จเพียงประการเดียว นั่นคือสร้างผลงานด้วยตัวเอง

ในโลกก็มีรูปแบบความสำเร็จเพียงประการเดียว นั่นคือการใช้ชีวิตในรูปแบบที่ตัวเองชมชอบ

แป๊ะโซ้วปวยเห็นว่าเป้าหมายของตัวเองชอบด้วยเหตุผล และอยู่ในวิสัยกระทำได้ มันยังเป็นบุคคลที่พอกำหนดเป้าหมาย จะมุมานะบากบั่นมุ่งหน้าโดยไม่ฟังคำทัดทานของผู้ใด จวบกระทั่งบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

ระหว่างที่มันรั้งตำแหน่งรองหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย มันเคยออกปากต่อฉั่วเกีย ร้องขอตำแหน่งทางราชการ ฉั่วเกียเพียงกล่าวว่า

"รอจนเจ้าก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยแล้วค่อยว่ากล่าว"

ต่อจากนั้นฉั่วเกียกล่าวเสริมว่า

"หากเฮ้งเชี่ยวเจียะก็ยอมสวามิภักดิ์ต่อเรา เจ้าจะได้รับการจัดสรรตำแหน่งแน่นอน"

...เฮ้งเชี่ยวเจียะอีกแล้ว

...เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นตัวอะไร?

หลังจากผ่านการต่อสู้อย่างยาวนาน ในที่สุดมันก็ดกันเฮ้งเชี่ยวเจียะ

พันไปอีกทาง โค่นโซวมั่งจิ้มล้มลง เมื่อมันเรียกร้องขอตำแหน่งจากฉั่วเกีย ฉั่วเกียขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วบอกว่าจะให้เส้งโป๊ยไท้เอี้ยดำเนินการ

ไม่นานให้หลังเส้งโป๊ยไท้เอี้ยเสนอตำแหน่งทางราชการหลายตำแหน่งให้มันเลือกตำแหน่งหนึ่ง แป๊ะโช้วปวยกลับไม่พอใจยิ่ง ทั้งนี้เพราะตำแหน่งเหล่านั้นแม้เป็นที่หมายปองของผู้อื่น แต่หาใช่ตำแหน่งที่มันต้องการไม่

มันปฏิเสธตำแหน่งเหล่านั้น

มันคิดโบยบิน

มิใช่คืบคลาน

มิใช่ก้าวเดิน

กระทั่งออกวิ่งยังตำหนิว่าชักช้าเกินไป

มันมีอายุไม่น้อยแล้ว มันพอเริ่มต้นอย่างน้อยต้องกระโดดไกล

สุดท้ายยังคงเป็นโบยบิน

ความคิดหมายโบยบิน มิมีวันดับสิ้นสูญ

ทั้งนี้เพราะมันคือแป๊ะโช้วปวย

ตอนนี้มันจะแตกหักกับเจดีย์งวงช้าง ล้มล้างตึกหกหุนครึ่ง เพื่อก้าวสู่ตำแหน่งที่เพียงรองจากฉั่วเกียไม่กี่คน หากทว่าอยู่สูงกว่าผู้คนนับหมื่น

มันเฝ้ารอคอยวันนี้

เพราะเพื่อวันนี้ และเป้าหมายนี้ ทุกประการเพียงเป็น "เครื่องยนต์" ของมัน

"เครื่องยนต์" ใช้ในการขับเคลื่อนและช่วยงาน

มันคิด "โบยบิน" ขึ้นฟ้า

มุ่งสู่ความก้าวหน้าทางราชการ

ดังนั้นโซวมั่งจิ้ม หอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้าง ตึกหกหุนครึ่งล้วนกลายเป็นเครื่องยนต์ที่ช่วยในการขับเคลื่อน หนุนส่งให้มันทะยานขึ้นฟ้า

มันคิดเป็นวีรบุรุษ

...วีรบุรุษแห่งยุคต้องกระเดื่องเกริกไกร สามารถกำหนดกุศโลบายพิชิตชัยโดยที่อยู่ห่างพันลี้เรื่องที่ผู้อื่นคิดกระทำและไม่กล้ากระทำมันล้วนกระทำสิ่งที่ผู้อื่นไม่ยอมกระทำ มันก็จะกระทำ

มาตรว่าเป็นวีรบุรุษไม่ได้ มันจะขอเป็นผู้เหี้ยมหาญ

ผู้เหี้ยมหาญยังยิ่งกว่าวีรบุรุษ ,พราะไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงหลักเหตุผลทุกประการในโลกหล้าเพียงกระทำในสิ่งที่ตนเองเห็นว่าถูกต้อง ทั้งยิ้มแย้มรับหน้าผู้คน เปลี่ยนสีหน้าไม่ยอมรับผู้คน ยามอ่อนโยนดุจสายลมวสันต์ยามเคร่งเครียดจะลงมือฆ่าคน

วันนี้มันจะเปิดฉากฆ่าฟัน

ทั้งเริ่มเข่นฆ่าจากข้างกาย

...ขจัดภัยซ่อนเร้นภายในก่อน

...ค่อยกำจัดกวาดล้างศัตรูภายนอก

มันคิดฆ่าซุนฮื้อก่อน

ก่อนที่แป๊ะโช้วปวยจะออกไป "รับหน้า" เฮ้งเซี่ยวเจียะ ได้แวะเข้าหอแดง

มันพอเข้าสู่หอแดง ก็เห็นซุนฮื้อ "น้อมรอ" มันอยู่

ซุนฮื้อพอเห็นแป๊ะโช้วปวยก็ทราบว่าอีกฝ่ายบังเกิดเพลิงอำมหิตต่อมัน

มันฉุกคิดว่าการกลับมาของตัวเองครั้งนี้ผิดไป

ผิดอย่างมหันต์

หลังจากเกิดเรื่องราวมากมายปานนั้น ซุนฮื้อเคยใคร่ครวญรอบหนึ่ง

...สมควรกลับหอลมพิรุณโปรยหรือไม่?

...แป๊ะเล้าจู้ใช่เข้าใจมันผิดไปหรือไม่?

หลังจากใคร่ครวญดู มันตกลงใจว่าจะกลับมาสักครา

เหตุผลที่กลับมาคือ

ถึงอย่างไรทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันนายบ่าว ซุนฮื้อแม้ล่วงรู้หลัก

เหตุผลที่ว่า 'อยู่เคียงคู่ท่านเช่นอยู่คู่พยัคฆ์ร้าย' แต่มันยังหวังว่าหากดีไปจะได้รับการปฏิบัติด้วยดีเป็นการตอบแทน

มันติดสอยห้อยตามโชวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะ แป๊ะโช้วปวยและเนี่ยซ่อซึ่งโยกย้ายมากจากพรรคนภากาศเป็นระยะเวลานานไม่น้อย ช่วยให้มันล่วงรู้ลักษณะนิสัยของคนเหล่านี้ กระตุ้นเตือนให้มันค้นพบแนวทางปฏิบัติตัวทางโลก

หนึ่ง โชวมั่งจิ้มเป็นบุคคลที่ใช้สอยคนตามชีดความสามารถ ขอเพียงมันชื่นชมจะมอบตำแหน่งเป็นพิเศษ โดยไม่สนใจว่านั่นเป็นใคร มีเบื้องหลังอันใด หรือมีจิตเจตนาใด หากมีสักวันมันถูกคนที่มันสนับสนุนทรยศหักหลัง ก็ไม่ถือเป็นอารมณ์ มันให้ความสำคัญกับ "สายตา" ของตัวเอง เห็นว่าหากตัวเองถูกคลื่นลูกหลังโค่นล้ม ได้แต่โทษว่าตัวมันเอง แต่จะไม่ละทิ้งโอกาสสนับสนุนคนรุ่นหลังเด็ดขาด

...บุคคลที่มีความเชื่อมั่น กอปรด้วยจิตใจที่เปิดกว้างเช่นโชวมั่งจิ้มมีไม่มากนัก

ซุนอี้อถามใจตัวเอง เห็นว่ายังทำไม่ได้

ดังนั้นในโลกมีโชวมั่งจิ้มไม่กี่คน โชวมั่งจิ้มในยามนี้หากมิใช่ป่วยหนักคงเสียชีวิตแล้ว ต่อให้มีชีวิตอยู่ก็สูญเสียอำนาจ ผู้คนทั้งแผ่นดินยากจะพบพาน "ผู้อุปถัมภ์" เช่นโชวมั่งจิ้ม

สอง เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลที่ทำตัวตามสบาย เขาทราบว่าตัวเองไม่เหมาะกับการรับราชการแต่สามารถกระทำการใหญ่ เขาชมชอบคบหาสหายใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพี่น้อง เนื่องจากเสนอหน้าช่วยเหลือผู้คน คุ้มครองผู้คน ดังนั้นได้รับการยกย่องเป็นพี่ใหญ่ แต่รู้ตัวว่าไม่มี "คุณสมบัติ" เป็นหัวหน้าค่ายพรรคอันใด เขาวางตัวเท่าเทียมกับผู้คน ยินดีศึกษาจากผู้อื่น ไม่มีความคิดเปรียบเทียบกับอีกฝ่าย ดังนั้นผู้ที่คบหากับเขา ล้วนได้รับการปฏิบัติด้วยดี ในยุทธจักรมีคำวิจารณ์ต่อเขาในทางบวก ดังนั้นถึงแม้เขาเคย

ตกต่ำก็ผุดขึ้นมาใหม่

...เนื่องด้วยเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่คิดเล็กคิดน้อยไม่ถือสาหาความ ไม่มีเล่ห์อุบาย ผู้อื่นล้วนยินดีที่เห็นเขาประสบความสำเร็จ หากได้รับการชักชวนจากเขา ล้วนเข้าร่วมกับเขาอย่างวางใจ

ซุนยี้อสำนึกตัวว่าไม่สามารถยกขึ้นวางลงเช่นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

มันจำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งเข้าวัดวาไปนมัสการ พบพานเล่าลิ้มเชี่ยงซือรูปหนึ่ง ท่านบอกต่อมันว่า "โชวมั่งจิ้มดอนนี้มีชีวิตมิสู้ตาย แป๊ะโช้วปวยวุ่นวายกับการกำจัดฆ่าคู่แข่ง หากเจ้าคิดกระทำใหญ่ ลองเข้าร่วมกับเฮ้งเชี่ยวเจียะดู"

สาม แป๊ะโช้วปวยเป็นบุคคลที่ไม่บรรลุจุดหมายไม่ขอเลิกรา ผู้ใดขวางทางมัน มันจะฆ่าผู้นั้น มันทะเยอทะยานเกินไป เปล่งประกายเหลมคมเกินไป เป็นที่เคียดชิ้งริษยาของผู้คนเกินไป

แต่ซุนยี้อก็คิดหวังสำเร็จกิจการใหญ่ จึงเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ มันทราบว่าคนที่ไม่มีชาติตระกูล หากคิดสะกิดความสนใจของผู้คน ได้แต่โอ้อวดจำต้องเร่งดำเนินการ

ยกตัวอย่างโชวมั่งจิ้มเพราะป่วยหนัก จึงบีบบังคับลุ้ยซุ่งเร่งทำศึกขั้นแตกหัก ในที่สุดลุ้ยซุ่งไม่อาจสะกดอดกลั้น เป็นเหตุให้พบจุดจบที่หอแตง ขณะเดียวกันโชวมั่งจิ้มก็เร่งปลูกฝังแป๊ะโช้วปวย มอบหมายให้อีกฝ่ายดำเนินการอย่างเต็มที่ น่าเสียดายที่แป๊ะโช้วปวยเหยียบข้ามผู้มีพระคุณ หาได้สำนึกบุญคุณที่ปลูกฝังไม่

...บุคคลเช่นแป๊ะโช้วปวย ไม่ว่าท่านช่วยเหลือมันอันใด มันล้วนเห็นว่าสมควร อย่างมากเพียง "สำนึกขอบคุณ" ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นมุ่งความสนใจไปยังเรื่องราวที่ท่านกีดขวางมัน

ซุนยี้อยอมรับว่านิสัยใจของตัวเองก็มีความเห็นแก่ตัวเช่นนี้ มีพฤติการณ์ที่ไม่เลือกวิธีที่ใช้เช่นนี้ เพียงแต่ไม่มีความเฉียบขาดเท่ากับ

แป๊ะโช้วปวย ซุนฮ้อทราบว่าคิดประสบความสำเร็จไม่ง่ายนัก คิดหวังเป็นบุคคลอันยิ่งใหญ่ ช่างยากเย็นแสนเข็ญนัก

สี่ เนี่ยฮ่อให้ความรู้สึกที่ลึกล้ำสุดหยั่ง เนี่ยฮ่อเป็นคนชักนำมันเข้าพรรคนภากาศ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เนี่ยฮ่อจงรักภักดีต่อพรรค แต่เมื่อถึงเวลาที่พรรคนภากาศล่มสลาย เนี่ยฮ่อมิเพียงไม่กอบกู้ กลับรักษาขุมกำลังที่ตัวเองมีอยู่โยกย้ายเข้าหอลมพิรุณโปรยเนื่องจากเนี่ยฮ่อมีมือดีอายุเยาว์สามสิบสองคน ดังนั้นมีตำแหน่งในหอลมพิรุณโปรยไม่ต่ำทราม

แต่โซวมั่งจิ้มไม่ให้ความสำคัญแก่เนี่ยฮ่อเท่าใด ทั้งยังกล่าวกับเนี่ยฮ่อว่า "คนผู้หนึ่งคร่ำครีเกินไป รังแต่มีชีวิตสูญเปล่า หากเคร่งเครียดจริงจังเกินไปก็ไม่น่าเล่นแล้ว" แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยล้วนให้ความสำคัญกับคนผู้นี้ ต่อมาเฮ้งเซี่ยวเจียะถูกแป๊ะโช้วปวยกีดกันออกไป เนี่ยฮ่อก็แสดงท่าทีต่อแป๊ะโช้วปวยว่าขอขึ้นตรงต่อท่านรองหัวหน้าหอ ตอนนั้นเนี่ยฮ่อมีกำลังเพิ่มเป็นห้าสิบเจ็ดคนแล้ว เมื่อแป๊ะโช้วปวยโค่นล้มโซวมั่งจิ้ม เนี่ยฮ่อซึ่งปกครองคนเพิ่มเป็นเจ็ดสิบแปดคน ก็ยืนอยู่ฝ่ายแป๊ะโช้วปวย

ดังนั้นตำแหน่งของเนี่ยฮ่อเลื่อนสูงขึ้นตลอดเวลา คนของมันก็เพิ่มมากขึ้นไม่หยุดยั้ง เนี่ยฮ่อที่ประสบเหตุเปลี่ยนแปลงไม่ตระหนก รู้จักปรับตัวตามสถานการณ์ ทั้งได้รับประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงทุกครั้ง

ซุนฮ้อยอมรับว่าไม่หนักแน่นเยือกเย็นเท่าเนี่ยฮ่อ แต่เห็นว่าตัวเองมีความสุขกว่าเนี่ยฮ่อ หากคนผู้หนึ่งมีนิสัยเคร่งเครียดจริงจัง อย่างนั้นต่อให้มันกุมอำนาจใหญ่ มีชื่อเสียงเกริกไกรก็มีชีวิตอย่างไร้คุณค่าความหมาย

หากเปรียบกับโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโช้วปวย เฮ้งเซี่ยวเจียะ เนี่ยฮ่อยังไม่ถือว่าประสบความสำเร็จ แต่เนี่ยฮ่อก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง เลื่อนตำแหน่งตลอดเวลา สมควรมีอนาคตก้าวไกล

ซุนฮ้อค่อนข้างถนอม "น้ำใจ" กว่า

มันเห็นว่าหากไม่ถึงคราจำเป็น ไม่ต้องแตกหักกับผู้คน มิสู้เว้นทาง

ถอยให้แก่ผู้อื่นประเสริฐกว่า

มันทราบว่าด้วยนิสัยใจคอของแป๊ะโซ้วปวย คงนึกระแวงสงสัยมันเกรงว่าบังเกิดเพลิงอำมหิตต่อมัน แต่มันเห็นว่าตัวเองมีความจำเป็นต้องกลับไปสักครา

...หากให้มันแข็งขืนหรือตอบโต้ มันสามารถกระทำได้ แต่หากให้มันเป็นฝ่ายทรยศหักหลัง มันยังทำไม่ได้

แต่ละคนล้วนมีขีดความสามารถ มีลักษณะพิเศษของตัวเอง

ซุนยี้อมีนิสัยเช่นนี้เอง

นิสัยเช่นนี้ทำให้มันรู้สึกถึงภัยอันตราย แต่มันยังเดินทางกลับมายังทอลมพิรุณโปรย

ตอนนี้มันถูก "เชิญ" มายังทอแดง

จากนั้นมันได้พบกับแป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยพอพบหน้ามันก็ถามว่า

"เจ้าไฉนกลับมา?"

ซุนยี้อพอฟัง หัวใจก็ตกวูบลง แต่ยังตอบว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่กลับมา"

"เพราะเหตุใด?"

"นี่.ปินบ้านของข้าพเจ้า"

"ที่นี้มิใช่บ้านของเจ้า"

คราครั้งนี้ซุนยี้อเป็นฝ่ายถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะไม่มีผู้ใดขายบ้านของตัวเอง"

หัวใจซุนยี้อตกวูบลงอีกครา ตกวูบลงถึงที่สุด แต่ยังกล่าวว่า

"นี่เป็นบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยขายมัน?"

"ตอนนี้มันมิใช่บ้านของเจ้า หากแต่เป็นหลุมฝังศพของเจ้า"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้บ้านของข้าพเจ้ากลายเป็นหลุมฝังศพ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ตอนนี้เจ้าไปถึงที่ใดล้วนเป็นหลุมฝังศพ ทั้งนี้เพราะเจ้าเป็นคนตายแล้ว"

จากนั้นมันถามว่า

"เจ้าไฉนขายเรา?"

ซุนฮี้อกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." แป๊ะโช้วปวยชิงกล่าวว่า

"เจ้าย่อมไม่ยอมรับ คำถามของเราเท่ากับถามเปล่า ต่อให้เจ้าตอบอย่างไร เท่ากับตอบโดยสูญเปล่า"

มันไม่ต้องการสนทนาสืบต่อ เหลียวหน้าไปยังเนี่ยย่อที่ยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวว่า

"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เราไม่อาจไว้วางใจมันอีก เราได้แต่ฆ่ามัน แต่ว่าเราไม่คิดลงมือ เจ้ากระทำแทนเถอะ"

เนี่ยย่อก้มศีรษะรับคำ โดยปราศจากความลังเลแม้แต่น้อย

แป๊ะโช้วปวยชำเลืองมองตาบวิเศษที่ข้างเอวซุนฮี้อ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เรายังตรวจสอบทราบว่า ดาบคู่มือของเจ้าเล่มนี้ กาลก่อนเป็นของท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยแต่ว่าดาบวิเศษของมันไฉนตกอยู่ในมือเจ้า เราไม่ต้องการฟังคำอธิบายใด?"

ครานี้ซุนฮี้อหน้าแปรเปลี่ยนไป

แป๊ะโช้วปวยพอกล่าวจบก็เดินออกจากหอแดง ก่อนจากไปยังถามเนี่ยย่อว่า

"หนึ่งร้อยแปดคดีของเจ้าเล่า?"

"ล้วนเรียกระดมมาแล้ว"

"หลังจากฆ่าซุนยี้อ ให้เตรียมรับคำสั่งทุกเมื่อ เราชุบเลี้ยงทหารพันวัน เพื่อใช้การในวันนี้"

"ทราบแล้ว"

เนี่ยย่อยังคงรับคำ ยังคงเชื่อฟังคำสั่งโดยขณะที่แป๊ะโช้วปวยเดินออกจากหอแดง ในใจยังครุ่นคิด หากยืมมือเนี่ยย่อกำจัดฆ่าซุนยี้อ ปล่อยให้พวกมันฆ่าฟันกันเอง นับเป็นการขจัดเภทภัยภายหลัง

...หากไม่ต้องประพฤติดนเป็นคนร้าย หรือเป็นคนบาป ทางที่ดีอย่าได้ประพฤติ ·

โดยเหตุผลเดียวกัน หากไม่ต้องลงมือ ไม่ต้องฆ่าคนกับมือเอง ทางที่ดีเสาะหาผู้อื่นกระทำแทน

ผู้ที่แป๊ะโช้วปวยคิดจัดการเป็นชนชั้นยอดฝีมือ
คิดจัดการกับชนชั้นยอดฝีมือต้องอดออมพลัง รักษาพละกำลังไว้
มันเป็นคนรู้จักใช้เวลา พลังสมาธิ และกำลังวังชา
ดังนั้นมันต้องสะสมกำลัง เพื่อจู่โจมสังหารในคราเดียว
มันเพาะสร้างกำลังไว้แต่แรก
เพาะสร้างนักรบเดนตายไว้
เป็นหนึ่งร้อยแปดคดี

...ที่ว่า "คดี" มิใช่คำปริศนาอันใด หากแต่เป็นกำลังพลหนึ่งร้อยแปดนายที่สนับสนุนมันก่อการร้าย และสำเร็จกิจการใหญ่

เป็นกำลังพลที่รอถึงเวลาพิสูจน์ความเป็นความตาย ค่อยทุ่มเทใช้ออก
แป๊ะโช้วปวยพอจากไป ภายในหอแดงเพียงหลงเหลือผู้คนสองคน
เป็นสหายเก่าสองคน
สหายเก่ามิใช่สหายที่ดี
สหายบางคนมีการคบหาด้วยดี แต่มิใช่สหาย "เก่าแก่" สหายบาง

คนคบหากันนมนาน แต่ไม่แน่ว่าจะดีเลิศ

เนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อคบหากันมาสิบสามปี ตั้งแต่เด็กหนุ่มจนถึงวัยหนุ่มฉกรรจ์ ร่วมก่อการด้วยกัน ถือว่าเป็นสหายเก่าแก่

...แต่ความสัมพันธ์ของพวกมันใช่ดีเลิศหรือไม่?

ความสัมพันธ์ดีเลิศหรือไม่ ต้องผ่านการทดสอบจึงทราบได้

...ใช้อะไรทดสอบ?

อาจบางทีความร่ำรวย ความยากจน ความเป็นความตาย สำเร็จล้มเหลว อำนาจราชศักดิ์ ชื่อเสียงลาภยศ และสตรีเพศล้วนเป็นเครื่องทดสอบว่า มิตรภาพใช่จีรังยั่งยืนหรือไม่? ใช่มั่นคงไม่เสื่อมคลายหรือไม่?

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"มันสั่งให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว"

"ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าได้หรือ?"

"พวกเราเป็นสหายกัน"

"หากมันสั่งให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า ท่านจะเห็นแก่คำ 'สหาย' ไม่ลงมือต่อข้าพเจ้าหรือ?"

ซุนฮื้อตอบว่ามันไม่ทราบ จากนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงระหว่างพวกเราคล้ายไม่มีความสัมพันธ์ดีเลิศถึงขั้นนี้"

เนี่ยฮ่อก็ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่หากข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน มันก็ต้องฆ่าข้าพเจ้า... ท่านคู่ควรให้ข้าพเจ้ายอมตายแทนโดยไม่ฆ่าท่านหรือ?"

"ไม่คู่ควร แม้แต่เพื่อบิดามารดาบุตรธิดาของท่าน ท่านก็ไม่เสียสละถึงเพียงนั้น"

"ท่านกล่าวถูกต้อง ทั้งนี้เพราะท่านก็เป็นบุคคลเช่นนั้น"

ซุนยี้อหอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราล้วนเป็นบุคคลเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ทราบว่าตัวเองยากหลีกเลี่ยงจากวันนี้ แต่ข้าพเจ้ายังมีคำพูดประโยคหนึ่งคิดบอกต่อท่าน"

"ท่านบอก คนผู้หนึ่งยามเผชิญหน้ากับความตาย คำพูดที่บอกออกมา ข้าพเจ้าล้วนให้ความสนใจและยินดีรับฟัง"

ซุนยี้อกล่าวว่า

"วันนี้มันระแวงสงสัยข้าพเจ้า พรุ่งนี้จะระแวงสงสัยท่านเช่นกัน"

"ท่านหมายความว่าวันนี้มันสั่งฆ่าท่าน ยากรับประกันว่าพรุ่งนี้จะไม่สั่งฆ่าข้าพเจ้า'

"ท่านเป็นคนชาญฉลาดตลอดมา ชาญฉลาดกว่าข้าพเจ้าอีก"

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้าชาญฉลาดกว่าท่าน แต่อาศัยคำพูดนี้ แสดงว่าชาญฉลาดกว่าข้าพเจ้า"

ซุนยี้อกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ พวกเราอยู่ร่วมกันสิบกว่าปี คนอยู่ในยุทธจักรย่อมได้คิดว่าต้องมีวันนี้ เพียงแต่วันนี้มาเร็วไปบ้าง"

"ดังนั้นท่านวางแผนรับมือไว้แต่แรก?"

"อย่างน้อยข้าพเจ้าเฝ้าสังเกตนิสัยใจคอของท่าน ทั้งนี้เพราะนี่จะช่วยให้ข้าพเจ้าได้ข้อสรุปว่า ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่? และลงมือฆ่าข้าพเจ้าเมื่อใด?"

เนี่ยย่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าปล่อยให้ท่านสังเกตเห็นเป็นตัวตนที่แท้จริงของข้าพเจ้า?"

"ท่านกล่าวไม่ผิด ท่านที่ให้ข้าพเจ้าสังเกตเห็น เพียงเป็นท่านที่ต้องการให้ข้าพเจ้าเห็น"

"ข้าพเจ้ายามอยู่เบื้องหน้าท่าน พยายามรักษาความเยือกเยินไว้ แต่ข้าพเจ้าที่เยือกเย็นและลึกล้ำสุดจะหยั่ง ไม่แน่ว่าเป็นตัวตนของข้าพเจ้า ขณะเดียวกัน ท่านยามอยู่เบื้องหน้าท่าน พยายามรักษาความเบิกบานแจ่มใส แต่ท่านที่เบิกบานแจ่มใสไร้เล่ห์เพทุบายไม่แน่ว่าจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของท่าน"

ซุนอี้อกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง แต่หลังจากผ่านการสู้เคียงบ่าเคียงไหล่นานปี ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากในโลกนี้มีคนที่เข้าใจในตัวข้าพเจ้า บุคคลแรกคงเป็นท่าน"

"ข้าพเจ้าเห็นด้วย โชวกงจื้อ (คุณชายแช่โชว) บอกว่าข้าพเจ้าเป็นคนน่าเบื่อหน่าย ทั้งนี้เพราะน้อยคนที่ระวังป้องกันคนที่น่าเบื่อหน่าย ข้าพเจ้ายินดีเป็นคนที่น่าเบื่อหน่าย ก้อนหินน้อยเห็นว่าข้าพเจ้าน่าไว้วางใจ ข้าพเจ้าก็ยินดีเป็นคนที่น่าไว้วางใจทั้งนี้เพราะน้อยคนที่ปฏิเสธคนที่น่าไว้วางใจ แป๊ะเส้าจู้เห็นว่าข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจา ข้าพเจ้ายิ่งยินดีที่เป็นคนเชื่อฟังวาจา ทั้งนี้เพราะผู้นำที่หลักแหลมต้องการผู้ใต้บังคับบัญชาที่รับฟังคำสั่งของมันโดยเคร่งครัด พวกมันต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นคนเยี่ยงไร ข้าพเจ้าก็เป็นบุคคลประเภทนั้น เช่นนี้ช่วยลดทอนวิกฤตการณ์ไม่น้อย แต่หลายปีมานี้ท่านคอยติดตามข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้ายังแสดงธาตุแท้ใจคอโดยไม่ตั้งใจ ปรากฏแก่สายตาท่าน"

'ดังนั้นท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นบุคคลอันตรายผู้หนึ่ง?"

เนี่ยฮ่อผงกศีรษะรับ

ซุนอี้อกล่าวเสริมว่า

'ดังนั้นท่านคิดฉวยโอกาสนี้กำจัดข้าพเจ้าให้พ้นทางไป?"

"ขณะที่เราคาดคิดเช่นนี้ เกรงว่าท่านคงคาดคิดดุจเดียวกัน"

'ซึ่งความจริงผู้ใดไม่คิดอ่านเพื่อตัวเองเช่นนี้? ดอนนี้ผู้คนไม่ต้องการเป็นวีรบุรุษ เพียงต้องการเป็นผู้เหี้ยมหาญ ไม่เช่นนั้นคงต้องกลายเป็นหมีหมา ขณะที่ท่านเห็นผู้อื่นมีอำนาจยิ่งใหญ่ ท่านไม่คิดแทนที่ก็แปลกไปแล้ว

เมื่อท่านเห็นแป๊ะโช้วปวยทรยศโซวมั่งจิ้ม ล้มล้างโซวมั่งจิ้ม ตั้งตัวเป็นหัวหน้าหอสืบแทน หากท่านยังซื่อสัตย์ภักดีต่อแป๊ะโช้วปวยไม่เสื่อมคลาย เกรงว่าเป็นการหลอกลวงคน...ตอนนี้อำนาจสามารถแทนที่ได้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนคิดมีอำนาจ ปัญหาอยู่ที่ขณะที่ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่เกรงกลัวฝ่ายใด ผู้ใดสามารถสะกดควบคุมอีกฝ่ายได้"

เนี่ยฮ่อกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"กล่าวได้สมใจนัก ขอบอกตามความสัตย์ อย่าว่าแต่อำนาจ ชื่อเสียงและผลประโยชน์ เมื่อข้าพเจ้าเห็นโซวกงจื้อเตรียมตบแต่งลุ้ยซุ้งผู้งามพิสุทธิ์ในใจถึงกับอิจฉาแทบตาย ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าเห็นแป๊ะเล้าจู้ล่อลวงอุนยิ้วผู้อ่อนช้อยเข้าสู่เรืองทิ้งความขาวข้าพเจ้าปรารถนาใคร่...หากข้าพเจ้ากล่าวคำพูดนี้จนจบเกรงว่าในวันนี้ระหว่างเราท่านต้องมีคนผู้หนึ่งตกตาย"

"แต่ในที่สุดท่านไม่ได้กล่าวจนจบ"

"นี่มิใช่หมายความว่าข้าพเจ้าไว้ไมตรีต่อท่าน...ต่อให้ท่านไม่ได้ยินได้ฟังอันใด ข้าพเจ้าก็มีเหตุผลอย่างเต็มเปี่ยมที่จะกำจัดฆ่าท่าน"

"แต่ว่าท่านกล่าวมากพอแล้ว ที่แท้ค่ำคืนนี้อุนยิ้วขึ้นสู่หอขาว มิน่าเล่าแป๊ะโช้วปวยจึงต้องการชีวิตข้าพเจ้า แป๊ะโช้วปวยเป็นบุคคลที่ลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้มันเพื่อบรรลุเป้าหมาย ต่อให้พี่น้องถูกฆ่ายังไม่เหลียวแลยิ่งอย่าว่าแต่เราท่านที่คิดแทนที่มัน วันนี้มันไม่สอยท่าน ไม่แน่ว่าวันพรุ่งนี้จะยอมรับท่าน"

เนี่ยฮ่อกล่าวว่า

"ท่านมิต้องยุยงให้แตกแยก"

"ข้าพเจ้ามิเพียงยุยง ทั้งยังโบกกระพือ"

"ซึ่งความจริงท่านเฝ้าสังเกตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จับตาดูท่าน หากวันนี้ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เกรงว่าวันนี้ท่านจะมีความสำเร็จเหนือล้ำกว่าข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าปล่อยให้ท่านมีชีวิตอยู่ ใช่ผิดต่อตัวเองหรือไม่?"

"พวกเราร่วมกันจัดตั้งหนึ่งร้อยแปดคดี ท่านเข้าใจว่าท่านพอออก

คำสั่งคำเดียว พวกมันจะฆ่าข้าพเจ้าให้แก่ท่านหรือ? หากพวกมันแบ่งเป็นสองฝ่าย ตั้งประจันหน้ากัน ท่านได้แต่ลงมือด้วยตัวเอง ด้วยพลังฝีมือของท่านสามารถเอาชนะข้าพเจ้าแน่นอนหรือ? หากพวกเราต่อสู้จนบาดเจ็บล้มตายตามกัน จะเอื้อประโยชน์ต่อผู้ใดมากที่สุด? ขอท่านใคร่ครวญให้ดี"

เนี่ยฮ่อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เราท่านล้วนเป็นคนเจ้าอุบายความคิด แต่ต่างไม่ล่วงรู้ความลับของฟ้า สุดท้ายเกรงว่าพวกเรามีสภาพเช่นเดียวกับโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโช้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะที่สาบานเป็นพี่น้อง หากทว่าผิดพ้องหมองใจกัน"

"ต่อให้ภายภาคหน้าเป็นเช่นนี้ ยังดีกว่าตอนนี้ต่อสู้จนตกตายทั้งสองฝ่าย คนถือกำเนิดเกิดมา วาดหวังมีโอกาสแสดงฝีมือ ส่วนความเป็นความตายหรือสำเร็จล้มเหลวนับเป็นอย่างไรได้ หากท่านยังคิดฆ่าข้าพเจ้าก็ชักกระบี่เถอะ ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านใช้กระบี่เชือดสุนัข ซึ่งเป็นเพลงกระบี่ของตระกูลลุ้ยรุ่นก่อน แต่อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นดาวข่มของท่าน"

เนี่ยฮ่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าก็เป็นดาวมฤตยูในชีวิตท่าน ข้าพเจ้าเป็นคนตรวจสอบที่มาของดาบหยกเส้นใยทองที่หว่างเอวท่าน และรายงานต่อแป๊ะเล้าจู้"

ซุนฮื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ย่อมเป็นท่านตรวจสอบ ผู้อื่นยังไม่มีปัญญาทำเช่นนี้...น่าเสียดายที่พวกเราทุ่มเทเวลาและพลังงานกับการต่อสู้กันเองมากเกินไป"

เนี่ยฮ่อก็ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"บางครั้งข้าพเจ้าก็นึกสงสัยว่า ลักษณะพิเศษของชนชาติเราคือต่อสู้กันเอง"

ซุนอื้อยิ้มออกมากล่าวว่า

"ไม่ ยังชมชอบเสียเวลาสูญเปล่า ใช้ชีวิตสูญเปล่า ใช้สอยบุคคลสูญเปล่า"

มันกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้พวกเราเป็นเช่นนี้เอง ท่านฟัง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงร้องคำราม ต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย พวกเรายังไม่ตกลงปลงใจว่า จะต่อยดีหรือไม่ต่อยดี?"

เนี่ยฮ่อเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ช้าๆ ถามว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

บทที่ 3

ดั่งวิหคต้องเกาทัณฑ์

แป๊ะโซ้วปวยพอเดินออกจากหอแดง มีความรู้สึกว่าทุกประการคล้ายความฝันดื่นหนึ่ง

ความสำเร็จล้มเหลวที่ผ่านมา เกียรติยศอัปยศนานัปการ ล้วนแล้วแต่เป็นเช่นความฝัน

หลังจากนั้นมันเดินถึงหน้าหอเหลือง เผชิญหน้ากับคนผู้หนึ่ง

...เป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

คนที่ธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง

ชื่อที่พื้นเพธรรมดาชื่อหนึ่ง

ไม่ว่าแป๊ะโซ้วปวยพิศดูอย่างไร เห็นว่าคนที่เบื้องหน้าพื้นเพยิ่งธรรมดายิ่ง ไม่อาจเทียบเปรียบกับตนเองที่โดดเด่น งามสง่า เพียบพร้อมด้วยสติปัญญา และปณิธานอันยิ่งใหญ่

แม้แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะเองก็เช่นเดียวกัน

เขาเห็นว่าตัวเองพื้นเพยิ่ง ธรรมดายิ่ง

อย่างน้อยเขาเป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น กอปรด้วยจิตใจที่ปรกติธรรมดาและบริสุทธิ์ดีงาม

คนที่พื้นเพธรรมดาผู้หนึ่ง กอปรด้วยจิตใจที่ปรกติธรรมดาดวงหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยเปล่งประกายแหลมคม พกพาเพลิงอำมหิตเปี่ยมล้นกลับเผชิญหน้าบุคคลเช่นนี้ และจิตใจเช่นนี้

ในเมื่อรอคอยเป็นเวลานานแล้ว ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนไป

ดังนั้นแสดงมารยาทก่อน ค่อยใช้ทหารตามหลัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะประสานมือคารวะก่อน ทักทายว่า

"แป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ตั้งแต่จากมาสบายดี?"

แป๊ะโซ้วปวยยังรักษาความเกรงอกเกรงใจ กล่าวว่า

"ด้วยบารมีคุ้มครอง...เล่าซา (อันดับสาม) ก็ปลอดภัยดีกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าปลอดภัยไร้โรคา อย่างน้อยไม่มีคนใช้ตัวยาโรคาห้าม้าต่อช้าพเจ้า"

แป๊ะโซ้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เล่าซาเมื่อไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ได้รับความตระหนกตกใจ รุดมายามวิกาลด้วยเรื่องใด?"

"ไร้เรื่องราวไม่ขึ้นโบสถ์วิหาร ข้าพเจ้ามาทวงถามคนผู้หนึ่งกับเรื่องราวหนึ่งจากยี่กอ"

แป๊ะโซ้วปวยแสร้งเป็นไม่เข้าใจ ถามว่า

"บุคคลใด? เรื่องราวใด?"

"คนคืออุนโกวเนี้ย ยังมีเดียถั่ว โง้วเหลียง ฉั่วจุ้ยโต๊ะ ฟังว่ายามพลบค่ำพวกมันเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย...สำหรับเรื่องราวคือคิดทวงถามความ

ยุติธรรมสักครา"

แป๊ะโซ้วปวยยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ทวงถามความยุติธรรม?"

"ทวงถามความยุติธรรมให้แก่โซวตั่วกอ"

"เรื่องนี้มิใช่สนทนากันเมื่อตอนกลางวันแล้วหรือ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยังคงรักษารอยยิ้มไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้เอง เรื่องที่ไม่สามารถทำความเข้าใจ ไม่สามารถทวงถามความยุติธรรมให้แก่บุคคลที่ตัวเองเคารพยกย่อง จะไม่ยอมเลิกรา"

เขากล่าวสืบต่อ

"วันนี้ข้าพเจ้าโชคดีที่ช่วยเหลือท่านพ่อกับพี่สาวออกมาได้ ค่อยได้คิดว่าคราก่อนข้าพเจ้าจู่โจมสังหารฉั่วเกียล้มเหลว หากมิใช่ท่านมอบข้อมูลในหอชาวให้แก่คนของเส้งโป๊ยไท้เอี้ย ไหนเลยจับตัวท่านพ่อกับพี่สาวได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนั้น ท่านปฏิบัติต่อพี่น้องที่หนีเตลิดเปิดเปิงผู้หนึ่งเช่นนี้อย่างนั้นชะตากรรมของพี่ใหญ่เป็นที่คาดคำนวณได้"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเพียงขุ่นแค้นต่อเรื่องส่วนตัว ถือเป็นข้ออ้างล้างแค้น"

"ข้าพเจ้าบอกตั้งแต่แรกว่า ข้าพเจ้าคิดทวงถามความยุติธรรมให้แก่โซวตั่วกอ"

"แต่ว่าท่านไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าทำร้ายโซวมั่งจิ้ม การทวงถามความยุติธรรมเพียงเป็นข้ออ้างช่วงชิงอำนาจของหอลมพิรุณโปรยของท่าน"

เฮ้งเชียวเจียะกล่าวว่า

"ต่อให้คืนนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถทวงถามความยุติธรรมให้แก่โซวตั่วกอ อย่างน้อยข้าพเจ้าต้องทวงถามอุนยิ้ว โง้วเหลียง เตียถั่วและฉั่วจุ้ยโต๊ะจากท่าน"

"เฮอะ หอลมพิรุณโปรยเป็นสถานที่ใด ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเข้าออกตามใจปรารถนาได้?

"ข้าพเจ้าก็เป็นหัวหน้าคนที่สามของหอลมพิรุณโปรย พวกมันเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการพบพวกมัน"

"อย่าลืมว่าก่อนที่ท่านจะจู่โจมสังหารต่อไปวจงจือได้ประกาศตัดความสัมพันธ์กับหอลมพิรุณโปรยแล้ว ตอนนี้ท่านเพียงเป็นอันธพาลน้อยที่จัดตั้งเจดีย์งวงช้างขึ้นในนครหลวง"

"เมื่อไม่ยอมรับข้าพเจ้าเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย อย่างนั้นข้าพเจ้าขอเป็นตัวแทนของเจดีย์งวงช้างทวงถามคนจากท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"พวกมันก่อเรื่องในเขตปกครองของข้าพเจ้า ไหนเลยส่งมอบคนออกไปโดยง่ายดายได้?"

"มีคนบอกว่าพวกมันมาเยือนอย่างเปิดเผย ได้รับการเชื้อเชิญเข้าหอท่านไหนเลยหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้คนได้ เมื่อตอนพลบค่ำท่านยกกำลังไปรังควานเจดีย์งวงช้างรอบหนึ่ง ค่ำคืนนี้ยังจับตัวพี่น้องเจดีย์เราไว้อีก"

คำพูดหลายประโยคนี้กล่าวอย่างหนักหน่วง แสดงว่าไม่ยอมยุติเลิกราแน่นอน

แป๊ะโซ้วปวยเลิกคิ้วถามว่า

"ท่านต้องการตัวพวกมัน?"

"ถูกต้อง"

"หากข้าพเจ้าไม่ส่งมอบพวกมันให้เล่า?"

"ชีวิตคนสำคัญยิ่งยวด ขออภัยที่ต้องล่วงเกิน"

"หากพวกมันตายแล้วเล่า?"

"ฆ่าคนต้องชดใช้ชีวิต"

แป๊ะโซ้วปวยอาละวาดออกมาว่า

"อย่าลืมว่าตอนนี้ท่านมายังหอลมพิรุณโปรย มิใช่ข้าพเจ้าอยู่ที่เจดีย์งวงช้าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวย้ำทีละคำว่า

"หากท่านฆ่าพวกมันจริงๆ วันนี้ต่อให้อยู่ที่ท้องพระโรง ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านเป็นการชดใช้ชีวิต"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"คืนนี้คนของเจดีย์งวงช้างคล้ายรุดมาน้อยเกินไป ท่านกล่าวเช่นนี้ไม่รู้สึกคุยโอ่โดยไม่กระดากปากหรือ?"

"คนมากหรือน้อยล้วนเป็นเช่นเดียวกัน พวกเรารวมเป็นใจเดียว ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนทวงถามชีวิตจากท่าน ไม่ว่าเป็นหรือตายแล้วแต่โชคชะตาสำเร็จสัมเหลวขึ้นอยู่กับวาสนา"

"เกรงว่าท่านต้องทวงถามชีวิตแน่แล้ว ทั้งนี้เพราะโง้วเหลียง ฉั่วจุ้ยโต๊ะ และพวกล้วนตายหมดสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ล้วนตายแล้ว?"

"ล้วนตายแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ล้วนตายในที่นี้?"

"มิผิด"

"ที่ท่านกล่าวเป็นความจริง?"

"เป็นความจริง"

เฮ้งเซียวเจียะกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ข้าพเจ้าถามท่านอีกคำ..."

"ต่อให้ถามอีกร้อยครั้ง ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

"อุนยิ้วไร้ความผิด ทั้งมีความรู้สึกที่ดีต่อท่าน ท่านไฉนฆ่านางด้วย?"

แป๊ะโซ้วปวยอึ้งไปวูบหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอใจฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือกุมอกเซถอยไป สีหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด คล้ายกับถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ทรวงอกก็มิปาน

แป๊ะโซ้วปวยจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ ในดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้นแต่สายตายังไม่ผ่อนคลาย ปากกล่าวว่า

"ท่านรับบาตเจ็บแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ลูกเกาทัณฑ์ดอกนี้ยิงจากท่านนั่นเป็นลูกเกาทัณฑ์ที่ไร้สภาพ ทำร้ายจิตใจข้าพเจ้านัก"

รอยยิ้มในดวงตาแป๊ะโซ้วปวยปลาสนาการเปลี่ยนเป็นเคียดขึ้งอาฆาต กล่าวว่า

"บนร่างข้าพเจ้าก็ปักไว้ด้วยลูกเกาทัณฑ์ หัวใจก็ฝากรอยแผลจากลูกเกาทัณฑ์"

"อ้อ?"

"ครั้งกระโน้นบนลำน้ำฮั่นจุ้ย พวกเราชักชวนกันมายังนครหลวงเพื่อก่อร่างสร้างตัว พวกเรารู้จักกันก่อน แต่ท่านพอทบกับโชวเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่โซว) ก็จงรักภักดีต่อมัน ลืมเลือนมิตรภาพของพวกเราไป หากเราท่านจับมือกันแต่แรก วันนี้คงสำเร็จในกิจการ ปกครองหอลมพิรุณโปรยร่วมกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แป๊ะยี่กอ พวกเรามีความเหมือนประการหนึ่งคือ ต่างไม่คิดมีชีวิตสูญเปล่า แต่ว่าท่านเข้าสู่นครหลวงเพื่อสร้างผลงาน ข้าพเจ้าเพียงเข้านครหลวงเพื่อความสนุกสนาน ตอนอยู่ที่ลำน้ำฮั่นจุ้ย ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าเพียงคิดมีชีวิตอย่างสุขสันต์และปลอดภัย ส่วนท่านคิดประกอบกิจการใหญ่

สร้างชื่อเสียงเกริกไกร ข้าพเจ้าเองก็เลื่อมใส ท่านกล้ายอมรับและเผชิญหน้ากับมัน ไม่คล้ายผู้คนบางคนหวังชื่อเสียงต้องการผลประโยชน์ แต่แสร้งอวดตนว่าสูงส่ง แต่ถึงอย่างไรระหว่างเราท่านเป็นบุคคลสองประเภท ท่านเคยบอกว่าคิดประมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับคิดหลีกเลี่ยง...รากผลเกิดร่วมต้นไยเดี่ยวขันถึงเพียงนี้?"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวด ข้าพเจ้าก็บอกต่อท่านว่า 'ข้าพเจ้าคิดต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่าน แต่ไม่ใช่ตอนนี้' แต่ว่าตอนนี้ถึงเวลาแล้ว"

"ข้าพเจ้าก็เคยเกลี้ยกล่อมท่านว่า 'กลับตัวกลับใจเถอะ ยี่กอ ตอนนี้ยังทันท่วงที' แต่ตอนนี้สายเกินไปแล้ว ทั้งนี้เพราะท่านฆ่าอุนยิ้ว เตียถั่วและโซวตั่วกอ ข้าพเจ้าไม่อาจหลีกหนีอีก ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยปละละเว้นท่าน"

"ในที่สุดวันนี้มาถึงแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าภูเขาลูกเดียวไม่อาจรองรับพยัคฆ์สองตัว สุดท้ายท่านยังลงมือต่อข้าพเจ้า เป็นข้าพเจ้าเฝ้าระวังป้องกัน จึงไม่ถูกเกาทัณฑ์ลับของท่านยิงใส่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ท่านยังทำร้ายจิตใจข้าพเจ้า ท่านหักใจฆ่าอุนยิ้ว เตียถั่วและพวก เท่ากับยิงเกาทัณฑ์ทะลุอกข้าพเจ้า"

"ท่านยังเอ่ยถึงอีก ท่านฆ่าซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ขโมยเคล็ดวิชาอักษรคีรี ฝึกปรือเกาทัณฑ์รันทด ข้าพเจ้าอย่างมากเพียงโค่นล้มพี่ร่วมสาบาน ซึ่งสมควรลงจากตำแหน่งแต่แรก ไหนเลยคล้ายท่านที่ยกอ้างคุณธรรม แต่กระทั่งซือเจ่กตัวเองยังฆ่าทิ้ง"

"เหลวไหล ข้าพเจ้าลงมือต่องั้วนซือเจ่ก เพื่อล้างแค้นแทนอาจารย์ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าเขา เป็นเขาฆ่าตัวตายเอง ข้าพเจ้าก็ไม่ร่ำเรียนเคล็ดวิชาอักษรคีรี เพียงพลิกดูเคล็ดเกาทัณฑ์รันทดโดยคร่าวๆ และมอบเคล็ด

---

* ข้อความในบทกวีเจ็ดก้าวที่แต่งโดยโจสิดสมัยสามก๊ก

วิชาอักษรคีรีแก่ผู้อื่นแล้ว..."

แป๊ะโช้วปวยบังเกิดความตื่นตระหนก ถามว่า

"มอบให้แก่ผู้ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยตื่นตัว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าจะไม่เปิดโอกาสให้ท่านช่วงชิง"

"ท่านพูดปดชัดๆ ท่านเพราะต้องการยอดวิชานี้ ไม่เสียดายกับการฆ่าซือเจ่กตัวเอง ไหนเลยประคองส่งมอบเคล็ดวิชาแก่ผู้อื่น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความขุ่นเคืองใจ เขาไม่ได้ฆ่าง้วนจับซาหังเขาลงมือต่องง้วนจับซาหัง เพื่อล้างแค้นให้กับอาจารย์ เขายังเปิดโอกาสให้ง้วนจับซาหังต่อสู้อย่างยุติธรรม สำหรับเคล็ดเกาทัณฑ์รันทด มาตรว่าให้ความสนใจอยู่บ้าง แต่จะอย่างไรเห็นว่านี่เป็นผลงานของศัตรูที่สังหารอาจารย์ ดังนั้นไม่ต้องการเรียนรู้ แต่ด้วยไหวพริบปฏิภาณที่เปรื่องปราด สามารถดัดแปลงใช้กับการซัดก้อนหินออก

สำหรับเคล็ดวิชาอักษรคีรี เขากระทั่งแตะต้องยังไม่แตะต้อง ดอนนี้มอบให้แก่สตรีคนสุดท้ายของง้วนซือเจ่กคือสตรีไร้ฝัน เขาย่อมไม่บอกความจริงต่อแป๊ะโช้วปวย เขาไม่ต้องการให้สตรีไร้ฝันจบชีวิตไปก่อนที่จะเรียนรู้เกาทัณฑ์รันทด

แป๊ะโช้วปวยกล่าวหาเขาต่อหน้าผู้คน เขาจึงไม่ทำร้ายคนหรือฆ่าคนเพราะอำนาจชื่อเสียงผลประโยชน์ และดัณหาราคะ เขาเพียงกระทำเรื่องที่ตัวเองยินดีกระทำ ไม่กระทำเรื่องที่ตัวเองไม่ยินดีกระทำ

วันนี้เขาต้องต่อสู้กับแป๊ะโช้วปวย ทั้งนี้เพราะแป๊วโช้วปวยทำร้ายโซวตั่วกอ ทั้งยังกระพือความชั่วร้ายให้แก่ฉั่วเกีย ที่น่าเคียดแค้นชิงชังที่สุดคือแป๊ะโช้วปวยยังฆ่าอุนยิ้ว

เขาทราบว่าอุนยิ้วไม่แน่ว่ามี "น้ำใจ" ต่อเขา คราก่อนบนลำน้ำอุ่นจุ้ยแป๊ะโช้วปวยกล่าวล่วงเกินอุนยิ้ว เป็นเหตุให้นางสะบัดหน้าจากไป นับแต่นั้น

เขาก็ทราบว่า ในสายตาของอุนยิ้ว ตนเองไม่มีความสำคัญเท่ากับแป๊ะโช้วปวย

แต่นี่ไม่สลักสำคัญ

เขาเพียงคิดปลอบโยนอุนยิ้วในเวลาที่นางเศร้าเสียใจ ยั่วเย้าให้อุนยิ้วเบิกบานใจในเวลาที่นางลำบากใจ ช่วยให้นางบังเกิดความครึกครื้นในเวลาที่นางเปลี่ยวเหงา และอยู่เป็นเพื่อนขณะที่นางเดียวดาย

...เขาจะรั้งอยู่ในเวลาที่นางต้องการ

สรุปแล้ว นี่เป็นหน้าที่ของเขา เขากระทำโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน มิหนำซ้ำระหว่างที่เขาหลบหนีจากการตามล่าของทางการ เขายังปฏิบัติหน้าที่โดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ

ตอนนี้แป๊ะโช้วปวยกลับฆ่านาง

...นี่เป็นเรื่องที่ไม่อาจอภัยให้ได้

แป๊ะโช้วปวยยังกล่าววาจาให้ร้ายเขาต่อหน้ากองกำลังทั้งสองฝ่าย กล่าวหาเขาคิดทวงถามความยุติธรรมให้แก่โซวมั่งจิ้ม เพียงเพราะต้องการแย่งชิงอำนาจในการปกครองหอลมพิรุณโปรย

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดอาละวาด แต่แล้วได้คิดขึ้น...เหตุใดต้องให้ทุกผู้คนเข้าใจในตัวเอง ผู้อื่นคาดคิดเช่นนี้ ก็ปล่อยให้คาดคิดไป ยังทุ่มเถียงอันใด?

...คนผู้หนึ่งขอเพียงขจัดความคิดยึดติดไปจากใจ จะมีชีวิตอย่างเบิกบานใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มแล้ว

เขาสังเกตเห็นที่มุมปากและปลายคางแป๊ะโช้วปวยมีสิวเสี้ยนเล็กๆ หลายเม็ด คาดว่าระหว่างนี้ มันบังเกิดความหงุดหงิดใจ

เขานึกถึงข้อปลีกย่อยที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานการณ์เฉพาะหน้า แทนที่จะอธิบายแก้ต่าง กลับยิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหลอกข้าพเจ้า"

แปะโข้วปวยบังเกิดความตื่นตระหนกแล้ว

มันกระตุ้นโทสะเป็นผลสำเร็จชัดๆ คิดไม่ถึงเพียงชั่วพริบตา เฮ้ง-เซี่ยวเจียะก็กลับคืนสู่ความเป็นตัวของตัวเอง ไม่นำพาทุกเรื่องราว

มันค่อยได้คิดว่า ผู้ที่มันเผชิญหน้าไม่ใช่พี่น้องบนลำน้ำฮุ่นจุ้ยอีกต่อไป หากแต่เป็นผู้นำกองกำลังหนึ่งในยุทธจักรนครหลวง... เจ้าของเจดีย์งวงช้างเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ขอเพียงมันเสียกิริยา ชายหนุ่มที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ถือสาทุกเรื่องราว ผู้นี้จะแทนที่มัน ขึ้นครองอำนาจในหอลมพิรุณโปรยได้ทุกเมื่อ

พริบตานั้นแปะโข้วปวยพลันเข้าใจเรื่องหนึ่ง

มันทราบแล้วว่าเหตุใดตัวเองไม่ชมชอบซุนฮี้อ

เหตุใดตัวเองจึงคิดหาข้ออ้างกำจัดซุนฮี้อ

ทั้งนี้เพราะซุนฮี้อคลับคล้ายกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

อย่างน้อยรอยยิ้มนั้นมีส่วนคล้ายอยู่บ้าง

แปะโข้วปวยแค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ทั้งนี้เพราะมันประหวั่นใจ

มันกลัวว่าสักวันหนึ่งเฮ้งเซี่ยวเจียะจะแทนที่มัน

มันเองตั้งจิตปณิธานใหญ่ ตอนนี้ถือว่าครองอำนาจใหญ่ หากทว่ายังไม่เบิกบานใจ ไม่มีความสุข มากระแวงและมักมากกามคุณ ต่างกับเฮ้งเซี่ยวเจียะถึงแม้หลบหนีถึงสุดหล้า ต้องดกระกำลำบาก หากยังมีมนุษย-สัมพันธ์ มีประสบการณ์ สุขสำราญบานใจ และปลอดโปร่งโล่งใจ

ดังนั้นบนใบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะประดับด้วยรอยยิ้มตลอดเวลา

ยิ้มอย่างรื่นเริง

...ขณะที่มันไม่เห็นว่าในโลกมีอันใดน่าเบิกบาน ในชีวิตมีอันใดน่าอาวรณ์

ดังนั้นมันเลื่อมใสเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ถึงกับอิจฉาเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันต้องทำลายเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันอิจฉาต่อความ "สำเร็จ" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ...ถึงแม้ว่าความสำเร็จของมันอาจยิ่งใหญ่กว่าอีกฝ่ายก็ตาม

มันคิดทำให้ใบหน้ายิ้มที่เบื้องหน้านี้ ยิ้มไม่ออกอีก

สิ่งที่มันทำไม่ได้ เฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนกระทำได้ มันจะไม่ปล่อยให้บุคคลเช่นนี้อยู่ลอยนวล เพื่อตอกย้ำจุดบกพร่องของตัวมัน

ทางเบื้องบนมันต้องกำจัดโชวมั่งจิ้ม ส่วนเบื้องล่างต้องเข่นฆ่า เฮ้งเซี่ยวเจียะ

แป๊ะโช้วปวยพอตกลงใจ ปากกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหลอกท่าน? ข้าพเจ้าเพียงคิดฆ่าท่าน ไม่จำเป็นต้องหลอกท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไม่ฆ่าอุนยิ้ว"

แป๊ะโช้วปวยแสร้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่านาง? นางมีของวิเศษป้องกันตัวหรือไร?"

"หากท่านคิดฆ่า คงฆ่าในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวดแล้ว ท่านกับนางมีความแค้นใด ท่านฆ่าอุนยิ้วด้วยเหตุอันใด? ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อ"

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบหนึ่ง ในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวด อุนยิ้วชักดาบช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันสามารถจู่โจมตรรชนีสังหาร แต่มันไม่ต้องการเพาะความแค้นกับตระกูลอุนทั้งยังบังเกิดความคิดที่ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง กลับไม่ลงมือต่ออุนยิ้ว

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะได้ยินสุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งร้องเรียกแต่ไกลว่า

"ก้อนหินน้อย กังวลบินจาก พวกท่านทำอะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนหัวใจร้อนผ่าว แทบคุกเข่าลงขอบคุณฟ้าดิน

เป็นอุนยิ้ว

อุนยิ้วยังไม่ตาย

แปะโช้วปวยไม่ได้ฆ่าอุนยิ้ว

พริบตานั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะแทบยกโทษให้แก่แปะโช้วปวย กลับกางแขนคิดหมายโอบกอดอีกฝ่าย

...ขอเพียงมันไม่ได้ทำร้ายโซวตั่วกอ ยังมีอันไตไม่อาจยกโทษให้?

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลเช่นนี้เอง แต่ว่าแปะโช้วปวยมิใช่

มันดูออกว่าพริบตานั้นพลังสมาธิและลมปราณของเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนผ่อนคลาย

นี่สมควรเป็นโอกาสเหมาะที่จะฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เพราะว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะพาตัวมาติดกับเอง

...เฮ้งเซี่ยวเจียะบุกรุกเข้าหอลมพิรุณโปรย ต่อให้มันฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะก็มีเหตุผลพอที่จะป่าวประกาศต่อยุทธจักร

...ผู้ที่ติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะมามีไม่มากนัก มีเพียงฮ่อเซี่ยวฮ้อและพวกอีกไม่กี่คน หากไม่ลงมือฆ่าในตอนนี้ กลัวว่าวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิงนึกเสียใจในภายหลัง

หลังเสียงร้องถามอุนยิ้ว ได้ยินสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งร้องบอกว่า

"ก้อนหินน้อย แปะโช้วปวยฆ่าฉั่วจุ้ยโต๊ะ ทั้งยังคิดร้ายต่ออุนยิ้ว ท่านต้องระวัง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

นั่นเป็นเสียงร้องของเตียถั่ว

...ฉั่วจุ้ยโต๊ะตายแล้ว?

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระตุกตื่นเต้นสงสัย แปะโช้วปวยพลันเลงมือ

มันพอลงมือก็ใช้ออกด้วยตรรชนีสะท้านเทพ

มันคิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับไม่คิดฆ่าแป๊ะโช้วปวย

พริบตาก่อนที่แป๊ะโช้วปวยจะจู่โจม เฮ้งเซี่ยวเจียะระวังป้องกันตัวอยู่ก่อน

...เป็นระวังป้องกัน มิใช่ลงมือตีโต้

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังกางแขนทั้งสองออก

แป๊ะโช้วปวยกลับหน้าขาวซีด

นี่เป็นลักษณะของการตระเตรียมจู่โจม

นิ้วมือข้างซ้ายของมันสั่นระริก มือขวากลับซุกอยู่ใต้ซอกแขนซ้ายแต่แขนซ้ายแตะพื้นคล้ายเป็นอัมพาตไปครึ่งซีกร่าง

ขอเพียงมันดึงนิ้วมือข้างขวาออกจากใต้ซอกแขนซ้าย แผ่พุ่งพลังออกไป จะเป็นอาวุธที่น่ากลัวที่สุด เป็นศัสตราที่ยากต้านทานรับมือที่สุด

แต่ว่าดาบกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังสะพายอยู่ที่กลางหลังข้างเอว

เขาเปิดหน้าอกกว้างออก

แป๊ะโช้วปวยเคลื่อนไหวดุจสายลม สะอึกจู่โจมจากด้านหลัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะล่าถอยไปด้านหลัง

หนึ่งรุกไล่

หนึ่งล่าถอย

ผู้รุกไล่ยังไม่จู่โจมตรรชนี

คนล่าถอยยังไม่เปลี่ยนแปลงท่วงท่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้ถอยตรง หากแต่อ้อมเป็นวง ดังนั้นหนทางถอยของเขาไม่มีวันสิ้นสุด

แป๊ะโช้วปวยรุกคืบต่อไป

มันทราบกระจ่างเป็นอย่างดีว่า ขอเพียงรุกคืบไปอีกครึ่งก้าว ก็สามารถจู่โจมตรรชนีออก

ขอเพียงจู่โจมดรรชนีออก ก็สามารถพิชิตชัยชนะ

ขอเพียงพิชิตชัยชนะก็สามารถปลิดปลงสังหาร

แต่ว่ามันพากเพียรพยายาม เปลี่ยนแปลงท่าร่างติดต่อกัน ยังไม่อาจก้าวล้ำระยะห่างครึ่งก้าวเข้าไป

ไม่อาจก้าวล้ำก็ไม่ก้าวล้ำ

มันไม่อาจรุกคืบเข้าไป แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่สามารถดิ้นหลุดได้

หน้าอกเฮ้งเซี่ยวเจียะเปิดกว้าง ทรวงอกท้องน้อยเผยช่องโหว่ แต่แป๊ะโช้วปวยไม่กล้าจู่โจมโดยผลีผลาม

สำหรับกับแป๊ะโช้วปวยที่ไม่ปล่อยปละละเว้นช่องว่างจุดอ่อนเพียงน้อยนิด เมื่อเผชิญกับช่องโหว่ที่เปิดกว้างเช่นนี้ กลับไม่ทราบจู่โจมอย่างไร

แต่แล้วยามนั้นพลันบังเกิดเรื่องราวหนึ่ง

เรื่องราวที่อยู่เหนือความคาดหมายประการหนึ่ง

ลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงออกมาโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้าคล้ายเป็นความงามเฉิดฉันอย่างไม่คาดฝันฉากหนึ่ง

เกาทัฑณ์ดอกนี้ยิงใส่กลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกำลังล่าถอย เท่ากับเสนอตัวเข้าหาลูกเกาทัณฑ์เอง

นี่ไม่ต่างกับการแส่หาที่ตาย

เกาทัณฑ์ดอกนี้ยิงในระยะใกล้ ไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น ผู้ที่ยิงลูกเกาทัณฑ์ก็ยากที่จะระวังป้องกัน

แป๊ะโช้วปวยเห็นลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะบัง.เกิดความยินดีทันใดนั้น ส่วนหางของลูกเกาทัณฑ์ฉีกออก ปรากฏลูกเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่งพุ่งออกมา ยิงใส่ทรวงอกของแป๊ะโช้วปวย

เกาทัณฑ์ดอกแรกยิงออกอย่างกะทันหันแต่เกาทัณฑ์ในเกาทัณฑ์ยิงแปลกพิสดาร

ทั้งสองล้วนไม่ทันระวัง

ย่อมหลบหลีกไม่พ้น

...ต่อให้ทั้งสองหลบหลีกทันท่วงที ขณะที่หลบหลีกเกาทัณฑ์ดอกนี้ขอเพียงแป๊ะโซ้วปวยจู่โจมตรรชนีออก เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องตายแน่นอน ขณะเดียวกันหากเฮ้งเซี่ยวเจียะตอบโต้ แป๊ะโซ้วปวยก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้

ยามคับขันจวนเจียน กลับเกิดเหตุแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนี้

แป๊ะโซ้วปวยรีรอไม่จู่โจมตรรชนี ยามนี้กลับจี้พุ่งตรรชนีจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเร่งร้อน

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ล่าถอยโดยไม่ตอบโต้ พลันหยุดนิ่งลง เตะก้อนหินบนพื้นก้อนหนึ่งพุ่งใส่แป๊ะโซ้วปวย

พลังตรรชนีของแป๊ะโซ้วปวยมิเพียงพุ่งใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังล้ำหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ จี้พุ่งใส่ลูกเกาทัณฑ์ที่จู่โจมใส่กลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เกาทัณฑ์ดอกนั้นเบี่ยงเบนวูบหนึ่ง ยิงใส่ซอกแขนซ้ายทางด้านหลังของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ก้อนหินของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็สกัดลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่ทรวงอกแป๊ะโซ้วปวยอย่างทันท่วงที

ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นถูกก้อนหินกระแทกเบี่ยงเบน แต่ยังปักฉึกใส่ทรวงอกด้านขวาของแป๊ะโซ้วปวย

...คนทั้งสองแยกย้ายกันกระแทกเกาทัณฑ์คร่าชีวิตของกันและกันเบี่ยงเบนพลาดเป้า ราวกับส่งรหัสสัญญาเป็นที่รู้กัน

หลังจากนั้นสถานการณ์ในบริเวณเกิดความเปลี่ยนแปลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นถลาไปเบื้องหน้าหลายเชียะ ตรงกันข้ามกับแป๊ะโซ้วปวยเซถอยไปด้านหลังหลายวา

ร่างที่รับบาดเจ็บของทั้งสอง ดูไปคล้ายกับนกเหยี่ยวและห่านป่าที่

หนีบเกาทัณฑ์บินถลาออกไป

ทั้งสองพากันหยุดยั้งยืนหยัด แค่นเสียงหนักๆ หมุนตัวไปยังคนที่ยิงเกาทัณฑ์

บทที่ 4

ระหว่างสาเร็จสัมเหลว

ย่อเชี่ยวฮ้อ

...ผู้ที่ยิงเกาทัณฑ์ลอบทำร้ายเฮ้งเชี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวย กลับเป็นสวรรค์เบื้องบนย่อเชี่ยวฮ้อ

แป๊ะโช้วปวยเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ซึ่งเป็นค่ายพรรรคที่หนึ่งแห่งนครหลวง เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นผู้นำเจดีย์งวงช้างที่เกิดจากการรวมตัวของทุกระดับชั้น ทั้งสองล้วนกรำศึกอย่างโชกโชน มีไหวพริบปราดเปรียว ยามนี้กลับรับบาดเจ็บภายใต้ลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงออกจากกระบอกขดลวด ซึ่งผูกติดกับข้อมือของสตรีนางหนึ่ง

มิเพียงแต่แป๊ะโช้วปวยตื่นเต้นสงสัย เฮ้งเชี่ยวเจียะก็เคลือบแคลงสงสัย

คนในบริเวณล้วนแตกตื่นตระหนก

...ไม่ว่าพี่น้องเจดีย์งวงช้าง หรือคนของหอลมพิรุณโปรยล้วนใช้สายตาอีกแบบหนึ่งมองดูสตรีที่อ่อนช้อยนางนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าฮ่อเซี่ยวฮ้อเป็นคนของสุ้ยซุ้ง แต่เขาไม่เคยคิดเห็นเป็นอื่น ที่แล้วมาเขาสามารถยอมรับทุกผู้คน ดังนั้นเจดีย์งวงช้างมีผู้คนจากทุกค่ายสำนัก รวมทั้งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หอลมพิรุณโปรยและดึกหกหุนครึ่ง เพราะเหตุนี้เจดีย์งวงช้างจึงผุดเด่นขึ้นอย่างรวดเร็ว

เขายึดถือฮ่อเซี่ยวฮ้อเป็นพวกเดียวกัน ให้นางเข้าร่วมกิจการใหญ่น้อยในเจดีย์ โดยปราศจากการระแวดระวัง

แต่คิดไม่ถึงว่าวันนี้ในสถานการณ์คับขันสำคัญเช่นนี้ ฮ่อเซี่ยวฮ้อกลับลอบทำร้ายเขา

อย่าว่าแต่เขาเผชิญศัตรูเข้มแข็ง แป๊ะโช้วปวยกำลังจะใช้ดรรชนีสะท้านเทพออก เขาได้แต่เตรียมพร้อมรับมืออย่างสุดความสามารถ

เขาได้แต่ล่าถอย

ดังนั้นหากมิใช่แป๊ะโช้วปวยจี้พุ่งดรรชนีออก เขาคงไม่อาจรอดพ้นจากการจู่โจมของฮ่อเซี่ยวฮ้อ

ด้วยพลังฝีมือและการระวังป้องกันของแป๊ะโช้วปวย โอกาสที่ฮ่อ-เซี่ยวฮ้อจะยิงเกาทัณฑ์ทำร้ายมันเลือนรางยิ่ง

แป๊ะโช้วปวยที่ไม่ทันระวัง เพราะว่ามันหนึ่งนั้นคิดไม่ถึงว่าฮ่อเซี่ยว-ฮ้อจะลงมือ สอง คาดไม่ถึงว่าฮ่อเซี่ยวฮ้อจะลงมือต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ สาม ยิ่งคาดฝันไม่ถึงว่าในเกาทัณฑ์ซ่อนเกาทัณฑ์ ยิงจู่โจมใส่มัน รอจนมันรู้สึกตัว ก็หลบไม่พ้นแล้ว

อย่าว่าแต่มันเองก็เผชิญศัตรูเข้มแข็ง อย่าได้เห็นมันรุกไล่ส่วนเฮ้งเซี่ยวเจียะล่าถอย ซึ่งความจริงเฮ้งเซี่ยวเจียะทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งสังเกตดูว่ามันมีข้อผิดพลาดอันใด จะได้เปิดฉากตอบโต้ ขณะที่มันมิอาจไม่รุกคืบ ทั้งนี้เพราะการล่าถอยของเฮ้งเซี่ยวเจียะได้กระตุ้นสภาวะจู่โจมของมัน หมายความว่าการรุกคืบของมันเกิดขึ้นภายใต้การกระตุ้นให้กระทำ

มันได้แต่รุกคืบ

ไม่มีทางถอยได้

หากมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะเตะก้อนหินออก มันก็คงจบชีวิตภายใต้เกาทัณฑ์ในเกาทัณฑ์ของย่อเชี่ยวฮ้อ

พริบตานั้น ทั้งสองล้วนสั่งรหัสสัญญาณเป็นที่รู้กันสองต่อสอง

แปะโช้วปวยไม่ทันจี้พุ่งเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่มันได้แต่กระแทกเกาทัณฑ์ที่จู่โจมใส่เฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่ทันหลบรอดจากเกาทัณฑ์ที่กลางหลัง ได้แต่เตะก้อนหินกระแทกเก่าทัณฑ์ที่ยิงใส่ทรวงอกแปะโช้วปวยเบนเบือน

กล่าวได้ว่าแปะโช้วปวยช่วยเหลือเฮ้งเชี่ยวเจียะเพื่อช่วยตัวเอง หากเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่กระแทกเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่ทรวงอกแปะโช้วปวย แปะโช้วปวยก็ต้องถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ก่อนตายต้องจู่โจมดรรชนี

พริบตานั้น การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นยุทธวิธีที่จำเป็นเพื่อความอยู่รอดร่วมกัน

ดังนั้นทั้งสองเพียงรับบาดเจ็บ โดยไม่ตกตาย

สาเหตุที่รับบาดเจ็บเพราะว่า...

แปะโช้วปวยความจริงไม่มีเจตนาช่วยเหลือเฮ้งเชี่ยวเจียะ ดังนั้นพลังดรรชนีของมันเพียงกระแทกสภาวะเกาทัณฑ์เบี่ยงเบน ไม่คิดกระแทกเกาทัณฑ์ร่วงหล่นลง

ส่วนเฮ้งเชี่ยวเจียะใช้เท้าเตะก้อนหินระดับความแม่นยำด้อยกว่าใช้มือซัดก้อนหินมากนัก

อาจบางทีทั้งสองล้วนไม่ตั้งอกตั้งใจช่วยคุ้มครองอีกฝ่ายจริงๆ ต่อให้ถูกสถานการณ์บังคับให้ช่วยคนเพื่อช่วยตัวเอง ก็มีเจตนาให้อีกฝ่ายต้องจ่ายค่าตอบแทนบ้าง

...ชนชั้นผู้นำสองคนกลับรับบาดเจ็บใต้เงื้อมมือนางคณิกาเช่นย่อเชี่ยวฮ้อ

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับบาดเจ็บสาหัสกว่า ต้องใช้พลังฌมปราณปิดปากแผลเอาไว้

แป๊ะโช้วปวยรับบาดเจ็บสถานเบากว่า แต่มันพบว่าที่หางเกาทัณฑ์ฉาบพิษ ดังนั้นประกบนิ้วจี้สกัดจุดที่ทรวงอกสิบเจ็ดแห่ง แต่ไม่ถอนลูกเกาทัณฑ์เล็กๆ ดอกนั้นออกมา เพียงโคจรพลังรีดเร้นพิษมาที่ราวนมข้างซ้าย

...ขอเพียงพิษยังผนึกค้างอยู่ที่หางเกาทัณฑ์ มันมีหนทางรีดเร้นพิษมารวมอยู่ที่ปลายแหลมของเกาทัณฑ์

จากนั้นมันแค่นเสียงหนักๆ เพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าจ้องจับที่ฮ่อ-เซี่ยวฮ้อ

จนบัดนี้มันยังไม่ลงมือ แต่มันเมื่อถลึงตาเช่นนี้ ทั้งหมดทราบว่ามันต้องลงมือ มิหนำซ้ำขอเพียงมันลงมือ ฮ่อเซี่ยวฮ้อต้องตายแน่นอน

ฮ่อเซี่ยวฮ้อก็ไม่ได้จู่โจมซ้ำเดิม เพราะนางไม่มีโอกาสจู่โจมซ้ำเดิม

ทั้งนี้เพราะอุนป๊อซึ่งอยู่ข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังมีอาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้ที่คุ้มกันอยู่ข้างกายแป๊ะโช้วปวย พากันรายล้อมฮ่อเซี่ยวฮ้อไว้

นางไม่มีโอกาสจู่โจมเป็นคำรบสอง

และไม่มีปัญญาทำเช่นนี้

นางกระทำเรื่องที่สมควรกระทำแล้ว

ตอนนี้นางเพียงรอรับผลกรรมหลังจากที่กระทำเรื่องนี้

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวกับฮ่อเซี่ยวฮ้อว่า

"ประเสริฐมาก น้อยคนที่ลอบทำร้ายเราเป็นผลสำเร็จ ท่านสามารถทำร้ายเรา นับเป็นความสามารถของท่าน"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกลับกล่าวว่า

"ลอบทำร้ายท่านมีอันใดยากเย็น? เพียงเพราะศัตรูของท่านส่วนใหญ่เป็นวิญญูชน ไม่ลดตัวทำเช่นนี้ สำหรับผู้ที่คิดทำเช่นนี้ ส่วนใหญ่ถูก

ท่านลอบทำร้ายก่อน"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ท่านไฉนโง่เขลาถึงเพียงนี้?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อไม่ยอมลดราวาศอก กล่าวว่า

"คนโง่เขลายังลอบทำร้ายท่านได้ ท่านไม่แน่ว่าจะชาญฉลาดเพียงไหน"

แป๊ะโช้วปวยไม่ประดารมกับนาง เพียงกล่าวว่า

"ท่านทำร้ายข้าพเจ้า ยังทำร้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะ เท่ากับไม่เว้นหนทางถอยให้แก่ตัวเอง รังแต่รนหาที่ตายถ่ายเดียว"

สีหน้าฮ่อเซี่ยวฮ้อปรากฏแววอันเด็ดเดี่ยวขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจประการหนึ่ง รับปากผู้คนเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องทุ่มเทกำลังที่มีอยู่ลอบสังหารพวกท่านครั้งหนึ่ง ตอนนี้ข้าพเจ้ากระทำอย่างสุดความสามารถ ชดใช้หนี้ตอบแทนน้ำใจแล้ว ข้าพเจ้าไม่นำพากับความเป็นตายส่วนตัว"

นางยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถือกำเนิดจากหอนางโลม ข้าพเจ้าถนัดการร่ายรำ แต่ร่ายรำสู้จูเซี่ยวเอียไม่ได้ จะอย่างไรข้าพเจ้าเป็นตัวละครที่ปราศจากคุณค่าความหมาย อาจบางทีจนบัดนี้พวกท่านค่อยรับรู้ถึงความสำคัญของข้าพเจ้า แต่พวกท่านต้องพลาดท่าเสียทีข้าพเจ้าจึงค่อยพบเห็น"

แป๊ะโช้วปวยหยีตาลง ในดวงตาทอประกายเย็นเยียบราวฉาบพิษไว้ปากกล่าวว่า

"เป็นผู้ใดใช้ให้ท่านทำเช่นนี้?"

"ข้าพเจ้าไยต้องบอกต่อท่าน ท่านทำร้ายแปดโลกบาล ข้าพเจ้าความจริงสมควรฆ่าท่านแต่แรก"

"ท่านมีโอกาสรอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือเข้าสังกัดข้าพเจ้า หากท่านบอกชื่อคนผู้นั้นออกมา ข้าพเจ้าเห็นแก่การจู่โจมลอบทำร้ายครั้งนี้

จะให้โอกาสท่านสักครั้ง เป็นอย่างไร?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากให้เข้าสังกัดท่าน มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า ข้าพเจ้าฉายาสวรรค์เบื้องบน หากเป็นคนที่ข้าพเจ้าไม่ยอมรับนับถือ ไม่ว่าผู้ใดอย่าคิดหมายใช้สอยข้าพเจ้า"

แป๊ะโช้วปวยไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไป กู่ร้องด้วยโทสะ กล่าวว่า

"ตกลง นี่เป็นการแส่หาของท่านเอง ไม่อาจโทษว่าข้าพเจ้าได้"

มันขณะจะลงมือ พลันเห็นคนผู้หนึ่งขวางอยู่เบื้องหน้าฮ่อเซี่ยวฮ้อ

เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"จนบัดนี้ท่านยังปกป้องนางอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังยิ้มออก กล่าวว่า

"นางเป็นพี่น้องของเจดีย์งวงช้าง ข้าพเจ้าย่อมต้องปกป้องนาง"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ไม่ต้องแสร้งเป็นคนดีแล้ว ท่านยามคับขันเป็นตาย นางไม่ช่วยเหลือท่าน กลับทำร้ายท่าน นี่ยังนับเป็นพี่น้องอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"ทั้งหมดสาบานเป็นพี่น้อง พี่ใหญ่ย่อมต้องปกป้องผู้น้อง ไม่เช่นนั้นยังตั้งตัวเป็นเล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) อันใด นางไม่ได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า เพียงถือเป็นครั้งแรก หากข้าพเจ้าไม่คุ้มครองนาง ยังนับเป็นคนหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยร้องเพ้ยคำหนึ่ง ขุ่นแค้นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ก้อนหินน้อย ท่าน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะปลอบโยนว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เปลือกนอกของท่านแม้อ่อนโยน

แต่ลายมือโอ่อ่าอาจหาญ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านเป็นคนเปลือกนอกอ่อนโยนจิตใจแข็งแกร่ง ข้าพเจ้ากลับละเลยไป ถือเป็นความผิดของข้าพเจ้า"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"เฮ้งซากอ (พี่ที่สามแซ่เฮ้ง) ข้าพเจ้าทำเช่นนี้เพราะความจำเป็น ...ข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจผู้คน...ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดทำร้ายท่าน..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีคำกล่าวไว้ 'หนี้น้ำใจไม่อาจติดค้าง' เพียงไม่ทราบข้าพเจ้าถูกยิงใส่เกาทัณฑ์หนึ่ง ถือว่าชำระชดใช้แล้วหรือไม่ หากแม้นยังไม่ สามารถรอจนข้าพเจ้าช่วยเหลืออุนยิ้วกับเดียถั่วออกมา ค่อยยิงซ้ำอีกเกาทัณฑ์หนึ่งหรือไม่?"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ข้าพเจ้าเพียงรับปากลงมือครั้งเดียว...ลงมือลอบทำร้ายอย่างสุดกำลังครั้งเดียว ข้าพเจ้าลงมือแล้ว ทั้งทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ทดแทนบุญคุณหมดสิ้นแล้ว ท่านก็ทราบว่านางเป็นใคร"

เฮ้งเชี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่ต้องบ่งบอก ข้าพเจ้าจะไม่จดจำ"

แปะโช้วปวยถามเสียงทุ้มหนักว่า

"มันเป็นใคร?"

ย่อเชี่ยวฮ้อสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"บาดแผลที่กลางหลังท่าน...เจ็บปวดหรือไม่?"

คนที่นางถามย่อมเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะสั่นศีรษะกล่าวว่า

"บาดแผลกลางหลังไม่ปวด"

ย่อเชี่ยวฮ้อฟังออกว่าคำพูดของเขาซ่อนความหมายไว้

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"แต่หัวใจรับบาดเจ็บอยู่บ้าง ไม่ว่าผู้ใดถูกพวกเดียวกันลอบทำร้าย มักเจ็บปวดที่ใจมากกว่าเจ็บปวดทางร่างกาย"

จากนั้นเขากล่าวเสริมว่า

"แต่หากข้าพเจ้ามีชีวิตรอดจากการศึกครั้งนี้ เราท่านต้องลืมเลือนเรื่องนี้ อย่างน้อยท่านต้องช่วยข้าพเจ้าลืมเลือนเรื่องนี้ ได้หรือไม่?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าช่วยท่าน? ข้าพเจ้าจะช่วยท่านอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หากท่านคิดช่วยคน ต้องกอปรด้วยความสามารถในการช่วยคน ท่านต้องช่วยข้าพเจ้าลืมเลือนเรื่องเหล่านี้ โดยที่ตัวท่านจะไม่จดจำไว้ จำได้แล้วหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไป ตวาดว่า

"ท่านประพฤติเป็นคนดีพอแล้วหรือไม่? ท่านถือเมตตาราวกับสตรี เช่นนี้รังแต่แส่หาที่ตาย ทั้งไม่คู่ควรเป็นวีรบุรุษ ยิ่งไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้เหี้ยมหาญ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นก้อนหินน้อยก้อนหนึ่งกระทำเรื่องราวที่ยินดีกระทำ ข้าพเจ้าไม่มีความคิดเป็นวีรบุรุษผู้เหี้ยมหาญ หากข้าพเจ้าเห็นว่านั่นเป็นความถูกต้อง ต่อให้เป็นหมีหมาก็หาเป็นไรไม่ ท่านทราบหรือไม่ว่า ในโลกนี้ผู้ใดปวดร้าวที่สุด? นั่นคือคนธรรมดาคิดกระทำเรื่องไม่ธรรมดา รวมทั้งคนที่ไร้ความสามารถคิดเป็นคนเหนือธรรมดา เป็นวีรบุรุษมีอันใดดี รังแต่กลัดกลุ้มวุ่นวายเทบตาย ในนครหลวงที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ช่วงชิง ผู้ใดไม่เคยถูกยิงเกาทัณฑ์ลับหลัง ผู้ใดไม่เคยถูกดาบแทงใส่หัวใจ นั่นล้วนเป็นลักษณะของการก่อการร้าย แสดงสันดานดิบของสัตว์ป่าออกมา ไยจึงต้องทำเช่นนี้?"

แป๊ะโช้วปวยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเย้ยหยันกล่าวว่า

"ท่านก็ถกถึงสีสันของวีรบุรุษผู้หาญกล้าด้วย? ในความเห็นข้าพเจ้านี่เป็นราคะจิตของวีรบุรุษผู้หาญกล้าต่างหาก ท่านคิดพิทักษ์บุปผา ท่านไม่ฆ่านาง ข้าพเจ้าจึงไม่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่านาง ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน"

แปะโช้วปวยกู่ร้องพลางกล่าวว่า

"ฆ่าท่านมีคันใดไม่ได้? ข้าพเจ้าความจริงคิดฆ่าท่านอยู่แล้ว"

มันพลันกำหมัดข้างหนึ่ง ยกชูขึ้นฟ้า

นี่ไม่เพียงเป็นความเคลื่อนไหวอย่างหนึ่ง ยังเป็นคำสั่งประการหนึ่ง

คำสั่งนี้สั่งการต่อยอดฝีมือที่มันเรียกระดมมาทั้งเจ็ดคน

ให้ล้อมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แปะโช้วปวยคิดกำจัดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะตั้งแต่แรก

การตัดสินใจล่าสุดของมันคือ ล้อมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ

สำหรับวีรบุรุษ จะต่อสู้กับศัตรูอย่างยุติธรรม แต่ผู้เหี้ยมหาญไม่คำนึงถึงข้อนี้ ขอเพียงสังหารศัตรู ไม่สนใจว่าใช้ฝีมืออันใด หรือว่ายุติธรรมหรือไม่

ที่นี้เป็นหอลมพิรุณโปรย

เป็นพื้นที่ของมัน

ที่ข้างกายมันเต็มไปด้วยคนของมัน บริวารของมัน และมือดีของมัน

ขอเพียงมันออกคำสั่งคำเดียว คนเหล่านี้จะกรูมรุมจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ต่อให้พวกมันฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ ก็สร้างความเหนื็ดเหนื่อยแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะแทบตาย ขอเพียงมันลงมือซ้ำเติม ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะอึกแปดคนสิบคน ก็ถูกทำลายล้างจนสิ้นซาก

สรุปแล้ว การฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียวของมัน มันไม่อาจทนทานรับคนผู้นี้ ต้องกำจัดฆ่าทิ้งค่อยยุติเลิกรา

...ส่วนรูปแบบการต่อสู้เยี่ยงวีรบุรุษหามีความจำเป็นไม่ มันต้องการ

ให้เฮ้งเซี่ยวเจียะตกตาย ไม่เพียงต้องการชัยชนะเท่านั้น

การเอาชนะคนผู้หนึ่งเพียงเป็นเรื่องชั่วคราว การกำจัดฆ่าศัตรูจึงเป็นความนิรันดร์

มันความจริงขุ่นข้องร่ำคาญอยู่แล้ว ยามนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะยังอดทนอดกลั้น ปกป้องคุ้มครองต่อผู้ที่ยิงเกาทัณฑ์ลอบทำร้ายมัน มันเห็นว่าไม่อาจปล่อยให้คนผู้นี้มีชีวิตต่อไป

ไม่อาจปล่อยให้มีชีวิตต่อไปแม้ชั่วครู่ชั่วยาม

...การคงอยู่ของคนผู้นี้ เท่ากับสะท้อนเห็นถึงความใจแคบ และความโหดเหี้ยมอำมหิตของมัน

...การมีชีวิตอยู่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ คล้ายเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเฮ้ง-เซี่ยวเจียะมีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่ามัน

...ไม่ว่าอย่างไร มันไม่ยอมให้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีชีวิตรอดสืบไป

แป๊ะโร้วปวยแม้ออกคำสั่ง แต่คนของหอลมพิรุณโปรยมิใช่คิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ คิดเป็นศัตรูกับเฮ้งเซี่ยวเจียะทุกคน

แต่อย่างน้อยมีผู้คนหลายคนรายล้อมเข้าไป

เป็นผู้คนเจ็ดคน

ผู้คนที่ไม่ธรรมดาเจ็ดคน

คนทั้งเจ็ดนี้ผนึกกำลัง ต่อให้งิ้วนจับซาหังผู้ล่วงลับ หรือว่าจูกัวะซิงแซยังยากรับมือได้

พวกมันมีฉายานามว่ากระบี่สัตตพิฆาต

ประกอบด้วยเทพกระบี่ เซียนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปีศาจกระบี่ กระบี่ประหลาดและกระบี่

พวกมันชักกระบี่โดยพร้อมเพรียง

กระบี่ของเทพกระบี่อุ่นอ้วยก้งมากสีสัน ที่ถืออยู่ในมือมันไม่เพียงเป็น

กระบี่เล่มหนึ่ง หากแต่เป็นเทพศัสตราเล่มหนึ่ง

กระบี่ของเซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วแฝงสำนึกเซียนวิเศษ ที่ถืออยู่ในมือมันไม่คล้ายเป็นอาวุธเล่มหนึ่ง หากแต่เป็นจินตนาการชนิดหนึ่ง

ภูตกระบี่อี้อทอเอี่ยมพอถือกระบี่มั่น ก็บังเกิดกลิ่นอายปีศาจ คล้ายภูตร้ายที่คิดตะปบกลืนกินคน

มารกระบี่เนี่ยเซียซิมพอถือกระบี่อยู่ในมือ คล้ายกับหมู่มารออกอาละวาด จิตสำนึกแห่งมารปะทุขึ้น

กระบี่ของปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่แฝงกลิ่นอายปีศาจ คล้ายเป็นปีศาจร้ายที่มีชีวิตตนหนึ่งมากกว่ากระบี่เล่มหนึ่ง

ที่ถืออยู่ในมือกระบี่ประหลาดฮ่อลั้งก่วยไม่คล้ายเป็นกระบี่ หากแต่เป็นวัตถุที่แปรสภาพบัดเดี๋ยวคล้ายห้องหับหลังหนึ่ง เกี๊ยะไม้คู่หนึ่ง พัดเล่มหนึ่ง พลั่วด้ามหนึ่ง ถึงกับเป็นระฆังใบหนึ่ง

ส่วนกระบี่หลอสุยกัก ในมือหามีกระบี่ไม่

แต่ตัวมันยืนอยู่ที่นั่น ก็เปล่งประกายกระบี่รำไรออกมา

ตัวมันเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง

มันไม่จำเป็นต้องพกกระบี่อีก

พวกมันความจริงรับคำสั่งจากฉั่วเกียแต่ฉั่วเกียคิดปลูกฝังแป๊ะโช้วปวยให้เป็นผู้นำยุทธจักรนครหลวง ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยเรียกตัวพวกมันมาช่วยเหลือ พวกมันได้แต่รับคำสั่ง

พวกมันโอบล้อมเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้

ทั้งยังชัก "กระบี่" ของพวกมันออกมา

...พวกมันเมื่อชักกระบี่ ต้องปลิดชีวิตศัตรูให้จงได้

ผู้คนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะนำมามิเพียงฉิ้งสั่งเจียะ เซียงแซเจียะ และแฮ่ชิ้ม-เจียะ นอกจากนั้นเป็นอุนป้อกับฮ่อเซี่ยวฮ้อ และคนของเจดีย์งวงช้างสิบกว่าคนนำโดยซ่งเดี้ยงไบ๊

แต่ตอนนี้พวกมันถูกบุกอ้วงแห่งหน่วยค้ำยันงั้งชงฮือแห่งหน่วยทะเลหลีแจ้ตึ้งแห่งหน่วยจ้างวานทำการโอบล้อมและจู่โจมแตกกระจาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวได้ว่ามีกำลังอ่อนด้อยกว่า

แต่แล้วยามนั้น ลุ้ยมี้หรืออีกนัยหนึ่งก๊วยตังซิ้ง (เทพบูรพาแซ่ก๊วย) พุ่งปราดมาถึง

นางรีบร้อนจนกระหืดกระหอบอยู่บ้าง

นางไม่ทันน้อมคารวะ ก็รายงานต่อแป๊ะโช้วปวยว่า

"คนของเจดีย์งวงช้างนำโตยจูเซี่ยวเอีย ถังฉิกบี่ จูตั่วก่อยี้โอบล้อมที่นี้เอาไว้ ร่ำร้องบอกให้ปลดปล่อยคน ไม่เช่นนั้นจะบุกจู่โจมเข้ามา"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"ผู้มามีจำนวนมากน้อยเท่าใด?"

"คาดว่าทุ่มเทออกมาทั้งรัง"

"สืบข่าวต่อไป"

มันใคร่ครวญว่าก่อนที่ศัตรูจะเข่นฆ่าเข้ามา สามารถคร่ากุมหรือกำจัดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่ ไม่ว่าจับเป็นหรือฆ่าตาย ต้องทำลายความคิดต่อสู้ของศัตรูแตกพ่ายไป

ไม่ว่าอย่างไร มันหมายมั่นสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะให้จงได้

...ไม่เช่นนั้นมันเองยอมตายใต้การศึกครั้งนี้

มันไม่ยืดเวลาอีกต่อไป

...หากยืดเวลาออกไป เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องเติบโตแข็งกล้า เจดีย์งวงช้างอาจแทนที่หอลมพิรุณโปรย

ดังนั้นมันยกมือขึ้นอีกครา

เป็นมือซ้าย

นิ้วมือสี่นิ้วรวบกำเป็นหมัด นิ้วกลางชี้ขึ้นฟ้า

มันส่งเสียงร้องว่า

"ปัญญาชนย่อมปรีชาสามารถ"

นี่ย่อมเป็นรหัสลับคำหนึ่ง

และเป็นคำสั่งประการหนึ่ง

มันคิดระดมกำลังสกัดยับยั้งการบุกจู่โจมของเจดีย์งวงช้างก่อนมาตรว่ายับยั้งเพียงชั่วขณะก็ตาม

...ชั่วขณะนี้มันสามารถกำจัดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งไป

ตามเหตุผลมันพอส่งเสียงร้องเช่นนี้ จะมีคนขานรับว่า

"ผู้หาญกล้าจึงสะท้อนสีสัน"

นั่นสมควรเป็นหนึ่งร้อยแปดคนขานรับโดยพร้อมเพรียง

ไม่ สมควรเป็นหนึ่งร้อยสิบคน

ทั้งนี้เพราะนับรวมทั้งเนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อเข้าไป

...หนึ่งร้อยแปดคดีนี้ขึ้นตรง รับการฝึกอบรม และอยู่ในความควบคุมของเนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อ

ต่อให้ซุนฮื้อตายใต้คำสั่งฆ่าของมัน อย่างน้อยยังมีเนี่ยฮ่อและบริวารทั้งหนึ่งร้อยแปดคนของมันส่งเสียงขานรับ

แต่ว่าไม่

ไม่มีเสียงขานรับอันใด

ในห้วงคับขันสำคัญ ท่ามกลางความเป็นความตาย กองกำลังส่วนตัวที่เป็นหน่วยรบอันเข้มแข็งของมันไปยังที่ใด?

ยามนั้น อาวเอี้ยงอี่อี่ที่มีนิสัยหนักแน่นเยือกเย็น พลันหมุนคว้างลงจากหอเหลือง พุ่งปราดมารายงานต่อแป๊ะโช้วปวยว่า

"เรียนเส้าจู้ (หัวหน้าหอ) พวกมันบุกเข้าหอแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยร้องคำ "ว่ากระไร?" กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"อาศัยลิ่วล้อของเจดีย์งวงช้าง สามารถบุกรุกเข้ามา?"

โต่วตงซึ่งตามหลังอาวเอี้ยงอี่อี่มาชิงกล่าวว่า

"ไม่ นอกจากคนของเจดีย์งวงช้าง คล้ายยังมีกองกำลังอื่น พวกมัน... มีกำลังพวกมาก"

แป๊ะโช้วปวยกระชากเสียงว่า

"หอเหลืองจัดวางกำลังไว้ ไหนเลยยันศัตรูไม่ได้? ผู้มาเป็นใคร?"

"คล้ายกับเป็น...คนของตึกหกหุนครึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยชู่คำรามว่า

"ตึกหกหุนครึ่ง? พวกมันก็คิดเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?...สั่งให้แปดจอมดาบใหญ่ยันเอาไว้"

"เส้าจู้ เกรงว่า...ยันไว้ไม่ได้ ทั้งนี้เพราะผู้คนสองคนนำกำลังทั้งหมดบุกเข้ามา...คนของหอลมพิรุณโปรยไม่กล้าต่อสู้กับคนทั้งสองนั้น..."

แป๊ะโช้วปวยพลันเยือกเย็นลง เพียงถามว่า

"ผู้ใด?"

โต่วตงกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เอี้ยบ้อเซี้ยกับมกปักชิ้ง...พวกมันเป็นชุนพลเก่าแก่ของหอ พี่น้องมากหลาย...ไม่คิดต่อสู้กับพวกมัน..."

แป๊ะโช้วปวยไม่ทันมีปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลง กลับเห็นเซี้ยงกอยี้กระโดดโลดแล่นมาอย่างหวาดหวั่นชวัญเสีย คนยังไม่บรรลุถึง ชิงร้องว่า

"ผิดท่าแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ ตลอดทั้งร่างเบ่งพองขึ้น มันเลิกคิ้ว

สูงชัน ถามว่า

"เรื่องอันใด?"

เซี้ยงกอยี้หน้าเขียวคล้ำ คล้ายกับพบพานผีสาง...สมควรบอกว่าพบเห็นวัตถุเรื่องราวที่น่ากลัวกว่าผีสาง คนตัวเล็กแต่ขวัญกล้าบังอาจเช่นยุงตัวน้อยนี้ จึงหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงเพียงนี้

แป๊ะโช้วปวยไม่ได้รับคำตอบ จึงถามย้ำว่า

"เรื่องอันใด?"

เซี้ยงกอยี้ไม่ทันตอบคำ พลันบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง พื้นดินสะท้อนหอสูงสะเทือน ผงคลีคละคลุ้งอบอวล แป๊ะโช้วปวยจำแนกออกว่าเสียงระเบิดดังจากตำแหน่งที่เคยปลูกต้นไม้อันเป็นที่รักของโซวมั่งจิ้ม

หัวใจของมันตกวูบลง

มันฉุกคิดถึงเรื่องบางประการ

มันไม่หวังให้นี่เป็นความจริง

มันไม่กลัวอันใด เพียงกลัวสิ่งนี้ เพียงกลัวเรื่องนี้ กลัวเผชิญกับความจริงข้อนี้

แต่ไม่ว่ากลัวหรือไม่กลัว ความจริงคือความจริง

ความจริงมักเป็นเรื่องราวที่โหดเหี้ยมอำมหิต

ความจริงแท้มักโหดเหี้ยมอำมหิต

แต่ความจริงแท้ก็เฉกเช่นจันทราที่มีสองด้าน ด้านหนึ่งสว่าง ด้านหนึ่งมืด

ดังนั้นสำหรับกับผู้คนบางคน ความจริงแท้อาจเป็นความกระทบกระเทือนใจที่โหดร้าย แต่สำหรับผู้คนบางคน กลับเป็นความดื่นเต้นยินดีอย่างไม่คาดหมาย

...อย่างน้อยสำหรับเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นความรู้สึกประการหนึ่ง

ส่วนคนของหอลมพิรุณโปรยที่อยู่ในบริเวณบ้างเกิดความรู้สึก

ประการแรก บ้างเกิดความรู้สึกประการหลัง หนึ่งเดียวที่ละม้ายเหมือนกัน คือทุกผู้คนส่วนตื่นเต้นสงสัย และสับสนวุ่นวายยิ่ง

ผู้คนขบวนหนึ่งเดินช้าออกจากตำแหน่งซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของหอเขียว
ผู้คนกลุ่มหนึ่งห้อมล้อมเกี้ยวสามคันมา
ในเกี้ยวทั้งสามคัน มีอยู่สองข้างแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวา ส้วนเลิกม่านเกี้ยวขึ้น เห็นคนในเกี้ยวอย่างถนัดชัดตา
เป็นหนึ่งบุรุษ
และหนึ่งสตรี
บุรุษก้มหัวคลอดเวลา
สตรีงามพิสุทธิ์สดใส
เกี้ยวหลังกึ่งกลางปล่อยม่านเกี้ยวลง คนในเกี้ยวสามารถเห็นสภาพในบริเวณ แต่คนในบริเวณไม่อาจเห็นสภาพภายในเกี้ยว
แป๊ะโซ้วปวยสะท้านหวั่นไหว
มันทราบว่าบุรุษสตรีคู่นี้ ไม่มีเจตนาดี เจตนาดีคงไม่มา
ทั้งนี้เพราะคนทั้งสองล้วนเป็นผู้นำของตึกหกหุนตรึ่ง ซึ่งตั้งประจัญเป็นศัตรูกับหอลมพิรุณโปรยนานปี...
ผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าตึกหกหุนตรึ่ง ทั้งควบตำแหน่งหัวหน้าตึกที่หนึ่ง ฉายามังกรก้มหัวเด็กปวยเกีย
หัวหน้าตึกหกหุนตรึ่งที่แท้จริงสุ้ยซุ้ง (พิสุทธิ์)
ด้วยศักดิ์ฐานะของคนทั้งสอง หากไม่มีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น ค่ำคืนนี้คงไม่ "บุกเข้าถ้ำเสือ" คิดหมาย "จู่โจมมังกรเหลือง"
หลังจากรู้ซึ้งถึงข้อนี้ แป๊ะโซ้วปวยต้องสูดลมหายใจลึกๆ และช้าๆ คำหนึ่ง
ลมพัดกระโชกแรง

หิมะโปรยปรายอย่างบางเบา
เสื้อผ้าของแป๊ะโช้วปวยโชยพัดพลิ้ว
คล้ายกระเรียนขาวที่ปีกหักตัวหนึ่งร่วงหล่นลงสู่พื้น
...ความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญจริงหรือ?
แป๊ะโช้วปวยกลับทักทายว่า
"พวกท่านสบายดี? พวกท่านมาได้พอดี"

ดวงตาของสุ้ยซุ้งสุกใสราวโคมไฟสองดวง นอกจากแววหมองเศร้าแล้ว ดวงตาของนางทั้งกลิ้งกลอก ทั้งน่าสงสารราวกับลูกตาของแมวน้อยสุนัขน้อย

เด็กปวยเกียยังคงก้มศีรษะต่ำคล้ายกับครุ่นคิด และคล้ายกับใต้ธรณีที่แทบเท้ามันฝังไว้ด้วยตำหนักพระราชวังหลังหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยใคร่ครวญดู ผู้คนขบวนนี้มีทั้งสิ้นสามสิบกว่าคน มันสามารถฉกฉวยโอกาสก่อนที่ศัตรูจะรวมกำลังพลจู่โจมเข้ามา ชิงจู่โจมสังหารหรือลงมือคร่ากุมบุรุษสตรีคู่นี้หรือไม่...ขอเพียงมันกระทำได้ จะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

มันสามารถหรือ?

ไม่สามารถ

สาเหตุหลักคือ มันหยั่งคำนวณพลังฝีมือของเด็กปวยเกียไม่ออก นอกจากนี้ผู้นำขบวนยังเป็นสุ้ยต๋งเทียน

แป๊ะโช้วปวยเคยเห็นสุ้ยต๋งเทียนลงมือ และเคยประมือกับสุ้ยต๋งเทียนหลังจากที่สุ้ยซุ่งเสียชีวิต หัวหน้าตึกที่สองแห่งตึกหกทุนครึ่งผู้นี้หาญสู้กับมือดีหอลมพิรุณโปรย นำกำลังหลักของตึกหกทุนครึ่งฝ่าออกจากวงล้อม จนรับบาดแผลสามสิบเจ็ดแห่ง คิดไม่ถึงยังไม่ตาย

แป๊ะโช้วปวยไม่เชื่อว่าตัวเองสามารถจัดการกับสุ้ยต๋งเทียนโดยเร็ว

สุ้ยซุ้งยิ้มอย่างงามพิสุทธิ์

เผยเห็นรอยลักยิ้มลึกล้ำ

จากนั้นนางถามว่า

"บาดแผลที่กลางหลังของท่านหายดีแล้วหรือ?"

แปะโช้วปวยพอได้ยินคำพูดที่กล่าวโดยไร้ต้นสายปลายเหตุนี้ ถึงกับสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่

คำพูดที่ไม่มีคำเริ่มต้นแต่อย่างไรนี้ คล้ายมีอำนาจการทำลายล้างยิ่งกว่าเกาทัณฑ์ที่ย่อเชี่ยวฮ้อยิงใส่ทรวงอกมันอีก

ที่แท้นางทราบความจริงแล้ว

แปะโช้วปวยไม่ทันตอบคำ ลุ้ยซุ้งก็หันไปกล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าแปะฮู่เล่าจู้ (รองหัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) คงรู้สึกเหนือความคาดหมาย และตื่นเต้นสงสัยต่อการปรากฏกายของพวกเราอย่างยิ่ง"

แปะโช้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกเหนือความคาดหมาย คิดไม่ถึงพวกท่านจะพาตัวมาติดกับ รีบร้อนหาที่ตาย"

เด็กปวยเกียมองดูหัวรองเท้าตัวเอง กล่าวช้าๆ ว่า

"พวกเราเมื่อสามารถรุดมาโดยที่พวกท่านไม่รู้สึกตัว ย่อมเข้าออกได้โดยไม่ถูกจำกัดควบคุม เราคาดว่าเรื่องที่แปะยี่เล้าจู้ (หัวหน้าที่สองแซ่แป๊ะ) ตื่นเต้นสงสัยที่สุดคือ พวกเราไม่มาเร็วไม่มาช้า พานรุดมาในยามนี้"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าเรื่องที่แปะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) ตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ พวกเราสามารถใช้เส้นทางอุโมงค์ที่มันเข้าใจว่าระเบิดทำลายทิ้งไปแล้วมาถึงหอลมพิรุณโปรย"

แก้วตาของแปะโช้วปวยหดเล็กลง กล่าวถามว่า

"พวกท่านหมายความอย่างไร?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ขณะที่ท่านเข้าใจว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ทั้งหมด ยึดกุมอำนาจใหญ่แทน ดื่มสุราฉลองชัยด้วยความเบิกบานใจ พวกเรากลับให้ที่พักพิงแก่บุคคลที่ท่านหมายมั่นกำจัดฆ่าทิ้งผู้หนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยสมองลั่นอึงอล รู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็ว บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง ปากกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านว่าอะไร?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงชักนำสหายผู้หนึ่งมาพบท่าน"

นางยิ้มอย่างเฉิดฉันและหม่นหมอง กล่าวย้ำว่า

"เป็นสหายเก่าผู้หนึ่ง"

นางเอ่ยถึงตอนนี้ ชายฉกรรจ์ที่ใช้ผ้าเปียกน้ำไปะอยู่บนใบหน้า และหน้าท้องนูนออกมา ซึ่งเฝ้ารักษาอยู่หน้าเกี้ยวก็ยื่นมือเลิกม่านเกี้ยวหลังกึ่งกลางขึ้น

ม่านเกี้ยวพอเลิกขึ้น หัวใจเฮ้งเซี่ยวเจียะแทบกระดอนออกจากปากร้องเรียกอย่างลืมตัว

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่)"

คนในเกี้ยวหลังกึ่งกลางกลับเป็นโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มก็ไม่ได้เหลือบแลแป๊ะโช้วปวย ลุ้ยซุ้ง เด็กปวยเกีย หรือผู้ใดในบริเวณ

บุคคลแรกที่โซวมั่งจิ้มมองดูเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

โซวมั่งจิ้มพอเห็นน้องร่วมสาบานผู้นี้ก็ยิ้มออกมา

มันเองไม่ทราบว่าไม่ได้ยิ้มเป็นเวลานานเท่าใด ถึงกับแทบเข้าใจว่าตัวเองลืมว่ายิ้มอย่างไรแล้ว

"ก้อนหินน้อย"

มันร้องเรียกคำหนึ่ง จากนั้นรอยยิ้มพลันชะงักค้าง เปลี่ยนเป็นถามโพล่งว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว? ไฉนหลั่งโลหิตออกจากทวารบนใบหน้า?"

ม่านเกี้ยวพอเลิกขึ้น แป๊ะโช้วปวยรู้สึกว่าตัวเองคล้ายนกปีกหักพลัดตกร่วงหล่นลงยังหลุมน้ำแข็ง

ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่งแล่นจู่โจมใส่มัน ซึ่งถูกปกคลุมอยู่ใต้เงาทะมึนตลอดมา

โซว มั่ง จิ้ม ยัง ไม่ ตาย

...มันกลับมาแล้ว

ม่านเกี้ยวที่เปิดออก คล้ายกับประตู หน้าต่างหรือฝาครอบที่ปิดตายพลันเปิดออกมา เผยเห็นโลกใหม่อีกโลกหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ก็งงงันวูบใหญ่

เขายกมือปาดเช็ดจมูก แต่ว่าฝ่ามือแปดเปื้อนโลหิต

ฮ่อเซี่ยวฮ้อยื่นกระจกมาให้เขาส่องดู เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยทราบว่าที่ดวงตา จมูก ปาก และใบหู มีโลหิตไหลซึมออกมา

เขาจะอย่างไรรู้หลักการแพทย์ ค่อยได้คิดว่าตัวเองถูกเกาทัณฑ์ยิงจู่โจมใส่ จากนั้นเห็นโซวมั่งจิ้มยังมีชีวิตอยู่ ยามลิงโลตยินดีเป็นเหตุให้เลือดลมพลุ่งพล่าน โลหิตโคจรย้อนกลับ จนโลหิตไหลซึมออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าโดยไม่รู้สึกตัว

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่ไม่เป็นไร ตั่วกอ สามารถพบกับท่าน นับว่าไม่มีอะไรดีกว่านี้อีก"

โซวมั่งจิ้มทอดถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว สามารถพบกันอีก นับว่าไม่ง่ายจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยยินดีไม่คลายว่า

"แต่ว่าพวกเรายังคงได้พบกัน"

โซวมั่งจิ้มพลอยบังเกิดความพลุ่งพล่านใจเช่นกัน กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ในที่สุดพวกเราได้พบกัน"

จากนั้นทั้งสองมองดูแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยยังสูดลมหายใจลึก ๆ

มันรีบร้อนสูดลมหายใจ แย่งชิงโอกาสสูดลมหายใจ

มันกล่าวกับโซวมั่งจิ้มว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้าหาท่านพบแล้ว"

จากนั้นกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ข้าพเจ้ายังชักนำท่านมาเป็นผลสำเร็จ...บวกกับลุ้ยซุ้งและเต็กปวยเกียพาตัวมาติดกับ ข้าพเจ้าสามารถกวาดล้างพวกท่านให้สิ้นซากในคราเดียว"

โซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะสบตากันวูบหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"วางลงเถอะ ยี่กอ (พี่รอง)"

แป๊ะโช้วปวยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"วางอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ความยึดติด"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าวางไม่ลง และไม่วางลง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตเข้าแลก เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ยังมีอันใดยกขึ้นวางไม่ลงอีก?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าวางลงได้หรือ?หรือจะให้ข้าพเจ้าอ้อนวอนพวกท่านปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า?...อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่ได้พ่ายแพ้ พวกท่านเข้ามายังหอ

ลมพิรุณโปรย อำนาจการฆ่าฟันยังอยู่ในมือข้าพเจ้า"

สุ้นซุ้งกะพริบตาคราหนึ่ง ถามว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

จากนั้นนางถามว่า

"ท่านยังเข้าใจว่าคนของหอลมพิรุณโปรยยังขายชีวิตให้แก่ท่านหรือ?"

นางไม่รอให้แป๊ะโช้วปวยตอบคำ ก็กล่าวถามว่า

"ขุนพลคู่ใจของท่านเนี่ยฮ่อเล่า? ซุนฮื้อเล่า? พวกมันไปที่ใดแล้ว?"

นางกล่าวสืบต่อว่า

"บุคคลเช่นท่านนึกถึงแต่การทรยศชิงอำนาจ ผู้ใดส่งเสริมท่านล้วนไม่มีจุดจบที่ดี ผู้ใดติดสอยห้อยตามท่าน ก็ไม่มีผลสุดท้ายที่ดี ครั้งโน้นท่านเข้าสังกัดพรรคนภากาศ หัวหน้าพรรคนภากาศบ๊วยแซ่ฮุยชื่นชมท่าน ท่านกลับวางยาลอบทำร้าย ช่วงชิงเคลื่อดครรชนีนภากาศ หลังจากนั้นในยุทธจักรค่อยปรากฏแป๊ะโช้วปวยขึ้น ทั้งยังเปลี่ยนชื่อครรชนีนภากาศเป็นครรชนีสะท้านเทพ โซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ให้การสนับสนุนท่านสาบานเป็นพี่น้องกับท่าน ท่านยังใช้วิธีการเดิม สังหารพี่ร่วมสาบานช่วงชิงอำนาจ บุคคลเช่นท่านเข้าใจว่าพันธมิตรและกำลังหนุนของท่านจะไว้วางใจท่านและช่วยเหลือท่านหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยแตกตื่นจนอ้าปากค้าง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านทราบเรื่องเหล่านี้...ได้อย่างไร?"

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"หากให้คนไม่ทราบ นอกจากอย่าได้กระทำ ขุนพลคู่ใจของท่านเนี่ยฮ่อความจริงเป็นบริวารพรรคนภากาศ มันมีส่วนช่วยเหลือท่านกระทำเรื่องชั่วช้าเหล่านั้น ข้าพเจ้าซื้อตัวมันตั้งแต่แรกแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยปากอ้าตาค้าง ได้แต่กล่าวคำ "ท่าน...ท่าน..." จนบัดนี้มันค่อยทราบว่าตัวเองประเมินสตรีนางนี้ต่ำทรามไป

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า

"ไหนเลยเพียงเนี่ยฮ่อ เกาทัณฑ์ของฮ่อเซี่ยวฮ้อดอกนั้นก็เป็นข้าพเจ้าใช้ให้นางยิงจู่โจม นางกับข้าพเจ้าสาบานเป็นพี่น้องตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าแรกพบพวกท่านบนลำน้ำฮั่นจุ้ย เพราะท่านพ่อลอบใช้ให้ข้าพเจ้าไปติดต่อกับนักสู้ผู้กล้าทั้งดอนเหนือและใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง เจี่ยเล่าตั๋วและหมู่โจรบนลำน้ำเป็นนักฆ่าที่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าส่งไป คิดหมายขัดขวาง แผนการของข้าพเจ้า ฮ่อเซี่ยวฮ้อความจริงไม่รู้จักวิทยายุทธ์เป็นข้าพเจ้าใช้ให้ ผู้คนถ่ายทอดแก่นาง นางอยู่ในหอนางโลม่จึงไม่ถูกกดขี่ ข้าพเจ้ายังเคยช่วยชีวิตนางครั้งหนึ่ง ดังนั้นนางติดค้างน้ำใจข้าพเจ้าสองครั้ง ข้าพเจ้าจึงใช้ให้นางยิงเกาทัณฑ์สองดอกเพื่อฆ่าบุคคลสองคน โดยไม่สนใจว่านางลงมือประสบหรือไม่ เพียงให้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง"

คราครั้งนี้เมื่อเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ดังนั้นเมื่อครู่นางยิงเกาทัณฑ์สองดอก เพื่อชดใช้หนี้น้ำใจ?"

สุ้ยซุ้งยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านคงประหลาดใจ ข้าพเจ้าใช้ให้ฮ่อเซี่ยวฮ้อยิงจู่โจมแป๊ะโช้วปวยเหตุใดไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน? เหตุผลรวบรัดยิ่ง ท่านกับมันล้วนเป็นศัตรูสังหารท่านพ่อ หากปราศจากพวกท่าน ท่านพ่อคงไม่เสียชีวิต"

แป๊ะโช้วปวยร้องสอดขึ้น

"นี่ไม่มีเหตุผล ท่านคิดยิงสังหารพวกเรา กลับช่วยเหลือศัตรูหมายเลขหนึ่งของท่าน...โซวมั่งจิ้ม"

สุ้ยซุ้งยิ้มอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"หากไม่ช่วยเหลือเขา ทำอย่างไรจึงแย่งชิงอำนาจของหอลมพิรุณ-โปรยกลับมาได้? หลังการปะทะแตกหัก พวกท่านมีชีวิตรอดสักกี่คน? หากประสบความสูญเสีย ผู้ใดได้รับประโยชน์? พวกท่านเหล่าบุรุษเอาแต่รบราฆ่าฟัน ข้าพเจ้าได้แต่คำเนินแผนอุบาย"

นางกล่าวเสริมว่า

"หากไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ข้าพเจ้าจะไม่เคลื่อนไหว ตอนนี้พวกท่านเป็นเสือลำบากสองตัว โดยเฉพาะท่าน..."

นางกล่าวอย่างเหยียดหยามกับแป๊ะโช้วปวยว่า

"มิเพียงรับบาดเจ็บ กระทั่งเขี้ยวเล็บยังไม่มี ดูว่าท่านยังจะดุร้ายถึงเมื่อใด?"

คราครั้งนี้แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ รู้สึกว่าลมรุนแรงเป็นพิเศษ หิมะเยียบเย็นเป็นพิเศษ อดสยิวกายเฮือกหนึ่งมิได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวจากใจจริงว่า

"ไม่ว่าอย่างไรท่านเป็นคนช่วยเหลือโซวตั่วกอ...ข้าพเจ้ายังสำนึกขอบคุณท่าน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับต้องขอบคุณท่านที่เตือนสติ ท่านเคยใช้ให้ฮ่อเซี่ยวฮ้อบอกต่อข้าพเจ้าว่า 'คำพูดหลังเมามายที่ริมแม่น้ำฉิ้งไฮว้ ตอนนี้เกรงว่ากลายเป็นจริงแล้ว' ข้าพเจ้าฉุกคิดว่าความนี้มีเลศนัย หนึ่งนั้นพวกเรารู้จักกันที่ลำน้ำฮั่นจุ้ย ไม่เคยอยู่ที่ริมแม่น้ำฉิ้งไฮ้ว สอง ริมแม่น้ำฉิ้งไฮว้เป็นสถานเริงรมย์ กลับเป็นที่ซึ่งแป๊ะโช้วปวยมักแวะกรายไป สาม พวกเราทั้งสี่ลอยเรือกลางลำน้ำฮั่นจุ้ย กลับได้ยินพวกท่านสนทนาปราศรัยกัน แป๊ะโช้วปวยคิดบุกบั่นสร้างผลงาน ท่านเกลี้ยกล่อมมันปล่อยวาง หากต้องทำร้ายคนเข่นฆ่าคนค่อยครองแผ่นดิน อย่างนั้นถึงแม้ครองดินแดน แต่ก็สูญเสียลักษณะนิสัยดั้งเดิมไป...ข้าพเจ้าคาดว่าท่านคงหมายถึงเรื่องนี้ ท่านมีความทรงจำเป็นเลิศตลอดมา ต้องไม่จดจำสถานที่ผิด ทั้งยังผิดพลาดอย่างลิบลับ ข้าพเจ้าคาดว่าท่านคิดบอกใบ้อันใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"ข้าพเจ้ากับแป๊ะยี่กออยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ทำความเข้าใจกับตัวเขาอยู่บ้าง ข้าพเจ้าพบว่าเขาบังเกิดความคิดลามกบัดสีต่อท่าน จึงคิดกระตุ้นเตือนให้ท่านระมัดระวังตัว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นสตรีที่ชาญฉลาดสมควรเข้าใจความนัยที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในได้"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็สืบประวัติความเป็นมาของมัน ต่อมายังได้รับการเปิดเผยจากเอี้ยบ้อเซี้ย อย่าว่าแต่พวกเรายังมีข้อมูลจากเนี่ยฮ่อ"

นางกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"มีเรื่องบางประการเคลื่อนไหวก่อนก้าวหนึ่ง กับเคลื่อนไหวสายไปก้าวหนึ่ง บังเกิดผลต่างราวฟ้ากับดิน ครั้งกระโน้นหากท่านพ่อซื้อตัวมกปักชิ้ง (เทพอุตรแซ่มก) ก่อน เมื่อคอนที่โซวกงจื้อกับพวกท่านขึ้นเหลาซาฮะมาพบกับหัวหน้าดึกเด็ก พวกเราจะมีโอกาสจัดการกับพวกท่าน น่าเสียดายท่านพ่อชักช้าไปก้าวหนึ่งหลังจากนั้นค่อยสังเกตเห็นความสามารถของมกปักชิ้งดำเนินการเกลี้ยกล่อม แต่ก็ไม่ทันกอบกู้แก้ไข สำหรับข้าพเจ้าพอได้รับการกระตุ้นเตือนจากท่าน ก็สืบสาวที่มาของแป๊ะโซ้วปวย มาตรว่าล่วงรู้ความลับไม่น้อย แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เป็นเหตุให้พลาดท่าเสียที ข้าพเจ้าได้รับบทเรียนจากเรื่องนี้ รู้หลักเหตุผลของการชิงลงมือก่อน แป๊ะโซ้วปวยชิงโค่นล้มโซวกงจื้อ ข้าพเจ้าก็ชิงเปิดฉากจู่โจมมัน"

แป๊ะโซ้วปวยรับฟังถึงตอนนี้ พลันร้องว่า

"ท่านเข้าใจว่าท่านเป็นกุลสตรีสูงศักดิ์ แท้ที่จริงเป็นรองเท้าที่เปื่อยขาด ความจริงเสนอร่างกายให้ ยังวางตัวเป็นสตรีบริสุทธิ์ ผู้ใดร่านสวาทผู้นั้นทราบกระจ่างแก่ใจ"

มันกลับกล่าวคำหยาบคายออกมา ทั้งยังระบายโทสะใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ นี่นับเป็นพี่น้องอันใด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านเป็นส่วนตัว ท่านกลับขายคำพูดของข้าพเจ้าออกไป...ข้าพเจ้าบอกว่าหากตบแต่งสุ้ยซุ้งเป็นภรรยา เท่ากับยึดอำนาจของตึกหกหุนครึ่ง ข้าพเจ้ายังบอกว่าขอเพียงสยบอุนยิ้วไว้ ก็สามารถข่มชู่อุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง แต่ว่าข้าพเจ้าเพียงพูดจากปาก หากทว่าไม่ได้กระทำ"

สุ้ยซุ้งหามีโทสะไม่ เพียงย้อนถามว่า

"ท่านไม่ได้กระทำ? เมื่อครู่ท่านมิใช่กักตัวอุนยิ้วไว้หรอกหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นั่นเป็นนางมาด้วยความยินยอมพร้อมใจเอง ข้าพเจ้าทั้งไม่ได้จัดเกี้ยวแปดคนหามเชิญนางมา และไม่ได้จับมัดนางเข้ามา"

สุ้ยซุ้งยิ้มอย่างน่าประทับใจ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ปลดปล่อยนาง?"

แป๊ะโช้วปวยคล้ายถูกกระตุ้นเตือนให้ได้คิด ร้องสั่งว่า

"พวกเราคร่ากุมนางไว้หรือว่าฆ่านาง"

นับตั้งแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย แป๊ะโช้วปวยก็ทุ่มเทสมาธิจดจ่อกับศัตรูหมายเลขหนึ่งผู้นี้ รอจนสุ้ยซุ้งกับเด็กปวยเกียปรากฏกาย แป๊ะโช้วปวยยิ่งไม่มีเวลานึกถึงอุนยิ้วกับเตียถั่ว จวบกระทั่งโซวมั่งจิ้มปรากฏที่เบื้องหน้า แป๊ะโช้วปวยยิ่งแตกตื่นว้าวุ่น ลืมเรื่องราวที่เรือนทิ้งความขาวไปโดยสนิทใจ

ยามนี้สุ้ยซุ้งกล่าวกระตุ้นเตือน แป๊ะโช้วปวยค่อยฉุกคิดว่าหากจับตัวอุนยิ้วไว้ สามารถข่มชู่โซวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะกับสุ้ยซุ้ง ไม่เช่นนั้นพานฆ่าอุนยิ้วทิ้ง อย่างน้อยสามารถแบ่งแยกสมาธิของศัตรู

มันตกอยู่ในสถานะเลวร้าย วิธีรับมือไม่อาจคำนึงถึงความสมบูรณ์พร้อมรอบด้าน ที่กระทำได้ก็ดำเนินการในบัดดล รัดกุมพอหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

มันพอออกคำสั่ง หลีเซี่ยวกิกกับจูยู่สีที่ด้านหลังก็ขานรับพร้อมกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องคำ "ท่าน..." คิดพุ่งปราดเข้าสกัดกั้น

แป๊ะโช้วปวยยืดกายขวางทางเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ ร้องสั่งต่อคนสนิททั้งสองว่า

"รีบไป"

แต่จูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิกไม่ไปในบัดดล หลีเซี่ยวกิกถามว่า

"เตียถั่วกับฉั่วจุ้ยโต๊ะเล่า? ฆ่าทิ้งหรือคร่ากุมไว้?"

แป๊ะโช้วปวยสั่งว่า

"ฆ่าทั้งสิ้น ไม่ต้องไว้ไมตรี"

มาดว่าแป๊ะโช้วปวยถูกสกัดขัดขวาง รับศึกหลายด้าน หากยังเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้ไม่เสื่อมคลาย

จูยู่สีถามว่า

"ต้องการให้เชิญท่านน้ำมันวิเศษที่หอแดงออกมาหรือไม่?"

แป๊ะโช้วปวยยังคงจับตาดูความเคลื่อนไหวของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ปากกล่าวว่า

"แม้แต่บัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยังก็มาแล้ว ท่านน้ำมันวิเศษไหนเลยอยู่นิ่งเฉยได้ สั่งให้เซี้ยงกอยี้รีบไปเชื้อเชิญ"

จูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิกค่อยรับคำโดยพร้อมเพรียงว่า

"น้อมรับทราบ"

จากนั้นลงมือโดยพร้อมเพรียง

ลงมือต่อแป๊ะโช้วปวย

พวกมันจู่โจมใส่แป๊ะโช้วปวยจากทางด้านหลัง

พริบตาของความสำเร็จล้มเหลวหรือรุ่งเรืองเสื่อมโทรม แป๊ะโช้วปวยแปรสภาพจากผู้ชนะ กลายเป็นรับความกระทบกระเทือนติดต่อกัน เผชิญ

การกลุ้มกระหนาบจากเจดีย์งวงช้างกับตึกหกหุนครึ่ง ศัตรูหมายเลขหนึ่งเฮ้งเซี่ยวเจียะนำกำลังบุกเข้าฐานที่มั่นของมัน ยังมีคู่แค้นที่มันกริ่งเกรงที่สุดคือ โซวมั่งจิ้มยังไม่ตาย พลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า สองขุนพลคู่ใจคือเนี่ยฮ่อกับซุนฮื้อพากันทรยศ แป๊ะโช้วปวยมิเพียงเผชิญศัตรูทั้งสี่ด้าน ถึงกับตกเป็นเป้าจู่โจมทั้งทศทิศ

แต่แป๊ะโช้วปวยยังไม่ยอมรับความพ่ายแพ้

มันยังคิดต่อสู้สืบไป

แต่คิดไม่ถึงเพิ่งออกคำสั่งตอบโต้ ในสี่องครักษ์ยู่อี่กิกเซี้ยง กลับมีอยู่สองคนที่จู่โจมทำร้ายใส่มัน

แป๊ะโช้วปวยที่ลอบทำร้ายผู้คนตลอดมา ยามนี้กลับถูกคนใกล้ชิดที่สุดจู่โจมทำร้าย ในใจมีความรู้สึกอย่างไร?

ยังคงหลบหลีกก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ

...ในชีวิตผู้คนเผชิญภัยพิบัติก่อนอื่นต้องผ่านพ้นลุล่วง หากไม่สามารถผ่านพ้น ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวแล้ว

โซวมั่งจิ้มที่ให้การสนับสนุนแป๊ะโช้วปวย กลับถูกทรยศหักหลังเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก ยังคงนั่งสงบอยู่ภายในเกี้ยว ในดวงตาสีครามอมเขียวของมัน คล้ายมองทะลุซึ้งถึงความสำเร็จล้มเหลว ไม่นำพากับความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมทั้งมวล

บทที่ 5

แค้นนางพญา

หลีเซี่ยวกิกใช้ผ้าม่านเจ็ดสิบเจ็ดผืนเป็นอาวุธ ผ้าม่านคล้ายงูเหลือมประหลาดม้วนจู่โจม หวดใส่กลางหลังแป๊ะโช้วปวย

จูยู่สีใช้เชือกวิเศษซ่อนแผ่นเหล็ก มุ่งใส่จุดสำคัญที่กลางหลังแป๊ะโช้วปวยสิบสามแห่ง

แป๊ะโช้วปวยกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ใบหน้ากลายเป็นขาวซีด ร่างคล้ายใบไม้ร่วงที่พัดปลิวอยู่กลางอากาศ มือซ้ายซุกอยู่ใต้ซอกแขนขวา นิ้วมือข้างขวาสั่นเทิ้มไม่หยุดยั้ง คนกลับพุ่งปราดไปอย่างเร่งร้อน

หลีเซี่ยวกิกมีฉายาม่านมู่ลี่ดั่งฝัน ต่อให้เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากถูกผืนผ้าม่านของมันหวดใส่ ต้องนอนป่วยบนเตียงเจ็ดแปดปี อย่าว่าแต่คราครั้งนี้ใช้ผ้าม่านถึงเจ็ดผืนในคราเดียว

แต่ผ้าม่านเจ็ดผืนเจ็ดสีหวดใส่ร่างแป๊ะโช้วปวย คล้ายกระทบถูกไม้ผุปราศจากแรงดีดสะท้อนแม้แต่น้อย

ส่านเชือกวิเศษซ่อนแผ่นเหล็กของจูยู่สี เพียงบิดคว้านเสื้อผ้ากลางหลังแป๊ะโช้วปวยขาดกระจุยไม่อาจระคายผิวหนังมัน

แป๊ะโช้วปวยลอยอยู่กลางอากาศดุจหิมะพลิ้วพลันดึงมือซ้ายออกจากใต้ซอกแขนขวา กรีดปาดนิ้วมีออก

พริบตานั้น กลางอากาศเต็มไปด้วยเสียงชี่ๆ ดังระงม

หลีเชี่ยวกิกกับจูยู่สีมีพลังฝีมือจัดอยู่ในขั้นยอดฝีมือ อย่าว่าแต่พวกมันลอบจู่โจมทำร้ายกล่าวได้ว่ากำชัยเป็นมั่นเหมาะ

แต่ว่าผลการลงมือหาเป็นเช่นนั้นไม่

แป๊ะโช้วปวยมีสภาพคล้ายไม้ผุ ลอยพลิ้วราวว่าวกระดาษ จากนั้นแผ่พุ่งพลังดรรชนีเป็นเส้นสายสีขาวดอบโต้ใส่

ยามนั้น โชวมั่งจิ้มภายในเกี้ยวพลันส่งเสียงตวาดว่า

"เท้าซาลี้ เหนือกี่อฮือ"

แป๊ะโช้วปวยที่กลางอากาศสะท้านชี้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ท่าร่างชะงักงันวูบ พลันหงายร่างตีลังกา พลังดรรชนีนิ้วกลางดับสูบสิ้น แต่ดรรชนีอื่นยังแผ่พุ่งพลังออก

โชวมั่งจิ้มตวาดสำทับว่า

"คิวบ๊วย เนี้ยมจั้ว"

แป๊ะโช้วปวยดีดตัวกลางอกกาศ ราวกับปลาที่ถูกจับทอดในกระทะคล้ายกับอักษรสี่คำนี้เป็นลูกดอกสองดอกซัดพุ่งใส่ร่างมัน พลังดรรชนีของนิ้วชี้กับนิ้วนางล้วนดับสูญไป คงเหลือแต่พลังจากนิ้วหัวแม่มือ กลับแยกจากหนึ่งเป็นสอง แผ่พุ่งใส่หว่างคิ้วของหลีเชี่ยวกิกกับจูยู่สี ปลายพลังยังตกระเบิดเป็นสะเก็ดไฟ

แต่แล้วยามนั้นแว่วเสียงชวับๆ เส้งเชี่ยวเจียะตวัดสองมือ ซัดก้อนหินออกข้างละก้อน

ก้อนหินแยกย้ายสกัดพลังดรรชนีไว้ เสียงปงๆ สองครา ก้อนหิน

ถูกพลังดรรชนีกระแทกแหลกสลาย

แป๊ะโช้วปวยค่อยตกวูบลงจากกลางอาาาศ

มันจู่โจมตรรชนีออก กลับถูกโซวมั่งจิ้มเปิดเผยจุดอ่อน หากยังบุกจู่โจมอย่างหักโหมศัตรูขอเพียงมุ่งใส่จุดเส้นที่โซวมั่งจิ้มกล่าวเปิดโปงมันคงต้องพลาดท่าเสียที ดังนั้นได้แต่สลายพลังดรรชนีสี่นิ้ว คงเหลือเพียงนิ้วเดียวกลับถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะซัดก้อนหินทำลายไป

แป๊ะโช้วปวยทิ้งร่างลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา ถลึงมองโซวมั่งจิ้มกับเฮ้ง-เซี่ยวเจียะอย่างดุดัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตั่วกอ เราท่านผนึกกำลังอีกแล้ว"

โซวมั่งจิ้มทอดถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ในชีวิตของคน สามารถผนึกกำลังกับพี่น้องต้านทานรับมือศัตรู นับเป็นความสุขอย่างหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ขอเพียงตั่วกอชมชอบ ก้อนหินน้อยขอผนึกกำลังกับท่านรับมือศัตรูตลอดไป"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เซี่ยวเจียะ ยุทธการสำคัญในชีวิต มักต้องสู้ศึกเพียงลำพัง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่ง ได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวกับแป๊ะโช้วปวยว่า

"เมื่อครู่ท่านยามร้อนใจ วิชาที่ใช้มิใช่ดรรชนีสะท้านเทพ หากแต่เป็นวิธีโคจรพลังของดรรชนีนภากาศ"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำลายล้างพรรคนภากาศ เพื่อต้องการดรรชนีนภากาศ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าบ๊วยแช่ฮุย"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอีกว่า

"ที่กลางหลังท่านยังทิ้งริ้วรอยกรงเล็บไว้นั่นเป็นข้าพเจ้าตะกุยทำร้ายท่านกระทำผิดศีลธรรมอันใด ตัวเองทราบกระจ่างแก่ใจ เมื่อครู่ท่านยังบอกว่าเพียงแต่คิดไม่ได้กระทำ แสดงว่าพูดปดชัดๆ"

แปะโช้วปวยกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"ข้าพเจ้ากระทำแล้วจะเป็นไร? ท่านตกเป็นของข้าพเจ้าตั้งแต่แรก หรือว่าท่านยังคิดฆ่าสามี?"

ลุ้ยซุ้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้หน้าด้านไร้ยางอาย พฤติการณ์ที่ครอกสกปรกของท่านครั้งนั้น ข้าพเจ้าสืบสาวจนกระจ่างชัด ตอนนั้นหัวหน้าตึกที่หนึ่งแซ่เด็กได้รับสั่งท่านพ่อ จี้จุดข้าพเจ้ากับอุนโกวเนี้ย ทิ้งอยู่ที่แถบพั่วปั้งมึ้ง เพราะท่านพ่อไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าได้รับผลกระทบจากการแตกหักระหว่างตึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย หลังจากนั้นข้าพเจ้าสืบทราบว่า นอกจากเด็กปวยเกียกับท่านพ่อแล้ว ผู้ที่ทราบว่าข้าพเจ้าถูกส่งตัวไปยังแถบพั่วปั้งมึ้งมีแต่หัวหน้าตึกที่สองลิ้มกอกอ กับผู้ช่วยอีกสองคนคือลิ้มซี่กี้กับลิ้มกี้ซิม ตอนนั้นหัวหน้าตึกที่สองแซ่ลิ้มติดตามท่านพ่อออกศึก ส่วนผู้ช่วยอีกสองคนถอนตัวออกจากตึกหกหุนครึ่ง จนบัดนี้ไม่ทราบอยู่แห่งหนใด ท่านพ่อถูกลุ้ยมี่ทรยศหักหลัง ก่อนตายสั่งข้าพเจ้าหากคิดล้างแค้น ให้จับตาดูท่าน"

แปะโช้วปวยงงงันวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวคำ "ใช่" จากนั้นกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าค่อยทราบว่า ท่านพ่อซื้อตัวท่านไว้แต่แรก เข้าใจว่าขณะที่ท่านผู้เฒ่าบุกหอลมพิรุณโปรย ท่านจะลงมือช่วยเหลือ แต่ในห้วงคับขันท่านไม่ได้ลงมือ กลับเป็นแนวร่วมกับโซวมั่งจิ้ม อาจบางทีท่านเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาโค่นล้มโซวมั่งจิ้ม หากแต่สมควรล้มล้างตึกหกหุนครึ่งก่อนแล้วค่อยยึดอำนาจจากโซวมั่งจิ้ม หรือว่าท่านต้องการเวลาเพาะสร้างขุม

กำลังของตัวเอง ท่านพ่อสั่งให้ข้าพเจ้าจับตาดูท่าน เพราะรากฐานของโชวมั่งจิ้มจะช้าเร็วต้องถูกคนทะเยอทะยานเช่นท่านทำลายล้างไป ตอนนั้นข้าพเจ้าค่อยทราบว่า ท่านฉวยโอกาสที่ท่านพ่อเกลี้ยกล่อมท่าน ลอบเข้าแถบพั่วปั้งมิ้งซื้อตัวลิ้มซี่กี้กับลิ้มกี้ซิม เตรียมการว่าหากท่านพ่อโค่นล้ม หอลมพิรุณโปรยจะก่อการกบฏโดยมีคนภายในประสานเสริมอีกแรงหนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยรับฟังจนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา หาได้โต้แย้งไม่ สุ้ยซุ้งกล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่ท่านขาดความอดทน ท่านเพราะเพื่อได่เต้าขึ้นมาได้ก่อเวรสร้างกรรมไม่น้อย เพราะต้องการเคล็ดครรชนีนภากาศ ไม่เสียดายกับการล้มล้างพรรคนภากาศ ท่านยังเคยฝากตัวอยู่ที่หอนางโลม หลังจากเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย ต้องรักษาภาพลักษณ์ตัวเอง ไม่เฉียดกรายไปยังสถานเริงรมย์ แค่อารมณ์สัตว์ป่ายากสะกดรับได้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ตาคู่งามทอประกายอาฆาตแค้น กล่าวสืบต่อ

"ขณะที่ท่านติดต่อกับลิ้มกี้ซิมกับลิ้มซี่กี้ พบว่าข้าพเจ้ากับอุนยิ้วถูกคุมขังอยู่ที่นั้น ดังนั้นบังเกิดจิตลามกบัดสี จงใจแปลงโฉมจนสกปรกโสโครกมิให้ผู้คนจดจำท่านออก แล้วค่อยกระทำเรื่องราวที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน..."

แป๊ะโช้วปวยพลันหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เป็นการกระทำของข้าพเจ้าแล้วจะเป็นไร? ข้าพเจ้าหลอกลวงสุ้ยซุ่งจนตกตาย ล่อลวงให้โชวมั่งจิ้มตายใจ ทั้งยังข่มขืนท่านทำลายความบริสุทธิ์ของท่าน ท่านทำอย่างไรข้าพเจ้าได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคำรามคำหนึ่ง ยามขุ่นแค้นกลับไม่อาจกล่าววาจาใดได้ แค่สุ้ยซุ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าบังเกิดความอับอายจนคิดสั้น? หรือว่านับแต่นี้จะมอบใจแก่ท่าน? บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าถือว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นเฉกเช่นถูกสุนัขกัดใส่เขี้ยวหนึ่ง ข้าพเจ้าเป็นธิดาบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าไม่นำพากับเรื่องเช่นนี้

ข้าพเจ้าเพียงคิดล้างแค้น วันนี้ข้าพเจ้าพิสูจน์ยืนยันพฤติการณ์ของท่าน หลังจากนี้จะถึงเวลาทวงถามความแค้นของข้าพเจ้าแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านอย่าเพิ่งลำพองไป วันนี้ผู้ไดตกตายยังไม่ทราบชัด ข้าพเจ้าอาจขอบคุณสวรรค์ที่ยกหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งแก่ข้าพเจ้าพร้อมกัน"

สุ้ยซุ้งยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"โซวมั่งจิ้ม เด็กปวยเกีย เฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนอยู่ที่นี้ โอกาสชนะของท่านเลือนรางยิ่ง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ข้าพเจ้ามีแปดจอมดาบใหญ่ ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงสี่ องครักษ์ สี่หัวหน้าหน่วยกระบี่สัตตพิฆาต นักฆ่าทั้งหก เทพล้างเมฆา ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก๊วยตังชิ้ง...พวกท่านไหนเลยรับมือได้..."

มันยิ่งกล่าวยิ่งเชื่อมั่น พร้อมกันนั้นเซี้ยงกอยี้นำชายกลางคนผมยาวสยาย เท้าสวมรองเท้าขาวปากบุ๋มลึกลงไปผู้หนึ่งโลดแล่นมาถึง

บุรุษที่ใช้ผ้าเปียกน้ำโปะใบหน้า และยืนอยู่หน้าเกี้ยวพอพบเห็นมันดวงตาถึงกับเป็นประกาย ทั้งสองพอเผชิญหน้า คล้ายปะทะกันทางสายตาหลายครั้งครา

สุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"สื่องครักษ์ของท่านทรยศครึ่งหนึ่ง ขุนพลคู่ใจทั้งสองนำหนึ่งร้อยแปดคดีแปรพักตร์ หัวหน้าหน่วยทั้งสี่ไหนเลยเป็นคู่มือของสุ้ยต๋งเทียน ลู่ซาจี่ ลิ้มกอกอแห่งตึกหกหุนครึ่ง และมกปักซิ้ง เอี้ยบ้อเซี้ยแห่งหอลมพิรุณโปรยได้ท่านน้ำมันเวิเศษแม้มาทันเวลา แต่ถูกบัณฑิตคลื่นพิโรธผู้อาวุโสตรึงเอาไว้ นักฆ่าทั้งหกและพวกก็ไม่อาจรับมือกับมือดีของเจตีย์งวงช้างได้ สำหรับยิ่มเส้ายิ่มอ่วง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แปดจอมดาบใหญ่ กระบี่สัตตพิฆาต... ท่านเข้าใจว่าพวกมันจะลงมือช่วยเหลือท่านหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หรือว่าจะช่วยเหลือท่าน?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางถามว่า

"พวกมันความจริงเป็นสมุนบริวารของท่านหรือ? อาศัยท่านยังไม่มีอำนาจบารมีถึงเพียงนี้กระมัง?"

"พวกมันล้วนเป็นขุนพลของท่านมหาเสนาบดี ส่วนข้าพเจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของท่านผู้เฒ่า"

"ท่านมหาเสนาบดีมีบุตรบุญธรรมมากหน้าหลายตา ยังมีท่านทะเยอทะยานเกินไป เขาจึงไม่ปล่อยให้ท่านซ่องสุมกำลังจนปีกกล้าขาแข็ง..."

แป๊ะโช้วปวยส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ยุแหย่ข้าพเจ้ากับท่านพ่อบุญธรรมแตกแยกกัน"

ลุ้ยซุ้งทวนคำ "ยุแหย่" พลันล้วงจดหมายฉบับหนึ่ง และวัตถุสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"นี่เป็นจดหมายลายมือและป้ายคำสั่งของท่านมหาเสนาบดี คืนนี้ข้าพเจ้านำกำลังมาล้มล้างแป๊ะโช้วปวย ซึ่งยึดอำนาจของหอลมพิรุณโปรยไปเพราะได้รับคำสั่งจากท่านมหาเสนาบดี"

แป๊ะโช้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป

จนบัดนี้มันค่อยเข้าใจ

มิน่าเล่ามันไม่ทราบระแคะระคาย ทั้งยังถูกลุ้ยซุ้งสะกดไว้ทุกวิถีทางที่แท้เรื่องที่มันซ่องสุมกำลังสร้างความไม่พอใจแก่ฉั่วเกีย เรื่องในคืนนี้เป็นผลจากการที่บิดาบุญธรรมไม่ไว้วางใจมัน

ได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ถามท่าทีของกระบี่สัดตพิฆาต ยิ่มเล้ายิ่มอ่วง แปดจอมดาบใหญ่และที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดู?"

นางยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า

"มือตีกวาดต้อนได้โดยง่าย หนึ่งขุนพลยากเสาะแสวงหา ตอนนี้ที่ข้างกายท่านไม่มียอดขุนพลแม้สักคนเดียว ท่านยังก่อการร้ายใดได้?"

จากนั้นนางกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวย ยอมรับชะตากรรมเถอะ ที่ข้าหเจ้ารอคอยคือวันนี้ พฤติการณ์อันต่ำช้าที่ท่านก่อไว้ในตรอกสกปรก ข้าพเจ้าจะทวงถามความอัปยศจากท่าน"

แป๊ะโช้วปวยพลันขู่คำรามว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย และยังไม่แพ้"

โชวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"คำพูดนี้สมควรเป็นเรากล่าว"

ภายในเกี้ยวไม่เพียงนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง หากยังมีประกายดาสีคราม เข้มคู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"แต่ต่อให้คนตายแล้ว ยังไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้"

แป๊ะโช้วปวยหันขวับไปยังเกี้ยว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ข้าพเจ้าช่างสำนึกเสียใจที่วันนั้นไม่ได้ฆ่าท่าน"

โชวมั่งจิ้มกล่าวช้าๆ ว่า

"วันนั้นมิใช่ท่านไม่ได้ฆ่าเรา หากแต่ท่านฆ่าเราไม่ได้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างชุ่นแค้นว่า

"ท่านอย่าได้หลงลำพอง เชิญภูตผีง่ายดาย ส่งภูตผีคืนกลับแสนเข็ญ...ท่านชักนำคนของตึกหกทุนครึ่งมาช่วงชิงตำแหน่งกลับคืน วันหน้าต้องแบ่งอำนาจให้แก่ผู้อื่นครึ่งหนึ่ง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"นี่มิต้องรบกวนให้กังวลใจ อย่างน้อยยังดีกว่ายกให้แก่ท่าน ท่านฆ่าพี่น้องที่จงรักภักดีต่อเราไม่น้อย กลายเป็นความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน สิ่งที่ท่านกระทำต่อเรา เราไม่ถือสาหาความ แต่พี่น้องที่ประสบ

เคราะห์กรรมเพราะไม่ยอมสยบต่อท่าน ความแค้นนี้มิอาจไม่ทวงถาม"

แป๊ะโช้วปวยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่า

"ท่านคิดแก้แค้นส่วนตัวก็แก้แค้นส่วนตัว ไม่จำเป็นต้องบอกว่าท่านเองไม่ถือสา เพียงคิดทวงถามความยุติธรรมให้แก่บริวาร"

มันความจริงมีใบหน้าเย็นชาสายตาเย็นชา กระทั่งเสียงหัวร่อก็เย็นชา ในวันที่มันเตรียมการกวาดล้างเจดีย์งวงช้าง พลันพบว่าตึกหกหุนครึ่งบุกเข้าหอลมพิรุณโปรย โซวมั่งจิ้มกลับฟื้นคืนชีพ ทางด้านเนี่ยฮ่อ ซุนฮื้อกลับทรยศ หนึ่งร้อยแปดคดีหันไปเข้าร่วมกับศัตรู ในสี่องครักษ์มีอยู่สองคนที่ จู่โจมทำร้ายต่อมัน ฉั่วเกียซึ่งเคยหนุนหลังมันกลับนิ่งดูตาย แม้แต่พฤติการณ์ที่พรรคนภากาศ รวมทั้งเรื่องชั่วช้าที่ตรอกสกปรก ล้วนถูกลุ้ยซุ้งเปิดโปง...มันเท่ากับเผชิญศัตรูรอบด้าน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงพังทลายแต่แรก แต่มันกลับบังเกิดกระตุ้นความคิดต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม ใช้ท่าทีที่ "ไม่ตายไม่เลิกรา" สู้หน้าเหล่าศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

มันแม้ดื้อดึงแข็งกร้าว แต่คนเริ่มเสียกิริยาแล้ว

ดังนั้นมันหัวร่อไม่หยุดยั้ง

ทั้งนี้เพราะในใจมันเต็มไปด้วยคั่งแค้น

มันเห็นว่ามันไม่สมควรประสบสิ่งเหล่านี้

...เหตุใดไม่มีสหายแม้สักคนเดียว?

...พี่น้องของมันล้วนขายมัน

...มันปฏิบัติต่อผู้คนด้วยดี ตอนนี้พันธมิตรร่วมสู้รบทั้งหมดกลับกลายเป็นศัตรูเข้มแข็ง

...นี่ไม่ยุติธรรม

มันไม่เสียดายกับสู้ศึกเพียงลำพัง

สู้ศึกถึงที่สุด

มันเห็นว่าตัวเองพยายามมาชั่วชีวิต สุดท้ายยังไม่สำเร็จกิจการ

มันรู้สึกว่ามันไม่ได้กระทำผิด

ยามนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง

ก่อนที่ลุ้ยซุ้งจะแสดงจดหมายและป้ายคำสั่งของฉั่วเกีย ฉั่วเกียดงมีคำสั่งลับถึงแปดจอมดาบใหญ่ กระบี่สัตตพิฆาต ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงและหัวหน้าหน่วยทั้งสี่แล้ว

มิหนำซ้ำทุกผู้คนรีบแสดงท่าทีออกมา ราวกับกลัวผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าพวกมันยืนอยู่ฝ่ายแป๊ะโช้วปวย

ไม่เช่นนั้นกระบี่สัตตพิฆาตผนึกกำลัง ไม่มีเหตุผลที่สกัดเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ไม่ได้

...หากพวกมันสกัดเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้ ไม่ปล่อยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะสมทบกับโซวมั่งจิ้ม สถานการณ์อาจไม่เป็นเช่นนี้

แต่มิใช่ทุกผู้คนล้วนเป็นเช่นนี้

อย่างน้อยมีผู้คนสามคน "ประกาศจุดยืน" อยู่ฝ่ายแป๊ะโช้วปวย

คนทั้งสามล้วนเป็นบุคคลสำคัญ เป็นชนชั้นยอดฝีมือทั้งสิ้น

ก๊วยตังซิ้งหรืออีกนัยหนึ่งลุ้ยมี่

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิก

นอกจากยอดฝีมือทั้งสามแล้ว คนของหอลมพิรุณโปรยกล่าวได้ว่าแบ่งเป็นสี่ฝ่าย

ฝ่ายที่หนึ่งพอพบหน้าโซวมั่งจิ้ม ล้วนลิงโลดยินดี พวกมันต่างเฝ้ารอคอยวันนี้ ย่อมต้องให้การสนับสนุนโซวเส้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว)

ฝ่ายที่สองเป็นฝ่ายที่เคยรับพระคุณจากเฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่แล้วมาไม่อาจทนดูพฤติการณ์ของแป๊ะโช้วปวย หรือผูกใจเจ็บแค้นอยู่ก่อน

ฝ่ายที่สามเป็นกลุ่มที่หันหางเสือตามลม พวกมันเห็นแป๊ะโช้วปวยคบมือข้างเดียวปราศจากเสียงดัง สถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข จึงนิ่งเฉยดูดาย

ฝ่ายสุดท้ายเป็นผู้ที่จงรักภักดีต่อแป๊ะโช้วปวย พวกมันส่วนใหญ่เป็นคนของฉั่วเกีย พอเห็นแป๊ะโช้วปวยยากจะพลิกสถานการณ์ ก็ไม่ยอมเดินออกมายืนอยู่ฝ่ายแป๊ะโช้วปวย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่จะหนุนหลังแป๊ะโช้วปวยต่อสู้กับศัตรูรอบข้างกล่าวได้ว่ามีน้อยกว่าน้อย ดังนั้นแทบไม่ต้องประมือ ก็ทราบผลได้

คนผู้หนึ่งยามปรกติปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร

ยามคับขันเป็นตายผู้คนจะปฏิบัติต่อมันเช่นนั้น

แป๊ะโช้วปวยย่อมทราบดี

ทั้งนี้เพราะมันขายผู้คนอยู่เสมอ

...มันเมื่อกระทำเรื่องทรยศย่อมเตรียมตัวเตรียมใจรับเหตุการณ์ทรยศ

ดังนั้นวันเวลาที่ผ่านมา มันไม่เคยผ่อนคลายความระแวดระวังแม้สักนาที

มันระวังป้องกันผู้อื่นทรยศต่อมัน

มันกลัวผู้อื่นขายมัน...เช่นเดียวกับที่มันขายผู้อื่น

เมื่อครู่หลีเซี่ยวกิกกับจูยู่สีลอบทำร้ายมัน มันจึงตื่นตัวทันเวลามาตรว่าทำร้ายมันได้ แต่ไม่อาจฆ่ามัน

มันระวังป้องกันจูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิกเป็นพิเศษ มันรู้สึกว่าคนทั้งสองยังจงรักภักดีต่อโซวมั่งจิ้มไม่เสื่อมคลาย

ดังนั้นในสี่องครักษ์ มันใช้สอยอาวเอี้ยงอี่อี่กับเซี้ยงกอยี้มากกว่าไม่ใคร่มอบหมายหน้าที่สำคัญแก่จูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิก

จริงดังคาดหมาย คนทั้งสองจู่โจมทำร้ายต่อมัน

...หากมิใช่โซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะขัดขวาง มันคงปลิดชีวิตคนทั้งสองไปแล้ว

แต่ตอนนี้ที่สร้างความขุ่นข้องใจแก่มันคือ เซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ที่เป็นสององครักษ์ที่เหลือคล้ายบังเกิดความลังเล ไม่ทราบสมควรยืนอยู่ฝ่าย

มัน หรือเข้าร่วมกับศัตรู

คิดไม่ถึงเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ คนใกล้ชิดล้วนดีจาก

แต่ก็คิดไม่ถึงว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ยังมีผู้ช่วยอันเข้มแข็งสามคนร่วมรุกร่วมถอยกับมัน

มันล่วงรู้สาเหตุที่คนทั้งสามสนับสนุนมัน

ก๊วยตังซิ้งหรืออีกนัยหนึ่งลุ้ยมี้ "มิอาจไม่" สนับสนุนมัน ทั้งนี้เพราะนางทรยศต่อตีกหกทุนครึ่ง จู่โจมสังหารลุ้ยซุ่งทั้งทันหลังให้กับหอลมพิรุณโปรยร่วมโค่นล้มโชวมั่งจิ้ม กองกำลังทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ยอมรับนาง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็"จำต้อง"สนับสนุนมันทั้งนี้เพราะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นบุคคลต่ำช้าสามานย์ เพื่อบรรลุจุดหมายไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้เช่นเดียวกับมัน เพียงแต่มันมีความสามารถเป็นผู้นำหน่วยงานที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงแต่ผู้ปฏิบัติตามคำสั่ง

สำหรับเทพล้างเมฆาเป็นบุคคลที่มัน "เชื้อเชิญ" มา คนผู้นี้ยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับท่านคลื่นพิโรธตลอดมา หากบอกว่าเทพล้างเมฆาช่วยเหลือมัน มิสู้บอกว่าเทพล้างเมฆาเพียงคิดจัดการกับท่านคลื่นพิโรธ

คิดไม่ถึงขุมกำลังของมันมีเพียงนี้เท่านั้นมิหนำซ้ำยังได้จากการปะติดปะต่อรวมกัน

หิมะตกหนักกว่าเดิม

ลมหนาวยังคงพัดแรง

พริบตานั้นแป๊ะโช้วปวยพลันครุ่นคิด...ตัวเองไยต้องมายังนครหลวง?

...หากมิใช่มันทะเยอทะยานเกินไป ตอนนี้ยังรั้งตำแหน่งรองหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ขอเพียงโชวมั่งจิ้มป่วยตาย อำนาจทั้งหมดจะตกเป็นของมันไยต้องก่อหวอดเพาะสร้างความแค้น เป็นเหตุให้ฟ้าพิโรธคนคาลเตือด?

แต่ความสำนึกเสียใจชั่ววูบนี้เพียงฝานเข้าสู่ห้วงสมอง แป๊ะโช้วปวยถึงกับไม่ทันแสดงออกทางสีหน้า ความคิดคำนึงก็เปลี่ยนไป

...เข่นฆ่าออกไป

...ศัตรูแม้มีพวกมาก แต่โซวมั่งจิ้มเป็นพยัคฆ์ป่วยที่เขี้ยวเล็บหักหมดสิ้น สุ้ยซุ้งไม่แน่ว่าจะรู้จักวิทยายุทธ์ เด็กเปรียวเกียที่คอหักคงไม่มีฝีมือสูงเยี่ยมเท่าใด ขอเพียงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตรึงเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ สุ้ยมี้สะกดสุ้ยต๋งเทียน เทพล้างเมฆาพัวพันท่านคลื่นพิโรธ มันพลันเปิดฉากจู่โจมสังหารโซวมั่งจิ้มในท่าเดียว จากนั้นคร่ากุมสุ้ยซุ้งเอาไว้ ยังสามารถพลิกสถานการณ์จากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

หลังจากนั้นมันค่อยจัดการทีละคน รวมทั้งตอบโต้ใส่ฉั่วเกีย

แป๊ะโช้วปวยพอกำหนดแผนการ พลันบังเกิดเพลิงอำมหิตลุกฮือโหม

ยามนั้นสุ้ยซุ้งพลันเรียกหาว่า

"ท่านน้ำมันวิเศษผู้อาวุโสแซ่เอี๊ยบ"

นางสุภาพเรียบร้อย พูดจาอ่อนโยนนุ่มนวล ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน

ท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิกความจริงเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนางอยู่แล้ว เมื่อนางเรียาหายกย่องมัน จึงรับคำดังอึมม์

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างสุภาพว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าในสุดยอดฝีมือทั้งหก เทพล้างเมฆาเป็นคนเที่ยงตรงที่สุด หากผู้อาวุโสแซ่เอี๊ยบคิดเพาะสร้างกำลังส่วนตัว ต้องกล้าแข็งกว่ายอดฝีมืออีกห้าท่าน ใช่หรือไม่?"

ท่านน้ำมันวิเศษรับคำดังอึมม์อีกครา

...เด็กหญิงนางนี้กล่าววาจาน่าฟังนัก

สุ้ยซุ้งคล้ายหนาวอยู่บ้าง ต้องหดคอไปในปกเสื้อ หญิงรับใช้ที่ด้านหลังรีบคลุมเสื้อคลุมขนสัตว์แก่นาง นางกล่าวอีกว่า

"ท่านน้ำมันวิเศษกับบัณฑิตคลื่นพิโรธที่พวกเราให้ความเคารพมีข้อบาดหมางอยู่บ้าง แต่ปฏิบัติการครั้งนี้ไม่เพียงเป็นการปะทะระหว่างตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ยังเป็นทำศึกระหว่างกลุ่มผู้นำเก่าและใหม่

ของหอลมพิรุณโปรย หากผู้อาวุโสแซ่เอี๊ยบสอดมือเข้ามา เท่ากับเปิดศึกกับดึกหกหุนครึ่ง เจดีย์งวงช้างและหอลมพิรุณโปรย กลุ่มที่สนับสนุนโซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว)...ข้าพเจ้าทราบว่าผู้อาวุโสแซ่เอี๊ยบชมชอบช่วยคน แต่เพื่อแปะโช้วปวยที่ขายผู้อื่นตลอดมา คู่ควรให้ผู้อาวุโสแซ่เอี๊ยบล่วงเกินสหายชาวยุทธจักรมากมายถึงเพียงนี้หรือ?"

จากนั้นนางเบือนหน้าเล็กน้อยคล้ายกับแมวน้อยที่ปราดเปรียวตัวหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่ปฏิบัติการของพวกเราในคืนนี้ได้รับความเห็นชอบจากเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ...หากท่านน้ำมันวิเศษคิดแดกหักกับบัณฑิต-คลื่นพิโรธของฝ่ายเรา เป็นเหตุให้ล่วงเกินเสี่ยงเอี้ย ใช่สมควรหรือไม่?"

นางหันไปขยิบตาให้แก่บัณฑิตคลื่นพิโรธ บัณฑิตคลื่นพิโรธเพียงขยับผ้าเปียกน้ำที่โปะใบหน้าคราหนึ่ง หาตอบคำไม่ คล้ายกับมอบอำนาจสิทธิ์ขาดให้แก่ลุ้ยซุ้งแล้ว

ลุ้ยซุ้งจึงกล่าว

"หากเทพล้างเมฆาไม่คิดสร้างความไม่พอใจแก่เสี่ยงเอี้ย ไยไม่รับฟังวาจาข้าพเจ้าสักคำ?"

ท่านน้ำมันวิเศษย่อมไม่คิดล่วงเกินฉั่วเกีย ทั้งไม่มีเจตนาล่วงเกินดึกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยและเจดีย์งวงช้าง

มันช่วยเหลือแปะโช้วปวยด้วยเหตุผลสองประการ หนึ่งคือมันติดค้างน้ำใจแปะโช้วปวย สอง มันคิดอาศัยโอกาสนี้จัดการกับบัณฑิตคลื่นพิโรธที่เป็นศัตรูคู่แค้นมายี่สิบสองปี

ซึ่งความจริง มันผู้นี้มีอารมณ์วู่วาม แต่ปราศจากความกล้าหาญ มีฝีมืออันเข้มแข็ง หากขาดไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลง ตอนนี้ทั้งไม่สะดวกกับการผละจากแปะโช้วปวย แต่ก็กลัวว่าสองหมัดตัวเองยากต้านรับสี่ฝ่ามือ ยิ่งไม่คิดล่วงเกินผู้คนมากมายถึงเพียงนี้

ขณะที่มันไม่ทราบทำอย่างไรดี ก็ได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าววาจาประดานี้ ย่อมรับฟังอย่างจดจ่อ ทั้งยังคิดรับฟังต่อไป

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านทั้งสองมิสู้ถอนตัวออกไป นัดหมายเวลาและสถานที่ต่อสู้กันใหม่ หาไม่ข้าพเจ้ายินดีเป็นคนกลางไกล่เกลี่ยให้"

ท่านน้ำมันวิเศษทราบว่านี่เป็นโอกาสถอนตัวล่าถอย ดังนั้นไม่ใคร่ครวญอีกต่อไป กล่าวว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด เห็นแก่หน้าเสี่ยงเอี้ย เราจะนัดเวลาต่อสู้กับผู้แซ่โง้วใหม่"

บัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยังคล้ายทราบคำตอบของท่านน้ำมันวิเศษ ได้แต่แรกเพียงยักไหล่คราหนึ่งแบมือทั้งสองข้าง เป็นความหมายว่ามันไม่มีความเห็นเป็นอื่น

ทางด้านลุ้ยซุ้งเพิ่งเจรจากับท่านน้ำมันวิเศษจนได้ข้อยุติ เต็กปวยเกียพลันกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไฉนช่วยเหลือเต็กปวยเกีย... ท่านทั้งอยู่ข้างกายคนใจบาปหยาบช้าผู้นี้ เพราะมีความจำเป็น"

มันหมายถึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปั้นหน้าเคร่งเครียด สีหน้ามันยังเยียบเย็นกว่าหิมะ มันยกมือแก้ห่อผ้าที่กลางหลัง

ความเคลื่อนไหวของมันเชื่องช้ายิ่ง

คล้ายกับว่าสิ่งที่มันสะพายอยู่เป็นวัตถุเรื่องราวที่มีชีวิต เป็นของรักของหวง เป็นสิ่งของที่แตกเสียหายได้โดยง่าย

มันหาได้ตอบคำตอบเต็กปวยเกียไม่

เต็กปวยเกียก็ไม่ต้องการคำตอบของมัน ยังคงกล่าวสืบต่อ

"การล่มสลายของพรรคนภากาศ เกิดจากแป๊ะโช้วปวยคิดช่วงชิง

เคล็ดตรรชนี แต่การตายของบ๊วยแช่ฮุยผู้เป็นหัวหน้าพรรคสืบเนื่องจากท่านพรรคนภากาศไม่ยอมรับใช้ทางการ เสี่ยงเอี้ยจึงสั่งให้ท่านลอบสังหารมือดีภายในพรรคทีละคน แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านบังเกิดพลัดตกในหนองโคลน บ๊วยแชฮุยเป็นคนช่วยเหลือท่านขึ้นมา แต่บังเอิญเปิดดูอาวุธในห่อผ้าของท่าน พบว่าท่านเป็นฆาตกรฆ่ามือดีภายในพรรค เป็นเหตุให้ท่านฆ่าปิดปากมัน ตอนนั้นแป๊ะโช้วปวยอาจเคยช่วยเหลือท่าน ท่านถือว่าติดค้างน้ำใจมันครั้งหนึ่ง"

มันกล่าวถึงตอนนี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคิดลงมือต่อมันเจ็ดครั้งแต่ลุ้ยต๋งเทียนชิงขยับเคลื่อนไหวโดยไร้เสียงเจ็ดครั้ง แต่ละครั้งชิงสะกด มิให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงมือได้

เต็กปวยเกียกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านอย่างน้อยมีส่วนดีประการหนึ่ง นั่นคือไม่ฆ่าคนที่ไม่สามารถตอบโต้ ดังนั้นปล่อยปละละเว้นกำเอียะยี้ แต่สำหรับกับแป๊ะโช้วปวย ท่านตอบแทนน้ำใจมันครั้งหนึ่ง มันไม่แน่ใจว่าจะถือคุณธรรมต่อท่านสักครั้ง มันถึงกับไร้ซึ่งสัจธรรม"

ดวงตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสาดประกายดุจไฟเย็นชนิดหนึ่ง...

ไฟเย็นในดวงตามันมีส่วนละม้ายเหมือนกับโซวมั่งจิ้ม แต่ไม่คล้ายทั้งสิ้น ไฟเย็นในดวงตาโซวมั่งจิ้ม คล้ายกับชีวิตถูกเผาไหม้แทบหมดสิ้น สุดท้ายเปล่งสะเก็ดไฟออกมา

ไฟเย็นในดวงตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับคล้ายมีดพิษเล่มหนึ่ง ปรารถนาใคร่จ้วงแทงใส่ขั้วหัวใจผู้คน แววตาของมันยังแฝงความอาฆาตมาดร้ายชนิดหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"เราเพียงคิดถามท่านประโยคหนึ่ง"

เต็กปวยเกียกล่าวโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"ท่านถามเถอะ...เรื่องที่ท่านถาม เราต้องตอบแน่นอน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ข่าวของท่านนี้ได้ยินจากที่ใด?"

ขณะที่มันถามคำถามนี้ แป๊ะโช้วปวยก็ถลึงมองเต็กปวยเกียอย่างดุดัน คล้ายกับจะกลืนกินฝ่ายตรงข้ามลงไปในคำเดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าในใจแป๊ะโช้วปวยก็ตั้งคำถามนี้

เต็กปวยเกียล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดผืนหนึ่งออกมาเช็ดปาก ความเคลื่อนไหวของมันสุภาพเรียบร้อย หาได้สะกิดความร้อนรุ่มรำคาญของผู้คนไม่ มันตอบว่า

"กล่าวได้ว่าเป็นแป๊ะโช้วปวยแพร่งพราย จะอย่างไรเรื่องนี้มีแต่ท่านกับมันล่วงรู้กันเพียงสองคน..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกวาดกราดสายตาไปยังแป๊ะโช้วปวย คล้ายคมมีดกรีดผ่านอากาศก็มิปาน

แป๊ะโช้วปวยคล้ายคิดโต้แย้ง แต่เต็กปวยเกียชิงกล่าวว่า

"แต่มิใช่มันบอกต่อเราด้วยตัวเอง"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถามว่า

"ยังมีผู้ใดทราบเรื่องนี้?"

เต็กปวยเกียกล่าวว่า

"เนี่ยฮ่อ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทวนคำ "เนี่ยฮ่อ" ด้วยความสงสัยใจ เต็กปวยเกียกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยทราบว่าการรู้เห็นความลับร่วมกับท่าน เป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง ยากรับรองว่าจะไม่ถูกท่านฆ่าปิดปาก โดยอ้างว่าได้รับการบัญชาจากเสี่ยงเอี้ยให้ลงมือ ดังนั้นมันบอกความลับต่อคนสนิท เว้นทางถอยเอาไว้ หากวันใดท่านหาข้ออ้างฆ่ามัน มันกำชับเนี่ยฮ่อเป็นการล่วงหน้า

ให้ไปร้องเรียนต่อเสียงเอี้ยว่า ท่านฆ่ามันเป็นการปิดปาก"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินนิ่งเงียบงันไป

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจโทษว่ามันระวังป้องกันท่าน...ทั้งนี้เพราะท่านก็เป็นบุคคลเช่นนี้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยอมรับว่า

"ใช่ ดังนั้นมันเพื่อป้องกันเรา จึงบอกเรื่องนี้ต่อเนี่ยฮ่อ"

"แป๊ะโซ้วปวยแม้มีคนข้างกายมากมายแต่ผู้ที่ไว้วางใจได้อย่างแท้จริงมีไม่มากนัก"

"ดูท่ามันยังไว้วางใจคนผิด"

"นี่ยิ่งไม่อาจโทษว่าเนี่ยฮ่อ หากเปลี่ยนเป็นท่าน มีนายเหนือที่ฆ่าคนโดยไร้เหตุผลเช่นนี้ วันนี้บอกความลับต่อท่านมากมาย แน่ใจได้อย่างไรว่าสักวันหนึ่งไม่ประสบวาระสุดท้ายอย่างอนาถ?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"หากมิใช่คนที่เข้มแข็งพอ คงฆ่าตัวตายแต่แรกแล้ว"

"เนี่ยฮ่อพานเป็นคนที่เข้มแข็ง"

"ดังนั้นมันชิงทรยศต่อนายเหนือก่อน"

"มันเองก็ถูกสถานการณ์บังคับ"

"ดังนั้นมันได้แต่เข้าร่วมกับท่าน มิหนำซ้ำเปิดเผยความลับของแป๊ะโซ้วปวยต่อท่านตอนนี้ท่านประกาศเปิดโปงออกมา จุดประสงค์เพื่อมิให้ความลับเป็นความลับอีกต่อไป..."

เด็กปวยเกียกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติว่า

"ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจฆ่าผู้คนมากมายปานนี้ พรรคนภากาศเป็นค่ายพรรคอันเที่ยงธรรม วันนี้ทั้งหมดล่วงรู้พฤติการณ์ของพวกท่าน สักวันหนึ่งต้องมีชนชาวยุทธมาทวงถามความแค้นให้แก่พรรค

นภากาศที่ล่มสลายไป"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นี่เป็นจุดประสงค์แรกของท่าน เจตนาประการสองคือ ยุแหย่ให้เรากับแป๊ะโช้วปวยแตกแยกกัน... มันเมื่อเปิดเผยความลับของเราออกไป เราก็ไม่มีเหตุผลที่ช่วยเหลือมันรับมือศัตรู"

แป๊ะโช้วปวยรับฟังถึงตอนนี้ พลันสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ชุบเลี้ยงทหารพันวัน กลับไม่มีคนให้ใช้สอย ข้าพเจ้ายังมีผู้ใดช่วยรับมือศัตรูให้แก่ข้าพเจ้า?"

กล่าวจบหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด ราวกับวิญญาณอันคับแค้นร้องร่ำหน้าหลุมฝังศพยามวิกาล ชวนให้ผู้คนขนลุกชี้ชัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านผิดแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยสวนคำว่า

"เรื่องราวในโลกไหนเลยมีการแบ่งแยกผิดถูก...เมื่อข้าพเจ้าโค่นโซวมั่งจิ้มเป็นผลสำเร็จ ผู้คนพากันบอกว่าโซวมั่งจิ้มกระทำตามอำเภอใจควรที่จะรับกรรมกันเอง ตอนนี้พวกท่านโอบล้อมข้าพเจ้าไว้ ทุกคนกลับชี้หน้าว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิด ข้าพเจ้าผู้นี้ลิ้มรสความล้มเหลวมาชั่วชีวิต แต่ไม่เคยท้อถอย ยิ่งเผชิญอุปสรรคยิ่งต่อสู้ ยิ่งประจันศัตรูเข้มแข็ง ตัวเองเข้มแข็งยิ่งกว่าข้าพเจ้ากับโซวมั่งจิ้มมีความแค้นยิ่งใหญ่ ทุกคนในที่นี้ก็ไม่ยอมเลิกรากับข้าพเจ้า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาดุจเดิมว่า

"เราไม่ได้หมายถึงเรื่องนี้เพียงคิดบอกว่าเราได้รับบัญชาจากเสี่ยงเอี้ยให้ช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยตะลึงลานกับที่

มันคิดไม่ถึงว่าในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ยังมีคนอื่นอยู่ฝ่ายมัน

มิหนำซ้ำคนที่ช่วยเหลือมันกลับเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เสียงเอี้ยเห็นว่าท่านทะเยอทะยานเกินไป ใฝ่หาอำนาจเกินไป มิหนำซ้ำตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยสมควรรวมเข้าด้วยกัน โดยให้สตรีนางนี้ดูแลแทน...แต่ท่านผู้เฒ่าไม่ต้องการให้ท่านตกตาย"

แป๊ะโช้วปวยยามผิดหวัง แทบไม่เชื่อหูตัวเอง ต้องกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าท่านพ่อบุญธรรม..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินค่อยกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอยู่บ้างว่า

"ท่านตกตายไป ท่านผู้เฒ่าจะได้ประโยชน์อันใด? ท่านผู้เฒ่าทุ่มเทแรงกายแรงใจสนับสนุนท่านไม่น้อย ต่อให้เป็นสุนัขตัวหนึ่ง อยู่ดีๆ ก็ไม่ฟาดตายในไม้พลองเดียว ท่านผู้เฒ่าเพียงต้องการให้ท่านรู้จักรุกถอยและประมาณตนกว่านี้"

ขอบตาของแป๊ะโช้วปวยเปียกชุ่มอยู่บ้างจากนั้นมันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่งถามว่า

"ท่านหมายความว่า...แม้แต่หอลมพิรุณโปรยก็อยู่ในความปกครองของลุ้ยซุ้ง?...โซวมั่งจิ้มยินยอมหรือ?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านไม่เคยได้ยินคำ 'ชักศึกเข้าบ้าน' มาก่อนหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อฮาๆ ออกมา สีหน้าท่าทีคลุ้มคลั่งลำพอง

โซวมั่งจิ้มไม่เอ่ยปากกล่าววาจา กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูลุ้ยซุ้ง เหลียวดูโซวมั่งจิ้ม แต่สังเกตเลศนัยไม่ออก

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินว่า

"หมายความว่าขอเพียงข้าพเจ้าไม่อาลัยอาวรณ์กับตำแหน่งในที่นี้ ท่านจะสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับข้าพเจ้า?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"พวกเราร่วมมือกันด้วยดีตลอดมา เสียงเอี้ยเมื่อสั่งไว้ เราไม่มีเหตุผลที่ไม่ปฏิบัติตาม"

แป๊ะโข้วปวยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวกับเต็กปวยเกียว่า

"เช่นนี้เป็นว่า แผนยุยงให้แตกแยกของท่านล้มเหลวแล้ว"

เต็กปวยเกียใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดจอนหู ปากกล่าวว่า

"ดูเหมือนใช่"

แป๊ะโข้วปวยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"แต่คำบอกเล่าของท่าน ทำให้ข้าพเจ้าแค้นคนผู้หนึ่งแทบตาย"

เต็กปวยเกียกวาดตาสำรวจมองรอบบริเวณเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านสมควรแค้นผู้คนมากมาย ผู้ที่แค้นท่านก็เช่นกัน"

แป๊ะโข้วปวยกล่าวว่า

"มิผิด ไม่ว่าผู้ใดล้วนแค้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็แค้นผู้คนทั้งแผ่นดิน แต่เนี่ยฮ่อเป็นคนสนิทของข้าพเจ้า มันไม่สมควรขายข้าพเจ้าในตอนนี้ ยิ่งไม่สมควรบอกความลับสำคัญของข้าพเจ้าออกไป ข้าพเจ้าแค้นมันแทบตาย ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันกับมือจึงยอมเลิกรา"

ทุกผู้คนรับฟังคำพูดที่ย้ำแค้นของมัน ล้วนสะท้านหวั่นไหว

มีแต่โซวมั่งจิ้มที่กล่าวราวกับไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เราไยมิใช่สมควรแค้นท่านแทบตาย?"

แป๊ะโข้วปวยสลายรอยยิ้มบนใบหน้ากล่าวว่า

"ท่านปรารถนาให้ข้าพเจ้าตกตายอยู่แล้ว"

โซวมั่งจิ้มพลันถามว่า

"พวกเราทั้งสองไยต้องเป็นเช่นนี้?"

แป๊ะโข้วปวยงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เช่นนี้อันใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเราความจริงเป็นพี่น้องที่ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมก่อการด้วยกัน เหตุใดกลายเป็นศัตรูคู่อาฆาต ปรารถนาใคร่ทำลายล้างอีกฝ่ายให้ย่อยยับต่อหน้าจึงยอมเลิกรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ก็บังเกิดความสะทกสะเทือนเช่นกัน กล่าวว่า

"มิผิด พวกเราความจริงเป็นพี่น้อง..."

แป๊ะโช้วปวยก็บังเกิดความเลื่อนลอยอยู่บ้าง พึมพำว่า

"พวกเราเป็นพี่น้อง แต่พวกเราก็เป็นคนระหว่างคนต่อคนเกิดการต่อสู้ช่วงชิง ความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดา..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ขอเพียงวางดาบประหาร จะสำเร็จเป็นอรหันต์ หากท่านไม่บีบคั้นพี่ใหญ่สู่จุดอับ ความจริงมีหนทางให้ท่านเดินไปได้"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนเพียงคิดกระทำตามใจปรารถนา จึงไม่สำเร็จเป็นอรหันต์ ข้าพเจ้าเป็นคนกำหนดเส้นทางเดินเอง มิต้องให้พวกท่านอนุญาตผ่อนผัน"

พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"ปณิธานอันเข้มแข็งนัก เราสนับสนุนท่าน"

แป๊ะโช้วปวยฟังออกว่าเป็นสุ้มเสียงของลุ้ยมี้ (หยาดเยิ้ม) รู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"ท่าน?"

ยามนั้นลุ้ยมี้กลับคืนสู่อาภรณ์การแต่งกายของสตรี ช่างงามหยาดเยิ้มยิ่ง นางกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"เราจะฝ่าออกไปพร้อมกับท่าน"

แป๊ะโช้วปวยที่มากระแวงถามว่า

"เพราะเหตุใด? ไปพร้อมกับข้าพเจ้าเป็นเส้นทางอันตราย ท่านยัง

มีหนทางราบเรียบให้เลือกเดิน"

สุ้ยมี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพราะว่าเราทรยศดึกหกหุนครึ่ง จู่โจมสังหารสุ้ยซุ้ง เรายังทอดทิ้งโซวกงจื้อ (คุณชายแซ่โซว) ก่อการกบฏร่วมกับท่าน...หากมันกลับมาครองอำนาจในหอลมพิรุณโปรยใหม่ ท่านคาดว่ามันจะยอมรับเราหรือ?"

นางกล่าวเสียงอ่อนหวานกับแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ในยุทธจักรนครหลวงนอกจากท่านแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับเรา"

พริบตานั้นแป๊ะโซ้วปวยเรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมา

ทั้งจุดไฟแห่งการต่อสู้ขึ้นมาใหม่

มาตรว่ามันเผชิญศัตรูรอบด้าน แต่มันยังมีพันธมิตรร่วมสู้รบ

อย่างน้อยมันยังมีที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับสุ้ยมี้

แป๊ะโซ้วปวยยกมือไพล่หลัง แหงนมองท้องฟ้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังเกลี้ยกล่อมว่า

"ยี่กอ (พี่รอง) ท่านวางมือเถอะ ขอเพียงท่านยอมรับผิดชอบต่อพี่ใหญ่ อาจบางทีพวกเราทั้งสามสามารถผนึกกำลัง สร้างปรากฏการณ์ใหม่...

ไม่ทันขาดคำ แป๊ะโซ้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง พลันตวาดว่า

"ข้าพเจ้าตั้งจิตปณิธานสร้างกิจการ ฝากชื่อคงอยู่คู่แผ่นดิน ขอมีชีวิตอย่างลือลั่น ไม่ขอตายอย่างเงียบงัน"

เสียงขาดคำ มันเปิดฉากจู่โจม

บทที่ 6

ชักดังดานและกระบี่

แป๊ะโช้วปวยพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง

ที่ด้านหลังมันย่อมมีคน

ยามนี้มันตกอยู่ในวงล้อมอันแน่นหนา

ผู้ที่เฝ้าอยู่ด้านหลังมัน ประกอบด้วยยอดฝีมือซึ่งมีความเป็นมาที่แตกต่างสามคน

เอี้ยบ้อเซี้ย

มกปักซิ้ง

สุ้ยตั๋งเทียน

สุ้ยตั๋งเทียนเป็นยอดนักรบตีกหกหุนครึ่ง ทุกครั้งที่บุกหอลมพิรุณโปรยหรือเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า มันเป็นคนนำกำลังบุกจู่โจม คราก่อนมันติดตามสุ้ยซุ่งบุกเข้าหอแดง สุดท้ายสุ้ยซุ่งล้มตายมันต่อสู้เหลือคนสุดท้าย บนร่างรับบาดแผลฉกรรจ์หลายแห่ง นอนพักรักษาตัวถึงบัดนี้ สุ้ยซุ้งค่อย

อนุญาตมันกลับเข้าสู่สมรภูมิอีกครั้ง

มันสะสมกำลัง เตรียมทำศึกแตกหัก ย่อมต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นผู้ทรงอำนาจในทางลับของหอลมพิรุณโปรย ทั้งนี้เพราะมันกุมข้อมูลทั้งหมดภายในหอ ทั้งจงรักภักดีต่อโซวมั่งจิ้ม มาตรว่าลุ้ยซุ้งส่งคนไปช่วยเหลือมันออกจากร้านเครื่องเรือนฮั่นถัง มีชีวิตรอดจากการตามล่าของฝ่ายแป๊ะโช้วปวย แต่มันไม่ยอมรับคำสั่งจากลุ้ยซุ้งกับเต็กปวยเกีย

รอจนโซวมั่งจิ้มปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าใหม่ มันค่อยเข้าร่วมขบวนตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยปละละเว้นแป๊ะโช้วปวย

มกปักซิ้งกลับขายโซวมั่งจิ้ม มันดูแลหน่วยไร้ชื่อไร้แปของหอลมพิรุณโปรย มีความสำคัญยิ่งยวด มันทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม เพราะไม่อาจทนทานรับเรื่องที่โซวมั่งจิ้มเลื่อนตำแหน่งให้แก่แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ มันเห็นว่าหากวันหน้าตัวเองต้องตกอยู่ภายในการปกครองของแป๊ะโช้วปวยและพวก มิสู้ทรยศก่อนประเสริฐกว่า

จนบัดนี้มันยังเห็นว่าตัวเองไม่ผิด หากมีโอกาสลงมือต่อแป๊ะโช้วปวย มันย่อมทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

หากแป๊ะโช้วปวยคิดทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม ต้องฆ่าคนทั้งสามนี้ก่อน

...ต่อให้กวนฉิกกลับคืนสู่ยุทธจักร คิดฆ่าบุคคลทั้งสามนี้เกรงว่าไม่ง่ายนัก

คนทั้งสามพากันลงมือตอบโต้

กระดูกทั่วร่างลุ้ยต๋งเทียนลั่นเกรียวกราว ใช้ออกด้วยพลังห้าอสนีใจฟ้า ตั้งแต่หนึ่งอสนีสะท้านฟ้า สองอสนีจู่โจมหัวใจ สามอสนีทำลายสภาวะ สี่อสนีแตกปะทุ ห้าอสนีทลายขม่อม คิดหมายกระแทกกระทั้นแป๊ะโช้วปวยเป็นผุยผง

เอี้ยบ้อเชี้ยใช้ออกด้วยวิชาฝีมือที่อ่อนโยนยิ่งยวด เป็นเคล็ดวิชาจิตปรัชญา ใช้สากทองคำเปล่งประกายปรัชญา หากเผชิญการจู่โจมจากศัตรูอย่ารุนแรง จะก่อเกิดเป็นอำนาจการทำลายล้างโค่นอีกฝ่ายล้มลง

ส่วนมกปักชิ้งใช้ออกด้วยดาบแห่งขันติ มือซ้ายถือดาบฟันขาม้า มือขวาใช้ดาบง้าวใหญ่ บังเกิดเป็นเสียงหวีดหวิวแหลมคม หมายสับสังหารแป๊ะโช้วปวยเป็นเลือดเนื้อเละเลือน

แป๊ะโช้วปวยเผชิญการจู่โจมจากยอดฝีมือทั้งสามเช่นนี้ มันจะฝ่าวงล้อมอย่างไร?

มันไม่ฝ่าวงล้อม

หากแต่โผพุ่งขึ้นฟ้าดุจกระเรียนขาวตัวหนึ่ง

จากนั้นพุ่งตัวลงมาราวอินทรีตัวใหญ่

มันกระโดดข้ามอสนีจู่โจมของสุ้ยต๋งเทียน หลบเลี่ยงจากเคล็ดวิชาปรัชญาของเอี้ยบ้อเชี้ย ก้าวข้ามดาบแห่งขันติของมกปักชิ้ง

มันโถมปราดใส่คนผู้หนึ่ง

เป็นโซวมั่งจิ้ม

มันมุ่งเป้าไปที่โซวมั่งจิ้ม

...ขอเพียงสยบโซวมั่งจิ้มไว้ ที่นี้อย่างน้อยมีผู้คนสามส่วนเชื่อฟังคำสั่งมัน มีผู้คนอีกสามส่วนไม่กล้าลงมือโดยพลการ ส่วนผู้คนที่เหลืออีกสี่ส่วนมันสามารถจัดการได้

มันไม่ยอมรับชะตากรรม

มันขอต่อสู้จนตัวตาย แทนที่จะกล้ำกลืนมีชีวิตอยู่

มันแทนที่ลาถอยกลับรุกหน้า

มันแทนที่จะหลบหนีกลับตอบโต้

ภายใต้ศัตรูเข้มแข็งจ้องคุมเชิง มันคิดคร่ากุมโซวมั่งจิ้ม หรือว่าฆ่าโซวมั่งจิ้ม

...ไม่ว่าผลสุดท้ายเป็นสภาพหยกศิลาล้วนแหลกลาญ หรือว่าพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย ยังดีกว่านั่งงอมือรอความตาย หรือยอมถูกจับกุมแต่โดยดี

คราครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าใจว่ามันคิดฝ่าวงล้อมหลบหนี ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่ามันจะลงมือตอบโต้

อาจบางทีผู้ที่นึกถึงคือเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียพลันเงยหน้าขึ้น ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า

แต่ลุ้ยซุ้งชิงสั่นศีรษะ

เด็กปวยเกียลังเลเล็กน้อย จากนั้นก้มศีรษะลง เสื้อผ้าที่พองโตด้วยลมปราณที่อัดแน่นเปี่ยมล้น พลันหดแฟบลงดังเดิม

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดขัดขวางแปะโช้วปวย แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชิงสกัดเขาเอาไว้

ยังมีอีกผู้หนึ่งคิดลงมือ

เป็นท่านคลื่นพิโรธโง้วคี้ยัง

แต่เทพล้างเมฆาเอี๊ยบฮุ้นมิกสกัดขวางกันมันเอาไว้

นอกจากนั้นฮ่อเซี่ยวฮ้อและจูเซี่ยวเอียล้วนคิดลงมือ

แต่ว่ายังมีลุ้ยมี้

และกระบี่ที่ไร้กระบี่ของนาง

ดูท่าโซวมั่งจิ้มได้แต่อาศัยขีดความสามารถของตัวเอง ต้านทานรับการจู่โจมของแปะโช้วปวย

แต่ว่าโซวมั่งจิ้มป่วยหนักปานนั้น รับบาดเจ็บปานนั้น เพียงหลงเหลือเท้าข้างเดียว ยังรับมือแปะโช้วปวยได้หรือ?

...เพียงแต่ราชสีห์แก่จะอย่างไรยังเป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่า โซวมั่งจิ้มไม่มีปัญญาต่อสู้ขัดขืนเลยหรือ?

แปะโช้วปวยโถมเข้าใกล้เกี้ยว ผนึกสามครรชนีมุ่งฟ้า ขณะจะจู่โจม

สังหาร โชวมั่งจิ้มภายในเกี้ยวพลันถามว่า

"ท่านฆ่าเราได้?"

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบหนึ่ง มันความจริงเพียงมุ่งสังหาร โดยไม่ตอบวาจา แต่ด้วยศักดิ์ฐานะของโชวมั่งจิ้ม เมื่อเอ่ยปากถามเช่นนี้ มันอดย้อนถามมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าท่านไม่ได้?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวอีกว่า

"วันนี้เป็นเราฆ่าท่าน มิใช่ท่านฆ่าเรา"

"ผายลม วันนี้มีแต่ข้าพเจ้าฆ่าท่าน ไม่มีเรื่องที่ท่านฆ่าข้าพเจ้า"

"ท่านตกอยู่ในวงล้อม ต้องตายแน่นอนยังคิดต่อสู้แข็งขืนอีก?"

"ข้าพเจ้าตกอยู่ในวงล้อม แต่ไม่กลัวตายหากจะตายก็ตายด้วยกัน"

"เราทราบว่าท่านคิดตายอย่างอาจหาญ ไม่ยอมกล้ำกลืนมีชีวิต แต่ด้วยพฤติการณ์ของท่าน รังแต่หาที่ตาย"

"ข้าพเจ้าชอตายอย่างอาจหาญ ไม่ยอมกล้ำกลืนมีชีวิต ด้วยพฤติการณ์ของข้าพเจ้า รังแต่หาที่ตาย"

"ท่านปะทะกับเรา ไม่มีโอกาสชนะได้"

"ข้าพเจ้าปะทะกับท่าน ไม่มีโอกาสชนะได้"

"วันนี้เป็นวาระสุดท้ายของท่านแล้ว"

"ท่านฆ่าตัวตายเถอะ"

"ข้าพเจ้าฆ่าตัวตายเถอะ"

กล่าวไปประหลาดนัก สุ้มเสียงอันเยือกเย็นของโชวมั่งจิ้มกลับแฝงพลังอันลี้ลับชนิดหนึ่ง ทำให้แป๊ะโช้วปวยลืมลงมือ มิหนำซ้ำพูดทวนซ้ำคำพูดของโชวมั่งจิ้มเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า ยิ่งกล่าวยิ่งสูญเสียจุดประสงค์ดั้งเดิมของตัวเอง

ในสติอันเลอะเลือนเลื่อนลอยของมัน กลับมีความคิดฆ่าตัวตาย

จริงๆ

แต่แล้วยามนั้นพลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งร้องอุทานว่า

"เรื่องอันใด? กังวลบินจาก ท่านกับทั้งหมดไฉนตั้งประจันหน้ากัน? ศิษย์พี่ใหญ่ ท่าน...ท่านยังไม่ตาย?"

เป็นสุ้มเสียงของอุนยิ้วเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ แป๊ะโช้วปวยมีสติแจ่มใสแล้ว

ทั้งยังแตกดื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกม

มันแทบจบชีวิตไป

มิหนำซ้ำแทบจบชีวิตใต้เงื้อมมือตัวเอง

...ไม่สมควรบอกว่าตายใต้คำสั่งของโชวมั่งจิ้ม

นิเป็นวิชาฝีมืออันใด กลับทำลายความคิดมีชีวิตผู้คน โดยที่ไม่ต้องกระดิกนิ้วลงมือ?

ที่แท้อุนยิ้วกับเดียถั่วดอนแรกถูกกักบนหอชาวต่อมาสถานการณ์พลิกกลับกลาย แป๊ะโช้วปวยวุ่นวายกับการรับมือผู้บุกรุก เดียถั่วจึงฉวยโอกาสชักนำอุนยิ้วลงจากหอ เบียดเสียดผ่านกลุ่มคนที่ล้อมเป็นวงเข้าไป

เห็นแป๊ะโช้วปวยยืนปากอ้าตาค้าง พูดตามโชวมั่งจิ้มประโยคแล้วประโยคเล่า สร้างความดื่นเต้นสงสัยแก่อุนยิ้วจนร้องอุทานออกมา

เสียงร้องกลับ "ปลุก" ผู้คนสะท้านดื่นจากห้วงความฝัน

แป๊ะโช้วปวยถอนตัวกลับคืนมาในบัดดล

...ช่างหวาดเสียวนัก

...แทบตายใต้เงื้อมมือจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ที่แซ่โซวแล้ว

แป๊ะโช้วปวยไม่กล่าวมากความ ดีดนิ้วทั้งสามใช้ออกด้วยท่าสะท้านสัตว์จำศีล พุ่งจู่โจมใส่โชวมั่งจิ้มอย่างเร่งร้อน

แต่ท่าดรรชนีนี้คล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ท้องทะเล

มิใช่โชวมั่งจิ้มรับเอาไว้
โชวมั่งจิ้มอยู่ภายในเกี้ยว หาได้เคลื่อนไหวไม่
ผู้ที่รับไว้คือเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ใช้ฝักกระบี่รับเอาไว้
เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่วิญญาณสลายออกมา
กระบี่ความจริงใช้จัดการกับศัตรู

...แต่ว่าคนเบื้องหน้าเคยเป็นพี่น้องของเขาใช่หรือไม่? สำหรับกับศัตรูที่เป็นทั้งพี่น้องผู้นี้เขาสามารถใช้ท่ากระบี่เลิศภพจบพสุธาออกได้หรือไม่?

ไม่ว่าอย่างไร เขาไม่อาจปล่อยให้ผู้คนจู่โจมท่าดรรชนีต่อโชวมั่งจิ้ม
เขาได้แต่ชักกระบี่

แป๊ะโช้วปวยก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว
มันทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว
มันไม่อาจจู่โจมสังหารโชวมั่งจิ้มในคราเดียว
ดังนั้นมันต้องรวบรัดเผด็จศึก
มันตัดสินใจฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อน
มันหมุนตัวกลับไป ใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบวูบ คีบจับกระบี่ของเฮ้งเซียว-เจียะไว้

นิ้วมือของมันคล้ายกับคีมเหล็ก
มันกรีดปาดมืออีกข้างหนึ่ง ใช้ออกด้วยกระบวนท่าแรกในสามดรรชนีมุ่งฟ้า นามทลายอธรรมโช้วปวยคีบจับไว้ นี่แม้เป็นความจริงประการหนึ่ง แต่ยังมิใช่ข้อยุติ

ด้วยความสำเร็จในเชิงาระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถใช้กระบี่ของเขาฟันนิ้วมือทั้งสองของแป๊ะโช้วปวย

...ฟันขาดได้หรือ?

ดรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโซ้วปวย ดัดแปลงจากเคล็ดดรรชนีนภากาศ เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฟันนิ้วมือทั้งสองของอีกฝ่ายย่อมไม่ง่ายนัก

ปัญหาอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจหักใจฟันนิ้วมือของแป๊ะโซ้วปวย

พริบตาที่ลังเล แป๊ะโซ้วปวยก็ใช้นิ้วมือข้างซ้ายคีบจับกระบี่ของเขาเอาไว้ ดีดนิ้วข้างขวาออกด้วยกระบวนท่าทลายอธรรม

ขณะที่ใช้ท่าทลายอธรรม แป๊ะโซ้วปวยหมายมั่นสังหารเฮ้งเซี่ยว-เจียะให้จงได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ทราบว่า แป๊ะโซ้วปวยเมื่อใช้ออกด้วยท่าทลายอธรรมแสดงว่าต้องการชีวิตของเขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีทางเลือกอื่นอีก

เขาได้แต่ชักดาบ

เป็นดาบคะนึงหา

ดาบพอใช้ออก ก็ทำลายท่าทลายอธรรมไป

สำนึกดรรชนีของแป๊ะโซ้วปวยพลันเปลี่ยนแปร คิดใช้ตามติดด้วยท่าสะท้านฝัน

มันไม่ทันใช้ท่าสะท้านฝัน อุนยิ้วก็โถมเข้ามา ร้องว่า

"พวกท่านต่อยตีอันใด?"

นางทั้งไม่คิด และไม่อาจหักใจทนเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะแตกหักกับแป๊ะโซ้วปวย

นางสลบไสลบนหอขาว ดังนั้นไม่ทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยทำอะไรต่อนาง เตียถั่วก็ไม่สะดวกกับการบ่งบอก

ดังนั้นนางแทบเข้าใจว่า แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะต่อสู้กันเพราะ "แย่งชิง" นาง

นางเห็นว่าเช่นนี้ไม่ดี

นางรู้สึกว่าตัวเองเฉกเช่น "โฉมสะคราญก่อเภทภัย"

นางถึงกับเห็นว่าตัวเองมีหน้าที่ต้องไกล่เกลี่ย ดังนั้นนางโถมเข้ามา

นางความจริงเข้าใจว่า ขอเพียงตัวเองมาถึง "สมรภูมิ" เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยต้องหยุดมือ

นางครุ่นคิดอย่างเพริศแพร้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะหยุดมือจริง

สภาวะดาบยุติลง

แต่ว่าแป๊ะโช้วปวยไม่

มันลงมือคร่ากุมอุนยิ้วไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นเช่นนั้น ก็ว้าวุ่นใจขึ้นมา

แป๊ะโช้วปวยฉวยโอกาสบิดพลิกดรรชนีช่วงชิงกระบี่สลายวิญญาณไปพาดกระบี่กับลำคออุนยิ้ว ตวาดว่า

"ผู้ใดเข้ามา ข้าพเจ้าจะฆ่านาง"

อุนยิ้วทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ร้องถามว่า

"ท่านทำอะไร..."

แป๊ะโช้วปวยตวัดมือตบหน้านางฉาดหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนี้อุนยิ้วคับแค้นใจจนไม่สามารถเอ่ยปาก ไม่สามารถกล่าววาจาใดได้

"ผู้ใดขัดขวางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่านาง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวพลางล่าถอยพลาง

มันล่าถอยอย่างเชื่องช้า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับลุ้ยมี้อารักขาอยู่ทางซ้ายขวาของมัน

ทุกผู้คนมองดูสีหน้าของโซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ได้แต่ล่าถอยไปยังสองฟากข้าง

...อุนยิ้วเป็นศิษย์น้องของโซวมั่งจิ้ม

...นางกับเฮ้งเซี่ยวเจียะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนม

ลุ้ยซุ้งความจริงเปลือกนอกอ่อนโยน แต่จิตใจแข็งกร้าว หากทว่ายังบังเกิดจิตกริ่งเกรง ไม่กล้าออกคำสั่งสังหาร หนึ่งนั้นอุนยิ้วเป็นสหายของนางสอง นางไม่ต้องการให้โซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะตำหนินางไปชั่วชีวิต สามนางเองไม่คิดล่วงเกินอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง

...ทำอย่างไรดี?

...ควรทำอย่างไรดี?

แป๊ะโช้วปวยล่าถอยไปทางหอเหลือง เนี่ยฮ่อก็มองดูลุ้ยซุ้งรอให้นางออกคำสั่ง มันทราบว่าหากคืนนี้ปล่อยให้แป๊ะโช้วปวยหนีรอดได้มันเองก็มีสภาพง่อนแง่นแล้ว

...แต่ว่าทำอย่างไรแป๊ะโช้วปวยได้?

ไซวมั่งจิ้มพลันแค่นหัวร่ออย่างเยือนชากล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าหากกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่ มิสู้ตายอย่างสมใจหรอกหรือ? การคร่ากุมสตรีนางหนึ่ง ไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของผู้กล้า?"

แป๊ะโช้วปวยหาหวั่นไหวคล้อยตามไม่ กล่าวว่า

"ขอเพียงค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าสามารถไปจากที่นี้ ข้าพเจ้าจึงไม่คิดกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าสามารถรับประกันว่าจะไม่ให้พวกท่านตายอย่างรวบรัดสมใจ"

มันพาดกระบี่จ่อคุกคามอุนยิ้ว เลิกคิ้วถลึงตา ล่าถอยสืบต่อ

พลันได้ยินที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตวาดใส่เนี่ยฮ่อว่า

"เจ้าคิดลอบทำร้าย?"

เนี่ยฮ่องงงันวูบหนึ่ง มันหาได้ลงมือไม่

แต่ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงมือแล้ว

มันพลันแก้ห่อผ้าออก

ไม่ได้มุ่งใส่เนี่ยฮ่อ

หากแต่มุ่งใส่แปะโช้วปวย
พริบตานั้น อาทิตย์พันดวงคล้ายอยู่ในมือมัน
แสงอาทิตย์พันสายทิ่มแทงใส่แปะโช้วปวย

แปะโช้วปวยกลับระวังป้องกัน
มันระวังป้องกันตลอดมา

...หลังจากผ่านพ้นคืนนี้ มันยิ่งต้องระวังป้องกันทุกเรื่องราว ระแวดระวังทุกผู้คน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอลงมือ แปะโช้วปวยก็กรีดปาดครรชนีสะท้านฝันออก พอดีต้านทานรับแสงอาทิตย์พันสายไว้

แปะโช้วปวยขู่คำรามว่า
"หรือว่านี่เป็นคำสั่งของท่านพ่อบุญธรรม..."
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า
"แปะโช้วปวยที่เอาตัวรอดได้ต้องดำเนินการแก้แค้น มิสู้สูญเสียบุตรชายบุญธรรมคนหนึ่งประเสริฐกว่า"

ทั้งสองอยู่ระหว่างการหักล้าง ทันใดแปะโช้วปวยรู้สึกเย็นวาบที่ใต้ชอกแขนชวา เห็นใต้ชอกแขนชวาปรากฏปลายกระบี่เล็กเรียว สวยงามเย็นเฉียบเล่มหนึ่งจิ้มลึกเข้าไป

มันค่อยทราบว่าตัวเองถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่
ถูกสุ้ยมี้แทงใส่หนึ่งกระบี่
กระบี่แทงทะลุร่างไป
ทะลุชั้วหัวใจไป

แปะโช้วปวยที่ถูกกระบี่แทงใส่ ต้องตะลึงลานวูบใหญ่ จากนั้นขู่คำรามว่า

"ท่าน...."

ก๊วยตังชิ้ง หรืออีกนัยหนึ่งลุ้ยมี้พลันถอนดึงกระบี่ แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ร่างอันอ่อนช้อยลอยขึ้นบนหลังคาห้องดุจนกกระจอกเมฆที่สวยงามตัวหนึ่ง หมุนคว้างหายลับกับลมหิมะ

พริบตานั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดขัดขวางนางล้างแค้นให้แก่แป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยพลันเข้าใจเรื่องหนึ่ง

ค่ำคืนนี้ ช่วงเวลานี้ สถานการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็มิใช่สหายของมัน ไม่ว่าผู้ใดก็คิดขายมัน...

ยามนี้มันยังมีโอกาสฆ่าอุนยิ้ว แต่มันไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับปลดปล่อยนาง ปล่อยให้นางหมุนคว้างออกไปด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

เฮ้งเซี่ยวเจียะถลันเข้ามาคุ้มครองนาง

แป๊ะโซ้วปวยยกมือกุมปากแผล ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมาไม่หยุดยั้ง มันพลันเอื้อนเอ่ยว่า

"...เราคิดสร้างกิจการระบือลือลั่น หากเดินผิดก้าวหนึ่งเป็นที่เย้ยหยันเราหมายมั่นฮุบกลืนทั้งดินฟ้า มิคาดถูกฟ้าพิฆาตดินดับสูญ..."

สุ้มเสียงกลับกลายเป็นแหบพร่า พลันยกมือตบใส่ทรวงอก

ทรวงอกมันยังค้างคาด้วยลูกเกาทัณฑ์ที่ถูกฮ่อเซี่ยวฮ้อยิงใส่

เสียงทึบเมื่อลูกเกาทัณฑ์ทะลุทรวงอกกลางหลัง กลับแหวกพุ่งต่อไปยิงใส่คอหอยเนี่ยฮ่อที่อยู่ทางด้านหลัง

เนี่ยฮ่อคำรามครึ่งเสียง ยกมือกุมคอหอย ขยับดิ้นรนเล็กน้อย ในที่สุดล้มลงสิ้นใจตาย

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่ออย่างหดหู่ คล้ายเศร้าเสียใจถึงขีดสุด งอเข่าคุกลงช้าๆ หันหน้าหาโซวมั่งจิ้มเอื้อนเอ่ยว่า

"เราคิด..."

สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย

โซวมั่งจิ้มกล่าวทำลายความเงียบสงัดเป็นบุคคลแรกว่า

"มันตายแล้วหรือ?"

จากนั้นยิ้มเป็นเชิงเย้นหยัน กล่าวว่า

"ในที่สุดมันตายแล้ว"

พลางสั่นศีรษะ ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"มันเมื่อตายแล้ว สมควรถึงรอบของเรา"

ทุกผู้คนยามกะทันหันไม่เข้าใจคำพูดของมัน โซวมั่งจิ้มส่งเสียงกระแอมคล้ายคิดบอกกล่าววาจาให้กระจ่างชัด ราวกับต้องการให้ทุกผู้คนในบริเวณได้ยินโดยถ้วนทั่ว มันกล่าวว่า

"หลังจากที่เราตายแล้ว ตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยขอถ่ายทอดแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ มันสามารถรวมหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างเข้าด้วยกัน ทุกประการให้มันมีสิทธิ์ตัดสินใจ"

ลุ้ยซุ้งพอฟัง ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด กลับคล้ายกับแป๊ะโช้วปวยอยู่บ้าง

เด็กปวยเกียไม่แตกตื่นไม่ลนลาน ไม่ขุ่นข้องเคืองใจ มุมปากประดับรอยยิ้มน้อยๆ ที่ยากสังเกตออกไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พี่ใหญ่ ท่านว่าอะไร ท่านกล่าวเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร..."

โซวมั่งจิ้มย้อนถามว่า

"เซี่ยวเจียะ ท่านเข้าใจว่าลุ้ยซุ้งดีเลิศถึงเพียงนี้ กลับไม่ล้างแค้นแทนบิดา ยังช่วยเหลือเรากอบกู้หอลมพิรุณโปรยหรือ?"

ลุ้ยซุ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"โซวกงจื้อ หรือว่าท่านลืมเลือนข้อตกลงของพวกเราแล้ว?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราไม่ลืมเลือน"

จากนั้นหันไปกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"นางช่วยเหลือเรา แต่นางใช้พิษสุดชั่วร้ายชนิดหนึ่ง เรียกว่าหนึ่งพิษสนิม นางใช้ไม่ให้ซู่ไต้ฮวงปลูกฝังพิษในร่างเรา เราแม้ตื่นตัว แต่คนตกอยู่ในเงื้อมมือนาง ไม่อาจขัดขืนดิ้นรนได้ นางทราบว่าเราเท้าขาดข้างหนึ่ง พลังฝีมือก็ถูกอาการบาดเจ็บและอาการป่วยทำลายไปครึ่งหนึ่ง นางได้รับบัญชาจากฉั่วเกีย ช่วยเหลือเรากลับคืนสู่ตำแหน่ง ส่วนนางลอบบงการอยู่หลังฉาก ขอเพียงเราไม่ปฏิบัติตาม วันหน้านางจะมีข้ออ้างช่วงชิงตำแหน่งของเรา นางทำเช่นนี้ ยังอำมหิตกว่าฆ่าเราอีก..."

ลุ้ยซุ้งพลันกล่าวว่า

"โซวางจื้อ ท่านเมื่อไม่รักษาคำพูด ข้าพเจ้าได้แต่ร้องเพลงให้ท่านฟังแล้ว..."

นางร้องเพลงออกมาว่า

"...หนึ่งฤทัยจำพรากสองฝ่ายใจสลาย สนธยากำลังใกล้กราย..."

โซวมั่งจิ้มพอฟัง ใบหน้ากลับกลายเป็นสีเขียว ร่างสั่นกระตุกไม่หยุดยั้ง พลันรวบรวมเรี่ยวแรงร้องสั่งว่า

"ฆ่าเถอะ"

ได้ยินเสียงทึบ เอี้ยบ้อเซี้ยใช้สากทองคำกระแทกใส่ขม่อมโซวมั่งจิ้ม หลังเสียงดังพ้นผ่าน บนหน้าฝากโซวมั่งจิ้มพลันปรากฏโลหิตสีม่วงไหลซึมออกมา ประกายสีเขียวปัดในดวงตามัน กลับอ่อนจางลงโดยเร็ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะตื่นตระหนกยิ่ง ชี้หน้าเอี้ยบ้อเซี้ย ลุ้ยซุ้งหน้าถอดสีร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ท่าน..."

นางคิดไม่ถึงว่าโซวมั่งจิ้มกลับมีจิตใจอันเด็ดเดี่ยว แสวงหาความตายแก่ตัวเอง และคิดไม่ถึงว่าคนลงมือกลับเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย ที่จงรักภักดีต่อ

โชวมั่งจิ้มไม่เสื่อมคลาย

โชวมั่งจิ้มหอบหายใจอย่างหนักหน่วง แต่ทัดทานมิให้เฮ้งเซี่ยวเจียะล้างแค้นแทนมัน กล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเอี้ยบ้อเซี้ย เป็นเราสั่งมันไว้ เราถูกพิษร้ายแรง ขอเพียงนางร้องเพลงออกมาเราจะมีสภาพยิ่งกว่าสุนัข เราตกลงใจยอมตายและตัดสินใจยกทอลมพิรุณโปรยแก่ท่าน เพื่อจรรโลงให้รุ่งเรืองสืบไป..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"พี่ใหญ่ ท่านไยต้องทำเช่นนี้?...พิษร้ายสามารถขจัดได้..."

โชวมั่งจิ้มฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขจัดไม่ได้...อุนชู่ที่เป็นคนปรุงยาพิษขนานนี้ ถูกนางฆ่าปิดปากไปแล้วเรามีชีวิตมิสู้ตกตาย ทั้งยังเป็นเหตุให้พวกท่านถูกสะกดควบคุม...เราป่วยหนัก เท้าขาด ถูกพิษ พลังฝีมือเสื่อมถอย...มาดว่ามีชีวิตเช่นนี้มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่าเรายินยอมตาย โดยไม่ยอมตกอยู่ภายใต้การข่มขู่ของนางกับฉั่วเกีย...ขอเพียงจัดการกับแป๊ะโช้วปวยได้ เรานับว่าตายโดยปราศจากความเสียดาย"

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"เอี้ยบ้อเซี้ย...มันไฉน..."

นางจับตาดูการติดต่อระหว่างเอี้ยบ้อเซี้ยกับโชวมั่งจิ้มตลอดเวลา แน่ใจว่าโชวมั่งจิ้มไม่มีโอกาสบอกความจริงต่อเอี้ยบ้อเซี้ย นางตั้งใจว่าคืนนี้หลังจากรวมค่ายพรรคทั้งสองเข้าด้วยกัน จะไม่ให้คนทั้งสอง "ติดต่อสื่อสาร" กันอีก

นางคิดรอจนช่วยเหลือโชวมั่งจิ้มแย่งชิงอำนาจกลับคืน ค่อยประกาศเจตนารมณ์ออกมา คิดไม่ถึง...

เอี้ยบ้อเซี้ยคุกเข่าต่อโชวมั่งจิ้ม กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คืนนี้เราพอเห็นโชวกงจื้อก็ทราบแล้ว พวกเรามิใช่เอื้อนกลอน

ประโยคหนึ่งหรอกหรือ? นั่นเป็นรหัสที่พวกเราตกลงกันไว้ โชวกงจื้อกลัวว่าตัวเองจะมีวันเช่นนี้ จึงกำหนดรหัสอยู่ก่อน เราพอได้ยินบทกลอนนั้น ให้ตระเตรียมเคลื่อนไหว นี่เป็นความเคลื่อนไหวที่เราไม่คิดกระทำ..อมิตตพุทธ"

เอ่ยถึงตอนนี้ กลับหลุบคิ้วประนมมือ สวดมนต์ให้แก่โชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ความตายไม่นับเป็นอย่างไร ขอเพียงตายในสถานะอันควรเท่านั้น ในชีวิตเราปราศจากความอาลัยอาวรณ์อีก นี่เป็นการแสวงหาความตาย สามารถตกตาย ท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจไป"

จากนั้นกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยคนใหม่แล้ว ท่านต้องแบกรับไว้ อย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เรา...ฉั่วเกียกับลุ้ยซุ้งล้วนจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ท่านต้อง..."

พลางกวักมือให้เฮ้งเซี่ยวเจียะเอียงหูมา กระซิบบอกต่อเขาหลายประโยค

ลุ้ยซุ้งไม่ได้ขัดขวาง

นางไม่อาจขัดขวางได้

ทั้งนี้เพราะนางดูออกว่า ขณะที่เอี้ยบ้อเซี้ยใช้น้ำเสียงที่สงบราบเรียบท่องสวดมนต์ โชวมั่งจิ้มที่เป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุคใกล้ตายแล้ว

นางประหวัดนึกถึงภาพเหตุการณ์ก่อนที่ลุ้ยซุ่งจะเสียชีวิต ได้กระซิบที่ข้างหูนาง

นางเบือนหน้าไป ยกมือปาดเช็ดน้ำตาหยดหนึ่งที่หางตา กล่าวถามเด็กปวยเกียว่า

"ท่านมีความรู้สึกอย่างไร?"

เด็กปวยเกียยังก้มศีรษะ คล้ายกับเกิดความสนใจต่อเงาของตัวเองยิ่งกว่าคนที่มีชีวิตอยู่ทั้งหมด ปากกล่าวว่า

"คนถือกำเนิดเกิดมา ไม่ต้องการความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจจากผู้คน คนที่ประสบความสำเร็จมีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องราวที่สมควรกระทำ แต่มีบ้างบางคนมีชีวิตอยู่เพื่อกระทำเรื่องที่สมควรกระทำที่สุดถึงกับเพียงกระทำเรื่องที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำและทำไม่ได้"

มันกล่าวอีกว่า

"โซวมั่งจิ้มเป็นคนเช่นนี้ ขณะที่มันทำไม่ได้ และไม่อาจกระทำ มันยินยอมเลือกความตาย"

ลุ้ยซุ้งบั่งเกิดความหงุดหงิดไม่สบายใจอยู่บ้าง นางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ถามถึงข้อนี้...คืนนี้พวกเราสมควรแตกหักกับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?"

เด็กปวยเกียตอบตรงๆ ว่า

"การแตกหักไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา จิตใจคนล้วนมุ่งไปที่เฮ้งเซี่ยว-เจียะ..."

มันกล่าวเสริมว่า

"คนคราคับขัน ควรยื่นมือประคับประคอง คนสมมาตปรารถนาควรที่จะปล่อยมันไป รู้จักรุกรู้จักถอย จะอยู่รอดปลอดภัย เฮ้งเซี่ยวเจียะโชคดียิ่ง แต่การต่อสู้ของมันยังไม่ยุติ..."

มันพอแบ่งแยกสมาธิกล่าววาจา ผ้าเช็ดหน้าสีขาวก็ถูกลมหอบพัดไป

ลมพัดแรง

หิมะปลิวว่อน

ผ้าเช็ดหน้าถูกลมหอบพัดขึ้นสูง ใต้ม่านวิกาลดูไปยังขาวกว่าเกล็ดหิมะปลิวโปรย คล้ายกับแป๊ะโช้วปวยใช้วิชาตัวเบาลอยตัวขึ้นสูง

...อาจบางทีความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญตลอดกาล

ยามนั้น ลุ้ยมี้ฉวยโอกาสที่ลมแรงทิมะปลิวโปรยเหินละลิ่วเข้าศาลเจ้าเล็กๆ สุดปลายถนนเจ็บปวด

เสียงกลองเป็นจังหวะ คล้ายกลองพลบค่ำ สะกิดจิตใจผู้คนสงบลง...

เสียงระฆังดังสะท้าน ประหนึ่งระฆังวัตรเช้าปลุกจิตวิญญาณผู้คนแจ่มใส...

ในศาลเจ้าจุดธูปลอยอ้อยอิ่ง

สำนึกทิมะก็ร้างเลือน

แผ่นหยกสีเขียวปลงไม้สีแดง อาสนะรองนั่ง ผ้าม่านชงปลายแหลมที่หน้าแท่นบูชานั่งสำรวมด้วยคุณชายหน้าหยกคิ้วเรียวตาสุกใส หรุบตารอคอยการมาของนาง

"ลำบากมากแล้ว"

นี่เป็นคำทักทายประโยคแรกของมัน

"ลงมือสำเร็จกระมัง?"

นี่เป็นคำถามประโยคที่สองของมัน

ลุ้ยมี้แย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า

"เราฆ่าแป๊ะโช้วปวยเป็นผลสำเร็จ มันไม่ได้ระวังป้องกันเรา ยังเข้าใจว่าสตรีทรยศเช่นเราไม่มีผู้ใดยอมรับ หาคาดไม่ว่าเราสามารถโผเข้าสู่อ้อมอกของท่าน..."

นางยกมือลูบคลำใบหน้าคุณชายหน้าหยกอย่างแผ่วเบา

คุณชายหน้าหยกย่อมเป็นท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย

ปิงเอ่งโทยยื่นมือโอบกอดนางไว้ใช้มือที่เพิ่งฆ่าสตรีไร้ฝันโอบกอดนาง

ลุ้ยมี้ส่งเสียงครวญครางชวนวาบหวิวออกมา

ปิงเอ่งโทยใช้ริมฝีปากที่ร้อนแรงซอกซอนหากลิ่นหอมจากเรือนกายความอบอุ่นที่หอมกรุ่นของนาง ปากกล่าวว่า

"ท่านไฉนทรยศต่อแป๊ะโช้วปวย? ท่านกระทำเพื่อเราจริงๆ"

ลุ้ยมี้ใช้สุ้มเสียงที่หยาดเยิ้มปานจะหยด เพียงพอกับการสะกดผู้คน ลุ่มหลงตายตอบว่า

"ผู้ใดทราบ? อาจบางทีเราเป็นสตรีที่มีสันดานทรยศมาแต่กำเนิด เราชมชอบหักหลัง ยึดถือการทอดทิ้งผู้คนเป็นความสุข...ท่านเองต้องระวัง ไม่แน่ว่าเราจะ..."

ปึงเอ่งโทยยิ้มออกมา ซุกศีรษะกับร่องอกของนาง ส่งเสียงอู้อี้ว่า

"ท่านกล้า?..."

...นางไม่กล้าหรือ?

เด็กปวยเกียเฝ้าจับตาดูเฮ้งเซี่ยวเจียะลิงโลดยินดีที่ได้พบโซวมั่งจิ้มใหม่ และร่ำไห้คร่ำครวญต่อการตายของโซวมั่งจิ้ม ต้องลอบทอดถอนใจ ตระเตรียมบงการคนของตึกหกหุนครึ่งล่าถอยจากไป

...จิตใจผู้คนล้วนเอนเอียงไปทางเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทหารอาดูรต้องได้ชัย มันไม่คิดตอแยเฮ้งเซี่ยวเจียะในคอนนี้

ลุ้ยซุ้งแสดงว่าไม่เห็นด้วย

นางล่าถอยอย่างเงียบงัน ลุ้ยต๋งเทียนยังคงรั้งท้าย ส่วนมกปักซิ้ง (เทพอุดรแซ่มก) เบิกทางให้แก่ทั้งหมด

มกปักซิ้งบังเกิดความละอายอยู่บ้าง ดังนั้นอารมณ์ฉุนเฉียวยิ่ง

มันรู้สึกเสียใจต่อโซวมั่งจิ้ม

โดยเฉพาะก่อนที่โซวมั่งจิ้มจะเสียชีวิต ไม่ได้แบ่งแยกศัตรูหรือฝ่ายตน ความรู้สึกเช่นนี้ยิ่งรุนแรงเป็นพิเศษ

เอี้ยบ้อเซี้ยกลับรั้งอยู่

มันความจริงไม่ได้สังกัดตึกหกหุนครึ่ง

...มันมีชีวิตอยู่เพื่อหอลมพิรุณโปรย แม้ตายก็ขอเป็นปีศาจของหอลมพิรุณโปรย

เอี้ยบ้อเซี้ยกับลุ้ยมี่เป็นบุคคลสองประเภท

...ลุ้ยมี้ทรยศไม่หยุดหย่อน อาจบางทีนางมีนิสัยกบฏมาแต่กำเนิด

...เอี้ยบ้อเซี้ยมีสติปัญญาและขีดความสามารถเพียงพอกับการก่อกบฏ แต่มันกลับปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ภักดี

ลุ้ยซุ้งกล่าวด้วยความสะท้อนใจอยู่บ้างว่า

"แป๊ะโช้วปวยตายแล้ว นี่เป็นการแส่หาของมันเอง"

เด็กปวยเกียก็สะทกสะท้อนเช่นกัน กล่าวว่า

"โชวมั่งจิ้มตายแล้ว แต่ว่าตายโดยปราศจากความเศร้าเสียใจใดๆ"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"มันมีผู้ใต้บังคับบัญชาที่จงรักภักดีเช่นเอี้ยบ้อเซี้ย จึงสามารถตายโดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ...ข้าพเจ้าก็โชคดีที่มีเพื่อนร่วมสู้รบเช่นท่านอยู่ข้างกาย"

เด็กปวยเกียที่ก้มหัวเลิกคิ้วคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าลุ้ยให้การปลูกฝังเรา ท่านก็ดีต่อเราตลอดมา..."

ลุ้ยซุ้งยกมือตบอก กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านไม่อาจห้ามใจตัวเอง เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าได้แต่ปืนศัตรูกับท่าน หรือว่าฆ่าท่าน นั่นไม่ดีเลย..."

เด็กปวยเกียตาทอดประกายวูบ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้? คราครั้งไหน?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างไม่ตั้งใจว่า

"คราครั้งที่แป๊ะโช้วปวยนัดพบกับท่านที่เหลาซ่าฮะ ชักชวนท่านทรยศต่อข้าพเจ้า เข้าร่วมขบวนกับมัน...ดีที่ท่านตอบปฏิเสธ ไม่เช่นนั้นพวกเราคงกลับกลายเป็นศัตรู...นั่นเป็นเรื่องที่น่าเสียใจยิ่ง"

เด็กปวยเกียบังเกิดความดื่นตระหนก

เรื่องที่แปะโข้วปวยนัดพบมันเป็นการลับ นางไฉนทราบกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ หรือะานาง...

ความดื่นตระหนกของมันครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก อดเงยหน้าขึ้นมิได้

ความตระหนกเป็นความดื่นตัวอย่างฉับพลันประการหนึ่ง

มันพลันนึกถึงลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่แปะโข้วปวยดอกนั้น

...ลูกเกาทัณฑ์ดอกนั้นคงทำร้ายจิตใจมันมิหนำซ้ำทำร้ายจนเจ็บปวดยิ่งต่อให้มันมีชีวิตะอดสืบไป หัวใจคงเวิ้งว่างเปล่าแล้ว

จบตอนเกาทัณฑ์วิญญาณ